ชุดสุดยอดศิลตราวุธตอนที่สอง

กระบี่เดียวดา

1

อุนสุยอัน ประพันธ์
น.นพรัตน์ เรียบเรียง

ลิขสิทธิ์ถูกต้อง

กระชากดาบคะนึงหา ชักกระบี่สลายวิญญาณ

รายชื่อตัวละครสำคัญในกระบี่เสือดเดือด

ขุมกำลังเชื้อพระวงศ์

ท่านเจ้าน้อยทวนเทพยดากระบี่โลหิตปึงเอ่งโทย

มือกล้วยไม้เดียวเลียกซิม

ฝ่ามือไร้ดรรชนีเตียทิชิ่ว

ดาบสะท้านวิญญาณรุ่นที่เจ็ดซิบเลี่ยงเทียน

ศิษย์ดาบวิเศษพบกันเม่งคงคง

ดาบโดดเดี่ยวฉั่วเชี่ยวเท้า

เจ้าดาบหญิงเตี่ยวลั้งย้ง

เปิดฟ้าเบิกพิภพเชียวชัวะ

เจ็ดสิบเอ็ดเครือญาติเชียวแป๊ะ

ทายาทดาบห้าเสือล้างตระกูลแพ้เจียม

เจ้าของท่าซ่อนแปดทิศเมี้ยวโป๊ยฮึง

บี้ กงกง (ขันทีแซ่บี้)

กองกำลังบ้านเมือง

มหาเสนาบดีฉั่วเกีย

ผู้บัญชาการทหารนครหลวงโป่วจงจือ

เล้งโป๊ยไท้เอี้ย

หัวหน้ากรมราชทัณฑ์จูง้วยเม้ง

ยิ่มเล้า

ยิ่มอ่วง

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

1 ยิ่งกว่าหิมะน้ำแข็ง

ต้นฤดูใบไม้ผลิปีนี้ ลุ้ยซุ้งผู้อ่อนโยนเดินอ้อมออกจากพุ่มไม้อ้อมผ่านเก๋งพักผ่อนกายใจ ก็มองเห็นหอสูงที่อยู่ใต้นภาโปร่งใสหลังนั้น

หอสูงแหงนเงยท้าฟ้า ก้มหน้ามองดูธารน้ำใส ให้ความรู้สึกเป็นใหญ่ในแผ่นดิน

ลุ้ยซุ้งทราบว่าภายในหอพักไว้ด้วยผู้ใด นางต้องล้างแค้นนางจะฆ่าคนที่นอนป่วยอยู่ภายใน นั่นเป็นโซวมั่งจิ้ม โซวมั่งจิ้มที่ฆ่าบิดานางโดยที่นางแทบต้องแต่งงานกับมัน

ด้วยรูปโฉมของลุ้ยซุ้ง เผชิญหิมะยิ่งสดใส เผชิญน้ำแข็งยิ่งเฉิดไฉไล

ดราก่อนนางเคยดีดพิณที่ริมแม่น้ำฮั่นจุ้ย เด่ยามนี้ในใจนางปราศจากสายพิณอีก

ปลายฤดูใบไม้ผลิของปีนี้ แม่ชีเทพยดาแขนเสื้อแดงลงจากเขาเซี่ยวฮั้งซัว เดินทางถึงเมืองลกเอี้ยง เยี่ยมคำนับอุนมึ่งอุนตั่วนั้ง (ใต้เท้าแซ่อุน)

นางเป็นชีอแปของอุนยิ้ว อุนตั่วนั้งเป็นบิดาของอุนยิ้ว

"ยิ้วยี้ยังไม่ยอมกลับมาหรือ?"

"โอ เด็กผู้นี้เหลวไหลไปแล้ว เราเคยใช้คนสามคนไปตามตัวนางกลับมา เมื่อปลายปีก่อน นางกลับมาครั้งหนึ่ง คล้ายแปรเปลี่ยนเป็นคนละคน เฝ้าหม่นหมองตรมตรอม ปราศจากความกระตือรือร้น พอล่วงเลยปีใหม่ก็ร่ำร้องกลับนครหลวง มารดานางเฝ้าทัดทาน แต่เราไม่แยแสสนใจนางอีก"

"ครั้งกระโน้นนางลงจากเขาเซี่ยวฮั้งซัว เราเข้าใจว่านางกลับมาเยี่ยมเยียนพวกท่าน ดิดไม่ถึง...นางเข้านครหลวงไปเยี่ยมเยียนมั่งจิ้ม มั่งจิ้มผู้นี้มักใหญ่ใฝ่สูง ม้วนเข้าสู่มรสุมการช่วงชิงอำนาจในนครหลวงตั้งแต่แรก ยิ้วยี้อ่อนต่อโลก เพิ่งสัมผัสกับเล่ห์เพทุบาย เกรงว่านางถูกผู้คนข่มเหงรังแก แต่ไม่กล้าปริปาก"

"เป็นนางไม่รักดี ไม่อยู่ในโอวาท ไม่อาจโทษว่าผู้คน ซือไถ่ (คำยกย่องแม่ชี) ไม่ต้องเป็นห่วงนางเกินไป กลับเป็นโชวมั่งจิ้ม ผู้เป็นศิษย์ของท่านมีฝีมือสูงเยี่ยม เป็นอัจฉริยะบุรุษแห่งยุค ขอเพียงมันให้การดูแลยิ้วยี้สักหลายส่วน เชื่อว่าในนครหลวงไม่มีผู้ใดกล้าไม่ให้เกียรติแก่มัน"

"มั่งจิ้มผู้นี้มีลักษณะของผู้นำมาแต่กำเนิด แต่หากบอกว่าเป็นศิษย์ที่เราอบรมสั่งสอนขึ้น อาตมาไม่กล้าบากหน้ารับไว้ เพลงดาบสนธยาพิรุณโปรยแขนเสื้อแดงของมันเป็นเอกเทศ อาจบางทีเป็นเพราะมันมีร่างกายอ่อนแอมาแต่กำเนิดกลับกระตุ้นพลังชีวิตของมันขึ้น เพลงดาบเฉิดฉายลี้ลับ รวดเร็วเกรี้ยวกราดเหนือล้ำกว่าเพลง

ดาบแขนเสื้อแดงของอาตมาแล้ว"

"นั่นเป็นเพราะยอดอาจารย์อบรมศิษย์สูงส่ง เป็นที่น่ายินดีน่าอวยพร"

"ตั่วนั้งล้อเล่นแล้ว อาตมาอบรมศิษย์ผู้นี้มันกลับก่อกวนเป็นมรสุมโลหิตขึ้น แม้แต่อาตมาก็ไม่สามารถยุติสถานการณ์ได้"

"ซือไถ่กล่าวรุนแรงไป โชวมั่งจิ้มแม้เป็นผู้นำหอลมพิรุณโปรยแท้ที่จริงผดุงคุณธรรมปราบภัยพาล ปกครองบริวารโดยเข้มงวด ไม่ปล่อยให้กระทำการตามอำเภอใจ มิหนำซ้ำมันที่มีขุมกำลังกล้าแข็งขึ้น เพราะได้รับความยินยอมจากบ้านเมือง ยามนี้ทหารได้กิมรุกรานประเทศ ฝ่ายที่เสนอให้ทำสงครามของบ้านเมือง กำลังต้องการความช่วยเหลือ จากนักสู้ผู้กล้าทุกสารทิศ โชวมั่งจิ้มยึดหลักการต่อต้านอริราช รวมกำลังผู้กล้าเข้าต่อต้าน ประการนี้เป็นที่น่านับถือเลื่อมใส"

"ยากนักที่ตั่วนั้งชมเชยศิษย์เราเช่นนี้ มั่งจิ้มมีนิสัยดื้อรั้นความคิดฆ่าฟันรุนแรง แต่ยังถือความรุ่งเรืองเสื่อมโทรมของบ้านเมืองเป็นภาระส่วนตน ไม่ว่าผู้ใดก็ทราบว่าเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าเสนอให้สวามิภักดิ์ติดต่อกับอริราช ตึกหกหุนครึ่งต้องการให้สงบศึก กริ่งเกรงเกิดภัยสงครามไม่อาจรักษาตัวรอด มีแต่หอลมพิรุณโปรยยืนยันหลั่งโลหิตยินยอมพลีชีวิต ขอขับไล่ศัตรูผู้รุกราน กล่าวไปน่าสะทกสะท้อนเมื่อสิบกว่าปีก่อน นครหลวงยังเป็นของเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าบัดนี้ผู้คนเรื่องราวล้วนเปลี่ยนผันไป"

"ครั้งกระโน้นเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าครองความเป็นใหญ่ในนครหลวง ผู้ใดไม่ครั่นคร้ามเกรงกลัว ตึกหกหุนครึ่งแม้สามารถต่อกรแต่เพียงปิดป้องต้านรับ ไม่สามารถตีโต้ หัวหน้าตึกหกหุนครึ่งรุ่นก่อนลุ้ยจิ้นลุ้ยซุบเลี้ยงขุนพลสองคน หนึ่งคือลุ้ยติ่งโหว หนึ่งคือลุ้ยซุ่งลุ้ยติ่งโหวคร่ากุมยอดฝีมือตระกูลถังมณฑลเสฉวนสั่งให้จัดทำอาวุธอัดดี

ให้กับตระกูลลุ้ย แต่ลุ้ยซุ่งเห็นว่าตระกูลลุ้ยหลงงมงายต่ออาวุธอัคคีเกินไป สมควรกรุยทางถากถางให้กว้างกว่าเดิม ดังนั้นคร่ำเคร่งฝึกเคล็ดวิชาเร็วช้าเก้าคำ ถึงกับไม่เสียดายกับการตัดนิ้วตัวเองสามนิ้ว เพื่อใช้กระบวนท่าผู้จัญไพร่พลประชิดแนว ล้วนสลายอยู่เบื้องหน้าถึงขีดสุด... คนทั้งสองล้วนสร้างคุณูปการต่อตระกูลลุ้ยอย่างใหญ่หลวง"

"แต่เมื่อถึงตอนท้าย ลุ้ยซุ่งกลับใช้แผนยืมดาบฆ่าคน ล่อลวงลุ้ยติ่งโหวต่อสู้กับกวนฉิกแห่งเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า สุดท้ายลุ้ยติ่งโหวกลับกลายเป็นคนพิการ กวนฉิกก็กลายเป็นคนปัญญาอ่อน แต่ลุ้ยซุ่งกลับดำเนินวิธีการกลับกลายจากอาวุธเป็นแพรพรรณ ตบแต่งกวน-เจียวตี้ ผู้เป็นม่วยม่วยของกวนฉิกเป็นภรรยา ตึกหกหุนครึ่งกับเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้ารวมกำลัง ทวีความกล้าแข็งขึ้น ลุ้ยซุ่งกลายเป็นผู้นำที่แท้จริง บีบคั้นลุ้ยจิ้นลุ้ยจนตกตาย จากนั้นบีบบังคับกวนเจียวตี้ผละจากไป พร้อมกันนั้นยังมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับลุ้ยมี้ ผู้เป็นบุตรีโทนของลุ้ยจิ้นลุ้ย กล่าวได้ว่าชั่วช้าสุดสามานย์จริงๆ"

"เนื่องด้วยมันชั่วร้ายอำมหิตเกินไป สุดท้ายจึงรับกรรมสนองมันทำลายลุ้ยติ่งโหว สลายกำลังกวนฉิก บีบบังคับลุ้ยจิ้นลุ้ยเสียชีวิตกำจัดอุปสรรคทั้งหลายไปสิ้น แต่แล้วปรากฏโฉวมั่งจิ้มขึ้นครองตำแหน่งหัวหน้าหอลมพิรุณโปรย สืบแทนบิดาผู้ล่วงลับโฉวเจียหมอ สามารถเผยอขึ้นเทียมเทียบกับตึกหกหุนครึ่ง ลุ้ยซุ่งกลับสามารถอดกลั้นในสิ่งที่ผู้คนไม่สามารถอดกลั้น อ่อนข้อให้กับฝ่ายตรงข้าม คล้ายขวัญอ่อนเกิดเรื่องแท้ที่จริงก่อนถึงวันทำศึก กลับระดมกำลังชิงจู่โจม แต่ถูกโฉว-มั่งจิ้มล่วงรู้เคลื่อนกำลังบุกตึกหกหุนครึ่งก่อน"

"แต่นี่ก็อยู่ในความคาดหมายของลุ้ยซุ่ง ดังนั้นเล่นละครฆ่าตัวตายต่อหน้าโฉวมั่งจิ้ม มันใช้ให้เด็กปวยเกียที่เป็นคนสนิทของมันลอบทำร้ายมันทางด้านหลัง จากนั้นกระโดดลงในโลงที่ผู้อื่นเข้าใจว่ามัน

ซุกซ่อนอาวุธลับยอดฝีมือ ปล่อยให้เกิดการระเบิดเสียชีวิต แท้ที่จริงอาศัยทางอุโมงค์หลบหนี ฉวยโอกาสที่ศัตรูชะล่าใจจัดงานเลี้ยงเฉลิมฉลอง นำกำลังตีกหกหุนครึ่งบุกจู่โจม น่าเสียดาย..."

"น่าเสียดายที่แผนปฏิบัติการล้มเหลวในวินาทีสุดท้าย มันก่อกรรมทำชั่ว สมควรรับกรรมสนอง ที่แท้ลุ้ยมี่เป็นก๊วยตังซิ้ง (เทพบูรพาแซ่ก๊วย) ซึ่งจัดอยู่อันดับแรกในสี่เทพอสูรทอลมพิรุณโปรยลงมือทิ่มแทงสังหารมันกระบี่เดียว"

"ครั้งนี้ลุ้ยซุ่งตายแล้วจริงๆ"

"แต่ตีกหกหุนครึ่งหาได้ล่มสลายไม่"

"นี่เป็นความละเอียดลึกซึ้งของลุ้ยซุ่ง และเกิดจากการมองการณ์ไกลของมัน มันทิ้งตัวเด็กปวยเกีย เฝ้ารักษาฐานที่มั่นไว้ มาดร่าตัวตาย แต่เด็กปวยเกียยังนำกำลังพวกพ้องรักษาตีกหกหุนครึ่งไว้นอนเตียงฟินเลียดีขม กรีดเลือดสาบานล้างแค้นให้กับลุ้ยซุ่ง"

"ทุกเรื่องราวเว้นหนทางถอยไว้ นี่นับเป็นจุดเด่นของลุ้ยซุ่ง"

"คำโบราณว่าไว้ ยามลงมือไม่ควรไว้ไมตรี นี่นับเป็นจุดที่คร่าชีวิตลุ้ยซุ่ง ไม่เช่นนั้นลุ้ยมี่คงไม่ลงมือสัมฤทธิผล"

"แต่ลุ้ยซุ่งยังใช้สอยคนผู้หนึ่งได้โดยไม่ผิดพลาด"

"ใช่เป็นเด็กปวยเกียหรือไม่?"

"ถูกต้อง คนผู้นี้แม้เยาว์วัย แต่ความคิดอ่านลึกซึ้ง ทั้งยังจงรักภักดีต่อลุ้ยซุ่ง หลังจากที่ลุ้ยซุ่งเสียชีวิต ทุกผู้คนเข้าใจว่ามันต้องนำกำลังตีกหกหุนครึ่งแก้แค้น มิคาดมันสงบนิ่งไม่เคลื่อนไหว ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่ามันคิดล้างแค้นด้วยวิธีใด เวลาผ่านไปหนึ่งปีแล้ว มีอยู่ช่วงหนึ่งที่ในนครหลวงร่ำลือว่า โซวมั่งจิ้มตัดเท้าไปข้างหนึ่ง เด็กปวยเกียยังคงไม่หวั่นไหว ภายหลังในยุทธจักรมีข่าวว่าโซวมั่งจิ้มป่วยหนักร่อแร่ เด็กปวยเกียยังไม่มีความเคลื่อนไหว ไม่มีผู้ใดทราบว่ามันคิดอ่านอย่างไร

กันแน่"

"อาจบางทีมันกำลังรอคอย...รอคอยโอกาสที่ดีกว่านี้"

"แต่ชาวยุทธจักรเห็นว่า โอกาสอันดีจะล่วงลับโดยเร็ว หากรอต่อไป ยังจะมีโอกาสหรือไม่?"

"อาจบางทีมันกำลังศึกษาอยู่...ครั้งกระโน้นแทบไม่มีผู้ใดล่วงรู้ว่า เด็กปวยเกียรู้จักวิทยายุทธ์หรือไม่ ผู้คนส่วนใหญ่เข้าใจว่ากระดูกก้านคอมันหักไป จวบกระทั่งโชวมั่งจิ้มส่งลุ้ยกุ้งกับลิ้มกอกอไปฆ่ามันค่อยทราบว่ามันมีพลังฝีมือลึกล้ำสุดหยั่งคาด"

"ผลการฆ่าฟันครั้งนั้น ยังเข่นฆ่าจนปรากฏปีงหึงเสี้ยวกับภูษาฟ้ามีตะเข็บขึ้น คนทั้งสองล้วนกลับกลายเป็นผู้ช่วยอันเข้มแข็งของเด็กปวยเกีย"

"ใช่แล้ว ฟังว่าภูษาฟ้ามีตะเข็บเป็นท่านจัดส่งไป ไม่ทราบมีเรื่องเช่นนี้หรือไม่?"

"ถูกแล้ว ภูษาฟ้ามีตะเข็บขออนุญาตเราเดินทางเข้านครหลวงไปตามตัวยิ้วยี้กลับมา เราทราบว่ารั้งมันไว้ไม่ได้ เราจัดส่งผู้คนมุ่งนครหลวงรวมสามคน อีกคนหนึ่งคือถังป้อง้ มันไปแล้วไม่กลับมา มีแต่น้องชายเราอุนบุ้น นับว่าจับตัวบุตรีที่ไม่เชื่อฟังวาจากลับมา แต่หลังจากกลับถึงบ้าน ยังคงไม่เชื่อฟังวาจา สุดท้ายยังคงปล่อยให้นางกลับเข้ายุทธจักร"

"ดีที่บุตรีท่านมีเค้าใบหน้าแจ่มใส ย่อมมีวาสนาเกื้อหนุน ไม่ถึงกับมีภัยร้ายแรง กลับเป็นเด็กปวยเกียใช้ความสงบสยบความเคลื่อนไหวลอบศึกษาอย่างลับๆไม่ทราบมันกำลังจับตาดูการร่วมมือระหว่างโชวมั่ง-จิ้มกับพี่น้องร่วมสาบาน นามแป๊ะโช้วปวยกับเฮ้งเซี่ยวเจียะหรือไม่?"

"กับประการนี้ เราเห็นว่าโชวมั่งจิ้มโชคดี ก่อนที่จะทำศึกกับลุ้ยซุ่ง พบพานชายหนุ่มยอดฝีมือเช่นนี้สองคน เมื่อเป็นเช่นนี้ย่อมชิง

เป็นฝ่ายมีเปรียบ ยามนี้หากเด็กปวยเกียคิดโค่นโชวมั่งจิ้ม ต้องทำลายความสัมพันธ์ของพวกมันก่อน หลังจากที่โชวมั่งจิ้มพิการ ก็มอบหมายภารกิจในหอให้กับเอี้ยบ้อเซี้ย แป๊ะโช้วปวย ก๊วยตังซิ้งกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่กระตือรือร้นสนใจต่อการช่วงชิงระหว่างค่ายสำนัก แป๊ะโช้วปวยกลับให้ความสนใจ ดำเนินการทุกเรื่องราวอย่างเฉียบขาด เด็กปวยเกียชาญฉลาดปานใด ย่อมต้องจับตาดูการเปลี่ยนแปลง"

"อาตมากลับเห็นว่า การพบกันระหว่างศิษย์เรากับเฮ้งเซี่ยวเจียะมิใช่ปัญหาของโชคดีหรือร้าย หากแต่สืบเนื่องจากนิสัยใจคอ ที่แล้วมาลุ้ยซุ่งกลอกกลิ้งมากระแวง นอกจากเด็กปวยเกียแล้ว ไม่ยอมไว้วางใจผู้คนโดยง่ายดาย ดังนั้นยากที่จะใช้สอยผู้มีความสามารถ ส่วนโชวมั่ง-จิ้มไม่เคยระแวงสงสัยพี่น้องตัวเองมาก่อน ดังนั้นการศึกในห้องโถงข้ามทะเลเหินฟ้า มันถูกมกปักซิ้งที่เป็นบริวารของตัวเองลอบทำร้าย แต่ก็ได้รับการช่วยเหลือจากก๊วยตังซิ้ง ที่เป็นคนสนิทของตัวเอง นี่เป็นเรื่องของเหตุที่เพาะสร้าง กับผลที่ได้รับ"

"ซือไถ่กล่าวถูกต้อง เมื่อเป็นเช่นนี้ เป้าหมายที่ตึกหกหุนครึ่งคิดกำจัด อันดับแรกคือโชวมั่งจิ้ม ยังมีลุ้ยมี่ทรยศต่อสำนัก ย่อมเคียดแค้นจับใจคาดว่าคงต้องฆ่าคนทั้งสองให้จงได้"

"นี่ยังพอทำเนา เพียงแต่ระหว่างนี้ทางบ้านเมืองเตรียมการสงบศึก เกรงว่าสภาพในนครหลวงต้องเปลี่ยนผัน อาจต้องย้ายราชธานีไป"

"โอ พวกเราเพิ่งทำศึกประสบชัย ตามเหตุผลสมควรขับไล่ทหารได้กิมกลับไปถิ่นเดิม จนใจที่ในบ้านเมืองมีแต่คนขลาดเขลากลัวตาย ตระเตรียมยกแผ่นดินที่ช่วงชิงมาแก่ศัตรูอีก หากเป็นเช่นนั้นเราไม่แน่ว่าต้องเสี่ยงตายกราบทูลแล้ว"

"ตั่วนั้งเสี่ยงภัยเพื่อบ้านเมือง ขอชีวิตให้กับราษฎร เป็นที่เลื่อมใสของอาตมานัก เพียงแต่ฮ่องเต้อ่อนแอ ผู้บริหารราชการแผ่นดินไม่แยแสทุกข์ยากของประชาราษฎร์เกรงว่ายากกอบกู้สถานการณ์ได้ ฟังว่าปึงเซี่ยวโฮ้วเอี้ย เส้งโป๊ยไท้เอี้ย จงัวยเม้ง มหาเสนาบดีฉั่วเกียในนครหลวงก็คิดสอดมือเข้ายุ่งเกี่ยว แม้แต่กวนฉิกยังคิดย้อนกลับมา นับแต่นี้แผ่นดินคงต้องปั่นป่วนวุ่นวาย บุตรีท่านรั้งอยู่ในนครหลวงหาใช่วิธีอันปลอดภัยไม่"

"เมื่อเป็นเช่นนี้ เราสมควรขอให้บุ้นตี๋เข้านครหลวงอีกคราจับตัวบุตรีที่ไม่รักดีกลับมา"

"เกรงว่าอาตมาก็ต้องเข้าสู่นครหลวง ดูว่าศิษย์เราก่อกวนสถานการณ์ถึงขั้นใด"

"ยากนักที่ซือไถ่ครองเพศบรรพชิต ยังห่วงใยทุกข์เข็ญของราษฎร ถือกระบี่ผดุงธรรม นับเป็นเมตตาจิตเช่นพระโพธิสัตว์"

"นี่ไม่กล้ารับ เพียงแต่วาสนาทางโลกยังไม่สิ้นสุด มาตรว่าทุกประการถือความว่างเปล่า ยังมีบางสิ่งที่ตัดไม่ขาด กลับเป็นที่หัวร่อเยาะของตั่วนั้งแล้ว"

ที่แท้ช่วงเวลานี้ทหารข้าศึกประชิดชายแดนราษฎรเดือดร้อนทุกหย่อมหญ้า ฮ่องเต้ยังฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือย ขุนนางกังฉินครองเมือง สถานการณ์น่าวิตกยิ่ง

เมื่อถึงต้นฤดูหนาว ลุ้ยซุ้งโดยสารเกี้ยวผ่านหอลมพิรุณโปรย เมื่อเห็นหอสูงตั้งตระหง่านอยู่ใต้นภามืดครึ้ม ยังคงแข็งแกร่งถึงเพียงนั้น ยิ่งใหญ่ถึงเพียงนั้น ไม่ทราบมีวิธีใดทำให้มันพังทลายลงมา กลับกลายเป็นซากอิฐปูน กลับกลายเป็นผงธุลี?

ลุ้ยซุ้งมองดูอาการที่หนาวเย็นลงทุกวัน คล้ายสูดได้กลิ่นหอม

รวยรื่นของดอกเหมย

...โรคของโชวมั่งจิ้มเลวร้ายดุจฤดูหนาวอันทารุณหรือฟื้นคืนมาดั่งต้นฤดูใบไม้ผลิ?

บุคคลที่นางเคยคร่นคิดคำนึงถึงผู้นี้ ได้แต่ล้มป่วย แต่ไม่อาจตาย ทั้งนี้เพราะนางต้องการฆ่ามัน ฆ่ามันกับมือ

บนเส้นทางระหว่างหอลมพิรุณโปรยถึงวังหลวง ต้องผ่านเก๋งเชียวก่ายเต้ง ยามนี้เป็นต้นฤดูหนาว ลมหนาวกระโชกจนผู้คนต้องหดศีรษะไปในคอเสื้อ

ทิวทัศน์ของเก๋งเชียวก่ายเต้ง ก็มีแต่ความอ้างว้างหดหู่ สะพานน้อยเชื่อมระหว่างตัวเก๋งริมทาง ใต้สะพานปรากฏสายน้ำไหลรินผ่านไม่นานให้หลัง สายน้ำคงแข็งตัวเป็นน้ำแข็งแล้ว

ยามสนธยายังไม่สนธยา อาทิตย์ลาลับยังไม่ลาลับ พลันบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น ขบวนรถม้าของโชวมั่งจิ้มอยู่ในระหว่างเดินทางกลับหอลมพิรุณโปรย

นับแต่หอลมพิรุณโปรยเอาชัยดึกหกหุนครึ่ง ลุ้ยซุ่งถูกจู่โจมสังหารในห้องโถงข้ามทะเลเหินฟ้า เด็กปวยเกียยังคงดูแลดึกหกหุนครึ่งสาบานต่อสู้ช่วงชิงกับหอลมพิรุณโปรยถึงที่สุด แต่ในนครหลวงส่วนใหญ่อยู่ในความครอบครองของหอลมพิรุณโปรย โดยที่ดึกหกหุนครึ่งตกเป็นเบี้ยล่าง

แต่ว่าสถานการณ์บ้านเมืองเปลี่ยนผัน หอลมพิรุณโปรยยืนกรานต่อต้านทหารได้กิม เมื่อฉั่วเกียขึ้นเป็นมหาเสนาบดีอีกครั้ง นโยบายสงบศึกยิ่งเด่นชัด หอลมพิรุณโปรยกลับไม่ได้รับการยอมรับจากบ้านเมือง อีกทั้งไม่ยอมก้มหัวให้ เกรงว่าอาจหักโค่นลงได้

ฤดูหนาวเพียงเพิ่งเริ่มต้น

หิมะยังไม่กล้ำกราย ความหนาวบนถนนไม่มีที่สิ้นสุด

...ชีวิตมนุษย์ใช่มีที่สิ้นสุดหรือไม่?

เบื้องสูงเบื้องต่ำของหอลมพิรุณโปรย ล้วนกริ่งเกรงว่าผู้นำตัวเองเดินถึงที่สุดของชีวิตแล้ว

ไม่ว่าอยู่บนหอเขียว กลางที่ประชุม ภายในเกี้ยว ในรถม้า ต่างวาระต่างโอกาส ต่างสถานที่ พวกมันล้วนได้ยินเสียงไอของโซวมั่งจิ้มคล้ายลมหนาวที่กระชั้นใกล้เข้ามา ทุกเสียงล้วนบีบคั้นหัวใจแหลกสลาย

...หลายเดือนมานี้ อาการป่วยของโซวมั่งจิ้มยิ่งทรุดหนักกว่าเดิม

หลังจากที่โซวมั่งจิ้มตัดเท้าข้างหนึ่งทิ้ง แป๊ะโช้วปวยกับเอี้ย-บ้อเชี้ยยิ่งมายิ่งมีความสำคัญต่อหอลมพิรุณโปยกว่าเดิม

กาลเวลาผ่านพ้น อาการป่วยของโซวมั่งจิ้มยังต้องพึ่งพาซู่ได้ฮู แต่หมอหลวงซู่ได้ฮูไม่สามารถออกจากวังโดยพลการอีก โซวมั่งจิ้มได้แต่เดินทางไปขอรับการรักษา

ดังนั้นจำนวนครั้งที่โซวมั่งจิ้มเดินทางเข้าวังยิ่งมาก ยิ่งแสดงว่าอาการป่วยของมันทรุดหนักลง

เพียงแต่เสียงไอของโซวมั่งจิ้มในวันนี้ คล้ายลดน้อยลงมากนัก เป็นเพราะอาการไอทุเลาหายดี หรือว่ากระทั่งเรี่ยวแรงส่งเสียงไอก็เสื่อมสูญสิ้น?

ในใจของกิกเชี้ยงยู่อี่ (ศุภมงคลสมปรารถนา) ล้วนครุ่นคิดเช่นนี้

กิกเชี้ยงยู่อี่ (ศุภมงคลสมปรารถนา) มิใช่คำอวยพร ถึงกับมิใช่คำพูดหนึ่ง

หากแต่เป็นชื่อคน

ชื่อของผู้คนสี่คน

พวกมันประกอบด้วยม่านมู่ลี่ดั่งฝันหลีเชี่ยวกิก
ยุงตัวน้อย เชี้ยงกอยี้
ยอดฝีมือสำนักแปดสีสันจูยู่สี
งบินไร้หางอาวเอี้ยงอี่อี่

นี่เป็นชื่อของสี่ยอดฝีมือรุ่นใหม่ที่เข้าสังกัดหอลมพิรุณโปรย เนื่องด้วยต้องการความเป็นมงคล จึงดึงชื่อของแต่ละคนมาชื่อหนึ่ง รวมเป็นคำ "กิกเชี้ยงยู่อี่"

ยอดฝีมือทั้งสี่นี้ล้วนเยาว์วัย มีความสามารถ ล้วนมีวิทยายุทธ์เฉพาะตัว ทั้งจงรักภักดี มีการแสดงออก

จูยู่สีกับอาวเอี้ยงอี่อี่ล้วนเป็นยอดฝีมือที่แปะโป้วปวยชักนำเข้ามาเชี้ยงกอยี้เป็นสหายของเฮ้งเชี่ยวเจียะ หลีเชี่ยวกิกเป็นบุคคลที่เอี้ย-บอเชียแนะนำมา

คนทั้งสี่ติดลอยห้อยตามโชวมั่งจิ้มตลอดเวลา ในฤดูกาลที่ลมหิมะใกล้กราย พบว่าคนไข้ในรถม้าไม่ได้ส่งเสียงไอ ในใจไม่ทราบเป็นยินดีหรือกังวล

นี่เป็นรถม้าประทุนหนังม่านแพร สลักลวดลายมังกรวาดรูปหงส์ไม่ว่าแอก คาน ไม้ชัก ซี่ล้อล้วนหุ้มเงินลงรักทอง ทั้งงดงามทั้งเลิศหรู

คนขับรถมีสองคน หนึ่งเป็นเชี้ยงกอยี้ หนึ่งเป็นจูยู่สี ส่วนหลีเชี่ยวกิกกับอาวเอี้ยงอี่อี่ติดตามอยู่สองฟากข้างรถม้า

ที่เบื้องหน้าปรากฏม้าพ่วงพีสี่ตัวเบิกทาง คนบนหลังม้าสองคนสะพายกระบี่ สองคนถือหอกยาว ที่ด้านหลังจัดม้าพ่วงพีสามตัวรั้งท้าย คนบนหลังม้าล้วนเป็นชายฉกรรจ์ถือดาบสะพายคันเกาทัณฑ์

คนเหล่านี้เป็นมือดีรุ่นใหม่ของหอลมพิรุณโปรย

ปิงเอ่งโทยที่ทรงอิทธิพลอยู่ในยุทธจักร ทั้งมีศักดิ์สูงส่งใน

บ้านเมืองเคยวิจารณ์ว่า

"ผู้คนบอกว่าลุ้ยซุ่งมีเก้าชีวิต ตายแล้วยังสามารถฟื้นคืนชีพ แต่ในที่สุดยังคงตายใต้แผนการของโซวมั่งจิ้มมีแต่โซวมั่งจิ้มที่ฆ่าไม่ตาย นอกจากมันเองที่คิดใคร่ตาย ไม่เช่นนั้นไม่ว่าผู้ใดก็ฆ่ามันไม่ตาย"

ฆ่าตายหรือไม่ตายเป็นเรื่องหนึ่ง แต่มีคนคิดใคร่ฆ่าโซวมั่งจิ้ม

2 ปฏิบัติการเหมพิน

รถม้าขณะจะขึ้นสะพานข้ามธารน้ำ พลันได้ยินเสียงโอยคำหนึ่ง ชายชราที่งกๆ เงิ่นๆ ผู้หนึ่งพลัดตกลงในน้ำ

สายน้ำนี้เจือปนก้อนน้ำแข็ง ความหนาวที่ลมเหนือพัดพามายิ่งเหน็บหนาวกว่าเดิม

ขบวนรถและม้าหยุดยั้งลง

หลีเซี่ยวกิกตระเตรียมกระโดดลงน้ำไปช่วยเหลือชายชรานั้น ยามนั้น คนในรถถามว่า

"เรื่องอันใด?"

จูยู่สีตอบว่า

"ชายชราผู้หนึ่งพลัดตกลงในน้ำ"

คนในรถกล่าวโดยไม่ขบคิดว่า

"เดินทางสืบต่อ"

นี่เป็นคำสั่ง

ไม่ว่าผู้ใดห้ามไม่ให้หยุดยั้งรั้งอยู่ ถึงกับไม่อนุญาตให้ช่วยคน

หลีเชี่ยวกิกและพวกได้แต่มองดูชายชราดิ้นรนอยู่ในน้ำที่ใกล้แข็งตัวเป็นน้ำแข็ง มาตรว่าไม่อาจหักใจ แต่ก็ไม่กล้าขัดคำสั่ง

รถแล่นข้ามสะพานไม้ไป

ทันใด แว่วเสียงกราวใหญ่ คนผู้หนึ่งผุดโผล่ขึ้นจากน้ำ หอกยาวหนึ่งวาแปดเชียะในมือแทงจากใต้สะพาน ทะลุพื้นสะพาน แทงใส่ท้องรถทะลุออกทางหลังคารถ

หลีเชี่ยวกิกร้องโพล่งด้วยความตระหนกว่า

“กงจื้อ...”

เชี้ยงกอยี้หน้าเปลี่ยนสี แผดด่าว่า

“บัดซบ”

อีกด้านหนึ่งของธารน้ำปรากฏคนผู้หนึ่งถือดาบใหญ่ที่หนักสองร้อยชั่งด้วยสองมือ ขู่คำรามพลางเข่นฆ่าเข้ามา มันมีร่างกายกำยำหน้าตาดุร้าย ริมฝีปากหนา เคราชี้ชันปานลวดเหล็ก ใต้เท้าเหยียบย่ำจนสะเก็ดน้ำแตกกระจาย วิ่งถาโถมทวนแสงมา ดูไปคล้ายพวยพุ่งแสงสีเงินร้อยสายจากรอบกาย

พลังสภาวะที่เข่นฆ่าเข้ามานี้ ไม่มีผู้ใดต้านทานรับได้

ขณะเดียวกัน อีกฟากหนึ่งของธารน้ำ ยังมีอีกคนหนึ่งเหยียบย่ำผิวน้ำมา ดั่งราวกับเดินเหินบนที่ราบ ท่าร่างปราดเปรียวถึงที่สุด ในมือควงสายโซ่สีเงินที่เล็กเรียวพวงหนึ่ง หากมิใช่ประกายน้ำบนผิวน้ำขับสะท้อนทั้งบังเกิดเสียงลมดังแหลมคม แทบไม่ล่วงรู้ว่าในมือมีอาวุธยาวเช่นนี้เล่มหนึ่ง

คนทั้งสองกลุ้มจู่โจมเข้ามา เคลื่อนเข้าใกล้อย่างรวดเร็ว

คนบนหลังม้าที่เบิกทางทั้งสี่ ยามคับขันไม่ลนลาน พากัน

หยุดม้าไว้ แยกย้ายเป็นซ้ายสองขวาสอง ถือหอกชักกระบี่ เตรียมรับศึกบนหลังม้า

คนบนหลังม้าที่รั้งท้ายทั้งสาม ก็ตั้งท่าตระเตรียมพรักพร้อม ยามนั้น พลันปรากฏคนผู้หนึ่งทะยานขึ้นจากในศาลพระภูมิที่เชิงสะพาน

นี่นับเป็นมนุษย์มหึมาผู้หนึ่ง

มนุษย์มหึมาที่หลอมจากเหล็กผู้หนึ่ง

คนผู้นี้ยามเยื้องย่าง ถึงกับคล้ายรูปปั้นทองเหลืองที่เคลื่อนไหวได้รูปหนึ่ง

"รูปปั้นทองเหลือง" มหึมาเช่นนี้ เมื่อครู่กลับสามารถซ่อนตัวอยู่ในศาลพระภูมิเล็กๆ เช่นนี้ นับเป็นเรื่องเหลือเชื่อจริงๆ

ในมือของ "รูปปั้นทองเหลือง" ตนนี้ ถือขวานสองคมขนาดใหญ่เล่มหนึ่ง

ระหว่างการเยื้องย่าง ขวานใหญ่ของมันขยายใหญ่ขึ้นอย่างรวดเร็ว

ร่างของมันสูงใหญ่ยิ่ง แต่ความเคลื่อนไหวรวดเร็วยิ่ง

มันพอปรากฏกาย ก็อยู่ใกล้รถม้า อีกทั้งมีความเคลื่อนไหวรวดเร็ว ขวานในมือก็ยืดยาว ควงขวานจูบหนึ่ง ก็กวาดใส่ม้าพ่วงพีสามตัว ขาม้าทั้งหกข้างล้วนถูกฟันขาดสะบั้น ม้าทรุดฮวบคนร่วงหล่น เมื่อถึงขวานที่สอง ก็จามศีรษะของผู้คนสามคน พอถึงขวานที่สาม ก็จามหัวม้าหลุดกระเด็น

จากนั้นมันเข้าประชิดใกล้กับรถม้าอย่างรวดเร็ว

ขณะเดียวกัน คนบนหลังม้าที่ถือหอกกระชับกระบี่ ล้วนตายใต้เงื้อมมือคนถือดาบใหญ่และคนใช้แส้เงิน โลหิตฉีดพุ่งออกจากซากศพสายน้ำกลับกลายเป็นสีแดงฉานไปหลายหย่อม

พร้อมกันนั้น ชายชราที่ตกน้ำก็กระโดดขึ้นฝั่งโดยเร็ว ขวางอยู่ที่หัวสะพาน สองมือยังซุกอยู่ในแขนเสื้อ ตลอดทั้งร่างแม้เปียกชุ่มโชก แต่ยามยืนหยัดกับที่คล้ายกับยอดขุนพลที่บัญชาการทหารหาญสิบหมื่นคน

คนร้ายที่ถือหอกในน้ำพอลงมือประสบผลก็ทะยานขึ้นบนตอม่อของสะพาน

หากบอกว่าคนร้ายที่กบดานอยู่ในน้ำเป็นจุดใจกลาง อย่างนั้นคนร่ายรำดาบใหญ่โถมมาจากด้านซ้าย คนใช้แส้เงินกระหนาบมาจากด้านขวา ที่ด้านหลังมีชายฉกรรจ์ควงขวาน ที่เบื้องหน้าขวางไว้ด้วยชายชราที่ตกน้ำรวมทั้งสิบห้าคนพอดี กอปรเป็นแผนภูมิชั่วร้ายต้องฆ่าให้จงได้ผังหนึ่ง มีลักษณะเป็นรูปดอกเหมยดอกหนึ่ง

แผนลอบสังหารครั้งนี้ก็เรียกว่า เหมยพิษ*

“นิยมเหมยใหม่ดี
จรลีตามเส้นทาง
ไม่ให้ผู้คนสะสาง
กระทบกระทั่งบุปผาร่วง”

หลังเดือนสิบสอง ก่อนใบไม้ผลิ อากาศหอมรวยริน นั่นเป็นดอกเหมยขจรกลิ่นขจาย

อากาศยิ่งหนาว ดอกเหมยยิ่งองอาจ ยิ่งเยียบเย็น ยิ่งเปล่งสีสัน

หากปราศจากความเย็นเยียบเสียดกระดูก ไหนเลยปรากฏกลิ่นหอมเหมยแดงกระทบจมูก?

มีคนบอกว่า ในชีวิตลุ่ยซุ่งเพียงรักชอบวัตถุสามสิ่ง

---

* คำ-เหมยพิษแผลงเป็นกามโรค

รักชอบสตรี รวมทั้งบุตรีสุดที่รักของมัน
รักชอบอัจฉริยะ โดยเฉพาะเด็กปวยเกีย
รักชอบอำนาจ ดังนั้นจึงก่อตั้งตึกหกทุนครึ่ง
ซึ่งความจริง ลุ้ยซุ่งยังรักชอบของสิ่งหนึ่ง
มันรักชอบดอกเหมย
มันชมชอบดอกเหมย เอื้อนเกลอนดอกเหมย ดังนั้นเคยวางแผนการหนึ่ง คิดลอบสังหาร "ศัตรูที่มันรักชอบที่สุด" โซวมั่งจิ้ม
...ขอเพียงโซวมั่งจิ้มยังเจ็บไข้ได้ป่วย
...ขอเพียงโซวมั่งจิ้มต้องเดินทางผ่านสะพานเชียวก่ายเกี้ยนี้
...ขอเพียงมันสามารถเรียกระดมตัวลุ้ยกง ลุ้ยเพ็ก ลุ้ยตั๋ง ลุ้ยเม้ง ลุ้ยซัว ทั้งห้านี้มา
ยามนี้คนทั้งห้ามาแล้วจริงๆ
เร่งรุดมาจากตึกอสนีบาตแดนกังหนำ
จุดประสงค์การมาของพวกมันมีเพียงหนึ่งเดียว
นั่นคือปฏิบัติการตามแผนเหมยพิษ
...ล้างแค้นให้กับลุ้ยซุ่ง
...ต้องปลิดปลงโซวมั่งจิ้ม
หอกยาวแทงทะลุหลังคารถไป คนในรถต้องไม่มีหนทางรอดได้
แต่ว่าคนทั้งห้าไม่ล่าถอย กลับสะอึกเข้ามา

พวกมันยังต้องกระชากชากศพของโซวมั่งจิ้มออกมา รุมสับเป็นหมื่นท่อน

ลุ้ยซุ่งเป็นบุตรหลานที่เด่นล้ำของตึกอสนีบาตแดนกังหนำ มันกุมอำนาจใหญ่ในนครหลวง คบหาขุนนางบ้านเมือง ย่อมเป็นผลดีต่อตระกูลลุ้ย ตึกอสนีบาตแดนกังหนำจัดสร้างวัตถุระเบิด ลอบค้าอาวุธอัคคี หากไม่ได้รับการผ่อนผันจากทางการ ย่อมไม่สะดวกอย่างยิ่ง ลุ้ยซุ่ง

พอเสียชีวิต อำนาจใหญ่ของตึกหกหุนครึ่งตกไปในมือคนแซ่เต็ก พากมันย่อมแค้นโซวมั่งจิ้มจับใจ

พวกมันเป็นพี่น้องของลุ้ยซุ่ง

ลุ้ยซุ่งเคยสนับสนุนพวกมัน

พวกมันสาบานล้างแค้นให้กับลุ้ยซุ่ง

หลีเซี่ยวกิก เซี้ยงกอยี้ จูยู่สี อาวเอี้ยงอี่อี่ ตั้งใจคุ้มครองรถม้า ต่อให้โซวมั่งจิ้มภายในรถเสียชีวิต พวกมันก็ต้องรักษาซากศพโซวมั่งจิ้มไว้

แต่อาวุธของศัตรูยาวเกินไป รุนแรงเกินไป ยากรับมือเกินไป

หากพวกมันไม่คิดถูกทำลายพร้อมกับรถม้า ต้องเคลื่อนไหวช้านำอาวุธของศัตรูไปอีกทางหนึ่ง

มีแต่หลีเซี่ยวกิกยังอยู่บนรถ ทั้งนี้เพราะลุ้ยซัวอยู่ใต้สะพานหอกยาวของมันทิ่มแทงเข้ามาภายในรถแล้ว

ลุ้ยซัวมือเปล่าหมัดเปลือยกระโดดปราดขึ้นมาเร่งมือชิงจู่โจม หลีเซี่ยวกิกเห็นกระบวนท่าคลี่คลายกระบวนท่า ไม่ลดละแม้แต่น้อย

ลุ้ยซัวล้วงระเบิดอสนีสะท้านบุรุษออกมาสองลูกคิดขว้างใส่ภายในรถ หลีเซี่ยวกิกก็พลิกสถานะจากรับเป็นรุกจู่โจมจนลุ้ยซัวไม่มีโอกาสซัดขว้างอสนีสะท้านบุรุษออก

ยามนั้นพลันได้ยินเสียงกู่แหลมเล็กคราหนึ่ง

ชายชราที่ตกน้ำลอยตัวขึ้น พุ่งปราดจากหัวสะพานถึงหน้ารถ หลีเซี่ยวกิกคิดขัดขวาง ชายชรานั้นก็กวาดเท้าคุกคามหลีเซี่ยวกิกถอยห่าง มือซ้ายเลิกม่านรถ ยกมือขวาหมายฟาดใส่

ทันใด มันส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ร่างผงะหงายไปด้านหลัง

ที่หน้าผากมันมีประทับสีแดงรอยหนึ่ง

เป็นประทับสีแดงเล็กๆ

ขณะที่มันล้มลง ประทับสีแดงพลันขยายตัว มุมหน้าผากปริแตกประกายโลหิตฉีดพุ่ง เสียงบีมเมื่อระเบิดอสนีสะท้านบุรุษในตัวมันแกิดการระเบิดขึ้น

จากนั้นทั้งหมดค่อยเห็นนิ้วมือนิ้วหนึ่ง

เป็นนิ้วกลาง

นี่เป็นนิ้วกลางที่เรียวยาว ขาวสะอาด

นิ้วมือนิ้วนี้ยื่นออกจากหลังม่านรถ ยามนี้หดกลับไปช้าๆ

นิ้วมือนิ้วนี้ไม่เพียงปลิดชีวิตของชายชรานามสุ้ยกง ทั้งยังสะท้านทั่วบริเวณ

การต่อสู้หยุดชะงักลง

ทุกผู้คนมองดูนิ้วมือนิ้วนั้น

นิ้วมือหดรั้งกลับไปแล้ว

ทุกผู้คนได้แต่จิบจ้องมองม่านรถ

ม่านรถหนายิ่ง ปักทอรูปหงส์ร่อนกิเลนเยื้องย่าง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจเห็นสภาพหลังม่านรถโดยชัดตา

เสื้อผ้าของลุ้ยชัวเปียกชุ่มโชก ไม่ทราบเป็นสายน้ำ หรือเป็นหยาดเหงื่อ

มันชู่คำรามคำหนึ่ง ลอยตัวควงหมัด จู่โจมใส่ประทุนรถ

ลุ้ยชัวร่างสูงใหญ่ การจู่โจมด้วยพลังเช่นนี้ กระทั่งรถม้ายังถูกมันกดทับแหลกลาญ

แต่รถม้าไม่ได้แหลกลาญ

ตัวมันองกลับแหลกลาญ

ดั้งจมูกของมันแหลกละเอียด ร่างลอยขวางไปวาเศษ หล่นตูม

ลงในน้ำบนผิวน้ำปรากฏคราบโลหิตแผ่กระจาย ร่างของมันไม่ได้ลอยขึ้นมาอีก

หลังม่านรถปรากฏนิ้วมือยื่นออกมาอีกนิ้วหนึ่ง
ครั้งนี้เป็นนิ้วหัวแม่มือ

นิ้วหัวแม่มือกระดกเป็นรูปโค้งอย่างสวยงาม กล้ายกำลังสดุดีประวัติการต่อสู้ของผู้ใดก็มิปาน

ลุ้ยเพ็กที่ถือดาบใหญ่ ลุ้ยเม้งที่ควงแส้เงิน ยังมีลุ้ยดั่ง ที่คล้ายรูปปั้นทองเหลืองมหึมา พลันรู้สึกลำคอแห้งผาก ร่างหนาวสั่นจนสะท้าน

อากาศต้นฤดูหนาว ให้ความรู้สึกเหน็บหนาวแก่ผู้คน วสันต์ฤดูของปีหน้ายังอยู่ไกลโพ้น

อาวเอี้ยงอี่อี่ จูยู่สี เชี้ยงกอยี้มองดูพวกมัน สีหน้าคล้ายมองดูหลุมฝังศพสามหลุมก็มิปาน

ในที่สุดยังคงเป็นลุ้ยตั่งร่ำร้องขึ้นก่อนว่า

"ท่านมิใช่โชวมั่งจิ้ม ท่านเป็น..."

รถม้าคันนั้นพลันเคลื่อนไหวแล้ว

หลีเชี่ยวกิกกระโดดลงจากรถ รถม้าก็ลิ่นไหลไปเอง พุ่งชนใส่ลุ้ยตั่ง

ลุ้ยตั่งคำรามราวคลุ้มคลั่ง ตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว ควงขวานเข้าปะทะ จามรถม้าแยกเป็นสองเสี่ยงในขวานเดียว

รถม้าพังครืนลง พลิกร่วงลงในสายน้ำ

ภายในรถไม่มีคน มีแต่หอกหักด้ามหนึ่ง

ลุ้ยตั่งเงยหน้าขึ้น ก็พบเห็นเรื่องราวหนึ่ง

ลุ้ยเม้งกับลุ้ยเพ็ก ซึ่งเป็นพี่น้องที่หลงเหลืออยู่สองคนของมันนอนหงายอยู่ในน้ำ ที่ลำคอเพิ่มรูโลหิตรูหนึ่ง สายน้ำพอกรอกเข้าไป

ก็กลับกลายเป็นน้ำเลือดทะลักออกมา

ชายหนุ่มชุดแพรผู้หนึ่งยืนอยู่ข้างซากศพพวกมันอย่างสง่างาม ทั้งนี้มันยื่นนิ้วมือออกสองนิ้ว

หนึ่งนิ้วซ้าย หนึ่งนิ้วขวา

ล้วนแล้วแต่เป็นนิ้วก้อย

นิ้วมือที่สุภาพ เรียวยาว ขาวสะอาด

บนนิ้วมือไม่แปดเปื้อนโลหิตแม้สักหยดเดียว

ลุ้ยตั้งชู่คำราม ควงขวานกระแทกขวานสองคมหักกลาง พลิกข้อมือจามขวานทั้งสองใส่ขมับซ้ายขวาของตัวเอง

ก่อนตายมันยังกล่าวคำอาฆาตว่า

"แป๊ะโช้วปวย...ตึกหกหุนครึ่งกับคนของตระกูลลุ้ย...สาบานต้องล้างหนี้โลหิตรายนี้"

ชายหนุ่มชุดแพรคือแป๊ะโช้วปวย

แป๊ะโช้วปวยมองดูการตายของมัน คล้ายเศร้าเสียดายยิ่ง จากนั้นกล่าวด้วยน้ำเสียงที่เห็นใจว่า

"หามพวกมันกลับไป บรรจุฝังพวกมันอย่างสมเกียรติ"

จูยู่สีรับคำ แป๊ะโช้วปวยกล่าวด้วยความสะทกสะท้อนอยู่บ้างว่า

"ยากนักที่พวกมันจงรักภักดีต่อลุ้ยซุ่งถึงเพียงนี้...ผู้ที่มีความจงรักสมควรได้รับการบรรจุฝังอย่างสมเกียรติ"

หลีเซี่ยวกิกก็อดถามมิได้ว่า

"แป๊ะฮู่เล่าจู้ (รองหัวหน้าหอแซ่แป๊ะ) คนในรถไฉนเป็นท่าน?"

แป๊ะโช้วปวยย้อนถามอย่างเฉื่อยชาว่า

"ไฉนไม่ใช่เป็นเรา?"

หลีเซี่ยวกิกอับจนถ้อยคำ

แปะโช้วปวยแค่นเสียงอย่างเย็นชา ยื่นสองมือออก กวาดตามองทีละนิ้ว กล่าวว่า

"คิดฆ่าโชวเส้าจู้ (หัวหน้าหอแช่โชว) ต้องฆ่าข้าพเจ้าก่อน"

ดังนั้นนับแต่นั้นเป็นต้นมา คำ "คิดฆ่าโชวมั่งจิ้ม ต้องปลิดปลงแปะโช้วปวยก่อน" ก็โจษจันไปทั่วทั้งนครหลวง ไม่นานให้หลังก็แหร่สะบัดไปทั่วยุทธจักร

"คิดฆ่าโชว ต้องฆ่าแปะ"

"แปะตกตาย โชวยากรอดได้"

แต่การต่อสู้ครั้งนี้ ปรากฏผู้คนสองคนชมดูการต่อสู้ในสถานที่ที่ทอดระยะห่างอย่างเหมาะสมโดยไม่ถูกผู้คนพบเห็น

คนทั้งสองนี้หนึ่งเป็นผู้ประคับประคองตึกหกหุนครึ่งยุคปัจจุบันเด็กปวยเกีย

อีกผู้หนึ่งเป็นหัวหน้าตึกที่เคยทรยศต่อตึกหกหุนครึ่งนามลิ้มกอกอ

เด็กปวยเกียมือไพล่หลัง ก้มศีรษะ คล้ายกำลังก้มมองดูทิวทัศน์ลิ้มกอกอยืนอยู่ที่ด้านหลังมัน

...เด็กปวยเกียอยู่กับคนทรยศลิ้มกอกอตามลำพัง หรือไม่กลัวมันบังเกิดจิตคิดร้าย ลงมือลอบสังหารใหม่?

...เด็กปวยเกียที่แท้ดรุ่นคิดอันใด?

ลิ้มกอกอไม่ทราบ

มันกำลังรอคอย

รอคอยเด็กปวยเกียถามวาจามัน

มันทราบว่าเด็กปวยเกียต้องมีวาจาถามมัน

จริงดังคาดหมาย เด็กปวยเกียเริ่มถามว่า

"เป็นท่านเปิดเผยข้อมูลต่อห้าโลกบาลตระกูลสุ้ยว่า โชวมั่งจิ้งต้องผ่านสะพานเชียวก่ายเกี้ย?"

"ถูกแล้ว"

"แต่ท่านไฉนให้พวกมันทำเช่นนี้?"

"ห้าโลกบาลตระกูลสุ้ยตั้นต้นมาจากแดนกังหน่ำจุดประสงค์เพื่อฝังแค้นให้กับสุ้ยจ้งตี้งจู้พวกมันเห็นพวกเรารีรอไม่เคลื่อนไหว เข้าใจว่าพวกเรามีความคิดเป็นอื่นบังเกิดความไม่พอใจแต่แรก ดังนั้นมิสู้ให้พวกมันทดลองดูเอง หากลงมือสำเร็จประเสริฐสุด ล้มเหลวก็หาเป็นไรไม่"

เด็กปวยเกี้ยเพ่งตาถามว่า

"ท่านเธา?"

"เรา?"

"ท่านมีความเห็นต่อการที่ตึกหกหุนครึ่งไม่เปิดฉากการรุกอย่างไร?"

"เราไม่กล้าบอกว่าล่วงรู้แนวนโยบายของเด็กตั่วตี้งจู้ท่านแต่อย่างน้อยเราเชื่อว่า ตั่วตี้งจู้ต้องมีความคิดอ่าน มิหน่ำซ้ำตอนนี้ยังไม่ถึงโอกาสอันควร หากเสียสละโดยใช่เหตุ รังแต่แหวกหญ้าให้งูตื่น"

"แต่เพราะข้อมูลของท่าน ห้าโลกบาลตระกูลสุ้ยล้วนตกตายที่สะพานเชียวก่ายเกี้ย ท่านไม่กลัวตึกอสนีบาดตระกูลสุ้ยแดนกังหน่ำลงโทษท่านหรือ?"

"เราเป็นคนของตึกหกหุนครึ่ง หากจะลงโทษ สมควรให้ตึกหกหุนครึ่งตัดสินลงโทษ เรายินดีรับทัณฑ์ทุกประการ ซึ่งความจริงนับแต่โบราณกาล ผู้เข้าสู่สมรภูมิ มีคนรอดชีวิตสักกี่คน เราบอกต่อพวกมันว่า หากลอบสังหารโชวมั่งจิ้มโดยพลการ รังแต่หาที่ตาย พวกมันไม่ยอมเชื่อ ไม่อาจโทษว่าเราได้"

"มิใช่ไม่อาจโทษว่าท่าน หากแต่คนล้วนตายแล้ว คิดโทษว่าตำหนิก็ทำไม่ได้"

"หากคิดกระทำเรื่องราว ไม่อาจเกรงกลัวผู้คนโทษว่าตำหนินี่เป็นจังตี้งจู้เคยสั่งสอนไว้"

เด็กปวยเกียกล่าวว่า

"ท่านมิใช่ชนชั้นต้อยต่ำเช่นกาลก่อน หอลมพิรุณโปรยสมควรประเมินค่าของท่านใหม่"

"ล้วนเป็นตั่วตี้งจู้ส่งเสริม เราค่อยมีชีวิตถึงทุกวันนี้ หากเราไม่กลับใจได้สำนึก ถือว่ารานพระคุณตั่วตี้งจู้ เป็นที่ผิดหวังของจังตี้งจู้ที่เคยให้ความรักแก่เรา"

"เหลวไหลไร้สาระ ท่านความจริงเป็นผู้มีความสามารถ กลับใช้ชีวิตเหลวแหลก ปล่อยให้เวลาสูญเปล่า คนสามารถนอกใจต่อผู้อื่นแต่ไม่อาจนอกใจต่อตัวเอง ท่านกระทำเรื่องราวทำลายตัวเอง นับว่าเสียทีที่ถือกำเนิดเกิดมา"

"ถูกแล้ว"

เด็กปวยเกียเปลี่ยนเป็นถามว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า ห้าโลกบาลตระกูลสุ้ยไฉนพ่ายแพ้สิ้นตาย?"

"พวกมันถือทิฐิเกินไป ขาดการใคร่ครวญโดยรอบคอบประมาทศัตรูเสียชีวิต พวกมันประเมินโชวมั่งจิ้มต่ำทรามไป มิหนำซ้ำไม่ได้นับคำนวณแปะโช้วปวยยังมีปฏิบัติการเหมยพิษของสุ้ยจังตี้งจู้ออกจะ..."

"ท่านบอกได้อย่างเต็มที่"

"สามเดือนนี้เราตรวจสอบบันทึกข้อมูลทั้งหมด พบว่าปฏิบัติการเหมยพิษของสุ้ยจังตี้งจู้ กำหนดขั้นตอนลอบสังหารใกล้เคียงกับ

พฤติการณ์ลอบสังหารของเจ้ามือสังหารแซ่บ้อเมื่อครั้งกระโน้น โชวมั่งจิ้มไหนเลยไม่ดิ่นตัวได้?"

เด็กปวยเกียถามอีกว่า

"ท่านมีความเห็นต่อการที่แป๊ะโช้วปวยจู่โจมสังหารยอดฝีมือห้าคนในอึดใจเดียวอย่างไร?"

"ซึ่งความจริงโชวมั่งจิ้มไม่น่ากลัว ที่น่ากลัวคือแป๊ะโช้วปวยต่อให้โชวมั่งจิ้มมีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ เพียงเป็นพยัคฆ์ขาหักตัวหนึ่ง แป๊ะโช้วปวยกลับเป็นเสือดาวดิดปีก ตอนนี้โชวมั่งจิ้มล้มป่วย เฮ้งเซี่ยว-เจ๋ยะไม่มีกะใจดูแลเรื่องราว เอี้ยบ้อเซี้ยสะสางภารกิจภายในหอ มีแต่แป๊ะโช้วปวยที่ดำเนินการเคลื่อนไหว มีฝีมือที่เฉียบขาด นับวันแต่จะมีชื่อเสียงกระเดื่องดังกว่าเดิม"

"ดังนั้นคิดทำลายล้างหอลมพิรุณโปรย ต้องฆ่าโชวมั่งจิ้มก่อนหรือฆ่าโชวมั่งจิ้ม ต้องปลิดปลงแป๊ะโช้วปวย?"

"ถูกแล้ว"

"ข้อสันนิษฐานของท่านแสดงว่ามีความรุดหน้า แต่ยังมีข้อผิดพลาดอยู่บ้าง"

"เราบังอาจกล่าววาจามากมายปานนี้ แท้ที่จริงต้องการให้ตั่ว-ตี้งจู้แนะนำสั่งสอน"

เด็กปวยเกียกล่าวว่า

"ที่ท่านเอ่ยถึงเมื่อครู่ เป็นการถกถึงความสำเร็จแพ้พ่าย หลังจากเกิดเรื่องหนึ่งขึ้น มักมีความคิดเห็นตามหลัง ลองนึกดู หากห้าโลกบาลตระกูลลุ้ยลงมือประสบผล ยุทธจักรอาจมีคนบอกว่า พลังเข้มแข็งใช้เป็นประโยชน์ได้ สามารถแปรความเศร้าโศกเป็นพลัง ห้าโลกบาลตระกูลลุ้ยสืบทอดปณิธานของลุ้ยซุ่ง ล้างแค้นเป็นผลสำเร็จ หรืออาจบอกว่า โชวมั่งจิ้มหลังจากฆ่าลุ้ยซุ่ง บังเกิดความชะล่าใจ เข้าใจ

ว่าเราไม่กล้าตอบโต้ มิคาดคนของตระกูลสุ้ยจากตีกอสนีบาตแดนกังหน้าห้าวหาญไม่กลัวตาย ในที่สุดล้างแค้นได้ หากว่าคราวครั้งนี้แป๊ะโช้วปวยถูกฆ่า ผู้คนต้องบดกว่า แป๊ะโช้วปวยไม่ประมาณคน คิดเป็นโชวมั่งจิ้มที่สอง สุดท้ายถูกโชวมั่งจิ้มยืมดาบฆ่าคน กลายเป็นเครื่องบัตรพลีสังเวย จะอย่างไรไม่ว่าอยู่ในสภาพอย่างไร ผู้คนต้องมีเหตุผลยกอ้าง คำพูดเช่นนี้ไม่อาจรับฟังได้"

"ตั๋วตี้งจู้กล่าวถูกต้อง ขณะที่เราบ่งบอกบรรยาย ได้รับผลสะท้อนจากผลของความสำเร็จล้มเหลวเฉพาะหน้า บิดเบือนต่อความคิดคำนวณจริงๆ"

เด็กปวยเกียกล่าวว่า

"ทุกผู้คนล้วนเป็นเช่นนี้ นี่ไม่อาจโทษว่าท่าน แต่มีอยู่สองประการที่ไม่ว่าสำเร็จหรือล้มเหลว ล้วนต้องให้ความสนใจ หนึ่งนั้นลุ้ยซัว ลุ้ยตั๋ง ลุ้ยกง ลุ้ยเม้ง ลุ้ยเพ็ก เป็นพี่น้องของลุ้ยจ้งตี้งจู้ ต่อให้ลุ้ยจ้งตี้งจู้เสียชีวิต พวกมันล้วนไม่ลืมเลือนน้ำใจของลุยจ้งตี้งจู้ ซึ่งความจริงในชีวิตของคนยากจะมีพี่น้องร่วมทุกข์ร่วมสุขที่แท้จริง ล้วนพบได้หวังไม่ได้ เราไม่ได้สาบานเป็นพี่น้องกับผู้ใด ดังนั้นคำพูดนี้เท่ากับด่าว่าตัวเองด้วย พวกเราไม่อาจดูแคลนต่อพลังขุมนี้ หากว่าระหว่างโชวมั่งจิ้มกับแป๊ะโช้วปวย เฮ้งเซี่ยวเจียะก็มีไมตรีคบหาเช่นนี้ ก็ไม่ควรชะล่าใจไป ทั้งนี้เพราะพลังฝีมือและสติปัญญาของแป๊ะโช้วปวยกับเฮ้งเซี่ยว-เจียะ ยังเหนือล้ำกว่าห้าโลกบาลตระกูลสุ้ย"

"....."

"สอง แป๊ะโช้วปวยวันนี้แม้ประสบชัย แต่อย่างน้อยได้กระทำผิดพลาดสองประการ หนึ่งนั้นมันลงมือเร็วเกินไป ในความเห็นเราหลีเซี่ยวกิกและพวกทั้งสี่ไม่แน่ว่าสยบห้าโลกบาลตระกูลสุ้ยไม่ได้ แป๊ะโช้วปวยรีบร้อนลงมือ แสดงว่ามันร้อนรุ่มใคร่แสดงออก ปัญหาอยู่ที่

ไฉนแสดงออกต่อบริวารทั้งสี่ สอง แป๊ะโซ้วปวยไม่สมควรบรรจุฝังคนของตระกูลสุ้ยทั้งห้าเมื่อเป็นเช่นนี้ไม่ว่าผู้ใดก็ทราบว่ามันเป็นฆาตกรภายหน้าตึกอสนีบาตแดนกังหนำต้องไม่ปล่อยปละละเว้นมันเด็ดขาด"

"ตั่วตี้งจู้หมายความว่า..."

"แป๊ะโซ้วปวยทำเช่นนี้ ต้องมีเหตุผลของมัน มันหาใช่คนโง่เขลาไม่"

ลิ้มกอกอกล่าวว่า

"ในความเห็นบริวาร ระหว่างโซวมั่งจิ้ม แป๊ะโซ้วปวยกับเฮ้ง-เชี่ยวเจียะ ไม่แน่ว่าจะอยู่ร่วมกันด้วยดี"

"เห็นได้อย่างไร?"

"หากพวกมันร่วมทุกข์ร่วมสุขกันจริง ๆ เฮ้งเชี่ยวเจียะไม่จำเป็นต้องออกจากหอลมพิรุณโปรยไปยังย่านกิมเจียะฮ้วง ทางหนึ่งขายภาพวาดตัวหนังสือ ทางหนึ่งรักษาโรคฟกช้ำให้กับผู้คน เฮ้งเชี่ยวเจียะย่อมไม่ใช่คนโง่เขลา"

เด็กปวยเกียกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"คนโง่เขลาในนครหลวงยิ่งมายิ่งลดน้อยลง ผู้ที่อ่อนด้อยต้องจมหาย คงเหลือแต่ผู้เข้มแข็งผุดขึ้นมา ผู้ที่ผุดขึ้นมามากเกินไป จะฉีกยดเสียดอีกฝ่ายหนึ่ง เพื่อช่วงชิงพื้นที่ยืนหยัดทรงกาย"

มันกล่าวสืบต่อว่า

"โซวมั่งจิ้มก็เคยใช้เอี้ยบ้อเชี้ยมาเจรจาโดยเสนอเงื่อนไขให้เรานั่งตำแหน่งตัวที่สี่ พร้อมกับดูแลตึกหกหุนครึ่ง แต่ต้องโค่นสุ้ยซุ่งก่อน ตอนนั้นเราแสร้งเป็นคล้อยตาม เพื่อให้จั่งตี้งจู้ดำเนินแผนตอบโต้ ในสภาพเช่นนั้น การเข้าร่วมของเรามีความสำคัญต่อมันอย่างใหญ่หลวง แต่โซวมั่งจิ้มยังให้เราเป็นเพียงเล่าสี่ (ยันตับสี่) แสดงว่ามันให้ความสำคัญต่อคนทั้งสอง หากเฮ้งเชี่ยวเจียะไม่มีความผูกพันต่อโซวมั่งจิ้ม คงไม่รั้ง

อยู่ในนครหลวง ควรทราบว่าต่ำใต้กว้างไพศาล คิดขายภาพวาดเขียนตัวหนังสือ เชื่อมกระดูกรักษาบาดเจ็บ ไหนเลยไปที่อื่นไม่ได้ ดังนั้นเราเห็นว่าคิดส้มส้างหอลมพิรุณโปรย ต้องฆ่าโชวมั่งจิ้มก่อน คิดฆ่าโชวมั่งจิ้ม ต้องปลิดปลงแป๊ะโช้วปวยก่อน คิดปลิดปลงแป๊ะโช้วปวยต้องจัดการกับเฮ้งเชี่ยวเจียะก่อน"

มันแยกแยะเรื่องราวอย่างชัดแจ้ง น้ำเสียงก็สงบราบเรียบคล้ายกับบอกเล่าเรื่องราวที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับมัน ยามนั้นกล่าวอีกว่า

"โชวมั่งจิ้มเปรียบประดุจดาวจี่มุ้ยแขซึ่งจัดอยู่อันดับแรกในหมู่ดาวเหนือ มีลักษณะของผู้นำ แป๊ะโช้วปวยเปรียบประดุจดาวเจ็ดสังหาร ตีด่านยึดตัวเมืองให้กับมัน เฮ้งเชียวเจียะกลับคล้ายดาวทลายทัพ ทำหน้าที่สัประยุทธ์ชิงชัย สำหรับเอี้ยบ้อเชี่ยกลับเป็นดาวเสนาบดีฟ้า วางแผนกำหนดนโยบายให้กับมัน ยังมีก๊วยตังชิ้ง กับตอน่ำชิ้งเฉกเช่นเสนาบดีซ้ายขวา คอยพิทักษ์รักษามัน ดังนั้นโครงสร้างของพวกมันทั้งสี่เชื่อมต่อกันอย่างแนบแน่น ก่อนที่จะค้นพบจุดอ่อนของพวกมัน เปิดฉากจู่โจมโดยพลการ ต่อให้เป็นจ้งตี้งจู้ยังคงประสบความพ่ายแพ้"

ลิ้มกอกอถามอย่างระมัดระวังว่า

"อย่างนั้นพวกเราในตอนนี้ได้แต่รอคอยโอกาสแล้ว"

เต็กปวยเกียกล่าวว่า

"ทางหนึ่งรอคอย ทางหนึ่งวางเพลิง ขุดดิน สาดน้ำ หอลมพิรุณโปรยคล้ายกับวัสดุที่สุมรวมกันกองหนึ่ง ต่อให้มั่นคงกว่านี้ ก็ไม่อาจทนทานการกัดกร่อนระยะยาว พวกเรารอคอยต่อไป ศัตรูต้องไม่อาจอดรนทนรอ หรืออาจชะล่าเลินเล่อ สถานการณ์อาจกลับกลายเป็นผลดีต่อเรา"

มันซุกสงมืออยู่ในแขนเสื้อด้วยอากัปกิริยาคลับคล้ายกับลุ้ยซุ่งเมื่อตอนมีชีวิต ปากกล่าวว่า

"อย่าว่าแต่ตอนนี้มีคนเสาะหาเฮ้งเซี่ยวเจียะ เฮ้งเซี่ยวเจียะก็จะเสาะหาผู้อื่น"

ลิ้มกอกอนับตั้งแต่พลาดพลั้งเสียทีเมื่อปีก่อนก็เปลี่ยนเป็นระมัดระวัง สะสางเรื่องราวโดยรอบคอบ ไม่ถามในสิ่งที่ไม่สมควรถาม เมื่อถึงเวลาสมควรถาม ต้องถามไถ่ ดังนั้นมันใคร่ครวญเล็กน้อยจึงถามว่า

"ผู้ใดติดเสาะหำเฮ้งเซี่ยวเจียะ?"

มันคาดว่าเด็กปวยเกียกล่าวเช่นนี้ เพื่อรอให้มันถามไถ่

หากว่ามันถามไถ่ เด็กปวยเกียจะบอกออกมา

จริงดังคาดหมาย เด็กปวยเตียกล่าวว่า

"เส้งโป๊ยไท้เอี้ย"

ลิ้มกอกอตากระจ่างวูบ ไม่ว่าผู้ใดตอแยเส้งโป๊ยไท้เอี้ย ในชีวิตนี้เกรงว่าไม่กล้าตอแยความยุ่งยากอีกถึงกับไม่สามารถตอแยความยุ่งยากอีก

ไม่ว่าผู้ใดล้วนทราบว่า เส้งโป๊ยไท้เอี้ยได้รับการหนุนหลังจากผู้ใด ในบ้านเมืองถึงกับมีคำโจษจันว่า ยินยอมล่วงเกินฮ่องเต้ ไม่กล้าล่วงเกินคนผู้นี้

ลิ้มกอกอนึกโชคดียิ่ง

มันทราบว่ามันถามได้ถูกต้อง

เฮ้งเซี่ยวเจียะตอแยความยุ่งยากเช่นนี้เด็กปวยเกียย่อมยินดีบ่งบอกต่อผู้อื่น

ดังนั้นลิ้มกอกอถามอีกว่า

"เฮ้งเซี่ยวเจียะคิดเสาะหาผู้ใด?"

ใบหน้าเด็กปวยเกียปรากฏรอยยิ้มอันลี้ลับขึ้น ทำให้มันดูไปชั่วร้ายกว่าเดิม

ครั้งนี้มันกล่าวสั้นๆ เพียงสองคำว่า

"ชิงแช (ท่านผู้มีการศึกษา)"

มันยิ้มน้อยๆ ในใจบังเกิดความคิดขึ้น

มันอยู่ร่วมกับสุ้ยจ้งตี้งจู้เป็นเวลานาน ทำหน้าที่ผู้สังเกตการณ์ตลอดมา เมื่อสุ้ยจ้งตี้งจู้ถามความเห็นของมัน มันจะทำการสรุป แสดงความคิดเห็น แต่ตอนนี้สุ้ยซุ่งหาชีวิตไม่ มันเปลี่ยนเป็นให้บริวารสอบถามความเห็น ตัวเองฉวยโอกาสแสดงความเห็นออกมา

...นี่หมายความว่าอย่างไร?

...ให้บริวารทำความเข้าใจกว่าเดิม จะเกิดผลดีอันใด?

...ปล่อยให้บริวารทำความเข้าใจมันเกินไป ต้องนำมาซึ่งภัยอันตรายอย่างใหญ่หลวง

แต่สุ้ยซุ่งตายแล้ว ตอนนี้มันดำรงตำแหน่งของสุ้ยซุ่ง กระทำเรื่องราวของสุ้ยซุ่ง อยู่ในสถานะเดียวกับสุ้ยซุ่ง

หรืออีกนัยหนึ่งมันคือสุ้ยซุ่ง

ตอนนี้มันไหนเลยยินยอมเป็นเด็กปวยเกียอีกต่อไป?

ต่อให้มันยังคงเป็นเด็กปวยเกีย แต่เด็กปวยเกียมิใช่เด็กปวยเกียอีกต่อไปแล้ว

ขณะที่มันบังเกิดความคิดพลุ่งพล่านสับสน ลิ้มกอกอคล้ายถูกคำ "ชิงแช" สะกดไว้ ยามกะทันหันไม่ได้กล่าววาจา และไม่ได้ถามไถ่อันใด

3 เป็ดง่อยปรากฏ

เฮ้งเซี่ยวเจียะแทบระดมคำด่าทอทั้งหมดออกมา

เขาลืมเลือนนิสัยใจคอที่ดี

ถึงกับสูญเสียความอดทน

อุนยิ้วบอกว่า ต้องการมาช่วยเหลือที่ร้านของเขา เขาความจริงไม่วุ่นวายเท่าใด แต่อุนยิ้วพอมาถึงเขาก็วุ่นวายจริงๆ ทั้งนี้เพราะเพียงเวลาครึ่งชั่วยาม อุนยิ้วก็ปัดจานฝนหมึกของเขาพลิกล้มสองครั้ง เปรอะเปื้อนภาพตัวหนังสือของเขาสามใบ ฉีกกระดาษแพรของเขาขาดไปแผ่นหนึ่ง ทำขวดยาสามใบ หม้อต้มยาหนึ่งใบ และกระบุกยาของเขาอีกสามใบแตกไป

อุนยิ้วยังสับเปลี่ยนเทียบยาให้กับคนไข้ที่มีอาการแตกต่างกันสองคน หากมิใช่พบเห็นก่อน อาจเกิดเหตุการณ์ถึงแก่ชีวิต อุนยิ้วยังมีความสามารถเหนือธรรมดา ในเวลาเดียวกัน กลับเหยียบถูกแมว

ในร้านร้องคร่ำครวญ ทั้งยังเหยียบถูกคนไข้ที่ถูกตะไบถูไถบาดเจ็บคนหนึ่ง ในเสียงร้องของคนและแมว ยังชนถูกสตรีครรภ์แก่ใกล้คลอด ที่กำลังดื่มยาบำรุงครรภ์นางหนึ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะถึงกับแทบดุว่านาง

เพียงแต่ "แทบจะ" เท่านั้น

เขายังไม่ดุว่า อุนยิ้วก็แบะปาก ทำท่าราวกับจะร้องไห้ออกมา

มิหนำซ้ำร้องไห้ออกมาแล้ว

เมื่อเป็นเช่นนี้ เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ่งวุ่นวายกว่าเดิม ถึงกับวุ่นวายเป็นพัลวัน

เฮ้งเซี่ยวเจียะรีบกล่าวว่า

"ท่านอย่าได้ร้องไห้ ท่านไฉนร้องไห้? ท่านอย่าได้ร้องไห้ได้หรือไม่? ท่านพอร้องไห้ ผู้อื่นจะเข้าใจว่าข้าพเจ้ารังแกท่าน"

เขาทางหนึ่งอธิบายต่ออุนยิ้ว ทางหนึ่งต้องขออภัยต่อลูกค้า โดยเฉพาะขออภัยต่อสตรีมีครรภ์ ที่เขาเหยียบฉวยเศษผ้ามาเช็ดคราบยาน้ำบนร่างนาง กลับถูกนางด่าว่าเป็นโจรราคะ

อุนยิ้วร่ำไห้รำพันว่า

"ท่านด่าว่าผู้คน..."

"ข้าพเจ้าไม่ได้ด่า"

เฮ้งเซี่ยวเจียะร้อนรุ่มจนกระทืบเท้า ทั้งนี้เพราะที่หน้าประตูมีคนไข้ที่แขนหักเข้ามาอีกสามคน ดังนั้นกล่าวอีกว่า

"ข้าพเจ้ายังไม่ได้ด่าว่า"

อุนยิ้วร้องไห้โฮออกมากล่าวว่า

"แต่ว่า...ท่านเปลี่ยนสีหน้าต่อผู้อื่น"

นางน้ำตานองหน้า ดั่งราวดอกส้มถูกฝนพรมเป็นที่น่าเวทนา

ดังนั้นผู้ชมดูอยู่ด้านข้าง โดยเฉพาะผู้ที่เพิ่งเข้ามา ล้วนเห็นว่า

เฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นฝ่ายผิด

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่มีหนทางร้องทุกข์ ได้แต่กล่าวเสียงอ่อนลงว่า

"ท่านอย่าได้ร้องไห้"

อุนยิ้วร่ำไห้ดังกว่าเดิม เฮ้งเซี่ยวเจียะได้แต่สะอึกเข้าใกล้แล้วกล่าวว่า

"ท่านอย่าได้ร้องไห้ ได้หรือไม่?"

พลันได้ยินเสียงดิก อุนยิ้วกลับหัวร่อทั้งน้ำตา ใบหน้าที่คล้ายต้องน้ำค่างพร่างพรม ยิ่งงามงดกว่าเดิม ปากกล่าวว่า

"ดูว่าท่านยังกล้ารังแกข้าพเจ้าอีกหรือไม่?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะพึมพำว่า

"ท่านไม่รังแกข้าพเจ้าก็ประเสริฐแล้ว"

อุนยิ้วได้ยินไม่ชัดเจน ดังนั้นถามว่า

"ท่านว่าอะไร?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะแตกตื่นเจนเรียบกลืนน้ำลายติดต่อกัน กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ได้กล่าวอันใด"

อุนยิ้วเอียงศีรษะมองดูเขา เฮ้งเซี่ยวเจียะถูกนางจับจ้องมองจนไม่สบายใจ ใบหน้าร้อนผะผ่าวขึ้นมา

อุนยิ้วถามย้ำว่า

"เป็นความจริง?"

"เป็นความจริง"

"ไม่ได้หลอกลวงข้าพเจ้า?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะอดกล่าวมิได้ว่า

"ท่านอย่าได้มองดูผู้คนเช่นนี้"

"ข้าพเจ้ามองดูผู้คนเช่นนี้ไม่ได้หรือ?"

"มิใช่ไม่ได้..."

จากนั้นได้แต่ทอดถอนใจยาวออกมา

อุนยิ้วกลับไม่ปล่อยปละละเว้น ยังคงถามว่า

"อย่างนั้นเป็นอย่างไร?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะได้แต่กล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า ท่านเป็นอิสตรี?"

"อิสตรีไม่สามารถมองดูผู้คนหรือ?"

"ท่านทราบหรือไม่ว่า ท่าทีของท่าน..."

เอ่ยถึงตอนนี้ มีความรู้สึกว่าตัวเองคล้ายถูกผู้คนสอบปากคำก็มิปาน

อุนยิ้วเอียงศีรษะ หัวร่อราวกับจิ้งจอกน้อยตัวหนึ่ง ซ่อนมือทั้งสองไว้ด้านหลัง หักนิ้วมือทั้งสิบเป็นเสียงดัง ปากกล่าวว่า

"ท่าทีของข้าพเจ้าเป็นอย่างไร?"

ยามนั้นปรากฏผู้บาดเจ็บเข้าร้านมาอีกคนหนึ่งกลับเป็นคนไข้ที่กระดูกข้อมือซ้ายหลุดจากข้อ เฮ้งเซี่ยวเจียะยินดียิ่ง รีบปลีกตัวไปให้การรักษา

อุนยิ้วกลับไม่ยินยอมพร้อมใจ สะอึกเข้ามาชมดู แต่ชมดูจนรำคาญต้องยกมือตบไหล่เฮ้งเซี่ยวเจียะ กล่าวว่า

"เซี่ยวเจียะเท้า (ก้อนหินน้อย) ท่านทราบหรือไม่ว่าเมื่อวานข้าพเจ้าไปเล่นกับอาปวยนั้น?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะส่งเสียงดังอ้อ กล่าวเบาๆ ว่า

"เมื่อวานท่านไปเล่นกับมัน?"

อุนยิ้วได้ยินไม่ชัดเจน ดังนั้นยื่นหน้าเข้ามากล่าวว่า

"ว่ากระไร?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะสูดได้กลิ่นหอมคล้ายกล้วยไม้คล้ายชะมดเชียงแท้ที่จริงเป็นกลิ่นหอมจากดอกไม้ป่าบนจอมผมนางที่หอมชื่นนาสา

จึงกล่าว

"ไม่มีใด"

อุนยิ้วกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"พวกท่านยามกล่าววาจา ไฉนคล้ายภูตผีรับประทานดินโคลนก็มิปาน?"

เย้งเชี่ยวเจียะถามว่า

"มันก็กล่าววาจากับท่านเช่นนี้?"

อุนยิ้วกล่าวว่า

"อาปวยที่บินได้ผู้นั้น..."

นางพอเอ่ยถึงมัน ก็บังเกิดความแค้นจับใจ ต้องกล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า เมื่อวานเขากล่าวกับข้าพเจ้าอย่างไร? เขาบอกว่าข้าพเจ้าอย่าได้มองดูเขาเช่นนั้น ไม่เช่นนั้นจะจับข้าพเจ้ากลืนกินลงไป ดูท่ามันคงหิวโหยจนคลุ้มคลั่ง ทุกวี่วันวุ่นวายอยู่ในหอเช่นเดียวกับท่าน"

เย้งเชี่ยวเจียะแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

"ท่านไม่เห็นหรือ? ข้าพเจ้าวุ่นวายจริงๆ"

ยามนั้นประจวบปรากฏคนไข้ที่กระดูกก้านคอบิดพลิกเข้ามาอีกคนหนึ่ง แต่คนผู้นี้ข่มความเจ็บปวด ไม่ร้องโอดโอยออกมา มองปราดเดียวก็ทราบว่าเป็นนักบู๊ในยุทธจักร

อุนยิ้วเปิดปากน้อยๆ กล่าวว่า

"พวกท่านล้วนวุ่นวาย ข้าพเจ้าหามีเรื่องราวให้วุ่นวายไม่"

เย้งเชี่ยวเจียะกล่าวด้วยใจกว้างว่า

"ท่านสามารถไปเล่นกับพี่รอง"

อุนยิ้วกล่าวด้วยสีหน้าเหยียดหยามว่า

"ข้าพเจ้าจึงไม่เล่นกับเขา ท่าทางหมกมุ่นเคร่งเครียด นับ

เป็นคู่อันเหมาะสมกับตั๋วซือกอ ตลอดทั้งวันอยู่ในกองตำรา สนทนาถึงแก่กุศโลบายอันใด แต่ละคนห่วงใยชาติบ้านเมือง ชั่วชีวิตนี้อย่าหมายมีความสุขได้"

กล่าวไปๆ บังเกิดความเบิกบานใจขึ้นมา สั่นศีรษะกล่าวว่า

"ยังคงเป็นเราโกวเนี้ยชาญฉลาด หาความสุขใส่ตัวก่อน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกลั้นหัวร่อ ทั้งนี้เพราะเขากำลังเชื่อมต่อกระดูกให้กับผู้คน มาตรว่าอุนตั่วเสียวเจี้ยะบัดเดี๋ยวดีบัดเดี๋ยวร้าย อารมณ์ไม่แน่นอน แต่เขาไม่อาจหัวร่อออกเสียง ทำให้ผู้คนเข้าใจผิด คิดว่าเขายินดีต่อคราเคราะห์ของผู้อื่น เพียงกล่าวว่า

"ท่านไยไม่ไปเล่นกับสุ้ยโกวเนี้ย?"

อุนยิ้วโพล่งออกมาว่า

"นางหรือ? นับตั้งแต่ค่ำคืนนั้น..."

นางพลันกล้ำกลืนคำพูดไว้ พร้อมกับยกมือปิดปากตัวเอง คล้ายกลัวถูกผู้คนพบเห็นกิมิปาน

เฮ้งเซี่ยวเจียะขมวดคิ้วกล่าวว่า

"อะไรหรือ?"

อุนยิ้วลดมือลง สีหน้ากลับคืนสู่ความเคร่งขรึมสำรวม กล่าวว่า

"ไม่มีใด"

เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ไม่ได้เฉลียวใจ

ที่เขาให้ความสนใจคือ คนไข้ที่มาขอรับการรักษายิ่งมายิ่งมาก มิทนำซ้ำล้วนเป็น "คนไข้" ที่กระดูกหัก ถูกบิดหลุดจากข้อ

ดูจากอาการบาดเจ็บ ล้วนมิใช่เกิดจากความเผอเรอ แสดงว่าถูกผู้คนบิดทำร้ายชัดๆ

อาการบาดเจ็บเช่นนี้รักษาไม่ยากนัก

วิชาเชื่อมต่อกระดูกของเฮ้งเซี่ยวเจียะ ความจริงสูงส่งยิ่ง

ผู้รับบาดเจ็บส้วนสามารถกล้ำกลืนความเจ็บปวด ผู้ที่ให้การรักษาก็ลงมือไม่หนักหน่วงเกินไป

...เพียงแต่ยามกะทันหัน ไฉนปรากฏผู้คนรับบาดเจ็บมากมายปานนี้?

...คนเหล่านี้ดูไปส้วนเป็นชาวยุทธจักร หรือว่าค่ายสำนักในนครหลวงเกิดการต่อสู้ตะลุมบอนกัน?

พลันเห็นนักศึกษาหน้าตาหมดจดคมคายผู้หนึ่งเดินเข้ามาอย่างปลอดโปร่ง ในมือโบกพัดจีบ ดูจากท่าทีของมัน คล้ายกำลังท่องชมสวน หาได้มารับการตรวจรักษาไม่

แต่มันพานร้องว่า

"วีรบุรุษกลัวโรคา อัจฉริยะเกรงพยาธิ ได้ฮู (หมอ) อยู่ที่ใด ข้าพเจ้ามาขอรับการตรวจรักษา"

มันพอเข้ามา "คนไข้" ส่วนใหญ่พากันก้มศีรษะเดินออกไป หวงตาทอแววขุ่นแค้นไม่คลาย

เฮ้งเซี่ยวเจียะพบว่าคนไข้เหล่านี้ส้วนเป็นผู้บาดเจ็บ

เขายังพบว่าชายหนุ่มนักศึกษาท่าทางแจ่มใส หน้าตาหล่อเหลาราวสลักเสลาจากหยก แต่ไม่ได้รับบาดเจ็บ กระทั่งปวดท้องยังไม่ปวดท้อง

นอกจากนั้นเขาพบว่า ชายหนุ่มนักศึกษาพอเดินเข้ามา าลับหลิ่วตาให้กับอุนยิ้ว มุมปากอุนยิ้วปรากฏรอยยิ้มผุดพราย ผงกศีรษะเป็นเชิงรู้ใจ

เฮ้งเซี่ยวเจียะบังเกิดโทสะพลุ่งขึ้น

เขาเองก็ไม่ทราบว่า ที่แท้เป็นเพราะเหตุใด แต่เขาไม่อาจสะกดข่มโทสะได้

เขาขุ่นเคืองยิ่ง

ชายหนุ่มนักศึกษาเดินเตร่ถึงเชิงผนัง ชมดูภาพวาดตัวหนังสือยลดูทีละภาพ ดั่งราวกับที่นี้เป็นบ้านของมันก็มิปาน

"ตัวหนังสือที่ดี"

ชายหนุ่มนักศึกษากล่าวราวกับเป็นนักวิจารณ์ว่า

"ตัวหนังสือนี้คล้ายลายมือของกีคัง* ถ่ายทอดนิสัยแท้จริงออกมาทางตัวอักษร"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"สายตาที่ดี"

ชายหนุ่มนักศึกษาเหลียวหน้ามา น้อมกายกล่าวว่า

"กล่าวประเสริฐ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวเสริมว่า

"น่าเสียดายนั่นมิใช่ลายมือของกีคัง หากแต่เป็นตัวหนังสือของเจ็งเอี้ยว* ตัวหนังสือของเขา คล้ายนกดุเหว่าท่องฟ้า มวลวิหคเข้าทะเล มีชื่อเสียงอย่างยิ่ง"

เขากล่าวอีกว่า

"แสงสว่างที่นี้ไม่ดีนัก ท่านดูออกว่าที่แขวนอยู่บนผนังเป็นภาพตัวหนังสือ มิใช่ภาพวาด นับว่ามีสายตาไม่เลว น่าเสียดายที่ไม่ได้ชมดูคำลงนามที่มุมด้านล่าง"

ชายหนุ่มนักศึกษากลับกล่าวด้วยสีหน้าเป็นปกติไม่เปลี่ยนแปลงว่า

"ลายมือของเจ็งเอี้ยวหรือ? ลายมือของมันยิ่งมองยิ่งใกล้เคียงกับของกีคังแล้ว ภาพตัวหนังสือที่ดีเช่นนี้ กลับแขวนอยู่ในซอกมุมอันมืดมิดคล้ายกับบุปผาดอกหนึ่งปักบนมูลควาย"

---

* สัปกรสมัยสามก๊กเช่นกัน

เฮ้งเชี่ยวเจียะปั้นหน้าเคร่งเครียด กล่าวว่า

"ท่านมาทำอะไร?"

ชายหนุ่มนักศึกษาย้อนถามว่า

"แล้วท่านทำอะไร?"

เฮ้งเชี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าตรวจรักษาโรคให้กับผู้คน"

พลางชี้มือไปยังภาพวาดตัวหนังสือบนผนัง กล่าวอีกว่า

"ยี่กอเราหลังจากไม่วาดภาพเขียนตัวหนังสืออีกต่อไป ข้าพเจ้าก็รับช่วงการค้านี้สืบแทน"

ชายหนุ่มนักศึกษากล่าวว่า

"ภาพตัวหนังสือของเจ็งเอี้ยว ท่านคิดขายหรือไม่ ในความเห็นข้าพเจ้า ที่นี้มีแต่ภาพตัวหนังสือนี้พอใช้การได้"

เฮ้งเชี่ยวเจียะไม่ตอบว่าขายหรือไม่ เพียงยิ้มพลางกล่าวว่า

"คิดไม่ถึงท่านกลับดูแคลนเฮ้งฮีจือ* ถึงเพียงนี้"

ชายหนุ่มนักศึกษาชี้มือไปที่ปลายจมูกตัวเอง ร้องว่า

"ว่ากระไร ข้าพเจ้าดูแคลนเฮ้งฮีจือ ลายมือของท่านผู้นี้เข้มแข็งงดงาม คล้ายมังกรทะยานประดู่สวรรค์ ดั่งพยัคฆ์หมอบหงส์สถิตยอดหอ ขอเพียงเป็นผู้รู้จักศิลปะตัวหนังสือ ล้วนให้การยกย่อง ท่านไฉนให้ร้ายต่อข้าพเจ้า?"

เฮ้งเชี่ยวเจียะกล่าวว่า

"มิใช่ข้าพเจ้าให้ร้ายท่าน หากแต่ในสายตาท่านมีแต่เจ็งเอี้ยว ไม่เห็นเฮ้งฮีจืออยู่ในสายตา"

กล่าวพลางชี้มือไป กล่าวเสริมว่า

---

* ลัปกรที่มีชื่อที่สุดของจีน

"ภาพตัวหนังสือที่อยู่ทางขวามือของเจ็งเอี้ยว เป็นภาพอายหัวเทียบของเฮ้งฮีจือ ซึ่งท่านยกย่องว่าลายมือเข้มแข็งงดงาม ปานมังกรทะยานประดุสวรรค์ ดั่งพยัคฆ์หมอบหงส์สถิตยอดทอ"

ชายหนุ่มนักศึกษารู้สึกเสื่อมเสียหน้านัก ได้แต่กล่าวว่า

"ตามตำร่ำลือ ภาพตัวหนังสือชุดนี้มิใช่ของแท้ ภาพชั่งหลวงกับดิกสี่ของท่าน จึงเป็นยอดตัวหนังสือแห่งแผ่นดิน"

เฮ้งเชี่ยวเจียะก็ไม่รุกเร้าสืบไป เพียงถามว่า

"ท่านต้องการซื้อภาพตัวหนังสือ หรือมาขอรับการตรวจรักษา?"

ชายหนุ่มนักศึกษายิ้มออกมา เผยเห็นฟันขาวสะอาดภายในปาก กล่าวว่า

"ความจริงต้องการซื้อภาพวาดตัวหนังสือ แต่ภาพวาดดี ตัวหนังสือที่ดีท่านล้วนไม่ขาย ผลงานชั้นเลวก็ไม่อยู่ในสายตาข้าพเจ้า ได้แต่ขอรับการตรวจรักษาแล้ว"

เฮ้งเชี่ยวเจียะถามว่า

"ท่านเจ็บไข้ได้ป่วย?"

ชายหนุ่มนักศึกษากล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"ท่านเป็นไต้ฮูคำพูดนี้สมควรให้ท่านบอกต่อข้าพเจ้าจึงถูกต้อง"

เฮ้งเชี่ยวเจียะทรุดนั่งลง บอกใบ้ให้ชายหนุ่มนักศึกษานั่งลงที่ด้านตรงข้าม กล่าวว่า

"ท่านแลบลิ้นออกมา"

ชายหนุ่มนักศึกษางงงันวูบ กล่าวว่า

"เป็นไร ลิ้นของข้าพเจ้าเป็นสีครามหรือ?"

เฮ้งเชี่ยวเจียะกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"ท่านไม่เคยได้ยินว่าหลักการตรวจรักษาของไต้ฮูคือทัศนา

ผับไต่ถาม แตะตรวจหรือไร? ท่านไม่ให้ข้าพเจ้าตรวจดูให้ชัดเจนก็แล้วแต่ท่าน ข้าพเจ้าเขียนเทียบยาระบายให้กับท่าน ท่านไม่อาจโทษข้าพเจ้าได้"

ชายหนุ่มนักศึกษาร้องว่า

"แล้วไปเถอะ หมอคร่ำครึก่อความเสียหาย ไร้สัมมาคารวะไม่เกรงอสา ให้ท่านชมดูให้ชัดเจนจะเป็นไร?"

เฮ้งเชียวเจียะมองดูลิ้นของมัน จากนั้นให้มันยื่นมือ แตะตรวจชีพจรของมัน พบว่าชีพจรเต้นเป็นปกติ ต้องขมวดคิ้วเข้าหากัน พลันได้ยินเสียงอุนยิ้วหัวร่อเบาๆ สายตายามกวาดมอง เห็นชายหนุ่มนักศึกษาแลบลิ้นให้กับอุนยิ้ว

เฮ้งเชียวเจียะมีโทสะกว่าเดิม คนเสเพลผู้นี้เสียทีที่แตกฉานวิชาอักษรศาสตร์ ที่แท้รุดมาโดยมีเจตนาเคลือบแฝง...

ทันใด ชายหนุ่มนักศึกษาพลิกข้อมือวูบ กลับเป็นฝ่ายคว้าจับชีพจรข้อมือของเฮ้งเชี่ยวเจียะ

เฮ้งเชี่ยวเจียะขณะจะผุดลุกขึ้น ชายหนุ่มนักศึกษาชิงยื่นเท้าทั้งสองเหยียบใส่หลังเท้าเฮ้งเชี่ยวเจียะ พร้อมกับฉุดรั้งโดยแรง

การฉุดรั้งครั้งนี้ เท่ากับฉุดดึงเพลิงโทสะของเฮ้งเชี่ยวเจียะดุจเชื้อโหมโดยลิ้นเชิง

เฮ้งเชี่ยวเจียะทราบว่าพลังฉุดรั้งครั้งนี้หากใช้ถึงที่สุด หนึ่งข้อมือสองเท้าของตัวเองจะถูกกระชากหลุดจากข้อเช่นเดียวกับผู้บาดเจ็บที่มาขอรับการรักษาเหล่านั้นแล้ว

ชายหนุ่มนักศึกษาขณะจะใช้กำลัง เฮ้งเชี่ยวเจียะพลันทิ้งหลังลง กระแทกใส่พื้นโต๊ะ จนพื้นโต๊ะปริแตกแยกออก จากนั้นทิ้งแขนลง ชายหนุ่มนักศึกษากลับไม่อาจคร่ากุมข้อมือไว้ได้ ปล่อยให้หมัดของเฮ้งเชี่ยวเจียะต่อยใส่หัวเข่าข้างซ้ายของมัน

ชายหนุ่มนักศึกษาร้องเสียงพิกลหมัดนี้ต่อยจนน้ำตาน้ำมูกของมันเล็ดหลั่งออกมา

เฮ้งเชี่ยวเจียะฉวยโอกาสที่มันทิ้งแขนโน้มตัวลง ยื่นสองมือคว้าใส่หัวไหล่ของมันดุจสายฟ้า ตวาดว่า

"เด็กร้ายกาจ กลับกล้ามาลอบทำร้ายคน"

เขาตะปบคว้าถูกไหล่ขวาของชายหนุ่มนักศึกษาชัดๆ มิคาดรู้สึกละลานตาวูบ ชายหนุ่มนักศึกษากลับลื่นไหลออกจากซอกนิ้วของเขาราวมัจฉาอันปราดเปรียว

ชายหนุ่มนักศึกษาลอบทำร้ายไม่สำเร็จ เป็นฝ่ายพลาดพลั้งในกระบวนท่าเดียว เฮ้งเชี่ยวเจียะความจริงไม่เห็นมันอยู่ในสายตา พลันเห็นมันมีท่าร่างสวยงามปานนี้ อดตะลึงลานมิได้

แต่ชายหนุ่มนักศึกษาถูกต่อยใส่หมัดหนึ่ง บังเกิดความเจ็บปวดจับใจ ล่าถอยไม่รวดเร็วเท่าใด เฮ้งเชี่ยวเจียะพลันดวัดเท้า เตะม้านั่งไม้ไผ่ที่ชายหนุ่มนักศึกษานั่งอยู่ออกไป

ชายหนุ่มนักศึกษากริ่งเกรงกระทบกระทั่งถูกหัวเข่าที่รับบาดเจ็บ รีบยกมือรับไว้ รู้สึกมีพลังกล้าแข็งสายหนึ่งหนุนเนื่องมาคุกคามมันส่ายร่างโงนเงนคราหนึ่ง

เฮ้งเชี่ยวเจียะตวาดก้อง กราดฟาดออกอีกฝ่ามือ

ชายหนุ่มนักศึกษาใช้ม้านั่งไม้ไผ่ด้านปะทะไว้

เสียงฉาดคราหนึ่ง ม้านั่งไม้ไผ่ถูกฟาดแหลกสลาย ชายหนุ่มนักศึกษารีบร้องว่า

"อย่า...อย่าได้..."

รู้สึกมีพลังกล้าแข็งอีกสายหนึ่งทะลักมาถึงไม่อาจยืนหยัดมั่นลอยลิ่วไปด้านหลังเจ็ดเชียะ กลางหลังปะทะชนกับผนัง ภาพตัวหนังสือหลายภาพร่วงหล่นลงมา

เฮ้งเซี่ยวเจียะสืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว ยื่นมือคว้าใส่ไหล่ขวาของมันอีกครา ร้องว่า

"ท่านเที่ยวบิดหักกระดูกผู้คน ข้าพเจ้าก็จะบิดหักกระดูกท่าน"

ได้ยินอุนยิ้วร้องว่า

"เซี่ยวเจียะเท้า (ก้อนหินน้อย) ท่านคิดลงมือจริงๆ?"

เฮ้งเซียวเจียะกล่าวว่า

"มีอันใดไม่จริง?"

ชายหนุ่มนักศึกษาร้องออกมาว่า

"ท่าน...ท่านกล้าทำร้ายข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะฉีกทำลายภาพตัวหนังสือ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะเพ่งตามอง ถึงกับหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ ที่แท้ชายหนุ่มนักศึกษาไม่อาจหนีรอดจากเงื้อมมือของเขาพานตะปบคว้าภาพตัวหนังสือของเจ็งเอี้ยวที่แขวนบนผนังลงมา ตระเตรียมฉีกทำลายเป็นการแก้แค้น

เฮ้งเซี่ยวเจียะเห็นคนผู้นี้ดื้อด้านปานนี้ กลับเลิกล้มความคิดทำร้ายมัน เพียงข่มขู่ว่า

"ท่านกล้าฉีกภาพตัวหนังสือ ข้าพเจ้าจะหักกระดูกก้านคอท่านเปล่อยให้ท่านก้มศีรษะตั้งแต่เช้าจรดค่ำเลียนเยี่ยงอย่างเด็กปวยเกิย"

ทันใด หน้าประตูร้านสลัวลงวูบ คนผู้หนึ่งขู่คำรามว่า

"ตั่วเจียะเท้า (ก้อนหินใหญ่) ท่านกล้าทำร้ายมัน เราจะเผาบ้านรวง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะเพ่งตามอง เห็นเป็นถังป้อง้ที่สูงเยี่ยมเทียมเทาญสร้างความสงสัยใจยิ่งคลายมือจากการคร่ากุม กล่าวว่า

"มันที่แท้เป็นใคร พวกท่านกลับปกป้องถึงเพียงนี้?"

เอ่ยถึงตอนนี้ บังเกิดปฏิภาณวูบ ทวนนึกถึงท่าร่างทีชาย

หนุ่มนักศึกษาดิ้นรนหลบรอดจากเงื้อมมือของเขาต้องร้องโพล่งว่า

"ท่าร่างม้าขาวลอดช่องว่าง ท่านเป็นปึงหึงเสี้ยว*"

ชายหนุ่มนักศึกษาคือ ราชาไข่ปึงหึงเสี้ยวจริงๆ มันก้มกายลูบคลำหัวเข่าที่ได้รับบาดเจ็บกล่าวว่า

"มารดาของเรา คราครั้งนี้สมชื่อปึงหึงเสี้ยวจริงๆ เราผู้แซ่ปึงเพียงแค้นที่มีเท้าน้อยเกินไปสองข้าง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกลั้นหัวร่อ ถามว่า

"นี่เป็นเรื่องราวใด? เตียถั่วเล่า?"

อุนยิ้วเห็นสภาพที่ปึงหึงเสี้ยวร้องโอดโอย ถึงกับหัวร่อจนตัวงอแทบหายใจไม่ออก ยามกะทันหันไม่อาจตอบคำถามเฮ้งเซี่ยวเจียะ

ปึงหึงเสี้ยวถลึงมองนาง กล่าวอย่างขุ่นแค้นว่า

"ยังหัวร่ออีก ล้วนเป็นท่านทั้งสิ้น"

อุนยิ้วหัวร่อคิกคักกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าท่านใช้การไม่ได้ถึงเพียงนี้ ท่านบอกว่าหากสู้ไม่ได้ อาศัยตัวเบาอันเลิศล้ำอะไรนั่น สามารถหนีหน้าไป แต่ตอนนี้คลับคล้ายอะไร คิก คิก..."

ปึงหึงเสี้ยวถามอย่างขุ่นเคืองว่า

"อะไรหรือ?"

อุนยิ้วหัวร่อคิกอีกครา กระซิบที่ข้างหูถังป้องู้ประโยคหนึ่ง

ปึงหึงเสี้ยวต้องการสืบสาวให้กระจ่างชัด ดังนั้นถามว่า

"นางว่าอะไร"

ถังป้องู้หัวร่อพลางกล่าวว่า

"นางบอกว่าท่านเป็นเป็ดง่อย"

---

*แปลตรงตัวว่าแค้นว่าน้อยเกิน

4 เผชิญหน้าสามฉาบ

ซึ่งความจริง นี่เพียงเป็นการกลั่นแกล้งก่อกวนรายหนึ่ง

ถังป้องู้กับปึงหึงเสี้ยวเป็นพี่น้องร่วมสาบาน ปรกติไร้เรื่องราวต้องทุ่มเถียงไม่เลิกรา แท้ที่จริงร่วมเป็นร่วมตาย คบหาอย่างสนิทสนม

ถังป้องู้กับปึงหึงเสี้ยวรู้จักกับอุนยิ้วตั้งแต่แรก อุนยิ้วที่ดื้อรั้นเจ้าอารมณ์ ถังป้องู้ที่กริ่งเกรงแผ่นดินไม่วุ่นวาย ยังมีปึงหึงเสี้ยวที่ชมชอบตอแยแส่หาเรื่อง บวกกับเตียถั่วที่สงสัยอยากรู้ คนเหล่านี้รวมตัวกันเพียงพอกับการสร้างความปั่นป่วนวุ่นวายในแผ่นดินจนแทบถล่มทลาย

ถังป้องู้กับเตียถั่วคบหาเป็นสหายกับเฮ้งเซี่ยวเจียะแล้ว ปึงหึงเสี้ยวเพียงได้ยินชื่อเฮ้งเซี่ยวเจียะ แต่ไม่เคยพบพานมาก่อน ได้ยินอุนยิ้วบอกว่า เขาดีปานใด ถังป้องู้ยกย่องว่าเขามีน้ำมิตรเพียงไหน เตียถั่วชมเชยว่าเขามีคุณธรรมสักเท่าใด รู้สึกไม่ยอมรับนับถือ คิดประลองกับเฮ้งเซี่ยวเจียะดู ถึงกับกล่าวว่า

"เฮ้งเชี่ยวเจียะนับเป็นอย่างไรได้ หากมันไม่ใช้ดาบคะนึงหา และกระบี่สลายวิญญาณ เราจะคร่ากุมมันกับมือ"

เดียถั่วกล่าวว่า

"อย่าได้ประโคมโอ่แล้ว ที่เรานับถือมัน เป็นพลังฝีมือและความประพฤติ โชวมั่งจิ้มกับลุ้ยซุ่งรู้จักแต่เกาะกุมอำนาจ ไม่ปล่อยแปะโซ้วปวยกับเด็กปวยเกียยิ่งมีใจทะเยอทะยาน สุดท้ายมิใช่คนถูกปณิธานกระตุ้นหนุนกลับกลายเป็นข้าทาสของปณิธาน ไม่คล้ายกับเฮ้งเชี่ยวเจียะที่ยกชี้นวางลงได้ พอทำงานใหญ่สำเร็จ ก็ถอนตัวล่าถอยตั้งหน้าตั้งดารักษาเยียวยาผู้คนเขียนภาพวาดตัวหนังสือ อยู่อย่างสันโดษรื่นรมย์ ท่านยังคงอย่าได้แส่หาความเจ็บปวดใส่ตัว"

ปิงหึงเสี้ยวเดือดดาลเป็นการใหญ่ กล่าวว่า

"เดินทางน้ำไม่หลีกหนีฉลามร้าย คือความห้าวหาญของชาวประมง เดินทางทางบกไม่ระย่อต่อพยัคฆ์ คือความห้าวหาญของพรานล่าสัตว์ จะชั่งน้ำหนักของเฮ้งเชี่ยวเจียะ ถือเป็นความไม่พรั่นของผู้ห้าวหาญ"

อุนยิ้วปรบมือกล่าวว่า

"วิเศษแท้ ท่านปลอมเป็นคนใช้ ทดสอบฝีมือกับเขาดู หากท่านงัดก้อนหินก้อนนั้นล้มลงได้ ข้าพเจ้าจะรักท่าน"

ปิงหึงเสี้ยวหน้าร้อนผะผ่าว แต่ก็กระตุ้นให้มันบังเกิดความคิดต่อสู้กับเฮ้งเชียวเจียะยิ่งกว่าเดิม

อุนยิ้วเพียงหวังให้มีคนข่มความยโสของเฮ้งเชี่ยวเจียะกับแปะโซ้วปวย จะได้สั่งสอนพวกเขา ที่ไม่เห็นคุณหนูใหญ่เช่นนางอยู่ในสายตา

ดังนั้นมันกับอุนยิ้วร่วมกัน "ขุด" หลุมพราง คิดคร่ากุมเฮ้งเชี่ยวเจียะไว้ ซึ่งความจริงยังไม่ถึงกับคิดบิดหักกระดูกของเขา มิคาด

พากประมือกัน เฮ้งเซี่ยวเจียะชิงข่มประกายปิงหึงเสี้ยว ทำร้ายหัวเข่าม้าน หากว่าถังป้อผู้กับอุนยิ้วไม่ได้ร้องทัดทานไว้ ปิงหึงเสี้ยวคงต้องพลาดท่าเสียทีกว่านี้

เฮ้ง.ซี่ยวเจียะพอล่วงรู้ข้อเท็จจริง ต้องกล่าวอย่างไม่พอใจอยู่ในที เงว่า

"ครั้งนี้เกิดการต่อสู้กับปิงกงจื้อ ถือว่าข้าพเจ้าเป็นฝ่ายผิดต่อยุนยิ้วกับถังเซียตี่ (น้องแซ่ถัง) ไฉนก่อเรื่องเช่นนี้ หากเผชิญกับแป๊ะ-ก๋ง (พี่รองแซ่แป๊ะ) อาจเกิดความสูญเสียถึงแก่ชีวิตขึ้น"

ปิงหึงเสี้ยวประสบความพ่ายแพ้ สร้างความขุ่นเคืองใจอยู่แล้ว พอฟังเฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวเช่นนี้ จึงกล่าว

"ข้าพเจ้ากับท่านต่อสู้กันอย่างคู่ดี ไม่ปรากฏผลแพ้ชนะ ไฉนถึงมีแป๊ะยี่กออีกผู้หนึ่งข้าพเจ้ากลับคิดขอรับการแนะนำสั่งสอนสักครา"

เฮ้งเซี่ยวเจียะพอฟัง ก็ล่วงรู้นิสัยใจคอของนักศึกษาผู้นี้ จึงกล่าวว่า

"ใช่แล้ว เมื่อครู่ข้าพเจ้าแทบถูกปิงกงจื้อบิดมือหัก แป๊ะยี่กอพลางข้าพเจ้ามีอารมณ์ฉุนเฉียว เป็นบุคคลแพ้ไม่ได้ ปิงกงจื้อโปรดเห็นแก่หน้าข้าพเจ้า ปล่อยปละละเว้นมันสักครา"

ปิงหึงเสี้ยวค่อยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ชมชอบข่มเหงผู้คนเกินไป ท่านเมื่อกล่าวเช่นนี้ ข้าพเจ้าจะยึดการศึกออกไปชั่วคราว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มพลางกล่าวว่า

"อย่างนั้นต้องขอบคุณมากแล้ว"

"ขอบคุณอันใด?"

"ขอบคุณที่ไม่รังควานแป๊ะยี่กอ"

ปิงหึงเสี้ยวยิ้มเย้ยเยาะตัวเอง กล่าวว่า

"มันไม่รังควานข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็สำนึกตื้นตันมากแล้ว ยังขอบคุณอันใด"

เฮ้งเซี่ยวเจียะเปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าขอบคุณท่านที่ยั้งมือไว้ไมตรี"

ปิงหึงเสี้ยวกล่าวว่า

"ท่านกล่าวเช่นนี้ ข้าพเจ้ากลับไม่อาจบากหน้ายอมรับ การต่อสู้เมื่อครู่ เป็นท่านปล่อยปละละเว้นข้าพเจ้า มิใช่ข้าพเจ้าอ่อนข้อให้กับท่าน เราผู้แซ่ปิงขอรับน้ำใจไว้ ท่านไม่จำเป็นต้องกล่าววาจาปลอบโยนแล้ว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยามกะทันหันกลับไม่ทราบกล่าวกระไรดี ถังป้องู้ที่ด้านข้างพลันกล่าวด้วยความยินดีต่อคราเคราะห์ผู้อื่นว่า

"คิดไม่ถึงเซี่ยวปิง (ปิงน้อย) ก็ยอมรับการพ่ายแพ้ นับเป็นหิมะเดือนหก อาทิตย์ขึ้นยามเที่ยงคืนแล้ว"

ปิงหึงเสี้ยวถลึงตาใส่มัน กล่าวว่า

"พ่ายแพ้ก็พ่ายแพ้ นับเป็นอย่างไรได้ เราไม่คล้ายกับตั่วจุ้ยงู้ (ควายใหญ่) ท่านที่แพ้ไม่ได้ แม้ตายก็ขอรักษาหน้าไว้ ในชีวิตข้าพเจ้ายึดถือวาจาของขงจื๊อที่ว่าแหงนเงยไม่ละอายต่อฟ้า ก้มลงไม่อับอายต่อคน..."

ถังป้องู้ขณะจะอาละวาด พลันได้ยินอุนยิ้วพึมพำว่า

"แหงนเงยไม่ละอายต่อฟ้า ก้มลงไม่อับอายต่อคน..."

ถังป้องู้กล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ท่านเป็นไรไป ตัวร้อนหรือไร?"

อุนยิ้วร้องเพ้ยคำหนึ่ง จากนั้นร้องว่า

"คำ 'แหงนเงยไม่ละอายต่อฟ้า ก้มลงไม่อับอายต่อคน' นี้ข้าพเจ้าเคยร่ำเรียนมา เป็นคำพูดของเมธีเม่งจื๊อ หาใช่ปราชญ์

างจื้อไม่"

ที่แท้ปิงหึงเสี้ยวผู้นี้ชมชอบยกอ้างคำพังเพย แต่มักจำผิดพลาดพอฟังต้องหน้าแดงวูบ กล่าวว่า

"ชงจื้อเม่งจื้อความจริงเป็นตระกูลเดียวกัน ไยต้องแบ่งแยกชงจื้อบ่งบอก เม่งจื้อเอ่ยอ้างด้วย?"

ถังป้องกู้กล่าวว่า

"นั่นก็ใช่แล้ว ชงจื้อเม่งจื้อไม่แบ่งแยก เราท่านก็ไม่แตกต่างท่านมิสู้ใช้แซ่ตามเรา เรียกว่าถังหึงเสี้ยว เป็นอย่างไร?"

ปิงหึงเสี้ยวรู้สึกเสื่อมเสียหน้านัก ขณะจะอาละวาด เฮ้งเซี่ยว-เจียะพลันตัดบทว่า

"เตียถั่วเล่า? ไฉนไม่มา?"

อุนยิ้วชะโงกตีรษะมองออกไป เบื้องนอกหนาวเย็นยิ่ง ก่อนหน้าเม็ดหิมะตก บนยอดไม้ตามท้องถนนยังประดับด้วยคราบน้ำแข็ง แม้แต่ก้อนกรวดที่นอกประตูก็มีเกล็ดหิมะ ดังนั้นนางกล่าวว่า

"ใช่แล้ว มันไฉนไม่มา?"

เพิ่งขาดคำปรากฏรถประทุนคำคันหนึ่งลดเลี้ยวมาจากหัวถนน พอถึงหน้าร้านก็หยุดชะงักลง คนขับรถคือเตียถั่วเอง

อุนยิ้วพอพบเห็นมัน ต้องหัวร่อเสียงสดใสกล่าวว่า

"ซี้ถั่วเท้า (ถ่านน่าตาย) ท่านพลาดโอกาสเห็นฉากอันเร้าใจเมื่อหรู่แล้ว"

เตียถั่วกล่าวอย่างหงอยเหงาซึมเซาว่า

"เฮ้งางจื้อ เชิญขึ้นรถเถอะ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะงงงันวูบ ที่แล้วมาเตียถั่วเรียกหาเขาเป็นเซี่ยวเจียะเท้า (ก้อนหินน้อย) วันนี้ไฉนยกย่องเขาเป็นกงจื้อ ดังนั้นกล่าวว่า

"ขี้นรถ? ขี้นรถไปทำอะไร?"
เตียถั่วยังคงกล่าวอย่างอ่อนระโหยโรยแรงว่า
"ท่านขี้นรถแล้วค่อยว่ากล่าว"
อุนยิ้วปรบมือกล่าวว่า
"วิเศษแท้ พวกเราโดยสารรถไปเที่ยววัดได้ฮุดยี่"
เตียถั่วสั่นศีรษะ สร้างความสงสัยใจแก่อุนยิ้วจนกล่าวว่า
"เฮ็กถั่วเท้า (หัวถ่านดำ) วันนี้ท่านเป็นไรแล้ว?"
เตียถั่วผงกศีรษะรับ ถังป้องู้ต้องตวาดว่า
"เฮ็กถั่วเท้า ท่านคิดใคร่ตายหรือ?"
เตียถั่วพลันยืดกายไปเบื้องหน้า คล้ายกับคิดเชิดหน้ายืดอก แต่ไม่เป็นธรรมชาติอย่างยิ่ง ปากกล่าวว่า
"เรา...ไม่เป็นไร เฮ้งกงจื้อเชิญขี้นรถ"
เฮ้งเชี่ยวเจียะอดถามมิได้ว่า
"ไปยังที่ใด?"
เตียถั่วพลันแลบลิ้นออกมา ทั้งยังหลิ่วตาให้
คนที่ท้อแท้ทอดอาลัยผู้หนึ่ง พลันแสดงอิริยาบถเช่นนี้ นับว่าประหลาดพิกลถึงที่สุด จากนั้นสีหน้าของเตียถั่วกลับคืนสู่สภาพเดิม
มันควงตากลม จมูกกลม ใบหูกลม ใบหน้ากลม ดูไปคล้ายก้อนข้าวที่ปั้นเป็นก้อนกลม ชวนตลกขบขันยิ่ง ปากยังกล่าวอย่างอ่อนระโหยโรยแรงว่า
"ท่านขี้นมาจะทราบเอง"
เฮ้งเชี่ยวเจียะกล่าวว่า
"แต่ว่าร้านของข้าพเจ้ายังเปิดอยู่"
เตียถั่วตอบว่า
"ท่านปิดร้านก็หมดเรื่องสิ้นราว"

ถังป้อผู้พลันกล่าวว่า

"ท่านไยไม่เข้ามานั่งสนทนา?"

คำถามนี้ถามอย่างแช่มช้ายิ่ง คล้ายระมัดระวังยิ่ง

เตียถั่วก็ตอบอย่างแช่มช้ายิ่ง ระมัดระวังยิ่งว่า

"ตอนนี้เราเหน็ดเหนื่อยจนคิดหาจุดช่องว่างต้องการยืดเส้นสายทุกวี่วันถูกจำกัด สยบไม่ให้วิ่งเพ่นพ่าน ทั้งไม่คิดอยู่ล้าหลัง หวังหันหน้าหาด้านผนังสำนึกผิด ชีวิตคนจากไม่มีเป็นมีพร้อม ศัตรูสหายล้วนเป็นเช่นนี้"

จากนั้นมันกล่าวอีกว่า

"ตั๋วกอ ยี่กอ ซากอ (พี่ใหญ่ พี่รอง พี่สาม) ล้วนอย่าได้มีโทสะ"

คำพูดเหล่านี้กล่าวเร็วยิ่ง เร่งรัวดุจประทัดไม่คล้ายขอให้ผู้คนระงับโทสะ

คำพูดท่อนแรกของมันกล่าวอย่างละเอียดยิ่ง ระมัดระวังยิ่ง ทุกประโยคล้วนหยุดลงเล็กน้อย ค่อยกล่าวสืบต่อ คล้ายกับว่าทุกถ้อยคำกำลังพิพากษาความผิดของผู้คนไม่อาจกล่าวผิดพลาดแม้สักคำเดียว

แต่เฮ้งเซี่ยวเจียะกับอุนยิ้วฟังไม่เข้าใจแม้แต่น้อย

คำพูดของเตียถั่วคล้ายปรุโปร่งคล้ายไม่ปรุโปร่ง มันที่แท้คิดกล่าวอันใด

ปิงหึงเสี้ยวกลับคล้ายเข้าใจแล้วมันกลับถามอย่างระมัดระวังว่า

"ครั้งก่อนท่านไม่กล้ามุ่งหน้า ทั้งไม่กล้าช่วยชีวิตผู้คน"

...นี่เป็นวาจาอันใดอีก?

อุนยิ้วกล่าวอย่างเหลืออดว่า

"พวกท่านกำลังกล่าวอันใด?"

ปิงหึงเสี้ยวเหลียวหน้ามากล่าวว่า

"ซี้ถั่วเท้าเพียงชักชวนเซี่ยวเจียะเท้าไป ไม่เห็นพวกเราอยู่ใน

สายตา ท่านว่าน่าแค้นหรือไม่?"

อุนยิ้วกล่าวโดยไม่ขบคิดว่า

"น่าชิงชังแทบตายแล้ว"

ปิงหึงเสี้ยวดล้ายทราบว่า นางต้องกล่าวเช่นนี้ ดังนั้นกล่าวกับถังป้อง่ว่า

"อุนยิ้วก็บอกว่าสมควรทุบตี"

ถังป้องู้ทางหนึ่งม้วนแขนเสื้อ ทางหนึ่งก้าวยาวๆ ไปเบื้องหน้าแผดค่าใส่เตียถั่วว่า

"ชี้ถั่วเท้า ลงมา เราจะสั่งสอนเจ้า"

อุนยิ้วไม่เข้าใจอยู่บ้าง ความจริงคิดอธิบาย ปิงหึงเสี้ยวพลันถลันวูบหนึ่ง บรรลุถึงหน้ารถม้า ทางหนึ่งกล่าวกับอุนยิ้วว่า

"อุนโกวเนี้ยอย่าได้ร้องไห้ เฮ็กถั่วเท้าน่าชิงชัง เราจะทุบตีมันระบายโทสะให้กับท่าน"

ขาดคำลอยตัวขึ้น ท่าร่างมันรวดเร็วยิ่ง รวดเร็วจนเสุดคาดคิดคำนวณแต่ยังมีคนผู้หนึ่งรวดเร็วกว่ามัน พุ่งโถมเข้าหาเตียถั่ว ต่อยหมัดใส่ใบหน้ามัน

คนผู้นี้คือถังป้องู้

อุนยิ้วรีบร้องว่า

"พวกท่านไฉน..."

เห็นแน่ชัดว่าหมัดของถังป้องู้จะต่อยใส่ใบหน้าเตียถั่ว ปิงหึง-เสี้ยวก็บรรลุถึงยื่นมือรวบร่างเตียถั่วพุ่งปราดออกไป หมัดของถังป้องู้ยังคงจู่โจมออก กระแทกใส่ประทุนรถ

เสียงโครมดราหนึ่ง ประทุนรถยุบทลายลง

พริบตาที่ปิงหึงเสี้ยวหนีบร่างเตียถั่วพุ่งปราดออกไปในประทุนรถคล้ายปรากฏประกายสีขาววูบขึ้นสองครา

เตียถั่วที่อยู่กลางอากาศพุ่งมือกลับหลัง คล้ายรับไว้กระบวนท่าหนึ่ง แต่ต้องครางหนักๆ ออกมา

ร่างที่พุ่งปราดออกไปของปิงหึงเสี้ยวก็สะท้านขึ้นคราหนึ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะเหลือบเห็นคมดาบที่วูบขึ้นนั้น ดวงตาพลันทอแววได้คิดขึ้น

...ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง

เฮ้งเซี่ยวเจียะสำนึกเสียใจที่ตัวเองไม่สามารถดูออกแต่เนิ่นๆ

ประทุนรถยุบทลาย ม้าเทียมรถแผดร้องก้อง ยามนั้นประกายดาบวูบขึ้นอีกครา

ประกายดาบรวดเร็วยิ่ง

สภาวะดาบสุดรวดเร็ว

ถังป้องกู่คำรามด้วยโทสะ พุ่งหมัดออกไป

พุ่งหมัดใส่ประกายดาบ

...ที่แท้เป็นดาบคมกล้า หรือว่าหมัดของมันแข็งกร้าว?

...ที่แท้เป็นดาบรวดเร็ว หรือว่าหมัดของถังป้องกู่รวดเร็ว?

ถังป้องกู่ไม่มีหนทางเลือกอื่นอีก

มันทราบดีว่าคนในรถเป็นใคร แต่ไม่ทันหลบเลี่ยงได้

มันได้แต่รับศึก

ไม่ว่าเป็นดงดาบภูเขากระบี่ มันล้วนไม่ครั่นคร้าม ได้แต่ดิ้นรนในห้วงความตาย ค่อยมีชีวิตรอดได้

มันทราบว่าดาบนี้ไม่รวบรัดธรรมดา

มาตรว่ามันมีหมัดเหล็กคู่หนึ่ง แต่ดาบนี้เคยฟันโล่ทองเหลืองหนักหนึ่งร้อยยี่สิบชั่งใบหนึ่งแตกแยกออก ฟันร่างนักพรตเจดีย์เหล็กที่อยู่หลังโล่ขาดเป็นสองท่อน

ดาบนี้สุดที่หมัดเหล็กจะทุบร่วงลงได้
แต่มันได้แต่รับดาบนี้เอาไว้
มันไม่อาจล่าถอย
ปิงหึงเสี้ยวเพิ่งช่วยเหลือเดียถั่วลงจากรถ ร่างของทั้งสองยัง
ไม่ตกถึงพื้น มันไม่อาจปล่อยให้คนในรถตีโต้ได้
มันได้แต่รับดาบไว้
ใช้หมัดของมัน และกำลังขวัญของมันเข้ารับไว้

ต่อให้เป็น "หมัดเหล็ก" ยังคงกอปรขึ้นจากกระดูกเลือดเนื้อ
ดาบนี้กลับเป็นศัตรูของเหล็กและเหล็กกล้าทั้งมวล
...ดาบนี้ใช่จะฟันหมัดเหล็กของถังป้อผู้ขาดลงมาหรือไม่?
คำตอบคือไม่ทราบ
ทั้งนี้เพราะปรากฏดาบอีกเล่มหนึ่ง ฟันถูกดาบเล่มนี้ทันท่วงที
สะเก็ดไฟแลบกระจาย
ประกายดาบคล้ายความฝัน
อย่างนั้นดาบเป็นอย่างไร?
ดาบยังคงเป็นดาบ
คนที่ฟันดาบสอดแทรกเข้ามาคือเฮ้งเซี่ยวเจียะ
เฮ้งเซี่ยวเจียะรั้งดาบกลับ
เสียงดาบกังวานสดใส ไพเราะเสนาะหู
ดาบของฝ่ายตรงข้ามหดรั้งกลับไปในประทุนรถ บังเกิดเสียงดาบที่ที่อระคายหู ผสานกับเสียงแค่นด้วยความเจ็บปวดคราหนึ่ง
ยามนี้รถม้าล้วนยุบทลายลง ภายในรถปรากฏผู้คนสามคนกระโดดปราดออกมา
คนทั้งสามล้วนถลึงมองเฮ้งเซี่ยวเจียะอย่างดุดัน

ผู้คนสามคนร่างสูงต่ำไม่เท่าเทียม แต่มีข้อสอดคล้องต้องกัน
เวะการหนึ่ง ที่ว่างเอว กลางหลัง ในมือล้วนมีดาบ
หนึ่งในจำนวนนั้นถือดาบกับมือ แต่หลังมือมันปรากฏโลหิต
ไหลหลั่ง
เนื่องด้วยมือของมันรับบาดเจ็บ ทำให้มันกระทั่งสอดดาบคืน
ฝักยังสอดไม่ได้มิหนำซ้ำยังต้องพึ่งพาการอารักขาจากพวกพ้องทั้งสอง
ค่อยกระโดดโลดแล่นออกจากรถม้าทันเวลา
เช้งเซี่ยวเจียะจดจำคนทั้งสามออกได้
หนึ่งคือผู้ที่ใช้ดาบห้าเสือล้างตระกูลได้สูงล้ำสุดยอดที่สุดนาม
แพ้เจียม
หนึ่งคือเจ้าสำนักดาบสะท้านวิญญาณซิบเลี่ยงเทียน
หนึ่งคือทายาทของดาบวิเศษพบกันเม่งคงคง
พวกมันไฉนอยู่ภายในรถ?
พวกมันไฉนจู่โจมดาบใส่ปิงหึงเสี้ยว เตียถั่วและถังป้อง?
นี่เป็นสามในแปดจอมดาบใหญ่ ในสังกัดปิงเซี่ยวโฮ้วเอี้ย วัน
นี้พวกมันมายังที่นี้ด้วยจุดประสงค์ใด?

5 ความจริงมีใส่ฟัน

เฮ้งเซี่ยวเจียะทักทายต่อแพ้เจียม ซิบเลี่ยงเทียนและเม่งคงคงว่า

"ที่แท้เป็นพวกท่าน"

เขากล่าวราวกับพบหน้าสหายเก่าสามคน ทั้งยังถามว่า

"อาการบาดเจ็บไม่หนักหนากระมัง? ไม่มีเรื่องราวใดก็ประเสริฐ"

ที่เขาถามไถ่คือแพ้เจียม

หลังมือของแพ้เจียมยังปรากฏโลหิตไหลหลั่ง

แต่หลังมือมันไม่ได้รับบาดเจ็บ

โลหิตไหลซึมออกจากในแขนเสื้อของมัน

แต่แขนเสื้อไม่ได้ขาดวิ่น ไม่มีริ้วรอยถูกกรีดขาดแม้แต่น้อย

แต่ว่าโลหิตไหลหลั่งตลอดเวลา ซึ่งก็หมายความว่าข้อแขนมันรับบาดเจ็บ

เมื่อครู่เฮ้งเซี่ยวเจียะใช้ดาบ ที่แพ้เจียมได้รับย่อมเป็นบาดแผลดาบ

...แต่ว่าดาบไม่ได้กรีดแขนเสื้อมันขาด ข้อแขนมันไฉนรับบาดเจ็บ?

แม้แต่ยอดฝีมือในเชิงดาบที่อยู่ข้างกายแพ้เจียม ซึ่งประกอบด้วยเม่งคงคงกับซิบเลี่ยงเทียน ล้วนขบคิดไม่เข้าใจ

อย่าว่าแต่พวกมันไม่เข้าใจ แม้กระทั่งแพ้เจียมเองก็ไม่ทราบกระจ่างชัด

แพ้เจียมรู้สึกสะท้านหวั่นไหว

มันเป็นบุคคลที่มีความสำนึกตัวขณะเดียวกันก็เป็นผู้ที่เชื่อมั่นในตัวเอง ไม่เช่นนั้นมันไม่อาจเป็นยอดฝีมือที่เด่นล้ำของสำนักดาบห้าเสือล้างตระกูล เนื่องด้วยมันค้นพบจุดอ่อนและข้อด้อยของดาบห้าเสือล้างตระกูล ดังนั้นสามารถแก้ไขปรับปรุง ถึงกับจรรโลงระบือไกล

แพ้เจียมสำนึกตัวว่าด้านพลังฝีมือของมันยังมิใช่คู่มือของลุ้ยซุ่งไซวมั่งจิ้มและกวนฉิก แต่หากวิจารณ์ถึงเพลงดาบ มันจัดอยู่ชั้นแนวหน้าในนครหลวง ต่อให้อยู่ในยุทธจักร ก็ควรแก่การทะนงตน

มันมีรูปร่างเตี้ยเล็ก สงบเยือกเย็น ที่แล้วมาเงียบขรึมมิใคร่พูดจา พอเอ่ยปากต้องยิงถูกเป้าหมาย ไม่ลงมือก็แล้วกันไป พอชักดาบต้องปลิดศีรษะผู้คน

แต่รอบปีมานี้มันกลับประสบความพ่ายแพ้ถึงสองครั้งสองครา

สำหรับกับอาคันตุกะดาบที่ผูกชีวิตจิตใจกับดาบ ยึดถือความพ่ายแพ้เป็นความอัปยศอันยิ่งใหญ่

แต่การพ่ายแพ้ทั้งสองครั้ง ทำให้แพ้เจียมยอมรับนับถือทั้งปากและใจ

ครั้งแรกเป็นเมื่อหนึ่งปีก่อน ในเหลาสุรากลางลมฝน มัน

พบพานที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

คราครั้งนั้นมันรับบาดเจ็บในเงื้อมมือที่เจ็ดแห่งแผ่นดินจนบัดนี้ ยังไม่ล่วงรู้ว่าถูกอาวุธใดทำร้าย

แต่ภายใต้การจู่โจมของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน มันสามารถรักษาชีวิตไว้ ทั้งยังสามารถช่วยเหลือซิบเลี่ยงเทียนจากเงื้อมมือของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

การต่อสู้ครั้งนั้นมันแม้เป็นฝ่ายพ่ายแพ้ แต่ก็ส่งเสริมให้มันมีชื่อเลื่องระบือ

ครั้งที่สองเป็นวันนี้

มันใช้ดาบ เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ใช้ดาบ มันกลับพ่ายแพ้ใต้ดาบของเฮ้งเซี่ยวเจียะ

ที่แล้วมามันคำนวณแน่ชัด เล็งเป็นมั่นเหมาะค่อยใช้ดาบ

เมื่อครู่เม่งคงคงใช้ดาบต่อปึงหึงเสี้ยว ซิบเลี่ยงเทียนใช้ดาบต่อเตียถั่ว มันเล็งเป็นมั่นเหมาะค่อยใช้ดาบต่อถังป้องู้

เม่งคงคงขัดขวางปึงหึงเสี้ยวไว้ไม่ได้ แต่ยังทำร้ายมัน

ซิบเลี่ยงเทียนแม้ฆ่าเตียถั่วไม่ได้ แต่ก็ดื่มโลหิตของมัน

สำหรับมัน ความจริงคิดฆ่าถังป้องู้

มันความจริงเข้าใจว่า ถังป้องู้กับที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเป็นพวกเดียวกัน ทั้งนี้เพราะค่ำคืนฝนตก พวกมันขณะจะกำจัดฆ่าเตียถั่ว ถังป้องู้พลันชักนำบริวารของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินโถมเข้าร้านสุรา

หากมิใช่ภายหลังที่เจ็ดแห่งแผ่นดินปรากฏกายขึ้น คราครั้งนั้นมันสามารถปลิดปลงสังหารเตียถั่วกับถังป้องู้ ตามคำสั่งที่ได้รับมาแล้ว

ที่แล้วมาแพ้เจียมไม่กระทำเรื่องราวที่ไม่สัมฤทธิผล

และมันไม่เลิกล้มแต่กลางคัน

มันเห็นว่าหากไม่กระทำเรื่องราวให้ดี นับเป็นความอัปยศ

เห็นเงาใหญ่หลวง

ดังนั้นมันคิดอาศัยความเคลื่อนไหวครั้งนี้ ลงมือปลิดปลงสังหาร เด็ดเดี่ยวกับถังป้อง้ด้วย

แต่มันกระทั่งดาบของเฮ้งเชี่ยวเจียะยังไม่อาจเห็นชัดตาก็ได้รับ บาดเจ็บ

รับบาดเจ็บที่กระทั่งจับดาบยังไม่อาจถือดาบมั่น

จากนั้นเฮ้งเชี่ยวเจียะกลับถามไถ่มันเช่นนี้

คล้ายกับญาติมิตรที่อยู่คนละหมู่บ้านสองคน พลันพบกันใน เมืองใหญ่ ถามไถ่ทุกข์สุขกันและกัน

แพ้เจียมยามกะทันหันไม่ทราบตอบอย่างไรดี

ตอนนั้นเฮ้งเชี่ยวเจียะหันเหหัวข้อสนทนาแล้ว เขากล่าวกับ เตียถั่วอย่างอ่อนโยนว่า

"ข้าพเจ้าไม่ออกไปแล้ว ท่านมิสู้เข้ามาดื่มน้ำชาสักถ้วยเถอะ"

เตียถั่วลูบคลำใต้ซอกแขนตัวเอง ปรากฏโลหิตไหลซึมแปด เปื้อนเสื้อผ้า มันยักไหล่กล่าวว่า

"หากว่าในร้านรวงท่านมีข้าวสวย มิใช่น้ำชา เราต้องเข้าไปนั่ง แน่นอน"

ปิงหึงเสี้ยวเอียงหน้าถามว่า

"ไฉนมิอาจไม่รับประทานข้าว?"

สีหน้าของเตียถั่วคล้ายกับแสดงคำถามนี้ไร้เดียงสาเกินไป มันกล่าวว่า

"ทั้งนี้เพราะเราหลั่งโลหิต หากไม่รับประทานข้าว ไหนเลย จะเชยโลหิตที่สูญเสียไปได้?"

ปิงหึงเสี้ยวลูบคลำหัวไหล่ บนหัวไหล่ก็แปดเปื้อนคราบโลหิต หย่อมหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านสามารถดื่มน้ำชา การดื่มน้ำชาก็บำรุงโลหิตเช่นกัน"

เดียถั่วกล่าวว่า

"ดื่มน้ำชาเพียงขับออกมาเป็นปัสสาวะ ไม่สามารถบำรุงโลหิต ท่านกระทั่งข้อนี้ยังไม่เข้าใจ มิน่าเล่าจึงสู้เฮ้งเชี่ยวเจียะไม่ได้"

ปึงหึงเสี้ยวขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ท่านกล่าววาจาระคายหู ไม่มีการอบรมสั่งสอนดูแลดุจเดียวกับตั่วจุ้ยงู้นั้น นี่เกี่ยวข้องใดกับสู้เฮ้งเชี่ยวเจียะไม่ได้?"

พวกมันกลับถกถึงเรื่องราวไร้สาระ ลืมเลือนว่ายังมียอดฝีมือในเชิงคาบอยู่ที่นี้สามคน

ซิบเลี่ยงเทียนถึงกับแทบอาละวาดออกมา แต่เม่งคงคงยังถามด้วยความเกรงอกเกรงใจว่า

"มีเรื่องหนึ่งขอเรียนถามต่อพวกท่าน"

ถังป้องู้พอฟัง ชิงกล่าวเป็นบุคคลแรกว่า

"ท่านเรียนเถอะ เราจะสอนให้"

เม่งคงคงถามอย่างจริงจังว่า

"พวกท่านทราบแต่แรกว่าพวกเราซุ่มซ่อนอยู่ภายในรถ ใช่หรือไม่?"

ถังป้องู้ตอบตามความสัตย์ว่า

"ไม่ทราบ"

เม่งคงคงส่งเสียงดังอ้อกล่าวว่า

"อย่างนั้นเรายิ่งไม่เข้าใจแล้ว"

ถังป้องู้กล่าวอย่างเขื่องโขว่า

"บุคคลเช่นท่าน ความจริงมีเรื่องไม่เข้าใจอยู่มากหลาย"

เม่งคงคงยังคงไม่มีโทสะ กล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกท่านทราบได้อย่างไรว่า พวกเราอยู่บนรถ

มีหน้าซ้ำผสานความเคลื่อนไหวโดยพร้อมเพรียง?"

ถังป้อง้แยกเขี้ยวหัวร่อ ชี้มือไปยังเตียถั่ว กล่าวว่า

"เป็นมันบ่งบอก"

เม่งคงคงงันวูบ กล่าวว่า

"มันบ่งบอก?"

ถังป้องกล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มย่องกว่าเดิมว่า

"มันกล่าวต่อหน้าพวกท่าน พวกท่านไม่ได้ยินหรือ?"

เม่งคงคงกับซิบเลี่ยงเทียนสบตากันวูบ เตียถั่วก็กล่าวว่า

"เราเคยกล่าววาจาตอนหนึ่งว่าตอนนี้เราเหน็ดเหนื่อยจนคิดหาจุดช่องว่าง ต้องการยืดเส้นสาย ทุกวี่วันถูกจำกัด สยบไม่ให้วิ่งเพ่นพ่านทั้งไม่คิดอยู่ล้าหลัง หวังหันหน้าหาด้านผนังสำนึกผิด ชีวิตคนจากไม่มีเป็นมีพร้อม ศัตรูสหายล้วนเป็นเช่นนี้"

เอ่ยถึงตอนนี้ กล่าวถามว่า

"ท่านจำไม่ได้แล้วหรือ?"

ปิงหึงเสี้ยวสอดคำขึ้น

"ท่านลองถอดคำที่สามและคำที่เก้าในประโยคที่หนึ่ง คำที่สี่ในประโยคที่สอง คำที่สี่ในประโยคที่สาม คำที่หนึ่งในประโยคที่สี่ คำที่หกในประโยคที่ห้า คำที่ห้าในประโยคที่หก คำที่หกในประโยคที่เจ็ด คำที่หนึ่งในประโยคที่แปดมารวมกันดู"

ถังป้องหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"ท่านจะพบว่าวิธีการติดต่อรหัสทำมือของพวกเราเหล่าผู้ทาญกล้าทอปรไปด้วยสติปัญญาอันเลิศล้ำ"

เม่งคงคงขบคิดแล้วกล่าวอย่างนึกได้ว่า

"คำพูดเหล่านั้นพอรวมกันเข้า จะเป็นข้อความ 'จุดเส้นเราถูกสยบด้านหลังมีศัตรู' มิน่าเล่าภายหลังมันยังกล่าวคำ 'ตั่วกอ ยี่กอ

ซากอ ล้วนอย่าได้มีโทสะ' พวกเราเคยพบกันที่ร้านสุรา เตียถั่วอาศัยคำพูดนี้เปิดโปงว่า ผู้ที่สยบมันทางด้านหลังเป็นใคร สูงส่ง สูงส่งยิ่ง"

ถังป้อง้กล่าวอย่างเชื่องโชว่า

"เสียมารยาท เสียมารยาทยิ่ง"

ปิงหึงเสี้ยวกล่าวอย่างชอบด้วยเหตุผลว่า

"ละอาย ละอายยิ่ง"

แต่สีหน้าปราศจากแววละอายแม้แต่น้อย

เตียถั่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่เป็นรหัสพิเศษของสี่มณฑล นับว่าเพิ่มพูนประสบการณ์ให้กับท่าน"

เม่งคงคงผงกศีรษะกล่าวว่า

"ขอบคุณมากแล้ว"

ขณะโต้ตอบ สีหน้าเฮ้งเซี่ยวเจียะกลับปรากฏแววตื่นเต้นสงสัยวูบหนึ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะประมือกับแพ้เจียมดาบหนึ่งคล้ายได้ชัยอย่างสง่างามสะดวกดาย แท้ที่จริงในดาบนั้น แพ้เจียมตั้งท่าตอบโต้สามครั้งครา เฮ้งเซี่ยวเจียะต้องใช้ปลายดาบ คมดาบ ตัวดาบเข้าทำลาย สุดท้ายใช้สำนึกดาบทำร้ายฝ่ายตรงข้าม

มือดาบที่แท้จริงผู้หนึ่ง พอถือดาบมั่น แม้กระทั่งด้ามดาบฝักดาบ ผ้าผูกด้ามดาบล้วนสามารถทำร้ายคน

เพียงแต่คิดทำร้ายแพ้เจียม หาใช่เรื่องง่ายดายไม่

ระหว่างการประลองดาบพิสูจน์ผลแพ้ชนะเมื่อครู่ หากว่าเขาทำร้ายแพ้เจียมไม่ได้ ก็ต้องตายใต้คมดาบของฝ่ายตรงข้าม

อาศัยศัตรูที่มีพลังการตอบโต้อันกล้าแข็งเช่นแพ้เจียมเฮ้งเซี่ยว-เจียะเพียงประมือกับมันดาบหนึ่ง แต่ก็บังเกิดความนิยมเลื่อมใส กลาย

เป็นความทรงจำที่ยากลบเลือนได้

เม่งคงคงยังมิได้ประมือกับเฮ้งเซี่ยวเจียะเฮ้งเซี่ยวเจียะก็บังเกิดความทรงจำต่อมันอย่างลึกล้ำ

เฮ้งเซี่ยวเจียะพบเห็นการ "ถ่อมตน" ของเม่งคงคง อย่างน้อยมันเยือกเย็นยิ่งในสถานการณ์ที่พิเศษเฉพาะยังเกาะกุมโอกาสศึกษาวัตถุเรื่องราวใหม่

มิหนำซ้ำเม่งคงคงมีความทรงจำเป็นเลิศ

มันสามารถท่องคำพูดที่ประหลาดพิกลของเตียถั่วทั้งยังถอดคำพูดออกมา เรียงร้อยถ้อยคำใหม่ ดังนั้นมันจดจำคำ "ตั่วกอ ยี่กอ ซากอ" ของเตี่ยถั่วได้

เฮ้งเซี่ยวเจียะถึงกับประเมินค่าของเม่งคงคงใหม่

เม่งคงคงก็กล่าวถามเฮ้งเซียวเจียะว่า

"พวกเราคร่ากุมเตียถั่วเฮียไว้ มีจุดประสงค์อยู่ที่ท่าน ท่านเมื่อพบเห็นและเปิดโปงพวกเรา ไฉนไม่ถามไถ่เจตนาการมาของพวกเรา?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะย้อนถามว่า

"ข้าพเจ้าไยต้องถามไถ่?"

เม่งคงคงงงงันอีกครา

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"พวกท่านต้องการหาข้าพเจ้า สามารถมายังร้านโข้วเจียะแจ (ร้านหินโคก) ของข้าพเจ้าอย่างเปิดเผย ข้าพเจ้ายินดีต้อนรับ หากใช้เล่ห์เพทุบาย รังแต่เปลืองสมองสูญเปล่า ข้าพเจ้าทั้งไม่ไป และปราศจากความกระตือรือร้น"

เขากล่าวอีกว่า

"เมื่อเป็นเช่นนี้ ไยต้องรับรู้เจตนาการมาของพวกท่าน รับทราบว่าเป็นผู้ใดใช้สอยพวกท่านมา?"

เขายิ้มพลางสรุปว่า

"อย่างน้อยอภัยที่ไม่ส่ง"

กล่าวพลางหันกายหมายเดินเข้าร้านไป

ทั้งหมดเมื่อก่อเรื่องขึ้น บนท้องถนนย่อมปรากฏผู้คนกลุ่มใหญ่มุงดูอยู่

ซิบเลี่ยงเทียนรู้สึกเสื่อมเสียหน้า พลันตวาดว่า

"หยุดให้กับเรา"

เฮ้งเชี่ยวเจียะหยุดยั้งลง กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"ยังมีคำแนะนำสั่งสอนใด?"

ถังป้อง้กล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ท่านผู้นี้เป็นสุนัขหรือ? มันเรียกท่านหยุด ท่านก็หยุดลง หากเปลี่ยนเป็นเรา ผู้อื่นให้เราหยุด เราพานจะเดินไป ผู้อื่นให้เราเดินไป เราจะหยุดลง"

เตียถั่วส่งเสียงดังอ้อกล่าวว่า

"เราเข้าใจแล้ว"

ถังป้องกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"เข้าใจอันใด?"

เตียถั่วกล่าวอย่างได้คิดว่า

"ท่านไม่ใช่สุนัข ไม่ใช่สุนัขจริงๆ ท่านเป็นวัวตัวหนึ่ง เป็นวัวที่ดื้อรั้นตัวหนึ่งจริงๆ"

ซิบเลี่ยงเทียนเห็นคนทั้งสองในยามนี้ยังมีกะใจหยอกล้อ ถึงกับเดือดดาลเป็นการใหญ่ ชักดาบออกมาดังเปรื่อง

ถังป้องหัวร่อฮาๆกล่าวว่า

"เป็นไร ท่านกล้าฆ่าคนกลางถนนหรือไร?"

ซิบเลี่ยงเทียนขู่คำรามว่า

"เราจะฆ่าท่าน"

มันสะบัดดาบ แตกระเบิดเป็นประกายรุ้งหลากสี ดั่งราวกับร่างแทแห่งความฝัน ครอบคลุมใส่ถังป้องู้

ถังป้องู้ดวงหมัดเข้าปะทะ ปากกล่าวว่า

"บิดาไม่ได้ต่อยตีเป็นเวลานานแล้ว"

เตียถั่วพลันหักศอกกระทุ้งถังป้องู้ถลาออกไป กล่าวว่า

"ดาบนี้ร้ายกาจยิ่ง ให้เรารับไว้..."

ไม่ทันขาดคำ ก็ถูกปึงหึงเสี้ยวเกี่ยวใส่เท้าหนึ่ง ปึงหึงเสี้ยวตวัดพัดจีบขึ้น กล่าวว่า

"ดาบนี้ท่านรับไว้ไม่ได้ เราสามารถ..."

พลันปรากฏเงาคนถลันวูบหนึ่ง เฮ้งเซี่ยวเจียะรับดาบนี้เอาไว้

เฮ้งเซี่ยวเจียะเพียงรับกระบวนท่า ไม่ได้ทำร้ายคน

เฮ้งเซี่ยวเจียะมิอาจไม่ลงมือ

ทั้งนี้เพราะเฮ้งเซี่ยวเจียะสังเกตสภาวะของดาบนี้ของซิบเลี่ยงเทียนออก

...หากว่าปึงหึงเสี้ยวรับไว้ เกรงว่าปึงหึงเสี้ยวไม่อาจมีชีวิตรอดสืบไป

...ทั้งนี้เพราะดาบของซิบเลี่ยงเทียนนี้ ล้วนเป็นเพลงดาบที่ "มิใช่ท่านตาย ก็เป็นเราสิ้น"

ดังนั้นดาบนี้ไม่อาจต้านติด

หากว่าเป็นเช่นความฝัน หากสะท้านตื่นจากความฝัน ความฝันก็ไม่คงอยู่

คิดปิดป้องดาบนี้ อาจบางทีไม่ยากเย็นเกินไป ดาบสะท้านฝันของซิบเลี่ยงเทียนออกจะลวดลายเกินไปจนขาดความหนักแน่น แต่หากคิดสลายดาบนี้โดยไม่ทำร้ายมัน กลับยากจะกระทำได้

นี่คล้ายกับความฝัน คิดตื่นจากความฝัน โดยที่ฝันไม่สลายไหนเลยง่ายดายดังใจนึก?

...นอกจากฝันแล้ว ก็เป็นสภาพความจริง สภาพความจริงคือความฝัน

เพียงแค่ชีวิตคนคล้ายเป็นความฝัน สภาพความจริงไหนเลยเป็นความฝันได้?

การถือความฝันเป็นเช่นสภาพความจริง ความจริงเป็นฝันประการหนึ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะเสนอหน้ารับดาบนี้ ทั้งนี้เพราะเขาเชื่อมั่นว่าอาศัยความละเอียดอ่อนของดาบตะนึงหา อาจจะสามารถฝันไป โดยไม่รบกวนมัน สามารถคลี่คลายตามนี้ โดยไม่ทำร้ายชิบเลี่ยงเทียน

...เขากับชิบเลี่ยงเทียนไม่มีความแค้นต่อกัน ไยต้องฆ่าคนทำร้ายคน

...ยิ่งกว่าแต่ตอนนี้มีผู้คนมุ่งตูยยู่มากมาย หากปิงทึงเสี้ยวและพวกฆ่าคน คงต้องถูกทางการไต่สวน

เฮ้งเซี่ยวเจียะย่อมไม่มุ่งหวังให้เกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้น

ดังนั้นเขารับดาบนี้ไว้

ดาบนี้พอรับไว้เฮ้งเซี่ยวเจียะเท่ากับแบกรับความยุ่งยากทั้งหมดไว้

ชิบเลี่ยงเทียนแผดร้องคำหนึ่ง หงายร่างล้มลง ที่ทรวงอกปรากฏโลหิตฉีดพุ่งดุจน้ำพุ

แพ้เจียมตวาดเสียงแหลมเล็ก เม่งคงคงร้องโพล่งด้วยความตระหนกว่า

"เจ้าฆาตกรฆ่าคน..."

ในกลุ่มคนบังเกิดความปั่นป่วนวุ่นวายขึ้นมา

เฮ้งเซี่ยวเจียะยามกะทันหันก็แตกตื่นตะลึงลาน กระทั่งดาบยังลืมรั้งกลับมา

...ดาบของตัวเองนี้ไหนเลยทำร้ายคนได้?

เฮ้งเซี่ยวเจียะขณะจะก้มกายลงตรวจดู เม่งคงคงพลันชักดาบออกมา ตวาดว่า

"ท่านยังคิดทำร้ายซ้ำเติมคนอีก?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะขณะจะโต้แย้ง พลันเห็นผู้คนแถวหนึ่งแหวกฝ่ากลุ่มคนออกมา ล้วนอยู่ในเครื่องแบบเจ้าหน้าที่กรมเมือง หว่างเอวสะพายดาบมือถือกระบอง บนหมวกเสียบขนนก

เจ้าหน้าที่นำขบวนชี้หน้าเฮ้งเซี่ยวเจียะ ตวาดว่า

"ท่านกล้าฆ่าคนกลางถนน พวกเราคุมตัวมันกลับกรมเมือง"

ปิงหึงเสี้ยวชิงกล่าวว่า

"คนยังไม่ตาย ท่านไนนปรักปรำว่ามันฆ่าคน?"

เจ้าหน้าที่กรมเมืองนั้นร่างผอมเล็ก แต่ท่าทางปราดเปรียวคมคายมีอายุน้อยที่สุด แต่ในเหล่าเจ้าหน้าที่กรมเมือง กลับมีศักดิ์ฐานะสูงที่สุด ยามนั้นใช้หางตามองดูปิงหึงเสี้ยว กล่าวว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่ามันยังไม่ตาย?"

ปิงหึงเสี้ยวก็ใช้หางตาชำเลืองมองตอบ กล่าวว่า

"ท่านไม่ได้ชันสูตร ทราบได้อย่างไรว่ามันตายแล้ว?"

เจ้าหน้าที่กรมเมืองอายุเยาว์นั้นหน้าเคร่งเครียดลง พลันตวาดว่า

"พวกเจ้าไปตรวจดู"

ที่ด้านหลังปรากฏเจ้าหน้าที่กรมเมืองสองคนรับคำ สะอึกกายไปตรวจดูอาการบาดเจ็บของซิบเลี่ยงเทียน

เจ้าหน้าที่กรมเมืองอายุเยาว์นั้นยังคงชำเลืองมองปึงหึงเสี้ยว กล่าวอย่างเยือกเย็นว่า

"เจ้าเป็นใคร? เรียกว่าอะไร?"

ปึงหึงเสี้ยวกล่าวอย่างเกียจคร้านว่า

"เราไยต้องบอกต่อท่าน?"

เจ้าหน้าที่กรมเมืองอายุเยาว์นั้นพลันตวาดว่า

"เจ้าเป็นตัวอะไร? เราตั๋วเอี้ยกำลังปฏิบัติตามหน้าที่ เมื่อครู่เจ้าก็มีส่วนก่อเรื่องวิวาทในที่นี้ พวกเราคุมตัวลูกเต่านี้ไปก่อน"

ปึงหึงเสี้ยวแค่นหัวร่อ ถังป้อง้ก็สะอึกถึงข้างกายมันดูท่าพวกมันตระเตรียมต่อยตีสักรอบหนึ่งแล้วค่อยว่ากล่าว

"รอสักครู่"

เฮ้งเชี่ยวเจียะร้องทัดทานขึ้น กล่าวว่า

"คนถูกข้าพเจ้าทำร้าย ผู้ที่ต่อยตีเป็นข้าพเจ้า พวกท่านคิดทำความเข้าใจให้กระจ่างชัด ข้าพเจ้าจะติดตามพวกท่านไปยังกรมเมืองเอง ไม่จำเป็นต้องกระทบกระเทือนถึงคนไร้ความผิด"

เจ้าหน้าที่กรมเมืองอายุเยาว์นั้นหมุนตัวมา กวาดมองเฮ้ง-เชี่ยวเจียะอย่างเย็นชาแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านยินยอมรามือติดตามพวกเราไปยังกรมเมือง?"

เฮ้งเชี่ยวเจียะยกมือลูบจมูก กล่าวว่า

"ต่อให้ข้าพเจ้ายินยอมติดตามท่านกลับไป ก็มีของสิ่งหนึ่งไม่ยินยอม"

เจ้าหน้าที่พนักงานกรมเมืองอายุเยาว์นั้น เต็มไปด้วยแววไม่เป็นมิตรกล่าวว่า

"เราทราบแล้ว"

เฮ้งเชี่ยวเจียะมองดูมันด้วยความสนใจ กล่าวว่า

"ท่านทราบอันใด?"

เจ้าหน้าที่กรมเมืองอายุเยาว์นั้นกล่าวว่า

"เราทราบว่าท่านต้องการให้เราถามมันก่อน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะเลิกคิ้วข้างหนึ่ง ทวนคำ "มัน" เจ้าหน้าที่กรมเมืองอายุเยาว์นั้นกล่าวว่า

"มิใช่ดาบของท่าน ก็เป็นกระบี่ของท่าน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวคำ "ผิดแล้ว" พลางแบะปกเสื้อออก กล่าวว่า

"ป้ายเหล็กนิรโทษอยู่ที่นี้ ผู้ใดกล้าแตะต้องข้าพเจ้า ต้องถามมันก่อน"

เจ้าหน้าที่กรมเมืองอายุเยาว์นั้นใจหายวาบ เพียงกวาดมองวูบหนึ่งก็รีบคุก.ข่าลง บริวารของมันรีบคุกเข่าตาม ยามกะทันหันผู้คนบนท้องถนนพากันคุกเข่าลง

๖ ป้ายเหล็กนิรโทษ

เฮ้งเชี่ยวเจียะรีบจัดแจงปกเสื้อคืนสู่สภาพเดิม ร้องว่า

"อย่าได้คุกเข่า ข้าพเจ้าเพียงล้อเล่น ขู่ขวัญสุนัขรับใช้ ไม่ข่มขู่ราษฎร"

เจ้าหน้าที่กรมเมืองอายุเยาว์นั้น จึงกล้าผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"ท่านมีป้ายเหล็กนิรโทษที่ฮ่องเต้พระราชทานให้ เราย่อมเชิญตัวท่านไปไม่ได้"

ปิงหึงเสี้ยวที่ด้านข้างกล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มย่องว่า

"ป้ายเหล็กนิรโทษอยู่ที่นี้ต่อให้เป็นจูง้วยเม้งแห่งกรมราชทัณฑ์มาด้วยตัวเอง ก็งัดแงะหินใหญ่ก้อนนี้ไม่ได้"

เจ้าหน้าที่กรมเมืองอายุเยาว์นั้นกล่าวอย่างไม่ยินยอมพร้อมใจอยู่บ้างว่า

"เท่าที่เราทราบ ป้ายเหล็กนิรโทษมีเพียงห้าป้าย..."

ปิงหิงเสี้ยวกริ่งเกรงล้าหลัง ชิงกล่าวว่า

"ป้ายหนึ่งอยู่ในมือไทเฮา ป้ายหนึ่งอยู่ที่ปิงเซี่ยวโฮ้วเอี้ย ป้ายที่สามพระราชทานแก่มหาเสนาบดีฉั่วเกีย ป้ายที่สี่พระราชทานแก่จูก้วะชิงแซ (ท่านผู้แซ่จูก้วะ) ยังมีอีกป้ายหนึ่ง..."

เอ่ยถึงตอนนี้ อดหันไปกล่าวถามเฮ้งเซี่ยวเจียะมิได้ว่า

"อีกป้ายหนึ่งใช่เป็นของโซวมั่งจิ้มโซวเส้าจู้ (หัวหน้าหอแซ่โซว) หรือไม่?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะตอบว่า

"ถูกแล้ว"

เจ้าหน้าที่กรมเมืองนั้นแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"โซวกงจื้อยินยอมมอบป้ายเหล็กนิรโทษที่มีความสำคัญยิ่งชีวิตแก่ท่าน แสดงว่ายึดถือท่านเป็นคนคู่ใจ มิน่าเล่าท่านยินยอมรับใช้ดวายชีวิตแก่มัน กระทำการอย่างไร้ขื่อไร้แป"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ได้สังกัดหน่วยของมกปักชิ้ง ทั้งไม่ได้กางร่ม ยังยอมรับขื่อแป"

เจ้าหน้าที่กรมเมืองอายุเยาว์นั้นหัวร่อเฮอะฮะ กล่าวว่า

"ท่านทำร้ายคนถึงตาย ยังไม่ยอมรับโทษทัณฑ์ ยังมีขื่อแปอันใด?"

เฮ้งเซียวเจียะย้อนถามว่า

"ผู้ใดถูกทำร้าย?"

เจ้าหน้าที่กรมเมืองอายุเยาว์นั้นชี้มือไปยังซิบเลี่ยงเทียนที่นอนอยู่บนพื้น หลั่งโลหิตไม่หยุดยั้ง กล่าวว่า

"ท่านไม่มีดวงตาหรือ?"

ในกลุ่มคนบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"มันมีดวงตา"

ที่แท้เตียถั่วไม่ทราบปะปนอยู่ในกลุ่มคนตั้งแต่เมื่อใด เร้นกายเข้าใกล้ที่ซึ่งซิบเลี่ยงเทียนนอนอยู่ พลันอ่อยปากลอดคำ ประกบนิ้วทิ่มใส่ดวงตาของซิบเลี่ยงเทียนอย่างเร่งร้อน

เหตุแปรเปลี่ยนเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน เม่งคงคงกำลังทุ่มเทสมาธิเผชิญหน้ากับเฮ้งเซี่ยวเจียะ แพ้เจียมกีรับบาดเจ็บ ส่วนเจ้าหน้าที่กรมเมืองทั้งหลายมีฝีมือห่างไกลจากเตียถั่ว คิดช่วยเหลือก็ไม่ทันท่วงที คิดขับไล่ยิ่งไม่ทันการณ์

เห็นแน่ชัดว่าสองตาของซิบเลี่ยงเทียนต้องถูกเตียถั่วทิ่มใส่ ซิบเลี่ยงเทียนพลันขู่คำรามก้อง ลอยตัวขึ้นมา ประกายดาบดั่งหิมะฟันย้อนใส่เตียถั่ว

เตียถั่วส่งเสียงร้องก้อง ถอยปราดไปด้านหลัง พลางกล่าวว่า

"นั่นก็ใช่แล้ว ทั้งหมดล้วนเห็นแล้ว"

ซิบเลี่ยงเทียนพอใช้ดาบ เจ้าหน้าที่กรม.มืองอายุเยาว์นั้นรู้สึกเลื่อมเสียหน้าอยู่บ้าง เฮ้งเซี่ยวเจียะยังกล่าวว่า

"ดูท่ามันคล้ายรับบาดเจ็บไม่มากนัก"

เจ้าหน้ากรมเมืองอายุเยาว์นั้นยังปั้นหน้าเคร่งเครียด กล่าวว่า

"ไม่ว่ารับบาดเจ็บถึงตายหรือไม่ ลงมือทำร้ายคนกลางถนนถือว่าไม่ถูกต้อง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ผู้ที่ลงมือเมื่อครู่ไหนเลยเพียงข้าพเจ้าคนเดียว ไยไม่คุมตัวพวกมันไปด้วย?"

เจ้าหน้าที่กรมเมืองอายุเยาว์นั้นแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่าเราไม่คุมตัวพวกมันเราความจริงตั้งใจคร่ากุมท่านก่อน พวกมันก็ไม่อาจหนีรอดได้แม้สักคนเดียว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันถามว่า

"ท่านเรียกว่าอะไร?"

"เราแซ่เล้ง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะเลิกคิ้ว กล่าวว่า

"ท่านคือเล้งชวยชวย?"

หว่างคิ้วเจ้าหน้าที่กรมเมืองอายุเยาว์นั้น ปรากฏแววยินดีวูบหนึ่งกล่าวว่า

"นามต้อยต่ำไม่ควรแก่การรับฟัง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างสำรวมว่า

"สี่ยอดมือปราบมีนามกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน สี่มือปราบน้อยก็มีชื่อเสียงโด่งดัง ประกอบด้วยก๊วยเซียยิ้ม หลีชกชี้ ซูจื่อซิ่ว เล้งชวยชวยเป็นมือปราบที่เพิ่งผุดขึ้น นับท่านมีอายุเยาว์เด่นล้ำที่สุด"

เจ้าหน้าที่กรมเมืองอายุเยาว์นั้นกล่าวว่า

"อาจบางทีเพราะเหตุนี้ จนบัดนี้เรายังไม่ตาย"

น้ำเสียงอดบังเกิดความภาคภูมิลำพองมิได้

ก๊วยเซียยิ้ม หลีชกชี้ ซูจื่อซิ่ว และเล้งชวยชวย ขนานนามเป็นสี่มือปราบน้อย แต่ก๊วยเซียยิ้มเสียชีวิตระหว่างปฏิบัติหน้าที่ในตึกชโลมเลือด ที่ทิชิ่ว (มือเหล็ก) เป็นผู้ทำลายคดี หลีชกชี้เสียชีวิตในเงื้อมมือมกคิวเพ้งแห่งค่ายเทียมเมฆ ซูจื่อซิ่วเสียชีวิตในปฏิบัติการฝ่าความตายของเซ็กเสี่ยวเซียง

สี่มือปราบน้อยเพียงหลงเหลือเล้งชวยชวยคนเดียว มิน่าเล่าเฮ้งเซี่ยวเจียะพอเอ่ยถึง เล้งชวยชวยจึงมีสีหน้าปีติยินดี

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"เรื่องของความเป็นความตาย เกี่ยวข้องกับสมรรถภาพการทำงาน อายุกลับไม่มีความสำคัญปานนั้น ไม่เช่นนั้นสี่ยอดมือปราบ

ตัวจริงไยมิใช่เสียชีวิตไปหลายสิบปีแล้ว?"

เขากล่าวสัพยอกว่า

"อาจบางทีความเป็นความตาย ตลอดจนความสำเร็จหรือล้มเหลวมีส่วนเกี่ยวข้องกับโชคชะตา"

จากนั้นเขาถามว่า

"ต่อให้ท่านเป็นสี่มือปราบน้อย หรือว่าท่านสามารถเพิกเฉยต่อป้ายเหล็กนิรโทษ?"

เส้งชวยชวยกระทืบเท้ากล่าวว่า

"พวกเราไป"

พนักงานกรมเมืองที่ร่วมทางมารับคำ ล่าถอยไปอย่างไม่ยินยอมพร้อมใจ ดูท่าพวกมันในวันนี้ไม่ทราบจะระบายโทสะใส่ราษฎรที่ไร้ความผิดมากน้อยเท่าใด

เฮ้งเซี่ยวเจียะถอนใจเบาๆ หันหน้าหากลุ่มคน กล่าวว่า

"พวกท่านล้วนมาแล้ว ไยไม่ปรากฏออกโดยพร้อมเพรียง?"

เม่งคงคงยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่ไม่อาจปิดบังท่านจริงๆ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"พวกท่านมาอย่างเปิดเผยและลอบเร้น ทั้งขู่และปลอบ จุดประสงค์เพียงเพื่อต้องการให้ข้าพเจ้าติดตามพวกท่านไปเท่านั้น"

ที่ด้านหลังเม่งคงคงปรากฏผู้คนห้าคนขึ้น

คนทั้งห้าพอปรากฏกาย กลุ่มคนก็เริ่มแยกย้ายจากไป

มิหนำซ้ำจากไปจนหมดสิ้นโดยเร็ว

เหตุผลรวบรัดยิ่ง ก่อนที่คนทั้งห้าจะปรากฏกาย ทุกผู้คนล้วนรุดมาชมดูความสนุกสนาน

ที่นี้มีการต่อสู้ต่อยตี โดยปรกติแล้ว ผู้คนทั่วไปเห็นว่าการ

ต่อสู้ต่อยตีเป็นเรื่องสนุกสนาน

ผู้คนชมชอบชมดูเรื่องสนุกสนาน

แต่คนทั้งห้านี้พอปรากฏกาย ก็กลับกลายเป็นไม่มีเรื่องสนุกสนานให้ชมอีกต่อไป

คงเหลือแต่รังสีการฆ่าฟัน

โดยปรกติแล้ว มีแต่ยอดฝีมือที่ฆ่าคน ค่อยรู้สึกถึงรังสีการฆ่าฟันของฝ่ายตรงข้าม

พลังฝีมือยิ่งสูงเยี่ยม รังสีการฆ่าฟันยิ่งรุนแรง

เพียงแต่เมื่อพลังฝีมือสูงล้ำถึงระดับหนึ่งกลับกลายเป็นไม่มีรังสีการฆ่าฟัน

แต่รังสีการฆ่าฟันของคนทั้งห้านี้แม้แต่ชาวเมืองไคฮงที่ไม่เคยร่ำเรียนวิทยายุทธ์ หรือว่าในชีวิตไม่เคยต่อยตีกับผู้คน ยังรู้สึกออกได้

รังสีการฆ่าฟันที่กรีดผิวหนัง บาดร่างกาย ฟันใบหน้า แทงกระดูกเสียดหัวใจ ทะลุปอด คล้ายกับดาบที่ไร้สภาพเล่มหนึ่งแทงใส่ลำคอของพวกมัน

พวกมันได้แต่รีบถอยห่างไป เพื่อมิให้คนในครอบครัวร่ำไห้ครำครวญอยู่กลางกองเลือดของตัวเอง

เม่งคงคงยังคงกล่าวด้วยอัธยาศัยอันดีว่า

"ท่านทราบดีว่ามิอาจไม่ไป ไยไม่ติดตามพวกเรารุดไปสักเที่ยวหนึ่ง?"

เย้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ซึ่งความจริง พวกท่านมีเรื่องราวใด ขอเพียงบอกต่อข้าพเจ้าก่อนคำหนึ่ง ไม่มีสิ่งใดที่ข้าพเจ้าไม่ตอบสนอง แต่ข้าพเจ้าไม่ชมชอบวิธีการของพวกท่าน ที่ตอนแรกควบคุมตัวสหายข้าพเจ้า จากนั้น

เรียกระดมพนักงานกรมเมือง สุดท้ายยังคงจับอาวุธเข้าหากัน"

เรื่องที่ซิบเลี่ยงเทียนแสร้งตายพอถูกเปิดโปง เม่งคงคงก็คิดลงมือแต่แรก ยามนั้นกล่าวว่า

"พวกเราเชิญท่านแต่โดยดี ท่านไม่ไป นี่เรียกว่าไม่ดื่มสุราการวะ ดื่มแต่สุราจับกรอก ไม่อาจโทษว่าพวกเราได้"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มพลางกล่าวว่า

"ใช่แล้ว หากข้าพเจ้าถูกพวกท่านฆ่าฟันกลางถนน ก็ไม่อาจโทษว่าพวกท่าน ผู้ใดเรียกข้าพเจ้าไม่ติดตามพนักงานกรมเมืองเหล่านั้นไป นี่ได้แต่โทษฟ้าตำหนิดิน ตัดพ้อสุริยันจันทรา ไม่อาจโทษว่าพวกท่าน"

เม่งคงคงหัวร่อแล้ว หัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านกล่าวถูกต้อง ช่างชาญฉลาดยิ่ง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวถามว่า

"หากข้าพเจ้าฆ่าพวกท่านเล่า?"

ซิบเลี่ยงเทียนหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ท่านฆ่าได้หรือ?"

ยามนี้มันบังเกิดความฮึกหาญเปี่ยมล้น กล่าวว่า

"แปดจอมดาบใหญ่ในนครหลวงรุดมาพร้อมหน้า ท่านฆ่าได้หรือ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะสลายรอยยิ้ม กล่าวว่า

"กำลังคิดขอรับการสั่งสอน"

คำพูดพอกล่าว มือดาบทั้งห้าพากันชักดาบโดยพร้อมเพรียง

ซิบเลี่ยงเทียนชิงใช้ดาบก่อน

ดาบของมันถืออยู่ในมือตลอดเวลา

มันทราบว่ามันพอลงมือมือดาบที่ด้านหลังทั้งห้าต้องทนุนเนื่อง

มันทันเวลา

เม่งคงคงก็ชักดาบ

เรื่องที่ให้พวกมันทั้งแปดชักดาบโดยพร้อมเพรียง ความจริงมีไม่มากนัก หากให้พวกมันทั้งแปดชักดาบเพราะคนผู้หนึ่ง แทบเป็นเทพนิยายแล้ว

แต่วันนี้ที่หน้าร้านโช้วเจียะแจแปดดาบเคลื่อนไหวโดยพร้อมเพรียง เพียงมุ่งใส่เป้าหมายหนึ่ง

เป็นเฮ้งเชี่ยวเจียะ

มือดาบที่รุดมาในดอนหลังทั้งห้า ยังมีชื่อเสียงกระเดื่องดังกว่าซิบเลี่ยงเทียนอีก

หนึ่งในจำนวนนั้นแซ่เมี้ยว ดาบในมือมันดล้ายเหล็กผุกร่อนคราบสนิมเกรอะกรัง คมดาบที่อแตก แต่ไม่เคยมีคนกล้าดูแคลนคนผู้นี้ตลอดจนดาบในมือมันมาก่อน

ดาบของมันดูไปไม่เด่นล้ำ สารรูปของมันก็ไม่น่าดู

แต่ดาบไม่ได้ให้ชมดู

ดาบที่ขึ้นชื่อลือเลื่องที่สุดของมัน เรียกว่า ซ่อนดาบแปดทิศ อานุภาพของดาบนี้ ฟังว่าเคยใช้ดาบนี้โค่นกระบี่ที่หนึ่งแห่งแผ่นดินบีบบังคับให้ฝ่ายตรงข้ามฆ่าตัวตาย อย่าว่าแต่มันแซ่เมี้ยว

ดาบของเมี้ยวโป๊ยฮึงมีชื่อสะท้านแปดทิศ แต่มือดาบอีกผู้หนึ่งนามฉั่วเชี่ยวเท้า (หัวเล็กแซ่ฉั่ว) กลับกบดานอยู่ในเมืองน้อยตั้งแต่เล็กฝึกปรือดาบได้ด้วยตัวเอง ก่อนที่ปิงเชียวโฮ้วเอี้ยจะค้นพบมัน ไม่เคยออกจากเมืองน้อยนั้นแม้สักครึ่งก้าว

แต่เมี้ยวโป๊ยฮึงไม่กล้าให้ดาบฉั่งเล้งตอ (ดาบซ่อนมังกร) ที่พิชิตไปทั่วทุกแห่งหนของมัน ท้าสู้กับดาบกำพร้าเล่มเล็ก ๆ ของฉั่วเชี่ยวเท้า

นอกจากเซียวซัวะเท่านั้น

มีแต่เพลงดาบเปิดฟ้าเบิกพิภพของเซียวซัวะแห่งเมืองซิ่งเอี้ยง จึงพิชิตเพลงดาบโดดเดี่ยวเล่มเล็กๆ ของฉั่วเซี่ยวเท้าได้

เพลงดาบของเซียวซัวะไม่เพียงดีเลิศ ไม่เพียงน่ากลัว ยิ่งไม่เพียงร้ายกาจ ถึงกับเปี่ยมกลิ่นอายฆ่าฟัน

ดาบของมันพอจู่โจมต้องฆ่าฟัน จู่โจมคราเดียวฆ่าฟันไม่ได้ จู่โจมซ้ำสองต้องฆ่าฟันให้จงได้

เพลงดาบของเซียวแป๊ะกลับตรงกันข้าม

เซียวแป๊ะแห่งเมืองเซียงเอี้ยงเป็นเฮียเจี้ยง (พี่ชาย) ของเซียวซัวะ

เพลงดาบที่สร้างชื่อให้กับเซียวแป๊ะ เรียกว่าเจ็ดสิบเอ็ดเครือญาติ ชื่อนี้อ่อนโยนยิ่ง อ่อนโยนจนไม่คล้ายชื่อของเพลงดาบ

แต่ความน่ากลัวของเพลงดาบชุดนี้ อยู่ที่ความอ่อนโยนของมัน

...มันสามารถคร่าชีวิต ตัดศีรษะของท่านไปอย่างอ่อนโยน โดยที่ท่านไม่รู้สึกตัวว่าเป็นเรื่องราวใด

แต่ว่าฉั่วเซี่ยวเท้า เมี้ยวโป๊ยฮึง เซียวซัวะเซียวแป๊ะสองพี่น้องล้วนยอมรับนับถือต่อยอดฝีมือในเชิงดาบสองคน

คนผู้หนึ่งย่อมเป็นเม่งคงคง

อีกผู้หนึ่งคือเตี่ยวลั้งย้ง

เตี่ยวลั้งย้งเป็นสตรีนางหนึ่ง

นางเป็นทายาทของเจ้าดาบเตี่ยวชิวเส็ก หลังจากที่เตี่ยวชิวเส็กพ่ายแพ้แก่วีรบุรุษเซียวชิวจุ้ย กลางพิธีวิจารณ์ดาบบนภูเขาง่อไบ๊ เตี่ยวลั้งย้งก็ตกลงใจว่าจะไม่พึ่งพาดาบวิเศษ ดาบมีชื่อ ดาบที่ดี หากแต่คร่ำเกร่งบัญญัติเพลงดาบ

เพลงดาบที่นางบัญญัติขึ้น เรียกว่ายี่สิบแปดห่าฝน

ฟังว่าหลังจากที่นางบัญญัติเพลงดาบชุดนี้ขึ้นสามปีมานี้ ในยุทธจักรไม่มีผู้ใดกล้าบัญญัติเพลงดาบใดอีก

ทั้งนี้เพราะไม่จำเป็น

ทุกผู้คนล้วนบอกว่า เจ้าดาบหญิงเดี่ยวลั้งย้งผลักดันเพลงดาบถึงจุดสุด ชักนำถึงสุดปลายแล้ว

ยามนี้ทายาทเพลงดาบตระกูลเมี้ยวนามเมี้ยวโป๋ยฮึง ดาบกำพร้า ลำพังฉั่วเชี่ยวเท้า สองพี่น้องตระกูลเซียว ที่มีเพลงดาบหนึ่งอ่อนโยนหนึ่งแข็งกร้าว เจ้าสำนักดาบสะท้านวิญญาณรุ่นที่เจ็ดซิบเลี่ยง-เทียน มือดีสำนักดาบห้าเสือล้างตระกูลแพ้เจียม ทายาทของดาบวิเศษพบกับเม่งคงคงตลอดจนเจ้าดาบหญิงเดี่ยวลั้งย้งล้วนรวมตัวกัน ดาบทั้งแปดเล่มล้วนต้องการชีวิตของเฮ้งเชี่ยวเจียะ

เฮ้งเชี่ยวเจียะทีแท้มีกีชีวิต จึงต้านทานรับดาบทีแต่ละเล่มมีชื่อสะท้านบู๊ลิ้ม ยากตอแยแทบตายได้?

เฮ้งเชี่ยวเจียะก็มีดาบ

เป็นดาบคะนึงหา

ดาบคะนึงหาใช่เพลงดาบแห่งความคะนึงหาออกมา

เฮ้งเชี่ยวเจียะร่ำเรียนเพลงดาบคะนึงหา ก็เกิดจากวาสนาปาฏิหาริย์

เพลงดาบของเขาย่อมเป็นผู้สันโดษภูษาฟ้าถ่ายทอดให้ แต่ก็กล่าวได้ว่าไม่ใช่ทั้งสิ้น

ไฉนบ่งบอกเช่นนี้ นี่มีสาเหตุสองประการ

หนึ่งนั้นเป็นเพราะผู้สันโดษภูษาฟ้าถ่ายทอดวิทยายุทธ์ไม่เน้นที่การถ่ายทอด หากแต่มุ่งชี้นำ ท่านไม่ต้องการให้ศิษย์ก้าวย่างตามติด หากแต่ชี้ช่องหนทางให้

สอง สืบเนื่องจากภูมิปฏิภาณของเฮ้งเชี่ยวเจียะ ไม่ว่าเขาเรียนรู้สิ่งใด ล้วนทุ่มเทสติสมาธิอย่างจดจ่อ ปรับพื้นฐานในเวลาอันสั้น จากนั้นจะได้คิด หากไม่สามารถบัญญัติคิดค้นขึ้น ยินดียุติแต่เพียงนี้ โยกย้ายความรู้เหล่านี้เป็นรากฐานหนึ่ง หันไปเล่าเรียนสิ่งอื่นอีก

มีซือแปที่ทรงภูมิปัญญา ยังมีศิษย์ที่ชาญฉลาดเช่นนี้ พลังฝีมือของเฮ้งเชี่ยวเจียะย่อมเด่นล้ำเหนืออาจารย์อยู่แล้ว

ผู้สันโดษภูษาฟ้ากับจูก้วะชิงแซ (ท่านผู้แซ่จูก้วะ) มหาสมณะเกียจคร้านพิการ (มหาสมณะเกียจคร้านพิการ) และง้วนจับ-ซาหังความจริงจัดเป็นสี่มือปราบรุ่นเก่า ภายหลังต่างมีประสบการณ์ของตัวเอง แยกย้ายไปคนละทิศละทาง

มหาสมณะเกียจคร้านพิการมีศักดิ์เป็นตั่วซือเฮีย ก่อนออกบวชมีชื่อว่าเอียบอายเชี้ยง ภายหลังกระทำความผิดร้ายแรง ดังนั้นปลงผมออกบวช จิตใจสงบดุจน้ำก้นบ่อ เห็นชั้งถึงโลกียวิสัย เร้นกายในป่าเขาลำเนาไพร กลับกลายเป็นมหาสมณะแห่งยุค

ผู้สันโดษภูษาฟ้าเป็นยี่ซือเฮีย แตกฉานวิชาพยากรณ์ แพทย-ศาสตร์ พิณหมากล้อม พู่กันภาพวาด ค่ายคูประตูกลทั้งมวล วิชาพิชัยสงครามของท่านยังเหนือกว่าจูก้วะชิงแซผู้เป็นซาซือตี่ ด้านหลักการวิชาฝีมือ แม้แต่มหาสมณะเกียจคร้านพิการยังไม่อาจเห็นหลังได้ น่าเสียดายที่ผู้สันโดษภูษาฟ้ามีร่างกายอ่อนแอ ผ่ายผอมอมโรค ยากจะฝึกปรือฝีมือถึงขั้นสูงล้ำ

นอกจากนั้นผู้สันโดษภูษาฟ้ามีนิสัยชิดชา หลอยถอนตัวออกจากยุทธจักร ตั้งใจเสาะหาศิษย์ ถ่ายทอดวิชาฝีมือพิเศษเฉพาะให้

จูก้วะชิงแซกับสี่ซือตี่ง้วนจับซาหังกลับเผชิญหน้ากัน จูก้วะชิงแซเข้ารับราชการ เกิดการขัดแย้งกับมหาเสนาบดีฉั่วเกียฉั่วเกียก็ใช้ง้วนจับซาหังมาพัวพันท่าน ดังนั้นการชิงอำนาจในบ้านเมือง

แผ่ลุกลามมาถึงยุทธจักร

แต่จูกัวะซิงแซทั้งปราบปรามผู้ฉ้อราษฎร์บังหลวง ทั้งปกป้องขุนนางดงฉิน แต่อำนาจทางทหารตกเป็นของฉั่วเกีย จูกัวะซิงแซถูกกีดกันทุกวิถีทาง ศิษย์คนโปรดของท่านทั้งสี่ ซึ่งคือสี่ยอดมือปราบได้แต่ปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มความสามารถ เพื่อคงไว้ซึ่งความศักดิ์สิทธิ์ของกฎหมายไว้

เฮ้งเชี่ยวเจียะนับแต่มาถึงนครหลวง ทั้งไม่มีโอกาสพบกับจูกัวะซิงแซ และไม่ได้พบกับง้วนจับซาหัง สำหรับกับเขา คนเหล่านี้คล้ายเป็นบุคคลในเทพนิยาย

ตอนนี้เฮ้งเชี่ยวเจียะกลับเป็นบุคคลในเทพนิยาย

ผู้สันโดษภูษาฟ้าถ่ายทอดเพลงดาบคะนึงหาแก่เขา เคยกล่าวเป็นเชิงกึ่งชมเชยกึ่งสัพยอกว่า

"เราเป็นดาบคะนึงหาน้อย เจ้าจึงเป็นดาบคะนึงหาใหญ่"

เฮ้งเชี่ยวเจียะก็ถามเป็นเชิงล้อเล่นว่า

"ความคะนึงหาไฉนมีการแบ่งแยกความใหญ่น้อย?"

ผู้สันโดษภูษาฟ้ายิ้มพลางกล่าวว่า

"ความคะนึงหาน้อยเพียงเป็นอารมณ์ความรู้สึกส่วนบุคคล ในจิตใจส่วนบุคคล ความเศร้าโศกยินดี ผลได้ผลเสียของตัวเอง ถือเป็นเรื่องราวใหญ่โต แต่ทุกข์สุขและการอยู่ร่วมพลัดพรากในโลกมนุษย์ จึงเป็นความคะนึงหาที่แท้จริง เพียงพอกับการเลื่อนฐานะขึ้นเป็นศิลปะแขนงหนึ่ง"

ที่เฮ้งเชี่ยวเจียะฝึกปรือเป็นเพลงดาบชนิดนี้ ยามนี้เขาเผชิญหน้ากับยอดฝีมือในเชิงดาบแปดคน สามารถใช้เพลงดาบชนิดนี้สยบศัตรูเอาชัยหรือไม่?

แปดจอมดาบใหญ่เป็นองครักษ์คนสนิทของปิงเซี่ยวโหวเอี้ย

แม้แต่ง้วนจับชาหังยังเคยกล่าวไว้ "แปดคาบรวมกำลัง ไม่พบพานคู่มือเปรียบติด"

...คาบของเฮ้งเชี่ยวเจียะใช่ต้านรับได้หรือไม่?

...คาบเล่มหนึ่งใช่สามารถต้านรับคาบแปดเล่มหรือไม่?

...สามารถต้านรับคาบที่ลือลั่นทั้งแปดเล่มหรือไม่?

คำตอบคือไม่ทราบ

ทั้งนี้เพราะเฮ้งเชี่ยวเจียะไม่ได้ใช้คาบ ที่เขาใช้ออกเป็นกระบี่

ก่อนที่จะใช้กระบี่ เขาชิงถอยปราดไป

ถอยปราดอย่างเร่งร้อน

คาบทั้งแปดเล่มรีบไล่ติดตาม

คาบของพวกมันฟาดฟันออกแล้ว พลังสภาวะคล้ายภูเขาถล่มทลายพอใช้ออกก็ไม่อาจควบคุมได้

พวกมันได้แต่ไล่ติดตาม

...คาบเมื่อใช้ออก มิอาจไม่ฟาดฟันสังหารศัตรูได้คมคาบ

พวกมันล้วนคิดไม่ถึงว่าเฮ้งเชี่ยวเจียะกล้าอาศัยคาบเดียวปะทะแปดคาบ

พวกมันก็คิดไม่ถึงว่า เฮ้งเชี่ยวเจียะจะชักกระบี่แทนที่จะชักคาบ

พวกมันยิ่งคิดไม่ถึงว่า หลังจากที่ชักกระบี่ เฮ้งเชี่ยวเจียะแทนที่จะลงมือกลับล่าถอย

พอล่าถอย ก็ล่าถอยเข้าประตูร้านโช้วเจียะแจ

ที่พวกมันคาดคิดไม่ถึงเด็ดขาดคือ ผลของการไล่ติดตาม

เข้าร้านโช้วเจียะแจ

7 นักคู่มือจงไม่พานะ

ปึงเอ่งโทยปึงเซี่ยวโฮ้วเอี้ยมีองครักษ์ประจำตัวสิบสามคน

แปดจอมดาบใหญ่เป็นยอดฝีมือที่ปังกองิ้ม ผู้เป็นงี่แป๋ (บิดาบุญธรรม) ของปึงเอ่งโทยพิชิตไว้ ปึงกองิ้มผ่านการเคี่ยวกรำ แทบเป็นยอดฝีมือที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน เคยร่วมมือกับจูกัวะซิงแซ ขัดขวางคนร้ายที่คิดลอบปลงพระชนม์ต่อฮุยจงฮ่องเต้ ฮุยจงฮ่องเต้ทรงดำริอวยยศปึงกองิ้มเป็นเจ้า ปึงกองิ้มไม่ฝักใฝ่ชื่อเสียงลาภยศ กลับนำพาซึงเซี่ยวง้อผู้เป็นนางในดวงใจจากไป

แต่บุตรบุญธรรมของปึงกองิ้มนามปึงเอ่งโทยยังรั้งอยู่ในนครหลวง วิชาปุ๋นและบู๊ล้วนเด่นล้ำ มหาเสนาบดีฉั่วเกียคิดเกลี้ยกล่อมเข้าเป็นพวก จึงกราบทูลฮุยจงฮ่องเต้ อวยยศแก่ปึงเอ่งโทย

ปึงกองิ้มหลังจากออกจากนครหลวง ก็ทิ้งแปดจอมดาบใหญ่สี่ดรรชนีฝ่ามือไว้ คนเหล่านี้ย่อมเป็นผู้ติดตามของปึงเอ่งโทย สำหรับ

แปดจอมดาบใหญ่ แม้แต่ปึงกองิ้มยังใช้คำวิจารณ์อย่างสูง

ยามนี้แปดจอมดาบใหญ่พากันลงมือจู่โจมดาบใช้ท่าสังหารต่อเฮ้งเซี่ยวเจียะโดยพร้อมเพรียง

เฮ้งเซี่ยวเจียะจะรับมืออย่างไร?

เฮ้งเซี่ยเจียะล่าถอยเข้าร้านโช้วเจียะแจ

แปดจอมดาบใหญ่พอก่อตั้งค่ายกลดาบ ต้องจู่โจมสังหารศัตรูให้จงได้

...ปัญหาอยู่ที่ค่ายกลดาบยังไม่ก่อตั้ง

ค่ายกลดาบยังไม่ก่อตั้งเป็นรูปร่าง เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ล่าถอยเข้าร้านโช้วเจียะแจ

ร้านโช้วเจียะแจย่อมไม่มีประตูเพียงบานเดียว แต่ในสภาพเช่นนี้ไม่มีผู้ใดอ้อมทางเข้าทางประตูหลัง หรือบุกจู่โจมเข้าประตูข้าง

หากบุกจู่โจมเช่นนั้น เท่ากับสูญเสียโอกาสรุก มิหนำซ้ำต้องแบ่งแยกกำลังออกไป

สภาวะดาบของแปดจอมดาบใหญ่พอใช้ออก ได้แต่โถมตามติดเข้าไป

แน่นอน มิใช่เข้าไปพร้อมกันทั้งแปดคน

ประตูร้านคับแคบเกินไป อย่างมากเพียงอนุญาตให้ผู้คนสองคนเคียงคู่กันเข้าไป

พวกมันมิใช่ไม่สามารถกระแทกทำลายประตูเป็นช่องใหญ่ ให้ผู้คนทั้งแปดโถมเข้าไปโดยพร้อมเพรียง แต่ว่าหากใช้พลังผนึกกำลังของแปดดาบไปในทางทลายผนังกำแพง ฝ่ายตรงข้ามฉกฉวยโอกาสตีโต้ก็ยากจะรับมือได้

พลังที่ผนึกขึ้นไม่ควรปล่อยระบายออก

การจู่โจมต้องกระทำในอึดใจเดียว

พวกมันได้แต่บุกเข้าไปก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว ไม่เปิดโอกาสให้เฮ้งเซี่ยวเจียะพักผ่อนหอบหายใจได้

พวกมันแทบก่อตั้งสภาพค่ายกลใหม่ขึ้นในบัดดล

สองคนรวมเป็นหน่วยหนึ่ง บุกจู่โจมเข้าไปก่อน

ขอเพียงคนทั้งสองจู่โจมใส่เฮ้งเซี่ยวเจียะกระบวนท่าหนึ่งที่หลงเหลือก็สามารถบุกฝ่าเข้ามา ก่อตั้งค่ายกลดาบใหม่

นี่เป็นพริบตาก่อนที่จะประมือกัน

พริบตานี้กลับกำหนดผลแพ้ชนะ และความสำเร็จล้มเหลวของการประมือ

แปดจอมดาบใหญ่ผลักดันสภาวะจู่โจมเชื่องช้าวูบหนึ่ง ข้อแตกต่างเพียงเส้นสายใยเดียวนี้ สืบเนื่องจากแพ้เจียมรับบาดเจ็บก่อน

นอกจากนั้นเป็นเฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ทันลงมือชิงล่าถอย พวกมันได้แต่แบ่งแยกขบวนจู่โจมเข้าร้านโช้วเจียะแจ

เมื่อแบ่งแยกขบวน เท่ากับแยกกำลังออกไป

กระบี่ของเฮ้งเซี่ยวเจียะกลับฉกฉวยโอกาสชั่วพริบตาที่คัดรูเดียงบ่าเดียงไหล่เข้าประตูมา เปิดฉากจู่โจมใส่

เมี้ยวโป๊ยฮึงกับฉั่วเซี่ยวเท้าจู่โจมเข้ามาเป็นขบวนแรก

ดาบของเมี้ยวโป๊ยฮึงถูกกระแทกกระเด็นในบัดดล

ที่ง่ามมือของฉั่วเซี่ยวเท้าถูกแทงใส่หนึ่งกระบี่ ดาบก็ร่วงหล่นลงสู่พื้น

ผู้ที่โถมเข้ามาเป็นขบวนที่สอง คือเตี่ยวลั้งยังกับเม่งคงคง

พวกมันเพียงแต่เชื่องช้ากว่าเมี้ยวโป๊ยฮึงกับฉั่วเซี่ยวเท้าวูบหนึ่งเท่านั้น

วูบหนึ่งที่ว่าเป็นเวลาชั่วพริบตา

แต่ในมือของเมี้ยวโป๊ยฮึงกับฉั่วเซี่ยวเท้าปราศจากดาบแล้ว

สำหรับกับแปดจอมดาบใหญ่ เมื่อปราศจากดาบ เท่ากับสูญเสียความสามารถในการต่อสู้

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ได้ลงมือในบัดดล

เม่งคงคงกับเตี่ยวลั้งย้งก็ไม่ได้ลงมือ

พวกมันพอโถมเข้ามา ต้องงงันวูบ จากนั้นเตี่ยวล้งย้งกล่าวว่า

"พวกเราแพ้แล้ว"

นางมองปราดเดียวก็ดูออกว่า ไม่มีความจำเป็นต้องต่อสู้สืบไป

คนผู้หนึ่งได้รับชัยชนะกล่าวถ่อมตน ไม่เป็นที่น่าประหลาด แต่ตอนพ่ายแพ้ยังกล้ารับผิดชอบ ปราศจากความท้อแท้จึงน่าประหลาด ดังนั้นดิดศึกษาความสำเร็จในภายหน้าของคนผู้หนึ่ง ต้องสังเกตท่าทีขณะที่มันประสบความผิดหวัง

ที่ว่าแพ้ได้ ยามกล่าวง่ายดาย แต่ต่อให้เป็นนักสู้ผู้กล้าในยุทธจักรก็ปลงไม่ตก

เตี่ยวลั้งย้งเป็นสตรีนางหนึ่ง

นางไม่ได้ใช้ออกแม้สักดาบเดียว ก็ยอมรับการพ่ายแพ้

หลังจากกล่าวจบ นางก็เดินออกไป

เม่งคงคงเพียงแบมือทั้งสอง ยิ้มให้กับเฮ้งเซี่ยวเจียะ

เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ยิ้มให้กับมัน

เม่งคงคงเดินไปเก็บดาบของเมี้ยวโป๊ยฮึงกับฉั่วเซี่ยวเท้าขึ้น คนทั้งสามพากันเดินออกไป

ยามนั้นที่ด้านหลังเฮ้งเซี่ยวเจียะบังเกิดเสียงปรบมือเบาๆ ดังขึ้น คนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"เพลงดาบดี แต่เพลงกระบี่ยิ่งดี เพลงดาบเพลงกระบี่ มิสู้

พิชัยยุทธ์ดีเลิศ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะหาได้ตื่นเต้นสงสัยไม่ เพียงหันกายไปช้า ๆ กล่าวว่า

"เพลงดาบเพลงกระบี่พิชัยยุทธ์ล้วนมิสู้ท่านรุดมาประเสริฐกว่า"

ฝ่ายตรงข้ามยิ้มอย่างอ่อนโยนกล่าวว่า

"กล่าวประเสริฐ"

ร้านโช้วเจียะแจไม่ทราบมีผู้คนเจ็ดคนอยู่ในร้านตั้งแต่เมื่อใด คนที่ไม่ธรรมดาเจ็ดคน

หนึ่งในจำนวนนั้นมีท่วงท่าสูงสง่า ใบหน้าคล้ายสลักเสลาจากหยก ในมือถือพู่กันของเฮ้งเซี่ยวเจียะ กำลังจุ่มหมึกเขียนตัวหนังสือ

เป็นมันกล่าววาจากับเฮ้งเซี่ยวเจียะ

แต่มันไม่ได้เป็นคนปรบมือ

ที่ปรบมือเป็นคนอีกคนหนึ่ง

คนผู้นี้กล่าววาจา อีกคนหนึ่งทำหน้าที่ปรบมือ

คนผู้นี้ดูไปไม่ได้แต่งกายอย่างฟุ่งเฟ้ออันใด แต่ด้วยศักดิ์ฐานะอันสูงส่งของมัน ต่อให้มันคิดตาย ก็มีคนยินยอมตายแทน

ผู้ที่ปรบมือให้กับมันนั่งสงบอยู่ด้านข้างใบหน้าสี่เหลี่ยม ไว้เครายาวห้าแฉก แฝงอำนาจน่าเกรงขาม

คนชนิดนี้ไม่ว่านั่งอยู่ที่ใด ที่นั้นจะกลับกลายเป็นห้องประชุมอันเคร่งขรึมสำรวม

แต่สีหน้าของคนผู้นี้ ให้ความยำเกรงต่อคนกล่าววาจายิ่ง

คนกล่าววาจามีอายุสูงวัยไม่น้อย ดวงตาเป็นประกายปราดเปรียว ยามแย้มยิ้มทั้งทรงอำนาจ ทั้งแฝงความเมตตา กลับยังแฝงความกลอกกลิ้งซุกซน ไม่ว่าผู้ใดก็คำนวณอายุแท้จริงของมันไม่ออก

เฮ้งเชี่ยวเจียะมองดูตัวหนังสือที่มันเขียนเพียงมองดูแวบหนึ่งก็กล่าวว่า

"น่าเสียดาย"

คนผู้นั้นช้อนตาขึ้น ยิ้มอย่างมีพลังกล่าวว่า

"ตัวหนังสือไม่ดี?"

เฮ้งเชี่ยวเจียะตอบว่า

"ตัวหนังสือดี มิใช่กฎเกณฑ์"

คนผู้นั้นกล่าวด้วยความสนใจว่า

"ความหมายของท่านคือ ตัวหนังสือของเราไม่สอดคล้องกับกฎเกณฑ์?"

เฮ้งเชี่ยวเจียะกล่าวว่า

"นั่นกลับมิใช่ นับแต่โบราณกาลมา สิ่งที่อยู่ใต้แบบแผนมิสู้ไร้แบบแผนเมื่อมีฝีมือถึงขั้นสูงล้ำ จะไม่อยู่ภายใต้กฎควบคุมของกฎเกณฑ์ทุกประการเกิดจากการค้นพบและสร้างสรรค์เอง ดังนั้นกฎเกณฑ์และแบบแผน เพียงแต่เป็นเครื่องผูกมัดและอุปสรรคชนิดหนึ่ง"

คนผู้นั้นผงกศีรษะกล่าวว่า

"โชวตังปอเคยกล่าวไว้ บทกวีไม่แสวงความประณีต ตัวหนังสือไม่แสวงความแปลกประหลาด บริสุทธิ์เฉิดฉายคืออาจารย์เรา คำ 'บริสุทธิ์เฉิดฉาย' เท่ากับบีบบังคับตัวเอง จึงจะพบเห็นได้ นั่นจึงเป็นแบบแผนของตัวเอง แต่ท่านไฉนบอกว่าเป็นตัวหนังสือที่ดี แต่มิใช่กฎเกณฑ์?"

เฮ้งเชี่ยวเจียะตอบว่า

"ตัวหนังสือท่านเกาะเกี่ยวม้วนพันคล้ายงูตายแขวนบนกิ่งก้านมีริ้วยิ่งนัก"

คนผู้นั้นซักถามด้วยความสนใจอีกว่า

"ในเมื่อหยุดเท้ายืนดู เห็นว่าชี้ริ้ว ไฉนยังบอกว่าเป็นตัวหนังสือดี?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ดูแต่ไกลคล้ายตัวไส้เดือนฤดูใบไม้ผลิ พิศระยะใกล้คล้ายอสรพิษฤดูใบไม้ร่วง ชี้ริ้วถึงที่สุดเป็นความงามถึงที่สุด หากมิใช่ยอดฝีมือ ยากที่จะกระทำได้"

คนผู้นั้นหยีตาลงกล่าวว่า

"หินประหลาดต้องชี้ริ้ว ชี้ริ้วจึงถือว่าประหลาด ในความชี้ริ้วเมื่อเห็นถึงความงาม ท่านไฉนบอกว่าไม่สอดคล้องกับกฎเกณฑ์?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ทั้งนี้เพราะนี่มิใช่ลายมือของท่าน"

"ท่านทราบได้อย่างไรว่า นี่มิใช่ความถนัดจัดเจนของเรา?"

ขณะกล่าว ดวงตาทอแววเลื่อมใสขึ้น

เฮ้งเซี่ยวเจียะชี้มือไปยังตัวหนังสือบนกระดาษ กล่าวว่า

"ท่านเขียนข้อความ 'บรรทุกเดินทางหยุดยั้งนภากาศไกลลิบลับอัศจรรย์ประหลาดล้ำ เงียบงันไม่อาจกลับคืน' เมื่อเขียนถึงคำ 'ไม่อาจ' ตัวหนังสือทั้งสองตัวตวัดติดต่อตามกัน แสดงออกถึงสำนึกพู่กันที่วางเฉยยาวไกลของท่าน คล้ายคนตกปลาริมธารเยียบเย็นเพียงเดียวดาย ซึ่งขัดกับศักดิ์ตำแหน่งของท่าน"

คนผู้นั้นส่งเสียงดังอ้อ แววเลื่อมใสในดวงตากลับกลายเป็นความตื่นเต้นตระหนกทีละน้อย

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"ผู้ที่มีลายมือที่ดีเช่นนี้ ทั้งยังมีชีวิตอยู่ในนครหลวง มีไม่

มากนัก..."

เขามองดูคนผู้นั้น กล่าวย้ำทีละคำว่า

"ฉั่วเสี่ยงเอี้ย (ท่านมหาเสนาบดีแซ่ฉั่ว) ท่านเมื่อมายังบ้านเราด้วยวิธีการเช่นนี้ อภัยที่ข้าพเจ้าไม่คำนับกราบกรานแล้ว"

คนที่ปรากฏกายขึ้นในร้านโซ้วเจียะแจ จับพู่กันจุ่มหมึกเขียนตัวหนังสือ กลับเป็นผู้กุมอำนาจใหญ่ที่สุดของบ้านเมือง...มหาเสนาบดีฉั่วเกีย*

เนื่องด้วยตัวหนังสือเหล่านี้มิใช่ลายมือที่เป็นความถนัดจัดเจนของท่าน ดังนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะมองปราดเดียวก็จดจำออกว่าผู้มาเป็นฉั่วเกีย

ฉั่วเกียกล่าวด้วยน้ำเสียงนิยมชมชื่นว่า

"ผู้คนบอกว่า หอลมพิรุณโปรยสามารถรุกไล่ตีกหกหุนครึ่งจนปราศจากหนทางสู้ เพราะได้รับแรงหนุนจากบุคคลสองคน วันนี้ได้พบพาน แสดงว่าท่านเป็นอัจฉริยะบุรุษจริงๆ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"สามารถดูตัวหนังสือจำแนกภาพวาด ไม่นับเป็นอัจฉริยะบุรุษอันใด กลับเป็นบรรพชนรุ่นก่อนเช่นอึ้งเชียงสลักตัวหนังสือชิมเลี้ยวเรียงตัวหนังสือ อึ้งเท้งเกียงคัดลอกตัวหนังสือ โซวตังปอวาดตัวหนังสือบี้ฉีแปลงตัวหนังสือ จึงเป็นอัจฉริยะบุรุษ"

เขาเอ่ยถึงบรรพชน จงใจไม่เอ่ยถึงมหาเสนาบดีฉั่วเกีย ตลอดจนฮ่องเต้ราชวงศ์ช้ององค์ปัจจุบัน ฉั่วเกียคล้ายไม่ถือสา ยิ้มพลางกล่าวว่า

---

* ภาษาจีนกลางอำนวยว่าไช่จิง เป็นมหาเสนาบดีผู้อื้อฉาวสมัยราชวงศ์ช้อง

"ยังมีหรือไม่?"

เฮ้งเชี่ยวเจียะกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ยังมียอดขุนพลงักอุยทุ่มเทพลังชีวิตอันห้าวหาญระอุยอมเสียสละเพื่อชาติเพื่อราษฎรในตัวหนังสือลายมือของท่านเท่ากับมีชีวิตจิตใจดีแผ่ความปวดร้าวรันทดที่มีต่อภัยของชาติบ้านเมืองของท่าน นี่จึงเป็นตัวหนังสือที่ดีที่หาได้ยากยิ่ง"

คำกล่าวนี้เปิดเผยชัดแจ้งยิ่ง ฉั่วเกียยังยกมือลูบเครา กล่าวว่า

"ท่านเคยได้ยินร้อยกรองบทหนึ่งหรือไม่?"

เฮ้งเชี่ยวเจียะทราบว่า ฉั่วเกียต้องมีการบ่งชี้ ดังนั้นกล่าวว่า

"ขอรับทราบรายละเอียด"

ฉั่วเกียเอื้อนเอ่ยว่า

"เมื่อล่วงเข้าปัจฉิมวัย ยินดีที่ผ่านทั่วโลกหน้า รับรู้ถึงวัตถุธาตุเห็นซึ้งถึงความว่างเปล่า ปรับทะเลแค้นภูเขาโศกศัลย์ ไม่ลุ่มหลงต่อบุปผา ไม่มัวเมาในเมรัย อิ่มหน่ำหาที่หลับไหล ตื่นจากหลับไหลสุขสำราญใจ ปราศจากความในใจมากหลาย ไม่สำเร็จเป็นเซียน ไม่มุสาต่อพุทธ ไม่ลอกเลียนปราชญ์ชงจื้อ คร้านที่จะแก่งแย่งช่วงชิง หวังเพียงนี้เท่านั้น"

หลังจากเอื้อนจบ จึงกล่าวอีกว่า

"เรื่องราวทางโลกคล้ายเมฆลอยเลื่อนฝันวสันต์ ไยต้องยึดมั่นจริงใจ จนสูญเสียความอิสระ บี้ฉีเคยบอกว่า ลายมือของท่านคล้ายการล้อเล่น ไม่ถามไถ่ความประณีตหยาบกร้าน เพียงขึ้นอยู่กับความพึงพอใจ มีชีวิตอยู่ในโลก ไยต้องตรากตรำกังวล พึงหรรษาควรหรรษา ผ่อนคลายลงบ้าง ไยมิใช่ประเสริฐยิ่ง?"

เฮ้งเชี่ยวเจียะยิ้มพลางเดินเข้าหา

ที่ข้างกายฉั่วเกียมีผู้คนสี่คน

คนทั้งสี่ล้วนยืนอยู่

พวกมันเห็นเฮ้งเซี่ยวเจียะเดินเข้าใกล้ก็ไม่มีความเคลื่อนไหวใด แต่เฮ้งเซี่ยวเจียะคล้ายปะทะกับผนังเหล็กกำแพงทองแดงก็มิปาน

เป็นรังสีการฆ่าฟันที่น่ากลัวกว่าแปดจอมคาบใหญ่ผนึกกำลังอีก

หากเฮ้งเซี่ยวเจียะยืนยันเดินเข้าไป ได้แต่พุ่งชนใส่

การพุ่งชนครั้งนี้ ที่แท้เป็นกำแพงทลาย หรือว่าผู้คนล้มตาย?

ยามนั้นฉั่วเกียกลับผงกศีรษะเล็กน้อย

กำแพงที่ไร้สภาพหลังนั้น สลายสาบสูญในบัดดล

เฮ้งเซี่ยวเจียะยังคงเดินไปยังเบื้องหน้า เดินถึงเบื้องหน้าฉั่วเกีย หยิบฉวยพู่กันจุ่มหมึกเขียนตัวหนังสือลงบนกระดาษ ด้วยระดับความเร็วที่น่าตระหนก จากนั้นละทิ้งพู่กัน ส่ายถอยกลับไป

"นักสู้มิอาจไม่มานะกว้างไกล"

ฉั่วเกียอ่านออกมา จากนั้นกล่าวว่า

"ตัวหนังสือดี ตัวหนังสือแยบคาย ตัวหนังสือพิสดาร จรดพู่กันดั่งสายลม ตัวหนังสือเป็นรูปร่าง ก็ได้รับการปฏิเสธ เพิ่งถูกปฏิเสธ ก็เกิดตัวหนังสือใหม่ เวียนว่ายไม่สิ้นสุด เมื่ออ่านรวมกัน คล้ายประกาศมรรคาฟ้าจิตเจตนาคน ยากจะพานพบในแดนดิน น่าเสียดาย"

ท่านมองดูเฮ้งเซี่ยวเจียะอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ตัวหนังสือบรรลุถึงขอบเขตอันลึกล้ำคนกลับไม่เห็นชี้งปรุโปร่งย่ำยีตัวหนังสือที่ดีไป"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"หากเห็นชี้งปรุโปร่งจริงๆ เสี่ยงเอี้ยลองปล่อยวาง ละวางจากอำนาจก่อน ค่อยกล่าวเกลี้ยกล่อมข้าพเจ้า"

คนหน้าสีม่วงไว้เคราห้าแฉกที่ร่วมทางมากับฉั่วเกีย พอรับฟังถึงตอนนี้ พลันตลาดว่า

"บังอาจ"

เฮ้งเชียวเจียะกล่าวด้วยทระนงว่า

"อ่วงเกินแล้ว"

คนหน้าสีม่วงกล่าวเป็นเชิงคุกคามว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า คำพูดของท่านเมื่อครู่เพียงพอต่อการกำหนดโทษท่าน?"

เฮ้งเชี่ยวเจียะกล่าวว่า

"เสี่ยงเอี้ยสามารถเขียนตัวหนังสือสูงสง่าปานนั้น ผู้เยาว์จึงบังอาจกล้ากล่าวตรงๆ"

ฉั่วเกียตาเป็นประกาย ริ้วรอยลายเส้นแห่งอำนาจที่ข้างแก้มผุดขึ้นชั่วครู่จึงกล่าว

"ท่านทราบหรือไม่ว่าท่านผู้นี้เป็นใคร?"

เฮ้งเชี่ยวเจียะทราบว่า ไม่เพียงแต่คนหน้าสีม่วงมีความเป็นมาใหญ่หลวง แม้กระทั่งผู้คนที่ยืนอยู่ทั้งสี่ก็ไม่รวบรัดธรรมดา เขายังให้ความสนใจต่อคนที่ยืนอยู่ด้านหลังฉั่วเกียประจวบอยู่ในเงามืดผู้หนึ่ง

คนผู้นี้ร่างผอมสูง ที่กลางหลังสะพายห่อผ้าเก่าคร่ำคร่าสีเทาหม่นใบหนึ่ง หากไม่สังเกตยังเข้าใจว่านั่นเพียงเป็นมุมมืด หาทราบไม่ว่ามีบุคคลเช่นนี้ตำรงคงอยู่

เขาใช้สายตาสังเกต ในใจทราบกระจ่างแก่ใจ สองมือระวังป้องกัน ปากกลับถามว่า

"กำลังคิดเรียนถาม"

ฉั่วเกียหัวร่อแล้ว หัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านมีหน้ามีตายิ่ง ท่านเป็นผู้บัญชาการทหารรักษานครหลวงโป่วจงจือ ยังมิรีบกราบพบอีก?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะลอบสูดลมหายใจคำหนึ่ง ทราบว่าแม้แต่ผู้ช่วยอันเข้มแข็งของท่านมหาเสนาบดีนามโป่วจงจือก็มาแล้ว ปากกล่าวว่า

"ตั่วนั้ง (ใต้เท้า) ทั้งสองอภัยที่ไม่ได้ออกต้อนรับ"

น้ำเสียงเฉื่อยชา ยังชืดชากว่าน้ำชาเย็นบนโต๊ะอีก

8 ใครคือเกลกัย

โป่วจงจือกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เฮ้งเซี่ยวเจียะ ท่านวางก้ามเขื่องโขนัก"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"วางก้ามหรือไม่ ขึ้นอยู่กับฝ่ายตรงข้าม"

โป่วจงจือแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"หรือว่าเรากับเสี่ยงเอี้ย (มหาเสนาบดี) แตะต้องท่านไม่ได้?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"นั่นกลับมิใช่ เพียงแต่พวกท่านใช้มือดาบข่มขู่สหายข้าพเจ้าก่อน ข้าพเจ้าเข้าใจว่าเป็นฝีมือของมิจฉาชีพ จากนั้นยังปรักปรำข้าพเจ้าฆ่าคน ข้าพเจ้าคาดคิดว่าเป็นเจ้าหน้าที่ที่ต่ำช้าข่มเหงจนดีงามไหนเลยทราบว่าเป็นความคิดของตั่วนั้งทั้งสอง?"

โป่วจงจือขุ่นแค้นจนเลิกคิ้วชี้ชัน ตวาดคำ "ท่าน..." แต่แล้ว

ระงับโทสะไว้ กล่าวว่า

"ตกลง ไม่ทราบไม่มีความผิด ท่านทราบหรือไม่ว่าวันนี้พวกเราไฉนมาเสาะหาท่าน?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะเห็นโป่วจงจือสะกดข่มเพลิงโทสะไว้ ในใจอดสะท้านหวั่นไหวมิได้ กล่าวว่า

"รบกวนตั่วนั้งประทานบอก"

โป่วจงจือส่งเสียงดังอืมม์ ยกมือลูบเครา เดินไปหลายก้าว พลันหันขวับมาตวาดว่า

"เฮ้งเซี่ยวเจียะ พิจารณาตามความผิดของท่าน หากเราคิดจับกุมท่าน ต่อให้ท่านมีศีรษะสองร้อยหัว ยังไม่เพียงพอให้ปลิดปลง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ไม่เพียงพอให้ปลิดปลง สามารถจับกุมราษฎรที่ไร้ความผิดหนึ่งร้อยเก้าสิบเก้าคนรวมให้ครบจำนวน"

โป่วจงจือกล่าวว่า

"คำพูดของท่านนี้หมายความว่าอย่างไร?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ไม่มีความหมายอันใด เพียงไม่ทราบข้าพเจ้ามีความผิดสถานใด?"

"ท่านมั่วสุมกับคณะก่อการร้าย"

เฮ้งเซี่ยวเจียะใจสั่นสะท้าน กล่าวว่า

"คณะก่อการร้าย?"

"หอลมพิรุณโปรย เป็นค่ายพรรคที่ก่อความไม่สงบ ท่านเป็นชาตีงแก (หัวหน้าที่สาม) ไม่ถือเป็นหัวหน้าคณะเรียกว่าอะไร ท่านทราบความผิดหรือไม่?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะทราบว่า หอลมพิรุณโปรยได้รับการยอมรับ

จากทางบ้านเมือง จึงสามารถยืนหยัดอยู่ในนครหลวง แต่นี่เป็นการติดต่ออย่างลับๆ ไม่เป็นคำสั่งอย่างเป็นทางการ คนเหล่านี้หากคิดสืบสาวเอาความ เรื่องราวต้องลุกลามใหญ่โต เขาไม่ต้องการรบกวนถึงพี่น้องภายในหอ ดังนั้นรีบกล่าวว่า

"หากข้าพเจ้ามีความผิด ก็เป็นเรื่องส่วนตัวของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าออกจากหอลมพิรุณโปรยตั้งแต่ครึ่งปีก่อน วันเวลาที่ผ่านมาเคลื่อนไหวเพียงลำพัง ขอตั่วนั้งพิจารณาด้วยปราดเปรื่อง"

โป่วจงจือเห็นหมากตานี้ได้ผล จึงกล่าวย้ำว่า

"ท่านตัดความสัมพันธ์กับหอลมพิรุณโปรยจริงๆ?"

เฮ้งเชี่ยวเจียะทราบว่า ยามนี้ต้องคำนึงถึงสถานการณ์ใหญ่ ดังนั้นกล่าวว่า

"ที่แล้วมาข้าพเจ้ากับหอลมพิรุณโปรยไม่มีความสัมพันธ์อันใดมาดรว่าโชวตั่วกอให้ความสำคัญแก่ข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าหาได้เป็นส่วนหนึ่งของหอไม่"

โป่วจงจือค่อยบังเกิดความพึงพอใจอยู่บ้าง หันไปกล่าวกับฉั่วเกียว่า

"ในความเห็นเสี่ยงเอี้ยเล่า?"

ฉั่วเกียส่งเสียงดังอืมม์ กล่าวกับเฮ้งเชี่ยวเจียะว่า

"เฮ้งเชี่ยวเจียะ ตอนนี้สถานการณ์ผิดแผกแตกต่างไปแล้ว"

เฮ้งเชี่ยวเจียะถามไถ่รายละเอียดโป่วจงจือกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"บอกต่อท่านก็ได้ ในนครหลวงนอกจากทหารองครักษ์แล้ว ยังต้องมีกำลังรักษาความสงบของบ้านเมือง บัดนี้เสี่ยงเอี้ยเสริมทัพทั้งสี่ด้าน เพิ่มไพร่พลทหารสองหมื่น พวกท่านเหล่าคนเดนตาย ไม่ว่าเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า หรือหอลมพิรุณโปรย หรือว่าตึกหกหุนครึ่ง มิเพียงไม่มีส่วนช่วยเหลือ ทั้งยังก่อความวุ่นวาย กฎหมายบ้านเมืองไม่ยอมรับ

ปล่อยทิ้งไว้มีประโยชน์ใด?"

เฮ้งเชี่ยวเจียะนับว่าเข้าใจแล้ว กล่าวว่า

"ขณะที่ค่ายพรรคยังมีประโยชน์ให้ใช้สอย ไฉนไม่บอกว่าผิดกฎหมายบ้านเมืองไม่ยอมรับ?"

โป่วจงจือหน้าเคร่งเครียดลง เฮ้งเชี่ยวเจียะพบว่า คนเบื้องหน้าคล้ายโต๊ะหินอ่อนขนาดใหญ่ตัวหนึ่ง และคล้ายเก้าอี้ไม้จันทน์ลายมังกรตัวหนึ่ง มีความสูงกว่าเฮ้งเชี่ยวเจียะหนึ่งช่วงศีรษะ หากมิใช่มีรูปร่างหนาปานนี้ ยากที่จะแสดงออกถึงอำนาจบารมีของมัน ข้างแก้มที่อมบูรณ์ด้วยเลือดเนื้อดุจเสือดำ เครายาวห้าแฉกอันเข้มแข็ง กลบบดบังริมฝีปากที่คล้ายเนื้อเค้าชิ้นหนึ่งเอาไว้ ศีรษะใหญ่โต จมูกที่คล้ายกระบองเหล็ก ยังมีลูกตาสีทับทิมดุจจิ้งเหลนตัวหนึ่ง

หากเป็นยามปกติดวงตาคู่นี้ทำให้ผู้คนไม่รู้สึกถึงการคงอยู่ของมัน แต่พอเบิกขึ้น จะเปล่งประกายเกรี้ยวกราด สะท้านจิตใจผู้คน แม้แต่เฮ้งเชี่ยวเจียะยังบังเกิดความคิดล่าถอย ถึงกับทรงอานุภาพกว่าแปดจอมคาบใหญ่ผนึกจู่โจมอีก

ได้ยินโป่วจงจือกล่าวว่า

"นี่เรียกว่ายามนี้ต่างกับกาลก่อน"

เฮ้งเชี่ยวเจียะย้อนถามว่า

"เช่นนี้เป็นว่า พวกท่านตกลงใจกำจัดกวาดล้างค่ายพรรคในนครหลวงแล้ว?"

โป่วจงจือกล่าวว่า

"ผู้ที่ออกคำสั่งคือฉั่วเสี่ยงเอี้ย"

เฮ้งเชี่ยวเจียะกล่าวว่า

"อย่างนั้นเจตนาของฉั่วเสี่ยงเอี้ยคือ..."

ฉั่วเกียกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เราต้องการทราบเจตนาของท่าน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บ สำรวจมองผู้ทรงอำนาจที่สุดในนครหลวงที่เบื้องหน้าเขาคาดคะเนอายุของฉั่วเกียไม่ออก บอกว่าอายุสี่สิบปีก็ได้ บอกว่าอายุเกือบหกสิบก็ได้ ความเป็นอยู่ที่เลอเลิศทำให้ท่านขาวสะอาดราวอิสตรี ในรอยยิ้มบางครั้งแสดงออกถึงความยโสอำมหิตและความฟุ้งเฟ้อที่ปล่อยตัวแต่การศึกษาทำให้ท่านไม่แสดงออกทางสีหน้า

สำหรับบุคคลเช่นนี้ ในนครหลวงอย่างน้อยมีขุนนางสองหมื่นคนคิโรราบต่อท่านในยุทธจักรอย่างน้อยมีผู้คนสี่หมื่นคนยินยอมรับใช้ถวายชีวิต แต่ตอนนี้ฉั่วเกียกลับสอบถามจิตเจตนาของเขา

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจเจตนาของเสี่ยงเอี้ย"

ฉั่วเกียกล่าวว่า

'เจตนาของเรารวบรัดยิ่ง ยามนี้ภัยสงครามก่อหวอด ข้าศึกหลายสายประชิดชายแดน ภายในเกิดความปั่นป่วน ดังนั้นพวกเรามิอาจไม่กำราบปราบปรามความไม่สงบภายในบ้านเมืองก่อน นอกจากพวกเราสามารถแน่ใจว่า มีค่ายพรรคใดจงรักภักดี ยอมรับใช้ต่อชาติบ้านเมือง พวกเราจึงจะเกลี้ยกล่อมให้สวามิภักดิ์ จัดให้เข้าประจำการ เมื่อเป็นเช่นนี้ พวกท่านจะเสพสุขวาสนาไม่สิ้น"

,ฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ลายมือของเสี่ยงเอี้ยคล้ายต้นไม้หยกต้านลม สมกับเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านพู่กัน"

ฉั่วเกียเห็นคนผู้นี้หันเหหัวข้อสนทนาไปอีกทางหนึ่ง ต้องงงงันวูบกล่าวว่า

'เป็นไรหรือ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"หากมีคนกดมือของเสี่ยงเอี้ย บังคับให้เขียนหนังสือจะเป็นอย่างไร?"

ฉั่วเกียพอเข้าใจเจตนาของเฮ้งเซี่ยวเจียะบ้างแล้ว ยามนั้นตอบว่า

"ย่อมเขียนได้ไม่ดี"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"อย่างนั้นมิสู้ไม่เขียนประเสริฐกว่า หากเป็นคนที่ฝักใฝ่ชื่อเสียงลาภยศ คงสอบเข้าเป็นบัณฑิต รับราชการหวังเลื่อนยศ เมื่ออยู่ในยุทธจักร ต้องถูกควบคุมในหลายด้าน มิสู้สลายตัวประเสริฐกว่า"

ฉั่วเกียยิ้มพลางกล่าวว่า

"กล่าวถูกต้อง เพียงแต่..."

เฮ้งเซี่ยวเจียะทราบว่า ฉั่วเกียมีคำพูดคิดกล่าว มิหนำซ้ำเป็นเรื่องสำคัญ วันนี้คนเหล่านี้เมื่อมาถึงเขามิอาจไม่รับฟังให้กระจ่างชัด หากสามารถมีชีวิตรอดออกจากร้านโช้วเจียะแจ จะได้แจ้งให้โชวมั่ง-จิ้มระวังป้องกันแต่เนิ่นๆ ยามนั้นกล่าวว่า

"เพียงแต่อะไร?"

ฉั่วเกียกล่าวว่า

"พบกันง่ายดายจากกันแสนเข็ญ แต่บางครั้งรวมกันง่ายดายแยกทางแสนเข็ญ"

โป่วจงจือที่ด้านข้างกล่าวเสริมว่า

"ความจริงเป็นคณะก่อการร้าย ไหนเลยบอกว่ากลับใจก็กลับใจได้?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะทราบว่า เรื่องราวไม่อาจเลิกราแต่โดยดี ดังนั้น

กล่าวว่า

"อย่างนั้นทางบ้านเมืองคิดสืบสาวแน่แล้ว?"

โป่วจงจือกวาดมองฉั่วเกียแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"นอกจากฉั่วเสี่ยงเอี้ยให้ความคุ้มครอง ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ท่านก็ทราบว่าเสี่ยงเอี้ยมีอำนาจผลักดันอยู่ในบ้านเมืองโดยที่ไม่มีผู้ใดเสมอเหมือน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะลอบสูดลมหายใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ขอเสี่ยงเอี้ยโปรดส่งเสริมนักสู้ผู้กล้าในยุทธจักร กล่าววาจาโน้มน้าวสักหลายคำ"

ฉั่วเกียขมวดคิ้วเล็กน้อยกล่าวว่า

"เราไม่ทราบว่าคนเหล่านั้นอยู่ในความควบคุมหรือไม่ ท่านก็ทราบว่าเราไม่ต้องการตกเป็นที่ครหาของผู้คน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวถามว่า

"เพียงไม่ทราบเสี่ยงเอี้ยต้องการหลักประกันเยี่ยงไร?"

"ซึ่งความจริง ขอเพียงกำจัดเภทภัยให้กับส่วนรวม ก็พิสูจน์ความบริสุทธิ์ได้แล้ว"

"กำจัดเภทภัย?"

ดวงตาฉั่วเกียทอแววปีติวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"ใช่แล้ว กำจัดเภทภัยใหญ่หลวง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะซักถามว่า

"นี่เป็นเภทภัยเยี่ยงไร? ไฉนต้องให้ข้าพเจ้ากำจัดฆ่าทิ้ง?"

"คนผู้นี้เท้าจทูลเบื้องสูง ปกปิดเบื้องล่าง ใช้มือเดียวบังฟ้า ซ่องสุมกำลัง ข่มเหงราษฎร มันมีฝีมือสูงเยี่ยม เพียงพอกับการบงการอยู่หลังฉากย่องเต้ ทั้งมีฝีปากเป็นเลิศ ทำให้ผู้คนยินยอมถูกดาบปักชายโครงเพื่อมัน เข้าใจว่ามันมีคุณธรรมล้ำฟ้า แท้ที่จริงบิดเบือนความผิดถูก

ตราบใดที่มันคงอยู่ ราชการบ้านเมืองไม่สามารถแก้ไขปรับปรุงให้ดีขึ้นได้...บุคคลเช่นนี้สมควรฆ่าหรือไม่?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะร้องโพล่งว่า

"ทุกผู้คนล้วนประหารฆ่าได้"

ฉั่วเกียกล่าวอย่างจริงจังว่า

"คนผู้นี้ร้ายกาจยิ่ง หากปราศจากท่าน ยากจะปลิดชีพมันได้"

เฮ้งเซี่ยวเจียะรับคำว่า

"ตกลง เภทภัยใหญ่หลวงนี้เป็นใคร?"

"ย่อมเป็นจูกัวะ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะทวนคำว่า

"จูกัวะ?"

"เป็นจูกัวะชิงแซ (ท่านผู้แซ่จูกัวะ)"

"จูกัวะชิงแซ?"

"ย่อมเป็นมัน หากมิใช่มัน ยังมีผู้ใด?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะแทบกระโดดปราดขึ้น ร้องว่า

"ไยต้องฆ่าจูกัวะชิงแซ?"

"ทั้งนี้เพราะมันแสร้งเมตตายกอ้างคุณธรรมสร้างความเสียหายแก่ชาติบ้านเมือง นโยบายใหม่ของเฮ้งอันเจียะ* ไม่สามารถผลักดันเคลื่อนไหว เพราะได้รับการขัดขวางจากมัน มันต้องการความดีความชอบ บุกตีเมืองอี้เกีย กระตุ้นโทสะทหารได้กิม ก่อเกิดความไม่สงบ

---

* ภาษาจีนกลางอ่านว่าหวงอันสี เป็นผู้ผลักดันนโยบายปฏิรูปสมัยราชวงศ์ซ้อง

ทั้งภายนอกและภายใน ทั้งเพาะสร้างสี่ยอดมือปราบ กระทำการโดยพลการ ทำร้ายคนดีงาม สร้างความเดือดร้อนแก่ราษฎรเภทภัยใหญ่หลวงเช่นนี้ ไหนเลยไม่กำจัดได้?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวถามว่า

"ไฉนให้ข้าพเจ้าฆ่ามัน?"

"ทั้งนี้เพราะท่านมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม"

"นั่นเป็นคำร่ำลือที่ผิดพลาด"

"เมื่อครู่เราใช้แปดจอมคาบใหญ่ทดลองดู พบว่าร้ายกาจสมดังคำร่ำลือ"

"ผู้ที่มีฝีมือสูงเยี่ยมกว่าข้าพเจ้ามีอยู่มากหลาย"

"ท่านทั้งชาญฉลาด ทั้งมีไหวพริบรับเหตุเปลี่ยนแปลง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ผู้คนที่มีปฏิกิริยารวดเร็วกว่าข้าพเจ้า ก็มีอยู่ไม่น้อย แม้แต่ในสังกัดเสี่ยงเอี้ยก็มีผู้มีความสามารถ"

"ท่านศึกษาภาพวาดตัวหนังสือ เข้าใกล้จูกัวะซิงแซได้โดยง่าย"

"เกรงว่าข้าพเจ้าไม่อาจผ่านด่านของสี่ยอดมือปราบได้"

"ท่านสามารถ"

"เพราะเหตุใด?"

ฉัวเกียกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ทั้งนี้ท่านเป็นศิษย์ผู้สันโดษภูษาฟ้า ด้วยความผูกพันระหว่างผู้สันโดษภูษาฟ้ากับจูกัวะซิงแซ จูกัวะซิงแซต้องไม่ระวังป้องกันท่านทั้งยังใกล้ชิดกับท่าน..."

ท่านกล่าวสรุปว่า

"ดังนั้นมีแต่ท่านจึงเป็นบุคคลที่เหมาะสมที่สุด มีแต่ท่านจึงฆ่า

จูกัวะชิงแซได้"

เฮ้งเซี่ยวเจียะถามอย่างระมัดระวังว่า

"ข้าพเจ้าไม่ฆ่าได้หรือไม่?"

"เรื่องกำจัดเภทภัยแก่ส่วนรวม นักสู้ผู้กล้าถือเป็นภาระ"

"จูกัวะชิงแซไม่อาจฆ่าได้โดยง่ายดาย"

ฉั่วเกียกล่าวว่า

"หากว่าง่ายดาย พวกเราก็ไม่ใช้สอยท่าน ถึงกับไม่มาชักชวนท่านด้วยตัวเองแล้ว"

ท่านคล้ายเหนื่อยหน่ายอยู่บ้าง ไม่ว่าผู้ใดก็ดูออกว่า ท่านตระเตรียมยุติการสนทนาแล้ว ท่านกล่าวว่า

"หอลมพิรุณโปรยก่อตั้งขึ้นไม่ง่ายดาย โชวมั่งจิ้มดีต่อท่านไม่น้อย ท่านคงไม่อาจหักใจปล่อยให้มันถูกทำลายล้างต่อหน้ากระมัง?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยังคงถามว่า

"ข้าพเจ้ามิอาจไม่ฆ่าจูกัวะชิงแซแล้ว?"

โป่วจงจือตัดบทว่า

"มันไม่ตาย ท่านตาย"

ฉั่วเกียเพียงกล่าวว่า

"จูกัวะชิงแซไม่ตาย ชาติบ้านเมืองยากมีวันสงบสุขได้"

เฮ้งเซียวเจียะขบคิดแล้วกล่าว

"ข้าพเจ้าขอเวลาขบคิดใคร่ครวญดู"

โป่วจงจือกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"ไม่ได้ นี่เป็นความลับสุดยอด ไม่อาจรั่วไหลออกไป ต้องตัดสินใจในที่นี้ มิหนำซ้ำดำเนินการในบัดดล"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ต้องให้คำตอบในบัดดล?"

โป่วจงจือผงกศีรษะรับ

เฮ้งเซี่ยวเจียะทอดถอนใจยาว กล่าวว่า

"ดูท่าไม่ว่าข้าพเจ้าหวังชื่อเสียงลาภยศหรือต้องการรักษาชีวิตล้วนมิอาจไม่ฆ่าจูกัวะซิงแซ"

ดวงตาโป่วจงจือทอแววปีติยินดี กล่าวว่า

"ท่านรับปากแล้ว?"

ฉั่วเกียก็ยิ้มแย้ม ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ประเสริฐ ท่านมีเงื่อนไขอันใด ต้องการความสนับสนุนอย่างไรบอกได้อย่างเต็มที่"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"ข้าพเจ้ากำลังครุ่นคิด..."

โป่วจงจือถามโพล่งว่า

"ครุ่นคิดอะไร?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะพึมพำว่า

"ข้าพเจ้าคิดทดลองดู..."

โป่วจงจือซักถามว่า

"คิดทดลองอะไร?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันเคลื่อนไหว

เขาพุ่งปราดใส่ฉั่วเกีย

เฮ้งเซี่ยวเจียะมีพลังฝีมือสูงเยี่ยมปานใด?

มีคนเคยตั้งคำถามต่อโซวมั่งจิ้มเช่นนี้

"นับตั้งแต่เฮ้งเซี่ยวเจียะมายังนครหลวง เคยเข้าร่วมการศึก

หลายครั้ง แต่มันไม่เคยลงมืออย่างสุดกำลัง ก็คลี่คลายเรื่องราวได้ เรากลับรับบาดเจ็ดสาหัสสามครั้ง ท่านว่ามันมีพลังฝีมือสูงเยี่ยมปานใด?"

นี่เป็นคำกล่าวของโซวมั่งจิ้มมันกล่าวเช่นนี้ออกจะลดค่าตัวเองยกย่องเฮ้งเซี่ยวเจียะเกินไปบ้าง

แต่ที่มันกล่าวก็เป็นความสัตย์จริง

....เฮ้งเซี่ยวเจียะที่แท้มีฝีมือสูงเยี่ยมปานใด กลับกลายเป็นหัวข้อสนทนา เป็นจุดความสนใจของผู้คนในนครหลวงและในยุทธจักร

ไม่ว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะมีฝีมือสูงเยี่ยมปานใด ด้วยฝีมือของเขาในตอนนี้ เปรียบกับที่กระแทกด้ามในมือของเมี้ยวโป๊ยซึ่งกับฉั่วเซี่ยวเท้าปลิวกระเด็น ยังสูงเยี่ยมกว่ามากนัก

เป้าหมายของเฮ้งเซียวเจียะอยู่ที่ฉั่วเกีย

คิดจู่โจมใส่ฉั่วเกีย ต้องผ่านผู้คนสี่คนก่อน

....เป็นผู้คนสี่คนเยี่ยงไร?

คนผู้หนึ่งแต่งกายเช่นนักศึกษา แต่สารรูปหยาบกร้านราวกับคนฆ่าสุกรตอนกลางวัน ต้อนวัวยามเที่ยงและโอบกอดสตรีเล่นพนันเวลาค่ำคืน

คนผู้หนึ่งผมยุ่งสยาย บนผมเผ้ายังประดับดอกไม้ สวมใส่เสื้อผ้าไม่เรียบร้อย ควงตาทอแววลำพองผยอง แต่ท่าทางพานเดารพนบนอบ

คนผู้หนึ่งทั้งผอมทั้งสูง ยกมือกอดอก ยืนหยัดด้วยทระนงลักษณะคล้ายเหล็กขึ้นสนิม มิหนำซ้ำตลอดทั้งไม่มีเนื้อส่วนเกินแม้เท่าปลายเล็บ

คนผู้หนึ่งไม่สูงไม่ต่ำเตี้ย สวมใส่หน้ากากใบหนึ่ง แทนที่จะเขียนรูปดวงตาจมูก กลับวาดรูปทิวทัศน์ที่งามตระการฉากหนึ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะพอเคลื่อนไหว คนทั้งสี่ก็เคลื่อนไหวแล้ว
ร่างของคนทั้งสี่พอเคลื่อนไหว สภาวะจู่โจมของเฮ้งเซี่ยวเจียะ
พลันแปรเปลี่ยนไป

แปรเปลี่ยนเป็นจู่โจมใส่คนทั้งสี่

....คนทั้งสี่ที่แท้เป็นคนเยี่ยงไร?

....เป้าหมายแรกเริ่มของเฮ้งเซี่ยวเจียะมิใช่ฉั่วเกีย หากแต่เป็น
คนทั้งสี่หรือ?

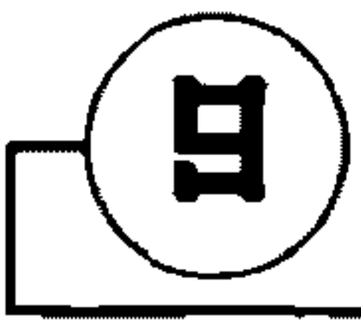

๙ ต้องฆ่าจูกัวะ

เฮ้งเซี่ยวเจียะฟาดฟันดาบออก

ดาบของเขาแฝงความแค้นลึกล้ำ ความฝันที่เจือจาง และคล้ายคราบน้ำตาแห่งกาลเวลา

ดาบมุ่งใส่นักศึกษา ประกายดาบวูบขึ้นอย่างเฉิดฉาย กรีดผ่านบรรยากาศดั่งดาวตก

นักศึกษาหัวร่อแล้ว กล่าวว่า

"ท่านเสาะหาเรา แสดงว่าท่านโชคไม่ดีพอ"

มันอยู่ในชุดนักศึกษา สารรูปหยาบกร้าน กลับกล่าวด้วยสำเนียงของสตรี

นักศึกษาพลันโถมเข้ามา โถมใส่ประกายดาบอย่างหักโหม

สองมือมันทะลวงผ่านร่างแหดาบ ตะปบใส่หัวไหล่ของเฮ้งเซี่ยวเจียะ

ก่อนที่ดาบของเฮ้งเซี่ยวเจียะจะปลิดศีรษะมันลงมา มันก็ทุ่มเหวี่ยงเฮ้งเซี่ยวเจียะออกไป

ทุ่มเหวี่ยงโดยแรง ราวกับทุ่มเหวี่ยงกระสอบใหญ่ใบหนึ่ง

ตลอดทั้งร่างของเฮ้งเซี่ยวเจียะ ถูกทุ่มเหวี่ยงใส่ผนังห้อง

ดูจากพลังทุ่มเหวี่ยงนี้ เฮ้งเซี่ยวเจียะคงต้องถูกทุ่มเหวี่ยงเป็นเลือดเนื้อแหลกเละแน่นอน

พริบตาที่ร่างของเฮ้งเซี่ยวเจียะใกล้กระทบถูกผนัง เฮ้งเซี่ยว-เจียะพลันสะกิดเท้าอย่างแยบคาย กลับหักเหสภาวะทุ่มเหวี่ยงอันรุนแรง พุ่งย้อนกลับกลับมาด้วยความเกรี้ยวกราดกว่าเดิม

คราครั้งนี้เฮ้งเซี่ยวเจียะโถมใส่คนผมยุ่งสยายประดับดอกไม้นั้น

เฮ้งเซี่ยวเจียะชักกระบี่

กระบี่ทีแฝงความเฉิดฉันสามส่วน ความงามสง่าสามส่วน ความโดกศัลย์สามส่วน และความยิ่งใหญ่อีกหนึ่งส่วน

กระบี่นี้แสดงว่าคิดอาศัยความยิ่งใหญ่หนึ่งส่วนนั้น ปลิดศีรษะของคนผมยุ่งสยายประดับดอกไม้นั้น .

คนผมยุ่งสยายประดับดอกไม้ตวาดก้อง ยกมือชักกระบี่

ประกายกระบี่พอปรากฏ สีสันเฉิดฉันบาดตา เนื่องด้วยเจิดจ้าเกินไป ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจเห็นลักษณะของกระบี่ในมือมัน ถึงกับยากที่จะจำแนกออกว่าเป็นยาวหรือสั้น เป็นคมหรือทื่อ

คนทั้งสองหักหาญกันห้ากระบี่ ในขณะที่เฮ้งเซี่ยวเจียะลอยตัวอยู่กลางอากาศ คนผมยุ่งสลายประดับดอกไม้กลับปักหลักยืนหยัดกับพื้น

ห้ากระบี่พอผ่านพ้น คนผู้นั้นพลันตวาดคำหนึ่ง ดาวสีหมึกที่ฝังอยู่บนตัวกระบี่ห้าดวงพลันปรากฏดาวสามดวงหลุดพ้นออกจากกระบี่

แหวกพุ่งใส่เฮ้งเซี่ยวเจียะ

เฮ้งเซี่ยวเจียะใจหายวาบ ทางหนึ่งถอยปราด ทางหนึ่งปิดป้องต้านรับ

ดาวทั้งสามพอจู่โจมพลาดเป้า ก็โบยบินกลับไปบนกระบี่อย่างพิสดาร

เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันหมุนคว้าง ใช้ทั้งดาบกระบี่ กลับจู่โจมใส่ชายฉกรรจ์ที่ยืนกอดอกอยู่

เฮ้งเซี่ยวเจียะจู่โจมใส่นักศึกษา แทบพลาดท่าเสียที จากนั้นจู่โจมใส่คนผมยุ่งสลายประดับดอกไม้ ก็ไม่ได้มีเปรียบ แต่ยังจู่โจมโหมใส่ชายฉกรรจ์ที่ยืนกอดอก คล้ายกับแหย่รังผึ้ง จากนั้นก่อกวนถ้ำอสรพิษ ไม่ต้องการมีชีวิตสืบไป

ชายฉกรรจ์ที่ยืนกอดอกราวบุรุษเหล็กนั้นไม่เคลื่อนไหว

มันไม่ส่งเสียง ไม่รีบร้อนลนลาน เห็นดาบกระบี่จู่โจมถึงพลันลงมือตีโต้

เป็นการตีโต้ที่คาดคิดไม่ถึง

มันไม่มีอาวุธ กลับควงสองหมัดต่อยใส่ดาบกระบี่ คล้ายกับดาบของเฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นบุปผา กระบี่เป็นใบไม้ หมัดทั้งสองของมันกลับเป็นกรรไกร พอลงมือก็สามารถตัดใบปลิดบุปผา

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ได้ปะทะอย่างหักโหม

เขาพลันรั้งสภาวะจู่โจมกลับ ร่างก็บรรลุถึงเบื้องหน้าคนสวมหน้ากากนั้น แต่ไม่ทันเปิดฉากจู่โจม ฝ่ายตรงข้ามก็ชิงเตะกราดใส่เจ็ดเท้า

เฮ้งเซี่ยวเจียะหลบเลี่ยงจากเจ็ดเท้านี้ ก็ปรากฏอีกสิบห้าเท้าหนุนเนื่องมาดุจระลอกคลื่น

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่มีหนทางตีโต้ พลันกระโดดขึ้นไปบนโต๊ะ

บัดเดี๋ยวกระโดดลงมา จากนั้นขึ้นบนเก้าอี้ชั่วครู่ก็กลับลงมา พุ่งวนอยู่รอบโต๊ะ โบกสะบัดแขนเสื้อทั้งสอง แต่ยังไม่อาจหลุดพ้นจากการติดตามของคนผู้นี้

คนที่ยืนเร้นกายอยู่ด้านหลังฉั่วเกียเปลี่ยนเป็นคุ้มครองอยู่เบื้องหน้าฉั่วเกีย ฉั่วเกียกลับล่าถอยถึงหน้าภาพตัวหนังสือใบหนึ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะหลบรอดสามสิบเจ็ดเท้า คนที่อยู่ด้านหลังฉั่วเกียพลันกล่าวว่า

"ถอยไป"

คนสวมหน้ากากงงงันวูบ จากนั้นกลับไปยังตำแหน่งเดิม

ฉั่วเกียยิ้มพลางกล่าวว่า

"คำ 'ไม่เลียนแบบโบราณ' อันประเสริฐคำ 'ไม่' เขียนอย่างเลื่อนลอย สามารถฝากความคิดบนกระดาษ คำ 'เลียน' เขียนอย่างแท้จริง ถ่ายทอดพลังทะลุตัวกระดาษ คำ 'แบบ' เขียนด้วยจิตสำนึกคล้ายเทาะเหินเดินวหา คำ 'โบราณ' เขียนอย่างแยบคาย คล้ายพนเดินหนไร้ร่องรอย ทั้งสี่คำเขียนด้วยสี่อารมณ์ แต่ผสมกลมกลืนอย่างที่แบ่งแยกไม่ออก นับว่าไม่เลียนแบบโบราณจริงๆ"

ที่แท้ในมือเฮ้งเซี่ยวเจียะปรากฏจากดาบกระบี่ เปลี่ยนเป็นถือกระดาษพู่กัน ขณะที่หลบหลีกท่าเท้าของคนสวมหน้ากากยังจรดพู่กันเขียนข้อความลงบนกระดาษ ยามนั้นกล่าวว่า

"ชมเชยเกินไป เพียงแต่ยากนักที่พบพานยอดฝีมืออันดับหนึ่งบังเกิดอารมณ์สนุก ขีดเขียนอักษรหวัดสี่คำนี้ขึ้น"

ฉั่วเกียกล่าวว่า

"เขียนตัวหนังสือสี่คำไม่ยากนัก เพียงแต่ตอนนี้หน็บหนาวน้ำหมึกแข็งตัว ระหว่างที่ท่านหักล้างกับเซียวสี่จื้อ (ที่สี่น้อย) สามารถฝนหมึกเขียนตัวหนังสือ จึงถือว่ายอดเยี่ยม"

เฮ้งเซี่ยวเจียะประสานมือคารวะต่อคนทั้งสี่ กล่าวว่า

"ลู่ตั๋วเอีย (นายที่หนึ่งแซ่ลู่) อี้ยี่เอี้ย (นายที่สองแซ่อี้) กู่ซาเอี้ย (นายที่สามแซ่กู่) เตี่ยสี่เอี้ย (นายที่สี่แซ่เตี่ย) ล่วงเกินแล้ว"

ขณะกล่าว ในใจลอบตื่นตระหนก

ทั้งนี้เพราะเขาทราบแต่แรกว่าคนทั้งสี่นี้เป็นใคร ดังนั้นคิดทดสอบฝีมือของพวกมันดู

ยามนี้เขาทดสอบทราบแล้ว

....มีพวกมันอยู่ด้วย ก็เฉกเช่นกับจูกัวะซิงแซมีสี่ยอดมือปราบอยู่ข้างกาย

ขณะที่เฮ้งเซี่ยวเจียะเอ่ยปากทักทาย คนทั้งสี่ก็ลอบตื่นตัวขึ้น

ระหว่างที่ประมือกันชั่วเวลาอันสั้น พวกมันล้วนล่วงรู้ข้อเท็จจริงประการหนึ่ง

...ชายหนุ่มเบื้องหน้านี้มิเพียงยากตอแย ถึงกับเป็นคู่มือที่น่ากลัว เฮ้งเซี่ยวเจียะจู่โจมใส่คนทั้งสี่ในชั่วพริบตา พร้อมกันนั้นยังเขียนตัวหนังสือ ขีดเขียนในอึดใจเดียว

พลังฝีมือของเฮ้งเซี่ยวเจียะมิใช่สูงเยี่ยม หากแต่สูงล้ำสุดหยั่งคาด

....เสี่ยงเอี้ยมีสายตาหลักแหลมจริง ๆ

....ชายหนุ่มนี้มีขีดความสามารถในการจู่โจมสังหารจูกัวะซิงแซจริง ๆ

คนทั้งสี่นี้เป็นสี่องครักษ์ใหญ่ของฉั่วเกีย พวกมันประกอบด้วย...

ลู่จืออิด (หนึ่งตำรา)

อี้ซีหนอ (สองกวี)

กู่ทีซา (สามเหล็ก)

เตี่ยอ่วยสี่ (สี่ภาพวาด)

พวกมันกับเอี๊ยบกี้โหงว (ห้าหมากรุก) และฉี่บุ้นลัก (หกบทความ) รวมกันเป็นลักฮะแซเส้ง (มังกรเขียวหกบรรจบ)

นิความจริงเป็นฉายานามของฮวงซัวเต้าหยิน (นักพรตภูเขาร้าง) ที่ขนานนามว่าเสาเดียวค้ำฟ้า มังกรเขียวหกบรรจบ หลังจากที่ฮวงซัวเต้าหยินเสียชีวิต ฉายานี้ก็แจกจ่ายให้กับคนทั้งหก พลังฝีมือของคนทั้งหกก็เหนือล้ำกว่าฮวงซัวเต้าหยิน

ครั้งกระโน้น ลี้เอี้ยงอีที่ได้รับการขนานนามเป็นสามมือปราบใหญ่คู่กับจูกัวะชิงแซเคยกล่าวอย่างสะทกสะท้อนว่า "ผ่านไปอีกสิบปี จะเป็นโลกของสี่ยอดมือปราบกับมังกรเขียวหกบรรจบ ไหนเลยมีที่ให้พวกเราเฒ่ากระดูกผุกร่อนยืนหยัดทรงกาย?"

มือปราบอีกผู้หนึ่งนามเล้าต็กฮงก็บอกว่า "สี่ยอดมือปราบได้รับการอบรมจากจูกัวะชิงแซเมื่อเปรียบเทียบกันศิษย์ของเราทั้งหกล้วนใช้การไม่ได้" ที่แท้ท่านก็รับศิษย์หกคน แต่ไม่มีชื่อเสียง.ท่าใด

ยังมีมือปราบอีกผู้หนึ่งนามลิ้วเก็กอิงก็บอกว่า "ในมังกรเขียวหกบรรจบ มีสี่มังกรขึ้นตรงต่อเสี่ยงเอี้ย ผ่านไปอีกไม่กี่ปี พวกเราคงต้องออกไปแบมือขอทานแล้ว"

มือปราบที่กล่าววาจาเหล่านี้ทั้งสามท่าน หากมิใช่เสียชีวิตระหว่างปฏิบัติหน้าที่ ก็พลาดพลั้งชีวาวาย คงเหลือแต่จูกัวะชิงแซ

ส่วนสี่มือปราบรุ่นเก่า นอกจากง้วนจับซาหังที่รับ.ช้ฉั่วเกียจูกัวะชิงแซที่ยังมีอำนาจอยู่ในบ้านเมืองแล้ว มหาสมณะเกียจดร้านพิการกับผู้สันโดษภูษาฟ้า ล้วนถอนตัวออกจากยุทธจักร

ยามนี้ฉั่วเกียและพวกกำลังวางแผนกำจัดฆ่าจูกัวะชิงแซ

เส้งเชี่ยวเจียะกล่าวว่า

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าลงมือโดยอุกอาจ เพราะมีเจตนาเคลือบแฝง"

ฉั่วเกียกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"เราเข้าใจ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะใจหายวูบคำพูดของฉั่วเกียคล้ายแฝงความหมาย

"หากมิใช่เราทราบแต่แรกว่าท่านมีเจตนาเคลือบแฝง ท่านคงตกตายโดยไร้ที่กลบฝังแล้ว"

แต่เฮ้งเซี่ยวเจียะยังคงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าต้องการทดสอบพลังฝีมือของพี่ท่านทั้งสี่นี้"

"ตอนนี้ท่านทดสอบแล้ว?"

"เมื่อครู่ท่านถามข้าพเจ้ามีเงื่อนไขอันใด ต้องการความสนับสนุนอย่างไร?"

"ท่านบอก"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ก่อนที่ข้าพเจ้าจะบ่งบอก คิดขอเรียนถามเรื่องหนึ่ง"

"อ้อ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ง้วนจับซาหังเป็นซือเจ่ก (ศิษย์ผู้น้องของอาจารย์) เขามีพลังฝีมือสูงเยี่ยมกว่าข้าพเจ้า ทั้งอยู่ในสังกัดของเสี่ยงเอี้ย เรื่องลอบสังหาร เสี่ยงเอี้ยไยไม่มอบหมายให้สี่ซือเจ่กเรากระทำ?"

"ทั้งนี้เพราะง้วนจับซาหังหยิ่งยโสเกินไป"

"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ"

ฉั่วเกียกล่าวว่า

"ง้วนจับซาหังเพียงนัดต่อสู้กับจูกัวะซิงแซ แต่ประสบความพ่ายแพ้สามครั้งครา มันตั้งใจฝึกฝีมือ ค่อยท้าต่อสู้ใหม่ แต่จูกัวะซิงแซนับวันแต่จะมีอิทธิพลขึ้นในบ้านเมือง พวกเราไม่อาจรอคอยสืบไป"

"ง้วนจับซาหังไม่ยินยอมลอบสังหาร?"

"มันไม่ลดตัวลงกระทำ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ท่านไฉนบ่งบอกต้นสายปลายเหตุเหล่านี้ต่อข้าพเจ้า?"

"เราไยต้องปิดบังท่าน?"

"เรื่องที่สี่ซือเจ่กไม่ลดตัวกระทำ ข้าพเจ้าไยต้องกระทำ?"

"ท่านต้องกระทำ"

"เพื่อหอลมพิรุณโปรย?"

"และเพื่อชาติบ้านเมือง"

"....."

ฉั่วเกียกล่าวว่า

"จกัวะชิงแซหวังความดีความชอบ กษัตริย์ได้กิมทรงพิโรธด้วยสถานการณ์บ้านเมืองตอนนี้ สมควรเจรจาสงบศึก ไม่มีเหตุผลที่ทำสงครามยืดเยื้อ หากไม่กำจัดจูกัวะชิงแซ ชนวนสงครามต้องถูกจุดขึ้นครั้งกระโน้นเก็งคอ* ลอบสังหารจิ๋นซีย่องเต้ เพราะคำนึงถึงสถานการณ์ใหญ่ มุ่งหน้าสู่ความตาย ท่านอยู่เส้นทางธรรมะ ถือกำเนิดเป็นผู้กล้า ไม่กระทำเพื่อคุณธรรม ถูกขื่อคาอันคร่ำครึจองจำเอาไว้ร่ำเรียนวิทยายุทธ์ไปจะมีประโยชน์อันใด?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะฝืนยิ้มกล่าวว่า

"กล่าวประเสริฐ หวังว่าข้าพเจ้าไม่มีผลบั้นปลายเช่นเดียวกับเก็งคอ"

---

* เก็งคอเป็นชาวเมืองแคว้นคู่สมัยเลียดก๊ก อาสาองค์รายให้จี่อคันแห่งแคว้นเอี๋ยน ลอบสังหารจิ๋นซีย่องเต้ แต่มีดสั้นที่ซ่อนอยู่ในแผนที่ปรากฏออกมาก่อน ถูกผู้คนพบเห็น เป็นเหตุให้กระทำการล้มเหลว ตัวเองถูกทำร้ายถึงแก่ชีวิต

โป่วจงจือสอดคำขึ้น

"ไม่หรอก พวกเราวางแผนแยบคาย หลังจากที่ท่านลงมือสัมฤทธิผล สามารถเอาตัวรอด กลับมาเสพสุขวาสนาร่วมกับพวกเรา"

เฮ้งเชี่ยวเจียะกล่าวว่า

"หากข้าพเจ้าลงมือล้มเหลวเล่า?"

"พวกเราก็จัดกำลังคนคอยประสานงานกับท่าน ไม่มุ่งหวังให้ท่านตกไปในเงื้อมมือจูกัวะชิงแซ พวกเราต้องการบุคคลเช่นท่าน"

"ดูท่าข้าพเจ้าเจ้าไม่คิดไปก็ทำไม่ได้"

"เพื่อสหายของท่าน ท่านยิ่งสมควรไป"

"สหาย?"

โป่วจงจือกล่าวว่า

"ถังป้องู้ ปิงหึงเสี้ยวและอุนยิ้วล้วนมีความผิด เรื่องนี้สามารถดำเนินการอย่างเฉียบขาด และสามารถผ่อนปรนได้ หากท่านประกอบความดีความชอบ ไถ่ถอนความผิดของพวกมัน เรารับรองว่าพวกมันจะปลอดภัยไร้อันตราย"

เฮ้งเชี่ยวเจียะกล่าวอย่างได้คิดว่า

"มิน่าเล่าพวกมันอยู่ที่เบื้องนอก ล้วนเงียบสงัดปราศจากสุ้มเสียง เพียงไม่ทราบพวกมันมีความผิดสถานใด?"

"ท่านมิสู้ไปถามไถ่สหายคนหนึ่งของท่าน"

"ผู้ใด?"

"เตียถั่ว"

"นี่มีส่วนเกี่ยวข้องใดกับเตียถั่ว?"

โป่วจงจือหัวร่อเฮอะฮะ ฉั่วเกียกล่าวเสริมขึ้น

"ต่อให้เพื่อท่านเอง ท่านก็สมควรรับหน้าที่นี้เอาไว้"

เฮ้งเชี่ยวเจียะชี้มือมาที่ปลายจมูกตัวเอง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเอง?"

"ลูกผู้ชายถือกำเนิดเกิดมา สมควรใฝ่หาชื่อเสียงลาภยศ ท่านจมอยู่ในร้านรวง ปราศจากความสำเร็จทุกเรื่องราว เสียทีที่มีปณิธานรังแต่ปล่อยให้วัยฉกรรจ์สูญเปล่า"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวคำ "กล่าวถูกต้อง" พลางหักนิ้วตัวเองกล่าวอีกว่า

"น่าเสียดายที่อากาศหนาวเย็นยิ่ง"

ฉั่วเกียคล้ายไม่ร้อนใจแม้แต่น้อย กล่าวว่า

"ถูกต้อง หนาวเย็นจนหมึกแห้งเร็วยิ่ง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะอดนับถือเลื่อมใสบุคคลเบื้องหน้ามิได้ คนผู้นี้กุมอำนาจใหญ่ไว้ในมือ แต่คล้ายมีความอดทนเหนือกว่าเขาอีก ดังนั้นกล่าวว่า

"อากาศหนาวเย็นเกินไป มิใช่ฤดูกาลฆ่าคน"

ฉั่วเกียยิ้มอย่างเมตตาและกลอกกลิ้ง กล่าวว่า

"ฆ่าคนกลางอากาศหนาว โลหิตจะแห้งกรังโดยเร็ว ความหนาวเย็นยังจะทำให้ปฏิกิริยาของฝ่ายตรงข้ามเฉื่อยชากว่าเดิม เพียงนี้ก็พอแล้ว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มพลางกล่าวว่า

"หวังว่าความเคลื่อนไหวของข้าพเจ้าไม่เชื่องช้าลงด้วย"

เขากล่าวอีกว่า

"ข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจ"

ฉั่วเกียกล่าวว่า

"ท่านไม่เข้าใจ สามารถถามได่"

"ท่านไยไม่สั่งการให้องครักษ์ใหญ่ทั้งสี่นี้ลงมือ พลังฝีมือของพวกมันยังสูงเยี่ยมกว่าข้าพเจ้าอีก"

"พวกมันไม่สามารถเข้าใกล้จูกัวะชิงแซเช่นเดียวกับท่าน ต่อให้เข้าใกล้ได้ ฝ่ายตรงข้ามก็ต้องระวังป้องกัน อย่าว่าแต่ข้างกายจูกัวะชิงแซยังมีสี่ยอดมือปราบ"

"สี่ยอดมือปราบ...ข้าพเจ้าแทบลืมเลือนไป"

"คนทั้งสี่นั้นไม่อาจละเลยเด็ดขาด ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สามารถละเลยคนทั้งสี่นั้น"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ต่อให้ลู่เฮีย อี้เฮีย กู่เฮีย เตี่ยเฮียไม่สามารถลงมือ ท่านยังมีสหายที่ด้านหลัง หากให้มันลงมือมีโอกาสสัมฤทธิผลกว่าข้าพเจ้าอีก"

เขากล่าวเสียงกังวานว่า

"หากข้าพเจ้าดูไม่ผิด สหายท่านนี้เป็นยอดฝีมือที่ลี้ลับที่สุดในยุทธจักร ฉายาที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน"

คนผอมสูงที่ด้านหลังฉั่วเกียไม่ขยับเคลื่อนไหว ยิ่งไม่ตอบคำ แต่ห่อผ้าที่กลางหลังมันคล้ายขยับเขยื้อนเราหนึ่ง

ฉั่วเกียกล่าวว่า

"มันไม่อาจไป"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าล่วงรู้สาเหตุได้หรือไม่?"

"ตอนนี้ยังไม่ รอจนท่านลอบสังหารสัมฤทธิผล พวกเราถือว่าอยู่บนแนวร่วมเดียวกันเมื่อถึงเวลามีเรื่องราวมากหลายที่ท่านรับรู้ได้"

เฮ้งเซี่ยวเจียะทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ดูท่าข้าพเจ้ามิอาจไม่ไป"

"ใช่แล้ว ตอนนี้ที่ท่านกระทำ เพียงแต่เสนอเงื่อนไขออกมา"

เฮ้งเซี่ยวเจียะชูนิ้วมือขึ้นสี่นิ้ว กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามีเงื่อนไขสี่ประการ"

"ท่านลองบอกมา"

"หลังจากฆ่าจูกัวะชิงแซ ข้าพเจ้าขอให้ท่านหาทางส่งเสริมโซวตั่วกอกับแปะยี่กอแทนที่ตำแหน่งในบ้านเมืองของจูกัวะชิงแซ"

ฉั่วเกียกล่าวว่า

"นี่ไม่ยากนัก เราจะพยายามกราบทูล แต่ฮ่องเต้ทรงอนุมัติหรือไม่ ขึ้นอยู่กับวาสนาของพวกมันแล้ว"

"หากข้าพเจ้าสามารถฆ่าจูกัวะชิงแซ ข้าพเจ้ายังหวังรั้งอยู่ที่นครหลวง ไม่ต้องการเป็นนักโทษหลบหนีไปชั่วชีวิต"

"ท่านอยู่ร่วมกับเราเถอะ ในแผนการของพวกเราครอบคลุมถึงการช่วยเหลือท่านถอนตัวหลบหนี ภายภาคหน้าประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน"

เฮ้งเซียวเจียะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหวังว่าหากโชคดีสัมฤทธิผลเสี่ยงเอี้ยและโป่วตั่วนั้งยินยอมผ่อนผันละเว้นนักสู้ผู้กล้าในยุทธจักร"

"ท่านวางใจ ขอเพียงพวกมันยอมสวามิภักดิ์ พวกเราจะรับตัวไว้ให้มากที่สุด ยังมีอีกข้อหนึ่งเล่า?"

"ขอให้เสี่ยงเอี้ยกราบทูลฮ่องเต้ ละเว้นความฟุ้งเฟ้อ นี่เป็นต้นเหตุแห่งความเดือดร้อนของราษฎร โจรผู้ร้ายชุกชุมทุกหย่อมหญ้า เฮ้งเซี่ยวเจียะกราบเรียนจากใจจริง ยังหวังให้รับไว้"

ฉั่วเกียหน้าแปรเปลี่ยนไป โป่วจงจือตวาดว่า

"บังอาจ"

ฉั่วเกียโบกมือห้ามปรามไว้ กล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"เราจะกราบทูลเรื่องนี้ สำหรับฮ่องเต้มีพระประสงค์อย่างไรสุดที่พวกเราจะคาดการณ์ได้"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยินดียิ่ง รีบกล่าวว่า

"ขอเพียงเสี่ยงเอี้ยยินยอมกราบทูลนับเป็นวาสนาของส่วนรวม"

ฉั่วเกียหยีตาลง กล่าวว่า

"เฮ้งเชี่ยวเจียะ ท่านไม่รวบรัดจริงๆ เงื่อนไขทั้งสี่ข้อล้วนบ่งบอกแล้ว ยังต้องการความช่วยเหลือหรือไม่?"

"ต้องการ...ข้าพเจ้าต้องการความช่วยเหลือจากองรักษ์ใหญ่ทั้งสี่ เพื่อสะกดข่มสี่ยอดมือปราบของจูกัวะซิงแซ"

ฉั่วเกียยิ้มพลางกล่าวว่า

"มีแต่พวกมันจึงจัดการกับสี่ยอดมือปราบได้จริงๆ...เมื่อครู่ท่านลงมือ มิใช่ต้องการทดสอบฝีมือพวกมันหรอกหรือ?"

"เสี่ยงเอี้ยละเอียดลึกซึ้งเฮ้งเชี่ยวเจียะไม่สามารถปิดบังอำพรางข้าพเจ้าเสี่ยงตายทดสอบดู บังเกิดความนับถือเลื่อมใสจนหมดหัวใจ"

ได้ยินลู่จืออิดแด่นเสียงหนักๆ ดราหนึ่ง ฉั่วเกียยังคงยิ้มด้วยปัญญา กล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านสามารถรับฟังแผนกาวของพวกเราแล้วกระมัง?"

เฮ้งเชี่ยวเจียะรีบกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายังมีข้อขอร้องประการหนึ่ง"

โป่วจงจือหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"เฮ้งเชี่ยวเจียะ ท่านก่อกวนมากเรื่องไปแล้ว"

เฮ้งเชี่ยวเจียะกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ซึ่งความจริงนี้ไม่เพียงเป็นข้อขอร้อง ทั้งยังเป็นหลักการของข้าพเจ้า"

เขากล่าวเสียงกังวานว่า

"เรื่องนี้ข้าพเจ้าต้องเรียนต่อโซวตั่วกอ ขออนุญาตจากท่านแล้วค่อยกระทำ?"

โป่วจงจือเดือดดาลเป็นการใหญ่ ตวาดว่า

"เฮ้งเซี่ยวเจียะ ท่านกล้าหยอกล้อพวกเรา?"

"ข้าพเจ้าหามีเจตนาเช่นนี้ไม่"

ประกายตาของโป่วจงจือเกรี้ยวกราดกว่าเดิม กล่าวว่า

"อย่างนั้นเมื่อครู่ท่านไฉนรับปาก?"

"ข้าพเจ้าไม่ได้รับปากมาก่อน"

"ท่าน..."

ฉั่วเกียยังดงหยีตาลง น้ำเสียงราบเรียบ ชวนให้ผู้รับฟังต้องสั่นสะท้าน ท่านกล่าวว่า

"ท่านต้องกลับไปยังหอลมพิรุณโปรย เพื่อสอบถามโซวมั่งจิ้ม? เมื่อครู่ท่านบอกว่าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับหอลมพิรุณโปรยชัดๆ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างคื้อรั้นว่า

"กล่าวตามความสัตย์ ข้าพเจ้าเป็นพี่น้องของเขา พฤติการณ์ของข้าพเจ้า ยากหลุดพ้นจากหอลมพิรุณโปรย เมื่อครู่ข้าพเจ้าเพียงไม่ต้องการสร้างความยุ่งยากแก่พวกเขา จึงกล่าวเช่นนั้น คาดว่าเสี่ยงเอี้ยก็ไม่ยอมเชื่อ เรื่องสำคัญเช่นนี้ ข้าพเจ้าไหนเลยไม่ขอความเห็นชอบจากเขาได้?"

จากนั้นเขากล่าวเสริมว่า

"เพียงแต่ข้าพเจ้าไม่แน่ว่าต้องกลับไปยังหอลมพิรุณโปรยที่ภูเขาเทียนจั้วซัว"

โป่วจงจืองงงันวูบกล่าวว่า

"หมายความว่าอย่างไร?"

,ฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"บุคคลที่ข้าพเจ้าคิดสอบถาม พอดีอยู่ที่นี้"

เขาร้องดังๆ ว่า

"ยี่กอ (พี่รอง) หากท่านไม่ลงมาชี้นำแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าคง

ต้องถูกประหารทั้งตระกูลแล้ว"

ได้ยินบนขื่อห้องบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"ไม่ต้องดื่นเต้นไป เล่าซา (คนที่สาม) มีภัย เล่ายี่ (คนที่สอง) ไหนเลยไม่อยู่ด้วย?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะร้องดังๆ ว่า

"กล่าวถูกต้อง เพียงไม่ทราบตั่วกอ (พี่ใหญ่) ล่วงรู้เรื่องนี้หรือไม่?"

เห็นเงาคนถลันวูบ ชายหนุ่มชุดแพรที่สูงสง่าตุจต้นไม้หยกกลางสายลมผู้หนึ่งพลิ้วกายลงจากขื่อห้อง กล่าวอย่างจริงจังว่า

"ตั่วกอใช้สอยข้าพเจ้ามาด้วยเรื่องนี้เอง ท่านก็ทราบว่าเขาเคลื่อนไหวไม่สะดวก ข้าพเจ้าต้องดูแลเรื่องภายในของหอลมพิรุณโปรยที่หลงเหลือมีแต่ท่านที่แบกภาระสำคัญเช่นนี้ได้"

มันมองดูเฮ้งเซี่ยวเจียะ กล่าวย้ำทีละคำว่า

"โดยส่วนตัวโดยส่วนรวม เพื่อชาติเพื่อราษฎร ท่านต้องฆ่าจูกัวะซิงแซ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะก็มองดูแป๊ะโช้วปวย ชั่วครู่ให้หลังจึงกล่าวอย่างชัดเจนแจ่มใสว่า

"ตกลง ข้าพเจ้าแบกรับเรื่องนี้ไว้"

แป๊ะโช้วปวยผงกศีรษะ มองดูปลายเท้าตัวเอง ค่อยเดินเข้าไปมองดูหัวไหล่เฮ้งเซี่ยวเจียะ จากนั้นจึงช้อนตาขึ้น สบตากับเฮ้งเซี่ยวเจียะ สองตาปรากฏประกายน้ำตาขึ้น

"ประเสริฐ"

มันผงกศีรษะ แบะริมฝีปาก กล่าวด้วยน้ำเสียงเลอะเลือนว่า

"พี่น้องอันประเสริฐ"

จากนั้นมันยืดกุมมือเฮ้งเซี่ยวเจียะไว้ เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวเบาๆ ว่า

"ยี่กอ หากข้าพเจ้าเป็นไรไป ขอให้ท่านดูแลตั๋วกอแทนข้าพเจ้า"

แปิะโช้วปวยผงกศีรษะอีกครา ก้มศีรษะมองดูปลายเท้าตัวเอง เฮ้งเซี่ยวเจียะหันหน้าหาฉั่วเกีย เลิกคิ้วกล่าวว่า

"พวกท่านบ่งบอกแผนการลอบสังหารต่อข้าพเจ้า"

10 ม่าหรือไม่ม่า

ระหว่างเดินทางกลับวัง โป่วจงจือกต่าวถามฉั่วเกียว่า

"ในความเห็นเสี่ยงเอี้ย เฮ้งเซี่ยวเจียะใช่จะลอบสังหารจูกัวะ-ซิงแซให้กับพวกเราหรือไม่ มันจะปฏิบัติการสำเร็จหรือไม่?"

ฉั่วเกียยิ้มเล็กน้อย ทอดตามองนอกหน้าต่างรถ

ราษฎรที่อยู่นอกหน้าต่าง พากันหลบหลีกไปสองฟากข้าง คุกเข่ากับพื้น ทหารองครักษ์กับกองกำลังรักษาการณ์แยกย้ายอยู่ทางซ้ายขวาหน้าหลัง เบิกทางให้กับตัวเอง มุ่งตรงไปยังตัวเมืองชั้นใน

...คนผู้หนึ่งทรงอำนาจปานนี้ ถึงกับอยู่เหนือผู้คนนับหมื่น และไม่แน่ว่าจะอยู่ได้อำนาจคนผู้หนึ่ง ถือเป็นความพึงพอใจสูงสุดในชีวิตหรือไม่?

...แต่หากสูญเสียไปเล่า? เกรงว่ายังทนทานไม่ได้ยิ่งกว่าไม่เคยผ่านพบมาก่อน

ขณะที่ฉั่วเกียนึกถึงเรื่องเหล่านี้ รอยยิ้มบนใบหน้ายิ่งมายิ่งเข้มข้น คล้ายไม่ได้ยินคำถามของโป่วจงจือ

โป่วจงจือกลับบังเกิดความเย็นแผ่ซ่านจากก้นบึ้งหัวใจ

...ทั้งนี้เพราะมันทราบว่า ขณะที่เสี่ยงเอี้ยแย้มยิ้มอย่างเบิกบานใจที่สุด และอ่อนโยนที่สุด พลันออกคำสั่งประหารฆ่าขุนพลคนสนิททั้งตระกูล

...เสี่ยงเอี้ยสามารถหยั่งรู้ถึงพระหฤทัยของฮ่องเต้ แต่ไม่ว่าผู้ใดก็คำนวณจิตใจของเสี่ยงเอี้ยไม่ออก แม้แต่โป่วจงจือก็ไม่สามารถ

ฉั่วเกียเมื่อไม่ตอบคำ โป่วจงจือก็ไม่กล้าถามอีก

บุคคลเบื้องหน้าแม้เตี้ยเล็กกว่าโป่วจงจือ แต่สำหรับกับโป่วจงจือ เงาของฉั่วเกียคล้ายยอดมนุษย์มหึมา เพียงโบกสะบัดแขนเสื้อก็สามารถกลืนมันลงไป

นี่เป็นความรู้สึกที่น่าสะพรึงกลัวประการหนึ่ง

...ขณะที่ท่านอยู่ร่วมกับคนผู้หนึ่ง พลันสูญเสียความเป็นตัวของตัวเอง ท่านจะเข้าใจว่าความรู้สึกเช่นนี้ยากทนทานรับได้

คีที่โป่วจงจือคุ้นเคยแต่แรกแล้ว

มิหนำซ้ำนอกจากฉั่วเกียแล้วทุกผู้คนต้องทนทานรับการกดดันจากมันเช่นกัน

เห็นแน่ชัดว่ารถม้าใกล้บรรจุถึงประตูวัง ฉั่วเกียพลันกล่าวว่า

'เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ซื่อสัตย์ แต่มันมิอาจไม่ฆ่าจูกัวะชิงแซ"

โป่วจงจือรับฟังอย่างสงบ

มันไม่เข้าใจเท่าใด แต่ไม่กล้าถามไถ่

ทั้งนี้เพราะมันไม่ทราบว่าฉั่วเกียยินยอมบอกหรือไม่

มีคนบอกว่า เรื่องประการแรกที่ "คนสนิท" ต้องทำความเข้าใจคือ รู้จักถามปัญหาใดในเวลาไหน และเวลาไหนไม่สมควรกล่าวแม้

สักครึ่งคำ

มีคนพร่ำกล่าวไม่หยุดยั้งในเวลาที่ไม่สมควรกล่าว ผลที่ได้รับมิสู้ไม่กล่าวแม้สักครึ่งคำ

มีคนกริ่งเกรงพูดมากผิดมาก ยินยอมไม่กล่าวเพื่อรักษาหน้า แต่ผลที่ได้รับกลับคืนมาคือ ผู้คนจะไม่ล่วงรู้การดำรงคงอยู่ของมัน

...สมควรกล่าวอย่างไร กล่าวเวลาไหน กล่าววาจาใด นับเป็นความรู้แขนงหนึ่ง

โป่วจงจือคลุกคลีอยู่ในวงราชการเป็นเวลานาน และอยู่ร่วมกับฉั่วเกียเป็นเวลานาน สามารถควบคุมเวลาและจังหวะของการกล่าววาจาถึงขั้นสุดยอด กล่าวได้ว่าเพิ่มคำหนึ่งก็มากเกิน ลดน้อยคำหนึ่งก็น้อยไป

จริงดังคาดหมาย ฉั่วเกียกล่าวว่า

"ตัวหนังสือของเฮ้งเซี่ยวเจียะเขียนได้ดียิ่ง น่าเสียดายที่ยังไม่เหมาะแข็งพย...ท่านทราบหรือไม่ว่า ข้อเสียของมันอยู่ที่ใด?"

โป่วจงจือรีบกล่าวว่า

"บริวารไม่มีความรู้ด้านตัวหนังสือลายพู่กัน เสี่ยงเอี้ยโปรดแนะนำสั่งสอน"

ฉั่วเกียยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านเกรงใจไปแล้ว เราทราบว่าท่านร่ำเรียนแนวพู่กันฮั่นปีมาเป็นเวลาสามปี เพียงแต่ทราบว่าฮ่องเต้กับเราล้วนมีลายมือที่ดีต่อให้ฝึกฝนอย่างไร ก็ยากเด่นล้ำได้ ดังนั้นจึงไม่เขียน ใช่หรือไม่?"

หัวใจของโป่วจงจือแทบร่วงหล่นลงถึงท้องน้อย มันความจริงคิดระงับเป็นปรกติ แต่แล้วเห็นว่าสมควรแสดงความหวาดหวั่นพรั่นพรึงออกมา ยามกะทันหันไม่ทราบปั้นสีหน้าอย่างไรดี

เรื่องที่มันเคยหัดเขียนตัวหนังสือมีแต่คนใกล้ชิดกับมันจึงทราบ

ได้ ลายมือของมันตวัดงดงาม หนังสือทุกตัวเข้มแข็งเปี่ยมพลัง แต่ในใจทราบว่าฮ่องเต้กับเสี่ยงเอี้ยล้วนมีลายมือเป็นเลิศ ต้องไม่ยินยอมให้มีคนเคียงบ่าเคียงไหล่ด้วย

ดังนั้นโป่วจงจือวางพู่กันแต่แรก ไม่เอ่ยถึงเรื่องที่ตัวเองเคยหัดเขียนตัวหนังสืออีก มิคาดฟังจากปากคำฉั่วเกีย คล้ายล่วงรู้เรื่องนี้แต่แรก

ฉั่วเกียเห็นสีหน้ามันบัดเดี๋ยวเหลืองซีดบัดเดี๋ยวเขียวคล้ำ ต้องยิ้มพลางกล่าวว่า

"ซึ่งความจริงหัดเขียนตัวหนังสือจะเป็นไร จะอย่างไรท่านไม่อาจเหนือกว่าฝ่าบาทอยู่แล้ว"

โป่วจงจือลอบระบายลมหายใจอย่างโล่งอก ปากกล่าวว่า

"ถูกแล้ว ต่อให้เราหัดเขียนอย่างไร ก็ไม่อาจเห็นหลังเสี่ยงเอี้ย ดังนั้นพานละทิ้งพู่กัน เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ประมาณตน ไหนเลยรอดพ้นจากสายตาเสี่ยงเอี้ยได้?"

ฉั่วเกียกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"นั่นกลับมิใช่ วิจารณ์ตามตัวหนังสือ เฮ้งเซี่ยวเจียะคล่องแคล่วประเปรียว ไม่ยึดติดกับรูปแบบ ข้อผิดพลาดของมันคือ เขียนคำ 'ไม่เลียนแบบโบราณ' ด้วยลายมือสี่ชนิด เช่นนี้แม้แสดงออกถึงลายมือที่เปลี่ยนผันของมัน แต่ก็ขาดบุคลิกเฉพาะตัว มิสู้เขียนด้วยลายมือชนิดเดียวประเสริฐกว่า"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"จากตัวหนังสือวิจารณ์ผู้คน เรื่องลอบสังหารจูกัวะซิงแซ บังเกิดความรีรอลังเล ทางหนึ่งกริ่งเกรงว่า หากฆ่าจูกัวะซิงแซ จะถูกชาวยุทธจักรก่นด่าประณาม ทั้งกริ่งเกรงว่าฆ่าจูกัวะซิงแซไม่ได้ ตัวเองกลับถูกฆ่า อีกทางหนึ่งคิดฆ่าจูกัวะซิงแซสร้างชื่อลือเลื่อง มันทราบว่าไม่

อาจสลัดหลุดจากอิทธิพลพวกเรา แต่ก็ไม่ยอมรับการจัดการจากพวกเรา ทั้งล่วงรู้ว่าไม่อาจฟันฝ่าแนวป้องกันของจูกัวะซิงแซ ขณะเดียวกันก็กระเหี้ยนกระหือรือใคร่ทดลอง สุดท้ายมอบหมายให้โชวมั่งจิ้มตัดสินใจ..."

โป๋วจงจือทราบว่าตัวเองสมควรกล่าววาจาแล้ว ดังนั้นกล่าวว่า

"เสี่ยงเอี้ยคาดการณ์ได้แต่แรก แป๊ะโช้วปวยก็เสนอหน้าพิสูจน์ยืนยัน ตามเหตุผลเฮ้งเซี่ยวเจียะไม่อาจผลักไสบ่ายเบี่ยงอีก"

ฉั่วเกียกล่าวว่า

"สำหรับกับบุคคลเช่นนี้ สมควรทอดแหให้ยาวไกลและกว้างขวาง ประการสำคัญอยู่ที่กลวิธีของการทอด มิใช่ปัญหาของการสาวกลับมา"

กล่าวพลางล้วงขวดยานัตถุ์ใบเล็กๆ ออกมา เทยาผงลงบนหลังมือซ้ายเล็กน้อย จากนั้นยกมือขึ้นสูดดม ค่อยกล่าวสืบต่อ

"ดูจากลายมือของเฮ้งเซี่ยวเจียะที่เคลื่อนไหวไม่แน่นอน มันจะช้าเร็วต้องรับใช้พวกเราแน่นอน"

โป๋วจงจือกระตุ้นเตือนว่า

"ในความเห็นเรา เฮ้งเซี่ยวเจียะอาจจะเปลี่ยนผัน เสี่ยงเอี้ยมิสู้ส่งคนไปสะกดรอยตามมัน"

ฉั่วเกียยิ้มพลางย้อนถามว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่า เราไม่ได้ส่งคนจับตาดูมัน?"

สีหน้าของท่านไม่พิเศษพิสดารอันใด แววตาก็ไม่เกรี้ยวกราด แต่ต่อให้ผู้นำของขุนนางทั้งบุ๋นและบู๊เช่นโป๋วจงจือยังรู้สึกว่า ทุกแววตาของท่านคล้ายจะทะลุถึงก้นบึ้งหัวใจของตัวเอง

คำสั่งที่ฉั่วเกียให้ไว้กับเฮ้งเซี่ยวเจียะคือ

"ภายในสามวันต้องฆ่าจูกัวะชิงแซ ไม่เช่นนั้นท่านหิ้วศีรษะมาพบเรา"

...ฆ่าอย่างไร?

...ลงมือเยี่ยงไร?

ฉั่วเกียย่อมถ่ายทอดบอกแผนการต่อเฮ้งเซี่ยวเจียะ

ปัญหาอยู่ที่เฮ้งเซี่ยวเจียะจะดำเนินการอย่างไร?

เฮ้งเซี่ยวเจียะที่แท้จะดำเนินการหรือไม่?

ก่อนที่จะก้าวออกจากร้านโช้วเจียะแจ เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวถามแป๊ะโช้วปวยว่า

"ตั่วกอต้องการให้ข้าพเจ้าฆ่าจูกัวะชิงแซจริงๆ?"

แป๊ะโช้วปวยผงกศีรษะรับ

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"เพราะเหตุใด?"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"ทั้งนี้เพราะผู้ที่คิดแก้ไขตัวบทกฎหมายในนครหลวง ดำเนินการกับคนในค่ายพรรคอย่างเฉียบขาดคือจูกัวะชิงแซ มันไม่อนุญาตพวกเราดำรงคงอยู่ได้"

เฮ้งเซี่ยวเจียะระบายลมจากปากยาวๆ คล้ายใคร่ครวญอันใดหยิบฉวยพู่กันขึ้น จุ่มหมึกบนจานฝนหมึกหลายครา ตวัดพู่กันขีดเขียนตัวหนังสือหลายคำ แป๊ะโช้วปวยจับตาดู เห็นเป็นข้อความว่า

"ลูกผู้ชายไหนเลยอยู่นิ่งเฉยเนิ่นนานได้?"

แป๊ะโช้วปวยยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ปณิธานที่ดี"

เฮ้งเซี่ยวเจียะละทิ้งพู่กัน กล่าวว่า

"เกรงว่าไม่มีผู้คนล่วงรู้คุณค่า"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"ตอนนี้มีที่ใช้สอยแล้ว"

"ท่านหมายถึงฉั่วเสี่ยงเอี้ยและพวก?"

"พวกเขากำลังต้องการใช้สอยผู้คนจริง ๆ"

เฮ้งเชี่ยวเจียะพึมพำว่า

"ฉั่วเกียสามารถเขียนตัวหนังสือที่โดดเด่นสง่า สมควรมีคุณค่าอยู่บ้าง"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวถามว่า

"ท่านไม่เชื่อคำพูดของพวกมัน?"

เฮ้งเชี่ยวเจียะย้อนถามว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า ข้าพเจ้าไฉนตกลงใจฆ่าจูกัวะชิงแช?"

"หากท่านเพียงหวังตำแหน่งลาภยศ หลังจากที่หอลมพิรุณโปรยพิชิตศัตรูเข้มแข็ง ท่านคงไม่ปลีกตัวออกจากภูเขาเทียนจั้วซัว เฝ้าร้านโช้วเจียะแจเพียงลำพัง"

เฮ้งเชี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากระทำเพื่อโชวตั่วกอ"

เขากล่าวอย่างพลุ่งพล่านว่า

"หากปราศจากโชวตั่วกอ ต่อให้ข้าพเจ้ามีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ ความสามารถเลิศล้ำกว่านี้ ก็ไม่ได้รับการพิสูจน์ยืนยัน ข้าพเจ้าเพียงแต่เป็นคนธรรมดาสามัญผู้หนึ่ง เพราะโชวตั่วกอ พวกเรากลับกลายเป็นหนึ่งในผู้นำที่ใหญ่ที่สุดในนครหลวง เขาไว้วางใจพวกเรา ให้พวกเราแสดงความสามารถอย่างเต็มที่ทำให้พวกเราไม่เสียทีที่มายังเมืองไคฮง"

เขากล่าวย้ำอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"ดังนั้นหากมีคนคิดจัดการกับเขา ข้าพเจ้าต้องขัดขวางให้จง

ได้ไม่ว่าเป็นผู้ใดก็ตาม"

แป๊ะโช้วปวยตบไหล่เฮ้งเซี่ยวเจียะโดยแรง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็เช่นกัน ข้าพเจ้าจะสนับสนุนท่านอย่างเต็มที่"

ทั้งสองหัวร่ออย่างห้าวหาญ เตะประตูของร้านโช้วเจียะแจเปิดออก ก้าวยาวๆ ออกไป

แสงอาทิตย์ต้นฤดูหนาวสาดส่องหล้า คล้ายปะทุความเย็นเยือกออกมา ดั่งราวกับเป็นก้อนวิญญาณของหิมะน้ำแข็ง

ที่พวกเขาพบเห็นก่อน มิใช่ใบหน้ายิ้มของแสงแดด หากแต่เป็นเค้าน้ำแข็งบนใบหน้าของคนที่หมองคล้ำ

ปิงหิงเสี้ยวกัมศิรษะอย่างท้อแท้ ดูจากท่าทีของมัน คล้ายยังท้อแท้กว่าพ่อค้าหาบเร่ที่ร้องขายอยู่ในตลาดสามวัน ยังขายไข่ไก่ไม่ได้แม้สักฟองเดียว เปรียบกับท่าทีที่กระหยิ่มยิ้มย่องของมันเมื่อครู่ คล้ายกับเป็นคนละคน

ถังป้อง้กลับมีโทสะยิ่ง

มันพิโรธดาลเดือด ต่อให้เป็นผู้คนที่อยู่ห่างสิบลี้ ยังล่วงรู้ว่ามันระเบิดได้ง่ายดายกว่าหินเหล็กไฟและชุดไฟอีก

สีหน้าของอุนยิ้วน่าสนใจยิ่ง นางมีสีหน้าทุกประการทั้งสิ้น

ดูจากสีหน้าของนางคล้ายเหยียดหยามอยู่บ้าง ขุ่นเคืองอยู่บ้างและคล้ายนึกเวทนาต่อผู้คน

แต่หากเพ่งพิศโดยละเอียด คล้ายกับชื่นชมในคราเคราะห์ผู้อื่นมากกว่า

หญิงสาวที่งดงามเยาว์วัย สีหน้ามักร้อยเปลี่ยนพันแปลงหลากสีหลากสัน เช่นเดียวกับอารมณ์ของพวกนาง

ยังมีอีกคนหนึ่ง เมื่อครู่ไม่ได้อยู่ในบริเวณ

นางคือจูเซี่ยวเอีย

ท่าทางของนางเกียจคร้านอยู่บ้าง บนขนคิ้วยังฝากริ้วรอยของความหยาดเยิ้ม แต่สีหน้ากลับแฝงแนวประหวั่นลนลาน

...ที่แท้เกิดเรื่องอันใด?

ในบริเวณคล้ายขาดคนผู้หนึ่ง

เมื่อครู่คนผู้นี้ยังอยู่ด้วย แต่ตอนนี้กลับอันตรธานไป

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวถามปิงหึงเสี้ยวว่า

"เตียถั่วเล่า?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะเคยประมือกับมัน มีความทรงจำอย่างลึกซึ้งพร้อมกันนั้นทราบดีว่าเมื่อเกิดเรื่องสำคัญ หากถามไถ่รายละเอียดจากถังป้องู้ เกรงว่าจับต้นชนปลายไม่ถูก

ปิงหึงเสี้ยวย้อนถามว่า

"หลังจากที่ท่านเข้าไป...ไม่มีเรื่องใดกระมัง?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะจัดแจงวอยยับย่นบนเสื้อผ้า ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิใช่ออกมาโดยปลอดภัยแล้วหรือ?"

อุ่นยิ้วชิงกล่าวว่า

"ทางด้านของท่านไม่เกิดเรื่องราว ทางด้านพวกเรากลับเกิดเรื่องขึ้น"

เฮ้งเซี่ยวเจียะรับฟังไม่เข้าใจ แปดจอมดาบใหญ่ล้วนจากไป อุนยิ้ว ถังป้องู้ เตียถั่ว ปิงหึงเสี้ยวและจูเซี่ยวเอียล้วนมิใช่มือชั้นธรรมดา หลังจากที่ตัวเองเข้าร้านไป ที่เบื้องนอกคล้ายไม่มีเสียงการต่อสู้ บนท้องถนนยามกลางวันแสกๆ ยังจะเกิดเรื่องใด?

ปิงหึงเสี้ยวตะกุกตะกักว่า

"หลังจากที่ท่านเข้าไป แปดจอมดาบใหญ่ก็ติดตามเข้าไป จากนั้นพากันล่าถอยออกมาอย่างทุลักทุเล พวกเราล้วนทราบว่าท่าน

ชนะแล้ว แต่ก็บอกไม่ถูก รู้สึกว่าผิดท่า คิดเข้าไปชมดู แปดจอมดาบใหญ่กลับขวางอยู่หน้าร้าน ก่อตั้งค่ายกลดาบ ห้ามมิให้พวกเราเข้าไป เมื่อเป็นเช่นนี้พวกเราทราบว่าภายในต้องเกิดเรื่องชิ้นขณะจะบุกฝ่าอย่างหักโหม พลันเห็นแป๊ะยิ้กออยู่บนชายคาห้อง โบกมือบอกใบ้ต่อพวกเรา พวกเราค่อยคลายใจลง"

เฮ้งเชี่ยวเจียะทราบว่า คนเหล่านี้ดีต่อตนเอง สร้างความตื้นตันใจยิ่ง หวนนึกถึงตนเองมีสหายเหล่านี้ นับว่าไม่เสียทีที่เดินทางมายังนครหลวง และไม่เสียทีที่กำเนิดเกิดมาแล้ว

ถังป้อง้กลับกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ท่านกล่าววาจาน่าฟัง เพื่อรักษาหน้าตัวเองหรือ? หากมิใช่เพราะท่าน ภายหลังไหนเลยเกิดเรื่องเหล่านั้นขึ้น?"

เฮ้งเชียวเจียะรีบถามว่า

"ภายหลังเกิดเรื่องอันใด?"

ปิงหึงเสี้ยวฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ไม่มีเรื่องใด เพียงแต่เตียเล่าโหงว (คนที่ท้าแซ่เตีย)...ถูกจับกุมเข้าคุกไปแล้ว"

เฮ้งเชี่ยวเจียะเข้าใจว่า เป็นฉั่วเกียสั่งการให้คนของกรมราชทัณฑ์หาข้ออ้างจับกุมชังเตียถั่ว ต้องกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"คิดคร่ากุมเตียโหงวตี่เป็นตัวประกันหรือ?"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวเบาๆ ว่า

"เตียโหงวตี่มิใช่ตะเกียงที่ขาดน้ำมัน คนเหล่านี้ไฉนเบิกตาชมดูมันถูกจับกุม ความนี้คงต้องมีเลศนัยแน่นอน"

จากนั้นตวาดถามปิงหึงเสี้ยวว่า

'ที่แท้เกิดเรื่องใด รีบบอก"

ถังป้องู้ชิงกล่าวว่า

"ล้วนเป็นปิงหึงเสี้ยวสั่งเตียถั่วขโมยหนังสือ ขโมยหนังสือยังพอทำเนา กลับขโมยหนังสือของคนผู้นี้ นี่ไยมิใช่แส่หาความยุ่งยากใส่ตัวเอง ท่านว่าใช่หรือไม่?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ทราบว่า อันใดใช่อันใดไม่ใช่ ดังนั้นถามว่า

"ท่านว่าอะไร?"

ดังป้องกู่มีโทสะขึ้นมา ร้องว่า

"ท่านหูหนวกหรือไร? เรากล่าววาจามากมายปานนั้น ท่านฟังไม่เข้าใจแม้สักคำเดียว?"

อุนยิ้วเปิดปากน้อยๆ สอดคำขึ้น

"ท่านบอกเล่าเช่นนี้ ผู้ใดรับฟังเข้าใจ?"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"ให้ท่านบอกเล่าแทนเถอะ"

อุนยิ้วยิ้มอย่างเฉิดฉาย กล่าวว่า

"ท่านไฉนรุดมา?"

แป๊ะโช้วปวยงงงันวูบจึงกล่าว

"ข้าพเจ้ามาหาเล่าซา (อันดับสาม)"

อุนยิ้วจับจ้องมองมันอย่างลึกซึ้ง กล่าวว่า

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าไฉนไม่เห็นท่านรุดมา?"

แป๊ะโช้วปวยไม่ตอบคำ เพียงถามว่า

"เตียถั่วกระทำผิดอันใด ไฉนถูกผู้คนจับตัวไป?"

อุนยิ้วกล่าวว่า

"เด็กน้อยนั้นชมชอบขโมยสิ่งของ ข้าพเจ้าบอกแล้วว่ามันต้องไม่มีผลบั้นปลายที่ดี"

เฮ้งเซี่ยวเจียะเลิกคิ้วกล่าวว่า

"มันขโมยสิ่งของใด?"

อุนยิ้วเปิดปากน้อยๆ กล่าวว่า
"ครั้งนี้มันขโมยหนังสือ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ขโมยหนังสืออันใด แม้แต่หนังสือมันยังขโมยด้วย?"

อุนยิ้วชี้มือเรียวงามไปยังปิงหึงเสี้ยว กล่าวว่า

"ท่านถามมัน"

ปิงหึงเสี้ยวชุกมือทั้งสองไว้ในแขนเสื้อ จากนั้นชักออกมา สีหน้าคิดยิ้มก็ใช่ที่ คิดโต้แย้งก็ไม่กล้า

11 รอยเท้าที่พูดได้

แปะโข้วปวดพลันใช้หัวไหล่กระทบเฮ้งเซี่ยวเจียะคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านดู"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกวาดตามองตามสายตามัน เห็นบนพื้นหินเขียวใกล้หัวถนน มีรอยเท้าสองรอย จมลึกไปในดินประมาณสองหุน ที่น่าประหลาดคือ อิฐหินรอบรอยเท้าไม่มีริ้วรอยปริแตก คล้ายใช้ช่างฝีมือดีแกะสลักขึ้นก็มิปาน

เฮ้งเซี่ยวเจียะย่อมทราบว่ามิใช่

เขาพักอาศัยอยู่ที่นี้ตลอดมา ที่นี้ไม่มีรอยเท้าเช่นนี้มาก่อน

เขาพอพบเห็น ต้องสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ กล่าวว่า

"ร้ายกาจนัก"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวถามว่า

"เป็นอย่างไร?"

"คนผู้นี้พอมาถึงก็เลือกตำแหน่งนี้ ตำแหน่งนี้ดูไปไม่มีความพิเศษพิสดาร แต่ในรัตมีสิบลี้ หากเผชิญศัตรู จะเป็นตำแหน่งที่มีเปรียบที่สุด คนผู้นี้นับเป็นยอดฝีมือผู้หนึ่ง ไม่ทราบท่านคาดคิดอย่างไร?"

"ผู้มาไม่เพียงเลือกตำแหน่งที่มีเปรียบแห่งหนึ่ง มิหนำซ้ำยังมีผู้ช่วยที่มีวิชาตัวเบาเลิศล้ำผู้หนึ่ง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกวาดตามอง พบว่าหลังรอยเท้าที่ประทับอยู่บนพื้นศิลา ยังมีรอยเท้าจางๆ อีกคู่หนึ่ง

นี่เป็นถนนใหญ่ ผู้คนสัญจรมากหลาย รอยเท้าสลับซับซ้อนความจริงยากแยกแยะได้หมดสิ้น เฮ้งเซี่ยวเจียะที่มองปราดเดียวก็พบเห็นรอยเท้าคู่แรก เป็นเพราะรอยเท้าคู่นั้นจมลึกไปในพื้นศิลา

รอยเท้าอีกคู่หนึ่งหาเป็นเช่นนั้น

นั่นเป็นรอยเท้าเชวรมตาคู่หนึ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะยามกะทันหันชมดูไม่เข้าใจ ส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงถามไถ่

จากนั้นพบว่าบนรอยเท้าข้างขวามีอมีดอกไม้ดอกหนึ่ง

เป็นดอกกังหันเล็กๆ ดอกหนึ่ง

หลังกำแพงล้อมที่มุมถนนมีต้นกังหันต้นหนึ่ง ปรากฏกิ่งก้านยื่นออกนอกกำแพง สายลมโชยพัดผ่าน ดอกกังหันก็ร่วงพรูลงมา

ขณะที่กลับดอกตกถึงพื้น ดอกสีขาวบริสุทธิ์ยังไม่โรยรา

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"เห็นดอกไม้ดอกนั้นหรือไม่?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะผงกศีรษะรับ

แป๊ะโซ้วปวยอธิบายว่า

"ดอกไม้นั้นพอดีอยู่บนรอยเท้า คนผู้นั้นเหยียบเท้าลงบนดอกไม้ กลับไม่ระคายกลีบดอกไม้แม้แต่น้อย คนยืนอยู่ที่นั้น ทั้งไม่อวดโอ่วิชาตัวเบา ทั้งไม่แสดงกำลังภายใน แต่รากฐานของพลังฝีมือท่อนล่างยากจะมีคนเสมอเหมือน"

เฮ้งเชี่ยวเจียะใจสั่นสะท้าน กล่าวว่า

"ใช่เป็นไปได้หรือไม่ว่า ดอกไม้ดอกนี้ร่วงหล่นลงมาหลังจากที่คนผู้นี้เดินผ่านไปแล้ว?"

แป๊ะโช้วปวยขมวดคิ้วกล่าวว่า

"เป็นไปไม่ได้ คนผู้นี้เหยียบเท้าลง มาตรว่าไม่กระทบกระเทือนถึงดอกไม้ แต่ผงคลีใต้รองเท้ายังติดอยู่บนกลีบดอกไม้ ขอถามหากปราศจากวิชาตัวเบาขั้นสูงล้ำ ผู้ใดสามารถทิ้งผงคลีอยู่บนดอกไม้ โดยไม่เหยียบย่ำกลีบดอกไม้เสียหาย?"

อุนยิ้วสงสัยใจยิ่ง มองตามสายตาของเฮ้งเชี่ยวเจียะ แต่ดูอันใดไม่ออก ได้แต่ถามว่า

"พวกท่านชมดูอันใด?"

แป๊ะโช้วปวยตอบว่า

"รอยเท้า"

"รอยเท้ามีอันใดน่าดู?"

"รอยเท้าไม่เพียงดูได้ ทั้งยังฟังออกได้?"

อุนยิ้วกล่าวด้วยความตื่นเต้นสงสัยว่า

"ว่ากระไร รอยเท้ายังพูดได้"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"หนึ่งสายลมหนึ่งบุปผา หนึ่งหิมะหนึ่งจันทร์ฉาย หนึ่งวัตถุหนึ่งเรื่องราวในโลกล้วนพูดได้ แต่ต้องเป็นคนที่ตั้งใจจึงได้ยิน"

มันกริ่งเกรงอุนยิ้วรบเร้าพัวพันสืบไป รีบถามปิงทึงเสี้ยวว่า

"ท่านขโมยหนังสืออันใด?"

ปิงหึงเสี้ยวกล่าวอย่างกระดากว่า

"เป็นทุงยื้อจิบ (ประมวลกลืนมัจฉา)"

แป๊ะโช้วปวยงงงันวูบจึงกล่าว

"เป็นทุงยื้อจิบเป็นสิ่งของใด?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"เป็นหนังสือศึกษาชะตาราศีเล่มหนึ่ง ตามคำเล่าขาน แต่งโดยลี้ยือตงราชวงศ์ถัง ใช้ก้านฟ้ากิ่งดินผสมกับเวลาตกฟาก วิเคราะห์ผลได้ผลเสียของผู้คนและเรื่องราว ถกถึงการเปลี่ยนแปลงของโชคชะตา ได้รับการกล่าวขวัญคู่กับคำราลี่ไบ๊ป๋อก่ำและลั้งกังหมัง ฟังว่าหนังสือนี้ไม่มีต้นฉบับแท้แล้ว ไม่ทราบ..."

ปิงหึงเสี้ยวแลบลิ้นออกมากล่าวว่า

"เราจึงไม่ล่วงรู้มากมายปานนั้น วันนี้ทั้งหมดตื่นแต่เช้า ไปตกปลาที่แม่น้ำเปี้ยงฮ้อ..."

แป๊ะโช้วปวยเลิกคิ้วกล่าวว่า

"ตกปลา? พวกท่านกลับมีเวลาว่างนัก"

ปิงหึงเสี้ยวอธิบายว่า

"พวกมันคิดแข่งขันกัน ตอนแรกถังป้อผู้ถือดีที่มีพละกำลัง ท้าแบกหินคอนหาบ เตียถั่วเจริญอาหาร ท้าแข่งรับประทานข้าว อุนยิ้วชมชอบทายปริศนา ท้าทายปริศนากับพวกเรา ส่วนเรามีวิชาตัวเบาเป็นเลิศ ท้าปีนป่ายขึ้นภูเขา ต่างฝ่ายต่างมีปมเด่น ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ยอมรับนับถือ ได้แต่เปลี่ยนเป็นแข่งขันตกปลา ดูว่าผู้ใดโชคดีกว่า การตกครั้งนี้กลับตกจนเกิดเรื่องราวขึ้น"

อุนยิ้วสอดคำขึ้น

"ท่านยังกล่าวอีก หากมิใช่ท่านก่อเรื่อง เพียงตกปลา

ไหนเลยเกิดเภทภัยขึ้น?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มพลางกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ตกปลามีส่วนเกี่ยวข้องใดกับหนังสือ?"

ขณะที่เขาถามนั่นถามนี่ ในใจแป๊ะโช้วปวย ต้องบังเกิดความนับถือเลื่อมใส

ทั้งนี้เพราะเฮ้งเซี่ยวเจียะเพิ่งรับมอบหน้าที่สำคัญประการหนึ่ง นั่นคือลอบสังหารจูกัวะชิงแซ

ด้วยพลังฝีมือเฮ้งเซี่ยวเจียะคิดฆ่าผู้อื่นไม่ยากนัก แต่เป้าหมายการฆ่านี้เป็นจูกัวะชิงแซ หากเปลี่ยนเป็นโซวมั่งจิ้ม ก็ไม่แน่ว่าจะมีความมั่นใจ อย่าว่าแต่เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่เคยฆ่าผู้ใดมาก่อน ต่อให้เฮ้งเซี่ยว-เจียะฆ่าจูกัวะชิงแซได้ ใช่หนีรอดจากเงื้อมมือสี่ยอดมือปราบหรือไม่ โป่วจงจื้อและพวกใช่จะเสาะหาที่ซ่อนให้กับเขาตามคำมั่นสัญญาหรือไม่?

คนผู้หนึ่งเมื่อตอแยเรื่องราวเช่นนี้ ต่อให้คลี่คลายได้ ก็ต้องถูกปัญหาผูกมัดตัวไปชั่วชีวิต นับเป็นเรื่องตึงมือยิ่ง

แต่เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับคล้ายไม่มีเรื่องราวใดปล่อยตัวตามสบาย ไม่ต่างกับยามปรกติธรรมดา

การศึกษาว่าคนผู้หนึ่งใช่จะประสบความสำเร็จในภายหน้าหรือไม่ ขึ้นอยู่กับตอนผิดหวัง ใช่ยึดมั่นในปณิธานหรือไม่ หากจะศึกษาว่าคนผู้หนึ่งสามารถรับหน้าที่สำคัญหรือไม่ต้องดูว่ายามปรกติมันสะสางเรื่องปลีกย่อยด้วยท่าทีใด

แป๊ะโช้วปวยเห็นเฮ้งเซี่ยวเจียะเผชิญหน้ากับความยุ่งยาก ยังปราศจากแววหวาดวิตก ไม่ว่าการลอบสังหารจะสัมฤทธิผลหรือไม่ แต่คนผู้นี้เป็นอัจฉริยะบุรุษที่ยากจะพบพานจริงๆ

ปิงหึงเสี้ยวตอบว่า

"มีส่วนเกี่ยวข้อง มีส่วนเกี่ยวข้องอย่างใหญ่หลวง ตั่วจุ้ยงู้ (ดวาย

ใหญ่) ไม่มีความอดทน ตกปลาไม่ได้ก็ไม่ตก เรากับเฮ็กลั่วเท้า (ด่านดำ) ก็ไม่มีผลรับ มีแต่อุนยิ้วตกได้ปลาตัวหนึ่ง ที่น่าประหลาดคือมันมีตาข้างเดียว นางบอกว่าตอนอยู่บ้านเคยรับประทานปลาชนิดนี้ แต่ไม่ทราบว่าเป็นปลาอะไร ดังนั้นทั้งหมดตกลงว่า ผู้ใดรู้จักชื่อของปลาชนิดนี้ จะได้รับยกย่องเป็นอันดับหนึ่ง"

อุนยิ้วสอดดำอีกว่า

"ผู้ใดว่ากัน เป็นปลาข้าพเจ้าตกได้ ต่อให้ค้นพบชื่อปลา เพียงจัดอยู่อันดับสอง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มพลางกล่าวว่า

"ภายหลังค้นหาชื่อปลาได้หรือไม่?"

ปิงหึงเสี้ยวกล่าวอย่างท้อแท้ว่า

"จนบัดนี้ยังค้นหาไม่ได้"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"นี่หงเป็นปลาก่ายยื้อ แต่ผู้คนทั่วไปเรียกว่าปี้มักยื้อ (ปลาตาเดียว) เส้าเอียงลิ้มในสมัยราชวงศ์จิ้นเคยบอกว่า ปลาก่ายยื้อแบ่งเป็นซ้ายขวามีเพียงตาเดียว ต้องมีสองตัวค่อยว่ายได้ หาไม่จะถูกผู้คนตกไป"

ปิงหึงเสี้ยวกล่าวด้วยความเลื่อมใสว่า

"ท่านมีภูมิความรู้จริงๆ แทบทัดเทียมกับเราได้"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวถ่อมตนว่า

"ชมเชยเกินไป ข้าพเจ้าไหนเลยเปรียบเทียบกับปิงกงจื้อได้?"

ปิงหึงเสี้ยวกล่าวโดยตาไม่กะพริบว่า

"กล่าวถูกต้อง แสดงว่าท่านยังมีความสำนึกตัว วันหน้ามีเวลาว่างพวกเราลองศึกษาร่วมกัน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข่อมต้องขอคำแนะนำสั่งสอนจากท่าน เพียงแต่ปลาก่ายยี้อมีส่วนเกี่ยวข้องใดกับการขโมยหนังสือ"

ปิงหึงเสี้ยวค่อยวกเข้าสู่หัวข้อสนทนาว่า

"ตอนนั้นพวกเราหิ้วปลาตัวนั้นขึ้นสู่เหลานกยูง คิดมอบให้พ่อครัวนึ่งเป็นอาหาร จนใจที่อุนยิ้วไม่ยอมสละให้ ขณะถกเถียงกันพลันปรากฏชายฉกรรจ์สองคนขึ้นเหลามา พวกเรามองปราดเดียวก็ทราบว่าเป็นชาวยุทธจักร..."

แปะโช้วปวยรับฟังถึงตอนนี้ พลันถามสอดขึ้น

"คนทั้งสองใช่เป็นผู้ที่จับกุมเตียถั่วในภายหลังหรือไม่?"

ปิงหึงเสี้ยวกล่าวอย่างงุนงงว่า

"ใช่แล้ว ท่านทราบได้อย่างไร?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะเห็นแปะโช้วปวยมองดูรอยเท้าบนพื้น จมอยู่ในห้วงความครุ่นคิด จึงกล่าว

"ท่านลองบ่งบอกรูปโฉมของคนทั้งสองมาฟังดู"

ปิงหึงเสี้ยวยกมือเกาศีรษะ จากนั้นจัดแจงผ้าโพกศีรษะให้ตนกล่าวว่า

"ไม่มีใดพิเศษพิสดาร พวกมันล้วนเป็นชายกลางคน หนึ่งในสองท่าทางยากไร้ ที่หว่างเอวสะพายน้ำเต้า อีกผู้หนึ่งหน้าตาเหี้ยมหาญ สองมือหยาบกร้านเป็นพิเศษ...ใช่แล้ว ชายกลางคนยากไร้นั้นในมือถือห่อผ้าใบหนึ่ง"

แปะโช้วปวยรับฟังถึงตอนนี้ พลันอุทานดังอาออกมา

เฮ้งเซี่ยวเจียะทราบว่า มันคงนึกถึงผู้ใดขึ้นมา แต่ก็ไม่ได้กามไถ่ ทวนคำว่า

"ห่อผ้า?"

ปิงหึงเสี้ยวรับคำว่า

"ใช่แล้ว ในห่อผ้ามีหนังสือทุงยี้อจิบ จัดวางอยู่บนสุด"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างได้คิดว่า

"พวกท่านพอเห็นชื่อหนังสือ เข้าใจว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับปลา ต้องการตรวจค้นให้ชัดเจน ดังนั้นหยิบฉวยมาชมดู"

ปิงหึงเสี้ยวคบขาอ่อนดังฉาดใหญ่ กล่าวว่า

"ใช่แล้ว เป็นเช่นนี้เอง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ท่านสามารถขอหยิบยืมจากผู้คน ไยต้องขโมยด้วย?"

ปิงหึงเสี้ยวตะกุกตะกักว่า

"เราก็คิดหยิบยืม อุนโกวเนี้ยบอกว่า..."

อุนยิ้วกลับเปิดเผยยิ่ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าได้ยินเซี่ยวปิงบอกว่ามีหนังสือทุงยี้อจิบ,ล่มหนึ่ง รู้สึกน่าเล่นยิ่ง ดังนั้นบอกให้ขโมยมา ไม่แน่ว่าภายในมีบันทึกเคล็ดลับของการนึ่งปลา พวกเรานำปลากลับไปนึ่งในหอลมพิรุณโปรย ตัวเองตกได้ ตัวเองนึ่งปลา ค่อยมีรสชาติกว่าเดิม"

ปิงหึงเสี้ยวกล่าวเสริมว่า

"ดังนั้นเฮ็กถั่วเท้าอาสาว่า คอยดูฝีมือเรา จากนั้นสั่งต่อตัวจุ้ยงู้หลายคำ ก็เดินเข้าไปทักทายปราศรัยกับชายฉกรรจ์ทั้งสองนั้น"

อุนยิ้วพลันหัวร่อคิกคักกล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า เฮ็กถั่วเท้าบอกว่าอย่างไร?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ท่านบอก"

อุนยิ้วกล่าวว่า

"มันเดินเข้าไป ประสานมือต่อชายฉกรรจ์ทั้งสองบอกว่าโต๊ะในที่นี้ถูกผู้คนจับจอง มันสามารถร่วมโต๊ะหรือไม่? ชายฉกรรจ์ทั้งสอง

ย่อมอนุญาตมันนั่งลง เฮ็กถั่วเท้ายังชวนสนทนากับพวกมัน ถามไถ่ชื่อแซ่ชายฉกรรจ์ทั้งสอง"

เล่าถึงตอนนี้ อดหัวร่อคิกคักอีกครามิได้

ยังดีที่ปิงหึงเสี้ยวกล่าวสืบต่อ

"ชายกลางคนยากไร้นั้นบอกว่าเราแซ่เซียง ชายฉกรรจ์หน้าค้เหี้ยมหาญบอกว่าเราแซ่แย่ เฮ็กถั่วเท้าหัวร่อพลางกล่าวว่า ช่างประจวบเหมาะนัก หากเพิ่มคนแซ่จิวอีกผู้หนึ่ง ไยมิใช่กลับกลายเป็นราชวงศ์เซียงจิว* แล้ว?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะซักถามว่า

"ภายหลังเล่า?"

ปิงหึงเสี้ยวเล่าว่า

"คนแซ่แย่เรียนถามชื่อแซ่เฮ็กถั่วเท้าบ้างเฮ็กถั่วเท้ากล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า "เราแซ่ซื่อ (แปลว่าประวัติศาสตร์)"

คำพูดพอกล่าว เฮ้งเซี่ยวเจียะอดรู้สึกน่าหัวร่อมิได้ กล่าวว่า

"เตียถั่วเท้ารู้จักกลั่นแกล้งก่อกวนนัก"

ปิงหึงเสี้ยวหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

"ชายฉกรรจ์ทั้งสองกลับมีขันติข่มกลั้น เพียงสบตากัน คนแซ่แย่ยกถ้วยคารวะสุราต่อเฮ็กถั่วเท้ายามนั้นตัวจุ้ยงู้อยู่ที่เบื้องล่างพลันร่ำร้องขอความช่วยเหลือ..."

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวถามว่า

"มันอยู่ดีๆ ไฉนร้องขอความช่วยเหลือที่กลางถนน?"

ปิงหึงเสี้ยวกล่าวว่า

"นี่เป็นเฮ็กถั่วเท้านัดหมายไว้แต่แรก ให้ตัวจุ้ยงู้ร่ำร้องขอ

---

* ภาษาจีนกลางอ่านว่าราชวงศ์เจี่ยงโจว

ความช่วยเหลือที่เบื้องล่าง ฉวยโอกาสที่ชายฉกรรจ์ทั้งสองชะโงกศีรษะมองลงไป ขโมยหนังสือมาซุกเก็บไว้ในอกเสื้อ จากนั้นหาข้ออ้างกล่าวคำอำลากลับมายังโต๊ะของพวกเรา ชำระบัญชีลงจากเหลา สมทบกับตั่วจุ้ยงู้...จะอย่างไรการร่ำร้องขอความช่วยเหลือกลางถนนหาได้ผิดกฎหมายไม่"

เฮ้งเซี่ยวเจียะทอดถอนใจกล่าวว่า

"แต่พวกท่านขโมยสิ่งของ กลับประพฤติผิดกฎหมาย"

ปึงหึงเสี้ยวกล่าวว่า

"พากเราความจริงเพียงคิดหยิบยืมมาสักครู่ ก็คืนให้กับมันมิคาดพอพลิกออกดู หนังสือทุงฮื้อจิบอะไรนั่น หามีเนื้อหาเกี่ยวกับกุ้งหอยปูปลาไม่ หากแต่เป็นชื่อคนเป็นทิวแถว"

แป๊ะโช้วปวยร้องโพล่งว่า

"พวกท่านก่อเภทภัยแล้ว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะถามอย่างระมัดระวังว่า

"หนังสือเล่มนั้นมีลักษณะอย่างไร?"

ปึงหึงเสี้ยวกล่าวโดยไม่ขบคิดว่า

"นั่นเป็นฉบับพิมพ์ที่เมืองฮั่งจิว ตัวหนังสือใหญ่ เว้นแถวกว้างเนื้อกระดาษเหลืองเหนียวนุ่ม สีหมึกเข้มข้น คาดว่าเป็นกระดาษเมืองอุนจิวจัดพิมพ์ได้ไม่เลว"

"ท่านกลับจดจำได้อย่างชัดแจ้ง ไม่ทราบจดจำเนื้อหาได้หรือไม่?"

ปึงหึงเสี่ยวเกาศีรษะ จากนั้นลูบคาง กล่าวว่า

"ขามกะทันหันไม่ทันสังเกต เราเห็นว่าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการนึ่งปลา ก็ส่งคืนให้กับเตียถั่ว เตียถั่วซุกเก็บไว้ในอกเสื้อ ทั้งหมดล้วนไม่ได้อ่านดูโดยละเอียด"

เฮ้งเซี่ยวเจียะรู้สึกว่านักศึกษาผู้นี้ประหลาดนัก ไม่อ่านเนื้อหาใจความกลับศึกษาฉบับพิมพ์ และการจัดพิมพ์ ยามนั้นถามว่า

"ภายหลังเตียถั่วไฉนถูกจับกุมไป?"

ปิงหึงเสี้ยวกล่าวว่า

"พวกเราเสาะหาร้านอาหารแห่งหนึ่ง ให้พ่อครัวนึ่งปลา หลังจากรับประทาน เตียวถั่วบอกว่าจะคืนหนังสือแก่ผู้อื่นก่อน คาดว่ามันคงถูกเม่งคงคงและพวกควบคุมตัวในระหว่างทาง ภายหลังแปดจอมดาบใหญ่ปรากฏขึ้น ท้าสู้กับท่าน ต่อยตีเข้าร้านโช้วเจียะแจ พวกเราดิดเข้าร้านไป พลันได้ยินที่ด้านหลังมีคนบอกว่า..."

เล่าถึงตอนนี้ แป๊ะโช้วปวยพลันตวาดว่า

"เป็นผู้ใด?"

12 โจรบโมยหนังสือ

ปึงหึงเสี้ยวกล่าวว่า

"เรากำลังจะเล่าสืบต่ออยู่แล้ว ท่านร้อนรุ่นอันใด?"

เห็นเงาร่างผอมเล็กสายหนึ่งถลันออกจากมุมก่ำแพง ประสานมือต่อแป๊ะโช้วปวยกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ กล่าวว่า

"บริวารน้อมพบฮู่เล้าจู้ (รองหัวหน้าหอ) กับซาตึงแก (หัวหน้าคนที่สาม)"

ผู้มาคือยุงตัวน้อยเซี้ยงกอยี้ที่สันทัดจัดเจน ใบหน้าขาวเย็นราวน้ำแข็ง

ปึงหึงเสี้ยวค่อยทราบว่า แป๊ะโช้วปวยตวาดถามว่าผู้ใดเร้นกายเข้ามา ตัวเองกลับไม่รู้สึกตัว ต้องอดหน้าแดงวูบมิได้

แป๊ะโช้วปวยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"มีเรื่องใด?"

เชี้ยงกอยี้กล่าวว่า

"โชวกงจื้อสั่งไว้ ผู่เส้าจู้หากไม่มีเรื่องสำคัญใด ขอให้กลับหอลมฝน น้ำบึงที่ภูเขาเทียนจั้วซัวพลุ่งพล่านปั่นป่วน เส้าจู้คิดหารือกับท่าน"

แป๊ะโช้วปวยโบกมือกล่าวว่า

"ตกลง เราจะกลับไปโดยเร็ว"

เชี้ยงกอยี้รั้งอยู่ที่เดิม ไม่ได้จากไป

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"เจ้ายังมีเรื่องใด?"

เชี้ยงกอยี้กล่าวว่า

"โชวกงจื้อให้เรารั้งอยู่ที่นี้ ดูว่ามีที่ใดให้ใช้สอย ท่านทั้งสองโปรดสั่งได้อย่างเต็มที่"

แป๊ะโช้วปวยไม่แยแสสนใจมันอีก หันไปกล่าวกับปิงหึงเสี้ยวว่า

"ท่านกล่าวสืบต่อ"

ปิงหึงเสี้ยวงงงันวูบจึงกล่าว

"เมื่อครู่เรากล่าวถึงตอนไหนแล้ว?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะชิงกล่าวว่า

"ท่านเล่าว่ามีคนมาถึง ผู้มาใช่เป็นชายฉกรรจ์บนเหลานกยูงทั้งสองนั้นหรือไม่?"

ปิงหึงเสี้ยวผงกศีรษะกล่าวว่า

"เป็นพวกมันทั้งสองมาถึงด้านหลังพวกเราโดยไร้เสียง คนแซ่เชียงนั้นทักทายว่า พวกเรามีวาสนานัก เพียงวันเดียวพบกันสองครั้งดรา จากนั้นค่อยทวงถามสิ่งของจากเตียถั่ว"

"กล่าวไปประหลาดนัก แปดจอมตาบที่ดุร้ายอะไรนั่นคล้ายอสรพิษสูดได้กำมะถัน ล้วนระทดระทวยไม่กล้าส่งเสียง กลับเป็น

เฮีกถั่วเท้ามีความเข้มแข็ง กล่าวว่า 'ท่านคิดทวงถามหนังสือเล่มนั้น กระมัง เราความจริงคิดส่งคืนให้'"

"คนแซ่เชียงหัวร่ออิอะ ถามว่า 'ท่านเป็นคนขโมยหนังสือมา?'"

"เตียถั่วตอบว่า 'เป็นหยิบยืม มิใช่ขโมย'"

"คนแซ่เชียงกล่าวว่า 'แต่ท่านหาได้คืนให้ไม่'"

"เตียถั่วชี้มือไปยังแปดจอมดาบใหญ่ กล่าวว่า 'เป็นพวกมันขัดขวางเรา'"

"คนแซ่เชียงส่งเสียงดังอ้อ กวาดมองคนทั้งแปดแวบหนึ่ง ถามว่า 'มีเรื่องเช่นนี้?'"

"แปดจอมดาบใหญ่หน้าบัดเดี๋ยวแดงฉาน บัดเดี๋ยวซีดขาว ยังคงไม่ส่งเสียง คนแซ่เชียงจึงหันมากล่าวถามเตียถั่วว่า 'ท่านทราบได้อย่างไรว่าพวกเรามีหนังสือเล่มนี้?'"

"เตียถั่วกลับไม่บ่งบอกว่าเราเป็นคนพบเห็น ยืดอกรับเรื่องราวไว้เอง กล่าวว่า 'เราเป็นผู้เชี่ยวชาญ มองปราดเดียวก็ดูออก'"

"คนแซ่แฮ่กล่าวอย่างสงสัยใจว่า 'ผู้เชี่ยวชาญแขนงใด?'

"คราครั้งนี้คนแซ่เชียงฉุดดึงมันไว้ ยกมือทำท่าลักล้วง คนแซ่แฮ่ค่อยเข้าใจในบัดดล กวาดมองเตียถั่วแวบหนึ่ง กล่าวว่า 'ดูท่าพี่ท่านไม่ได้ยึดถือพวกเราเป็นสหาย ท่านหาได้แซ่ซื่อไม่'"

"เตียถั่วได้แต่ยอมรับว่า'เราแซ่เตียหยิบฉวยสิ่งใดของพวกท่านได้แต่ยอมรับชะตากรรม เพียงไม่ทราบพวกท่านสืบเสาะถึงสถานที่นี้ได้อย่างไร'

"คนแซ่แฮ่ยิ้มพลางชี้มือไปยังคนแซ่เชียง กล่าวว่า 'มีมันอยู่ด้วย ไม่ว่าผู้ใดก็หนีไม่รอด'..."

เฮ้งเซี่ยวเจียะรับฟังถึงตอนนี้ ต้องกล่าวว่า

"นั่นย่อมแน่นอน"

ปิงหึงเสี้ยวกล่าวว่า

"ตอนนั้นเราฉุกคิดถึงคนผู้หนึ่ง แต่ยามระทันหันนึกไม่ออกว่าเป็นผู้ใด คนแซ่แย่กล่าวว่า 'หากเราดูไม่ผิด ท่านที่นับถือคงเป็นราชข้าวเตียถั่วแล้ว'"

"เตียถั่วกล่าวว่า 'ในความเห็นเรา พวกท่านก็ไม่ได้แซ่เชียงแซ่แย่'"

"คนแซ่แย่หัวร่อดังๆ กล่าวว่า 'ใช่แล้ว พวกเราถือว่าผู้ใดก็ไม่หลอกลวงผู้ใด'"

"คนแซ่เชียงยังสอบถามถึงหนังสือเล่มนั้น กล่าวว่า 'ท่านเมื่อเป็นเตียถั่ว นับเป็นนักสู้อันที่ยงธรรม ไฉนและเลิมหนังสือเล่มนั้น?'"

"เตียถั่วกล่าวว่า หนังสือเล่มเล็กๆ มีอันใดแปลกพิสดาร ภายในเล่มไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับปูปลา มาตรว่ากำนัลให้เรายังไม่ต้องการ'"

"พลางยื่นส่งหนังสือคืนให้ ชายฉกรรจ์ทั้งสองหันไปมองหน้ากัน เป็นคนแซ่แย่รับหนังสือไว้ คนแซ่เชียงก็มีสีหน้าผ่อนคลาย กล่าวว่า 'เตียเฮียตี่ เรื่องนี้สืบเนื่องจากท่าน ขอให้ท่านไปยังกรมเมืองสักคราพวกเราต้องปฏิบัติตามหน้าที่'"

แปะโช้วปวยแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"เรื่องราวไม่อาจเลิกราโดยสันติจริงๆ"

ปิงหึงเสี้ยวเล่าว่า

"ตอนนั้นถังปัอู่ร่ำร้องว่า พวกมันกระทำเกินเลยไป ชักชวนพวกเราต่อสู้ขัดขืน เตียถั่วไม่ทราบนึกได้อันใด ทัดทานพวกเราไว้ ถามว่า 'ขอถามท่านทั้งสอง...ใช่เป็นทิยี่เอี้ย (นายที่สองแซ่ทิ) และชุยซาเอี้ย (นายที่สามแซ่ชุย) หรือไม่?"

"ชายฉกรรจ์ทั้งสองน้อมกายเล็กน้อย กล่าว 'เราคือทิอิ้วแย่ มันเป็นซาซือตี่ (ศิษย์ผู้น้องคนที่สาม) เราชุยเลียกเชียง'"

เชี้ยงกอยี้ที่ด้านข้างอุทานดังอา กล่าวว่า

"ทิชิ่ว (มือเหล็ก) ทิอิ้วแย่กับตุยเมี่ย (ล่าชีวิต) ชุยเลียกเชียง?"

จูเชียวเอียผงกศีรษะกล่าวว่า

"เล่ายี่ (คนที่สอง) และเล่าซา (คนที่สาม) ของสี่ยอดมือปราบ"

ปิงหึงเสี้ยวกล่าวว่า

"ใช่แล้ว เราพอได้ยินนามของพวกมัน ต้องตะลึงลานกับที่ คนทั้งสองนี้ปราบภัยพาลพิทักษ์คุณธรรม พวกเราไม่อาจลงมือเด็ดขาด คาดว่าเตียถั่วครุ่นคิดเช่นนี้ จึงกล่าว 'ไม่ทราบว่าเป็นท่านทั้งสองที่ล่วงเกินโปรดให้อภัย เราจะติดตามท่านทั้งสองไปสักครา"

"ตุยเมี่ยยิ้มพลางกล่าวขอบคุณ ทิชั่วก็กล่าวว่า 'การไปครั้งนี้เพียงเพื่อถอนคดี เตียเฮียตี๋จะได้รับการปล่อยตัวออกมาโดยเร็ว'"

"อุนยิ้วยังไม่ยินยอม คิดหมายลงมือ เตียถั่วกระทืบเท้าร้องว่า 'อย่าได้ลงมือ หากว่าลงมือ พวกเราเท่ากับไม่เคารพกฎหมายแล้ว'

"ดังนั้นพวกเราได้แต่เบิกเนตรดูทิชิ่วกับตุยเมี่ยคุมตัวเตียถั่วไป ซึ่งความจริง นี่เป็นเรายุยงให้เตียถั่วขโมยหนังสือ ผู้ที่สมควรไปยังกรมเมืองเป็นเราเอง"

เฮ้งเชี่ยวเจียะกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"หากเป็นพวกมันทั้งสอง การไปของเตียถั่วครั้งนี้กลับไม่มีเรื่องราวใด เพียงกริ่งเกรงว่าหนังสือเล่มนั้น..."

แป๊ะโช้วปวยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

'นี่เรียกว่าแส่หาเอง ไม่อาจโทษว่าผู้คนได้"

ปิงหึงเสี้ยวคล้ายไม่มีความรู้สึกที่ดีต่อแป๊ะโช้วปวย พอฟังต้องกระชากเสียงว่า

'ท่านหมายความอย่างไร?"

อุนยิ้วสอดคำขึ้น

"เขาบอกว่าพวกท่านหนอนโง่งมทั้งสองสมควรอยู่ในคุกคุมขัง"
ปิงหึงเสี้ยวชุ่นแค้นจนหน้าเขียวคล้ำ กล่าวว่า
"ท่าน..."
เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวกับแป๊ะโช้วปวยว่า
"รอยเท้าที่จมลึกไปในพื้นศิลาคู่นั้นคงเป็นของทิชิ่ว ตอนที่มันเพิ่งบรรลุถึง คิดระวังป้องกันฝ่ายตรงข้ามลงมือ เกร็งกำลังภายในขึ้น แต่ว่าวิชาท่อนล่างไม่หนักแน่นพอเป็นเหตุให้กำลังภายในรั่วไหลออกไปทิ้งรอยเท้าอยู่บนพื้น"
แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า
"เนื่องด้วยวิชาท่อนล่างของมันค่อนข้างอ่อนด้อย ค่อยแสดงออกถึงพลังการฝึกปรือที่น่าตระหนก พลังฝีมือของมันอยู่ที่กลางฝ่ามือเลือดเนื้อทั้งคู่ นับเป็นบุคคลที่ยากรับมือได้"
เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า
"อย่างนั้นผู้ที่เหยียบย่ำเกลือบตกไม้โดยไม่ขอกช้ำเสียหายคงเป็นคุยเมี่ยแล้ว"
แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า
"มีแต่วิชาตัวเบาของมัน จึงบรรลุถึงขั้นเหยียบจอกข้ามลำน้ำแผ่วเบาราวปุยนุ่น"
ปิงหึงเสี้ยวรับฟังจนแค่นเสียงดังเฮอะคำหนึ่ง
แป๊ะโช้วปวยกล่าวอีกว่า
"ภายในหอมีเรื่อง ข้าพเจ้าต้องกลับไปสักครา"
เฮ้งเซี่ยวเจียะผงกศีรษะกล่าวว่า
"ดูท่าข้าพเจ้าสมควรไปยังกรมเมือง หาทางช่วยเหลือเตียถั่วออกมาก่อน"
จูเซี่ยวเอียกล่าวเสริมว่า

"ง้วนเล่าตั่ว (คนที่หนึ่งแซ่ง้วน หมายถึงเซียนวิเศษอมตะ) ได้รับคำสั่งให้มาใกล่เกลี่ยเรื่องนี้แต่ยังมาสายก้าวหนึ่งตอนนี้คิดตามไปยังกรมเมืองแล้ว คาดว่าด้วยอิทธิพลของหอลมพิรุณโปรย สมควรประกันตัวเตียถั่วออกมาได้ไม่ยากนัก"

เช้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ได้รับคำสั่งผู้ใด?"

จูเซี่ยวเอียแย้มยิ้มพลางกล่าวว่า

"โซวเส้าจู้ทราบว่าที่นี้เกิดเรื่องขึ้น ดังนั้นใช้สอยพวกเรามา"

เช้งเซี่ยวเจียะมองดูจูเซี่ยวเอีย เซี้ยงกอยี้กับแปะโช้วปวยกล่าวว่า

"เพียงชั่วพริบตาระดมกำลังมาสามขบวน โซวตั่วกอมีหูตาปราดเปรียวนัก สามารถคบหาตั่วกอเช่นนี้ ต่อให้เกิดเรื่องก็ไร้เรื่องราว"

แปะโช้วปวยสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง เช้งเซี่ยวเจียะจึงกล่าว

"ยี่เหยไม่เห็นด้วยหรือ?"

แปะโช้วปวยกล่าวว่า

"โซวตั่วกอเป็นผู้เข้มแข็ง น่าเสียดายที่ฝ่ายตรงข้ามเป็นจูกัวะชิงแช"

เช้งเซี่ยวเจียะกล่าวถามว่า

"ยี่กอเห็นว่าแม้กระทั่งโซวตั่วกอก็สู้จูกัวะชิงแชไม่ได้หรือ?"

"นี่ยากบอกได้ แต่ท่านต้องระมัดระวังให้มากไว้"

เช้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ก่อนที่ข้าพเจ้าจะลงมือต่อจูกัวะชิงแช ต้องกระทำเรื่องหนึ่ง"

"เรื่องอันใด?"

"ก่อนอื่นขอถอนตัวออกจากหอลมพิรุณโปรย"

"ช้อ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"เมื่อเป็นเช่นนี้ การกระทำของข้าพเจ้าจึงไม่กระทบกระเทือนถึงหอลมพิรุณโปรย หากว่าล้มเหลว ก็เป็นเรื่องส่วนตัวของข้าพเจ้า หากลงมือสำเร็จ ทกประการล้วนดีขึ้น"

"อืมม์...เพียงแต่เช่นนี้สร้างความดับแค้นแก่ท่านไปแล้ว"

"นี่เป็นวาจาใด ข้าพเจ้ายังต้องหาเหตุผล ประกาศถอนตัวออกจากหอลมพิรุณโปรย เขียนหนังสือตัดสินใจ รบกวนท่านเสนอต่อตั่วกอแทนข้าพเจ้า"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"นี่ไม่เป็นปัญหา...ท่านต้องการกำลังคน เราก็จะจัดสรรให้กับท่าน"

"ทิ้งจูเซี่ยวเอียไว้ นอกจากนั้นข้าพเจ้าเพียงต้องการถังป้อง้กับปิงหึงเสี้ยวก็พอแล้ว"

"พวกมัน...สามารถช่วยเหลือได้หรือ?"

"พวกมันมีจิตใจดีงาม มิหนำซ้ำมีการคบหากับข้าพเจ้าวิจารณ์ตามพลังฝีมือ เมื่อมีลู่จืออิด อี้ซีหนอ กู่ทิชาและเตี่ยอ่วยสี่ ก็พอแล้ว หากเรียกระดมพี่น้องของหอลมพิรุณโปรยมากเกินไป จะกระทบกระเทือนถึงเบื้องสูง สามารถหลีกเลี่ยงได้ก็หลีกเลี่ยง"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"ท่านกล่าวมีเหตุผล...แต่ตอนนี้ผู้ที่ติดตามพวกเรา สมควรเป็นเตี่ยอ่วยสี่กระมัง?"

"เตี่ยอ่วยสี่ฉายาเหยียบหิมะไร้รอย ด้ายวิชาตัวเบาของมันสามารถทัดเทียบกับตุยเมี่ย"

"คาดว่าเสี่ยงเกี้ยยังไม่วางใจต่อพวกเรา?"

"นี่เป็นเรื่องความเป็นความตาย ย่อมต้องระมัดระวังให้มากไว้"

"อย่างนั้นปล่อยให้มันดิดตามเถอะ..."

ทั้งสองสนทนาด้วยสุ้มเสียงแผ่วเบา มิให้บุคคลที่สามได้ยิน อุนยิ้วชมดูเป็นที่ขัดตา ร้องว่า

"ข้าพเจ้าพบเห็นความลับประการหนึ่ง"

ทั้งสองยุติการสนทนาแป๊ะโซ้วปวยมองดูอุนยิ้วอย่างไม่เป็นมิตร อุนยิ้วยังกล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มย่องว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจว่ามีแต่สตรีจึงซุบซิบหารือกัน สนทนาอย่างแผ่วเบา หัวร่อด้วยเสียงอันดัง ยามนี้ค่อยทราบว่า วีรบุรุษผู้กล้าก็เป็นเช่นเดียวกัน"

แป๊ะโซ้วปวยพอฟัง กล่าวกับเฮ้งเซี่ยวเจียะอย่างขุ่นเคืองว่า

"ข้าพเจ้าไปก่อนก้าวหนึ่ง"

จากนั้นลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"หากต้องการทำความเข้าใจกับเรื่องของสี่ยอดมือปราบ ลองไปยังตรอกเทียจื้อฮั่ง จดจำไว้ อดกสั้นได้พึงอดกสั้น ทำเนียงถึงสถานการณ์ใหญ่เป็นหลัก"

พลางสั่งเซี้ยงกอยี้รอรับจดหมายจากเฮ้งเซี่ยวเจียะในที่นี้ ตัวเองปลีกตัวจากไปก่อน

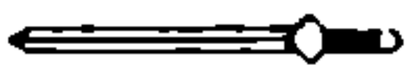

13 [illegible]

อุนยิ้วเห็นแป๊ะโซ้วปวยบอกไปก็ไป สร้างความขุ่นเคืองจนเชิดปากน้อยๆ ขยี้เท้าคราหนึ่ง คล้ายกับจะขยี้มดบนพื้นไปเจ็ดแปดตัว

เฮ้งเซี่ยวเจียะชมดูจนลอบทอดถอนใจเบาๆ

อุนยิ้วกล่าวถามว่า

"เขาไปยังที่ใด?"

"กลับทอลมฝน"

อุนยิ้วถามอีกว่า

"พวกเราไม่ไปหรือ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ยังไม่กลับไป พวกท่านยินยอมกระทำเรื่องบางประการหรือไม่?"

คราครั้งนี้เป็นปิงหึงเสี้ยวถามว่า

"เรื่องอันใด?"

"เรื่องสำคัญ"

ถังป้อง้ถามว่า

"กระทำกับผู้ใด?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะชี้มือมาที่ตัวเอง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้า"

ถังป้อง้บังเกิดความกระดือรือร้นขึ้นมา กล่าวว่า

"กระทำเรื่องสำคัญกับท่าน? เรื่องเช่นนี้ย่อมเหมาะสมกับพวกเราที่สุด"

ไม่ทันขาดคำ อุนยิ้วก็กล่าวด้วยความกระหยิ่มยินดีว่า

"รีบบอกต่อข้าพเจ้า ที่แท้เป็นเรื่องอันใด?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะเพียงตอบว่า

"เรื่องนี้หากพวกท่านคิดกระทำ ก็ไม่อาจถอนตัว หากไม่กระทำก็ไม่บังคับแข็งขืน แต่อย่าได้ถามข้าพเจ้าเป็นเรื่องราวใด ไม่ถึงเวลาบ่งบอก ข้าพเจ้าจะไม่บ่งบอก"

จากนั้นกล่าวถามว่า

"พวกท่านกระทำหรือไม่?"

ถังป้องกล่าวเป็นบุคคลแรกว่า

"เรากระทำ"

ปิงหึงเสี้ยวกล่าวว่า

"เราก็ไปด้วย ทั้งหมดล้วนไว้วางใจท่าน เราไหนเลยไม่ไว้วางใจท่านได้?"

อุนยิ้วกล่าวเป็นเชิงยิ้มไม่เชิงยิ้มว่า

"เรื่องน่าเล่นเช่นนี้ไหนเลยขาดข้าพเจ้าได้ ต่อให้ข้าพเจ้าไม่ไว้วางใจภูตพบโศกเศร้านั้น ก็เชื่อถือก้อนหินน้อยท่าน"

พวกมันล้วนรุดไป
ไม่ว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะกระทำเรื่องใดก็ตาม
พวกมันล้วนติดตามไปกระทำ
เหตุผลเพียงเพราะความไว้วางใจ

ความไว้วางใจเป็นการพึ่งพิงชนิดหนึ่ง และเป็นการฝากฝังชนิดหนึ่ง ผู้ที่ปราศจากมันจะบังเกิดความอ้างว้าง เมื่อมีมันจะกอปรเป็นความเด็ดเดี่ยว มันเกิดขึ้นแก่ผู้ใด สืบเนื่องจากประกายแห่งนิสัยใจคอของคนผู้นั้น หากว่ามันสิ้นสูญจากผู้ใด นับเป็นข้อบกพร่องอย่างที่ไม่สามารถชดเชยได้

พวกมันไว้วางใจเฮ้งเซี่ยวเจียะ ดังนั้นติดตามเขาโดยไม่ลังเล

...แต่ว่าเรื่องราวที่เฮ้งเซี่ยวเจียะคิดกระทำในตอนนี้ ใช่ดูควรให้พวกมันไว้วางใจสืบไปหรือไม่?

...หากเฮ้งเซี่ยวเจียะสูญเสียความไว้วางใจต่อหน้าพวกมัน พี่น้องผองเพื่อนเหล่านั้นจะคาดคิดอย่างไร?

เฮ้งเซี่ยวเจียะคิดฆ่าจูกัวะชิงแซ
ก่อนที่จะฆ่าจูกัวะชิงแซ ต้องเตรียมการล่วงหน้า
ขั้นตอนแรกคือถอนตัวออกจากทอลมพิรุณโปรย
ไม่ว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะลงมือสำเร็จหรือล้มเหลว จูกัวะชิงแซเป็นหรือตาย ล้วนไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับแป๊ะโช้วปวยไม่อาจสืบสาวถึงทอลมพิรุณโปรย

แน่นอน หากว่าลงมือสัมฤทธิผล ปูนบำเหน็จความดีความชอบผู้ที่ได้รับประโยชน์ไม่อาจขาดทอลมพิรุณโปรย

ดังนั้นเรื่องแรกที่เฮ้งเซี่ยวเจียะกระทำคือ ทำหนังสือถึงโซวมั่งจิ้ม

ข้อความในหนังสือคือ ถอนตัวออกจากหอลมพิรุณโปรย
หนังสือเขียนเสร็จเรียบร้อยแล้ว
เฮ้งเซี่ยวเจียะมีความรู้ในเชิงอักษรเป็นอย่างดี
คิดถอนตัวออกจากหอลมพิรุณโปรย ย่อมต้องมีข้ออ้าง

คนผู้หนึ่งหากคิด "ทรยศ" ต่อผู้บังคับบัญชา การไม่ยอมรับนับถือคือเหตุผลที่มีน้ำหนักที่สุด

...เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ยอมรับนับถือโซวมั่งจิ้ม เห็นว่าตัวเองไม่สมควรเพียงเป็นซาดึงแก (หัวหน้าที่สาม)

...เขายังไม่ยอมรับนับถือหอลมพิรุณโปรย เห็นว่าไม่สมควรอยู่ฝ่ายจูกัวะชิงแซ

...นอกจากนั้นเขาไม่ยอมรับนับถืออุนยิ้วพัวพันกับตัวเองแต่พาน นิยมชมชอบแป๊ะโช้วปวย

เฮ้งเซี่ยวเจียะเห็นว่ามีเหตุผลเปี่ยมล้น สามารถปิดบังฟ้าข้ามทะเล

เมื่อเขียนถึงเหตุผลข้อที่สาม เฮ้งเซี่ยวเจียะต้องฉุกใจคิดตัวเองคาดคิดเช่นนี้จริงหรือ?

หมึกบนกระดาษยังไม่แห้งกรัง เฮ้งเซี่ยวเจียะมือถือพู่กันเพ่งตาครุ่นคิด ไม่ได้เขียนสืบต่อ

ที่นอกหน้าต่าง ความหนาวแผ่ปกคลุม ภายในวันสองวันนี้คาดว่าคงเกิดหิมะตก

หิมะพอเริ่มตก ก็ยากที่จะหยุดลง

อย่างน้อยในเวลาอันสั้น ความหนาวเย็นคงไม่สิ้นสูญ

ที่นอกร้านรวง สามารถมองเห็นเหลาสุราซ่องคณิกา เต็มไปด้วยความฟุ้งเฟ้อเสน่หา ขณะที่ม่านพลบค่ำกรายมา โคมราตรีถูกจุดขึ้น ปรากฏเป็นสภาพอันเจริญรุ่งเรือง

สถานการณ์บ้านเมืองในยามนั้น ฝ่ายไซแฮ่ประชิดชายแดน ทัพเลี่ยวเตรียมรุกราน ทหารได้กิมกำเริบเสิบสาน โจรผู้ร้ายชุกชุม แถบมณฑลจิกังมีกองกำลังยี่สิบหมื่นก่อความไม่สงบ ซ้องกังแห่งเขาเหลียงซานก็รวบรวมพลพรรคได้สามสิบหกคน แต่ฮ่องเต้ทรงมัวเมากับอบายมุข ปล่อยให้ขุนนางกังฉินครองเมือง

...นี่เป็นฝันงมงายที่ฟุ้งเฟ้อตื่นหนึ่ง หรือว่าเป็นสภาพความจริงที่วิเวกหดหู่?

...คาดว่าเราคงครุ่นคิดเช่นนี้ด้วย ไม่เช่นนั้นไฉนนำท่าทีของอุนยิ้วมาผนวกเป็นเหตุผลข้อที่สาม?

...หากเป็นเช่นนี้จริง เรานับเป็นคนต่ำช้า ละอายต่อแป๊ะ-ยี่กอมากแล้ว

เฮ้งเซี่ยวเจียะยังคงครุ่นคิดไม่คลาย

...ดูท่าฤดูหนาวนี้คงยาวนานยิ่ง

...ฤดูหนาวนี้คงหนาวเย็นยิ่ง

...อุนยิ้วเป็นสตรีที่กลัวความหนาวนัก

พริบตานั้น น้ำหมึกบนจานฝนหมึกแข็งตัวอีกแล้ว

เฮ้งเซี่ยวเจียะลงมือฝนหมึก เขียนจดหมายเสร็จเรียบร้อย ส่งมอบต่อเซี้ยงกอยี้ เพื่อเสนอต่อโซวมั่งจิ้ม เฮ้งเซี่ยวเจียะเชื่อว่าช่วงเวลานี้แป๊ะโช้วปวยคงเรียนบอกรายละเอียดทั้งหมดต่อโซวตั่วกอแล้ว

จากนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะม้วนเก็บภาพวาดตัวหนังสือในร้านโช้วเจียะแจ จัดวางเป็นระเบียบเรียบร้อย ค่อยปิดประตูร้านลง

อุนยิ้ว ปึงหึงเสี้ยวและถังป้องู้รอเขาอยู่ที่หน้าเวทีงิ้ว ข้างร้านขิงภายในตรอกเหี่ยจื้อฮั่ง เพื่อร่วมกันกระทำเรื่องหนึ่ง

เรื่องสำคัญที่เพียงพอกับการสะท้านนครหลวง สะเทือนทั้งบ้านเมืองเรื่องหนึ่ง

...ขณะเดียวกัน งิ้นบนเวทีคงเริ่มแล้ว

...พวกเราก็สมควรขึ้นเวทีแล้วกระมัง?

...เพียงไม่ทราบขณะที่ตั่วกอได้รับจดหมายของเรา หิมะเกล็ดแรกในวันนี้ตกลงหรือไม่ คำสั่งข้อแรกของเขาออกแล้วหรือไม่?

...ขณะที่ตั่วกอคลี่จดหมายออกอ่านที่ข้างเตาผิงบนหอเขียว ในใจมีความรู้สึกอย่างไร?

แป๊ะโช้วปวยรับจดหมายจากมือเซี้ยงกอยี้

จดหมายไม่ได้ปิดผนึก แป๊ะโช้วปวยเปิดซองอ่านดูก่อน จากนั้นกล่าวว่า

"เจ้าไปได้แล้ว"

เซี้ยงกอยี้รู้สึกประหลาดใจอยู่บ้าง

แต่มันไม่กล้าถามไถ่

มันมีความรู้สึกที่แปลกประหลาดประการหนึ่ง

มันรู้สึกว่าแป๊ะโช้วปวยกำลังแย้มยิ้ม

ค่อให้เปลือกนอกมันไม่มีรอยยิ้มแม้แต่น้อย แต่ในใจคงต้องแย้มยิ้ม มันไฉนไม่เปิดเผยรอยยิ้มออกมาแม้แต่น้อย?

ที่น่าประหลาดคือ ขณะที่เซี้ยงกอยี้นึกถึงข้อนี้ ในใจกลับบังเกิดความประหวั่นพรั่นพรึงชนิดหนึ่ง มันเองก็ไม่เข้าใจว่าตัวเองไฉนบังเกิดความรู้สึกเช่นนี้?

ก่อนที่เฮ้งเซี่ยวเจียะจะเดินทางไปยังตรอกเหี่ยจื้อฮั่ง ตกลงใจไปยังสถานที่หนึ่งก่อน

นั่นคือเดินทางสู่สถานที่คุมขัง สอบถามความปลอดภัยของเตียถั่ว

เฮ้งเซี่ยวเจียะเห็นว่า เรื่องที่เตียถั่วถูกจับกุมสามารถขยายใหญ่โตและทำให้เล็กลงได้ หนังสือที่เตียถั่วหยิบฉวยมาโดยไม่ตั้งใจก็มีเลศนัยเคลืองแฝง

วันเวลาที่ผ่านมา เฮ้งเซี่ยวเจียะคบหากับถังป้องู้ที่อวดตัวเป็นผู้กล้า และเตียถั่วที่ขวัญอ่อนแต่มักตอแยเรื่องราวเป็นพี่น้องอย่างสนิทสนม

...พี่น้องมีภัย ไหนเลยนิ่งดูดายได้?

นี่เป็นหลักการของชาวยุทธจักร

เฮ้งเซี่ยวเจียะสามารถเขียนตัวหนังสือที่ดี แต่งบทกวีที่ดี และเขียนบทร้อยกรองที่สล่ะสลวยได้ เขามีฝีมือสูงเยี่ยม เพลงกระบี่เลิศล้ำ เพลงดาบก็เหนือธรรมดา กล่าวได้ว่าเป็นทั้งบุ๋น และเป็นทั้งนักบู๊ แต่ที่แน่นอนคือเขาเป็นชาวยุทธจักร เช่นเดียวกับผู้คนไม่ว่าประกอบอาชีพอันใด เพียงเป็นอาชีพสำรอง อาชีพที่แท้จริงของคนผู้หนึ่งคือการเป็นคน

การเป็นคนจึงเป็น "อาชีพหลัก" ของคน

การเป็นชาวยุทธจักรที่ดีคนหนึ่ง จึงเป็น "หน้าที่" ของเฮ้งเซี่ยวเจียะ

เฮ้งเซี่ยวเจียะตกลงใจไปเยี่ยมเยียนเตี่ยถั่ว

...ในชีวิตของคน มักเกิดการเปลี่ยนผันเพราะทางเลือกและการตัดสินใจ ที่ดูไปไม่มีความสำคัญอันใด

ที่หน้าหอกระเรียนเหลือง เฮ้งเซี่ยวเจียะมองดูคณะปาหี่เป็นพิเศษ จนรู้จักกับแป๊ะโช้วปวย เป็นเหตุให้เผชิญหน้ากับตึกหกหุนครึ่งเป็นครั้งแรก

ที่ริมแม่น้ำฮั่นจุ้ย เนื่องด้วยมองดูแวบหนึ่ง ได้รู้จักกับลุ้ยซุ้งผู้บริสุทธ์ ประมือกับคนของเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าเป็นครั้งแรก

ในซากปรักหักพังย่านโขวจุ้ยโพ่ว เพราะฝนห่าใหญ่ จึงยื่น

มือช่วยเหลือโซวมั่งจิ้ม จากนั้นร่วมทางไปยังเหลาซาอะ ทำให้เขากลับกลายเป็นหัวหน้าคนที่สามของหอลมพิรุณโปรย

อย่างนั้นคราครั้งนี้เล่า?

นี่มีผู้ใดทราบได้?

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่า กระแสแห่งชีวิตจะพัดพาผู้คนไปยังสถานที่ใด

อาจบางทีการคงอยู่ของชีวิต เพื่อให้ผู้คนกระทำเรื่องที่ตัวเองไม่สามารถควบคุมบังคับได้

คนที่มีชีวิตอยู่ อาจบางทีเพื่อสร้างความยุ่งยากให้กับตัวเองหรือสร้างความยุ่งยากให้กับผู้อื่น หากปราศจากความยุ่งยาก ก็ไม่ใช่ผู้คน

หากว่านี่เป็นเหตุผลที่แท้จริง การเปลี่ยนแปลงคำ "ยุ่งยาก" เป็นความ "หฤหรรษ์" ผู้คนจะปลอดโปร่งขึ้นมากนัก สนุกสนานขึ้นมากนัก น่าเสียดายที่ไม่ว่าความสุขอันใด ล้วนต้องจ่ายค่าตอบแทนเข้าแลกมา

บางครั้งค่าตอบแทนสูงเกินไป

เช่นเดียวกับสินค้าบางประเภท ตั้งราคาแพงลิบลิ่ว ทำให้ผู้คนไม่มีบัญญาซื้อได้

ความสุขก็เช่นเดียวกัน

ยังดีที่ความสุขที่แท้จริง ยากซื้อหาด้วยราคาแพง แต่จะเสาะแสวงได้จากใจ

เพียงแต่ทำอย่างไรจึงปลดปล่อยความสุขที่ซุกซ่อนอยู่ก้นบึ้งหัวใจออกมา นับเป็นวิชาความรู้อันลึกล้ำ

ก่อนอื่นต้องรู้จักเพียงพอ จากนั้นต้องสะสมความดี แล้วค่อยปลงตก ทั้งยังต้องปล่อยวาง จึงได้รับความสุขทางใจ

พันตำลึงทองหาง่ายดาย ความสุขยากหาพบได้

โซวมั่วจิ้มมิใช่บุคคลที่มีความสุขคนหนึ่ง

สีหน้ามันหม่นหมองยิ่ง บวกกับเจ็บไข้ได้ป่วย ดังนั้นสองตาคล้ายไฟปีศาจสองดวง รูปร่างผ่ายผอมจนแทบปราศจากเงา คงเหลือแค่เต้าที่แดงซ่านที่สองแก้ม

...นี่คงเป็นพิษไข้กำลังแผดเผาอวัยวะภายในของมัน

หลังจากที่โซวมั่งจิ้มตัดเท้าข้างหนึ่งทิ้ง สีหน้ายิ่งแฝงความหมองคล้ำไม่คลาย

ยามนี้แววตาของมันยังเพิ่มความไร้สุขสันต์อีกชั้นหนึ่ง

นอกจากเหล่านี้แล้ว แป๊ะโช้วปวยสังเกตอันใดไม่ออก

โซวมั่งจิ้มเพิ่งอ่านจดหมายจบ

เป็นจดหมายจากเฮ้งเซี่ยวเจียะ

มันวางจดหมายลง วางทิ้งอยู่บนหัวเข่า ทอดตาที่คล้ายไฟเย็นออกนอกหน้าต่าง

ที่ไกลตาเป็นเขาเขียว

ระยะใกล้เป็นหอสูง

เขาเขียวเหนือเขา

หอเหนือหอ

โซวมั่งจิ้มพออ่านจดหมายจบ คล้ายเหนื่อยหน่ายยิ่ง ราวกับชราภาพลงอย่างกะทันหันสิบปี

มันนั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้สูงใหญ่พิเศษตัวหนึ่ง ซึ่งใช้แผ่นไม้ยาวสั้นไม่เท่ากันประกอบขึ้น

แผ่นไม้ทุกแผ่นล้วนตั้งตรง เก้าอี้ตัวนี้นอนได้ เอนพิงได้ แต่ไม่สะดวกสบายเท่าใด

...ด้วยอิทธิพลของโซวมั่งจิ้ม จัดว่าอยู่อันดับแรกในเมืองไคฮง มันไฉนยังนั่งเก้าอี้ที่เทอะทะไม่สะดวกสบายเช่นนี้?

...ซึ่งความจริง นอกจากเก้าอี้มังกรของฮ่องเต้แล้ว มันสามารถนั่งเก้าอี้อันใดก็ได้

...อาจบางทีโชวมั่งจิ้มเลือกเก้าอี้เช่นนี้ เพื่อไม่ให้ตัวเองรู้สึกสะดวกสบายเกินไป มีแต่บังเกิดความรู้สึกที่ไม่สบาย ค่อยดิ้นตัวขึ้นต่อสู้ดิ้นรนสืบไป

...ด้วยศักดิ์ตำแหน่งของโชวมั่งจิ้มทุกวันนี้ไม่อาจพ่ายแพ้ได้ มันยืนอยู่สูงเกินไป มิหนำซ้ำระหว่างที่ปีนป่ายขึ้นมา ได้รับบาดแผลทั่วร่าง หากว่าพลัดตกลงไปอย่างกะทันหัน เกรงว่าไม่เพียงกระทบกระเทือนถึงทั่วทั้งร่าง มิหนำซ้ำยากจะมีชีวิตอยู่ได้

แป๊ะโซ้วปวยมองดูบุคคลที่อ้างว้างเดียวดายผู้นี้ ในใจพลันบังเกิดความรู้สึกซับซ้อนมากหลาย ในจำนวนนี้มีความคิดประการหนึ่ง

...หากว่าผู้ที่นั่งบนเก้าอี้ตัวนี้เป็นมัน ไม่ทราบมันจะครุ่นคิดอย่างไร?

"น้ำในบึงท่วมสูงอีกแล้ว สักวันหนึ่งใช่จะเอ่อล้นออกมาหรือไม่?"

โชวมั่งจิ้มกล่าวเสียงเนิบนาบ จากนั้นถามว่า

"ท่านกำลังคิดอะไร?"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปลงว่า

"ข้าพเจ้ากำลังครุ่นคิด ชาตินี้ฉันทำเช่นนี้?"

โชวมั่งจิ้มทอดถอนใจยาว แววเหว่ว้าเย็นเยือกในดวงตายิ่งรุนแรงกว่าเดิม ปากกล่าวว่า

"อาจบางทีมันคิดเช่นนี้จริงๆ คนเพียงกระทำในสิ่งที่ตัวเองนึกคิด"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวอย่างเศร้าหมองว่า

"มันเอนเอียงไปทางฉั่วเกีย ที่กุมอำนาจใหญ่อยู่ในมือ ย่อม

ไม่ชมชอบที่พวกเราสนับสนุนจูกัวะชิงแช ข้าพเจ้าไม่เข้าใจจริงๆ เฮ้ง-เชี่ยวเจียะสมควรไม่ใช่คนชนิดนี้"

โชวมั่งจิ้มพลันยกมือกุมอกด้านซ้าย ใบหน้าเป็นสีเทาซีด หัวคิ้วทั้งคู่แทบขมวดเข้าหากันแนบแน่น

แป๊ะโช้วปวยค่อยพบว่า เกือบครึ่งปีมานี้ ขนคิ้วของโชวมั่งจิ้มหลุดร่วงไม่น้อย เส้นผมก็หรือมแหรึมกว่าเดิม

เนิ่นนานให้หลัง โชวมั่งจิ้มค่อยส่งเสียงไอออกมา คล้ายกับจะไอเอาปอดหัวใจออกมา

จากนั้นโชวมั่งจิ้มค่อยถามเบาๆ ว่า

"เล่าซาไม่ได้อธิบายอันใดต่อท่าน?"

แป๊ะโช้วปวยทอดถอนใจยาวคำหนึ่ง

โชวมั่งจิ้มก็ไม่กล่าววาจาอีก มันทอดตามองเกลือหิมะที่ปลิวโปรยอยู่นอกหอ คล้ายกับแปลงร่างเป็นต้นไม้แห้งเหี่ยวริมบึง อยู่เฝ้าความเย็นเยือกตลอดฤดูหนาวนี้

14 ข้าประกระบี่

เฮ้งเซี่ยวเจียะเพิ่งเดินทางถึงสถานที่คุมขังประจำนครหลวง เซียนวิเศษอมตะง้วนเฮาะโซ่วก็ปรากฏกาย ชิงฉุดรั้งเขาเอาไว้

เฮ้งเซี่ยวเจียะถามว่า

"มีปัญหาอันใดหรือ?"

เซียนวิเศษอมตะกล่าวได้ว่าสูงด้วยวัยวุฒิและคุณวุฒิ มันเป็นเจ้าศักดิ์สิทธิ์ที่หนึ่งแห่งเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า หลังจากที่สหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์ล่มสลาย มันก็เข้าร่วมกับหอลมพิรุณโปรย ยังคงอำนาจไม่เสื่อมคลายสหายชาวยุทธจักรให้ความยำเกรง ผู้คนในบ้านเมืองก็ให้เกียรติแก่มัน

แต่ดูท่าที เรื่องนี้แม้กระทั่งเซียนวิเศษอมตะที่คบหากว้างขวางยังคลี่คลายไม่ได้ เฮ้งเซี่ยวเจียะอดตื่นเต้นสงสัยอยู่บ้างมิได้

เซียนวิเศษอมตะกล่าวว่า

"เตียเฮียตี๋พอเข้ามา ความจริงต้องได้รับความเจ็บปวด เป็น

เราทัดทานไว้ แต่เรื่องการปลดปล่อยผู้คน พวกมันไม่กล้ากระทำโดยพลการ

มันกล่าวเสริมว่า

"มันเป็นผู้ต้องหาของสี่ยอดมือปราบ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้ารับผิดชอบ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าปลดปล่อย"

เฮ้งเซี่ยวเจียะเลิกคิ้วกล่าวว่า

"สี่ยอดมือปราบวางก้ามนัก เตียถั่วไม่ได้กระทำความผิดร้ายแรงใด ยังจะให้มันลิ้มรสความเจ็บปวด แสดงว่าไม่เห็นหอลมพิรุณโปรยอยู่ในสายตา ตอนนี้ไม่ทราบเป็นมือปราบท่านใดอยู่เวร?"

เซียนวิเศษอมตะกล่าวว่า

"ทิยี่เอี้ยกับชุยซาเอี้ยพอคุมตัวเตียเฮียตี่เข้ามา ก็ไม่เกี่ยวข้องอีก ตอนนี้คดีอยู่ในความรับผิดชอบของแนสี่เอี้ย (นายที่สี่แซ่แน) มันไม่ยอมรันนับญาติ ไม่ไว้หน้าผู้ใดทั้งสิ้น?"

"แนสี่เอี้ย? เป็นแนฮ้วย (เสียหเย็น)?"

"ย่อมเป็นมัน"

เมื่อเผชิญกับสี่ยอดมือปราบ ต่อให้เซียนวิเศษอมตะมีหน้ามีตาเท่าใด ก็ไม่สามารถสะสางได้

เฮ้งเซี่ยวเจียะแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

"ตกลง ข้าพเจ้าจะขอพบยอดมือปราบในเชิงกระบี่ท่านนี้ดู"

"ไม่ แนสี่เอี้ยยังไม่มาถึง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะลังเลเล็กน้อยแล้วกล่าว

"ข้าพเจ้าต้องการพบเตียถั่วก่อน"

เซียนวิเศษอมตะกล่าวว่า

"นี่ไม่มีปัญหา"

มันติดต่อกับเจ้าหน้าที่ทัณฑสถานแต่แรก ดังนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะ

เข้าสู่ห้องเยี่ยมนักโทษ พบหน้ากับเตียถั่วก่อน

เชียนวิเศษอมตะความจริงคิดเข้าไปด้วยเฮ้งเซี่ยวเจียะทราบว่าเตียถั่วเจริญอาหาร หลังจากเข้าคุกคุมขังคงอดยาก ดังนั้นขอให้เชียนวิเศษอมตะจัดเตรียมอาหารให้ก่อน

รอจนเชียนวิเศษอมตะปลีกตัวไปเฮ้งเซี่ยวเจียะก็เข้าสู่คุกคุมขัง นี่เป็นครั้งแรกที่เฮ้งเซี่ยวเจียะเดินเข้าคุกคุมขังหลังหนึ่ง

ท่านเคยเข้าสู่คุกคุมขังหรือไม่?

หากว่าท่านเคยเข้าสู่คุกคุมขังจะทราบว่านั่นเป็นโลกอมนุษย์เยี่ยงไร

นี่มิใช่โลกมนุษย์ ที่ถูกคุมขังเป็นผู้คนที่สูญสิ้นอิสรภาพปราศจากความหวัง เชื้อโรคแพร่กระจายอยู่ในอากาศ บางคนต้องโทษทั้งที่ร้องทุกข์ขอความเป็นธรรม บางคนเกิดจากเจ้าหน้าที่ไม่ตัดสินชี้ขาด ต้องถูกจับกุมคุมขังระยะยาว คดีคั่งค้างหมักหมม หนังสือราชการนำส่งเชื่องช้า ผู้ดูแลทั้งไม่เร่งรัด ชั้นผู้น้อยก็คอยหาผลประโยชน์อยู่ร่ำไป

นับตั้งแต่เฮ้งเซี่ยวเจียะเข้าสู่ยุทธจักร ดบหานักสู้ผู้ห้าวหาญมากหลาย ในจำนวนนั้นมีลูกผู้ชายที่รับทัณฑ์ทรมานเข้าคุกคุมขัง ดังนั้นได้ยินได้ฟังสภาพอันน่าหดหู่ภายในคุกมาแต่แรก

เขาไม่ต้องการเห็นสหายของเขาตกอยู่ในคุกคุมขัง

อย่าว่าแต่เตียถั่วไม่ได้กระทำความผิดใหญ่หลวงอันใด

เมื่อเชียนวิเศษอมตะสั่งการเรียบร้อย เข้าสู่ห้องเยี่ยมนักโทษ เฮ้งเซี่ยวเจียะก็สนทนากับเตียถั่วอยู่ครู่หนึ่งแล้ว

เฮ้งเซี่ยวเจียะเห็นเชียนวิเศษอมตะมาถึง ก็กล่าวว่า

"ไม่ได้ เตียโหงวกอไม่อาจรั้งอยู่ที่นี้"

เชียนวิเศษอมตะงงงันวูบจึงกล่าว

"ไม่ว่าอย่างไรต้องรั้งอยู่สี่ห้าวัน สี่ยอดมือปราบต้องไม่ปลดปล่อยคนรวดเร็วปานนี้"

เฮ้งเชี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าได้ยินเตียโหงวกอบอกว่า มันเคยติดต่อกับสหายเส้นทางเดียวกัน ช่วยเหลือมันกับถังปัอง้แหกคุกอะกไป หากว่ามันจับเจ่าอยู่ที่นี้สืบไป ถูกยิ่มเส้า ยิ่มอ่วงแห่งตีกลงทัณฑ์พบเห็น เกรงว่าจะรวมคดีทั้งสองคดีตัดสินรวมกัน ได้รับความลำบากกว่าเดิม"

เชียนวิเศษอมตะหน้านิ่วคิ้วขมวด กล่าวว่า

"เรื่องนี้..."

ได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เรื่องนี้เรื่องนั้นอันใด ขโมยหนังสือกลางท้องถนน ออกจะเย้ยกฎหมายไป ต้องควบคุมตัวไว้อีกระยะหนึ่ง"

คนกล่าวว่าชายชุดเขาว์ เท้าใบหน้าหล้ายสลักจะเทิศ ปราณรี้วรอยอย่างชัดแจ้ง ให้ความรู้สึกที่เด็ดเดี่ยวเยินชาชนิดหนึ่ง

ที่ห่างเอวมันเสียบกระบี่เล่มหนึ่ง ตัวกระบี่แคบเรียว คมกล้าและปราศจากฝัก สวมเสื้อผ้าธรรมดา เข้มแข็งราะกับทวนเล่มหนึ่ง ตลอดทั้งร่างปราศจากเลือดเนื้อส่วนเกินแม้แต่น้อย ดวงตาทั้งคู่กระดือรือร้นและสดใสเย็นชา

เจ้าหน้าที่ทัณฑสถานที่ยืนอยู่ด้านข้างรีบแนะนำว่า

"ท่านนี้คือแนสี่ปู้เอ้ย (ท่านมือปราบคนที่สี่แซแน) ท่านนี้ คือ... ผู้อาวุโสบนเส้นทางไคฮง...ง้วนเฮาะฮวกเล่าเอี้ยจื้อ (นายผู้เฒ่า) ท่านนี้คือ..."

มันแม้มีเจตนาเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของคนเหล่านี้ จนใจที่ฝีปากไม่ดี ตะกุกตะกักอยู่ครึ่งค่อนวัน ยังกล่าวไม่จบสิ้น

เฮ้งเซี่ยวเจียะพอพบเห็นคนผู้นี้ ในใจก็บังเกิดความรู้สึกประหลาดประการหนึ่ง เขาต้องประมือกับคนผู้นี้แน่นอน

เขาเชื่อว่าคนผู้นี้ก็ต้องบังเกิดความรู้สึกเช่นนี้

คนผู้นี้ย่อมเป็นแนฮ้วย (เลือดเย็น)

แนฮ้วยเลิกคิ้วข้างหนึ่ง ทักทายว่า

"เฮ้งเซี่ยวเจียะ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ทักทายว่า

"แนปู้เท้า (มือปราบแซ่แน)"

ดวงตาแนฮ้วยเป็นประกาย กล่าวว่า

"ฟังว่าร้านโช้วเจียะแจภายในตรอกน้ำเต้าเมืองไคฮง มีนักวาดลายพู่กันผู้หนึ่งปราดเปรื่องทั้งบุ๋นและบู๊ เข้าสังกัดหอลมพิรุณโปรยเพียงสามวัน ก็โค่นล้มดึกหกหุนครึ่งลงได้ แต่คนชีดชาลาภยศยินยอมอยู่ในตรอกซอย ยึดมั่นในปณิธาน คาดว่าเป็นท่านกระมัง?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มพลางกล่าวว่า

"แนปู้เท้าตัวคนเดียว อาศัยกระบี่เล่มเดียว ปราบภัยพาลทั้งแผ่นดิน พฤติการณ์อันน้อยนิดของข้าพเจ้านับเป็นอย่างไรได้ เพียงหวังแนเอี้ยเห็นแก่หอลมพิรุณโปรย และไว้หน้าข้าพเจ้า อนุญาตเดียเฮียตี่ผู้นี้ได้รับการประกันตัวออกไป ข้าพเจ้าขอใช้ศีรษะบนบ่าเป็นเครื่องค้ำประกัน เมื่อถึงเวลามันต้องมารับการสอบปากคำแน่นอน"

แนฮ้วยเลิกคิ้วดกหนากล่าวว่า

"ท่านต้องการให้เราปลดปล่อยคนโดยพลการ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะฟังจากปากคำมัน ทราบว่าไม่อาจเลิกราโดยง่ายดาย ดังนั้นกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"ข้าพเจ้าเห็นว่าเดียเฮียตี่ไม่ได้กระทำความผิดร้ายแรงใด ตามกฎเกณฑ์สามารถได้รับการประกันตัวออกไป ดังนั้นคิดขอให้แนเอี้ย

อำนวยความสะดวกให้เท่านั้น"

แนช้วยแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิใช่พระโพธิสัตว์ จะได้ให้ความยะดวกแก่ต่ำสัตว์ ท่านลองถามไถ่สหายของท่านว่า มันลงมือต่อผู้ใด"

เฮ้งเซี่ยวเจียะได้แต่ข่มเพลิงโทสะกล่าววว่า

"ก่อนหน้านี้มันไม่ทราบว่าเป็นปู้เอี้ย (เจ้านายมือปราบ) สอง ท่านหาได้มีเจตนาลบหลู่ไม่"

แนช้วยตัดบทว่า

"เรื่องนี้ข้าพเจ้าไม่สามารถตัดสินใจได้"

"ท่านไม่รายงานขึ้นไป ก็ไร้เรื่องราวแล้ว"

แนช้วยมองดูค้ามกระบี่รูปดาวโค้งที่เหนือหัวไหล่ของเขา กลาววว่า

"นอกจากท่านให้ข้าพเจ้าทดสอบกระบี่ของท่าน"

"กระบี่ของข้าพเจ้าเล่มนี้เฟียงเป็นเครื่องประดับใช้ชู่ขวัญโจรลักเล็กขโมยน้อยมิให้ปล้นชิง ข้าพเจ้าไหนเลยกล้าแสดงความทุเรศต่อหน้ายอดฝีมือในเชิงกระบี่เช่นแนเอี้ย?"

แนช้วยรอจนเฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวจบ จึงกล่าว

"ฟังว่ากระบี่ของท่านยังเป็นดาบด้วย"

เฮ้งเซี่ยวเจียะฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเป็นคนฝึกดาบไม่สำเร็จ ร่ำเรียนกระบี่ล้มเหลวผู้หนึ่ง"

แนช้วยกล่าวว่า

"ชักกระบี่ของท่าน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ว่ากระไร?"

แนช้วยกล่าวย้ำทีละคำว่า

"ชักดาบหรือกระบี่ของท่าน พวกเราประลองสักครา หากท่านสามารถเอาชัยข้าพเจ้า ก็นำผู้ต้องหารายนี้ไปได้"

ฮังเชี่ยวเจียะทราบว่าไม่สะกดกลั้นเรื่องเล็กน้อย จะกระทบกระเทือนถึงแผนการใหญ่ ดังนั้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิใช่คู่มือของท่านเด็ดขาด หากจับอาวุธรังแต่แส่หาความอัปยศใส่ตัว"

แนฮ้วยกล่าวด้วยน้ำเสียงยโสเย็นชาว่า

"ท่านไม่ต้องถ่อมตนแล้ว ต่อให้ท่านไม่ชักกระบี่ ข้าพเจ้าก็จะลงมือภายในสามกระบวนท่า หากข้าพเจ้าไม่สามารถบีบบังคับท่านชักกระบี่หรือโค่นทำร้ายท่าน ท่านก็สามารถนำผู้คนจากไป"

ฮังเชี่ยวเจียะฉุกคิดขึ้น

...เรากำลังคิดศึกษาแนววิชาฝีมือของสี่ยอดมือปราบพอดี

...นี่นับเป็นยุทธวิธี "รู้เขารู้เรา หยั่งความตื้นลึกหนาบาง" ชนิดหนึ่ง

...ในสี่ยอดมือปราบ แนฮ้วยอายุเยาว์ที่สุด พลังฝีมืออ่อนด้อยที่สุด ตัวเองมีโอกาสที่ฟ้าประทาน ไยไม่ฉวยโอกาสชั่งน้ำหนักของมันดู อย่างน้อยจะได้ประเมินเปรียบเทียบกับมือปราบอีกสามคนตลอดจนจูกัวะชิงแซ

...ทดลองดูก็ทดลองดูเถอะ

ในดวงตาแนฮ้วยคล้ายปรากฏรอยยิ้มขึ้น

เป็นรอยยิ้มที่แหลมคม

หากบอกว่าเป็นรอยยิ้ม มิสู้บอกว่าเป็นความคิดต่อสู้อันรุนแรง ความคิดต่อสู้ที่ไม่พ่ายแพ้ชนิดหนึ่ง ทำให้โฉมหน้ามันเปล่งประกายที่คล้ายกับรอยยิ้มชนิดหนึ่ง

แนฮ้วยถามย้ำว่า

"เป็นอย่างไร?"

"สามกระบวนท่าหรือ?"

"ซึ่งความจริงกระบวนท่าเดียวก็พอแล้ว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ยิ้มออกมากล่าวว่า

"ท่านยังไม่คู่ควรให้ข้าพเจ้าชักกระบี่"

เขายิ้มพลางกล่าวเสริมว่า

"กระบวนท่าเดียวไม่เพียงพอ ยังคงเป็นสามสิบกระบวนท่าเถอะ"

คำพูดพอกล่าว แม้แต่เซียนวิเศษอมตะก็หลั่งเหงื่อเย็นเยียบแทนเฮ้งเซี่ยวเจียะ

แนฮ้วยมองดูเฮ้งเซี่ยวเจียะชั่วขณะ กลับกล่าวว่า

"ท่านกล่าวถูกต้อง ยังคงเลือกทางสายกลาง กำหนดเป็นเจ็ดกระบวนท่าเถอะ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะถามอย่างระมัดระวังว่า

"ท่านจู่โจมเจ็ดกระบี่ ข้าพเจ้าไม่ชักอาวุธ ท่านจะปล่อยตัวเตียถั่วเป็นอิสระ?"

เขาถามย้ำว่า

"ท่านไฉนคิดลงมือต่อข้าพเจ้า?"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ปราดแรกที่ข้าพเจ้าพบเห็นท่าน ก็ทราบว่าพวกเรามิอาจไม่ต่อสู้กัน"

มันขยับมุมปากเล็กน้อย ถือเป็นการแย้มยิ้ม กล่าวอีกว่า

"ท่านวางใจ ข้าพเจ้าเพียงทดสอบฝีมือของท่าน ไม่ต้องการชีวิตของท่าน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะก็บังเกิดความพลุ่งพล่านดุจเดียวกัน

ทั้งสองคล้ายสัตว์ร้ายที่อยู่ในกรงขังซึ่งมองไม่เห็นสองตัว เพื่อช่วงชิงความอยู่รอดสืบไป ต้องต่อสู้จนตกตายไปข้างหนึ่ง

...ต่อให้ไม่พิสูจน์ความเป็นตาย อย่างน้อยก็ต้องจำแนกความเลอมลาดาสูง

เฮ้งเชี่ยวเจียะตลบชายเสื้อด้านล่างขึ้น รับคำว่า

"ตกลง ขอเพียงท่านไม่สำนึกกลับกลาย"

"ข้าพเจ้าลั่นปากแล้วต้องปฏิบัติตาม"

"ข้าพเจ้าเชื่อถือท่าน ทั้งนี้เพราะท่านเป็นสี่ยอดมือปราบ"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"หากท่านพ่ายแพ้ หรือชักอาวุธ ต้องบ่งบอกเรื่องราวต่อข้าพเจ้าประการหนึ่ง"

"เรื่องอันใด?"

"ซือแป๋ของท่านที่แท้เป็นใคร?"

แนฮ้วยเอ่ยถึงตอนนี้ ไม่มองดูเฮ้งเชี่ยวเจียะอีก

เพียงมองดูกระบี่ของเฮ้งเชี่ยวเจียะ และดาบบนด้ามกระบี่ของเฮ้งเชี่ยวเจียะ

เฮ้งเชี่ยวเจียะพลันรู้สึกปวดแปลบที่หลังมือ

เขาแทบหดมือจากด้ามกระบี่ แต่สะกดข่มกลั้นไว้

...เป็นสายตาของแนฮ้วย ทำให้หลังมือของเขาคล้ายถูกเข็มทิ่มแทงหรือ?

...บุคคลเบื้องหน้ายังไม่ชักกระบี่ สายตาก็เปล่งกระกายกระบี่ออกมาก่อน

...หลังจากชักกระบี่ จะเป็นอย่างไร?

แนฮ้วยชักกระบี่แล้ว

นั่นมิใช่กระบี่

นั่นเป็นความรู้สึกชนิดหนึ่ง ความรู้สึกของความตาย

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่เคยมีความรู้สึกว่า ความตายคุกคามประชิดใกล้ถึงเพียงนี้

นี่เป็นเรื่องที่ไม่เคยมีมาก่อน

เขาถลันวูบ พลิกตัว สาดพุ่ง ยืนหยัดมั่น เพิ่งหยุดยั้งยืนหยัด ความตายก็คุกคามเข้ามาเป็นคำรบสอง

นี่ทำให้เขาแทบชักดาบหรือกระบี่ เพื่อตัดขาดบดทำลายการคุกคามของความตาย

แต่เฮ้งเซี่ยวเจียะข่มกลั้นไว้

ฝืนใจข่มกลั้นไว้

ความตายพุ่งผ่านข้างลำคอข้างขวาไป ห่างกันไม่ถึงสามหุน จากนั้นพุ่งวกกลับมาอย่างรวดเร็วอีกครา

ความตายคุกคามเข้าใกล้เป็นคำรบสาม

เฮ้งเซี่ยวเจียะถลันวูบเดียว ก็ถลันเข้าไปในซี่กรงคุกคุมขัง

ซี่กรงคุกคุมขังย่อมไม่อนุญาตให้ผู้คนเข้าออกตามอำเภอใจ ความแน่นหนาของช่องซี่กรง ไม่ปล่อยให้คนเข้าออกได้ แต่เฮ้งเซี่ยว-เจียะถลันวูบเดียวก็พาตัวเข้าไป ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่าเขา "เบียดเสียด" เข้าไปอย่างไร

แต่ความตายติดตามเข้ามาโดยกระชั้นชิด

ความตายเสาะแสวงหาเขาเป็นคำรบสี่

เฮ้งเซี่ยวเจียะพุ่งชนออกไปในบัดดล

ซี่กรงเหล็กถูกชนเป็นรูปโค้ง

แต่เฮ้งเซี่ยวเจียะยังไม่หลุดพ้นจากความตาย ความตายยังคงอยู่ห่างจากเขาเพียงก้าวเดียว

ถึงกับอยู่ห่างไม่ถึงครึ่งก้าว

เฮ้งเซี่ยวเจียะส่งเสียงร้องคำหนึ่ง พลันทันขวับไป ยื่นมือตะปบคว้าความตายไว้

ความตายเป็นสิ่งที่ตะปบคว้าไม่ได้

แต่เขาตะปบคว้าความตายไว้ชัดๆ

เพียงแต่ความตายหดรั้งกลับไปอย่างรวดเร็ว

ฝ่ามือของเขาเปียกชุ่มโชก โลหิตไหลหลั่งออกมา หยดหยาดลงบนพื้นเป็นเสียงดัง

ความตายแทงปราดมาจากอีกแง่มุมหนึ่ง

ครั้งที่หกนี้ ความตายครอบคลุมใส่เขา กลบกลืนเขาในสภาพที่พิชิตชัยโดยสิ้นเชิง

ดูท่าเฮ้งเซี่ยวเจียะมิอาจไม่ชักดาบแสดงกระบี่แล้ว

เขาไม่มีหนทางเลือกอีก

เพียงแต่เขายังมีหนทางเลือกที่ไม่ได้ตัดสินใจเลือกประการหนึ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะชิงจู่โจม

ชิงจู่โจมใส่ความตาย

ความตายเป็นความตายอยู่แล้ว ความตายไม่ตาย ความตายไม่สิ้นสูญ

เพียงแต่ความตายกลับถูกเขาคุกคามล่าถอยไป

จากนั้นความตายที่ถูกคุกคามล่าถอย ก็ม้วนตัวกลับมาด้วยสภาวะที่โอ่อ่าอาจหาญกว่าเดิม

เป็นความตายที่ยิ่งใหญ่ไพศาลสุดเปรียบปาน

ความคิดแห่งความตายอันแรงกล้า ทำให้ผู้คนมีความรู้สึกว่าชีวิตถึงขั้นนี้ สมควรตายได้แล้ว

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่มีหนทางอีก

ทั้งไม่มีหนทางถอย และไม่มีหนทางรอด
นอกจากชักดาบใช้กระบี่แล้ว
เพียงแต่ยามใดที่ชักดาบใช้กระบี่ ถือว่าเป็นฝ่ายพ่ายแพ้
เตียถั่วยังคงต้องตกอยู่ในคุกคุมขัง ยิ่มเส้ากับยิ่มอ่วงต้อง
ไม่ปล่อยปละละเว้นมันเด็ดขาด
ความตายใกล้กรายแล้ว
ความตายดุกคามถึงหว่างคิ้ว
นี่ได้แต่ชักดาบใช้กระบี่
ไม่ชักดาบใช้กระบี่ มีแต่ตาย
...เช้งเซี่ยวเจียะจะทำอย่างไร?
เขาจะรับมืออย่างไร?
...ผู้ใดรับมือความตายได้?
ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สามารถรับมือกับความตาย
เช้งเซี่ยวเจียะก็ไม่สามารถ
เขาไม่อาจชักดาบ ไม่อาจชักกระบี่
แต่เขาสามารถกระทำเรื่องหนึ่ง
...เป็นเรื่องราวใด?

แนฮ้วยส่งเสียงร้องคำหนึ่ง รั้งกระบี่ที่แทงปราดออกไปกลับมา ปิดป้อง เสียงดังคราหนึ่ง ก้อนหินก้อนหนึ่งแตกสลายเป็นสิบกว่าชิ้น สาดพุ่งออกรอบข้าง ตกลงที่หน้าซี่กรงและนอกซี่กรง
เช้งเซี่ยวเจียะไม่ได้ชักดาบ
ตั้งแต่ต้นจนถึงบัดนี้ เขาไม่ได้ใช้กระบี่
เขาเพียงแต่ชัดอาวุธลับออก
อาวุธลับอยู่ในอกเสื้อของเขา

เป็นก้อนหิน

เฮ้งเซี่ยวเจียะ (ก้อนหินน้อย) กลับพกก้อนหินอยู่ในอกเสื้อสามก้อน

แนฮ้วยชุกเก็บกระบี่ กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ประเสริฐ"

มันทิ้งคำพูดสองคำ ก็ก้าวยาวๆ ออกไป โดยไม่เหลียวหน้ากลับมาอีก

เฮ้งเซี่ยวเจียะแม้ไม่ได้ชักอาวุธ แต่ก็ชัดอาวุธลับออก แนฮ้วยกีไม่โต้เถียงแต่อย่างไร

...แนฮ้วยเห็นว่าอาวุธลับมิใช่อาวุธ หรือว่ามันทดสอบความตื้นลึกหนาบางของฝีมือเฮ้งเซี่ยวเจียะออกแล้ว?

แนฮ้วยออกไปไม่นาน ก็ปรากฏเจ้าหน้าที่ทัณฑสถานผู้หนึ่งเข้ามา ไขโซ่ตรวนให้กับเตียถั่วอย่างนอบน้อม

เตียถั่วจดจำมันออกว่า มันเป็นเจ้าหน้าที่ทัณฑสถานที่เคยปรากฏกายครั้งก่อน และเป็นคนในเส้นทางเดียวกัน

เตียถั่วเคยรับน้ำใจจากมัน ดังนั้นให้ความเกรงอกเกรงใจต่อมันเช่นกัน

เจ้าหน้าที่ทัณฑสถานนั้นกล่าวเบาๆ ว่า

"ท่านมายังที่นี้ นับว่าเข้าออกได้ตามใจปรารถนาจริงๆ"

เตียถั่วทราบว่า คราครั้งนี้มันพึ่งพาเฮ้งเซี่ยวเจียะ ค่อยมีโอกาสเห็นแสงตะวันอีกครา

มันขณะจะเข้าไปกราบขอบคุณเฮ้งเซี่ยวเจียะ ค่อยพบว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะกำลังมองดูใจกลางฝ่ามือของตัวเอง

ใจกลางของเฮ้งเซี่ยวเจียะชุ่มไปด้วยหยาดเหงื่อ

ฝ่ามือขวาของเขายังปรากฏโลหิตไหลซึม

...เขากำลังดูลายมือตัวเอง?

ขณะที่ผู้หนึ่งดูลายมือ ถามไถ่โชคชะตา จะเป็นเวลาที่เขายังเกิดความละล้าละลังต่ออนาคต ทั้งปราศจากความมั่นใจ

...หรือว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะมีความรู้สึกเช่นนี้?

...เขาไฉนเป็นเช่นนี้?

อย่างน้อยเตียถั่วไม่เข้าใจว่า เฮ้งเซี่ยวเจียะไฉนเป็นเช่นนี้

เตียถั่วมองดูเซียนวิเศษอมตะ เซียนวิเศษอมตะก็มองดูเตียถั่ว ทั้งสองไม่ทราบสมควรทำอย่างไรดี

ในที่สุดเฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"พวกเราไปยังตรอกเหียจื้อ"

15 คิดแข้มขึ้มเปลี่ยนเป็นละอื้น

เหียจื้อฮั่ง (ตรอกกระเบื้อง) ย่อมมิใช่สถานที่ขายกระเบื้อง

นี่เป็นแหล่งความบันเทิง ตลาดราตรีดำเนินจนสิ้นยามสาม พอยามห้าก็เปิดกิจการ กลายเป็นถนนที่ไม่เคยหลับใหล ระดับความครึกครื้นแทบบรรลุถึงขั้นรถราแน่นขนัด ไม่มีที่หยั่งเท้าได้

เมื่อเดินทางถึงตรอกเหียจื้อ หิมะกลับหยุดก่อนกำหนด อาจบางทีอีกสักครู่จะตกต่อไป

เฮ้งเซี่ยวเจียะความจริงเข้าใจว่า อุนยิ้ว ถังปัองู้ ปึงหึงเสี้ยว และจูเซี่ยวเอียที่ชมชอบความครึกครื้น คงต้องชมดูงิ้วอยู่

มิคาดการณ์กลับไม่เป็นเช่นนั้นปึงหึงเสี้ยวและพวกล้วนมีโทสะ

หากเฮ้งเซี่ยวเจียะมาสายก้าวหนึ่ง พวกมันคงต้องก่อเรื่องขึ้น

ที่แท้พวกมันพบว่าภายในตรอกที่รุ่งเรืองสายนี้ ผู้ประกอบการค้าปราศจากเค้าความยินดี พอถามไถ่ค่อยทราบว่าวันนี้เป็นวันชำระเงิน

ที่ชำระเงินมิใช่ค่าภาษี หากแต่เป็นบัญชีมนุษย์ประจำท้องถิ่น

นี่มิใช่อันธพาลร้านถิ่นเรียกร้องหากแต่เป็นเงินที่เจ้าหน้าที่บ้านเมืองต้องการ

เมื่อถึงเวลาชำระเงินพ่อค้าในตรอกเหียจื้อล้วนหน้านิ่วคิ้วขมวด กำไรที่ได้ความจริงน้อยอยู่แล้ว ยามนี้ยังถูกเรียกร้องเพิ่มขึ้น ละโมบไม่สิ้นสุด ธุรกิจการค้ายิ่งมายิ่งลำบากกว่าเดิม

ฟังว่านี่เป็นเงินทองที่สี่ยอดฝีมือปราบเรียกเก็บเป็นส่วนตัวเมื่อเป็นเช่นนี้มีผู้ใดกล้าขัดขืน

เฮ้งเซี่ยวเจียะรับทราบเรื่องราวจากจูเซี่ยวเอีย จากนั้นถามปัญหาที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องประการหนึ่งว่า

"ท่านเป็นสตรีนางหนึ่ง หลายปีนี้ลำบากตรากตรำ บุกบั่นฝ่าความตายในยุทธจักร ไม่รู้สึกเหน็ดเหนื่อยหรือ?"

จูเซี่ยวเอียเพ่งตาคู่งามจับจ้องมองเฮ้งเซี่ยวเจียะโดยไม่กะพริบกล่าวว่า

"ท่านคิดเกลี้ยกล่อมเราเสาะหาผู้คนดีผู้หนึ่ง แต่งงานเป็นฝั่งฝากระมัง?"

นางยิ้มด้วยความเหนื่อยหน่ายอยู่บ้างว่ากล่าวว่า

"หนึ่ง สตรีเช่นเรา ผู้ใดกล้าตบแต่งเรา สอง สตรีเช่นเรา ยากจะทึงตาต้องใจบุรุษได้ สาม ผู้ใดบอกว่าสตรีต้องแต่งงาน สี่ คนอยู่ในยุทธจักรมาตรว่าเหน็ดเหนื่อย หากออกจากยุทธจักร มิสู้ตายเสียประเสริฐกว่า ความอ้างว้างก็สามารถฆ่าคนตาย ตายใต้ความเดียวดายยังโหดร้ายกว่าดาบกระบี่อีก...ท่านเข้าใจความหมายของเราหรือไม่?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันถามคำถามที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องอีกหนึ่งว่า

"อุนยิ้วเล่า?"

ในสหายกลุ่มนี้ ผู้ที่ชมชอบความครึกครื้นวุ่นวายที่สุดคืออุนยิ้ว

ท่ามกลางบรรยากาศที่อึกทึกครึกโครมเช่นนี้ ไฉนไม่พบเห็นนาง?

จูเชี่ยวเอียทอดถอนใจกล่าวว่า

"อุนยิ้วอยู่ใต้ต้นไม้หน้าร้านแพรพรรณนั้น"

นางกลอกตาตลบหนึ่ง กล่าวอีกว่า

"ท่านสมควรทราบ นางกำลังร้องไห้"

เฮ้งเชี่ยวเจียะสะท้านหวั่นไหวอยู่บ้าง กล่าวว่า

"ร้องไห้ เพราะเหตุใด?"

จูเชี่ยวเอียเอื้อนเบาๆ ด้วยความหมายอันลึกซึ้งว่า

"พบพานใต้แสงจันทร์หอประจิม ร้องจบเพลงขมวดขนงออกจากหอห้องใต้ดินหลิวย้อย ลอบหลั่งน้ำตานอง"

นางเห็นเฮ้งเชี่ยวเจียะเชื่องซึมเซาอยู่บ้าง ดังนั้นกลาวเสียงนุ่มนวลว่า

"ไปเถอะ นับแต่โบราณกาลมากรักมักเหลือแต่แค้น ไยต้องรอจนรักเข้มข้นค่อยเปลี่ยนเป็นเจือจาง?"

พริบตานั้นเฮ้งเชี่ยวเจียะบังเกิดความรู้สึกแปลกประหลาดชนิดหนึ่ง

แสงโคมเฉิดฉาย ประกายหิมะร่ำไร ผู้คนพึ่งความอบอุ่นกันและกัน เสียงล่อโก๊ะอึกทึก ศีรษะผู้คนสลอนตา แม้แต่จันทร์ดาราที่เยียบเย็นก็ครึกครื้นขึ้นมา แต่ท่ามกลางแสงไฟสว่างไสว ผู้ใดครุ่นคิดคำนึงถึงคนรักบ้าง?

...หากว่าคิดลอบสังหารจูกัวะชิงแซจริง คงประสบความสัมเหลวมากกว่าสัมฤทธิผล คนมีชีวิตอยู่ในโลก กลับไม่ได้ถ่ายทอดบอกความในใจต่อหญิงคนรัก

เฮ้งเชี่ยวเจียะพลันบังเกิดความพลุ่งพล่านชนิดหนึ่งขึ้น

เขาต้องการพบอุนยิ้ว ถามไถ่นางไฉนร้องไห้ พร้อมกับถ่ายทอด

บอกความรู้สึกของตัวเองต่อนาง

ในยุทธจักรอันสับสน มีโฉมสะคราญผู้รู้ใจที่สามารถระบาย บอกความในใจคนหนึ่งย่อมประเสริฐ

ดังนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะไปหาอุนยิ้ว

ถังป้องู้กลับไม่เข้าใจ

มันทั้งฟังไม่เข้าใจ และชมดูไม่เข้าใจ

"พวกท่านสนทนาว่ากระไร? มันไปทำอะไร? พวกเราจับเจ่าอยู่ที่นี้ไยกัน?"

มันระดมคำถามออกไป กล่าวด้วยความรำคาญว่า

"พวกเราเกลี้ยกล่อมอุนยิ้วไม่สำเร็จ มันรุดไปมีประโยชน์ใด พวกเรามิใช่คิดกระทำเรื่องสำคัญหรอกหรือ? ไฉนมารับประทานลมเหนือในที่นี้?"

ปิงหึงเสี้ยวกล่าวราวกับรู้ความว่า

"อย่าได้ร่ำร้องท่านไม่สามารถ ทราบไต้ยย่างไรว่าผู้อื่นไม่สามารถ ผู้คลางแคลงต้องไม่เข้าใจชั่วชีวิต ผู้โฉดเขลาต้องไม่ปลอดโปร่งชั่วชีวิต เหลาจื้อหมายถึงบุคคลเช่นท่านเอง"

จูเชี่ยวเอียกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"คำพูดนี้เป็นจวงจื้อว่าไว้ มาจากบทที่ดีเพียง (บทฟ้าดิน) หามีส่วนเกี่ยวข้องกับเหลาจื้อไม่"

ปิงหึงเสี้ยวกล่าวโดยหน้าไม่แดงว่า

"ใช่แล้ว เหลาจื้อ จวงจื้อมาจากตระกูลเดียวกัน"

ถังป้องู้เห็นว่าโอกาสแก้แค้นมาถึงแล้ว จึงกล่าว

"นั่นก็ใช่แล้ว ปิงหึงเสี้ยวกับปิงถังยอความจริงเป็นความหมายเดียวกัน"

ปิงหึงเสี้ยวงงงันวูบ ทวนคำว่า

"ปิงถังดอ?"

ถึงป้อสู้ผงกศีรษะ กล่าวอย่างชึงชังว่า

"ปังถัง" ที่แปลกว่าเหลวไหลเอง"

เย้งเชี่ยวเจียะอ้อมร้านชิงกับร้านผลไม้ มาถึงข้างต้นไม้ใหญ่ บนต้นไม้ออกดอกสีขาว กลีบบุปผาแคบยาว สายลมโชยพัดผ่านแต่ละดอกคล้ายกังหันเล็กๆ หมุนวน บุปผาร่วงพร่างพรู ยังเลิศหรูกว่าหิมะอีก

อุนยิ้วสะอึกสะอื้นเบาๆ

นางอยู่ที่หลังต้นไม้

ที่นี้ยังครึกครื้น พออ้อมผ่านไป ความหรรษากลายเป็นสะอื้นให้คล้ายกับเป็นคนละโลก

เย้งเชี่ยวเจียะหยุดยืนที่ด้านหลังอุนยิ้ว เห็นสองไหล่นางสั่นสะท้านเล็กน้อย เปรียบกับนางที่ซุกซนกระดือร็อร้นที่แล้วมา คล้ายกับเป็นคนละคน กลับกลายเป็นอ่อนแอไร้ที่พึ่ง กลับทำให้เขาไม่สามารถปลอบโยนได้ เพียงเพิ่มความเวทนากว่าเดิม

บุปผาดอกหนึ่งบินคว้างร่วงหล่นลงมา เย้งเชี่ยวเจียะยื่นมือรับไว้โดยไม่ตั้งใจ สุ้มเสียงอย่างแผ่วเบานี้ปลุกให้อุนยิ้วหันขวับมา

"ท่านมาแล้ว แต่เมื่อครู่ท่านจากไปชัดๆ"

นางกล่าวด้วยความปีติแง่งอน คราบน้ำตาราวไข่มุกยังประดับบนใบหน้า พอเห็นเป็นเย้งเชี่ยวเจียะ ต้องตะลึงลานกับที่ กล่าวว่า

"ไฉนเป็นท่าน?"

• ปิงถังดอถ้าอ่านออกเสียงเป็นภาษาจีนกลาง จะอ่านว่าฟ่างถางตัว ส่วนคำฟ่างถางแปลเป็นความหมายว่าเหลวไหลไร้สาระ

เฮ้งเซี่ยวเจียะใจหายวูบ ถึงกับเย็นเฉียบถึงปลายนิ้ว

แต่เมื่อเขาพบเห็นคราบน้ำตาบนใบหน้าอุนยิ้ว ขับวงหน้านางจนอ่อนเยาว์ราวทารก ต้องใจอ่อนลง กล่าวถามว่า

"แป๊ะยี่กอแวะมาหรือ?"

อุนยิ้วก้มศีรษะต่ำ ท่าทางไม่เบิกบานสำราญใจ

เฮ้งเซี่ยวเจียะถามเสียงนุ่มนวลว่า

"เป็นไร ยี่กอรังแกท่านหรือ?"

อุนยิ้วกล่าวอย่างขุ่นข้องหมองใจว่า

"เขามาหาท่าน ไม่ได้มาหาข้าพเจ้า...เขาเป็นเช่นนี้ตลอดมา"

เฮ้งเซี่ยวเจียะถามว่า

"ยี่กอฝากคำพูดใดไว้?"

อุนยิ้วแบะปากกล่าวว่า

"เขาเพียงให้ท่านกระทำตามแผน ทางด้านสำนักใหญ่ เขาจะดูแลเอง ให้ท่านวางใจอย่างเต็มที่"

นางกล่าวด้วยความเศร้าเสียใจว่า

"เขาไม่ทราบว่าข้าพเจ้าไม่วางใจ ไม่วางใจตลอดมา"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"ท่านไม่วางใจอันใด แม้แต่ข้าพเจ้าไฉนยังไม่ล่วงรู้"

"ข้าพเจ้าไม่วางใจเขา เขาไม่เคยห่วงใยข้าพเจ้ามาก่อน... เซียวเจียะเท้า (ก้อนหินน้อย) ท่านลอบออกมา ข้าพเจ้าน่ารังเกียจนักหรือ?"

กล่าวพลางร่ำไห้ออกมาอีกครา

เฮ้งเซี่ยวเจียะรับฟังจนทดหู่ใจ ตบไหล่ของนางเบาๆ กล่าวว่า

"อย่าได้ร้องไห้ อุนยิ้วอย่าได้ร้องไห้"

อุนยิ้วพานฟุบหน้าร่ำไห้กับหัวไหล่ของเขา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่าไม่มีผู้ใดชมชอบข้าพเจ้า ทั้งหมดล้วนวุ่นวาย มีแต่ข้าพเจ้าคิดวุ่นวาย ก็ไม่มีส่วนของข้าพเจ้า"

เฮ้งเชี่ยวเจียะได้แต่โอบกอดนางเบาๆ ปากกล่าวเบาๆ ว่า

"อุนยิ้วอย่าได้ร้องไห้ ข้าพเจ้าในที่นี้มิใช่ตระเตรียมกระทำเรื่องสำคัญหรอกหรือ ท่านก็ร่วมทางมาด้วย"

อุนยิ้วเงยหน้าที่งามงดขึ้น แสงโคมขับมุกน้ำตาจนเรืองรอง ปากยังถามว่า

"ข้าพเจ้าใช่น่ารังเกียจหรือไม่?"

เฮ้งเชี่ยวเจียะได้แต่กล่าวว่า

"อุนยิ้วน่ารักตลอดมา ผู้อื่นมีแต่รักถนอม"

อุนยิ้วตาเป็นประกาย แต่แล้วพลันหมองหม่นลงกล่าวว่า

"แต่ว่า...ภูตพบโศกเศร้านั้นมักไม่สนใจข้าพเจ้า"

เฮ้งเชี่ยวเจียะปลอบโยนว่า

"เขาไม่สนใจท่าน มิใช่ไม่ชมชอบท่าน เพียงแต่มีภารกิจวุ่นวายเกินไป"

ควงตาอุนยิ้วทอประกายความหวังขึ้น กล่าวว่า

"เขา...ใช่ชมชอบข้าพเจ้าหรือไม่?"

"เขาย่อมชมชอบท่าน"

"ท่านหลอกลวงข้าพเจ้า เขาเพียงชมชอบซุ้งเจ้ จึงไม่ชมชอบข้าพเจ้า"

เฮ้งเชี่ยวเจียะได้แต่ปลอบโยนว่า

"ไม่หรอก เขามักเอ่ยถึงท่านต่อข้าพเจ้า..."

อุนยิ้วปีติยินดีขึ้นมา กล่าวว่า

"เขาเอ่ยถึงข้าพเจ้าว่าอย่างไร?"

เฮ้งเชี่ยวเจียะกล่าวว่า

"เขาบอกว่าท่าน...เป็นเด็กหญิงที่ดีงามคนหนึ่ง"

รู้สึกว่าทุกถ้อยคำที่กล่าวคล้ายต่อยใส่ทรวงอกตัวเองหมัดหนึ่ง พอเอื้อนเอ่ยในอึดใจเดียว กลับไม่รู้สึกเจ็บปวด ความรู้สึกกลายเป็นชาด้านกล่าวว่า

"เขาชมชอบท่าน เพียงแต่เขาวุ่นวายเกินไป ผ่านไประยะเวลาหนึ่งก็จะมาเล่นเป็นเพื่อนท่านแล้ว"

อุนยิ้วปลาบปลื้มยินดียิ่ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจึงไม่ต้องการให้เขามาเป็นเพื่อนข้าพเจ้า ท่านบอกต่อเขา เขาวุ่นวายของเขาไปเถอะ ข้าพเจ้าจะไม่ขัดขวางเขา และไม่...โทษว่าเขา"

นางกลับคิดอ่านแทนแป๊ะโช้วปวยขึ้นมา กล่าวอีกว่า

"ท่านทราบหรือไม่ ข้าพเจ้าเลื่อมใสท่าทีที่ไม่นำพาของเขา ยโสเย็นชาราวกับไม่เห็นผู้ใดอยู่ในสายตา คาดว่าในสายตาของเขาคงมีแต่โซวซือเอียกับท่าน ยังมีซุ้งเจ้...หวาดเสียวนัก ข้าพเจ้าแทบเข้าใจซุ้งเจ้ผิดไป"

นางแลบลิ้นคราหนึ่ง ทุกอิริยาบถสร้างความปวดแปลบปลาบใจแก่เฮ้งเชี่ยวเจียะ นางยังกล่าวว่า

"เรื่องเหล่านี้ข้าพเจ้าล้วนไม่เคยบอกต่อผู้ใด เพียงบอกต่อท่าน ห้ามมิให้ท่านบอกต่อบุคคลอื่น"

...ท่านไฉนบอกต่อเรา?

...ท่านสามารถบอกต่อทุกผู้คน ในโลกนี้นอกจากเราแล้ว ไม่มีผู้ใดไม่ต้องการรับฟัง

...แต่เราต้องรับฟัง

เฮ้งเชี่ยวเจียะยิ้มอย่างเลื่อนลอยออกมา

อุนยิ้วทัดทานว่า

"ห้ามมิให้ยิ้ม ข้าพเจ้าให้ท่านรับปาก"

"ข้าพเจ้ารับปาก"

"รับปากข้าพเจ้าอะไร?"

"อะไรหรือ?"

อุนยิ้วขยี้เท้ากล่าวอย่างแง่งอนว่า

"รับปากข้าพเจ้าว่าจะไม่บอกออกไป"

"รับปากท่านว่าจะไม่บอกออกไป"

อุนยิ้วขบคิดแล้วยังคงไม่วางใจ กล่าวอีกว่า

"ไม่ได้ ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านสาบาน"

เฮ้งเชี่ยวเจียะได้แต่สัตย์สาบานว่า

"เรื่องที่อุนยิ้วบอกต่อข้าพเจ้า เราเฮ้งเชี่ยวเจียะไม่ขอบอกออกไป หากเฮ้งเชี่ยวเจียะทวนคำสาบาน ขอให้..."

ไม่ทันขาดคำ อุนยิ้วยื่นมือเรียวงามทั้งห้าปิดปากของเขาไว้ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"อย่าได้กล่าวต่อแล้ว"

เฮ้งเชี่ยวเจียะเห็นนางปลาบปลื้มยินดีขึ้นมา ดังนั้นสัพยอกว่า

"ดูท่านทั้งร้องไห้ทั้งหัวร่อ คล้ายสุนัขน้อยราคปัสสาวะ"

อุนยิ้วขมวดคิ้วร้องว่า

"ระคายหูเกินไปแล้ว"

เฮ้งเชี่ยวเจียะยิ้มพลางเปลี่ยนเป็นเอื้อนว่า

"ถ้อยคำกำหนดผิดถูก คิดแย้มยิ้มเปลี่ยนเป็นสะอื้น"

อุนยิ้วยกมือลูบคลำจอนผมเฮ้งเชี่ยวเจียะ กล่าวว่า

"เชี่ยวเจียะเท้า (ก้อนหินน้อย) มีแต่ท่านล่วงรู้จิตใจข้าพเจ้า"

นางอยู่ใกล้เพียงนี้ พดที่นมือก็สัมผัสถูก แต่คล้ายอยู่ไกลถึงสุดขอบฟ้า เฮ้งเชี่ยวเจียะบังเกิดความพลุ่งพล่านประการหนึ่ง กุมมือ

อุนยิ้วไว้อย่างลืมตัว แต่ยามกะทันหันไม่อาจกล่าววาจาใดได้
อุนยิ้วพลันอุทานดังเอ๊ะ สลัดมือของเขาออก กล่าวว่า
"มือของท่านไฉนเย็นเฉียบถึงเพียงนี้?"
ยามนั้น ทั้งสองได้ยินเสียงชู่คำรามของถังป้องู้ ดังจาก
ในกลุ่มคนแว่วมากระทบโสต

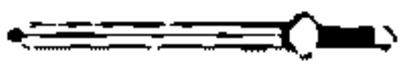

16 คนไม่เดียว

มือของเฮ้งเซี่ยวเจียะเปลี่ยนเป็นประทุษร้ายต่ออุนยิ้ว อุนยิ้วรู้สึกมีพลังอ่อนโยนแต่เร่งร้อนชนิดหนึ่งผลักดันใส่ทำให้นางแหวกฝ่ากลุ่มคน มาถึงข้างกายถังป้องู้

หากให้อุนยิ้วเบียดฝ่าไปเอง คงต้องเบียดฝ่าอยู่ครึ่งค่อนวัน

ขอเพียงทั้งสองมาสายไปครึ่งก้าว ถังป้องู้ก็จะลงมือแล้ว ผลสุดท้ายของการลงมือ ย่อมเลวร้ายสุดคาดคิด

จูเซียวเอียอยู่ข้างกายถังป้องู้

นางไม่อาจห้ามปรามถังป้องู้ได้

สาเหตุสำคัญประการหนึ่งคือ ถังป้องู้เดือดดาลเพราะนาง

เพราะเกิดความขัดแย้ง จึงเดือดดาลทะยานจิต

ต้นเหตุแห่งความขัดแย้งคือ จูเซี่ยวเอียต้องตาหมวกมงกุฎรูปหงส์ในม่านเมฆ ปากดาบพวงมุก ปีกทั้งสองข้างประดับด้วยเศษ

มรกตใบหนึ่ง

นางต้องการซื้อไว้ แต่เจ้าของร้านร่างอ้วนมีสีหน้าลำบากใจไม่ยอมขายให้

จูเชียวเอียกล่าวถามว่า

"มีคนจับจ้องไว้หรือ?"

เจ้าของร้านสั่นศีรษะ จูเชี่ยวเอียไม่พอใจขึ้นมา กล่าวว่า

"เมื่อไม่มีผู้คนจับจอง สินค้าก็วางอยู่ที่นี้ ไฉนซื้อไม่ได้?"

เจ้าของร้านกล่าวเสียละห้อยว่า

"โกวเนี้ยตาแหลมคมยิง หมวกใบนี้เป็นหมวกที่ปราณีตสวยงามที่สุดของร้านเรา ดังนั้นพวกเราไม่อาจขาขออกไป"

ถังปัองู้เสนอหน้าเข้ามาโต้แย้งว่า

"นี่นับว่าประหลาดแท้ มีสายตาแหลมคมกลับซื้อไม่ได้ ไม่มีสายตาค่อยซื้อได้หรือ?"

"โปรดให้อภัย ร้านรวงที่นี้ต้องรักษาสินค้าที่ดีที่สุดให้กับคนผู้หนึ่ง"

จูเชี่ยวเอียกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"คนผู้นี้จะซื้อสินค้าที่ดีที่สุดในร้านรวงที่นี่ทุกชิ้นหรือไร?"

"มิใช่ หากแต่เป็นพวกเรากำนัลให้แก่เขา"

"พวกท่านยินยอมพร้อมใจที่กระทำเช่นนี้หรือ?"

"ปัญหามิใช่ยินยอมพร้อมใจหรือไม่ หากแต่พวกเราไม่มีหนทางเลือกได้"

จูเชี่ยวเอียถามปัญหาข้อหนึ่งว่า

"มันเป็นใคร?"

เจ้าของร้านกล่าวว่า

"เขาเป็นคนมีชื่อกระเดื่องเลื่องลือ..."

ไม่ทันขาดคำเห็นชายหนุ่มทวงท่าประเปรียวสี่คนหามเกี้ยวคันหนึ่งมา ผู้คนสองฟากข้างพากันเปิดทางให้ เจ้าของร้านก็กล่าวอย่างประหวั่นลนลานว่า

"รีบวางหมวกมงกุฎลง...ตั๋วเอี้ย (นายใหญ่) มาแล้ว"

ถังป้องู่ยื่นมือกดใส่หัวไหล่เจ้าของร้านถามเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"มันเป็น..."

เจ้าของร้านคิ้นไม่หลุด ได้แต่ตอบว่า

"เป็นเซ้งตั๋วเอี้ย"

จูเซี่ยวเอียกับถังป้องู่สบตากันวูบ ร้องโพล่งว่า

"บ้อเซ้ง (ไร้น้ำใจ)"

พริบตานั้น ถังป้องู่บังเกิดโทสะประดัง ร่ำร้องว่า

"สี่ยอดมือปราบแล้วจะเป็นไร? แม้กระทั่งคนค้าขายเล็กๆ น้อยๆ ยังคิดขูดรีด นับว่าต่ำช้ากว่าโจรปล้นชิงอีก"

,สียงร้องครานี้ สะกดให้เกี้ยวโดยสารหยุดชะงักลง

คนในเกี้ยวคล้ายกล่าววาจาหลายประโยค ชายหนุ่มที่แบกเกี้ยวคนหนึ่งรีบสะอึกถึงหน้าเกี้ยว รายงานต่อคนในเกี้ยวหลายประโยค

ผู้คนบนท้องถนนเงียบสงบลง ตื่นเต้นดึงเครียดแทนถังป้องู่จนตัวเกร็ง

จูเซี่ยวเอียลอบกระตุกแขนเสื้อถังป้องู่ เป็นความหมายอย่าได้ก่อเรื่อง

การกระตุกครั้งนี้ กลับกระตุกธาตุแท้นักสู้ของถังป้องู่ประดังขึ้นมา เห็นสมควรเปิดโปงพฤติกรรมของสี่ยอดมือปราบ ร้องดังๆ ว่า

"นี่นับเป็นสี่มือปราบอันใด กลับข่มเหงแง่ะเนงร้ายราษฎรทั้งที่รู้กฎหมาย แต่ลบหลู่กฎหมาย"

ชายหนุ่มที่แบกเกี้ยวผู้หนึ่งตะปบคว้าไหล่ของถังป้องู่ ตวาดว่า

"ท่านกล่าวเหลวไหลอันใด?"

ถังป้อง้สลัดมือดิ้นหลุดจากการคว้าจับของมัน ผลักไสมันออกไป ตวาดว่า

"อย่าได้กระทบถูกเรา หามเกี้ยวของท่-นสิบไป"

ได้ยินที่ห่างไปบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"วิเศษแท้ พวกเราเหล่าโจรกลับถกเหตุผลกับเจ้าหน้าที่บ้านเมือง นี่เรียกว่าราษฎรข่มเหงได้ ฟ้าเบื้องบนยาrรังแก พวกเราจะผดุงความยุติธรรมแทนฟ้า"

คนกล่าววาจาคือปิงหึงเสี้ยว

พริบตานั้น ตรอกทั้งสายเงียบสงบลง ชั่วครู่ให้หลัง คนในเกี้ยวค่อยกล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"เป็นคนว่างงานจากที่ใด กล่าววาจาคสุ้มๆ คลั่งๆ ในที่นี้?"

ถังป้องู้ส่งเสียงดังปานฟ้าร้องว่า

"เราตั่วเอี้ยเป็นเทพบุตรหน้าหยกห้าวหาญ องอาจไร้ผู้ต่อต้านยอดฝีมือเหว่ว้า ดาบทวนไม่ระคายเทิดตัวเองเป็นใหญ่... ถังป้องู้กื่อเฮียบ (ผู้กล้ามหึมา)"

คนในเกี้ยวกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"เป็นท่าน? ท่านสมควรถูกจับกุมแต่แรกแล้ว"

ปิงหึงเสี้ยวร้องสอดขึ้น

"เราคือปิงหึงเสี้ยว ท่านจับกุมเถอะ"

ถังป้องู้กล่าวว่า

"จะอย่างไรเดียเฮียตี่เราถูกพวกท่านควบคุมตัวไว้แล้ว ไหนเลยจับกุมพวกเราทั้งสองอีกไม่ได้ กลัวแต่ว่า..."

คนในเกี้ยวกล่าวถามว่า

"ท่านกลัวหรือ?"

ถังป้อง้แค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

"กลัวแต่ว่าท่านควบคุมพวกเราไม่ได้ กลับถูกพวกเรากระชากออกจากกระดองเต่า"

นี่เป็นถ้อยคำหยามอัปยศอย่างรุนแรง เมื่อเป็นเช่นนี้ เกรงว่าเรื่องราวไม่อาจเลิกราโดยสันติแล้ว

คนในเกี้ยวหามีโทสะไม่ กล่าวว่า

"เราไม่อ่อกจากเกี้ยว ยังคงคร่ากุมพวกท่านทั้งสองได้"

ปิงหึงเสี้ยวกล่าวแดกดันว่า

"ท่านเดินเหินไม่สะดวก ออกมาหรือไม่ล้วนทำไม่ได้"

คำพูดนี้ออกจะรุนแรงเกินไป คนในเกี้ยวลงบสุ้มเสียงลง รังสีการฆ่าฟันพลันเพิ่มพูนขึ้น

ยามนั้น เฮ้งเชี่ยวเจียะกับอุนยิ้วเร่งรุดมาถึง อุนยิ้วเชิดหน้ายืดอก กล่าวว่า

"ท่านคิดคร่ากุมคน อย่าลืมว่ายังมีเราโกวเนี้ย"

คนในเกี้ยวกล่าวว่า

"คนกล่าววาจาเป็นใคร?"

อุนยิ้วกล่าวด้วยทระนงว่า

"วีรสตรีผู้ทระนง ผู้กล้าหาญหญิงองอาจแห่งทอลมพิรุณโปรยอุนยิ้วนี่งเฮียบ"

นางคลุกคลีกับถังป้องู้เป็นเวลานาน ถูกแทรกซึมทีละน้อย แม้แต่ถ้อยคำที่กล่าวก็คลับคล้ายถังป้องู้อยู่หลายส่วน

จูเชี่ยวเอียลอบสะกิดเตือนอุนยิ้วเบาๆ ว่า

"สถานการณ์ผันผวน อย่าได้พาดพิงถึงทอลมพิรุณโปรย"

อุนยิ้วเปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าตัดความสัมพันธ์กับทอลมพิรุณโปรย ไม่มีส่วน

เกี่ยวข้องอีก"

คนในเกี้ยวหัวร่อเบาๆ กล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านในตอนนี้มีความสัมพันธ์กับผู้ใด?"

คำพูดนี้แฝงความหมายลวนลาม อุนยิ้วกลับฟังไม่ออก กล่าวว่า

"ซือแป๋เราเป็นแม่ชีเทพยดาแขนเสื้อแดงแห่งภูเขาเชียวฮั้งชัว หากท่านประหวั่นพรั่นพรึง ก็รีบหรุบทางหลบหนี เราโกวเนี้ยจะไว้ชีวิตท่านสักครา"

ผู้คนที่มุงดูอยู่ เห็นสตรีนางนี้ดื้อรั้นปานนี้ ล้วนห่วงใยแทนนาง แต่อุนยิ้วไม่ห่วงใยตัวเอง

ในชีวิตนางน้อยครั้งจะห่วงใยอันใด มักเป็นผู้อื่นกังวลใจแทนนาง

คนในเกี้ยวกล่าวว่า

"เห็นแก่หน้าซือแป๋ท่าน เรื่องนี้หามีส่วนเกี่ยวข้องกับท่านไม่"

อุนยิ้วกล่าวด้วยความฮึกหาญว่า

"ไฉนไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า เรื่องของพวกเขาเท่ากับเป็นเรื่องของเราโกวเนี้ย"

จากนั้นนางกล่าวถามว่า

"นี่ ท่านเป็นบ้อเซ้ง (ไร้น้ำใจ)?"

คนในเกี้ยวหัวร่อพลางกล่าวว่า

"บางครั้งเราก็มีน้ำใจต่อผู้คนอยู่บ้าง"

อุนยิ้วยืดอกราวกับลูกผู้ชายที่ยืนหยัดท้าฟ้าดิน กล่าวว่า

"ท่านที่แท้เป็นบุรุษหรือสตรี ไฉนหลบซ่อนตัวอยู่ในเกี้ยวราวกับโกวเนี้ยน้อยตอนแต่งงาน?"

คำพูดนี้แม้แต่เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ไม่ทันทัดทานนาง

นางกล่าวคำพูดเช่นนี้กลางชุมชน หากว่าคนในเกี้ยวเป็นบ้อเช้ง ซึ่งจัดอยู่อันดับแรกในสี่ยอดมือปราบย่อมยึดถือเป็นความอับอายอัปยศ

คนในเกี้ยวกล่าวว่า

"ท่านมีอุปนิสัยประการหนึ่งไม่ดีนัก"

อุนยิ้วกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ท่านไหนเลยล่วงรู้อุปนิสัยของข้าพเจ้า?"

คนในเกี้ยวกล่าวว่า

"ท่านอย่าได้ยึดอกแล้ว หน้าอกของท่านเล็กเกินไป ต่อให้ยึดอย่างไรก็ไม่ตระหง่านง้ำ"

อุนยิ้วหน้าแดงฉานสดใส ยามกะทันหันไม่อาจกล่าววาจาโต้แย้งได้

เฮ้งเซี่ยวเจียะหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"นี่เกินเลยไปแล้ว สี่ยอดมือปราบมีชื่อสะท้านแผ่นดิน วันนี้ได้พบพาน กลับเป็นที่ผิดหวังของผู้คนนัก"

คนในเกี้ยวกล่าวด้วยน้ำเสียงที่ปราศจากความเปลี่ยนแปลงว่า

"แล้วท่านเป็นใคร?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะประกาศนามออกไปว่า

"เฮ้งเซี่ยวเจียะ"

คนในเกี้ยวเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว

"ท่านต้องจ่ายค่าตอบแทนต่อคำพูดที่ท่านกล่าวออกมา"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"นี่แล้วแต่ท่าน ท่านสามารถกล่าวคำพูดเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็จะกล่าวคำพูดเช่นนี้"

คนในเกี้ยวกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"นักบู๊เช่นพวกท่านชมชอบการฆ่าฟัน หากปล่อยให้พวกท่าน

กำเริบเสิบสาน ลบหลู่กฎหมายบ้านเมืองสืบไป พวกเราเหล่ามือปราบก็เสียทีที่ถือกำเนิดเกิดมาแล้ว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"จะอย่างไรท่านคิดคร่ากุมคน ย่อมต้องมีเหตุผล แต่ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำผิด หากท่านคิดกำหนดโทษ สมควรมีหลักฐานและของกลาง"

คนในเกี้ยวกล่าวว่า

"ประเสริฐ เรื่องนี้เราจะสะสางให้กระจ่างชัด"

กล่าวจบ ชายหนุ่มทั้งสี่คนแบกเกี้ยวขึ้น เดินทางออกจากตรอก ทุกผู้คนเห็นว่าไม่มีเรื่องครึกครื้นสนุกสนานก็แยกย้ายจากไป

เจ้าของร้านที่จำหน่ายหมวกมงกุฎยังคงยืนอยู่ด้านข้าง คิดกล่าวกระไรแต่แล้วกลั้ำกลืนไว้

เฮ้งเซี่ยวเจียะมองปราดเดียวก็ดูออก ดังนั้นทักทายว่า

"ถ้าแก่ท่านนี้เชิญเถอะ"

เจ้าของร้านรีบกล่าวว่า

"เราไหนเลยเป็นเถ้าแก่อันใด การค้าเล็กน้อยนี้ยังไม่เพียงพอกับการประทังชีวิต"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวถามว่า

"คนในเกี้ยวคือมือปราบบ้อเซ้ง?"

"ถูกแล้ว ทุกครึ่งเดือนเขามักแวะมาสองครั้งสามครา"

เฮ้งเซี่ยวเจียะจงใจกล่าวว่า

"เขาเป็นยอดมือปราบแห่งยุค มายังที่นี้ทำอะไร?"

"เขาเป็นตัวแทนของกรมราชทัณฑ์ เดินทางมารับเงิน อ้างว่าเป็นค่าใช้จ่ายในการรักษาความสงบเรียบร้อย"

เฮ้งเซี่ยวเจียะผงกศีรษะรับ ขณะจะจากไป เจ้าของร้าน

นั้นตะกุกตะกักว่า

"เรากลับมีเรื่องหนึ่ง ไม่ทราบสมควรกล่าวหรือไม่"

"เถ้าแก่บอกได้อย่างเต็มที่"

เจ้าของร้านนั้นปลุกปลอบกำลังขวัญ กล่าวว่า

"บ้อเช้งตั่วเอี้ยท่านนั้นไม่อาจล้อเล่นได้ พวกท่าน...ต้องระมัดระวังให้มากไว้"

เฮ้งเซี่ยวเจียะส่งเสียงดังฮ้อ กล่าวว่า

"ท่านหมายความว่า..."

เจ้าของร้านนั้นคล้ายเห็นว่าตัวเองกล่าวมากความเกินไป เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"หิมะใกล้ตกแล้ว"

พลางเขินรถไม้จากไป

เฮ้งเซี่ยวเจียะงงงันวูบ ค่อยชักชวนอุนยิ้ว จูเซี่ยวเอีย ปึง-หึงเสี้ยวและถังป้องู้ออกเดินทาง

อุนยิ้วกับจูเซี่ยวเอียนำหน้า สนทนาอย่างสนิทสนม ถัดมาเป็นปึงหึงเสี้ยวกับถังป้องู้ กลับโต้เถียงกันไม่ขาดปาก

เฮ้งเซี่ยวเจียะเดินรั้งท้ายสุด สีหน้าเปี่ยมแววครุ่นคิด

แต่แล้วหิมะตกจริง

หิมะปลิวโปรย

หิมะเกลื่อนฟ้า

หิมะกราย

17 อาวุธลับปะทะอาวุธลับ

เนื่องด้วยหิมะเยียบเย็น เรือที่จอดเทียบอยู่ริมแม่น้ำเบี้ยงซ้อบางตายิ่ง

โรงเตี๊ยมและร้านน้ำชาที่ริมฝั่ง จุดโคมเลือนสลัวนอกจากคนเสเพลแล้ว ยังมีผู้ใดแวะเวียนอยู่เบื้องนอกยามค่ำดินเหนียบหนาวเช่นนี้

บนสะพานข้ามมีผู้สัญจรบางตา ล้วนเป็นบุคคลราตรีกางร่มเร่งรุดเดินทางกลับบ้าน

ผู้คนแถวหนึ่งอยู่บนเส้นทางมุ่งสู่หอลมพิรุณโปรย เฮ้งเซี่ยวเจียะพอเห็นสภาพเช่นนี้ พลันฉุกใจคิด ภายในเมืองไคฮงเจริญรุ่งเรือง ชุมนุมพ่อค้าวานิช แต่หากว่ามีสักวัน สถานที่อันครึกครื้นเช่นนี้ พลันกลับกลายเป็นซากปรักหักพัง เหลือมีแต่ความอ้างว้างวังเวงเล่า?

นี่เฉกเช่นเดือนเสี้ยวที่ขอบฟ้า

ยังมีหิมะอันเยียบเย็น

นั่นเป็นความอ้างว้างหตหู่เพียงไหน?

ซึ่งความจริง เมืองใหญ่มหานครเมื่อครั้งกระโน้น ยามนี้ไยมิใช่กลับเกลายเป็นเมืองร้างปรักหักพัง หตเพียงข้าศึกรุกราน ชาวต่างชาติย่ำยีบีฑา ต่อให้เป็นนครอันรุ่งเรือง ยังคงถูกทำลายในชั่วพริบตา แต่กระทั่งพระราชวังอาปั้งเก๋งของจิ๋นซีฮ่องเต้ ก็ไม่อาจทนทานอัคคีที่เผาผลาญ

ทันใด วิหคที่เกาะอยู่บนกิ่งไม้แห้งเหี่ยวหลายตัวโผบินขึ้นส่งเสียงร้องกระชั้นสั้น กรีดผ่านราตรีกาลอันเยียบเย็น เสียงกระพือปีกดังเร่งร้อง กลับกลายเป็นจุดเล็กๆ กลืนหายไปอย่างรวดเร็ว

เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันรู้สึกถึงรังสีการฆ่าฟัน

รังสีการฆ่าฟันที่หนาวยะเยือกกว่า เย็นยะเยียบกว่าดินฟ้าอากาศอีก

พริบตานั้น เฮ้งเซี่ยวเจียะพบเห็นมันแล้ว

นั่นเป็นเกี้ยวคันหนึ่ง

เกี้ยวของบ้อเซ้ง

...ภายในเกี้ยวใช่เป็นบ้อเซ้งหรือไม่?

กลางวิกาลอันเหน็บหนาว เกี้ยวคันนี้คล้ายแท่นบูชาหลังหนึ่งตั้งอยู่ในเงามืดรอคอยพวกเขาอยู่ และรอคอยเป็นเวลานานแล้ว

เฮ้งเซี่ยวเจียะสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง ถูมือของตัวเอง อากาศหนาวเย็นเกินไปแล้ว

เฮ้งเซี่ยวเจียะขณะจะกล่าววาจาพลันพบว่าไม่จำเป็นต้องกล่าววาจา

และไม่สามารถกล่าววาจา

ทั้งนี้เพราะบ้อเซ้งลงมือแล้ว

อาวุธลับสามสายแหวกจู่โจมใส่เฮ้งเซี่ยวเจียะดุจสายฟ้า

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่เคยพบเห็นอาวุธลับเช่นนี้มาก่อน

อาวุธลับมีไม่มากนัก เพียงสามเล่มเท่านั้น เฮ้งเซี่ยวเจียะยังทราบว่านั่นเป็นอาวุธลับอันใด

อาวุธลับเล่มหนึ่งซัดพุ่งลงในแม่น้ำก่อน ค่อยแหวกผิวน้ำแตกเป็นช่อง พุ่งควับขึ้นบนฝั่ง มุ่งใส่เฮ้งเซี่ยวเจียะอย่างเร่งร้อน

อีกเล่มหนึ่งซัดใส่พื้นดินก่อน กรีดผิวดินเป็นเส้นสาย ค่อยทลายดินออกมา มุ่งใส่คอหอยเฮ้งเซี่ยวเจียะ

ยังมีอาวุธลับอีกสายหนึ่งซัดพุ่งมาจากกลางหาว

ในช่วงระยะจากเกี้ยวถึงเบื้องหน้าเฮ้งเซียวเจียะ อาวุธลับสายนี้บัดเดี๋ยวลอยบัดเดี๋ยวจม หักเหดุจเกลียวคลื่น ไม่มีผู้ใดทราบว่ามันจะซัดใส่ตำแหน่งใดบนร่างคน

แม้แต่เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ไม่อาจเห็นชัดตาว่า นั่นเป็นอาวุธลับอันใด

หรือว่าไม่ใช่อาวุธลับ?

อาวุธลับเช่นนี้ เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่เพียงแต่กระทั่งได้ยิน ยังไม่เคยได้ยินมา ในชีวิตนี้กระทั่งคาดคิด ยังไม่ได้คาดคิดมาก่อน

อาวุธลับที่ชั่วชีวิตนี้ กระทั่งคาดคิดยังคาดคิดไม่ถึงเฮ้งเซี่ยวเจียะ ย่อมไม่ได้คาดคิดว่าจะรับมืออย่างไร

จูเซี่ยวเอียร้องโอยคำหนึ่ง

อุนยิ้วเอียงหน้ามา ส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงถามไถ่

ถ้าป้องู้ยังเหลียวซ้ายแลขวา กล่าวถามว่า

"เรื่องอันใด?"

ปึงหึงเสี้ยวได้แต่ร้องเตือนว่า

"ระวัง"

อาวุธลับจู่โจมใส่เฮ้งเซี่ยวเจียะ หากซัดใส่พวกมัน เกรงว่า

พวกมันไม่ทันมีสีหน้าความรู้สึกอันใด ไม่อาจเปล่งเสียงสำเนียงใดออกมาแล้ว

เฮ้งเชี่ยวเจียะคิดถลันหลบ

เขาพบว่าไม่อาจถลันหลบ

อาวุธลับเหล่านี้แยกย้ายจู่โจมมาจากสามทิศทาง ปิดสกัดทั้งซ้ายขวาหลัง หากคิดถลันหลบ ได้แต่มุ่งหน้าไป

ไม่อาจมุ่งหน้าเด็ดขาด

อาวุธลับทั้งสามสายแม้คิดปลิดชีวิตแต่เกี้ยวที่จอดอยู่เบื้องหน้าจึงเป็นเภทภัยถึงแก่ชีวิต

เฮ้งเชี่ยวเจียะกลับกระทำเรื่องหนึ่ง

หินเล็กๆ สามก้อนชัดพุ่งออกจากเงื้อมมือของเขาราวปาฏิหาริย์

ก้อนหินทั้งสามก้อนแยกย้ายสกัดอาวุธลับที่มาจากทางบกทางน้ำและทางอากาศทั้งสามสาย

ในวิกาลเยียบเย็น ได้ยินสุ้มเสียงหนักๆ อย่างแผ่วเบาสามครั้ง

สุ้มเสียงที่ผิดแผกแตกต่างสามชนิด

เสียงจ๋อมเมื่อก้อนหินก้อนหนึ่งตกลงในน้ำ กระแทกอาวุธลับในน้ำจมลง

เสียงทึบเมื่อก้อนหินก้อนหนึ่งจมหายไปในดิน พร้อมกับชัดอาวุธลับในดินจมลึกกับธรณี

เสียงปังเมื่อก้อนหินก้อนหนึ่ง สกัดอาวุธลับที่กลางอากาศไว้ ผลจากการปะทะ กลับกลายเป็นผุยผง โปรยปรายบนผิวน้ำ

อาวุธลับที่ชัดพุ่งออกจากภายในเกี้ยวทั้งสามสาย ถูกก้อนหินของเฮ้งเชี่ยวเจียะทั้งสามก้อนคลี่คลายทำลายไปสิ้น

แต่ความคิดต่อสู้ของเฮ้งเชี่ยวเจียะ ก็แทบถูกทำลายไปด้วย

ทั้งนี้เพราะในอกเสื้อของเขาไม่มีก้อนหินอีก

เฮ้งเชี่ยวเจียะความจริงเข้าใจว่า ในแดรหลวงคงไม่มีคู่มือที่ทำให้เขาต้องใช้ก้อนหินสามก้อนในคราเดียว

ตอนนี้เขาเผชิญพบแล้ว

เฮ้งเชี่ยวเจียะเพียงชุกเก็บก้อนหินอยู่ในอกเสื้อสามก้อน พอใช้ออกก้อนหนึ่ง ก็เพิ่มเติมก้อนหนึ่ง แน่นอน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่พกพาก้อนหินกำใหญ่ไว้ในอกเสื้อ

บนพื้นแม้มีก้อนหินเกลื่อนกลาด แต่ศัตรูเข้มแข็งเผชิญหน้า ไม่แน่ว่าจะมีโอกาสหยิบฉวย

ศัตรูเบื้องหน้านี้ พอลงมือก็บีบบังคับให้เขาใช้ก้อนหินทั้งสามก้อนจนหมดสิ้น

แต่เฮ้งเชี่ยวเจียะยังอยู่ในสถานะมีเปรียบทางใจ

นั่นเป็นเพราะศัตรูไม่ล่วงรู้ว่า ในอกเสื้อของเขายังมีก้อนหินหรือไม่?

มิหนำซ้ำในมือเขามีคาบ ที่ข้างเอวมีกระบี่

เขายังคิดฆ่าจูกัวะซิงแซ

...หากคิดฆ่าจูกัวะซิงแซ ไหนเลยพ่ายแพ้ในเงื้อมมือบ้อเซ้งได้?

...หากพ่ายแพ้ในมือบ้อเซ้ง ไหนเลยฆ่าจูกัวะซิงแซผู้เป็นซือแป๋ของมันได้?

เฮ้งเชี่ยวเจียะตกลงใจเผชิญหน้ากับศัตรูผู้นี้

แต่ว่า "ศัตรู" ของเขาเป็นเกี้ยวคันหนึ่ง

เกี้ยวไร้สุ้มเสียง คล้ายแท่นบูชาหลังหนึ่ง

ปราศจากเทียบ มีแต่หิมะโปรย

หิมะคล้ายดาวที่เหว่ว้า ร่วงพรูลงจากท้องนภา ร่วงหล่นลงสู่

โลกหล้า

ไม่นานให้หลัง บนหลังคาเกี้ยวก็ปูไว้ด้วยหิมะชั้นหนึ่ง
หิมะที่สกาว หิมะอันละมุน
ภายในเกี้ยวยังคงไม่มีความเคลื่อนไหว ปราศจากสุ้มเสียงใด
อากาศหนาวเย็นจนจมูกแทบร่วงหลุดลงมา ดวงตาก็คล้ายจะผนึกเป็นน้ำแข็ง
...ไฉนหนาวเย็นรวดเร็วถึงเพียงนี้ ลมโชยพัดผ่าน คล้ายมีดน้ำแข็งกลุ่มแล้วกลุ่มเล่า ราวกับจะสลักเสลาผู้คนเป็นมนุษย์หิมะ
เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับหลั่งเหงื่อ
เหงื่อไหลซึมทั่วแผ่นหลัง
...เพียงไม่ทราบบ้อเช้งภายในเกี้ยวมีความรู้สึกอย่างไร?
เฮ้งเซี่ยวเจียะอดรนทนได้ แต่ว่ามีคนอดรนทนไม่ได้
ถังป้องู้อดรนทนไม่ได้
มันสามารถทนทานรับการประหารฆ่าฟันกลางภูเขาดาบทะเลเหลิง สามารถทนทานรับการต่อสู้เสี่ยงชีวิตในความร้อนระอุสุดเหน็บหนาว แต่ไม่อาจทนทานรับความ "เงียบงัน" เช่นนี้
การต่อสู้ที่เงียบสงบโดยสิ้นเชิง เงียบวังเวงราวกับเป็นร้อยปี
แม้กระทั่งเกล็ดหิมะตกลงบนชายคาบ้านละลายเป็นหยดน้ำหยดลงมาอย่างแช่มช้า หยดลงบนพื้นหิมะ ค่อยๆ แข็งตัวเป็นน้ำแข็งอีก ขั้นตอนเหล่านี้มันล้วนได้ยินอย่างชัดเจน
มันทนทานไม่ได้
แต่มันไม่กล้าเคลื่อนไหว
ทั้งนี้เพราะแววตาของเฮ้งเซี่ยวเจียะ
เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่เคยมีแววตาที่เกรี้ยวกราดถึงเพียงนี้มาก่อน

ไม่ทราบเพราะเหตุใด ถังป้องกู้ที่เข้าใจว่าตัวเองไม่กลัวฟ้า ไม่กลัวดิน กลับบังเกิดความสนิทสนมและเคารพต่อเฮ้งเซี่ยวเจียะ ระหว่างที่อยู่ร่วมกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ คล้ายตกอยู่ใต้แสงแดดอันอบอุ่น แต่บางครั้งก็เป็นอาทิตย์อันร้อนแรงอยู่กลางหาว

มันพบว่าแววตาของเฮ้งเซี่ยวเจียะ ห้ามไม่ให้มันเคลื่อนไหวโดยพลการ

มันได้แต่ไม่เคลื่อนไหว

ถึงแม้ว่ามันคิดเคลื่อนไหวก็ตาม

มันไม่เคลื่อนไหว ปิงหึงเสี้ยวได้แต่ไม่เคลื่อนไหวด้วย

ปิงหึงเสี้ยวก็สังเกตแววตาของเฮ้งเซี่ยวเจียะออก แต่มันกับเฮ้งเซี่ยวเจียะยังไม่คุ้นเคยเท่าใด มันไม่เคลื่อนไหว เพราะคำนวณแน่ว่าถังป้องกู้ที่ทุนหันต้องลงมือ ถังป้องกู้ที่ทุนหันพอลงมือ มันก็จะลงมือ หลายปีมานี้พวกมันร่วมมือกันจนเคยชิน ล่วงรู้นิสัยใจคอของกันและกันเป็นอย่างดี

แต่คราครั้งนี้ถังป้องกู้กลับไม่ลงมือ

ปิงหึงเสี้ยวยามกะทันหันไม่สามารถปรับตัวได้

...มันเองลงมือดี หรือไม่ลงมือดี?

...ใช่สมควรลงมือหรือไม่?

ผลจากการขบคิดใคร่ครวญ กลับรู้สึกถึงพลังกดดันที่ดุกดามจิตใจ

กลิ่นอายฆ่าฟันที่ไร้สภาพ ซึ่งเกิดจากลมหิมะ มาจากแผ่นฟ้าแผ่นดิน กอปรเป็นพลังกดดันอันมหาศาล หลังกดดันขุมสุดท้ายมาจากเกี้ยว

...นี่เป็นเกี้ยวปีศาจอันใด?

...ภายในเกี้ยวเป็นผู้คนหรือภูตผี?

ขณะที่ปิงหึงเสี้ยวรู้สึกถึงพลังกดดันอันน่าหวาดหวั่น และกลิ่นอายฆ่าฟันอันน่ากลัว เท้าของมันคล้ายถูกแช่แข็งจนชาด้าน แม้แต่ท่าร่างม้าขาวลอดช่องว่าง ก็ไม่อาจใช้ออกได้

ยามนี้ปัญหากลับไม่ได้อยู่ที่สามารถลงมือหรือไม่ แต่หากฝ่ายตรงข้ามลงมือต่อมันด้วยอำมหิต มันไม่ทราบมีปัญญาถลันหลบหรือไม่

...หากทราบเช่นนี้แต่แรก มิสู้ชิงลงมือ อย่าได้รอคอยถังปัองู้

ขณะที่ปิงหึงเสี้ยวเริ่มสำนึกเสียใจ มันก็สูญเสียความสามารถในการชิงลงมือ

จูเชี่ยวเอียไม่ได้คำนึงถึงปัญหาของการชิงลงมือหรือไม่

เมื่อนางพบเห็นเกี้ยว อาวุธลับก็ชัดพุ่งออกจากภายในเกี้ยว

อาวุธลับชัดใส่เฮ้งเชี่ยวเจียะ

นางพอเห็นระดับความเร็วและฝีมือการใช้อาวุธลับ ก็ทราบว่านอกจากเฮ้งเชี่ยวเจียะสามารถช่วยตัวเอง ไม่เช่นนั้นไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจช่วยเหลือเขาได้

เฮ้งเชี่ยวเจียะช่วยตัวเองได้จริงๆ

นางยังดูออกว่า ขณะที่เฮ้งเชี่ยวเจียะใช้อาวุธลับปะทะกับอาวุธลับ ความจริงมีโอกาสหลบหนีได้

แต่เฮ้งเชี่ยวเจียะไม่ได้หลบหนี

ทั้งนี้เพราะต่อให้เฮ้งเชี่ยวเจียะหนีรอดได้เขาก็ไม่อาจปล่อยวางบุคคลอื่นที่หนีไม่รอด

...คนเหล่านี้ประกอบด้วยนางอุนยิ้วกับถังปัองู้และปิงหึงเสี้ยว

จูเชี่ยวเอียเข้าใจจิตเจตนาที่เฮ้งเชี่ยวเจียะไม่หลบหนีได้ในบัดดล

...เขาต้องการเผชิญหน้า

การเผชิญหน้ากับศัตรูเข้มแข็ง ไยมิใช่เป็นธาตุแท้วีรบุรุษ

,ปีนพฤติการณ์ของลูกผู้ชายชาตรี?

จูเซี่ยวเอียทราบว่าตัวเองลงมือก็ไม่มีประโยชน์

สถานการณ์ในคืนนี้ มีแต่เฮ้งเซี่ยวเจียะที่สะสางได้

ดังนั้นนางทุ่มเทสถิติสมาธิอยู่ที่อุนยิ้ว

นางไม่ต้องการให้อุนยิ้วแบ่งแยกสมาธิของเฮ้งเซี่ยวเจียะ

อุนยิ้วหนาวสั่นสะท้าน

ตั้งแต่ฟันในปากจนถึงหัวเข่า ล้วนหนาวสั่นตลอดเวลา

นางคิดเอ่ยปาก จูเซี่ยวเอียชิงสั่นศีรษะต่อนาง

...แต่ว่าเราหนาวเย็นยิ่ง

นางยังคิดเคลื่อนไหว จูเซี่ยวเอียชิงยึดกุมมือของนางไว้

...นี่ยังคงหนาวเย็นแทบตาย

นางคิดถามไถ่จูเซี่ยวเอียว่า คนเหล่านี้ไฉนไม่เคลื่อนไหว ใช่ถูกจี้สกัดจุดหรือไร พลันเหลือบเห็นผู้คนเคลื่อนไหวแล้ว

บนพื้นหิมะมีคนเคลื่อนไหวแล้ว

ผู้ที่เคลื่อนไหวมิใช่ถังป้องู้ ปิงหึงเสี้ยว และมิใช่จูเซี่ยวเอีย อุนยิ้ว ถึงกับมิใช่เฮ้งเซี่ยวเจียะหรือบ้อเซ้ง

หากแต่ที่หลังเกี้ยวมีผู้คนสองคนเคลื่อนกายเข้าใกล้อย่างเงียบลงบไร้สุ้มเสียง

พื้นหิมะคล้ายพรมหนานุ่ม ผู้มาก็มีวิชาตัวเบาไม่เลว เปรียบกับหิมะตก สุ้มเสียงยังแผ่วเบากว่าอีก

เฮ้งเซี่ยวเจียะเห็นชัดตา ผู้ที่โอบกระหนาบใส่ด้านซ้ายขวาของเกี้ยวคือเซียนวิเศษอมตะและเตียถั่ว

จิตเจตนาของเซียนวิเศษอมตะและเตียถั่ว แสดงว่าคิดเว้น

กายเข้าใกล้ กระชากตัวคนในเกี้ยวออกมา

พริบตานั้น ห้วงสมองเฮ้งเซี่ยวเจียะบังเกิดความคิดหลายประการขึ้น

...เชียนวิเศษอมตะและเตียถั่วเสี่ยงอันตรายไปแล้ว เมื่อตรู่เขาประอาวุธลับกับคนในเกี้ยว ความสูงส่งของฝีมือใช้อาวุธลับของศัตรูนับว่าในชีวิตไม่เคยพบพานมา หากพวกมันถูกคนในเกี้ยวพบเห็นเท่ากับหาที่ตาย

...แต่ทำอย่างไรจึงยับยั้งคนทั้งสองได้?

ไม่ว่าอย่างไรไม่อาจส่งเสียง ร่ำร้องออกไป รังแต่ก่อกวนทำลายเรื่องราว

ระหว่างเฮ้งเซี่ยวเจียะกับเชียนวิเศษอมตะและเตียถั่ว กางกั้นด้วย.เกี้ยวคันหนึ่ง

กางกั้นด้วยเกี้ยวคันนี้ยังน่ากลัวกว่ากางกั้นด้วยภูเขาดาบทะเลเพลิงอีก

หากเฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ต้องการให้คนในเกี้ยวพบเห็นเตียถั่วกับเชียนวิเศษอมตะ เพื่อรักษาความปลอดภัยของพวกมัน ก็มีทนทางเพียงสายเดียว

นั่นคือแบ่งแยกสมาธิของคนในเกี้ยว

ดังนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะกระทำเรื่องราวหนึ่ง

เขาเคลื่อนไหวแล้ว

เฮ้งเซี่ยวเจียะดวาดก้อง ลอยตัวพุ่งปราด คล้ายคิดลงมืออย่างสุดกำลัง

เฮ้งเซี่ยวเจียะลงมือในช่วงเวลาที่ไม่เหมาะสมที่สุดด้วยเหตุผล

เพียงหนึ่งเดียว

เพื่อสหาย

...ขอเพียงมีเหตุผลนี้ก็พอแล้ว

ร่างของเฮ้งเชี่ยวเจียะพอเคลื่อนไหว ภายในเกี้ยวก็ปรากฏอาวุธลับซัดพุ่งออกมา

เฮ้งเชี่ยวเจียะพลันทิ้งร่างลง

อาวุธลับซัดจู่โจมพลาดผิด

นั่นเป็นเม็ดหมากรุกเม็ดหนึ่ง

ร่างที่ทะลึ่งปราดขึ้นของเฮ้งเชี่ยวเจียะพลันหมอบฟุบลงยื่นมือซ้อนวูบ ก็ตะปบเกล็ดหิมะกำไว้ในมือ แต่แล้วขามนั้นคนในเกี้ยวซัดเม็ดหมากรุกสีดำออกอีกสองเม็ด

เม็ดหมากรุกสีดำไม่ได้ซัดใส่เฮ้งเชี่ยวเจียะ หากแต่พุ่งใส่เซียน-วิเศษอมตะและเตียถั่ว

ยามนั้น เฮ้งเชี่ยวเจียะกำเกล็ดหิมะไว้ในมือแล้ว

เกล็ดหิมะคืออาวุธลับของเขา

เมื่อมีอาวุธลับ ก็สามารถต่อกรกับบ้อเช้ง โดยไม่กริ่งเกรงต่ออุปสรรคของระยะห่าง

แต่ฝ่ายตรงข้ามกลับลงมือใส่ "จุดอ่อน" ของเขา

"จุดอ่อน" ของเฮ้งเชี่ยวเจียะในตอนนี้คือสหายของเขา

บางครั้งการรักคนผู้หนึ่งเกินไป กลับทำร้ายคนผู้นี้ บางครา การปกป้องคนผู้หนึ่งเกินไป เท่ากับเป็นการพะเน้าพะนอมันจนเสียหาย

เฮ้งเชี่ยวเจียะชิงจู่โจมในเวลาที่ไม่สมควรลงมือ กลับทำให้คนในเกี้ยวพบว่าเฮ้งเชี่ยวเจียะมีเจตนากลบเกลื่อน ดังนั้นพบเห็นเซียน-วิเศษอมตะและเตียถั่วเร้นกายเข้าใกล้

นี่เป็นเรื่องราวที่มักเกิดขึ้นในโลกมนุษย์ น่าเสียดายที่มีบ้างบางคนสูญเสียเวลาชั่วชีวิต ยังไม่เข้าใจในเหตุผลข้อนี้

เม็ดหมากรุกสองเม็ด พุ่งใส่เซียนวิเศษอมตะและเดียถั่วอย่างเร่งร้อน

ด้วยฝีมือของเซียนวิเศษอมตะและเดียถั่ว มาตรว่าเผชิญการจู่โจมอย่างกะทันหัน ยังไม่ถึงกับหลบไม่พ้น แต่เป้าหมายหลักที่คนในเกี้ยวชัดอาวุธลับออก ไม่ได้อยู่ที่ต้องการชีวิตของพวกมันทั้งสอง หากแต่คิดจัดการกับอุนยิ้วกับถังป้องู้

เม็ดหมากรุกที่แกะสลักเป็นคำ "เผ่า"* ทั้งสองเม็ดพลันสาดพุ่งออกแยกย้ายจู่โจมใส่อุนยิ้วกับถังป้องู้

ทั้งสองล้วนรู้สึกเหนือความคาดหมาย ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทันรับเหตุเปลี่ยนแปลง

ไม่เพียงแต่พวกมันหลบไม่พ้นแม้แต่จูเชี่ยวเอียกับปิงหิงเสี้ยวที่ข้างกายพวกันก็ไม่ทันตั้งตัว

ในยามคับขันจวนเจียน เฮ้งเชี่ยวเจียะงอนิ้วทั้งห้า ดีดพุ่งเกล็ดหิมะทั้งสองกำออกดุจสายฟ้า

เกล็ดหิมะอ่อนนุ่ม แต่ได้พลังข้อมือของเฮ้งเชี่ยวเจียะ รวดเร็วจนแหวกฝ่าอากาศ บังเกิดเป็นเสียงลมรุนแรง

แต่ต่อให้รวดเร็วกว่านี้ ยังคงชักช้าวูบหนึ่ง

เม็ดหมากรุกใกล้ชิดต้องเป้าหมายแล้ว

---

* เผ่า เป็นชื่อเม็ดหมากรุกจีน แปลว่าปืนใหญ่ มีแต่หมากรุกจีนเท่านั้นที่มีหมากนี้

เป็นตาขวาของถังป้องู้
และหว่างคิ้วของอุนยิ้ว

...บ้อเช้ง (ไร้น้ำใจ) ลงมือโดยไร้น้ำใจจริงๆ

...หรือว่าเพราะทุ่มเถียงด้วยคำพูดไม่กี่ประโยค มันต้องทำร้ายถังป้องู้ตาบอดข้างหนึ่ง ปลิดปลงอุนยิ้วถึงแก่ชีวิต?

...ไม่เช่นนั้นเป็นเพราะเหตุใด?

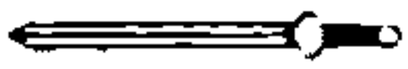

18 ศรวพอาวุธลับ

เรื่องราวรวดเร็วเกินไปแล้ว

ระดับความเร็วของเกล็ดหิมะที่เฮ้งเซี่ยวเจียะชัดพุ่งออก ทำให้เกิดพลังความร้อนที่เกิดจากการเสียดสีกลางอากาศ เกล็ดหิมะหลอมละลายอย่างรวดเร็ว

มาดรว่าเพียงหลงเหลือเกล็ดหิมะสองจุดเล็กๆ แต่ยังแฝงพลังทะลุศิลาได้

น่าเสียดายที่ยังคงชักช้าวูบหนึ่ง

เม็ดหมากรุกชัดต้องอุนยิ้วกับถังป้อง่ก่อน

เฮ้งเซี่ยวเจียะตาแดงฉานแล้ว

หลังจากที่เขาชัดเกล็ดหิมะทั้งสองเกล็ดออก หัวใจก็ตกวูบลงกระทั้งดวงตายังกลับกลายเป็นแดงฉาน

เฮี้งเซี่ยวเจียะตระเตรียมเสี่ยงชีวิตกับบ้อเชังแล้วแค่ยามนั้น

พลันเกิดเรื่องประการหนึ่งขึ้น

ที่ฐานสะพานปรากฏเงาหลังของชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งขึ้น

เงาหลังนั้นงอฺม คล้ายชายฉกรรจ์ที่เศร้าเสียใจ ร่ำสุราเมามาย กลางวิกาลเหน็บหนาว ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สนใจมัน

แต่ยามนั้นมันพลันเหลียวหน้ามา

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจเห็นโฉมหน้ามัน

มันใช้ผ้าเช็ดหน้าที่ถืออยู่ในมือซ้ายผืนหนึ่งปิดบังใบหน้าไว้ แต่มือขวาดวัดวูบขึ้น

เข็มสองเล่มพุ่งฝ่าอากาศในบัดดล

เข็มเป็นวัตถุที่เบาและเล็กเรียว

คำพูดนี้ไม่ตรงกับความจริง

ทั้งนี้เพราะวัตถุที่เบาและเล็กเรียว ต้องไม่บังเกิดสุ้มเสียงที่เกรี้ยวกราดถึงเพียงนี้

เข็มเป็นวัตถุที่ปลายแหลมและคมกล้า

คำพูดนี้จริงแท้แน่นอน

ทั้งนี้เพราะเข็มทั้งสองเล่มนี้บังเกิดเป็นเสียงแหวกฝ่าอากาศดังแหลมเล็กระคายหู

ชายฉกรรจ์ที่เศร้าเสียใจนั้นอยู่ใกล้กับอุนยิ้วและถังป้องู้ที่สุด

อย่างน้อยอยู่ใกล้กว่าคนในเกี้ยว

คนในเกี้ยวก็อยู่ใกล้วกว่าเฮ้งเชี่ยวเจียะมากนัก

ดังนั้นเข็มทั้งสองเล่มต้องสกัดเม็ดหมากรุกทั้งสองเม็ดไว้ก่อน เกล็ดหิมะของเฮ้งเชี่ยวเจียะค่อยติดตามมาถึง กระทบกระแทกกันเอง

แต่ความจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่

ทั้งนี้เพราะพริบตาดุจประกายไฟ ต้นเหมยที่ริมฝั่งต้นหนึ่ง พลันปรากฏบุปผาร่วงพรูดุจห่าฝน

ในจำนวนนั้นปรากฏดอกเหมยสองดอก แหวกพุ่งอย่างเร่งร้อนรุนแรงกว่าเม็ดหมากรุก เกล็ดหิมะและเข็มแหลมคม ก่อนที่เข็มปลายแหลมจะกระทบถูกเม็ดหมากรุก ชิงกระแทกเข็มแหลมคมปลิวกระเด็น

เข็มแหลมคมพอพุ่งเฉียงๆ ไป เม็ดหมากรุกยังคงพุ่งสืบต่อ

อุนยิ้วกับถังป้อง้ยังคงยากจะรอดพ้นจากชะตากรรมได้

เกล็ดหิม่ะอ่อนเหลว เข็มเล็กเรียว ดอกเหมยนุ่มนิ่ม หากปราศจากกำลังข้อ พลังนิ้ว กำลังภายในและพลังฝีมือที่กล้าแข็งไม่ว่าผู้ใดก็สามารถชัดออกด้วยระดับความเร็วเช่นนี้ได้

เมื่อชัดออกได้ อุนยิ้วกับถังป้องู้ไม่ทันระวังป้องกัน ต้องหลบไม่พ้นแน่นอน

ในห้วงคับขันเป็นตาย ที่ห่างไปบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งตวาดว่า

"ทำไม่ได้"

คำแรกของคำพูดนี้ไม่ทันกระทบโสตทุกผู้คน ก็ปรากฏเกาทัณฑ์แขนเสื้อสองดอกพุ่งขวับมาถึง

เกาทัณฑ์แขนเสื้อมาจากในป่าโปร่ง

ตำแหน่งที่ชัดเข็มบินออก กล่าวได้อยู่ใกล้กับอุนยิ้วและถังป้องู้ที่สุด ตำแหน่งที่ชัดดอกเหมยอยู่ถัดไป แต่ผู้คนที่ชัดดอกเหมยมีพลังกล้าแข็งกว่า ดังนั้นสามารสกัดเข็มบินไว้ก่อน เม็ดหมากรุกของคนในเกี้ยวยังอยู่ห่างจากคนชัดดอกเหมย ตำแหน่งของเฮ้งเซี่ยว-เจียะก็อยู่ห่างไกลกว่าคนในเกี้ยว

แต่ผู้ที่อยู่ไกลที่สุด เป็นคนชัดเกาทัณฑ์แขนเสื้อผู้นี้ มิหนำซ้ำมันลงมือล้าหลังกว่าทุกผู้คนวูบหนึ่ง

แต่ว่าอาวุธลับของมันรวดเร็วที่สุด

เสียงทึบๆเมื่อเกาทัณฑ์แขนเสื้อทั้งสองดอกร้อยทะลุเม็ด

หมากรุก ล้วนชนใส่เข็มบิน เข็มบินก็แทงใส่กลีบดอกเหมย ดอกเหมยเข็มบินเม็ดหมากรุก เกาทัณฑ์แขนเสื้อล้วนถูกเกล็ดหิมะกระแทกใส่บินเฉียงๆ ไปหนึ่งวาสามเชียะ บังเกิดเป็นเสียงแตกระเบิดติดต่อกันสองครา

ที่แท้ในเม็ดหมากรุกบรรจุดินระเบิดไว้

ต่อให้อุนยิ้วกับถังปัองู้สามารถรับเม็ดหมากรุกไว้ เกรงว่ายังคงถูกระเบิดศีรษะแหลกเละ กลับกลายเป็นเลือดเนื้อเลอะเลือน

หากมิใช่พลังพิสดารของเกาทัณฑ์แขนเสื้อทั้งสองดอก อาวุธลับเหล่านี้ต้องไม่ปะทะชนกัน กระเด็นไปไกลโข ช่วยเหลือทุกผู้คนรอดพ้นจากการถูกระเบิดทำร้าย

อาวุธลับเฉพาะหน้าประกอบด้วยเกล็ดหิมะ ดอกเหมย เม็ดหมากรุกเข็มบิน ชัดออกด้วยฝีมืออันสูงเยียมอย่างทียากจะพบพาน แต่เกาทัณฑ์แขนเสื้อคู่นี้ใช้ออกทีหลังบรรลุถึงก่อน จากไกลเปลี่ยนเป็นใกล้ ความแยบคายและความแม่นยำของฝีมือ เพียงพอกับการพลิกผันสถานการณ์

...นี่เป็นวิชาเกาทัณฑ์แขนเสื้ออันใด?

...ผู้ใดจึงสามารถใช้อาวุธลับเช่นนี้?

เช้งเชี่ยวเจียะก็ตะลึงลานกับที่

ทั่วพื้นพสุธาเงียบสงบลงอีกครา

ใต้นภาราตรี มีแต่เสียงเกล็ดหิมะตกถึงพื้นอย่างแผ่วเบา

เกล็ดหิมะเกลีดแล้วเกลีดเล่า พุ่งผ่านท้องฟ้าราตรีอย่างเหว่ว้าสิ้นสูญกับพสุธา ลักษณะของการพลิ้วพร่างพรู ก็เป็นสุ้มเสียงที่อ้างว้างชนิดหนึ่ง

ที่ต้นเหมยริมผั่ง คล้ายมีสุ้มเสียงที่แผ่วเบากว่าหิมะตก

เสียงหนึ่ง

ชั่วครู่ให้หลัง คนในเกี้ยวค่อยส่งเสียงทอดถอนใจคราหนึ่ง

จากนั้นเกี้ยวเคลื่อนไหวแล้ว

เกี้ยวหามจากไปอย่างแช่มช้า

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ได้ขัดขวาง

ถังป้องู้ อุนยิ้ว จูเซี่ยวเอีย เซียนวิเศษอมตะ ปิงหึงเสี้ยวและเตียถั่วยังอยู่ในรัศมีชัดจู่โจมของคนในเกี้ยว

ประการนี้เฮ้งเซี่ยวเจียะทราบกระจ่างดี

เซียนวิเศษอมตะและจูเซี่ยวเอียก็ทราบกระจ่าง

เตียถั่วกับปิงหึงเสี้ยวกลับถูกอาวุธลับที่ซัดติดต่อกันสะกดจนตะลึงลาน จนบัดนี้ยังไม่ฟื้นคืนสู่สภาพเดิม

อุนยิ้วกับถังป้องู้ก็แตกตื่นตะลึงลาน ไม่ทันระงับขวัญลง

เกี้ยวจากไปในลักษณะนี้หายลับกับพื้นหิมะอันรางเลือน อุนยิ้วค่อยกระโตดปราดขึ้น ร้องว่า

"พวกท่านไฉนปล่อยให้ไข่เน่านั้นจากไป?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะสูดลมหายใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"หรือท่านคิดรั้งมันอยู่ชมดูทิวทัศน์หิมะในที่นี้?"

กล่าวจบ เขาเดินไปที่ริมน้ำ

ชายฉกรรจ์ที่เชิงสะพานจากไปแล้ว เพียงทิ้งผ้าแพรไว้ผืนหนึ่ง

บนผ้าแพรปักรูปแมวตัวหนึ่ง แต่ยังปักไม่เสร็จสิ้น

เฮ้งเซี่ยวเจียะเก็บขึ้นมา เหลียวดูต้นเหมยต้นนั้น

นั่นเป็นต้นเหมยแก่ต้นหนึ่ง แต่ยังส่งกลิ่นหอมจรุง

บนต้นเหมยย่อมไม่มีร่องรอยของศัตรูอีก

เฮ้งเซี่ยวเจียะพบว่า บนพื้นที่ดอกเหมยร่วงอยู่หลายดอก

หนึ่ง สอง สาม สี่ ห้า...ทั้งสิ้นยี่สิบห้าดอก

เฮ้งเซี่ยวเจียะค่อยระบายลมจากปากคำหนึ่ง

...ชายฉกรรจ์ที่ชัดเชิมจากเชิงสะพาน ขัดขวางมิให้คนในเกี้ยวทำร้ายอุนยิ้วกับถังปัองู้ คล้ายเป็นสหายมิใช่ศัตรู

...หากว่าเป็นสหาย ย่อมต้องมีพลังฝีมือยิ่งสูงส่งยิ่งดี

...แต่คนบนต้นเหมยที่ชัดดอกเหมยต่างอาวุธลับ ยับยั้งมิให้ชายฉกรรจ์ที่เชิงสะพานช่วยคน แสดงว่าเป็นศัตรูมิใช่สหาย

..."ศัตรู" ที่ชัดดอกเหมยต่างอาวุธลับ มีพลังการฝึกปรือถึงขั้นสุดคาดคิดคำนวณ

...ศัตรูเช่นนี้ไม่เพียงชวนให้ตื่นเต้นตึงเครียด และชวนให้วิตกกังวล ทั้งยังชวนให้ลิงโลดยินดี

ดีที่ศัตรูผู้นี้แม้มีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ แต่วิชาตัวเบาไม่นับเป็นอย่างไร...

ทั้งนี้เพราะขณะที่มันลงมือ ยังกระแทกดอกเหมยร่วงหล่นลงยี่สิบห้าดอก

คนอยู่บนต้นไม้ พอเกร็งกำลังลงมือ ดอกเหมยบนต้นเหมยก็ร่วงพร่างพรูลง

เฮ้งเซี่ยวเจียะเดินไปยังป่าโปร่ง

นั่นเป็นตำแหน่งที่ปรากฏเกาทัณฑ์แขนเสื้อชัดพุ่งออก

คนที่ชัดเกาทัณฑ์แขนเสื้อ คิดสกัดยับยั้งมิให้คนในเกี้ยวทำร้ายอุนยิ้วกับถังปัองู้ ย่อมมิใช่ศัตรู

ก่อนที่เฮ้งเซี่ยวเจียะจะเดินเข้าไป ก็ทราบว่าคนชัดอาวุธลับจากไปแล้ว

เฮ้งเซี่ยวเจียะเดินไปยังหลังดงไม้

บนพื้นหิมะมีริ้วรอยจางๆ อยู่สองสาย

เป็นริ้วรอยที่ล้อเลื่อนเคลื่อนผ่านไป

เฮ้งเซี่ยวเจียะชมดูจนงงงันวูบ

อุนยิ้วเห็นเฮ้งเซี่ยวเจียะเหลียวซ้ายแลขวา มองนั่นดูนี่ นางชมดูเป็นที่ขัดตา พุ่งปราดเข้ามา ยื่นมือแตะหน้าผากเฮ้งเซี่ยวเจียะ เฮ้งเซี่ยวเจียะหน้าแดงวูบ อดหดศีรษะมิได้

อุนยิ้วหัวร่อออกมากล่าวว่า

"ในที่สุดข้าพเจ้าพบแล้ว"

ปิงหึงเสี้ยวถามว่า

"พบเห็นอะไร?"

อุนยิ้วปรบมือกล่าวว่า

"พบเห็นบุรุษที่หน้าแดงได้ นับว่าหายากยิ่ง"

ถังป้อง้ร้องเพ้ยกล่าวว่า

"นี่มีอันใดน่าประหลาด?"

อุนยิ้วกล่าวว่า

"หรือว่าท่านหน้าแดงได้ด้วย?"

ถังป้องู้ตีลังกาห้อยหัวกลับ เพียงชั่วขณะ กระทั่งดวงตาใบหน้าก็กลับกลายเป็นสีแดงก่ำ กล่าวว่า

"ท่านดู เรามิใช่หน้าแดงแล้วหรือ?"

อุนยิ้วกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"แดงอันใด คล้ายก้นวานรกีมิปาน"

ปิงหึงเสี้ยวทอดถอนใจกล่าวว่า

"อิสตรีกล่าวคำพูดเช่นนี้ ออกจะหยาบคาย ขาดความสุภาพเกินไป"

อุนยิ้วก็รู้สึกตัวว่าพูดจาไม่สุภาพ ใบหน้าแดงซ่านขึ้นมา เตียถั่วหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"เราก็เห็นแล้ว"

ปิงหึงเสี้ยวจงใจถามว่า

"ท่านเห็นอะไร?"

เตียถั่วกล่าวว่า

"ไม่มีใด เพียงเห็นโกวเนี้ยใหญ่นางหนึ่งหน้าแดงเท่านั้น"

ปิงหึงเสี้ยวกล่าวว่า

"ซึ่งความจริง โกวเนี้ยใหญ่หน้าแดงไม่น่าประหลาด แต่โกวเนี้ยใหญ่ยื่นมือลูบคลำใบหน้าบุรุษใหญ่ ก่อกวนจนบุรุษใหญ่หน้าแดงจึงแปลกไปแล้ว"

อุนยิ้วร้อนรุ่มขุ่นเคืองขึ้นมา กล่าวว่า

"ท่านว่าอะไร? ข้าพเจ้าไหนเลยเคยลูบคลำใบหน้าของเขา?"

ปิงหึงเสี้ยวกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"มิใช่ท่านลูบคลำ ที่ลูบคลำเป็นดางดก"

เตียถั่วอดหัวร่อมิได้ กล่าวว่า

"อย่างนั้นเชี่ยวเจียะเท้าไยมิใช่เป็นเนื้อห่านฟ้าแล้ว?"

อุนยิ้วชี้หน้าด่าทดเตียถั่วว่า

"ท่านสมควรติดคุก ถูกคุมขังไปชั่วชีวิต

เตียถั่วโบกมือขวักไขว่ กล่าวว่า

"กล่าววาจาเป็นมงคล ท่านอย่าได้สาปแช่งเราเช่นนี้"

อุนยิ้วโต้เถียงว่า

"ข้าพเจ้าไหนเลยเคยลูบคลำใบหน้าเขา ข้าพเจ้าเห็นเขาเหลียวซ้ายแลขวา เข้าใจว่าเขาเป็นไข้ตัวร้อน ดังนั้นแตะหน้าผากของเขาดู"

เฮ้งเชี่ยวเจียะกล่าวเสริมว่า

"พวกเขาเพียงล้อท่านเล่น หากท่านทุ่มเถียง พวกเขาจะก่อกวนรุนแรงกว่าเดิม"

อุนยิ้วกล่าวด้วยความคับแค้นใจว่า

"ล้วนเป็นท่าน หากมิใช่ท่านมองฟ้าดูดิน ข้าพเจ้าไยต้องถูกผู้คนใส่ร้ายป้ายสี?"

ปิงหึงเสี้ยวร้องว่า

"นี่นับเป็นข้อหาร้ายแรง แม้อีกแปดชาติก็ชะล้างไม่หมดสิ้น"

อุนยิ้วไม่แยแสสนใจมัน กล่าวถามเฮ้งเชี่ยวเจียะว่า

"ใช่แล้ว ท่านมองดูอันใด?"

เฮ้งเชี่ยวเจียะยื่นส่งผ้าเช็ดหน้าให้กับอุนยิ้ว กล่าวว่า

"ประหลาด บุรุษผู้หนึ่งไฉนปักของนี้..."

อุนยิ้วพอเห็นผ้าเช็ดหน้า ต้องอุทานดังอา ยืนตะลึงลานกับที่

เฮ้งเชี่ยวเจียะสังเกตเห็น ดังนั้นถามว่า

"ท่านทราบว่านี่เป็นของผู้ใด?"

อุนยิ้วตะลึงลานชั่วขณะ ค่อยสั่นศีรษะคราหนึ่ง

เตียถั่วคาดคั้นถามว่า

"ท่านต้องทราบแน่นอน"

อุนยิ้วค้อนมันวงหนึ่ง ไม่มีกะใจดีฝืปากด้วย เพียงกล่าวว่า

"ไม่ทราบ"

พลันหันหลังให้แก่มัน

เฮ้งเชี่ยวเจียะ เตียถั่ว ปิงหึงเสี้ยวท่านมองดูเรา เรามองดูท่าน ไม่ทราบว่าอุนยิ้วไฉนหน้าแปรเปลี่ยนไป

ทั้งหมดไม่ทันสังเกตถังป้องู้

ถังป้องู้ที่ชมชอบความครึกครื้นสนุกสนานแต่ยามนี้หน้าดำราวก้นหม้อ

เฮ้งเชี่ยวเจียะคล้ายแย้มยิ้ม แต่ในใจหนักอึ้งเคร่งเครียด

ในสี่ยอดมือปราบ เขารับทราบพลังฝีมือของบ้อเซ้งกับ

แนฮ้วยมาแล้ว หากคิดฆ่าจูกัวะซิงแซ มีความเป็นไปได้เพียงสามประการ

หนึ่งนั้นฉวยโอกาสที่ฝ่ายตรงข้ามไม่ทันระวัง สอง มีเปรียบที่ฝ่ายตรงข้ามอายุสูงวัยเรี่ยวแรงเสื่อมถอย สาม ต้องพึ่งพาโชควาสนา

ดูจากสภาพเมื่อครู่ คนในเกี้ยวคล้ายคิดปลิดชีวิตอุนยิ้วกับถังป้องู้ แต่ปรากฏยอดฝีมือผู้หนึ่งลอบช่วยเหลือ หรือว่าคนผู้นี้เป็นทิชิ่ว (มือเหล็ก) ในสี่ยอดมือปราบ?

ขณะเดียวกัน ปรากฏยอดฝีมือสองคนลอบช่วยเหลือเขา หรือว่าเป็นบุคคลที่ฉั่วเกียกับโป่วจงจือจัดส่งมา?

เฮ้งเซี่ยวเจียะพบว่ามีคนสะกดรอยตัวเอง แต่ก็ไม่พบเห็นผู้ใด

...ที่แท้คนหลบซ่อนอยู่ที่ใด?

...นี่เป็นความเข้าใจผิดพลาด หรือว่าฝ่ายตรงข้ามมีฝีมือสูงเยี่ยมเกินไป?

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่เพียงหน้านิ่วคิ้วขมวด ถึงกับอับจนปัญญา

...แผนการฆ่าคนจะดำเนินการอย่างไร?

...หน้าที่นี้ใช่จะสำเร็จลุล่วงหรือไม่?

เห็นเซียนวิเศษอมตะกับจูเซี่ยวเอียสนทนาอยู่ที่ห่างไป ดังนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะกระซิบถาม อุนยิ้ว ถังป้องู้ กับ เตียถั่ว และปึงหึงเสี้ยวเรื่องหนึ่งว่า

"หากข้าพเจ้าเกิดเรื่องขึ้น ทั้งไม่สามารถออกจากนครหลวง พวกท่านสามารถเสาะหาที่ซ่อนตัวอันปลอดภัยให้กับข้าพเจ้าแห่งหนึ่งหรือไม่?"

เตียถั่ว อุนยิ้ว ปึงหึงเสี้ยว และถังป้องู้ แม้มีพลังฝีมือไม่สูงเยี่ยมเท่าใด ไหวพริบปัญญาอาจไม่ปราดเปรียว แต่ก็เป็นสหายที่พึงเชื่อถือได้

เฮ้งเชี่ยวเจียะได้รับคำตอบในบัดดล
คำตอบที่ได้รับคือ "มี"
ผู้ที่ตอบคำคือเตียถั่ว
เตียถั่วมีหนทางตลอดมา

เตียถั่วนำเฮ้งเชี่ยวเจียะไปชมดูในบัดดล
ชมดูสถานที่ใช้ซ่อนตัวในภายหน้า
เร้นกายน้อยซ่อนตัวในป่าเขา เร้นกายใหญ่ซ่อนตัวในร้านตลาด
เตียถั่วนำพาเฮ้งเชี่ยวเจียะไปยังร้านตลาด
เฮ้งเชี่ยวเจียะชมชอบผู้กล้าร้านตลาด เขาเห็นว่าในร้านตลาดมากผู้กล้า มิหนำซ้ำมีความอบอุ่น เขาไม่เลื่อมใสผู้คนที่อยู่เบื้องสูง ใช้มือเดียวเดบังฟ้า เพียงชมชอบท่องยุทธจักร

เตียถั่วก็เป็นคนท่องยุทธจักรหยั่งรากอยู่ในยุทธจักรอย่างลึกล้ำ
ชาวยุทธจักรคิดท่องเที่ยวในยุทธจักร ประการสำคัญต้องมีสหาย

ไม่มีสหาย คนอยู่ในยุทธจักรยากเดินเหินได้
เตียถั่วมีสหาย มาตรว่ามันอายุไม่สูงวัย แต่สหายที่คบหามีลำดับรุ่นสูงยิ่ง

ในเมืองไคฮง มันก็มีสหายอยู่มากหลาย

...คนที่ยินยอมขายชีวิตเพื่อสหาย ก็ต้องมีสหายมากหลายยินยอมขายชีวิตให้แก่มัน

ในจำนวนนี้มีสหายอยู่สองคน
คนหนึ่งเรียกว่าอุนมั่งเซ้ง
คนหนึ่งเรียกว่าฮวยโกวฮวด
เมื่อนำชื่อของคนทั้งสองมาผสมกันขนานฉายาว่าฮวดมั่งน่อตั้ง

(สองหมู่คณะสร้างฝัน) คนทั้งสองเคยร่วมมือกัน กอปรเป็นขุมกำลังนอกเหนือจากเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า ตึกหกทุนครึ่งและหอลมพิรุณโปรย น่าเสียดายที่คนทั้งสองไม่ยอมคืนดีกันเป็นเวลาสิบเอ็ดปีแล้ว

...ในชีวิตคนมีสิบปีสักกี่ครั้ง?

อย่าว่าแต่สิบเอ็ดปี

เตียถั่วกับสหายทั้งสองนี้ไม่ได้พบกันหกปีแล้ว

ในชีวิตของคน เวลาหกปีไม่นับว่ายาวเกินไป และไม่อาจบอกว่าสั้น มันเพียงพอกับการทำให้ผู้คนลืมเลือนอีกคนหนึ่งโดยสนิทใจ และเพียงพอกับการทำให้ผู้คนหวนรำลึกถึงอีกคนหนึ่งอย่างรุนแรง

เตียถั่วนำพาเฮ้งเชี่ยวเจียะและพวกไปพบกับฮวยโกวฮวดก่อน

ก่อนอื่นเฮ้งเชี่ยวเจียะกันเซียนวิเศษอมตะและจูเชี่ยวเอียไปอีกทางหนึ่ง เขาให้เซียนวิเศษอมตะสืบเสาะดูว่า หมายกำหนดการเข้าเฝ้าของจูกัวะซิงแซใช่มีการเปลี่ยนแปลงหรือไม่และให้จูเชี่ยวเอียเสาะหาคนผู้หนึ่ง

เป็นช่างตีเหล็กคนหนึ่ง

ช่างตีเหล็กผู้นี้เป็นลูกผู้ชายที่เขาเคยคบหาระหว่างท่องยุทธจักร เฮ้งเชี่ยวเจียะไม่ทราบชื่อของมันและไม่ทราบว่ามันอยู่ที่ใด ถึงกับไม่ทราบว่ามันมีฝีมือกล้าแข็งเพียงใด

เฮ้งเชี่ยวเจียะเพียงทราบว่า มันเป็นลูกผู้ชายคนหนึ่ง

เพียงนี้ก็พอแล้ว

การคบหาสหาย ความจริงไม่จำเป็นต้องล่วงรู้มากเกินไป

เฮ้งเชี่ยวเจียะยังทราบว่า ฝ่ายตรงข้ามมีอาชีพตีเหล็กอยู่ในเมืองไคฮง

นี่เป็นแบาะแสที่เพียงพอกับการเสาะหาคนผู้นี้

วีรบุรุษไม่ถามไถ่ประวัติหนหลัง ขณะที่ผู้ห้าวหาญตกยากอยู่

ในยุทธจักร ไม่แน่ว่าบางคนเป็นช่างตีเหล็ก บางคนเร่ขายยา บางคนจำหน่ายสุรา

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ล่วงรู้ชื่อของมัน เพียงทราบว่ามันเรียกว่าอสนีบาตแปด

อสนีบาตแปดย่อมเป็นชื่อฉายาหนึ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะคิดเสาะหาอสนีบาตแปดผู้นี้

คนที่ไม่ธรรมดาผู้หนึ่ง ปรกติอาจเพียงดื่มกิน.ที่ยวเตร่กับสหายบางประเภท แต่เมื่อถึงเวลาทำงานสำคัญ เขาจะติดต่อกับสหายอีกประเภทหนึ่ง

คนที่ไม่ธรรมดา ย่อมมีสหายที่ไม่ธรรมดา

กลุ่มบุคคลที่ไม่ธรรมดา ย่อมกระทำเรื่องราวที่ไม่ธรรมดา

19 ควรรค์เบื้องบน

วันมงคล

งานวันเกิด

วันนี้เป็นวันคล้ายวันเกิดของฮวยโกวฮวด หนึ่งในสองผู้ก่อตั้งหมู่คณะสร้างฝัน

ฮวยโกวฮวดอยู่ในเมืองไคฮง ไม่ว่าชาติตระกูล ศักดิ์ฐานะไม่อาจทัดเทียมกับปึงเซี่ยวโฮ้วเอี้ย เล้งโป๊ยไท้เอี้ย และจูกัวะซิงแซ หากเอ่ยถึงชื่อเสียงเกียรติภูมิในยุทธจักร ก็ห่างไกลจากกวนฉิก ลุ้ยซุ่ง และโซวมั่งจิ้ม

แต่มันยังมีสหายของมัน

วันเกิดปีที่ห้าสิบของฮวยโกวฮวด ผู้คนที่มาอวยพรย่อมมีไม่น้อย

ผู้คนที่คบหากับฮวยโกวฮวด ย่อมต้องไม่ธรรมดา

ต่อให้พวกมันมีเค้าใบหน้าธรรมดา ก็ต้องมีฝีมือไม่ธรรมดา

ต่อให้ฝีมือของพวกมันไม่นับเป็นอย่างไรศักดิ์ฐานะไม่นับเป็นอย่างไร ก็มีนิสัยใจคอที่ไม่ธรรมดา

ในจำนวนนี้ผู้ที่ไม่ธรรมดาที่สุด สมควรเป็นผู้วิเศษจูงวัว

คนผู้นี้ถือดียิ่ง ทั้งเจ้าอารมณ์ ดร่ำครีใจแคบ แต่ก็เข้าใจว่าตัวเองเปิดเผยห้าวหาญ มีนิสัยประหลาดพิกล แต่เมื่ออยู่ในยุทธจักรได้รับความเคารพยกย่องจากผู้คน

หากเป็นบุคคลที่มันดูแคลน ต่อให้เป็นเชื้อพระวงศ์ มาตรว่าจัดเกี้ยวแปดคนหามไปเชื้อเชิญ มันก็ไม่รุดมา

มันรุดมาแสดงว่าให้เกียรติแก่ฮวยโกวฮวด

แม้กระทั้งปุกเด็งปุกโป๊ยก็มาแล้ว

นี่เป็นบุคคลที่สร้างความปวดเศียรเวียนเกล้าแก่ฮวยโกวฮวดเช่นกัน

ปุกเด็งปุกโป๊ยมิใช่ชื่อของบุคคลคนเดียว หากแต่เป็นสองคน

เป็นสามีภรรยาคู่หนึ่ง

ท่านปู่ผู้เฒ่าฉายาสุขสันต์กลายเป็นโศกาดั้งปุกเด็ง

ท่านย่าผู้เฒ่าฉายาลิงโลดยินดีลืมตนปังปุกโป๊ย

สองสามีภรรยามีฝีมือสูงเยี่ยม แกร่งกร้าวถือคุณธรรม แต่เรื่องราวที่กระทำ มักสะกดให้ผู้คนอ้าปากค้าง

ฮวยโกวฮวดไปตามโต๊ะต่างๆ คารวะสุราต่อแขกเหรื่อ ยิ้มระรื่นทั่วใบหน้า แต่ไม่ว่าผู้ใดล้วนดูออกว่ามันคล้ายกำลังรอคอย

...รอคอยผู้ใด?

...ดูท่าคงรอคอยแปดโลกบาลใหญ่

...แปดโลกบาลใหญ่ไฉนยังไม่มาถึง?

...ด้วยไมตรีคบหาระหว่างแปดโลกบาลใหญ่กับฮวยโกวฮวด

มันไม่มีเหตุผลที่ไม่มา

แปดโลกบาลใหญ่ยังไม่มา กลับปรากฏผู้คนกลุ่มหนึ่งมาถึง เตียถั่วนำเฮ้งเซี่ยวเจียะ อุนยิ้ว ถังป้องฮู้ และปิงหึงเสี้ยวมาถึง

ฮวยโกวฮวดพอพบเห็นเตียถั่ว ก็สวมกอดกัน ทั้งสองกอดรัดกันทางหนึ่งทุบหลังของอีกฝ่าย ทางหนึ่งหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"เด็กร้ายกาจเล่าฮูยังเข้าใจว่าเจ้าไปตายเสียที่ใด ชั่วชีวิตนี้ไม่ผุดโผล่ออกมาแล้ว"

"ปีศาจเฒ่า เราคิดถึงท่านแทบตาย ยากนักที่ท่านจัดงานวันเกิดเราย่อมมิอาจไม่มา"

ทั้งสองร่ำร้องอยู่ชั่วขณะ ค่อยแยกจากกัน

เฮ้งเซี่ยวเจียเห็นเตียถั่วถูกทุบหลังหลายดราใบหน้ากลับกลายเป็นซีดขาวอยู่บ้าง อดถามเบาๆ มิได้ว่า

"เป็นไรแล้ว?"

เตียถั่วยกมือลูบหลัง เค้นรอยยิ้มขึ้น กล่าวว่า

"ปีศาจเฒ่ายิ่งมายิ่งลงมือรุนแรงกว่าเดิม"

อุนยิ้วเลิกคิ้วเรียวงาม กล่าวว่า

"ว่ากระไร มันลอบลงมือต่อท่าน?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะรีบกล่าวว่า

"เตียโหงวกอก็ลงมือไม่เบา"

เตียถั่วฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ทุกครั้งที่พวกเราพบหน้า ต้องแสดงความคารวะเช่นนี้"

ทางด้านฮวยโกวฮวดก็ถอยกายไปหลายก้าว ศิษย์คนโตของมันนามเตียสุนไถ่รีบสะอึกเข้ามา ถามว่า

"ซือแป๋ ท่านเป็นไรแล้ว?"

เห็นฮวยโกวฮวดไม่ตอบคำ ดังนั้นยื่นมือหมายประคองฮวย-โกวฮวด

ฮวยโกวฮวดปัดมือมันออก ตวาดเบาๆ ว่า

"ประคองอันใด ผู้คนมากมายปานนี้ เจ้าต้องการให้ซือแป๋เสื่อมเสียหน้าหรือไร?"

เดียสุนไถ่ตะกุกตะกักว่า

"ข้าพเจ้าเห็นซือแป๋ไม่ตอบคำ..."

"เรากำลังข่มความเจ็บปวด ไหนเลยตอบวาจาเจ้าได้ มารดามันเถอะ ลูกเต่ามีฝีมือรุดหน้ากว่าเดิมแล้ว..."

เดียสุนไถ่รับคำ จากนั้นกล่าวเป็นเชิงประจบว่า

"ต้องการให้ศิษย์ขับไล่พวกมันออกไปหรือไม่?"

ฮวยโกวฮวดถลึงตาใส่ ดุว่า

"เหลวไหล มันทุบตีเรา เราทุบตีมัน ที่แล้วมาพอพบหน้าล้วนเป็นเช่นนี้ ไม่ทุบตีไม่ปลอดโปร่ง เจ้าไหนเลยลงมือต่อมันได้?"

จากนั้นสั่งต่อเดียสุนไถ่ว่า

"จดจำไว้ ไม่ว่าผู้ใดเข้าบ้านตระกูลฮวย ล้วนเป็นแขกของเรา ห้ามมิให้เสียมารยาท อย่าได้ตระหนี่ใจแคบเช่นอุนซือแป๋ (บุคคลรุ่นเดียวกับอาจารย์ แต่อายุสูงวัยกว่า) เจ้า ทราบหรือไม่?"

เดียสุนไถ่รับคำ ล่าถอยไปรับแขกที่หน้าประตู

ฮวยโกวฮวดประสานมือต่อเฮ้งเซียวเจียะและพวก กล่าวว่า

"ท่านทั้งหลายให้เกียรติมา อภัยที่เล่าฮิวไม่ได้ออกต้อนรับแต่ไกล ไม่ทราบท่านทั้งหลายมีนามสูงส่งว่ากระไร?"

เดียถั่วขณะจะแนะนำ เดียสุนไถ่ที่หน้าประตูพลันร้องขานว่า

"มีแขกมาถึง เป็นฮ่อเซี่ยวฮ้อฮ่อโกวเนี้ยแห่งสวนทิ้งความหอมหอนกยูง เรือนเฉิดฉายบ้านสมปรารถนา ห้องเบ้าหมายเลขห้า"

ปฏิกิริยาประการแรกของฮวยโกวฮวดคือร้องว่า

"สวรรค์เบื้องบน (สวรรค์เบื้องบน)"

ที่น่าประหลาดคือ แขกเหรื่อในงานเลี้ยงบ้างร่ำร้อง บ้างอุทาน เบาๆ กล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า

"สวรรค์เบื้องบน"

อุนยิ้วพึมพำว่า

"เป็นไร คนแซ่ฮ่อนั้นคือสวรรค์เบื้องบนหรือ?"

เตียถั่วกล่าวเป็นเชิงยิ้มไม่เชิงยิ้มว่า

"ฉายาของนางเรียกว่าสวรรค์เบื้องบน"

ถังป้อฮู้เบิกตากลมกว้าง กล่าวว่า

"นางเป็นตัวอะไร?"

เตียถั่วยิ้มพลาง กล่าวว่า

"นางไม่ใช่ตัวอะไร หากแต่เป็นยอดคณิกาภายในเมือง เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อทุกผู้คน ดังนั้นบุรุษทุกรูปนามล้วนเรียกหานางเป็นสวรรค์เบื้องบน"

เห็นฮวยโกวฮวดยื่นมือรวบคว้าปกเสื้อของเตียสุนไถ่ ขู่คำรามว่า

"ผู้ใดให้เจ้าอนุญาตนางเข้ามา?"

เตียสุนไถ่แตกตื่นจนหน้าถอดสี กล่าวว่า

"เป็นชื่อแป้ท่าน...ท่านบอกว่าผู้ที่มายังที่นี้ ล้วนเป็นแขกของท่าน...ท่านผู้เฒ่า..."

ได้ยินเสียงโอยคำหนึ่ง สุ้มเสียงสดใสไพเราะ เงาคนถลันวูบสตรีชุดเขียวร่างสูงโปร่งนางหนึ่ง ปรากฏกายขึ้นที่เบื้องหน้าทั้งหมดอย่างอ่อนช้อย ตาคู่งามกลิ้งกลอกไปมาคล้ายแปะที่จุ่มน้ำผึ้งอันหนึ่ง แปรงใส่ใบหน้าทุกผู้คน กล่าวอย่างครึ่งยิ้มครึ่งบึ้งว่า

"ฮวยตั้งช่วย (หัวหน้าหมู่คณะแช่ฮวย) มารดาอยู่ในช่องคณิกา ไม่ได้ขายบิดาขายมารดาขายสหาย เพียงแค่ขายตัวเอง ท่านไม่อนุญาตหรือ?"

นางยังกล่าวอีกว่า

"วันนี้เรามาอวยพรวันเกิดท่าน ท่านจะอย่างไรสมควรอนุญาตเราดื่มสุราวันเกิดสักจอกหนึ่งแล้วค่อยจากไป หากว่าไม่ต้อนรับ วันหน้าศิษย์ของสองหมู่คณะสร้างฝัน อย่าหมายเหยียบย่างเข้าหอห้องของเราแม้สักก้าวเดียว"

คำพูดพอกล่าว ในกลุ่มคนบังเกิดความปั่นป่วนขึ้นมา

ยามนั้นท่านย่าผู้เฒ่าปังปุกโป๊ยก็ถามว่า

"สตรีนางนี้ทำอะไร ปีศาจเฒ่าแช่ฮวยไฉนกีดกันนาง?"

ท่านปูผู้เฒ่าตั้งปุกเต็ง ตะกุกตะกักว่า

"นาง...นางกระทำสิ่งนั้น..."

ปังปุกโป๊ยกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"เป็นสิ่งใด?"

ตั้งปุกเต็งหน้านิ่วคิ้วขมวด ได้แต่อ้ำๆ อึ้งๆ กลับเป็นย่อเชี่ยวฮ้อโอ่อ่าเปิดเผย กล่าวเสริมว่า

"กระทำเรื่องราวต้อนรับขับสู้ เล่าฮูหยินอย พวกเราเหล่าสตรีชะตาอาภัพ ไหนเลยมีวาสนาเช่นเล่าฮูยิน อีกประการ หากบุรุษไม่มาหาพวกเรา พวกเราสามารถจับพวกมันมัดต่างปูทะเล บังคับให้มอบเงินทองออกมาได้หรือ?"

ปังปุกโป๊ยค่อยเข้าใจในบัดดล เดินข้ามาฉุดดึงมือของย่อเชี่ยวฮ้อกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ นี่ล้วนเป็นบุรุษโสโครกไม่ดี เชียวม่วยม่วย (น้องสาวคนเล็ก) ไม่ต้องกลัว ผู้ใดไม่ยินยอมให้ท่านนั่งโต๊ะ จะให้ผู้นั้น

ทราบความร้ายกาจของไม้เท้าเหล็กกล้าบริสุทธิ์ซ่อนมังกรทองจูงพยัคฆ์คู่ของเราผู้เฒ่าสักครา"

ปิงหึงเสี้ยวกล่าวเบาๆ กับถังป้อผู้ว่า

"ชื่อของอาวุธของนาง แทบมีความยาวเท่ากับฉายานามของท่าน"

ไม่ทันขาดคำ พลันบังเกิดเสียงหัวร่อดิกคราหนึ่ง

ปังปุกโป๊ยเดือดดาลเป็นการใหญ่ ตาทอประกายเขียวปัดกระแทกไม้เท้าหัวมังกรที่หนักหนึ่งร้อยห้าสิบชั่งในมือกับพื้นดังตึงใหญ่ ตวาดเสียงแหลมเล็กว่า

"ผู้ใดหัวร่อ?"

ทุกผู้คนล้วนทราบว่านางมีนิสัยประหลาดสามประการ หนึ่งชมชอบอาละวาดต่อตั้งปุกเต็ง สอง ชมชอบปกป้องโกวเนี้ยน้อย สามดวงตานางพอทอประกายเขียวปัด ต้องลงมือทำร้ายคน ดังนั้นพากันชะงักรอยยิ้มไว้

ทุกผู้คนไม่กล้าเผยอยิ้ม แต่ศิษย์ในนามที่ไม่รักความก้าวหน้าของฮวยโกวฮวด นามฉั่วตุยเง็ยว (ไล่แมว) ยังคงแย้มยิ้มเกลื่อนกลาด

มันที่มีชื่อว่าตุยเง็ยว (ไล่แมว) เป็นเพราะฝึกวิชาแมวสามขาถูกเยาะเย้ยว่าได้แค่ใช้ไล่แมวจับมุสิก กระทั่งจัดการกับสุนัขยังไม่สำเร็จ

มันเห็นซือแปถูกสตรีชราต่ำเตี้ยนางนี้ชี้หน้าด่าทอซือแปปรกติวางก้ามเชื่องโข ยามนี้กลับมีสภาพทุเลทุลักปานนี้ อดคิดหัวร่อมิได้

พริบตานั้น ทุกผู้คนพากันเหลียวมองมาที่มัน

ซือเฮียที่ข้างกายมันหลายคนกริ่งเกรงตัวเองเกิดเรื่องยุ่งยากไม่ว่าเส้งโท่วจู ลุกโหงวเฮี้ย และงิ้นเสงเซาะล้วนมองไปที่มัน คล้ายเป็นความหมายว่า

"เป็นมันเอง"

ปังปุกโป๊ยเดือดดาลกว่าเดิม ดวงตาพวยพุ่งประกายสีเขียวออกมา

ฉั่วตุยเงียวใจหายวาบ รีบโบกมือกล่าวว่า

"ไม่ ไม่เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า"

ปังปุกโป๊ยขณะจะลงมือ พลันได้ยินสุ้มเสียงสดใสหยาดเยิ้มอ่อนหวานเสนาะโสตเสียงหนึ่งดังว่า

"ย่อมมิใช่มัน"

ปังปุกโป๊ยหันควับไป ก็เห็นใบหน้าที่ผุดผาดดั่งพุดตาน ดวงตายาวที่เคลือบสีสันใบหนึ่ง

นางย่อมเป็นอุนยิ้ว

ปิงหึงเสี้ยวฉุดดึงแขนเสื้ออุนยิ้วตลอดเวลา

มันบอกให้นางอย่าได้บ่งบอก ยิ่งอย่าได้ยอมรับ

มันดูออกว่า สตรีชรานางนี้ยากรับมือได้

แต่อุนยิ้วจึงไม่สนใจ

...เป็นนางหัวร่อจริงๆ ไฉนไม่กล้ายอมรับ?

ดังนั้นนางกล่าวอย่างโอ่อ่าผ่าเผยว่า

"เมื่อครู่เป็นข้าพเจ้าหัวร่อ หาใช่เขาไม่"

ปังปุกโป๊ยเหลียวหน้ามอง เห็นเป็นโกวเนี้ยน้อยที่งามงดนางหนึ่ง เพลิงโทสะก็สลายคลายกว่าครึ่ง เปลี่ยนเป็นถามเสียงอ่อนโยนว่า

"เจ้าหัวร่ออะไร โกวเนี้ยน้อย?"

อุนยิ้วแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหัวร่อท่านผู้เฒ่าทรงอำนาจนัก ผู่ขวัญจนทั้งหมดไม่กล้าส่งเสียง"

ปังปุกโป๊ยเบิกบานสำราญใจ กล่าวกับอุนยิ้วอย่างยิ้มแย้มว่า

"โกวเนี้ยน้อย เราไม่ได้ดีต่อทุกผู้คน รอลักดรู่พวกเราสนทนาโดยละเอียด ตราบใดที่เราอยู่ด้วย ไม่ว่าบุรุษโสโครกใดล้วนไม่อาจรังแกเจ้า"

อุนยิ้วปรบมือหัวร่อร่า ทางหนึ่งมองดูเฮ้งเซี่ยวเจียะ กล่าวว่า

"ประเสริฐแท้ ผู้ใดรังแกข้าพเจ้า พั่วพั้ว (คำยกย่องสตรีชรา) ก็ตบปากผู้นั้น"

เฮ้งเซี่ยวเจียะเห็นปังปุกโป๊ยจับจ้องมองเขาแวบหนึ่งสองแก้มก็แสบร้อนอยู่บ้าง คล้ายถูกนางตบใส่ฉาดหนึ่ง

ได้ยินปังปุกโป๊ยคาดคั้นถามฮวยโกวฮวดอีก ฮวยโกวฮวดฝืนยิ้ม กล่าวว่า

"เราไหนเลยไม่ให้ย่อโกวเนี้ยเข้ามา...อย่าว่าแต่นางมิใช่เข้ามาแล้วหรือ?"

ปังปุกโป๊ยคล้ายยังไม่พึงพอใจต่อคำตอบของฮวยโกวฮวดกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านยังคว้าจับศิษย์วิเศษของท่านทำอะไร?"

ฮวยโกวฮวดค่อยฉุกคิดว่า ตัวเองยังกระชากปกเสื้อของเตียสุนไถ่อยู่ มันทราบว่าสตรีชรานี้ยากตอแย ได้แต่กล้ำกลืนโทสะ พานระบายโทสะใส่เตียสุนไถ่ กล่าวว่า

"ล้วนเป็นเจ้า เราคิดถามเจ้า ไฉนท่องชื่อซ่องคณิกาเหล่านั้นอย่างคล่องแคล่วปานนั้น?"

เตียสุนไถ่ไม่ทันตอบคำ ตั้งปุกเตียก็ชิงอวดฉลาด ร้องดังๆ ว่า

"มันกล่าวไม่ถูกต้อง เป็นสวนทิ้งความหอม หอนกยูง เรือนเฉิดฉาย บ้านนกดุเหว่า ห้องเบ้าหมายเลขห้า สองประการหลังมันกล่าวผิดแล้ว..."

ไม่ทันขาดคำ ทุกผู้คนพากันหัวร่อครืนออกมา

จากนั้นมันพบว่า "ฮูหยิน" ของมันปังปุกโป๊ยเพ่งตาเขียวปัด จับจ้องมองมัน คล้ายยึดถือมันเป็นแมลงวันที่เกาะอยู่บนก้อนเนื้อตัวหนึ่ง

ตั้งปุกเต็งค่อยทราบว่าตัวเองผิดแล้ว

ฮวยโกวฮวดก็ไม่ต้องการให้ตั้งปุกเต็งแสดงความทุเรศออกมา ดังนั้นรีบปรับปรุงบรรยากาศ เสาะหาหัวข้อสนทนา

มันทราบว่าเตียถั่วแม้อายุยังเยาว์ แต่มีลำดับรุ่นสูงยิ่ง ดังนั้นกล่าวกับเตียถั่วว่า

"สหายของท่านมีแซ่สูงส่งนามยิ่งใหญ่ว่ากระไร?"

เตียถั่วขณะจะแนะนำ พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังปานฟ้าร้องว่า

"ใช่แล้ว เราแซ่กอ (สูง) เรียกว่าตั่วเมี้ย (นามอิงใหญ่)"

แปดโลกบาลใหญ่มาแล้ว

มันคือแปดโลกบาลใหญ่กอตั่วเมี้ย

แปดโลกบาลใหญ่เป็นคนผู้คนหนึ่ง มิใช่แปดคน

คนผู้นี้ยังสูงกว่า ตระหง่านง้ำกว่า และน่า.กรงขามกว่าถังป้อจู้อีก

20 โลงไม้อีกแล้ว

ถังป้องู้พอพบเห็นมัน รู้สึกเป็นที่ขัดตา กล่าวว่า

"คนเช่นนี้คงเป็นชนชั้นรูปกายสูงใหญ่ สมองโง่ทึบใช้การไม่ได้"

ปึงหึงเสี้ยวกล่าวเสริมว่า

"มิน่าเล่าเราพิศดูแล้วพิศดูเล่า รู้สึกว่าคล้ายคนเห็นมันจากที่ใด ที่แท้มันคลับคล้ายท่านเสียแปดส่วน"

ถังป้องู้บันดาลโทสะ ขณะจะอาละวาด เตียถั่วชิงกล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า มันมีแปดใหญ่โตอันใด?"

ถังป้องู้กล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"มันหัวโต"

มิคาดเตียถั่วปรบมือกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ศีรษะของมันใหญ่โตกว่าผู้ใด มิหนำซ้ำแข็งแกร่งกว่าผู้ใด หากประมือกับมัน ต้องระวังป้องกันวิชาหัวเหล็กของมัน"

ปิงหึงเสี้ยวกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ผู้คนบอกว่า หากฝึกปรือวิชาหัวเหล็ก ผมเผ้าต้องหลุดร่วงกลับกลายเป็นศีรษะแล้ว คนผู้นี้ไฉนมีผมเผ้าดำขลับทั่วศีรษะ?"

เตียถั่วกระซิบบอกว่า

"มันสวมผมปลอม"

ถังป้องู้นึกดูแคลนคนผู้นี้กว่าเดิม กล่าวว่า

"ไร้ยางอาย"

เตียถั่วหัวร่อพลางกล่าวว่า

"สวมผมปลอมไร้ยางอายที่ใด สมัยราชวงศ์สุยถัง ไม่ทราบมีบัณฑิตนักศึกษา ขุนนางอำมาตย์ คณิกาเลื่องชื่อมากน้อยเท่าใดนิยมสวมผมปลอม ติดคิ้วปลอมใส่เคราปลอม"

อุนยิ้วกล่าวด้วยความกระตือรือร้นสนใจว่า

"อย่างนั้นอีกเจ็ดใหญ่โตของคนผู้นี้คืออะไร?"

เตียถั่วกล่าวราวจาระไนสมบัติในบ้านตัวเองว่า

"จมูกใหญ่ หมัดใหญ่ ปากใหญ่ ชื่อใหญ่ ชีวิตใหญ่ ส้นเท้าใหญ่ยังมีอีกหนึ่งใหญ่ไม่สะดวกกับการบอกต่อท่าน"

อุนยิ้วไม่ยินยอม ยกมือผลักไสมัน กล่าวว่า

"ท่านบอกต่อข้าพเจ้า"

เตียถั่วโบกมือกล่าวว่า

"ไม่อาจบอกได้"

ปิงหึงเสี้ยวอวดฉลาด กล่าวว่า

"เราคาดว่าเป็นขวัญใหญ่ (แผลงเป็นกล้าแข็ง)"

เตียถั่วร้องเพ้ยคำหนึ่ง กล่าวว่า

"มันเขวัญอ่อนที่สุด"

อุนยิ้วแลบลิ้นออกมากล่าวว่า

"คนร่างสูงใหญ่ปานนี้ ไฉนกลับขวัญอ่อน?"

ถังป้อง่ค่อยบังเกิด "ความรู้สึกที่ดี" ค่อยๆ ตัวเมื้ยขึ้นมาบ้าง กล่าวว่า

"ซึ่งความจริง คนที่ยิ่งใหญ่สมชื่อ เพรียบพร้อมทั้งรูปโฉมภายนอกและธาตุแท้ภายใน ความจริงมีไม่กี่คน"

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันได้ยินเสียงมโหรีอีกทีกระหึกโครมกระทบโสตเมื่อเงี่ยหูสดับฟัง รู้สึกไม่ถูกต้องอยู่บ้าง

เสียงมโหรีนี้โศกซึ้งรันทด คล้ายอาลัยอาวรณ์ต่อการจากไปสวดส่งวิญญาณที่สิ้นสลาย ไหนเลยมีเค้าความยินดีปรีดาอันใด

ยามนั้นเตียสุนไถ่วิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาอีกครา

ฮวยโกวฮวดไม่ต้องการทำลายบรรยากาศงานวันเกิด ตั้งใจว่าไม่ว่าเกิดเรื่องใด จะรับมือด้วยความเยือกเย็น ดังนั้นยื่นมือคว้าจับเตียสุนไถ่ไว้ ถามว่า

"เรื่องอันใด"

เตียสุนไถ่กล่าววาจาจับต้นชนปลายไม่ถูกว่า

"โลง...โลงไม้ มีคนจัดส่งโลงใบหนึ่งมาเป็นของขวัญวันเกิดท่านผู้เฒ่า"

โลงไม้ลงรักสีดำ ที่เขียนชื่อฮวยโกวฮวดโลงหนึ่ง ทั้งยังมีป้ายวิญญาณของฮวยโกวฮวด ที่จัดทำโดย "บุตรกตัญญู"

ฮวยโกวฮวดปรกติถือโชคลางที่สุด

วันนี้เป็นวันเกิดปีสำคัญของมัน

นี่แสดงว่ามีคนจงใจสาปแช่งมัน

ฮวยโกฮวดถามโถมออกไป เตะต่อยผู้คนที่บรรเลงมโหรีส้มระเนระนาด ตาดตั้นถามว่า

"พวกเจ้าไฉนทำเช่นนี้?"

"มีคนจ่ายเงินให้พวกเราจัดส่งโลงใบนี้มา ตั่วเอี้ยโปรดไว้ชีวิตพวกเราไม่ทราบอันใดทั้งสิ้น"

"เป็นผู้ใดจ่ายเงินแก่เจ้า?"

"เป็นตั่วเอี้ยชุดแดงผู้หนึ่ง...มันจ่ายเงินแก่เราสามตำลึง ให้เราถือป้ายสถิตวิญญาณ เป็นบุตรกตัญญู"

ฮวยโก่วฮวดพอฟัง ถึงกับกำหมัดแนบแน่น

เฮ้งเชี่ยวเจียะก็ติดตามทุกผู้คนออกจากตัวดึกมาชมดู เห็นโลงไม้เนื้อดีปิดผนึกแน่นหนาโลงหนึ่ง อดใจเต้นระทึกมิได้

เตียถั่วระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"โลงไม้ โลงไม้อีกแล้ว"

ถังป้อง่ก็กล่าวอย่างเคลือบแคลงสงสัยว่า

"หรือว่าสุ้ยซุ่งยังไม่ตาย..."

คำพูดนี้จี้ใส่ใจดำผู้คนจำนวนมาก แขกเหลื่อที่มาอวยพรอดหน้าเปลี่ยนสีมิได้

...หัวหน้าตึกหกหุนครึ่งสุ้ยซุ่งจะอย่างไรเป็นผู้นำอันยิ่งใหญ่

...เป็นผู้นำในผู้นำ

ยามนั้นกอตั่วเมี้ยกลับแหงนหน้าส่งเสียงจามคำหนึ่ง

สุ้มเสียงนี้คล้ายเสียงร้องคำรามของสัตว์ร้ายขู่ขวัญ ทุกผู้คนจนสะดุ้งเฮือกใหญ่

แม้แต่อุนยิ้วก็ใจหายวาบ ต้องยกมือลูบอก ร้องเพ้ยกล่าวว่า

"ส่งเสียงจามครึกโครมปานนี้ คล้ายเทพอสนีบาดฟาดฟ้า คิดจามคราหนึ่ง โค่นต้นไม้ต้นหนึ่งหรือไร?"

โดยไม่รู้สึกตัว นางพลอยส่งเสียงจามสองครา

กอตั่วเนี้ยไม่แยแสสนใจนาง กล่าวกับตัวเองว่า

"เราเป็นหวัด"

ปิงหึงเสี้ยวชมดูจนเลิกคิ้ว กล่าวว่า

"คลับคล้ายยิ่ง มีเพียงประการหนึ่งไม่คลับคล้าย"

ถังป้อง้กล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"คลับคล้ายอะไร?"

ปิงหึงเสี้ยวกล่าวว่า

"ลักษณะท่าทางตอนกล่าววาจาคลับคล้ายท่าน ราวกับเป็นพี่น้องที่พลัดพรากจากกันตั้งแต่เล็ก"

พลางหลิ่วตาข้างหนึ่ง กล่าวอีกว่า

"แต่มีประการหนึ่งที่ไม่คลับคล้าย"

ถ้าป้อง้ความจริงคิดอาละวาด ขณะเดียวกันก็ต้องการรับฟังต่อไป ดังนั้นถามว่า

"ประการใด?"

ปิงหึงเสี้ยวบุ้ยปากไปกล่าวว่า

"ท่านกลัวอุนยิ้ว มันหากลัวไม่"

ถังป้อง้ขณะจะขู่คำราม พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งขู่คำรามว่า

"อุนมั่งเซ้ง"

ฮวยโกวฮวดอยู่ที่หน้าตัวตึก ชี้หน้าด่าทอว่า

"ท่านชั่วร้ายนัก ฉวยโอกาสงานวันเกิด ส่งของเล่นเช่นนี้มาประเสริฐ คอยดูวันพรุ่งนี้เราทุบทำลายป้ายยี่ห้อของท่าน ฉุดคร่าภรรยาท่านมา"

ไม่ทันขาดคำ ได้ยินเสียงดังแอ๊ด ฝาโลงถูกผลักเปิดออก คนผู้หนึ่งยันกายขึ้นมา กลบเป็นชายชราผมขาวโพลง สาวชุดยาวสีแดงผู้หนึ่ง ปากหัวร่อฮา ๆกล่าวว่า

"ผู้แช่ฮวย ท่านร่ำร้องราวสตรีกลางตลาดทำอะไร? เมื่อปีก่อนเราตบแต่งบุตรี ท่านใช้คนเปลื้องเสื้อผ้าของบุตรเรา ทำร้ายนางทลบซ่ดนคผู่ภายในเกี้ยวไม่กล้าออกมา คลาดเวลาอันเป็นมงคลนั่นหมายความว่าอย่างไร?"

ที่แท้ผู้นำของสองหมู่คณะสร้างฝัน ต่อสู้ชิงดีมาสิบกว่าปี ผู้ที่ทราบเรื่องดี ไม่รู้สึกประหลาดใจแต่อย่างไร

ฮวยโกวฮวดแค่นเสียงออกทางจมูก กล่าวว่า

"ท่านยินยอมโผล่หัวออกมาแล้วหรือ? คราครั้งนั้นเราใช้ให้กล้วยไม้ใบเดียวลงมือ เพราะเห็นว่าต่างเป็นอิสตรี มิให้บุตรีท่านแสดงความทุเรศ ผู้ใดให้ท่านฉวยโอกาสที่เราไปอวยพรวันเกิดจูกัวะชิงแชเมื่อปีก่อน ใช้ให้ผู้วิเศษจูงวัว ปิดรูปเต่าสีแดง เขียว ครามที่กลางหลังของเราสามตัว"

ชายชราชุดแดงคืออุนมั่งเซ้งเอง มันหัวร่อฮาๆกล่าวว่า

"ท่านต้องถามไถ่ตัวเองกระทำเรื่องราวใด ในงานเทศกาลประจำปี ที่อารามแชเอี้ยเก็งเมื่อปีก่อน ท่านจงใจเหยียบรองเท้าใหม่ของเรา นี่เป็นผู้ใดจุดชนวนขึ้นก่อน?"

ฮวยโกวฮวดกระทืบเท้าร้องว่า

"ท่านจิตใจคับแคบ เป็นท่านสาดน้ำชาใส่ชายเสื้อของเราก่อน"

อุนมั่งเซ้งชี้มือมาที่จมูกใหญ่ของตัวเอง กล่าวว่า

"เราใจคับแคบ? หากว่าเราใจคับแคบ วันนี้ยังจะส่งของขวัญชิ้นใหญ่แก่ท่านหรือ?"

"เราจัดงานวันเกิด ท่านจัดส่งโลงมา นี่หรือเป็นของขวัญชิ้นใหญ่"

อุนมั่งเซ้งชี้มือไปที่โลงไม้ กล่าวว่า

"ท่านตาบอดหรือไร นี่ยังไม่นับเป็นของขวัญชิ้นใหญ่อีก?"

ฮวยโกวฮวดกวาดตามอง ก็พบเห็นวัตถุที่อยู่ภายในโลก

นั่นเป็นชายฉกรรจ์หน้าสี่แหลี่ยมผู้หนึ่งนอนอยู่ภายในโลก ที่ทรวงอกวางไว้ด้วยตำราชำรุดเล่มหนึ่ง

อุนมั่งเซ้งกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"เป็นเราคร่ากุมศิษย์สุดวิเศษของท่านนามเตี่ยเทียนย้ง ที่ขโมยคัมภีร์ใบไม้เดียวของท่าน จนถูกขับออกจากสำนัก นี่นับเป็นของขวัญชิ้นใหญ่ได้หรือไม่?"

คราครั้งนี้ถึงตาฮวยโกวฮวดไม่อาจตอบคำได้

เตี่ยเทียนย้งเป็นศิษย์คนที่สี่ของมัน แต่คนผู้นี้ไม่รักดี มักมากกามคุณ ทั้งขยี้บุปผา ก่อเป็นภัยร้ายแรง ฮวยโกวฮวด แม้มีนิสัยปกป้องศิษย์ แต่ก็ชิงชังความชั่วร้ายดุจความแค้นส่วนตัว ดังนั้นตระเตรียมจับมัดตัวเตี่ยเทียนย้ง ส่งมอบต่อทางการ มิคาดเตี่ยเทียน-ย้งชิงลงมือ ขโมยคัมภีร์ใบไม้เดียว ซึ่งเป็นคัมภีร์เพลงหมัดของฮวยโกวฮวดหลบหนี ฮวยโกวฮวดเรียกร้องให้สหายร่วมแนวติดตามจับกุม ยังหาตัวไม่พบ มิคาดคนถูกอุนมั่งเซ้งคร่ากุมไว้ ส่งตัวมาให้แก่ฮวยโกวฮวด

ฮวยโกวฮวดได้แต่โต้แย้งว่า

"ต่อให้ท่านคุมตัวลูกเต่านี้มา ก็ไม่จำเป็นต้องแบกโลงใบหนึ่งมา"

อุนมั่งเซ้งกล่าวว่า

"มันปลอมเป็นบุตรกตัญญูส่งศพ คิดหลบหนีออกจากนครหลวง เราจับกุมมัน ปิดสกัดจุดของมันยัดไว้ภายในโลง จัดส่งมันกลับมา คนที่ท่านเที่ยวป่าวประกาศหา ยังตามหาไม่พบ ยามนี้เราจับกุมมันไว้ ท่านเห็นเป็นเรื่องเสื่อมเสียหน้า ไม่ยอมรับแล้วหรือ?"

คำพูดนี้พอกล่าว ฮวยโกวฮวดรู้สึกเสื่อมเสียหน้า พาน

อาละวาดว่า

นี่เป็นศิษย์ของเรา มันกระทำความผิด ผู้ใดให้ท่านยุ่งเกี่ยวท่านสอดมือเข้ามา ไม่ทราบมีจิตเจตนาใด?

อุนมังเชังขุ่นแค้นจนแผดหัวร่อ กล่าวว่า

"ท่านบอก เรามีจิตเจตนาใด?"

"ท่านคิดและเล็มคัมภีร์วิทยายุทธ์ของเรามานาน อาจบางทีเป็นท่านเสี้ยมสอนมันขโมยคัมภีร์ไป"

อุนมั่งเชังร้องเพ้ย กล่าวว่า

"คัมภีร์ชำรุดของท่านเล่มนั้น เรากระทั่งพลิกดูยังไม่พลิกดูมาก่อน"

"นี่มีผู้ใดทราบได้?"

อุนมั่งเชังยื่นมือกระชากร่างเตี่ยเทียนยังที่นอนอยู่ภายในโลกออกมา กระชากเสียงว่า

"ท่านสามารถถามไถ่ศิษย์สุดวิเศษของท่าน"

กล่าวพลางตบคลายจุดให้กับเตี่ยเทียนยัง ถ่ามเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"เจ้าบอก เราแตะต้องคัมภีร์ชำรุดเล่มนั้นหรือไม่?"

เตี่ยเทียนยังหน้านิ่วปานจะร่ำไห้

มันไม่กล้าบ่งบอกว่าแตะต้อง ทั้งนี้เพราะชีวิตตกอยู่ในเงื้อมมืออุนมั่งเชัง พอเห็นสีหน้าของซือแป๋ ก็ไม่กล้าปฏิเสธว่า "ไม่เคย" หากว่ามันกล่าวเช่นนี้ ต่อให้อุนมั่งเชังปล่อยปละละเว้นมัน มันก็ไม่อาจเป็นผู้คนได้

ฮวยโกวฮวดคล้ายไม่คำนึงถึงเหตุผล เห็นเตี่ยเทียนยังไม่แสดงท่าทีอันใด ดังนั้นกระแอมไอคราหนึ่ง กล่าวว่า

"เจ้าไยมิใช่เลอะเลือนงมงายแล้ว ผู้แซ่อุนทั้งละโมบทั้งกลอกกลิ้ง เพราะต้องการคัมภีร์เล่มนี้ บีบบังคับเจ้าลักขโมย เจ้าไฉนยังเกรงกลัวมัน ไม่กล้าบ่งบอกตรงๆ หรือว่าลืมเลือนคำสอนของซือแป้แล้ว?"

วาจาประดานี้เท่ากับบอกใบ้ต่อเตี่ยเทียนย้งว่า ขอเพียงมันยินยอมปรักปรำอุนมั่งเช้งขโมยคัมภีร์ อาจได้รับอนุญาตให้กลับเข้าสำนัก ความผิดที่แล้วมาก็ไม่สืบสาวราวเรื่องอีก

เตี่ยเตียนย้งพานตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว นี่เป็นพื้นที่ของซือแป้ต่อให้มันปรักปรำอุนมั่งเช้ง อุนมั่งเช้งก็ไม่กล้าฆ่ามัน ดังนั้นร้องดังๆ ว่า

"ซือแป้ปราดเปรื่องเลิศล้ำเป็นอุนซือแป้ะใช้ข้าพเจ้าขโมยคัมภีร์ศิษย์...สู้เขาไม่ได้ ได้แต่กล้ำกลืนฝืนอัปยศมีชีวิตอยู่ ต่อย กระทำเรื่องเสื่อมเสียหน้าเหล่านั้น"

คำพูดพอกล่าว ทุกผู้คนล้วนเงียบสงบลง

เงียบสงบลงมองดูอุนมั่งเช้ง

นี่จะอย่างไรเป็นยุทธจักรที่ถือคุณธรรม ชาวยุทธจักรมีความยึดมั่นต่อคุณธรรมตลอดเวลา

...หากว่าอุนมั่งเช้งกระทำเรื่องเช่นนี้จริงเกรงว่าฝ่ายธรรมะและอธรรมไม่ยอมปล่อยปละละเว้นมัน

นักสู้ผู้ห้าวหาญเหล่านี้ล้วนไม่เห็นกฎเกณฑ์ในโลกอยู่ในสายตา แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าฝืนความรู้สึกทางคุณธรรม

...ลูกผู้ชายในยุทธจักร ผู้ใดไม่เป็นเช่นนี้?

...ผู้ใดไม่เป็นเช่นนี้ ผู้นั้นไม่นับเป็นลูกผู้ชายในยุทธจักร

ฮวยโกวฮวดยิ้มแล้ว

รอยยิ้มของมันเยือกเย็นยิ่ง

...อุนมั่งเซ้งเมื่อกระทำเรื่องเช่นนี้ ก็ไม่อาจนับเป็นลูกผู้ชายในยุทธจักร

ฮวยโกวฮวดคูไปคล้ายชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ

ฮวยโกวฮวดพลันยื่นมือกระชากร่างเตี่ยเทียนยังมา หยีตาจนคล้ายเข็มเล่มหนึ่ง แทงทะลุผ่านหน้าต่างดวงใจของฝ่ายตรงข้ามเข้าไป กล่าวว่า

"กล่าวประเสริฐ เราความจริงให้โอกาสเจ้าปล่อยปละละเว้นหนทางรอดแก่เจ้า แต่เจ้าเพื่อล้างความผิด กระทั่งซือแปะเจ้ายังกล้าปรักปรำ บุคคลเช่นเจ้าอยู่ไปยังมีความหมายใด?"

ใบหน้าที่ทั้งผอมซูบทั้งแห้งกรังทั้งขราภาพของมัน เปล่งประกายพิสดารชนิดหนึ่ง กล่าวอีกว่า

"บอกต่อเจ้า ซือแปะเจ้าแม้ใช้การไม่ได้ แต่เรื่องที่เจ้ากล่าวออกมา อย่าว่าแต่ในชีวิตของมันนี้ไม่กล้ากระทำ แม้ชาติหน้ามันก็ไม่กระทำ"

คราครั้งนี้เตี่ยเทียนยังโดดเดี่ยวไร้ที่พึ่งอย่างแท้จริง ร้องคร่ำครวญว่า

"ซือแป ข้าพเจ้า...ซือแปะ ข้าพเจ้า..."

ฮวยโกวฮวดพลันโบกมือวูบ เรียกหาศิษย์หลายคนเข้ามาสั่งว่า

"คุมตัวเจ้าผู้นี้ไปเฝ้าดูแลให้ดี วันพรุ่งนี้เราจะส่งมอบมันให้ทางการพิจารณาโทษ วันนี้เป็นวันมงคลของเราผู้เฒ่า อย่าให้มันทำลายเรื่องสนุกสนานไป"

จากนั้นมันกล่าวกับอุนมั่งเซ้งว่า

"เราเพียงทดสอบเด็กน้อยนี้ดู ดิดไม่ถึงเจ็ดปีมานี้กลับฝึกอบรมศิษย์ที่ต่ำช้าสามานย์เช่นนี้คนหนึ่ง"

อุนมั่งเช้งหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"ใช่แล้ว มีชือแปเช่นใด ต้องมีศิษย์เช่นนั้น ศิษย์สุดวิเศษของท่านนี้ดลับดล้ายท่านยิ่ง"

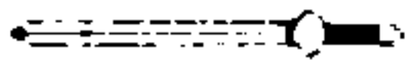

21 เกาลัดในเกาลัด

ทุกผู้คนเข้าใจว่า คู่รักคู่แค้นนี้ต้องแตกหักกัน มิคาดพวกมันกลับคืนดีกัน หยิบฉวยคัมภีร์ภายในโลงกลับมา คณทั้งสองจูงมือกันกลับเข้าห้องโถงใหญ่ ดื่มสุราวันเกิดกัน

ทั้งหมดเห็นว่าไม่มีเรื่องครึกครื้นสนุกสนานก็กลับมายังโต๊ะสุรา พลันได้ยินเสียงร้องโอยครางหนึ่ง แปดโลกบาลใหญ่กอตั๋วเมี้ย ชี้มือไปยังฮ่อเซี่ยวฮ้อที่อยู่ท่ามกลางกลุ่มคน ตะกุกตะกักว่า

"ท่าน...ท่าน..."

ฮ่อเซี่ยวฮ้อยกมือเท้าสะเอว ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านอันใด?"

กอตั๋วเมี้ยคล้ายยังไม่ทันระงับขวัญอันแตกตื่นลง กล่าวว่า

"ท่านไฉนอยู่ที่นี้?"

ฮ่อเซี่ยวฮ้อกล่าวเป็นเชิงยิ้มไม่เชิงยิ้มว่า

"ท่านมาได้ เราไฉนมาไม่ได้?"

จากนั้นกล่าวเสียงอ่อนหวานว่า

"ท่านมาแล้ว เราย่อมต้องมา"

กอตั่วเมี้ยคล้ายคิดไม่ถึงว่าจะพบพานนางในที่นี้ ดังนั้นกล่าววาจาจับต้นชนปลายไม่ถูกว่า

"เรามาแล้ว ท่านไม่มาได้ หากทราบแต่แรกว่าท่านมาแล้วเราก็จะไม่มา"

ฮ่อเซี่ยวฮ้อเชิดปากน้อยๆ กล่าวว่า

"คำพูดของท่านนี้หมายความอย่างไร?"

กอตั่วเมี้ยกล่าวว่า

"เราไม่มีความหมายอันใด สำหรับกับท่าน เราหามีความหมายไม่"

มันคล้ายกริ่งเกรงว่ากล่าวผิดไป รีบกล่าวเสริมว่า

"มันหมายความว่าเราไม่มีความหมายเป็นอื่น"

ฮ่อเซี่ยวฮ้อหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง กล่าวว่า

"อย่างนั้นคำพูดที่ท่านเคยรับปากไว้เล่า?"

กอตั่วเมี้ยเห็นนางมีโทสะ ยิ่งประหวั่นลนลานกล่าวว่า

"เรารับปากท่านอันใด?"

ฮ่อเซี่ยวฮ้อแบะปากคราหนึ่ง น้ำตาทะลักจากเบ้ามา กล่าวว่า

"ท่านลืมเลือนแล้ว ท่านกลับลืมเลือนแล้ว"

ขณะที่นางร้องไห้ กลับแฝงเค้าความดุร้ายอยู่

กอตั่วเมี้ยมือไม้ปั่นป่วนกว่าเดิม กล่าวว่า

"ท่านอย่าได้ร่ำไห้ ทีนี้มีผู้คนมากมาย ไฉนบอกร้องไห้ก็ร้องไห้?"

ฮ่อเซี่ยวฮ้อพอขุ่นเคืองใจ จึงไม่นำพาว่าอยู่ต่อหน้าหรือ

ลับหลังผู้คน ดังนั้นส่งเสียงร่ำไห้ออกมาจริงๆ

ปังปุกโป๊ยพลันกระแทกไม้เท้ากับพื้นอย่างหนักหน่วง ดวงตาทอประกายเขียวปัดวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"เด็กน้อยนี้รังแกท่าน เราจะจัดการให้กับท่าน"

ดั้งปุกเด็งรีบทัดทานว่า

"เล่าพั้วจื้อ (คำเรียกนางเฒ่า) นี่เป็นเรื่องของผู้อื่น หาเกี่ยวข้องกับท่านไม่ ท่านไม่จำเป็นต้อง..."

ปังปุกโป๊ยร้องดังๆ ว่า

"เอาแต่กวาดหิมะหน้าบ้าน ไม่สนใจน้ำแข็งบนชายคาตึกผู้อื่น ยุทธจักรมีแต่คนขวัญอ่อนเห็นแก่ตัวเช่นท่าน มรรคาธัมมะจึงไม่เจิดจ้าจำรัส ผู้ใดบอกว่าไม่เกี่ยวข้องกับเรา เราเป็นสตรี มันข่มเหงรังแกสตรี เราปังปุกโป๊ยต้องสอดมือแน่แล้ว"

ดั้งปุกเด็งเห็นทั้งหมดล้วนจับจ้องมองมา รู้สึกเสื่อมเสียหน้านักได้แต่กล่าวว่า

"ทุกเรื่องราวสามารถหารือ ท่านอย่าได้ร่ำร้องไปได้หรือไม่?"

ปังปุกโป๊ยพอฟัง กลับส่งเสียงดังกว่าเดิมว่า

"พวกท่านลองแสดงความเห็น ที่เรากล่าวมีเหตุผลหรือไม่?"

กล่าวพลางขวางไม้เท้าในมือ ดูจากท่าทีของนาง ไม่ได้ถามไถ่ผู้คนว่านางมีเหตุผลหรือไม่ หากแต่ต้องการดูว่า ผู้ใดกล้าบอกว่านางไม่มีเหตุผล

ผู้คนส่วนใหญ่คิดชมดูเรื่องครึกครื้นสนุกสนาน พากันสนับสนุนว่า

"มีเหตุผล"

"ปังนึ่งเฮียบ (วีรสตรีแซ่ปัง) กล่าววาจามีเหตุผลตลอดมา"

กอตั่วเมี้ยขุ่นเคืองขึ้นมา กล่าวตำหนิฮ่อเชี่ยวฮ้อว่า

"ท่านดู นี่เป็นงานวันเกิดของฮวยยี่กอ (พี่รองแซ่ฮวย) ท่านทำเช่นนี้ มิใช่มีเจตนาก่อกวนหรอกหรือ?"

ฮ่อเซี่ยวฮ้อยกสองมือปิดหน้า ในร่องนิ้วปรากฏประกายน้ำตาเป็นเส้นสาย ดูไปสมชื่อ "เซี่ยวฮ้อ" (แม่น้ำน้อย) จริงๆ

กอตั่วเมี้ยกระทืบเท้า ขณะจะจากไป พลันได้ยินเสียงหวีดคราหนึ่ง ปังปุกโป๊ยยื่นไม้เท้ามาขวางหน้าไว้ กล่าวว่า

"ท่านคิดจากไป?"

กอตั่วเมี้ยแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"นี่เกี่ยวข้องใดกับท่าน?"

"ท่านข่มเหงรังแกสตรี ย่อมเกี่ยวข้องกับเรา"

"เราข่มเหงรังแกสตรี เกี่ยวข้องกับท่านอย่างไร?"

ปังปุกโป๊ยยืดอกขึ้น กล่าวว่า

"ทั้งนี้เพราะเราก็เป็นสตรี"

กอตั่วเมี้ยสำรวจมองนาง ยกมือเกาศีรษะกล่าวว่า

"ท่านไม่บ่งบอก เรากลับดูไม่ออกว่า ท่านเป็นสตรี"

ปังปุกโป๊ยเดือดดาลเป็นการใหญ่ หวดไม้เท้าใส่กอตั่วเมี้ยรีบถลันหลบเลี่ยง ร้องเสียงพิกลว่า

"นางเฒ่าดุร้ายไฉนไร้เหตุผล?"

ปังปุกโป๊ยพอควงไม้เท้าออก ก็บังเกิดกระแสลมดังหวีดหวือโต๊ะเก้าอี้ล้มระเนระนาด ถ้วยถาดตกแตกกระจาย แขกเหรื่อทั้งหลายแตกฮือถอยห่าง กอตั่วเมี้ยก็ถลันหลบเป็นพัลวัน

ฮวยโกวฮวดเห็นงานเลี้ยงวันเกิดของตัวเอง ถูกผู้คนก่อกวนท่าลายเช่นนี้ ต้องบังเกิดความขุ่นเคืองใจ กล่าวกับตั้งปุกเต็งว่า

"ปุกเต็งเฮีย ต่อให้ท่านไม่เห็นผู้น้องอยู่ในสายตา ก็สมควรควบคุมนางบ้าง"

ตั้งปุกเต็งกล่าวเสียงละห้อยว่า

"ควบคุมนาง? นางไม่ควบคุมเรา ก็โชคดีมากแล้ว"

ปังปุกโป๊ยควงไม้เท้ากระหน่ำใส่กอตัวเมี้ย ยังเงี่ยหูสดับฟังสุ้มเสียงรอบข้าง พอฟังตวาดว่า

"ท่านว่าอะไร?"

พลางควงไม้เท้าด้วยความเกรี้ยวกราดกว่าเดิมกอตั๋วเมี้ยทุ่มเทวิชามือเปล่าชิงอาวุธ มือคว้ารังควาน ตั๊กแตนแปดก้าว สิบสองท่าคว้าจับ กรงเล็บเหยี่ยวแดนเถื่อน ท่าร่างอัคคีไหล ท่าเท้าทองบินเพลงหมัดประสาทภูษา ยังคงไม่อาจรุกไล่เข้าไป

มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น วิชาฝีมือที่มันใช้ออก ยังเพียงพอกับการสะท้านขวัญชาวยุทธจักรในบริเวณ

...แปดโลกบาลใหญ่กอตั๋วเมี้ยยอดเยี่ยมสมคำร่ำลือจริงๆ

น่าเสียดายที่มันเผชิญกับปังปุกโป๊ย

ปังปุกโป๊ยร่างเตี้ยเล็กไม้เท้าหยาบใหญ่ไม้เท้าหัวมังกรด้ามนั้นสูงยาวกว่านางสามเท่า หนักอึ้งกว่าสามเท่าพอร่ายรำใช้ออก คล้ายกับไม้เท้าร่ายรำคน มิใช่คนใช้ไม้เท้า

กอตั๋วเมี้ยพอเผชิญกับนาง วิชาแปดท่าโลกบาลของมันคล้ายใช้การไม่ได้แล้ว

เฮ้งเซี่ยวเจียะชมดูเป็นที่สนุกสนานทราบว่าเตียถั่วล่วงรู้ตำนานเรื่องราวในยุทธจักรดุจนิ้วบนฝ่ามือ ดังนั้นถามว่า

"คนเหล่านี้ที่แท้เป็นเรื่องราวใด?"

เตียถั่วกล่าวว่า

'ตั้งปุกเต็งกับปังปุกโป๊ยสองสามีภรรยาว้าวุ่น มีชื่อเสื่องลือทั่วแผ่นดิน ที่แล้วมาล้วนเป็นปังปุกโป๊ยก่อเรื่องวุ่นวาย ตั้งปุกเต็งเที่ยวไกล่เกลี่ยชดใช้.."

ถังป้อง้แค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"หากว่าเป็นเรา พานจัดการกับนางเฒ่าดุร้ายนี้พบหน้าหนึ่งครั้ง ทุบตีหนึ่งครา ดูว่านางยังกล้าดุร้ายหรือไม่?"

เตียถัวมองดูมันแวบหนึ่ง ค่อยกล่าวสบต่อ

"แปดโลกบาลใหญ่กอตั่วเมี้ยกับกล้วยไม้สองใบดังแก่ชิว ก็เป็นคู่ครองน่าอิจฉาเลื่อมใส แต่กอตั่วเมี้ยได้ยินกิตติศัพท์ของฮ่อเซี่ยวฮ้อแห่งสวนทิ้งความหอม แวะมาหานาง พอพบหน้ายึดถือเป็นเทพธิดาจุติมา ติดตามพัวพันไม่เลิกรา..."

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มพลางกล่าวว่า

"แต่ว่ากอตั่วเมี้ยมีภรรยาแล้ว"

"ไยมิใช่ ตอนแรกฮ่อเซี่ยวฮ้อไม่แยแสสนใจมัน แต่เรื่องราวล่วงรู้ถึงตังแก่ชิว ผู้เป็นภรรยาของกอตั่วเมี้ย ดังนั้นมีปากเสียงกับสามี กอตั่วเมี้ยคล้ายได้คิด ไม่แวะเวียนไปอีก มิคาดกอตั่วเมี้ยไม่ไปหาฮ่อเซี่ยวฮ้อ ฮ่อเซี่ยวฮ้อคล้ายสูญเสียอันใด ย้อนกลับมาหากอตั่วเมี้ย"

ถังป้องู้พอฟัง ต้องพึมพำว่า

"ฮ่อโกวเนี้ยผู้นี้กลับน่าเวทนานัก"

ปิงหึงเสี้ยวกล่าวว่า

"ใช่แล้ว นับเป็นคู่สร้างคู่สมกับท่าน"

ถังป้องู้เข้าใจว่ามันกล่าวเป็นจริง กลับหน้าแดงวูบหนึ่ง พลันได้ยินฮ่อเซี่ยวฮ้อตวาดว่า

"หยุดมือ"

ปังปุกโป้ยงงงันวูบ จากนั้นจู่โจมด้วยความดุร้ายกว่าเดิม กล่าวว่า

"ท่านอดรนทนรอสักครู่ เราผู้เฒ่าจะสับร่างเด็กนัดนี้เป็นแปดท่อน"

ย่อเชี่ยวฮ้อตวาดว่า

"ท่านหยุดมือหรือไม่?"

ปังปุกโป๊ยงงงันวูบ ไม่ทันใคร่ครวญว่าคำพูดเของย่อเชี่ยวฮ้อนี้หมายความว่าอย่างไร ย่อเชี่ยวฮ้อพลันตวัดแขนเสื้อวูบหนึ่ง

เสียงควับดราหนึ่ง เกาทัณฑ์ดอกหนึ่งแหวกจู่โจมออก

ย่อเชี่ยวฮ้อลงมือต่อปังปุกโป๊ยเรื่องนี้ไม่น่าประหลาด เช่นเดียวกับมือคนคิดแตกแย่กอุนมั่งเช้งกับฮวยโกวฮวด และยุแหย่ตั้งปุกเต็งกับปังปุกโป๊ยแยกจากกัน แต่พี่น้องยากตัดรอน สามีภรรยาเป็นนกร่วมพนา ผู้รู้ใจยิ่งสนิทแนบแน่น ย่อเชี่ยวฮ้ออาจตบตีกอตั่วเมี้ย แต่ไม่อนุญาตให้ผู้ใดทำร้ายมัน

กับประการนี้ เฮ้งเชี่ยวเจียะหาตื่นเต้นสงสัยไม่

ที่น่าตื่นเต้นตระหนกเป็นเกาทัณฑ์ของนาง

เป็นเกาทัณฑ์หยาบคอกหนึ่ง

เกาทัณฑ์ไม่ได้ยิงใส่ปังปุกโป๊ย ยิ่งไม่ได้ยิงใส่กอตั่วเมี้ย

มิหนำซ้ำยังพุ่งเฉียดผ่านเบื้องบนศีรษะทั้งสองไป

...เกาทัณฑ์นี้ยิงใส่อากาศชัดๆ ไยต้องยิงจู่โจม?

...เกาทัณฑ์นี้มีเจตนาใด?

ขณะที่ทั้งหมดเคลือบแคลงสงสัย เกาทัณฑ์ที่ยิงด้วยระดับความเร็วถึงขีดสุด ก็หยุดชะงักที่เบื้องบนศีรษะทั้งสองชั่ววูบ ที่ก้านเกาทัณฑ์พลันปรากฏเกาทัณฑ์ขนาดเล็กดอกหนึ่งดีดพุ่งออกมาจู่โจมลงหา

เป็นเกาทัณฑ์ที่เล็กละเอียดดุจขนตาดอกหนึ่ง

เกาทัณฑ์หยาบเพียงสร้างความเคลือบแคลงสงสัยแก่ผู้คนให้เบือนสายตาไป

เป็นเกาทัณฑ์ในเกาทัณฑ์

เกาทัณฑ์นี้ยิงออกอย่างกะทันหัน ทำให้ผู้คนยากระวังป้องกัน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่าปังปุกโป๊ยหลบรอดได้หรือไม่ ทั้งนี้เพราะตั้งปุกเต็งลงมือแล้ว

ตั้งปุกเต็งลอยตัวขึ้น ตะปบคว้าเกาทัณฑ์หยาบที่กลางอากาศ ใช้เกาทัณฑ์หยาบปัดกระแทกเกาทัณฑ์เล็กร่วงหล่น จากนั้นทิ้งร่างลง ชี้หน้าฮ่อเชี่ยวฮ้อ กระชากเสียงว่า

"นางช่วยเหลือท่าน ท่านกลับลงมือต่อนาง?"

ฮ่อเชี่ยวฮ้อกล่าวอย่างตื้อดึงว่า

"ผู้ใดให้นางทำร้ายเขา?"

ตั้งปุกเต็งขุ่นแค้นจนตะลึงลานกับที่ ทางด้านปังปุกโป๊ย กับกอตั๋วเมี้ย ก็ถูกเกาทัณฑ์ดอกนี้สะกดให้หยุดมือ ตั้งปุกเต็งกล่าวตำหนิปังปุกโป๊ยว่า

"ผู้อื่นเป็นคู่ครองกัน มิต้องให้ท่านยุ่งเกี่ยวมากความ"

ปังปุกโป๊ยขณะจะตาดตั้นถามฮ่อเชี่ยวฮ้อ ฮอเชี่ยวฮ้อพอฟังคำ "คู่ครองกัน" พลันบังเกิดความหดหู่ใจ ยกมือปิดหน้า พุ่งปราดออกไป

กอตั๋วเมี้ยร้องเรียก "เชี่ยวฮ้อ" ทางหนึ่งติดตามออกไป

ปิงหึงเสี้ยวกล่าวสัพยอกถังป้อง่ว่า

"ท่านคิดติดตามไปชมดูหรือไม่?"

เห็นเฮ้งเชี่ยวเจียะหน้าตาเคร่งเครียด คล้ายกับมีปัญหา สำคัญใดไม่ได้คลี่คลายก็ปาน ดังนั้นปิงหึงเสี้ยวถามว่า

"เป็นไรแล้ว?"

เฮ้งเชี่ยวเจียะค่อยได้คิด กล่าวอย่างร้อนรนว่า

"พวกเขาไม่ทราบก่อกวนถึงขั้นใด ข้าพเจ้าจะรุดไปชมดู จากนั้นรีบกลับมา"

กล่าวพลางแหวกฝ่ากลุ่มคนออกไป

เตียถั่วกล่าวอย่างสงสัยใจว่า
"เชี่ยวเจียะเท้าเป็นไรแล้ว?"
ปิงหึงเสี้ยวกล่าวว่า
"มันคล้ายมีความในใจ"
เตียถั่วขบคิดแล้วกล่าว
"เราจะไปชมดู"
ถังป้อง้รีบกล่าวว่า
"เราก็ไปด้วย"
เตียถั่วลังเลเล็กน้อย ปิงหึงเสี้ยวยิ้มพลางกล่าวว่า
"หากมิให้ตั่วจุ้ยง้ (ควายใหญ่) ตัวนี้ไป มันคงอัดอั้นใจ พวกท่านรุดไปก็ได้ เราจะดูแลอุนยิ้วเอง"
เตียถั่วกับถังป้องู้ออกไปอย่างรีบร้อนฮวยโกวฮวดกับอุนมั่งเซ้งฉวยโอกาสไกล่เกลี่ย สั่งให้บ่าวไพร่จัดโต๊ะสุราใหม่ เชื้อเชิญแขกนั่งประจำโต๊ะ ฮวยโกวฮวดกล่าวว่า
"ท่านทั้งหลายให้เกียรติมาอวยพรวันเกิดเล่าฮู เรื่องขุ่นข้องหมองใจเมื่อครู่ ขอให้ลืมเลือนไป เล่าฮูนำจับเจียะจุ้ยมาหมักเป็นสุราเก้าอุง จิ้วขอให้ทั้งหมด ลองลิ้มชิมดู"
ทั้งหมดรับคำด้วยความยินดี ที่แท้ฮวยโกวฮวดไม่ถนัดในการดื่มสุรา แต่มีชื่อในการปรุงกลั่นสุรา พอดีตรงกันข้ามกับอุนมั่งเซ้ง
ภายในตึกของฮวยโกวฮวดจัดสถานที่เก็บโอ่งหมักและสร้างห้องใต้ดิน เพื่อใช้หมักข้าวเกาเหลียง โอ่งหมักฝังดินไว้ ส่วนห้องใต้ดินขุดพื้นเป็นหลุม ก่อกำแพงอิฐล้อมรอบ
ก่อนอื่นต้องนำข้าวเกาเหลียงบดให้ละเอียด เติมน้ำลงไปต่อมาบรรจุลงในกระด้ง ค่อยเทลงในภาชนะเคลือบโบราณหนึ่งจนสุก ใช้แผ่นไม้คอยกวน วางไว้ในที่เย็น พรมด้วยน้ำร้อน จากนั้นเกลี่ยใหม่

มิให้ข้าวเกาเหลียงจับเป็นก้อน รอจนเย็นลง ค่อยผสมแป้งสาลี คลุกเคล้าให้ทั่ว

ข้าวสาสีที่ฝานการคลุกเคล้าพอบรรจุใส่โอ่ง หรือเก็บไว้ในห้องหมักต้องปิดฝาโอ่งให้แน่น ปูไว้ด้วยเปลือกเกาเหลียง ฉาบด้วยดินหนาหลายนิ้ว ป้องกันมิให้อากาศรั่วไหล สามสี่วันให้หลัง ค่อยๆ เพิ่มอุณหภูมิผ่านประมาณสิบวัน จะกลับกลายเป็นโปวจื้อ (สุราที่ยังไม่ผ่านการกลั่น)

ช่วงเวลานั้นให้บรรจุโปวจื้อใส่กระบุง โรยอยู่บนหวีเสนียดในภาชนะโบราณ มีความหนาสามสี่นิ้ว รอจนตั้งภาชนะไว้ในหม้อนึ่ง ไอร้อนพลุ่งขึ้นมา นอกหม้อดีบุกให้แช่น้ำเย็นไว้ พอน้ำทวีความร้อน ก็เติมน้ำเย็นลงไป โปวจื้อพอเผชิญความเย็น จะกลั่นตัวเป็นหยดสุราไหลตามท้องร่องภายในหม้อดีบุก ผ่านโอ่งออกมา บรรจุลงในไหสุรา

หลังจากนี้เพิ่มเติมส่าเหล้า ทำการกลั่นใหม่ กระทำติดต่อกันไม่ขาดตอน เรียกว่าการเท่าจิ้ว (เจือปนสุรา) นับเป็นขั้นตอนคร่าวๆ ของการปรุงกลั่นสุรา

จับเจียะจุ้ยของฮวยโกวฮวดมีรสรุนแรง พอดื่มลงไป ฤทธิ์สุราพลุ่งขึ้นศีรษะ เรียกว่า "หัวบน" สุราเก้าอุนจิ้วของมัน ผ่านการปรุงแต่งเป็นพิเศษ มีรสชาติหวานกลมกล่อม ไม่บาดลำคอ รสเข้มข้น ไม่แฝงความหวานไม่เกิดรสเปรี้ยว แต่พอดื่มลงท้อง บังเกิดพลังตามหลังรุนแรงหากเผชิญลม ถึงกับบังเกิดความรู้สึกคล้ายเหาะเหินเดินเวหา

ฮวยโกวฮวดมีฝีมือปรุงกลั่นสุราอันเลื่องลือทั้งหมดพอฟังว่ามันยกสุราดีที่ปรุงกลั่นนานปีมาเลี้ยงแขก ย่อมปีติยินดียิ่ง

อุนมั่งเซ้งกล่าวว่า

"เราจะดื่มสุราของเฒ่าตระหนี่ท่าน ให้ท่านเจ็บปวดใจก็ดี"

ฮวยโกวฮวดไม่ยอมแสดงความอ่อนด้วยกล่าวว่า

"ท่านดื่มได้มากน้อยเท่าใด เรายินดีจัดสรรให้ หากดื่มจนเมามายอย่าได้ลืมเลือนข้อห้ามของเรา"

อุนมั่งเซ้งกล่าวอย่างปุนช้องใจว่า

"ผู้ใดละเมิดข้อห้ามของท่าน?"

เห็นแน่ชัดว่า ทั้งสองจะทุ่มเถียงกันอีกดรา ผู้วิเศษจูงวัวพลันกล่าวว่า.

"ดื่มสุราก็ดื่มสุรา หากไม่ฉวยโอกาสดื่มสุรา ทั้งหมดก็กลับบ้านไปอุ้มมารดา"

คำพูดมันหยาบคายยิ่ง แต่ก็มีน้ำหนักพอ อุนมั่งเซ้งกับฮวย-โกวฮวดพอฟังล้วนสงบปากคำไว้ ยกจอกดารวะสุราต่อทั้งหมด

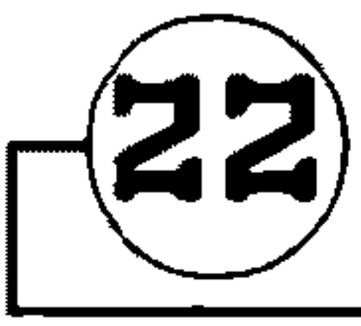

สุราทัณฑ์

ผู้คนเหล่านี้นอกจากอุนยิ้วกับปิงหึงเสี้ยวแล้ว ต่อให้เป็นผู้ที่ไม่นิยมสุรา พอเห็นสุราที่หายากยิ่งเช่นนี้ ล้วนต้องดื่มสักครา

อุนยิ้วไม่ดื่มสุรา เหตุผลของนางคือ

"สุราบาดลำคอ ล้วนไม่น่าดื่ม มีแต่ไข่เน่าจึงดื่มน้ำชนิดนี้"

ปิงหึงเสี้ยวก็ไม่ดื่มสุรา มันบอกว่า

'สุราหรือ? เดินผิดก้าวเดียวน่าหัวร่อตลอดกาล คิดกลับใจก็หาชีวิตไม่ หากมิใช่สิ้นสูญความตั้งใจ มีผู้ใดดื่มสุรา หากมิใช่ไร้ปณิธาน คิดกอบกู้ ผู้ใดอาศัยฤทธิ์สุราแสร้งคลุ้มคลั่ง"

อุนมั่งเซ้งหาเป็นเช่นนั้นไม่ มันร่ำดื่มสุรา เอื้อนเอ่ยออกมาว่า

"ฟ้าหากไม่นิยมสุรา ดาวเมรัยไม่ประดับฟ้าดิน หากไม่ชมชอบสุรา ดินปราศจากธารสุรา"

ฮวยโกวฮวดเพียงกลั่นสุรา เห็นว่าสุราเพียงจิบดื่มเล็กน้อย

เหตุผลของมันคือ

"คนหลอมกระบี่ไม่แน่ว่าถนัดในการใช้กระบี่ ผู้ที่แตกฉานกุศโลบาย ไม่แน่ว่าเป็นยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้ม เราปรุงกลั่นสุรา แต่ไม่อาจต้านทานฤทธิ์สุรา"

แต่ละคนมีความเห็นต่อสุราผิดแผกแตกต่าง

แต่คนเหล่านี้ดอนดื่มสุรา มีความดีที่เห็นเด่นชัดกว่ากลุ่มบุคคลอื่นประการหนึ่ง

นั่นคือพวกมันไม่ขืนใจผู้อื่นดื่มสุรา

การดื่มสุราหรือไม่ ขึ้นอยู่กับความพอใจ บังคับขืนใจผู้อื่นดื่มสุรา นับเป็นการทำลายบรรยากาศ ทั้งไร้รสชาติอย่างยิ่ง

ผู้ที่นิยมดื่มสุรา ต่อให้ดื่มจนลำไส้ขาด ก็ยินยอมพร้อมใจ

ผู้ที่ไม่ชมชอบดื่มสุรา หากบังคับให้มันดื่ม เฉกเช่นกับรับทัณฑ์ทรมาน

การดื่มสุราเป็นเรื่องยินดีปรีดา เรื่องราวที่ยินดีปรีดา สมควรเกิดจากความยินยอมพร้อมใจ หาใช่บังคับขืนใจไม่

อุนมั่งเซ้งลุ่มหลงสุรา เป็นเพราะมันรักชอบสุรา มิใช่กรอกสุราผู้อื่น หากทำเช่นนั้น รังแต่ย่ำยีสุรา ทำลายสิ่งมีค่าไป

เช่นเดียวกับฮวยโกวฮวดชมชอบกลั่นสุรา แต่ไม่บังคับผู้อื่นกลั่นสุรากับมัน

มันเพียงชมชอบดูผู้คนดื่มสุรา

ชมชอบชมดูสีหน้าของผู้คนที่ดื่มสุราที่มันปรุงกลั่นขึ้น

นั่นเป็นสีหน้าที่เป็นสุขอย่างยิ่งยวด

ผู้ที่ชมดูก็มีความสุขประการหนึ่ง

ความสุขอย่างยิ่งยวดประการหนึ่ง

กับสุราของตัวเอง มันเพียงจิบลิ้มชิมรสเท่านั้น

แต่จิบลิ้มชิมรส ก็ถือเป็นการดื่มสุรา

...มาตรว่าดื่มสุราเพียงเล็กน้อย แต่ก็ถือว่าสัมผัสสุรา

มีลูกผู้ชายในยุทธจักรบอกว่า มีวัตถุสองสิ่งที่ไม่อาจแตะต้องสัมผัสได้

หนึ่งเป็นสตรี

หนึ่งเป็นสุรา

ซึ่งความจริง สตรีกับสุรามิใช่ไม่อาจแตะต้องทั้งสิ้น เพียงแต่เรื่องราวทั้งสองประการนี้จะทำลายสติสัมปชัญญะได้โดยง่ายดาย

...ต่อให้เป็นคนที่มีดอสุราแข็งกว่านี้ ก็จะเมามาย

...ต่อให้เป็นสตรีที่งดงามกว่านี้ ยังคงเป็นคน เมื่อเป็นคนที่จะทำร้ายคน หลอกใช้คน ถึงกับฆ่าคน

เมื่อดื่มสุรา ไม่ว่าเรื่องราวใดล้วนกระทำได้ รวมทั้งเรื่องราวที่ปรกติไม่กล้ากระทำ

คนย่อมมีเวลาที่มีสติแจ่มใส

หลังจากที่มีสติแจ่มใส พบเห็นเรื่องราวที่ตัวเองกระทำ อาจสำนึกเสียใจ จนไม่คิดมีชีวิตสืบไป

แน่นอน งานเลี้ยงวันเกิดเช่นนี้ ทั้งหมดต่างเป็นชาวยุทธจักรเพียงดื่มสุราสักเล็กน้อย นับเป็นความสำราญบานใจประการหนึ่ง

สำหรับสตรี ปล่อยให้ตั้งปุกเต็งกับกอตั่วเมี้ยวุ่นวายเถอะ

แขกเหรื่อในบริเวณ มาตรว่านึกถึงสุรากับสตรีต่างก็คาดคิดเช่นนี้

ดื่มสุราเพียงนี้ ย่อมไม่มีผลเสียดายอันใด

หาทราบไม่ว่า "สุราเพียงนี้" กลับตอแยความยุ่งยากขึ้น

เป็นความยุ่งยากอย่างใหญ่หลวง

สุราผ่านไปสามรอบ ฮวยโกวฮวดย่อมต้องผุดลุกขึ้นแสดงความขอบคุณในฐานะเจ้าภาพ

มันดารวะสุราต่อคนที่ร่วมโต๊ะสามจอก ขณะจะกล่าววาจา ผู้วิเศษจูงวัวที่ร่วมโต๊ะ พลันแค่นเสียงหนักๆ คำหนึ่ง

เสียงแค่นครั้งนี้ ทำให้ฮวยโกวฮวดอึ้งไปวูบ ลืมเลือนคำพูดที่คิดใคร่กล่าวไป

อย่างลำบากยากเย็น มันค่อยนึกออกได้ ขณะจะกล่าววาจา พลันได้ยินผู้วิเศษจูงวัวคำรามเบาๆ อีกครา

คราครั้งนี้ฮวยโกวฮวดมีโทสะคุกรุ่น เข้าใจว่าผู้วิเศษจูงวัวจงใจก่อกวน ดังนั้นไม่แยแสสนใจอีก ส่งเสียงกระแอมแล้วกล่าว

"ท่านทั้งหลาย ได้รับเกียรติจากทุกท่านมายัง..."

พลันได้ยินผู้วิเศษจูงวัวคำรามก้องคล้ายราชสีห์ที่รับบาดเจ็บตัวหนึ่งอาละวาดออกมา

ทุกผู้คนสะดุ้งเฮือกใหญ่ ฮวยโกวฮวดขุ่นแค้นจนจมูกชีดขาว ชี้หน้าผู้วิ.ศษจูงวัว กระชากเสียงว่า

"จุนเจี้ย (ผู้วิเศษ) เราเคารพท่านเป็นผู้อาวุโส ท่านกลับ..."

ผู้วิเศษจูงวัวพลันสืบเท้าก้าวปราดเข้ามายื่นมือตะปบคว้าใส่ชีพจรของฮวยโกวฮวด

ฮวยโกวฮวดหดมือตามสัญชาตญาณ นิ้วมือที่ชูบกรังของผู้วิเศษจูงวัวยืดหดเปลี่ยนแปร ยังคงคว้าจับนิ้วมือฮวยโกวฮวดไว้สองนิ้ว

ฮวยโกวฮวดรู้สึกปวดแปลลปลาบจับใจ ตวาดด้วยโทสะว่า

"ท่านทำอะไร..."

เสียงกร๊อบๆสองครา นิ้วมือมันถูกบิดหักไป

ฮวยโกวฮวดทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ผู้วิเศษจูงวัวพลันคลายนิ้วจากนิ้วหักของมัน เปลี่ยนเป็นคว้าใส่หัวไหล่ของมัน

ยามนั้นเงาสีแดงเคลื่อนไหววูบวาบ ผู้วิเศษจูงวัวรู้สึกมีสภาวะจู่โจมเจ็ดสาย หนุนเนื่องมาจากด้านหลังดุจลมคลุ้มฝนคลั่ง

สภาวะจู่โจมทั้งเจ็ดสายเกรี้ยวกราดยิ่งจู่โจมใส่ตำแหน่งที่ผู้วิเศษ

จูงวัวต้องป้องกัน

สภาวะจู่โจมทั้งเจ็ดสาย ล้วนมาจากคนผู้หนึ่ง

เป็นอุนมั่งเซ้ง

ย่อมเป็นอุนมั่งเซ้ง

สิบกว่าปีมานี้ อุนมั่งเซ้งกับฮวยโกวฮวดไม่เคยลงรอยแม้สักวันเดียว แต่ผู้ที่เป็นศัตรูกับฮวยโกวฮวด มักถูกอุนมั่งเซ้งจัดการไปก่อน ผู้ที่เป็นอริกับอุนมั่งเซ้ง ก็ถูกฮวยโกวฮวดริดรอนไป ผู้ที่คิดยุยงให้ฮวยโกวฮวดกับอุนมั่งเซ้งแตกแยกกัน ก็ถูกคนทั้งสองไล่ล่าฆ่าสิ้น

ผู้วิเศษจูงวัวแค่นเสียงอย่างเย็นชามือที่คว้าหัวไหล่ฮวยโกวฮวดคลายออก วกมือกลับหลัง คลี่คลายสภาวะจู่โจมทั้งเจ็ดสาย

มันหักนิ้วมือของฮวยโกวฮวดสองนิ้ว ค่อยคร่ากุมหัวไหล่ฮวยโกวฮวด จากนั้นคลี่คลายสลายสภาวะจู่โจมของอุนมั่งเซ้ง ล้วนใช้มือข้างเดียว

เป็นมือซ้าย

บนไหล่ขวาของฮวยโกวฮวดปรากฏเป็นรูห้ารู

เป็นรูโลหิตห้ารู

โลหิตไหลหลั่งออกมา นิ้วหักของฮวยโกวฮวดทั้งสองนิ้วก็ ,จิ๊บปวดจนสั่นระริก

แต่มันแตกตื่นสงสัยมากกว่าพิโรธตาลเดือด

ผู้วิเศษจูงวัวแค่นเสียงใส่อุนมั่งเซ้งกับฮวยโกวฮวด กล่าวว่า

"เราสมควรคาดคิดแต่แรก...พวกท่านเป็นพวกเดียวกัน"

อุนมั่งเซ้งงงงันวูบจึงกล่าว

"ท่านว่าอะไร?"

ผู้วิเศษจูงวัวเบือนศีรษะ คล้ายเศียรของรูปปั้นเอรหันต์ในวัดวาหักเหเอนเอียงอย่างกะทันหัน

มันคล้ายต้องเอียงหน้า ค่อยเห็นสหายเก่าที่เบื้องหน้าทั้งสองชัดคา

ความแตกตื่นสงสัยของฮวยโกวฮวด ก็ค่อยๆ เพิ่มพูนเป็นพิโรธคาลเดือด

มันกำลังกระทำเรื่องหนึ่ง

มันกำลังยกมือขวาของตัวเอง แต่ก็ยกไม่ขึ้น

...ที่แท้มันสูญเสียเรี่ยวแรงในการยกมือขวาขึ้นแล้ว

ฮวยโกวฮวดชู่คำรามว่า

"มิใช่เรา"

จากนั้นมันชู่คำรามใส่แขกเหรื่อด้วยความคับแค้นตือดตาลว่า

"เป็นผู้ใด ที่แท้เป็นการลงมือของผู้ใด?"

แขกเหรื่อในบริเวณล้วนตะลึงลาน ผู้วิเศษจูงวัวถอยกายไปดรึ่งก้าว ขมวดคิ้วกุมหน้าอกกล่าวว่า

"มิใช่ท่านหรือ? ประเสริฐ"

อุนมั่งเซ้งยามกะทันหันยังไม่เข้าใจ พลันสลัดผมเผ้าขาวโพลงถลึงมองฮวยโกวฮวดคราหนึ่ง จากนั้นยกมือของมันขึ้น

เป็นมือขวา

มือขวาของมันหนักอึ้งดั่งขุนเช่า คล้ายกับว่ามือขวาไม่เป็นของมันแล้ว

ในที่สุดอุนมั่งเซ้งเข้าใจแล้ว

มันเข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใดและเข้าใจว่าผู้วิเศษจูงวัวไฉนลงมือต่อฮวยโกวฮวด ดังนั้นชู่คำรามว่า

"นี่เป็นการลงมือของผู้ใด?"

คำพูดพอกล่าว ตั้งปุกเต็งกับปังปุกโป๊ยล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป

มันสองสามีภรรยาเพราะทำเรื่องหนึ่ง...ทดลองยกมือขวาของตัวเองขึ้น

ผลสุดท้ายล้วนเป็นเช่นเดียวกัน นั่นคือยกไม่ขึ้น

พริบตานั้นมือขวาของทั้งหมดคล้ายพิการไปโดยพร้อมเพรียง บนใบหน้า ที่หน้าผากริมจมูกของอุนมั่งเซ้งปรากฏเหงื่อเม็ดโป้งๆ ผุดขึ้น ฮวยโกวฮวดหน้าเหลืองซีด ผู้วิเศษจูงวัวท่าทางทอดอาลัยตั้งปุกเพ้งขู่ตวาดถามฮวยโกวฮวดว่า

"ท่านบอก ในสุราไฉนเจือปนพิษจากมาไร้โรคา?"

คำพูดนี้สะท้านทั่วบริเวณ ทุกผู้คนล้วนหน้าเปลี่ยนสี ชนชั้นยอดฝีมือรีบโคจรพลังทดลองดู พบว่ามือขวาตัวเองไร้เรี่ยวแรง มีสภาพคล้ายพิการ ดังนั้นค่าทอใส่ฮวยโกวฮวดว่า

"ผู้แซ่ฮวย ท่านไฉนลงมือต่อเราด้วยอำมหิต?"

"รีบมอบยาขจัดมา"

ฮวยโกวฮวดยามกะทันหันไม่ทราบอธิบายอย่างไรดี พอเสียสมาธิพลังลมปราณแตกซ่านวุ่นวาย เท้าซ้ายก็เริ่มชาด้าน

ศิษย์ตระกูลสวยพากันคุ้มครองอยู่เบื้องหน้าซือแป๋ คนเหล่านี้พอเคลื่อนไหว ก็พบว่ามือขวาตัวเองเคลื่อนไหวไม่สะดวก แม้แต่เท้าซ้ายก็ไม่เชื่อฟังคำสั่งขึ้นมา สร้างความประหวั่นลนลานยิ่ง

ได้ยินอุนมั่งเซ้งตวาดว่า

"นี่ไม่เกี่ยวข้องกับมัน"

เหล่านักสู้ผู้กล้าถูกพิษแทรกซึม อารมณ์พลุ่งพล่านดาลเดือด พากันตวาดว่า

"พวกท่านสองหมู่คณะสร้างฝัน ย่อมต้องสมรู้ร่วมคิดกัน"

"มอบยาขจัดมาแล้วค่อยว่ากล่าว หาไม่พวกเราจะไม่เกรงอกเกรงใจแล้ว"

ฮวยโกวฮวดกล่าวอย่างหดหู่ว่า

"นี่เป็น...โรคาห้ามา เรา...เราไม่มียาขจัด"

คำพูดพอกล่าว ชาวยุทธจักทั้งหลายบ้างชักดาบบ้างสั้มโต๊ะ

ตระเตรียมลงมือ

แต่แล้วได้ยินเสียงเครั่งครั้งหลายครา ผู้คนหลายคนไม่อาจถืออาวุธมั่น ร่วงหล่นลงสู่พื้น

พวกมันกระทั่งมือซ้ายยังไม่เชื่อฟังคำสั่งแล้ว

ในบริเวณมีแต่อุนยิ้วไม่เข้าใจ

นางไม่ได้จิบดื่มสุรา ดังนั้นไม่มีอาการผิดปกติแต่อย่างไร

นางงุนงงคิดไม่เข้าใจคนเหล่านี้กล่าวอันใด และทำอะไร ดังนั้นนางถามปิงหึงเสี้ยวว่า

"อันใดเรียกว่าจากมาไร้โรคา มิใช่หมายความว่าจากมาไร้โรคาหรอกหรือ?"

คำถามนี้สะกิดให้ปิงหึงเสี้ยวคิดอวดภูมิความรู้ โคลงศีรษะกล่าวว่า

"ก่อนอื่นท่านทราบหรือไม่ว่า อันใดเรียกว่าเอี่ยง (โรคา)?"

อุนยิ้วกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"เอี่ยงมิใช่เป็นการเจ็บไข้ได้ป่วยหรอกหรือ?"

ปิงหึงเสี้ยวกล่าวราวกางตำราว่า

"เอี่ยงไม่เพียงเป็นการเจ็บไข้ได้ป่วย ทั้งยังหมายถึงความกังวลตำราเยื่อเง่ยเส็กโกวมีคำอธิบาย 'เอี่ยงคือปริวิตก' นอกจากนี้คำนี้ยังหมายถึงการเจ็บไข้ได้ป่วย ดังเห็นได้จากในหนังสืองิ่อก๋ำซา ฉีกโป๊ยอิ่งฮวงซกทงว่า 'เอี่ยงคือเจ็บไข้ได้ป่วย ผู้คนพบหน้า หรือจดหมายถามไถ่ทุกข์ มักเขียนคำเปิยกไส้บ้อเอี่ยง (จากมาไร้โรคา)"

อุนยิ้วเริ่มทอดถอนใจแล้ว ปิงหึงเสี้ยวกล่าวว่า

"ท่านอย่าได้ทอดถอนใจ เรายังกล่าวไม่จบ เอี่ยงยังมีอีกความหมายหนึ่ง นั่นคือหนอน"

"หนอน"

อุนยิ้วแทบส่งเสียร้องออกมา

แต่ในยามนี้ในห้องโถงปั่นป่วนวุ่นวาย ทุกผู้คนร่ำร้องจนหน้าแดงฉานคอพอง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สนใจเสียงร่ำร้องของนาง

อุนยิ้วกลัวหนอนที่สุด

ปิงหึงเสี้ยวเห็นว่ากระตุ้นความสนใจของอุนยิ้วขึ้นมา ตัวเองก็กล่าวอย่างแข็งขันกว่าเดิมว่า

"ใช่แล้ว ในซื่อกี่ (บันทึกประวัติศาสตร์) มีคำอธิบายว่า 'เอี๋ยงคือตัวหนอนกัดคน' หมายถึงตัวหนอนมากชา ลักษณะเป็นสีแดง เมื่อเติบโตจะเป็นสีเหลืองส้ม มักอาศัยอยู่ตามตัวมุสิกนา ชมชอบสถานที่อับชื้นผู้ที่ถูกตัวเอี๋ยงกัดใส่ร่างบัดเดี๋ยวร้อนบัดเดี๋ยวหนาวตาลายสมองหมุนขัดข้องใจสุดทนทาน"

อุนยิ้วขมวดคิ้ว ส่งเสียงราวครวญครางว่า

"สวรรค์ ของที่พะอืดพะอมเช่นนี้ ยากนักที่ท่านยังจดจำขึ้นใจ"

นางกล่าวด้วยความรังเกียจเดียดฉันท์ว่า

"ท่านผู้นี้มีแต่ตัวหนอนทั่วสมอง อย่าได้เข้าใกล้มา"

ปิงหึงเสี้ยวเข้าใจว่าจะได้รับคำชมเชยจากนางว่า มันมีภูมิรอบรู้กว้างขวาง มิคาดกลับถูกนางตั้งข้อรังเกียจ ถึงกับหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ ดีที่อุนยิ้วถามว่า

"อย่างนั้นจากมาไร้โรคาเป็นอะไร?"

ปิงหึงเสี้ยวโคลงศีรษะอีกครา กล่าวว่า

"เป็นพิษที่น่ากลัวชนิดหนึ่ง ไร้สีไร้กลิ่น หากมิใช่ยอดฝีมือในการจำแนกพิษ ไม่สามารถแยกแยะออกได้ เมื่อเจือปนในน้ำ หากดื่มลงไป พิษเอี๋ยงที่แตกต่างจะบังเกิดผลที่แตกต่างกัน"

อุนยิ้วรับฟังจนปวดเศียรเวียนเกล้า กล่าวว่า

"คราครั้งนี้เป็นเอี๋ยงชนิดใด?"

ปิงหึงเสี้ยวกล่าวว่า

"ฟังจากปากคำพวกมัน เป็นโหงวเบ๊เอี๋ยง (โรคาห้าม้า)"

มันคล้ายกำลังบ่งบอกบรรยายตำนานเรื่องราวในบู๊ลิ้มหามีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์เฉพาะหน้าไม่ ยามนั้นกล่าวอีกว่า

"นี่เป็นพิษเอี๋ยงที่ชั่วร้ายที่สุดยิ่งเป็นผู้มีฝีมือสูงเยี่ยมขอเพียงดื่มลงไปเล็กน้อย ตอนแรกเป็นมือขวา จากนั้นเป็นเท้าซ้าย ถัดจากนั้นเป็นเท้าขวาสุดท้ายเป็นมือซ้าย ตลอดทั้งร่างล้วนชาด้าน ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว ภายในหนึ่งวันหนึ่งคืนหากไม่ได้รับยาขจัด พิษเอี๋ยงจะลุกลามขึ้นถึงศีรษะต่อให้รักษาชีวิตไว้ได้ ก็จะกลับกลายเป็นคนพิการปัญญาอ่อน"

อุนยิ้วกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"ท่านหมายความว่า...พวกเขาจะ..."

"ใช่แล้ว หากไม่ได้รับยาขจัด จะกลับกลายเป็นคนพิการปัญญาอ่อน"

อุนยิ้วร่ำร้องว่า

"อย่างนั้นท่านยังไม่ช่วยเหลือพวกเขาอีก?"

ปิงหึงเสี้ยวค่อยฉุกคิดว่า นี่เป็นเรื่องราวเฉพาะหน้า ถึงกับหน้านิ่วคิ้วขมวด อุนยิ้วยกมือผลักไหล่มันเร่งรัดว่า

"ท่านยังมิรีบไปอีก?"

ปิงหึงเสี้ยวกล่าวเสียงละห้อยว่า

"เรา...เราเพียงล่วงรู้ที่มาของพิษชนิดนี้...เราไม่รู้จักวิธีรักษา...ทั้งไม่มียาขจัด"

อุนยิ้วกล่าวอย่างชุ่นเคืองว่า

"อย่างนั้นท่านร่ำเรียนหนังสือมากมายปานนี้ทำอะไร? ร่ำเรียนไปยังคงช่วยคนไม่ได้"

(ติดตามต่อ เล่ม 2)

ชุดสุดยอดศิลตราวุธตอนที่สอง

กระบี่เลือดกระบี่เดือด

9

(จบ)

อุนสุนอัน ประพันธ์
น.นพรัตน์ เรียบเรียง

ลิขสิทธิ์ถูกต้อง

กระชากดาบคะนึงหา ชักกระบี่สลายวิญญาณ

รายชื่อตัวละครสำคัญในกระบี่เลือดเดือด

ขุมกำลังเชื้อพระวงศ์

ท่านเจ้าน้อยทวนเทพยดากระบี่โลหิตปึงเอ่งโทย

มือกล้วยไม้เตียวเลียกซิม

ฝ่ามือไร้ดรรชนีเตียทิชิ่ว

ดาบสะท้านวิญญาณรุ่นที่เจ็ดซิบเลี่ยงเทียน

ศิษย์ดาบวิเศษพบกันเม่งคงคง

ดาบโดดเดี่ยวฉั่วเซี่ยวเท้า

เจ้าดาบหญิงเตี่ยวลั้งย้ง

เปิดฟ้าเบิกพิภพเซียวซัวะ

เจ็ดสิบเอ็ดเครือญาติเซียวแป๊ะ

ทายาทดาบห้าเสือล้างตระกูลแพ้เจียม

เจ้าของท่าซ่อนแปดทิศเมี้ยวโป๊ยฮึง

บี้ กงกง (ขันทีแซ่บี้)

กองกำลังบ้านเมือง

มหาเสนาบดีฉั่วเกีย

ผู้บัญชาการทหารนครหลวงโป่วจงจือ

เล้งโป๊ยไท้เอี้ย

หัวหน้ากรมราชทัณฑ์จูง้วยเม้ง

ยิ่มเส้า

ยิ่มอ่วง

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

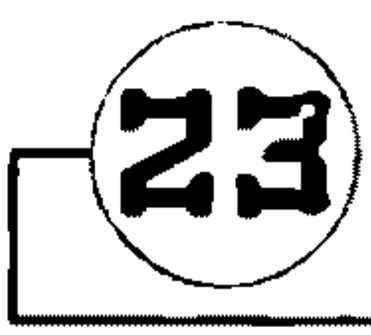

ตอนที่หูขั่วร้าย

ยานนี้ผู้คนภายในห้องโถงส่วนใหญ่ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว ต่อให้เหล่านักสู้ผู้กล้าคิดลงมือต่อฮวยโกวฮวด คนในหมู่คณะสร้างฝันคิดต่อต้าน ก็ล้วนทำไม่ได้

ทั้งนี้เพราะพวกมันกลับกลายเป็น “ง่อยเปลี้ย” แล้ว

อุนยิ้วกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

“หนอน...เอี๋ยงเหล่านั้นไฉนอยู่ในท้องของพวกมัน?”

ปึงหึงเสี้ยวกล่าวว่า

“เพราะสุรา สุราเก้าอุงจิ้วของฮวยโกวฮวดมีพิษเอี๋ยง พวกมันดื่มลงไป ก็กลับกลายเป็นเช่นนี้”

อุนยิ้วกล่าวว่า

“เฒ่าแซ่ฮวยไฉนแพร่พิษเอี๋ยง?”

ปึงหึงเสี้ยวกล่าวว่า

"ในความเห็นเรา มันไม่แน่ว่าเป็นคนแพร่พิษเอี๋ยง"

อุนยิ้วไม่ชมชอบได้ยินผู้คนโต้แย้งคำพูดของนางดังนั้นกล่าวว่า

"ในความเห็นข้าพเจ้า เฒ่าแซ่ฮวยหัวมุสิกตาสมัน คาดว่ามิใช่ตัวดีเสียแปดส่วน"

ปิงหึงเสี้ยวสั่นศีรษะกล่าวว่า

"วัดคำนวณผู้คนจากรูปโฉม ปัญญาชนไม่พึงกระทำ"

อุนยิ้วกล่าวอย่างไม่พอใจว่า

"ท่านมีการกระทำ ไยไม่ขจัดพิษให้กับพวกมัน?"

พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"พวกท่านต้องการยาขจัดหรือไม่?"

สุ้มเสียงนี้ไม่ดังนัก ถึงกับกล่าวอย่างแผ่วทุ้มแห้งแล้ง

คนกล่าววาจาเป็นชายชราก้มศีรษะท้อแท้ ตาหรี่ปรือคิดหลับใหลผู้หนึ่ง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบมันเข้ามาตั้งแต่เมื่อใด

ที่ข้างกายมันยังมีคนผู้หนึ่ง

เป็นชายหนุ่มอายุเยาว์ที่สุภาพจนเอียงอายอยู่ข้างผู้หนึ่ง

คนทั้งสองพอปรากฏกาย ผู้คนในห้องโถงบังเกิดความปั่นป่วนวุ่นวายขึ้นมา

หากเป็นยามปกติ พวกมันคงต้องฮือเข้าหาถลกหนังดึงเส้นเอ็นของพวกมัน อย่างน้อยต้องจับพวกมันโยนออกไป

แต่ตอนนี้เหล่านักสู้ผู้กล้าจนใจที่ไม่สามารถขยับเคลื่อนไหวได้

ทุกผู้คนล้วนกลับกลายเป็นแป้งหมี่ที่อ่อนร่วนรองหนึ่ง

หนึ่งชราหนึ่งเยาว์วัย ทั้งสองพอปรากฏกายในเวลาเช่นนี้ ทุกผู้คนล้วนกลับกลายเป็นแป้งหมี่ที่อ่อนร่วนเย็นเฉียบ

ทั้งนี้เพราะหัวใจล้วนเย็นเฉียบแล้ว

ผู้นำของหมู่คณะสร้างฝันทั้งสองสบตากันวูบ หนึ่งชราหนึ่งเยาว์วัยนั้นกลับหัวร่อออกมา

ผู้ชราหัวร่อ ผู้เยาว์กลับเอียงอาย

ผู้ชราทักทายว่า

"คนคุ้นเคยเก่าแก่ จดจำสหายเก่าไม่ได้แล้ว?"

อุนมั่งเซ้งกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ยิ่มเล้า"

ฮวยโกวฮวดกล่าวอย่างเดียดแค้นว่า

"ยิ่มอ่วง"

ผู้ชราเยาว์วัยทั้งสองกลับเป็นคนของหัวหน้าตึกทัณฑสถานนามยิ่มเล้า ยิ่มอ่วง

ตั้งปุกเต็งพอพบเห็นพวกมันทั้งสอง หวนนึกถึงคนของกรมราชทัณฑ์ดุกคามทำร้ายต่อนักสู้ผู้กล้าในยุทธจักร ถึงกับชุ่นแค้นแน่นอก ลืมเลือนว่าตัวเองถูกพิษเอี่ยง ตวาดว่า

"พวกเจ้าสองอุบาทว์ชาติชั่ว ที่นี้ไม่มีที่ให้พวกเจ้ายืนหยัดทรงกาย"

ตั้งปุกเต็งพอเอ่ยปาก ปังปุกโป๊ยก็หน้าเคร่งเครียดลง กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"ท่านร่ำร้องอันใด?"

ตั้งปุกเต็งแม้ถูกพิษ แต่ยังคงเกรงกลัวภรรยาดังนั้นตะกุก-ตะกักว่า

"เรา...เราด่าว่าพวกมันหลายประโยค"

ปังปุกโป๊ยส่งเสียงในลำคอว่า

"เราให้ท่านด่าคนหรือ?"

ตั้งปุกเต็งกล่าวอย่างไม่สบายใจว่า

"ท่านไม่ เป็น...เราด่าเอง"

ปังปุกโป๊ยแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ท่านด่าเอง? ท่านยิ่งมายิ่งขวัญกล้า ยิ่งมายิ่งเจ้าอารมณ์แล้วไยไม่พลอยด่าว่าเราระบายโทสะด้วย?"

ตั้งปุกเต็งไม่กล้าทุ่มเถียงสืบไป เพียงกล่าวว่า

"เราถอนคำพูดก็แล้วกัน"

ปังปุกโป๊ยค่อยคลายโทสะ จากนั้นตวาดใส่ยิ่มเล้า ยิ่มอ่วงว่า

"พวกเจ้าสองสุนัขรับใช้ คนหนึ่งเป็นด่าโสโครก คนหนึ่งเป็นลูกเด่า ดงเป็นคนแพร่พิษเอี๋ยง ผู้ใดแพร่พิษร้าย ภายหน้าคลอดบุตรชายไม่มีรูทวาร"

นางพอเอ่ยปากก็ด่าทอ ยังด่าทอเผ็ดร้อนกว่าตั้งปุกเต็งอีก จากนั้นกล่าวกับตั้งปุกเต็งว่า

"ยังมิรีบด่าพร้อมกับเราอีก?"

ตั้งปุกเต็งเข้าใจจิตเจตนาของนาง ด่าทอหนุนเสริมอีกผู้หนึ่ง

ทุกผู้คนค่อยเข้าใจในบัดดล ปังปุกโป๊ยมิใช่ไม่เดียดแค้นสุนัขรับใช้ของกรมราชทัณฑ์ที่ชมชอบบิดเบือนคดีให้ร้ายป้ายผิดคนทั้งสองนี้ เพียงแต่ไม่ชมชอบให้ตั้งปุกเต็งชิงด่าทอก่อนนาง

นี่ต้องให้นางด่าทอก่อน สามีค่อยคล้อยตาม

หากมิใช่ทั้งหมดตกอยู่ในห้วงคับขัน พอเห็นเช่นนี้คงอดหัวร่อมิได้

ชายชรายิ่มเล้าหามีโทสะไม่ เพียงกล่าวว่า

"ความตายกรายถึงศีรษะ มีคำพูดมากน้อยเท่าใดล้วนกล่าวออกมาเถอะ รอสักครู่ถูกตัดลิ้นควักนัยน์ตา คิดด่าทอก็ด่าไม่ออกแล้ว"

อุนมั่งเชังกล่าวถามว่า

"พวกท่านเป็นคนแพร่พิษเอี๋ยงกระมัง?"

ยิ่มเส้ากล่าวว่า

"หากปราศจากศิษย์วิเศษของฮวยเล่ากอ (พี่ผู้ชราแซ่ฮวย) พวกเรายังยากที่จะลงมือได้"

มันตบไหล่ของฉั่วไล่แมวที่อยู่ด้านข้าง กล่าวสืบต่อ

"ดีที่ท่านมีศิษย์วิเศษเช่นนี้คนหนึ่ง"

ฉั่วตุยเงียวงงงันวูบ คล้ายถูกจับยัดเข้าไปในหมอกควันหนาทึบพึมพำว่า

"เป็นเรา? ไฉนเป็นเราอีก?"

ฮวยโกวฮวดพลันคำรามก้อง ซัดพุ่งใบไม้ที่แหลมคมเบาบางออกสองใบ

ใบหนึ่งซัดใส่ยิ่มเส้า

ใบหนึ่งจู่โจมใส่ฉั่วตุยเงียว

ยิ่มเส้าระมัดระวังอยู่ก่อน ดังนั้นยื่นมือชักไว้ จากนั้นส่ายร่างโงนเงนคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ร้ายกาจนัก"

รู้สึกมีกำลังภายในรุนแรงสายหนึ่ง ถ่ายทอดผ่านใบไม้เบาบางที่ตีจากเหล็กกล้าบริสุทธิ์เข้ามา ต้องถอยกายไปหนึ่งก้าว ขณะจะกล่าววาจา พบว่าพลังที่จู่โจมมายังไม่สิ้นสูญ ต้องสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง ค่อยสะกดความอัดอั้นตันใจไว้ กล่าวว่า

"มาได้ประเสริฐ"

จากนั้นพบว่าง่ามมือขวาของตัวเองถูกใบไม้ที่เบาบางแผ่นนี้บาดทำร้าย ในใจอดตื่นตระหนกมิได้

ฮวยโกวฮวดถูกพิษเอี๋ยงอยู่ก่อน แต่ใบไม้ที่ซัดออกทั้งสองใบแทบทำให้มันพลาดท่าเสียที หากมิใช่ตัวเองระวังป้องกันแต่แรก ชื่อ

เสียงคงย่อยยับอัปราแล้ว

แต่ฮวยโกวฮวดรวบรวมเรี่ยวแรงที่หลงเหลือลงมืออย่างกะทันหัน เป้าหมายไม่ได้อยู่ที่ยิ่มเล้า หากแต่อยู่ที่ฉั่วไล่แมว

ฮวยโกวฮวดต้องการชำระสะสางสำนัก

มันทราบว่าตัวเองตกไปในเงื้อมมือยิ่มเล้ากับยิ่มอ่วงคู่นี้คนของกรมราชทัณฑ์กลับหมายตาต่อพวกมัน งานเลี้ยงดรานี้สร้างความลำบากแก่สหายชาวยุทธจักร มันไม่ว่าอย่างไรต้องปลิดปลงตัวการร้ายที่กินในเอาใจออกห่างนี้ให้จงได้

ฉั่วไล่แมวพอถูกพิษเอี๋ยงทำร้าย ตลอดทั้งร่างก็อ่อนระทวย ย่อมไม่มีเรี่ยวแรงหลบรอดจากอาวุธลับใบไม้เดียวสะท้านฤดูของซือแป๋นี้

ยามนั้น มีคนพุ่งชนใส่ชายโครงด้านหลังของมันโดยแรง

ตลอดทั้งร่างของฉั่วตุยเงียวลอยลิ่วออกไป ร่วงหล่นลงกับพื้นดิบคลานไม่ขึ้น แต่นับว่ารักษาชีวิตเอาไว้

ผู้ที่ชนมันคืออุนมั่งเซ้ง

ฮวยโกวฮวดกระชากเสียงว่า

"ท่าน...เราคิดชำระสะสางสำนัก เกี่ยวข้องใดกับท่าน?"

อุนมั่งเซ้งก็กระชากเสียงว่า

"ท่านเคยเห็นคนที่แพร่พิษพลอยถูกพิษด้วยหรือ?"

ฮวยโกวฮวดงงงันวูบ ค่อยฉุกคิดว่าฉั่วตุยเงียวก็มือเท้าอ่อนระทวยไม่อาจขยับเคลื่อนไหว

อุนมั่งเซ้งกล่าวอย่างขุ่นเคืองไม่คลายว่า

"เราไม่เคยพบเห็นการชำระสะสางสำนักที่หุนหันพลันแล่นเช่นนี้มาก่อน"

มันย่อมมีโทสะ ทั้งนี้เพราะฮวยโกวฮวดซัดใบไม้คู่โดยผลีผลามใช้พลังจู่โจมอีดสุดท้ายจนหมดสิ้น มันเพื่อช่วยชีวิตฉั่วตุยเงียว ลอง

ใช้ลมปราณที่หลงเหลือเพียงอีดเดียวออกไป

...แล้วนี่จะให้ผู้ใดรับมือยิ่มเล้า ยิ่มอ่วง

ยิ่มเล้าย่อมสังเกตสภาพความเป็นอยู่ของพวกมันออกได้ กล่าวด้วยความปลอดโปร่งใจว่า

"นี่นับว่าหายากยิ่ง เรากล่าวกระไร ท่านก็เชื่อเช่นนั้น ยังเชื่อฟังยิ่งกว่าหลานชายเราอีก"

ฮวยโกวฮ่วดกระชากเสียงว่า

"ท่าน..."

แต่ว่ามันสูญเสียความสามารถในการอาละวาด

อุนมั่งเช้งกล่าวด้วยความเยือกเย็นว่า

"ท่านคิดทำอะไร"

ยิ่มเล้ากล่าวว่า

"พวกท่านทั้งหลายก่อเรื่องวุ่นวาย ตอนนี้ทางเมืองหลวงคิดกำหนดแนวนโยบายใหม่ พวกท่านทราบความผิดหรือไม่?"

ฮวยโกวฮวดร้องเพ้ยกล่าวว่า

"ความผิดของเหลาเล่า (ย่า) ท่าน หากพวกเรากระทำผิดกฎหมายท่านก็จับกุมพวกเราได้ หากไม่มีความผิดท่านก็ไสหัวไปให้กับเราแบดหมื่นห้าพันลี้"

ยิ่มเล้าหามีโทสะไม่ กล่าวว่า

"ทุกค่ายสำนักในยุทธจักรที่เมืองหลวง ไม่อาจกระทำการตามอำเภอใจอีกต่อไป ตอนนี้พวกท่านมีหนทางเลือกสองสาย..."

อุนมั่งเช้งแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"ครั้งกระโน้นทางบ้านเมืองใช้สอยพวกเราต่อต้านอริราชศัตรู พวกท่านเหล่าขุนนางคอยส้องเสพความสำเร็จเพื่อรับความดีความชอบยามนี้ไม่ต้องการพวกเรา ก็ไม่ยอมรับอีกต่อไป ทั้งยังใช้วิธีการ

อันต่ำช้าเข้าทำร้าย"

ยิ่มเส้าแทนที่จะมีโทสะ กลับหัวร่อออกมากล่าวว่า

"อุนเล่าตั่ว (อันดับหนึ่งแซ่อุ่น) อย่าเพิ่งมีโทสะ ซึ่งความจริงที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้าพวกท่าน ล้วนเป็นวิถีทางเที่ยงธรรม นับแต่นี้เสพสุขวาสนาไม่สิ้น"

อวยโกวฮวดกระชากเสียงว่า

"หากเป็นหนทางอันถูกต้อง ไยต้องแพร่พิษวางยาด้วย ที่น่าแค้นคือพวกท่านแพร่พิษกลางงานเลี้ยงของเล่าฮู ทำให้เราบังเกิดความละอายต่อสหายร่วมแนว"

ตั้งปุกเต็งร้องดังๆ ว่า

"ฮวยเหลา ท่านไม่ได้แพร่พิษ ทั้งหมดมีหูมีตา ได้ยินได้เห็นพวกเราหาโทษว่าตำหนิท่านไม่"

ยิ่มเส้าแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ประเสริฐ นับว่าพวกท่านเป็นนักสู้ผู้กล้า อย่างนั้นไยไม่เข้าสังกัดแม่ทัพใหญ่จูเมี่ยง ทำหน้าที่รับใช้ชาติบ้านเมือง?"

ตนทั้งหมดบังเกิดความปั่นป่วนขึ้นมาอุนมั่งเซ้งพลันกล่าวด้วยความเยือกเย็นว่า

"ท่านเอ่ยถึงจูเมี่ยง?"

ยิ่มเส้ากล่าวว่า

"จูเจียงกุน (แม่ทัพแซ่จู) กำลังต้องการใช้คน"

อุนมั่งเซ้งกล่าวอย่างเหยียดหยามว่า

"ใช้คนคอยรังควานราษฎร เพื่อสนองอารมณ์ส่วนตัวหรือพฤติการณ์ของจูเมี่ยง ชาวยุทธจักรล้วนรับทราบแล้ว"

ยิ่มเส้าหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"ท่านหมายความอย่างไร?"

อุนมั่งเซ้งกล่าวโดยไม่ขบคิดว่า

"รวบรัดยิ่ง ขอตอบปฏิเสธ"

เหล่านักสู้ผู้กล้าในห้องโถงพากันสนับสนุนว่า

"กล่าวถูกต้อง"

"เรียกมันไสหัวกลับไป"

ยิ่มเล้าแค่นเสียงดังเฮอะ ใช้สายตาที่ชั่วร้ายสำรวจมองผู้คนในบริเวณทีละคน กล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่า พวกท่านยินยอมรับการจับกุมแล้ว?"

อุนมั่งเซ้งกล่าวว่า

"เป็นผู้ใดใช้สอยพวกท่านมา?"

ยิ่มเล้าหยีตาลงกล่าวว่า

"นอกจากสี่ยอดมือปราบแล้ว ยังมีผู้ใด?"

ในห้องโถงบังเกิดสุ้มเสียงร้องว่า

"เราไม่เชื่อ"

"สี่ยอดมือปราบคิดจับกุมพวกเราไยต้องใช้วิธีการอันต่ำช้าเช่นนี้?"

ยิ่มอ่วงที่ด้านข้างพลันตวัดมือขึ้น กล่าวว่า

"นี่เป็นอะไร?"

อุนมั่งเซ้งกับฮวยโกวฮวดยืนอยู่ใกล้ที่สุด เห็นวัตถุในมือมันถนัดชัดตา พากันร้องโพล่งว่า

"หยกปราบกบฏ"

หยกปราบกบฏเป็นป้ายประกาศิตที่ฮ่องเต้พระราชทานแก่สี่ยอดมือปราบ มีฐานะพิเศษเหนือการควบคุมของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นทั้งยังมีสิทธิพิเศษในการไล่ล่าฆ่าฟัน ประหารแล้วค่อยจับกุม

อุนมั่งเซ้งอ้าปากค้าง พึมพำว่า

"เป็นสี่ยอดมือปราบจริงๆ...ไฉนเป็นพวกมัน?"
ยิ่มอ่วงสืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว กล่าวว่า
"พวกท่านคิดเห็นอย่างไร?"
ฮวยโกวฮวดร้องดังๆ ว่า
"สี่ยอดมือปราบแล้วจะเป็นไร ล้วนเป็นสุนัขรับใช้ในคอกเดียวกัน ไม่เข้าร่วมก็ไม่เข้าร่วม"
ยิ่มอ่วงพลันยิ้มอย่างเอียงอาย ยื่นสองมือออกอย่างแช่มช้า
มันยื่นมือออกประคองสองมือของอุนมั่งเซ้งกับฮวยโกวฮวด
ท่าทีของมันเป็นมิตร
ทั้งปรากฏรอยยิ้มทั่วใบหน้า
เป็นรอยยิ้มที่เอียงอาย
คล้ายกับว่ามันไม่คุ้นเคยกับการเข้าสังคม ได้แต่จับมือถือแขนอย่างสนิทสนมและเป็นมิตร
แต่มือคู่นี้พอแตะสัมผัสถูกชีพจรข้อมือของอุนมั่งเซ้งกับฮวยโกวฮวด ความขมขื่นที่ได้รับ มีแต่พวกมันจึงทราบได้
อวัยวะภายในของพวกมันคล้ายแช่อยู่ในน้ำเดือด มิหนำซ้ำที่ผุดขึ้นมิใช่เป็นฟอง หากแต่เป็นมีดแหลมคมเล่มเล็กๆ คอยบิดกรีดตับไตไส้พุงของพวกมัน
พวกมันเจ็บปวดรวดร้าวปางตาย จนใจที่ไม่อาจส่งเสียงร้องได้
ยิ่มอ่วงไม่อนุญาตพวกมันร่ำร้อง พวกมันก็ร้องไม่ออก
ยิ่มอ่วงกล่าวอีกว่า
"หากพวกท่านทั้งสองยินยอมเข้าร่วมก่อน เราจะรับประกันอนาคตของพวกท่านต่อเสี่ยงเกี๊ย (ท่านมหาเสนาบดี) เอง"
มันลอบเพิ่มพลังบีบเค้น จากนั้นถามว่า
"ไม่ทราบท่านทั้งสองคิดเห็นอย่างไร?"

เอ่ยถึงตอนนี้ ลดทอนพลังลมปราณที่สุดชั่วร้ายลง

ฮวยโกวฮวดฉวยโอกาสที่ฝ่ายตรงข้ามผ่อนคลาย อ้าปากหมายร้องคำ "ต่อให้ม่าเราก็ไม่เข้าร่วม" มิคาดปรากฏพลังลมปราณประหลาดสายหนึ่งพลุ่งใส่ลำคอมัน คำพูดที่กล่าวเปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"แม้แต่เราก็ต้องเข้าร่วม"

สุ้มเสียงนี้ประหลาดพิกลยิ่ง แต่ไม่ว่าขัดหูอย่างไร นับว่าเปล่งจากปากแล้ว

เหล่านักสู้ผู้กล้าล้วนตะลึงลาน ส่งเสียงร้องว่า

"ท่านไฉนรับปากมันได้?"

"พอถูกบีบคั้นก็ยอมสยบ นับเป็นนักสู้ผู้กล้าอันใด?"

ฮวยโกวฮวดคับแค้นใจที่มีปากยากจะกล่าว ชายหนุ่มเบื้องหน้านี้กล้าสามารถใช้กำลังภายในบังคับให้ผู้คนกล่าววาจาตามความต้องการได้

"ฮวยโกวฮวดคิดเปล่งวาจาแก้ไขเปลี่ยนแปลงสักหลายคำ แต่ภายใต้กำลังภายในแปลกประหลาดของฝ่ายตรงข้ามรุมเร้า จุดชีพจรทั่วร่างปวดร้าวทรมานสุดทนทาน กลับไม่อาจกล่าววาจาแม้สักคำเดียว

อุนมั่งเช้งก็ฉุกคิดว่าผิดท่า ขบกรามไม่ส่งเสียง มิคาดกำลังภายในที่แปลกประหลาดนั้นพลันรุมเร้าบังคับให้มันเอ่ยปากกล่าววาจา

อุนมั่งเช้งเกรี้ยงกำลังภายในต่อต้าน จนใจที่ถูกพิษเอี๋ยงพลันลมปราณแตกซ่าน เมื่อฝืนใจต้านทานต้องอ้าปากกระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง ดังนั้นฉวยโอกาสนี้ร้องดังๆ ว่า

"ม่าก็ม่า เราไม่ขอเข้าร่วม...เรายินยอมรับใช้เสี่ยงเอี้ย"

คำพูดสองประโยคแรกเปล่งจากใจจริงของมัน แต่คำพูดตอนท้ายสุ้มเสียงอยู่ภายใต้การควบคุมของยิ่มอ่วง ดังนั้นกล่าววาจาที่ขัดแย้งออกมา สร้างความมึนงงสงสัยแก่ผู้คนในห้องโถง เริ่มฉุกคิด

ว่าความนี้มีเลศนัยเคลือบแฝง

สภาพของอุนมั่งเซ้ง เป็นที่ทราบแน่แก่ใจของฮวยโกวฮวด จนใจที่มันไม่สามารถส่งเสียง แม้แต่เรื่องราวที่มันถูกเข้าใจผิดก็ไม่สามารถอธิบายได้

ที่น่าสะพรึงกลัวยิ่งกว่าคือ ภายใต้กำลังภายในกัดกร่อนของยิ่มอ่วง อุนมั่งเซ้งกับฮวยโกวฮวดพบว่า อวัยวะภายในของตัวเองอ่อนโทรมลงอย่างรวดเร็ว

เมื่อเป็นเช่นนี้ ต่อให้รักษาชีวิตไว้ได้ ความเสียหายที่อวัยวะภายในได้รับ ก็ไม่สามารถแก้ไขกลับคืนมา

พวกมันล้วนบังเกิดความรู้สึกประการหนึ่ง

...คิดไม่ถึงในวันนี้ต้องจบชีวิตในที่นี้

...คิดไม่ถึงต้องจบชีวิตในเงื้อมมือเด็กน้อยที่ชั่วร้ายเช่นนี้

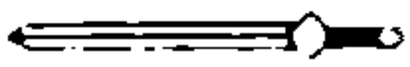

24 เปิดฟ้าเบิกพิภพ

ยิ่มอ่วงขณะจะใช้กำลังภายในเร่งเร้าสังหารคนทั้งสอง ยิ่มเล้าพลันกล่าววาจา

ยิ่มเล้าลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลงกล่าวว่า

"หากฆ่าพวกมัน งูไร้หัวเดินไม่ได้ มิสู้รั้งตัวไว้ใช้สอย"

ยิ่มอ่วงยิ้มอย่างเอียงอาย รั้งกำลังภายในกลับมาช้าๆ

ขณะที่มันรั้งกำลังภายในกลับคืน ก็ดูดรั้งกำลังภายในส่วนหนึ่งของอุนมั่งเซ้งกับฮวยโกวฮวดมาเป็นของตัว

หากเป็นยามปกติ อุนมั่งเซ้งกับฮวยโกวฮวดขอเพียงเกร็งกำลังภายในต่อต้าน ก็ไม่ถึงกับถูกผู้คนดึงดูดกำลังภายในไปอย่างง่ายดายเช่นนี้จนใจที่พวกมันถูกพิษโรคาห้าม้าก่อน กำลังภายในแตกซ่านไม่รวมตัวปล่อยให้ยิ่มอ่วงลงมือประสบผลโดยง่ายดาย

สีหน้ายิ่มอ่วงปรากฏแววปีติยินดีวูบหนึ่ง จี้สกัดจุดใบ้ของคน

ทั้งสองอย่างรวดเร็ว กล่าวว่า

"พวกท่านเมื่อเข้าร่วมอย่างจริงใจ ศิษย์ของพวกท่านย่อมติดตามเข้าร่วมกระมัง?"

มันเหลียวหน้ามองดูเหล่าศิษย์ของฮวยโกวฮวด

คราครั้งนี้อุนมั่งเซ้งไม่ได้นำพาศิษย์มาแม้สักคนเดียว ที่นี้เป็นที่ตั้งของฝ่ายฮวยโกวฮวด วันนี้ก็จัดงานวันเกิด ย่อมชุมนุมศิษย์ดับดั่ง

ยามนั้นศิษย์ทรยศของฮวยโกวฮวดนามเตี่ยเทียนยังถูกคุมตัวไป ศิษย์ที่เหลือล้วนชุมนุมอยู่ในห้องโถง เนื่องด้วยลุ่มหลงสุรา ล้วนสูญเสียความสามารถในการต่อสู้

ไม่เพียงแต่ศิษย์ของฮวยโกวฮวด แม้แต่บุตรโทนของฮวยโกวฮวดนามฮวยแจ้จิว และสามองครักษ์ใหญ่ในหมู่คณะสร้างฝันก็อยู่ในห้องโถง

ยิมอ่วงหัวร่ออีกแล้ว

ยังคงหัวร่อด้วยความเอียงอาย

มันกล่าวด้วยความลำบากใจว่า

"ข้าพเจ้าไม่ทราบสมควรจัดการกับผู้ใดก่อน มิสู้ให้คนที่คุ้นเคยบอกต่อข้าพเจ้า"

มันปรบมือคราหนึ่ง ก็ปรากฏผู้คนเดินออกจากห้องโถงด้านใน

มีผู้คนเดินออกมาทั้งสิ้นสามคน

สองในสามมีเค้าใบหน้าประพิมประพาย จนแทบไม่อาจแยกแยะออกได้

แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เห็นว่าพวกมันเป็นพี่น้องคู่หนึ่ง

ทั้งนี้เพราะบุคลิกภาพของคนทั้งสองผิดแผกแตกต่างเกินไป

คนหนึ่งโหดเหี้ยมอำมหิต คล้ายกับว่ามันไปถึงที่ใด ฟ้าดินไร้ไมตรี สรรพสิ่งไร้จิตใจ ผู้คนไร้คุณธรรม

แต่ดาบที่หว่างเอวมันยังเหี้ยมเกรียมไร้น้ำใจกว่าทุกสิ่งมากนัก

อีกคนหนึ่งอ่อนโยนยิ่ง อ่อนโยนราวกับแมวตัวหนึ่ง กระต่ายน้อยตัวหนึ่ง กวางดาวเล็กๆ ตัวหนึ่ง

แน่นอนหากคนผู้นี้ชักดาบที่กลางหลังออกมาจะกลับกลายเป็นแมวทีมีกรงเล็บพิษ กระต่ายทีมีฟันพิษ และสุนัขป่าทีแปลงเป็นกวางน้อยตัวหนึ่ง

พวกมันเป็นพี่น้องจริงๆ พี่น้องที่มีบุคลิกภาพผิดแผกแตกต่าง

แต่ความดุดันของฝีมือ ความชั่วร้ายของเพลงดาบล้วนเป็นเช่นเดียวกัน

เหล่านักสู้ผู้กล้าในห้องโถง ต่อให้ไม่เคยพบเห็นพี่น้องคู่นี้ ก็ต้องเคยได้ยินชื่อของพวกมันมา

เซียวซัวะแห่งเมืองซิ่งเอี้ยง

เซียวแป๊ะแห่งเมืองเซียงเอี้ยง

สองพี่น้องตระกูลเซียวที่อาศัยเพลงดาบเปิดฟ้าเบิกพิภพสะท้านแผ่นดิน และอาศัยเพลงดาบเจ็ดสิบเอ็ดเครือญาติลือเลื่องทั่วยุทธจักร

ผู้ที่ตามติดอยู่ด้านหลังคือเตี่ยเทียนยัง

...เตี่ยเทียนยังถูกพวกมัน "ปลดปล่อย" ออกมาแล้ว

เตี่ยเทียนยังยังหวาดหวั่นขวัญผวาไม่คลาย

ยมอวงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ท่านไม่ต้องกลัว ยามนี้พวกมันเฉกเช่นเนื้อบนเขียง จะฆ่าจะฟันล้วนแล้วแต่ท่าน"

หยุดเล็กน้อยจึงถามว่า

"ที่นี่มีผู้คนไม่น้อย หากฆ่าฟันสักหลายคน ให้เฆ่าแซ่ฮวยกลับใจได้สำนึก ท่านคิดเลือกผู้ใด?"

เตี่ยเทียนยังยังอกสั่นขวัญแขวน ยามกะทันหันไม่อาจตอบคำยิ่มอ่วงยิ้มพลางตบไหล่ของมัน กล่าวว่า

"ท่านวางใจ พวกมันล้วนถูกพิษโรคาห้าม้า คิดเคลื่อนไหวก็เคลื่อนไหวไม่ได้ หากท่านผละจากความมืดสู่แสงสว่าง ร่วมมือกับพวกเราไม่เพียงจะได้รับราชการทั้งยังดำรงตำแหน่งรองหัวหน้าหมู่คณะสร้างฝัน"

เตี่ยเทียนยังยังคงหน้านิ่วคิ้วขมวด กล่าวว่า

"แต่ว่าซือแป๋ยังเป็นหัวหน้าหมู่คณะเราไหนเลยกล้าทัดเทียมกับท่านผู้เฒ่า 2"

ยิ่มอ่วงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ผู้ใดว่าเฒ่าแซ่ฮวยยังเป็นหัวหน้าหมู่คณะ มันดำรงตำแหน่งมาหลายสิบปี ตอนนี้สมควรยกให้กับผู้อื่นแล้ว"

เตี่ยเทียนยังเลียบเคียงถามว่า

"อย่างนั้น...เป็นผู้อาวุโสที่สูงด้วยวัยวุฒิและคุณวุฒิท่านใดรับหน้าที่สำคัญนี้?"

ยิ่มอ่วงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ย่อมเป็นตั่วซือเฮีย (ศิษย์ผู้พี่คนโต) ของท่าน"

ตั่วซือเฮียของมันเป็นศิษย์คนโตของฮวยโกวฮวด นามเตียสุนไก่

ทุกผู้คนเหลียวหน้ามอง เห็นเตียสุนไก่หน้าบัดเดี๋ยวแดงฉานบัดเดี๋ยวซีดขาว แม้แต่ใบหูก็กลับกลายเป็นม่วงคล้ำ

เตี่ยเทียนยังอดกล่าวมิได้ว่า

"ไฉนเป็นตั่วซือเฮีย?"

ยิ่มอ่วงกล่าวเป็นเชิงชมเชยว่า

"หากปราศจากตั่วซือเฮียท่าน พวกเราไหนเลยใช้โรคาห้าม้าได้ตั่วกอทั้งหลายไหนเลยเชื่อฟังวาจาปานนี้?"

เตี่ยเทียนยังร้องโพล่งว่า

"ตั่วซือเฮีย ที่แท้ท่านเป็นคนแพร่พิษ"

เตียสุนไถ่กระบิดกระบวนอยู่ครึ่งค่อนวัน ค่อยตะกุกตะกักว่า

"ยิ่มยี่ซิงแซ (ท่านรองแซ่ยิ่ม)...ท่านบอกว่าจะไม่เปิดเผยต่อหน้าผู้ทน ไฉน..."

ยิ่มอ่วงกล่าวว่า

"แล้วนี่จะเป็นไร ท่านทำลายล้างญาติด้วยคุณธรรมรับหน้าที่สำคัญ จะอย่างไรพวกเราทำงานใหญ่สำเร็จแล้ว ท่านไม่จำเป็นต้องเป็นวีรบุรุษนิรนามอีก ความดีความชอบในการใช้พิษเอี๋ยงเป็นของท่านชัดๆ"

เตียสนไถ่กระอักกระอ่วนยิ่ง รู้สึกในห้องโถงมีสายตาหลายร้อยคู่จับจ้องมองมัน เต็มไปด้วยความเดียดขึงเหยียดหยาม หากว่าแววตาเหล่านี้ชุบคมอาวุธ คงสับร่างมันแหลกเละแต่แรก โดยเฉพาะตาของซือแปคล้ายเหล็กเผาไฟแรงก็มิปาน

แต่พวกมันมิเพียงไม่สามารถลงมือต่อมัน กระทั่งคิดเคลื่อนไหวก็เคลื่อนไหวไม่ได้ นี่นับเป็นที่แน่ใจได้

ทั้งนี้เพราะมันล่วงรู้ปริมาณของโรคาห้าม้าเป็นอย่างดี

ได้ยินฮวยโกวฮวดขู่คำรามเบาๆ ว่า

"สุนไถ่ เราดีต่อเจ้าตลอดมา เจ้า...เจ้าไฉนทำเช่นนี้?"

เตียสุนไถ่คิดตอบคำ แต่ไม่ทราบสมควรกล่าวกระไรดี

ยิ่มเล้ากล่าวว่า

"ท่านดีต่อมัน? ท่านใช้สอยมันตั้งแต่เช้าจรดค่ำ ผู้ใดยินยอมปรนนิบัติปีศาจเฒ่าเช่นท่านไปชั่วชีวิต?"

คราครั้งนี้ฮวยโกวฮวดไม่โต้แย้ง เพียงกล่าวว่า

"สุนไถ่ เจ้า...เจ้าคาดคิดเช่นนี้หรือ?"

เตียสุนไถ่ขบริมฝีปาก คล้ายตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยว ค่อยกล่าวว่า

"ต่อให้ข้าพเจ้าปรนนิบัติท่านอย่างไรก็ไม่มีประโยชน์ ตำแหน่งหัวหน้าหมู่คณะยังคงยกให้กับแจ้จิว"

...ฮวยแจ้จิวเป็นบุตรโทนของฮวยโกวฮวด

...ฮวยโกวฮวดสูญเสียภรรยาเมื่อวัยกลางคน ย่อมทุ่มเทความรักต่อบุตรชายผู้นี้

ฮวยโกวฮวดเพียงสั่นศีรษะ ทอดถอนใจกล่าวว่า

"แล้วไปเถอะ"

เตียสุนไถ่ตัดใจกล่าวว่า

"ท่านไม่ยุติธรรมต่อข้าพเจ้า ไม่ยุติธรรมตลอดมา ข้าพเจ้าเป็นศิษย์คนโตของท่าน ยอมพลีชีวิตเพื่อท่าน แต่ท่านเพียงยึดถือข้าพเจ้าเป็นข้าทาส"

อุนมั่งเช้งที่ด้านข้างกล่าวอย่างปวดร้าวใจว่า

"เจ้าผิดแล้ว ฮวยซือตี๋บอกต่อเราตั้งแต่หลายปีก่อน มันคิดยกตำแหน่งให้กับเจ้า เพียงแต่ไม่ต้องการให้เจ้าลิงโลดลำพองเร็วเกินไป ดังนั้นซุกงำไว้ไม่บอกต่อเจ้า"

เตียสุนไถ่ถอยกายไปสองก้าว งงงันวูบใหญ่พลันขู่คำรามว่า

"ข้าพเจ้าไม่เชื่อ ข้าพเจ้าไม่เชื่อวาจาผีสางของท่าน"

ฮวยแจ้จิวกล่าวเสริมขึ้น

"ตั่วซือเฮีย บิดาเคยกำชับต่อข้าพเจ้า ให้ข้าพเจ้าเชื่อฟังวาจาท่าน นี่เป็นความสัตย์จริง"

ฮวยโกวฮวดตวาดด้วยโทสะว่า

"หยุดปาก นับว่าเราตาบอดไป"

ยิ่มอ่วงหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ที่แท้ท่านเป็นบุตรชายของปีศาจเฒ่าแซ่ฮวย"

พลางยื่นมือหยิกใบหน้าของฮวยแจ้จิวคราหนึ่ง

เตียสุนไถ่ยืนตะลึงลานกับที่

ยิ่มเส้าก็เดินเข้ามา พวยพุ่งลมหายใจใส่จมูกของเตียสุนไถ่ กล่าวว่า

"คิดกระทำการใหญ่ มิอาจไม่มีการตัดสินใจ เป็นไร เจ้าลองบอกมาว่า จะจัดการกับผู้ใดก่อน?"

เตียสุนไถ่เหลียวซ้ายแลขวา หลั่งเหงื่อเม็ดโป้งๆ ลงมา

ยิ่มเส้าตบไหล่มัน กล่าวอีกว่า

"ไม่ต้องกลัว หลังเหตุการณ์ครั้งนี้ เจ้าจะเป็นวีรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ของที่นี่ มีแต่ผู้อื่นเกรงกลัวเจ้า เจ้าไม่ต้องเกรงกลัวผู้อื่น"

แต่เตียสุนไถ่กระทั่งริมฝีปากยังสั่นระริก

ยิ่มเส้าหยีตาลง กล่าวว่า

"เจ้าไม่เสาะหาผู้อื่น หรือจะให้พวกเราลงมือต่อเจ้าก่อน?"

เตียสุนไถ่คล้ายตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยว เงยหน้ามองดูผู้คน มองดูซือเฮียตี่ร่วมสำนักของมัน

ยามกะทันหันเตียสุนไถ่ไม่ทราบชี้มือไปที่ผู้ใดดี...ผู้ใดถูกมันบ่งชี้ต้องประสบชะตากรรมก่อน

ซือเฮียตี่บางคนปกติเห็นว่าตั่วซือเฮียผู้นี้สัตย์ซื่อโง่งม ชมชอบเอารัดเอาเปรียบมัน ยามนั้นถึงกับตัวสั่นงันงกขึ้นมา

คนเมื่อได้อำนาจ มักชมชอบข่มเหงรังแกผู้อื่น ไม่ได้ครุ่นคิดว่าวันหน้าผู้ที่ถูกข่มเหงรังแกพลได้รับอำนาจ จะจัดการกับตัวเองอย่างไร...แน่นอน พวกมันย่อมนึกหาหนทาง "ยับยั้ง" มิให้อีกฝ่ายหนึ่งได้อำนาจ

ปัญหาเฉพาะหน้าของพวกมันคือ
เตียสุนไถ่จะแก้แค้นต่อผู้ใดก่อน?
ตั่วซือเฮียจะลงมือต่อผู้ใดก่อน?
เตี่ยเทียนยังพลันกล่าวว่า
"ตั่วซือเฮียไม่เลือก มิสู้ให้ข้าพเจ้าเลือกเอง"
ทุกผู้คนพอฟัง ล้วนใจหายวาบ

เตี่ยเทียนยังกับหมู่คณะสร้างฝัน กล่าวได้ว่าสิ้นเยื่อใยไมตรี เมื่อครู่มันคิดเอาตัวรอด ถึงกับปรักปรำอุนมั่งเซ้งผู้เป็นซือแป๊ะ ถูกฮวยโกวฮวดออกคำสั่งลงโทษย่อมต้องผูกใจอาฆาต คิดหาทางแก้แค้น

เตียสุนไถ่กับหมู่คณะสร้างฝันจะอย่างไรยังมีน้ำใจไมตรี ส่วนเตี่ยเทียนยังทั้งมักมากกามคุณทั้งกลัวตาย ยามนี้กลับเสนอหน้าหวังประจบเอาใจยิ่มเส้ายิ่มอ่วง ความชั่วร้ายของจิตใจ แสดงออกอย่างชัดแจ้ง

ยิ่มเส้าพอฟัง บังเกิดความปีติยินดียิ่ง ยกมือลูบเครา กล่าวว่า
"ประเสริฐ พวกเจ้าสองซือเฮียตี๋ลองหารือดู"
เตี่ยเทียนยังพอขันอาสา เตียสุนไถ่ก็คลายใจลง
หากให้มันทำร้ายซือเฮียตี๋ร่วมสำนัก มันไม่อาจหักใจอยู่บ้างจริงๆ

เตี่ยเทียนยังสืบเท้าไปหนึ่งก้าว กล่าวเบาๆ ที่ข้างหูมันหลายคำ

เตียสุนไถ่ได้ยินไม่ชัดเจน ดังนั้นส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงถาม พร้อมกับเอียงหูไป

เตี่ยเทียนยังสูดลมหายใจคำหนึ่ง กล่าวว่า
"ท่านไปตายเถอะ"
คราครั้งนี้เตียสุนไถ่ได้ยินชัดเจนแล้ว
แต่ก็สายเกินการณ์

เตี่ยเทียนยังลงมือแล้ว

มันจ้วงแทงดาบใส่ท้องน้อยของเตียสุนไถ่

เตียสุนไถ่รู้สึกปวดแปลบจับจิตจับใจ พลังลมปราณแตกซ่านเผ่ายแทบเป็นเวลาเดียวกันเตี่ยเทียนยังแทงออกสามสิบหกดาบในอึดใจเพียวร่างของเตียสุนไถ่ก็กลับกลายเป็นน้ำพุสายหนึ่ง

น้ำพุที่เกิดจากปากแผลสามสิบหกสาย

เตี่ยเทียนยังฉายาเจ็ดสิบสองมือ สำหรับกับมันนี่เป็นการลงมือเพียงครึ่งกระบวนท่าเท่านั้น

เตียสุนไถ่ถูกมันทิ่มแทงทำร้ายล้มลงแล้ว

เตียสุนไถ่พอล้มลง เตี่ยเทียนยังก็หลบหนี

คนผู้นี้มีฉายาเต็มว่าสามสิบหกกลยุทธ์เจ็ดสิบสองมือ

...อันดับแรกของสามสิบหกกลยุทธ์คือหลบหนี ในสภาพเช่นนี้ย่อมต้องหลบหนีประเสริฐกว่า

แต่ท่าร่างของมันเพิ่งเคลื่อนไหว ดาบของเชียวซัวะแห่งซิ่งเอี้ยงก็เคลื่อนไหวแล้ว

ดาบแรกพอใช้ออก เตี่ยเทียนยังก็สูญเสียมือข้างหนึ่ง

เป็นมือซ้าย

เมื่อถึงดาบที่สอง เตี่ยเทียนยังก็สูญเสียเท้าข้างหนึ่ง

เป็นเท้าขวา

ดาบที่สาม...

ไม่มีดาบที่สาม

เชียวซัวะลงมือทั้งสิ้นสองดาบ

หนึ่งบนหนึ่งล่าง ทั้งสิ้นสองดาบ

สองดาบพอผ่านพ้น ก็รั้งดาบกลับ ล่าถอยคืนมา มองดูเชียวแป๊ะอย่างเงียบงัน

เดี่ยเทียนยังมิใช่ไม่ได้ถลันหลบ

มันถลันแล้วถลันเล่า ชั่วพริบตาที่กระชั้นสั้นถลันทั้งสิ้นสามสิบหกครั้ง คนในบริเวณขอเพียงเป็นยอดฝีมือ ต้องดูออกว่ามันถลันอย่างรวดเร็วปานใด แยบคายเพียงไหน ปราดเปรียวสักเท่าใด

แต่นี่ยังคงไม่มีประโยชน์

ระหว่างที่เชียวซัวะใช้ดาบและรั้งดาบเดี่ยเทียนยังก็กลับเป็นคน "ไม่มีประโยชน์" ผู้หนึ่ง ทั้งไม่สามารถหลบหนี หรือต่อต้านขัดขืนอีก

เชียวแป๊ะที่ข้างกายเชียวซัวะกลับกลายถอนใจเบาๆ จากนั้นคล้ายกล่าววาจาประโยคหนึ่ง

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ได้ยินเชียวแป๊ะกล่าวว่ากระไร

มีแต่เชียวซัวะได้ยินกอกอของมันกล่าวว่า

"ท่านเสื่อมถอยแล้ว"

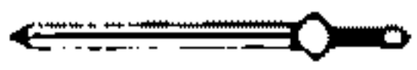

25) ชายหนุ่มอำมหิต

"เจ้า...เพราะเหตุใด?"

คำถามนี้กล่าวจากปากผู้คนสองคนโดยพร้อมเพรียง

หนึ่งคือยิ่มเล่า หนึ่งคือฮวยโกวฮวด

เตี่ยเทียนยังมีโลหิตกลบปาก หอบหายใจ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงมักมากกามคุณ หวังฝึกยอดวิทยายุทธ์แต่ไม่ขอทรยศต่อสำนักอาจารย์ไม่ขายศิษย์ร่วมสำนัก...ข้าพเจ้าเข้าใจว่าซือแป๋เคียดแค้นซือแป๊ะ จึงปรักปรำท่านผู้เฒ่า...สำหรับพฤติการณ์ของตั๋วซือเฮีย ข้าพเจ้ายินยอมตายโดยไม่ขอกระทำ

ยิ่มเส้าแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ดังนั้นเจ้าได้แต่ตายแล้ว"

ฮวยโกวฮวดอดหลั่งน้ำตามิได้ กล่าวว่า

"ประเสริฐ เจ้ายังคงเป็นศิษย์อันประเสริฐของเรา"

เตี่ยเทียนยังหัวร่ออย่างหดหู่ เรียกหาว่า

“ซือแป๋”

ยิ่มเล่าร้องถามว่า

“อย่างนั้นผู้ใดเข้ามาส่งเสริมศิษย์อันประเสริฐของเฒ่าแซ่ฮวยนี้ลงสู่ปรภพ?

“ข้าพเจ้า”

สุ้มเสียงนี้พอดังแม้แต่ยิ่มเล้าก็รู้สึกเหนือความคาดหมายอยู่บ้าง ทั้งนี้เพราะผู้ที่กล่าวคำ “ข้าพเจ้า” มิหนำซ้ำเดินเข้ามา กลับเป็นยิ่มอ่วง

ที่แล้วมายิ่มอ่วงรักษาความเยือกเย็นไว้

ยิ่มอ่วงอย่างน้อยอายุเยาว์กว่ายิ่มเส้าสี่สิบปี แต่ยิ่มเส้าล่วงรู้ขันดิ และฝีมือของยิ่มอ่วงชั้งกระจ่างที่สุด

มันดูไปถึงกับไม่อาจหักใจอยู่บ้าง

ยิ่มอ่วงไม่ได้เคลื่อนไหวอันใด เพียงก้าวเดียวก็เดินถึงเบื้องหน้าเตี่ยเทียนยัง

ระหว่างพวกมันความจริงคั่นกลางด้วยผู้คนหลายคนทอดระยะห่างหลายก้าว

แต่ยิ่มอ่วงเดินเพียงก้าวเดียวก็มาถึงเบื้องหน้าเตี่ยเทียนยัง

ท่าเดินของมันคล้ายลื่นไหล นอกจากขยับเขยื้อนหัวเข่าเล็กน้อยแล้ว ตลอดทั้งร่างคล้ายไม่ได้เคลื่อนไหวมาก่อน

เตี่ยเทียนยังพลันล้วงมีดสั้นออกมาเล่มหนึ่งจ้วงแทงมีดใส่ตัวเอง คิดฆ่าตัวตาย

ยิ่มอ่วงยื่นมือออก ก็คว้าจับมีดของมันไว้ ปลอดโปร่งราวกับปลิดผลไม้ผลหนึ่ง จากนั้นจี้สกัดจุดของเตี่ยเทียนยัง ด้วยความอ่อนช้อย

ราวกับกำลังเด็ดบุปผา ปรบมือคราหนึ่ง ก็ปรากฏชายฉกรรจ์หลายคนเดินออกมา

ยิ่มอ่วงส้ง กล่าวว่า

"ห้ามโลหิตให้กับมันก่อน ให้ใช้ยาสมานแผลอย่างดี"

ชายฉกรรจ์เหล่านั้นรับคำดังกระหึ่ม

คราครั้งนี้ไม่เพียงแต่อุนมั่งเซ้งกับฮวยโกวฮวด บังเกิดความประหลาดใจ แม้แต่ยิ่มเส้าก็ตื่นเต้นสงสัยยิ่ง

สามองครักษ์ของหมู่คณะสร้างฝัน จะอย่างไรเป็นคนฟันฝ่ามรสุมในยุทธจักรนานปีมีภูมิรอบรู้กว้างขวาง หนึ่งในสามองครักษ์นามโง้วอิดเซียแค่นเสียงอย่างเย็นชาขึ้นก่อน กล่าวว่า

"แมวร่ำไห้ มุสิกไม่ทราบมีจิตเจตนาอันใด?"

เล้งเจ่กปุยก็กล่าวว่า

"เตี่ยเทียนย้ง เจ้าจะดีชั่วแสดงความเป็นลูกผู้ชายออกมาครั้งหนึ่งแล้ว เรื่องที่แล้วมาล้วนหักกลบลบล้างไป ไม่อาจสร้างความเสื่อมเสียหน้าแก่ผู้คนอีก"

คักเจ่กเสียกล่าวว่า

"นักสู้ฆ่าได้หยามไม่ได้ หากเก่งกล้าก็ฆ่าพวกเราในดาบเดียว ดูว่านักสู้ผู้กล้าในยุทธจักรจะปล่อยปละละเว้นพวกท่านหรือไม่"

เตี่ยเทียนย้งเจ็บปวดจนไม่ทราบได้ยินคำพูดของพวกมันหรือไม่ ต่อให้ได้ยินก็ไม่สามารถตอบได้

ยิ่มอ่วงเลิกคิ้วขึ้น เหลียวหน้ามองดูเล้งเจ่กปุย คักเจ่กเสีย และโง้วอิดเซีย กล่าวด้วยสีหน้านับถือเลื่อมใสว่า

"ท่านทั้งสามเป็นลูกผู้ชายจริงๆ"

โง้วอิดเซียและพวกทั้งสามแยกย้ายกันแค่นหัวร่อ แค่นเสียงอย่างเย็นชา ปั้นหน้าเคร่งเครียดเย็นชา ไม่แยแสสนใจมัน

ยิ่มอ่วงกล่าวอีกว่า

"น่าเสียดายที่มันหลั่งโลหิตมากมายปานนั้น ทั้งเจ็บปวดปานนั้น พวกท่านบีบบังคับมันเป็นลูกผู้ชายชาตรี นี่ไยมิใช่เห็นแก่ตัวเกินไป?"

องครักษ์ทั้งสามตกลงใจว่าจะไม่ตอบคำของมัน

ยิ่มอ่วงทอดถอนใจอย่างอับจนปัญญา กล่าวว่า

"พวกท่านทราบหรือไม่ว่า ความเจ็บปวดเป็นเรื่องราวใด?"

เหตุการณ์เกิดขึ้นรวดเร็วเกินไปแล้ว

ทุกผู้คนล้วนระวังป้องกันว่า ยิ่มอ่วงจะลงมือ แต่ไม่ทราบว่ายิ่มอ่วงจะลงมืออย่างกะทันหันปานนี้ รวดเร็วปานนี้

ต่อให้พวกมันระวังป้องกัน ทั้งสามารถโคจรพลังตามใจปรารถนาก็ไม่แน่นักว่าจะมีประโยชน์

ทั้งนี้เพราะยิ่มอ่วงลงมือรวดเร็วเกินไป กะทันหันเกินไปแล้ว

มันลงมือมีดเดียว ก็เชือดหลอดเสียงของโง้วอิดเซียขาดไป และควักดวงตาของคักเจ่กเสียออกมา

ในเสียงอุทานอย่างตื่นเต้น และเสียงตวาดอย่างเดือดดาล โง้วอิดเซียกับคักเจ่กเสียถูกมีดทำร้ายแล้ว

อาวุธที่ยิ่มอ่วงใช้ออก เป็นมีดสั้นที่ช่วงชิงจากเตี่ยเทียนยังเอง

เล้งเจ่กปุยตวาดด้วยโทสะว่า

"ท่านกล้าทำร้ายพี่น้องเรา..."

ยามนั้น มันรู้สึกร่างท่อนล่างแสนร้อนวูบหนึ่ง

เมื่อครู่ยิ่มอ่วงลงมือต่อคักเจ่กเสียกับโง้วอิดเซีย มันก็เห็นที่เบื้องหน้าปรากฏประกายมีดพร่าพรายตา

ประกายมีดปรากฏวูบแล้วหายวับ

แต่มันไม่รู้สึกเจ็บปวด และไม่มีความรู้สึกว่าถูกมีดทำร้าย

มันขณะจะตวาดด่าทอ พลันพบว่าได้เอวของตัวเองมีโลหิตไหลซึมออกมา

มันก้มศีรษะมอง ที่แท้เป็นโลหิต

...ไฉนมีโลหิต?

...โลหิตไหลจากที่ใด?

พริบตาที่ตะลึงลาน มันคิดเคลื่อนไหวอย่างลืมตัว

มันถูกพิษโรคาห้าม้า ไม่อาจเคลื่อนไหวมือเท้า แต่ยังสามารถกระทำเคลื่อนร่างเล็กน้อย

การเคลื่อนไหวของมันครั้งนี้ ทำให้เสียการทรงตัว ทั้งนี้เพราะสองเท้ามันหลุดพ้นจากร่างของมันแล้ว

โลหิตไหลหลั่งจากที่นั้นเอง

สองเท้ามันขาดด้วนแล้ว

ยิ่มอ่วงลงมือเพียงมีดเดียว ก็ทำลายผู้คนสามคนโดยพร้อมเพรียง

คักเจ่กเสียกลับกลายเป็นคนตาบอด

โง้วอิดเซียกลับกลายเป็นคนบ้าใบ้

เล้งเจ่กปุยกลับกลายเป็นคนปราศจากเท้า

ฝีมือนี้สะท้านทั่วทั้งบริเวณ

ยิ่มอ่วงรั้งมือกลับ สั่งว่า

"พอกทายาให้กับพวกมัน ให้ใช้ยาสมานแผลอย่างดี"

ชายฉกรรจ์หลายคนนั้นรับคำดังกระหึ่มอีกคราว่า

"ทราบแล้ว"

หลังเสียงรับคำ พลันปรากฏคนผู้หนึ่งตวาดด้วยโทสะว่า

"ทราบมารดาท่าน"

ทุกผู้คนล้วนงงงันวูบ เห็นคนผู้หนึ่งเคลื่อนไหวดุจวิหคขาวตัวหนึ่งลอยข้ามศีรษะทั้งหมดอย่างแผ่วพลิ้วรวดเร็ว เสียงควับเมื่อฉากทิวทัศน์ฉากหนึ่งครอบคลุมลงยังศีรษะยิ่มอ่วงอย่างหักโหม

คราครั้งนี้ยิ่มอ่วงบังเกิดความตื่นตระหนกจริงๆ

มันไม่ทราบว่า ยังมีคนที่ถูกพิษโรคาห้าม้าทำร้าย ยังสามารถลงมือต่อมัน ทั้งยังมีฝีมือไม่รวบรัดธรรมดา

แต่ยิ่มอ่วงก็มีปฏิกิริยารวดเร็วสุดคาดคิด

ทั้งสองประมือกันอย่างรวดเร็วหลายกระบวนท่า คนในบริเวณก็มีชนชั้นกระเดื่องดังในยุทธจักร แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจเห็นชัดตาว่าในระหว่างคนทั้งสอง ผู้ใดจู่โจมใส่ผู้ใดกี่กระบวนท่า ผู้ใดเป็นฝ่ายเสียเปรียบ ผู้ใดชิงมีเปรียบกว่า

แต่คนทั้งสองกลับทราบกระจ่างแก่ใจดี

คนลงมือย่อมเป็นปิงหึงเสี้ยว

มันโต้แย้งกับอุนยิ้ว ภายหลังไม่อาจสะสางว่าเตี่ยเทียนย้งเป็นคนสัตย์ซื่อหรืออสัตย์ เตียสุนไถ่เป็นคนดีหรือร้าย

การเปลี่ยนแปลงในบริเวณยิ่งพลิกแพลงกลับกลายเตี่ยเทียนย้งพลันฆ่าเตียสุนไถ่ สะกดจนปิงหึงเสี้ยวตะลึงลาน สมองสั่นอึงอลไม่ทราบจำแนกความดีเลวถูกผิดอย่างไร

แต่แล้วสถานการณ์เปลี่ยนแปลงอีกคราเชียวชัวะชักดาบลงมือเตี่ยเทียนย้งรับบาดเจ็บสาหัส ปิงหึงเสี้ยวยังยืนตะลึงลาน ลืมเลือนลงมือ

มิคาดยิ่มอ่วงเสนอหน้า รักษาบาดเจ็บให้กับเตี่ยเทียนย้ง ปิงหึงเสี้ยวเข้าใจว่าเป็น "คนดี" ออกมาผดุงคุณธรรม คิดชมดูให้แน่ชัดก่อน

ไทแลยจะคาดยิ่มอ่วงพอลงมือก็ทำร้ายสามองครักษ์หมู่คณะ
ท่านเดียวเพียงเท่านี้

เมื่อถึงตอนนี้ ปิงหึงเสี้ยวไม่อาจสะกดกลั้นใจสืบไป
ที่ตกจะโหดเหี้ยมอำมหิต,กินไปแล้ว

จากนั้นอุนยิ้วใช้ศอกกระทบร่างปิงหึงเสี้ยวคราหนึ่ง กล่าวว่า
"ท่าน...ท่านยังไม่ไปยับยั้งพวกมันอีก?"

ปิงหึงเสี้ยวพลันบังเกิดความฮึกหาญ ความคิดผู้กล้าประดังเข้ามาแผดต่าคำหนึ่งก็ถาโถมออกไป พอลงมือก็คลี่พัดจีบปีกจักจั่นแวบเข้าไปหน้ายิ่มอ่วง

กระบวนท่านี้พอใช้ออกมีดสั้นเล่มหนึ่งไม่ทราบทำลายแนวป้องกันเขาดงพัดจีบได้อย่างไร แทงปราดใส่ท้องน้อยมันอย่างเร่งร้อน
ยิ่มอ่วงกลับไม่หลบเลี่ยง ทั้งยังตีโต้กลับคืน เป็นการตีโต้ในเวลาเดียวกัน

ปิงหึงเสี้ยวยังไม่ต้องการตกตายพร้อมกับยิ่มอ่วง
มันคิดไม่ถึงว่า ฝ่ายตรงข้ามจะชิงจู่โจมโดยไม่หลบเลี่ยง
ในห้วงคับขันจวนเจียน ปิงหึงเสี้ยวถลันหลบไปดุจมัจฉาอันแว่บเปรียว พลิกพัดจีบวูบหนึ่ง ตบฟาดใส่กลางหลังยิ่มอ่วง

ท่วงท่านี้แยบคายถึงที่สุด ต่อให้ยิ่มอ่วงมีพลังฝีมือสูงเยี่ยมกว่าเขาดงพัดจีบได้อย่างไร แทงมีดพลาดผิด ต่อให้ยั้งสภาวะไว้ได้ กลางหลังก็ต้องถูกกวาดเข้าอย่าง

แต่ยิ่มอ่วงกระทั่งศีรษะก็ไม่เหลียวกลับ ควัดมือขึ้น ชัดมีดสั้นออกพุ่งใส่ลำคอของปิงหึงเสี้ยว

ปิงหึงเสี้ยวแตกตื่นจนส่งเสียงร้องคำหนึ่งวกพัดกลับมาปิดป้องทันท่วงที เสียงติงคราหนึ่ง ปลายมีดพุ่งใส่ตัวพัด พุ่งเฉียงๆ ออกไปกลับแหวกพุ่งใส่ยิ่มเล้า

ยิ่มเส้าสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปร สลับเท้าโยกร่าง หดไหล่แล้วดันขึ้น มีดสั้นเล่มนั้นก็พุ่งย้อนออกไป ปักฉึกใส่ขั้วหัวใจของศิษย์เอกของฮวยโกวฮวดนามโง้วเหลียง

น่าสมเพชโง้วเหลียงความจริงมีฝีมือมิใช่ชั่ว เพียงแต่ถูกพิษโรคาห้าม้า ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว กลับจบชีวิตอย่างเลอะเลือนงมงาย

ยิ่มอ่วงพลิกสถานะจากรับเป็นรุก สองกระบวนท่าชิงเป็นอยู่เบี้ยบนพอลงมือก็โอบรัดสองมือ ลักษณะคล้ายใบไผ่ นิ้วมือคล้ายจะงอยปากนกกระเรียน ขณะจะเปิดฉากจู่โจม พลันเห็นอีกด้านหนึ่งของพัดจีบของปิงหึงเสี้ยวเขียนอักษรเป็นข้อความ "ไร้กลิ่นอายผู้คน"

ด้านหน้าของพัดจีบของปิงหึงเสี้ยว วาดรูปทิวทิศน์ขุนเขาไกลตา แม่น้ำไกล้กายฉากหนึ่ง แต่พอจู่โจมเป็นคำรบสองก็พลิกกลับทางด้านนี้เพียงเขียนตัวหนังสือห้าคำที่มุมขวาด้านล่างยังประทับตราลงนามเอาไว้

ยิ่มอ่วงชมดูจนงงงันวูบ ปิงหึงเสี้ยวพลิกแพลงกระบวนท่ารวดเร็วเพียงไหน พลันรวบพัดจีบเข้าหากัน เปลี่ยนเป็นจี้ใส่ลำคอยิ่มอ่วง

ยิ่มอ่วงกู่ร้องเสียงแหลมเล็กคำหนึ่ง มือรูปใบไผ่ทั้งสองข้างจิกสกัดใส่ขมับซ้ายขวาของปิงหึงเสี้ยว

คนผู้นี้ดูไปสุภาพเรียบร้อย แฝงความเอียงอายอยู่บ้าง แต่พอลงมือกลับปราศจากกระบวนท่ารับแม้สักท่าเดียว

ปิงหึงเสี้ยวจึงไม่คิดเสี่ยงชีวิตกับยิ่มอ่วง

ปิงหึงเสี้ยวรักถนอมชีวิตตัวเองมาตลอด

ชีวิตมีเพียงหนึ่งเดียว

ปิงหึงเสี้ยวรักตัวกลัวตายตลอดมา

มันได้แต่รั้งกระบวนท่า พริบตาความเป็นความตาย มันคล้ายถูก "เตะ" ตลบไปด้านหลัง พอดีหลบรอดจากท่าจู่โจมของยิ่มอ่วง

ยิ่มอ่วงหน้าแปรเปลี่ยนเป็นสีเขียว

มีบ้างบางคนดื่มสุรา แทนที่จะหน้าแดง กลับเป็นสีเขียว เป็นสีเขียวชีดชนิดหนึ่ง

สีหน้าของยิ่มอ่วงเป็นเช่นนี้

มันไม่หยุดยั้งชะงัก คนคล้ายกลับกลายเป็นกระเรียนขาวตัวหนึ่ง ชั่วพริบตาจู่โจมใส่ปิงหึงเสี้ยวสามกระบวนท่า

ในห้วงคับขันจวนเจียน ปิงหึงเสี้ยวคล้ายถูกผู้คน "เตะ" ลอยขึ้นและคล้ายถูกผู้คน "ทุ่ม" ออกไป ยิ่งคล้ายถูกผู้คน "โยน" กลับมาไม่ว่ากลิ้งเกลือกหรือซวนเซล่าถอย ล้วนหลบรอดจากการจู่โจมของยิ่มอ่วงอย่างหวุดหวิด

ยิ่มอ่วงใช้สามกระบวนท่าพลาดผิด ก็จู่โจมอีกสามกระบวนท่า สามกระบวนท่าล้มเหลว จู่โจมออกอีกสามกระบวนท่า

จนบัดนี้ปิงหึงเสี้ยว ไม่มีเรี่ยวแรงตีโต้ได้

แต่มันมีวิธีหลีกเลี่ยงมิให้สภาวะจู่โจมกระทบถูกร่างมัน

กระทั่งเสื้อกางเกงก็ไม่อาจกระทบถูก

ยิ่มอ่วงพลันรั้งกระบวนท่ากลับ จับจ้องมองปิงหึงเสี้ยวด้วยร่างดุดัน

ปิงหึงเสี้ยวระบายลมจากปากคำหนึ่ง ยักไหล่กล่าวว่า

"หวาดเสียวนัก ที่แท้ท่านคือ กระเรียนกลวงที่นาใบไผ่สาม"

พลางหลิ่วตาต่อยิ่มเล้าที่ด้านข้าง กล่าวอีกว่า

"อย่างนั้นท่านคงเป็นพยัคฆ์พื้นหิมะดอกเหมยห้าแล้ว?"

ยิ่มเล้ายิ้มอย่างเยือกเย็นคราหนึ่ง

ปิงหึงเสี้ยวกล่าวสืบต่อ

"เมื่อครู่ข้าพเจ้ายามร้อนรุ่ม กล่าววาจาหยาบคาย นับว่าขาดความสุภาพ เป็นที่น่าละอายนัก"

เอ่ยถึงตอนนี้ เห็นโง้วอิดเชียรับบาดแผลที่ลำคอ รอยแผลมีดเล็กเรียวยิ่ง แต่พอดีตัดหลอดเสียงของมันขาดไป ยังมีเส้งเจ่กปุยหัวเข่าหลุดจากร่าง โลหิตเนืองนองทั่วพสุธา ตักเจ่กเสียถูกควักดวงตาทั้งสองออกมาลูกตาร่วงหล่นลงบนพื้น เส้นเลือดของเบ้าตายังแขวนอยู่บนใบหน้า

ยิ่มอ่วงทำลายผู้คนสามคนในมีดเดียว พลังที่ใช้ผิดแผกแตกต่าง ตัดเท้าต้องใช้มีดโดยแรง ทำลายเสียงต้องใช้มีดฉับไว ควักดวงตายิ่งต้องใช้มีดแยบคาย

ยิ่มอ่วงใช้มีดอย่างปลอดโปร่งกลับใช้พลังมีดที่ผิดแผกแตกต่างสามชนิด

มันโหดเหี้ยมอำมหิตถึงเพียงนี้

ไม่ได้ยึดถือผู้คนเป็นคนปานนี้

ปิงหึงเสี้ยวยังพบว่า เมื่อครู่ตัวเองใช้พัดจีบปัดป่ายมีด ปลายมีด

กลับพลาดพลั้งสังหารศิษย์ของหมู่คณะสร้างฝันคนหนึ่ง ยิ่งเดือดดาลสุดระงับ แผดด่าว่า

"เจ้าลูกเต่า มารดามันเถอะ พวกท่านที่แท้เป็นผู้คนหรือไม่?"

ตอนแรกมันยังกล่าวคำขออภัยที่พลั้งปากเสียมารยาทคราครั้งนี้กลับแผดด่าเป็นการใหญ่

ยิ่มอ่วงชี้มือไปที่พัดจีบของมันกล่าวว่า

"พัดปิกจั๊กจั่น?"

ปิงหึงเสี้ยวคลี่พัดจีบออก โบกอยู่หลายครา กล่าวว่า

"มีสายตาอยู่"

ยิ่มอ่วงชี้มือไปที่ข้างเอวมัน กล่าวอีกว่า

"ท่าร่างม้าขาวลอดช่องว่าง?"

ปิงหึงเสี้ยวเลิกคิ้วกล่าวว่า
"มีภูมิรอบรู้"
ยิ่มอ่วงชี้มือมา กล่าวว่า
"ราชาไข่ปิงหึงเสี้ยว?"

ปิงหึงเสี้ยวรับคำ ขณะจะกล่าวกระไร อุนยิ้วพลันแหวกฝ่ากลุ่มคนออกมา กล่าวว่า

"หนอนตำรา ท่านผูกสัมพันธ์อันใดกับพวกมัน ยังมิรีบคร่าชีวิตคนเหล่านี้ บีบบังคับมันมอบยาขจัดให้กับทั้งหมดอีก?"

ปิงหึงเสี้ยวต่อยนึกออก
ยิ่มอ่วงยังปั้นหน้าเย็นชาใส่มัน
ปิงหึงเสี้ยวได้แต่ยิ้มให้กับมัน
ยิ่มอ่วงไม่ยิ้ม
ชายหนุ่มที่ดูไปเอียงอาย ขณะที่ไม่ยิ้มน่ากลัวยิ่ง คล้ายภูเขาน้ำแข็งลูกหนึ่ง แต่ในภูเขาคล้ายลุกไหม้ด้วยไฟปีศาจอันลี้ลับ
ปิงหึงเสี้ยวได้แต่กล่าวว่า
"ท่านใช่สังเกตหรือไม่?"
ยิ่มอ่วงมองดูมันด้วยสายตาไม่เป็นมิตร
ปิงหึงเสี้ยวชี้มือมาที่ฟันของตัวเองกล่าวว่า
"ฟันของเราขาวยิ่ง"
ยิ่มอ่วงไม่เข้าใจ
ซึ่งความจริง ผู้คนในบริเวณล้วนไม่เข้าใจคำพูดของปิงหึง-เสี้ยวรวมทั้งอุนยิ้วด้วย
ปิงหึงเสี้ยวชี้มือไปยังยิ่มอ่วง กล่าวว่า
"ริมฝีปากของท่านแดงยิ่ง แต่ฟันเหลืองยิ่ง ภายหน้าท่านสมควรรักษาสุขภาพฟันสักครา"

จากนั้นมันกล่าวอย่างจริงจังว่า
"พวกเราสนทนาวิสาสะผ่านไปแล้ว นับว่าเป็นสหายท่าน
ท่านมอบยาขจัดแก่ข้าพเจ้าได้แล้ว"
ปีงหึงเสี้ยวกล่าวเช่นนี้ แม้แต่อุนยิ้วยังตะลึงลานกับที่
ยิ่มอ่วงมีปฏิกิริยาตอบสนอง
มันใช้ปฏิกิริยาที่รุนแรงชนิดหนึ่งตอบคำพูดของปีงหึงเสี้ยว
ไม่เพียงมันคนเดียว
ยังมีเซียวซัวะกับเซียวแปะ

26 ต่อสู้ในวงล้อม

ยิ่มอ่วงขยับกายวูบ ปิงหึงเสี้ยวก็พบว่า บนร่างตัวเองอย่างน้อยมีจุดชีวิตสามแห่งตกอยู่ใต้เงื้อมมือของมัน

แต่ฝ่ามือไม่น่ากลัว ที่น่ากลัวเป็นเท้าของมัน

เป็นเท้าซ้าย

ยิ่มอ่วงยกเท้าซ้ายขึ้นถึงระดับท้องน้อยสามารถเตะออกทุกเมื่อ

ปิงหึงเสี้ยวรู้สึกลูกกระเดือกตัวเองเย็นวาบ หน้าผากชาด้านโหนกแก้มเมื่อยล้า แต่ไม่แน่ใจว่าฝ่ายตรงข้ามจะเตะใส่ตำแหน่งใดของมัน

ปิงหึงเสี้ยวทางหนึ่งถลันหลบ ทางหนึ่งร้องเสียงพิกลว่า

"นี่ ท่านผู้นี้ไฉนบอกลงมือก็ลงมือ ไม่...กระทั่งบ่งบอกยังไม่บ่งบอกสักคำ..."

มันไม่ทันกล่าวจบ ทั้งนี้เพราะคำพูดของมันกล่าวไม่จบ

ทั้งนี้เพราะยิ่มอ่วงเตะเท้านั้นออกแล้ว

กระเรียนกลางที่นาใบไผ่สามเป็นหนึ่งในวิชาฝีมือที่สร้างชื่อให้กับง้วนจัเซาหัง ครั้งกระโน้นไม่ทราบมีนักสู้ผู้กล้ามากน้อยเท่าใด จบสิ้นภายใต้มือใบไผ่กับเท้ากระเรียนสามท่วงท่านี้

ปึงหึงเสี้ยวจะเป็นอย่างไร?

ปึงหึงเสี้ยวกลับหลบรอดได้

มาตรว่าหวาดเสียวถึงที่สุด ยังคงหลบรอดได้

ท่าร่างม้าขาวลอดช่องว่าง เป็นวิชาท่าร่างที่ยอดวีรสตรีปึงชี่จึงบัญญัติขึ้น ขอเพียงปึงหึงเสี้ยวใช้ถลันหลบ ยิ่มอ่วงก็ไม่มีปัญหาเหนี่ยวรั้งมันเอาไว้

ปึงหึงเสี้ยวหลบรอดจากท่าจู่โจมหมายชีวิตของยิ่มอ่วง แต่แล้วก็พลัดตกไปในแหฟ้าตาข่ายดินของการฆ่าฟัน

เป็นดาบของเซียวซัวะ

นี่ยังมุ่งหมายชีวิตยิ่งกว่า

ดาบพอตวัดขึ้น ก็สะท้อนเห็นถึงใบหน้าที่แตกตื่นลนลานของปึงหึงเสี้ยว

เมื่อดาบฟันลง กลับฟันใส่อากาศธาตุ

ปึงหึงเสี้ยวไม่อยู่แล้ว

...คนรูปร่างสูงโปร่งผู้หนึ่ง อยู่ดีๆ ไฉน "ไม่อยู่" แล้ว?

พริบตาที่ดาบฟันลง ปึงหึงเสี้ยวพลันถลันวูบออกไปวาเศษ

ปึงหึงเสี้ยวไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่า จะตกตายในที่นี้อย่างเลอะเลือนงมงาย

มันย่อมไม่คิดตาย แต่นี่มีหนทางใด ความตายหาได้นัดหมายเวลาและสถานที่กับผู้คนไม่

ปึงหึงเสี้ยวไม่รู้สึกหวาดกลัวทั้งนี้เพราะมันไม่ทันมีความรู้สึกได้

ดาบนี้รวดเร็วเกินไปแล้ว

ดาบหนึ่งคล้ายจุมพิตของคนรัก ดาบหนึ่งราวกับวิญญาณทวงชีวิต

ยิ่มเล้าพลันตวาดว่า

"หยุดมือ"

พริบตานั้นประกายดาบพลันหยุดยั้งชะงัก

ดาบหยุดไม่ได้ แต่มิอาจไม่หยุดลง

ดังนั้นดาบได้แต่กระทบกระแทกกัน ปรากฏสะเก็ดไฟแลบพุ่ง

สะเก็ดไฟพุ่งใส่ใบหน้าปึงหึงเสี้ยว

ขอเพียงมุ่งหน้าอีกหนึ่งนิ้ว ศีรษะปึงหึงเสี้ยวจะร่วงหลุดจากบ่าแล้ว

เซียวแป๊ะกับเซียวซัวะหยุดมือไว้ แต่สีหน้าปรากฏแววเคลือบแคลงไม่เข้าใจ

ยิ่มเล้าสั่นศีรษะต่อพวกมันอย่างแช่มช้า ชี้มือไปยังศีรษะของปึงหึงเสี้ยว กล่าวอย่างอับจนปัญญาว่า

"ฆ่าไม่ได้"

...ไฉนฆ่าไม่ได้?"

แม้แต่ปึงหึงเสี้ยวก็ไม่เข้าใจ

มาตรว่าตอนนี้มันมุ่งหวังว่า ตัวเองเป็นบุคคลที่ "ฆ่าไม่ได้" ก็ปาน

อุนยิ้วพอเห็นปึงหึงเสี้ยวคับขันอันตราย นางก็ลงมือ

นางก็พกพาดาบ

เพลงดาบของนางไม่สู้ดีนัก ทั้งนี้เพราะนางร่ำเรียนโดยไม่ตั้งใจ

คนผู้หนึ่งหากคิดเรียนรู้เรื่องราวหนึ่ง ต้องมีความตั้งใจจริง

แต่ว่าวิชาตัวเบาของนางยังไม่เลวเกรงว่าไม่ต้อยกว่าท่าร่างม้าขาวรอดช่องว่างของปึงหึงเสี้ยวเท่าใด

...ท่าร่างชั่วพริบตาพันลี้ของแม่ชีเทพยดาแขนเสื้อแดงขอเพียงเรียนรู้ได้สักหนึ่งหรือสองส่วน ก็จะป้องกันตัวได้ ทั้งนี้เพราะในยุทธจักรไม่มีผู้ใดสามารถทำร้ายนาง

แม่ชีเทพยดาแขนเสื้อแดงเห็นอุนยิ้วไม่มีกะใจร่ำเรียนดาบก็บีบบังคับนางฝึกปรือวิชาตัวเบาชั่วพริบตาพันลี้

เมื่อเป็นเช่นนี้ หากว่าสู้ไม่ได้ อย่างน้อยสามารถหนีเอาชีวิตรอด

...แต่ในห้วงคับขันเช่นนี้ อุนยิ้วป้องกันตัวได้หรือไม่?

อุนยิ้วพุ่งปราดเข้าหาปึงหึงเสี้ยว ราวนางแอ่นตัวหนึ่ง

อุนยิ้วไม่คิดป้องกันตัว หากแต่ต้องการคลายวงล้อมให้กับปึงหึงเสี้ยว

แต่ก็มีคนผู้หนึ่งพุ่งปราดมาดุจนกขมิ้นเหลืองตัวหนึ่ง

นางก็เป็นสตรี มิหนำซ้ำยังใช้ดาบเช่นกัน

อุนยิ้วไม่เอ่ยปากกล่าววาจา ใช้ดาบจู่โจม

สตรีนางนั้นก็ไม่ส่งเสียงแม้สักคำเดียว ใช้ดาบสนองตอบ

สำหรับกับอุนยิ้ว มีความรู้สึกคล้ายเกิดฝนตกลงมาห่าหนึ่ง

บุปผาร่วงคนเดียวดาย

ฝนพรำนางแอ่นเดียงคู่

เป็นยามสนธยาฝนตกพร่ำเช่นนี้

ฝ่ายตรงข้ามพอใช้ดาบออก ก็รั้งกลับคืน หากว่าจู่โจมถูกเป้าหมายฝ่ายตรงข้ามจะใช้ช่วงเวลาที่สั้นที่สุดระดับความเร็วที่เร็วที่สุด ระยะห่างที่สั้นที่สุด พลังที่เบาที่สุด พอลงมือประสบผล ก็ล่าถอยในบัดดล ไม่เปิดโอกาสให้นางแลกชีวิตตกตายตามกัน

หากว่าจู่โจมพลาดผิด ฝ่ายตรงข้ามจะรั้งกลับในบัดดล ตื่นตัวในทันใด แก้ไขช่องโหว่ข้อผิดพลาด ใช้กระบวนท่าและรั้งกระบวนท่าอย่างรวดเร็วและลี้ลับ ทำให้ผู้คนไม่สามารถพบเห็นช่องว่างของนาง และไม่สามารถถลันหลบ

ทุกดาบของอุนยิ้วพอใช้ออก ก็ถูกนางสกัดไว้ แต่เมื่อนางใช้ดาบกลับเลื่อนลอยไม่แน่นอน ภูตเทพสุดหยั่งคาด

อุนยิ้วสกัดไว้ไม่ได้ และรับไว้ไม่ได้

จะอย่างไรรับไว้ไม่ได้ พานเสี่ยงชีวิต อุนยิ้วทางหนึ่งใช้ดาบอย่างดุดัน ทางหนึ่งร้องดังๆ ว่า

"เชี่ยวเจียะเท้า ท่านรีบมา"

นางความจริงคิดร้องเรียกแป๊ะโช้วปวยด้วย แต่ภูตพบโศกเศร้าที่น่าตายผู้นี้ ไม่ทราบหมกซ่อนอยู่ที่ใด ปฏิบัติภารกิจอันใด หากคิดร้องเรียกให้ภูตพบกำสรวลมาช่วยเหลือ มิสู้สำรวมปากคำไว้

ดังนั้นนางเพียงร้องเรียกเฮ้งเชี่ยวเจียะ

อุนยิ้วทางหนึ่งร้องเรียก ทางหนึ่งใช้ดาบออก

คู่ต่อสู้ของนางย่อมเป็นเจ้าดาบหญิงเดี่ยวลั้งย้ง

เดี่ยวลั้งย้งเป็นบุตรีโทนของหนึ่งในแปดโลกบาลแห่งพรรคอำนาจนามเดี่ยวชิวเส็ก

ครั้งกระโน้นวิชามือดาบของเดี่ยวชิวเส็ก พ่ายแพ้แก่วิชาดาบใจของเชียวชิวจุ้ย ได้คิดว่าดาบดีที่แท้จริง คือการใช้ดาบเล่มหนึ่งให้ดี มิหนำซ้ำเพลงดาบที่แท้จริง ขึ้นอยู่กับการใช้ออกอย่างไรจึงจะโค่นศัตรูพิชิตชัยได้

หลบหลีกรอดพ้น ทางหนึ่งถลันหลบ ทางหนึ่งร้องบอกต่ออุนยิ้วว่า

"แย่แล้ว พวกมันดุร้ายยิ่ง"...
เอ่ยถึงตอนนี้ มันก็พบเห็นประกายดาบที่ไม่ดุร้ายผืนหนึ่ง
เป็นสำนึกดาบที่อ่อนโยน ดาบที่สนิทสนม
นี่ทำให้มันไม่คิดถลันหลบ ดาบนี้คล้ายจุมพิตของคนรัก...
ผู้ใดคิดหลบเลี่ยงจูบร้อนแรงของคนรัก
ดังนั้นดาบของเชียวแป๊ะแทบปลิดชีวิตของปึงหึงเสี้ยว
"แทบจะ" เท่านั้น
ดาบความจริงฟันใส่กล้ามเนื้อของปึงหึงเสี้ยวแล้ว
เป็นกล้ามเนื้อที่ลำคอ
คมดาบจะอย่างไรเย็นเฉียบ
รอยแผลดาบจะอย่างไรสร้างความเจ็บปวด
อาการหนึ่งเย็นเฉียบหนึ่งเจ็บปวดนี้ปลุกให้ปึงหึงเสี้ยวได้สติบิดตัวทันท่วงที
...ท่าร่างม้าขาวลอดช่องว่างของปึงชี่จึงขอเพียงใช้ออก ก็ไม่มีปัญญาเหนี่ยวรั้งเอาไว้
ยามดับขันเป็นตาย ปึงหึงเสี้ยวพลันพลิกตัวกลับไป
มันนับว่าหลบรอดได้ เพียงแต่รับบาดเจ็บแล้ว
โลหิตเริ่มไหลหลั่งจากก้านคอ ไหลลงสู่ทรวงอกของมัน
ปึงหึงเสี้ยวประหวั่นพรั่นพรึงขึ้นมา ร้องเสียงพิกลว่า
"เรารับบาดเจ็บแล้ว สวรรค์ เรารับบาดเจ็บแล้ว..."
มันยามหวาดหวั่น ฝีเท้าก็สับสนวุ่นวายขึ้นมา
มันหาได้สังเกตทางด้านหลังไม่
ทางด้านหลังมีพยัคฆ์ตัวหนึ่ง
...ชายชราที่โหดเหี้ยมกว่าพยัคฆ์ กลอกลิ้งกว่าสุนัขจิ้งจอกตัวหนึ่ง

เป็นยิ่มเล้า

ปึงหึงเสี้ยวคิดถลันหลบ แต่ก็ไม่ทันท่วงที

ยิ่มเล้าพอลงมือ ก็สยบจุดของมันห้าแห่ง

ยิ่มเล้ามีมือสองข้าง แต่พอลงมือคล้ายกลับกลายเป็นห้าข้าง มือห้าข้างสยบจุดของมันทั้งห้าแห่งไว้

ปึงหึงเสี้ยว "พ่ายแพ้" โดยไม่แค้นใจแม้แต่น้อย

ขุนพลคู่ใจของหัวหน้ากรมราชทัณฑ์จูง้วยเม้งนามยิ่มเล้า ยิ่มอ่วงลงมือต่อมันโดยพร้อมเพรียงยังมีสองในแปดจอมดาบใหญ่ เซียวแป๊ะกับเซียวซัวะก็กลุ้มกระหนาบใส่

ในที่สุดปึงหึงเสี้ยวชะล่าใจติดกับ

ในที่สุดยังคงเสียทีต่อวิชาพยัคฆ์ พื้นหิมะดอกเหมยห้าของยิ่มเล้า

การลงมือของยิ่มเล้า คล้ายพยัคฆ์ที่หมอบซุ่มอยู่กลางพื้นหิมะโดยไร้สุ้มเสียงตัวหนึ่ง

ปึงหึงเสี้ยวพอถูกสยบ ดาบของเซียวแป๊ะกับเซียวซัวะก็มาถึงแล้ว

ปึงหึงเสี้ยวไม่สามารถเคลื่อนไหว

เมื่อไม่สามารถเคลื่อนไหว ก็ไม่สามารถถลันหลบได้

ดังนั้นมันได้แต่ตาย

แต่เตี่ยวชิงเส็กไม่ทันคิดค้นบัญญัติเพลงดาบอันใด

ในกลียุคอันปั่นป่วนเช่นนั้น มันอยู่เพื่อพรรคอำนาจ และตายเพื่อพรรคอำนาจ ในที่สุดพลีชีวิตให้กับพรรคอำนาจ

เตี่ยวลั้งย้งกลับอาศัยเคล็ดข้อความที่บิดาบอกต่อนาง บัญญัติเพลงดาบยี่สิบแปดห่าฝนขึ้น

ดาบหามีความสำคัญไม่

เพลงดาบจึงสำคัญที่สุด

เดี่ยวลั้งยังไม่สามารถฝึกปรือวิชามือดาบเช่นเดียวกับเดี่ยวชิว-เส็ก ที่ละทิ้งดาบเปลี่ยนใช้หัตถ์แทน และไม่สามารถฝึกปรือวิชาดาบใจเช่นเชียวชิวจุ้ย ที่มีพลังการฝึกปรือถึงขั้นหล่อหลอมรวมกับฟ้าดิน

หนึ่งเดียวที่นางกระทำได้ คือการใช้กระบวนท่าเข้าเอาชัย

...เมื่อยืนอยู่บนไหล่บ่าของยอดมนุษย์ ย่อมมองเห็นกว้างไกลกว่ายอดมนุษย์

เนื่องด้วยเจ้าดาบเดี่ยวชิวเส็กเป็นบิดาของนาง ช่วยให้นางไม่ต้องเสียเวลาเดินลดเลี้ยว ดังนั้นนางบัญญัติเพลงดาบชุดหนึ่ง ทำให้นางเป็นสตรีเพียงหนึ่งเดียวที่เบียดเสียดอยู่ในแปดจอมดาบใหญ่

นางคิดพิสูจน์ความเลื่อมล้ำต่ำสูงกับเพลงดาบแขนเสื้อแดงของสำนักเทียนซัวแต่แรก ดังนั้นอุนยิ้วพอลงมือ นางก็ใช้ออก

นางชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบโดยเร็ว

หากว่าอุนยิ้วตั้งใจจู่โจมต่อนาง ใช้ความเร็วพิชิตความเร็ว คล้ายลมรุนแรงฝนหนาหนัก ควบคุมสถานการณ์เอาไว้ แต่อุนยิ้วไม่มีกะใจต่อสู้ เพียงแต่คิดถอนตัว กลับแสดงความยืดหยุ่นของเคล็ดวิชาดาบแขนเสื้อแดงออกมา ทำให้นางยามกะทันหันไม่อาจพิชิตศึกได้

ซึ่งความจริงนางใช้ดาบประดาบ ชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบโดยง่ายดาย สมควรบังเกิดความยินดี แต่แล้วพบว่า นี่มิใช่เพลงดาบแขนเสื้อแดงสู้ยี่สิบห่าฝนไม่ได้ หากแต่ผู้ที่ใช้เพลงดาบแขนเสื้อแดงไม่ได้ตั้งใจฝึกปรือฝีมือ

เดี่ยวลั้งยังไม่สามารถโค่นอุนยิ้วลง ยังมีสาเหตุอีกประการหนึ่ง

นี่สืบเนื่องจากท่าร่างชั่วพริบตาพันลี้ของอุนยิ้ว

ท่าร่างนี้กลับเร้นลับสุดหยั่งคาดกว่าเพลงดาบของนางอีก

อุนยิ้วพอส่งเสียงร้อง ก็ปรากฏคนผู้หนึ่งถูก “โยน” เข้ามา ราวก้อนหินก้อนหนึ่ง

คนเป็นคน เป็นไปไม่ได้ที่คลับคล้ายก้อนหินก้อนหนึ่ง

จนใจที่ท่วงท่าที่คนผู้นี้พ่งโถมเข้ามาคล้ายกับก้อนหินก้อนหนึ่ง

ก้อนหินที่ถูกผู้คนชัดขว้างมาก้อนหนึ่ง

อุนยิ้วมองปราดเดียวก็ดูออกว่า มันมิใช่เย้งเซี่ยวเจียะ

ในมือคนผู้นี้ก็มีดาบเล่มหนึ่ง

ดาบที่น่าเวทนาเล่มหนึ่ง

คนผู้นี้ยังฟาดฟันดาบเข้ามา ด้วยความอ่อนแอไร้ที่พึ่ง ราวกับต้นหลิวย้อยริมเขื่อน

อุนยิ้วยามฉุกละหุกใช้ดาบปิดป้อง นับว่าปิดสกัดต้านรับดาบนี้ไว้ได้

แต่คนผู้นั้นก้มศีรษะลง ใช้ศีรษะพุ่งชนใส่อ้อมอกของนาง

ศีรษะของคนผู้นี้ยังแข็งกว่าก้อนหินอีก

อุนยิ้วยามกะทันหันเจ็บปวดจนอวัยวะภายในบิดปั่นป่วนน้ำตาน้ำมูกไหลหลั่งออกมา เตี่ยวลั้งยังก็ตวัดดาบหมายฟันใส่ลำคอของอุนยิ้ว

ยามนั้นพลันบังเกิดสุ้มเสียงทุ้มหนักเสียงหนึ่งดังว่า

“ฆ่าไม่ได้”

เนื่องด้วยยิ่มเส้าเคยกล่าวคำพูดนี้ ดังนั้นเตี่ยวลั้งยังบังเกิดความคิดสับสน ท่าร่างชะงักงันวูบ ค่อยพบว่าคนกล่าววาจาเป็นชายฉกรรจ์ คิ้วหยาบตาโตผู้หนึ่ง

ในมือชายฉกรรจ์ถือเสื้อผ้าชุดหนึ่ง

บนเสื้อผ้ายังมีเข็ม ทั้งยังมีด้าย

คนผู้นี้คล้ายกำลังปะชุนเสื้อผ้า แต่แล้วถูกพิษโรคาห้าม้า หรือว่าชายฉกรรจ์ผู้นี้มาปะชุนเสื้อผ้ากลางงานเลี้ยง?

เดี่ยวลั้งย้งเพียงหยุดยั้งชะงักมือวูบหนึ่ง

นางพอพบว่า ผู้ที่ร้องบอกว่าม่าไม่ได้มิใช่ยิ่มเส้า ดาบของนางย่อมฟันลง

ขณะเดียวกันคนที่คล้ายก้อนหินก็ดีดพ่งออกไปราวก้อนหินก้อนหนึ่ง

คราครั้งนี้พุ่งขนใส่ชายฉกรรจ์ที่ปะชุนเสื้อผ้า

คนที่คล้ายก้อนหินผู้นี้ ย่อมต้องเป็นฉั่วเซี่ยวเท้า (หัวเล็ก)

หนึ่งในแปดจอมดาบใหญ่สังกัดมหาเสนาบดีฉั่วเกีย ฉายาดาบโดดเดี่ยว ฉั่วเซี่ยวเท้า

สถานการณ์ชัดแจ้งยิ่ง

เดี่ยวลั้งย้งกับฉั่วเซี่ยวเท้าแบ่งกำลังเป็นสองสาย คนหนึ่งดิดฆ่าอุนยิ้ว อีกคนหนึ่งคิดจัดการกับชายฉกรรจ์ปะชุนเสื้อผ้า

ทันใด เหตุการณ์เปลี่ยนแปลงอย่างรวบรัด มิหนำซ้ำกะทันหันยิ่ง

ชายฉกรรจ์ที่ปะชุนเสื้อผ้าพลันลอยตัวขึ้น พุ่งสวนกับฉั่วเซี่ยวเท้าที่กลางอากาศ

ฉั่วเซี่ยวเท้าพอฟันดาบพลาดผิด เสื้อผ้าชุดหนึ่งก็ครอบคลุมลงยังศีรษะของมัน รู้สึกมืดฟ้ามัวดิน กรีดมือวาดเท้าร่วงลิ่วลงกระแทกถ้วยชามแตกกระจาย

เดี่ยวลั้งย้งรู้สึกละลานตาวูบ อุนยิ้วถูกชายฉกรรจ์นั้นหนีบอยู่ที่ขอกแขนแล้ว

เดี่ยวลั้งย้งใช้ดาบในบัดดล แต่รู้สึกชาวูบที่ได้ดาซ้าย จากนั้นปวดแปลบคราหนึ่ง

ยามแตกตื่นพรั่นพรึง เดี่ยวลั้งย้งควงดาบถอยปราดไป

ขณะเดียวกัน ประกายดาบสองกลุ่มแบ่งเป็นหนึ่งดุดันหนึ่งสนิทสนม คาหน้าเข้าหาชายฉกรรจ์นั้น

ชายฉกรรจ์นั้นหนีบร่างอุนยิ้วด้วยมือซ้าย คนกลับพุ่งปราดไปทางขวา

ผู้ที่คลี่คาบอยู่ทางขวาคือเจ้าของกระบวนท่าดาบเจ็ดสิบเอ็ดเครือญาติเชียวแป๊ะ

เชียวแป๊ะขณะจะจู่โจมลงมือต่อมัน พลันพบว่ามือที่จับดาบคล้ายถูกสิ่งของใดเกาะติดไว้ พอขยับเคลื่อนไหวถึงกับปวดแปลบราวกับเกาแล่เนื้อก็มิปาน

มันใจหายวาบ รีบพุ่งถอยออกไป ค่อยพบว่านิ้วมือข้างขวาทั้งห้านิ้วถูกเส้นด้ายม้วนพันไว้

ด้วยความสูงส่งของฝีมือ ความเชียวชาญของเพลงดาบ ความรวดเร็วของปฏิกิริยาของเชียวแป๊ะกลับไม่ล่วงรู้ว่าเส้นด้ายนี้ม้วนพันใส่นิ้วมือตัวเองตั้งแต่เมื่อใด

เชียวซัวะฟาดฟันดาบไล่ติดตามชายฉกรรจ์นั้นมา

มันเห็นว่าฟันชายฉกรรจ์นั้นไม่ถูก ก็เปลี่ยนเป็นฟันจู่โจมอุนยิ้วที่ได้ซอกแขนของชายฉกรรจ์นั้น

ชายฉกรรจ์นั้น ไม่ได้หมุนตัวกลับ แต่ยื่นมือปราดออก คล้ายเด็ดบุปผาหักกิ่งไม้เสียงเปาะดังสดใส ดาบของเชียวซัวะถูกบิดหักไป

ชายฉกรรจ์นั้นดีดนิ้วสองนิ้ว ดีดพุ่งเศษดาบหักออกไป ยิ่มเส้ายิ่มอ่วงเพิ่งคาหน้ามาเห็นสภาวะดาบเร่งร้อนรุนแรง รีบลอยตัวขึ้นหมอบร่างลงหลบเลี่ยงจากการซัดจู่โจม

รอจนยิ่มเส้ายิ่มอ่วงคิดไล่ล่าตาม ชายฉกรรจ์นั้นก็หายลับสาบสูญ

อุนยิ้วก็หายสาบสูญเช่นกัน

เมื่อฉั่วเชี่ยวเท้าสลัดหลุดจากเสื้อผ้าที่ครอบคลุมใส่ศีรษะ เห็นยิ่มเล้ายิ่มอ่วงหันไปมองหน้ากัน เชียวแป๊ะกับเชียวซัวยืนตะลึงลาน แก้มซีกซ้ายของเตี่ยวลั้งยังมีจุดสีแดงจุดหนึ่ง โลหิตไหลหลั่งเป็นทาง

นางกลับถูกเข็มทิ่มแทงทำร้าย

27 ชายฉกรรจ์ปะชุนเสื้อผ้า

ยิ่มเล้ากล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"มือหักกิ่งใหญ่?"

ยิ่มอ่วงก็กล่าวอย่างหวั่นไหวว่า

"หัตถ์ดอกท้อน้อย?"

ยิ่มเล้ากล่าวอีกว่า

"เป็นมัน?"

ยิ่มอ่วงรับคำว่า

"เป็นมัน"

"ดีที่มันไม่คล้ายสอดมือยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของพวกเรา"

"มันเพียงยื่นมือช่วยเหลืออุนยิ้วไป"

"ขาดอุนยิ้วคนหนึ่ง ไม่นับเป็นอย่างไร"

"สถานการณ์ในที่นี้ยังอยู่ภายใต้การควบคุมของพวกเรา"

หลังความแตกตื่นลนลาน ยิ่มเส้ากลับคืนสู่ความเยือกเย็นยะเยือกทีละน้อย กล่าวว่า

"ดังนั้น..."

ยิ่มอ่วงก็กลับคืนสู่ความอ่อนแอไม่อาจต้านแรงลม ทั้งเอียงอายสุดเปรียบปาน กล่าวว่า

"ดังนั้นสุราสองจอกนั้นยังอยู่ในมือพวกเรา"

ยิ่มเส้าจงใจถามว่า

"สุราสองจอกใด?"

"จอกหนึ่งคือโรคาห้าม้า ทั้งหมดล้วนดื่มลงไปแล้ว"

"ยังมีอีกจอกหนึ่งเล่า?"

"อีกจอกหนึ่งเป็นสุราที่พวกเรากำลังจะคารวะแก่ทั้งหมด"

ยิ่มเส้ายิ้มอย่างเยือกเย็น กล่าวว่า

"นี่เป็นสุราคารวะ"

"หากว่าทั้งหมดไม่ดื่มสุราคารวะ..."

"อย่างนั้นได้แต่ดื่มสุราจับกรอกแล้ว"

ยิ่มอ่วงชี้มือไปยังเตี่ยเทียนยัง เตียสุนไถ่ตลอดจนสามองครักษ์หมู่คณะสร้างฝัน กล่าวว่า

"ที่พวกมันดื่มเป็นสุราประเภทหลัง"

จากนั้นมันกล่าวกับอุนมั่งเซ้งและฮวยโกวฮวดอย่างอ่อนโยนว่า

"หากว่าเราคารวะสุราต่อท่าน ท่านดื่มหรือไม่?"

มันกล่าวเสริมว่า

"สุรานี้ย่อมผสมตัวยา หากพวกท่านไม่มีใจเป็นอื่น เพียงรับใช้ต่อบ้านเมือง พวกเราจะมอบยาขจัดแก่พวกท่านตามกำหนด หากว่าไม่ดื่มพวกท่านล้วนมีครอบครัว เครือญาติและศิษย์ กล้าไม่ดื่มหรือ?"

มันกำลังรอคอยคำตอบของอุนมั่งเซ้งกับฮวยโกวฮวด พลัน

ได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"รอสักครู่"

ยิ่มเล้า ยิ่มอ่วงหันควับไป เห็นชายฉกรรจ์ปะชุนเสื้อผ้านั่งทำอยู่หน้าประตู อุนยิ้วที่ใต้ซอกแขนกลับหายสาบสูญไป

เป็นชายฉกรรจ์นั้นอีก

ยิ่มเล้ายิ้มอย่างเต็มฝืนอยู่บ้าง กล่าวว่า

"สหาย พวกเราปลดปล่อยท่านคราหนึ่งแล้ว ท่านไฉนย้อนกลับมาอีก..."

ชายฉกรรจ์นั้นยังคงถือด้ายด้วยมือซ้าย ถือเข็มด้วยมือขวา กล่าวว่า

"พวกท่านไม่ได้ปลดปล่อยเรา เราก็ไม่คิดยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของพวกท่าน เราเพียงคิดทวงถามคนผู้หนึ่งจากท่าน"

ยิ่มเล้าค่อยระงับสติลง กล่าวว่า

"ผู้ใด?"

ชายฉกรรจ์นั้นชี้มือไปยังปิงหึงเสี้ยว ที่เอนพิงกับมุมห้องอย่างอ่อนล้า กล่าวว่า

"มันเอง"

ปิงหึงเสี้ยวหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"เราทราบแต่แรกว่า ท่านไม่เพียงช่วยเหลืออุนยิ้วโดยไม่ช่วยเหลือเรา"

ชายฉกรรจ์นั้นกล่าวว่า

"ผิดแล้ว"

ปิงหึงเสี้ยวงงงันวูบจึงกล่าว

"อันใดผิดแล้ว?"

ชายฉกรรจ์นั้นกล่าวว่า

"มิใช่เราคิดช่วยเหลือท่าน เป็นอุนโกวเนี้ยให้เราช่วยเหลือท่าน ไม่เช่นนั้นนางไม่ยอมติดตามเราไป"

ปิงหึงเสี้ยวรู้สึกไร้ความหมายยิ่ง กล่าวว่า

"อย่างนั้นมิใช่ท่านคิดช่วยเหลือเรา หากแต่เป็นอุนยิ้วคิดช่วยเหลือเรา?"

"ผู้ใดคิดช่วยเหลือท่าน?"

"ผู้ใดให้ท่านช่วยเหลือ?"

ชายฉกรรจ์นั้นกึงงงันวูบ กล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ท่านไม่คิดมีชีวิตสืบไปแล้ว?"

"ท่านคิดช่วยเหลือ เราก็ปล่อยให้ท่านช่วยเหลือ เราใช่เสื่อมเสียหน้าหรือไม่?"

ชายฉกรรจ์นั้นกล่าวถามว่า

"หน้าตาสำคัญ หรือว่าชีวิตสำคัญกว่า?"

"หน้าตา"

ชายฉกรรจ์นั้นกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"อย่างนั้นท่านต้องการหน้าตา ไม่ต้องการชีวิตแล้ว ช่างเหลวไหลนัก"

"ท่านคงเป็นคนต้องการชีวิตไม่ต้องการหน้าตาช่างไร้ยางอายนัก"

"ตกลง ท่านไม่ยินยอมไป ล้วนแล้วแต่ท่าน เราไปแล้ว"

ปิงหึงเสี้ยวกลับร้อนรุ่มใจอยู่บ้าง กล่าวว่า

"ช้าก่อน หากว่าท่านช่วยเหลือเราไม่ได้ จะว่ากล่าวกับอุนยิ้วอย่างไร?"

"เราจะบอกต่อนางว่าท่านไม่ยินยอมให้เราช่วยเหลือ เรายังมีวิธีใด?"

ปิงหึงเสี้ยวข่มขู่มันว่า

"เราล่วงรู้นิสัยใจคอของอุนยิ้ว เราไม่จากไป นางก็ไม่ไปจากที่นี้ เราทราบว่าท่านมายังเมืองไคฮงเพราะอุนยิ้ว หากปราศจากนาง ท่านไม่อาจมีคำว่ากล่าวได้"

ชายฉกรรจ์นั้นกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ท่านผิดแล้ว"

"ผิดแล้ว?"

ชายฉกรรจ์นั้นกล่าวว่า

"จะอย่างไรเราเสาะพบอุนโกวเนี้ย เราจี้สกัดจุดนาง ส่งตัวกลับไป ก็มีคำว่ากล่าวได้"

มันกลับอบรมสั่งสอนปิงหึงเสี้ยวว่า

"หากท่านหวังดีต่อคนผู้หนึ่ง คิดช่วยเหลือคนผู้หนึ่ง ขอเพียงมีเจตนาดี ก็ไม่ต้องคำนึงถึงวิธีการที่ใช้และไม่ต้องสนใจว่า ผู้อื่นใช่เข้าใจในตัวท่านหรือไม่"

จากนั้นมันกล่าวเพิ่มเติมว่า

"ยังมี เมื่อครู่ท่านบ่งบอกที่มาของคำเอี๋ยงต่ออุนโกวเนี้ย เรามีความเห็นเพิ่มเติมในฮุ้นชิบฉิกเชียมบันทึกไว้ "อี้งตี่" (จักรพรรดิเหลือง)

เผชิญสัตว์ร้าย ลักษณะคล้ายสิงโต มีชื่อว่าเอี๋ยง... เมื่อเป็นเช่นนี้ เอี๋ยงทั้งมิใช่ความกังวล และมิใช่โรคา ทั้งมิใช่ตัวหนอน หากแต่เป็นสัตว์ร้ายที่คนโบราณครั่นคร้ามชนิดหนึ่ง

"นอกจากนั้น ฉั่วเอียงสมัยราชวงศ์ฮั่นถูกศัตรูปรักปรำให้ร้ายหลังจากรอดพ้นจากห้วงอันตราย รำพึงคำ 'เห็งติกบ้อเอี๋ยง" (โชคดีที่ไร้เภทภัย) ดังนั้นคำเอี๋ยงสมควรแปลเป็นภัยอันตราย... ท่านทราบดีว่าอุนโกวเนี้ยวกลัวหนอน กลับจงใจข่มขู่นาง บอกว่าเอี๋ยงเป็นตัวหนอน"

ปิงหึงเสี้ยวร้องออกมาว่า

"จงใจข่มขู่นางอันใด เราเพียงเล่าเรียนหนังสือไม่แตกฉานเท่านั้น"

ชายฉกรรจ์นั้นค่อยปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่งขึ้น กล่าวว่า

"นับว่าท่านยอมรับแล้ว"

ปิงหึงเสี้ยวอับอายกลายเป็นโทสะ กล่าวว่า

"ท่านร่ำเรียนหนังสือหนังหา แต่ไม่ยอมช่วยเหลือผู้คนพ้นจากความทุกข์ยาก มิน่าเล่าต้องตกระกำลำบาก เป็นชายฉกรรจ์ปะชุนเสื้อผ้า"

สีหน้าชายฉกรรจ์นั้นปรากฏแววพลุ่งพล่านอย่างที่น้อยครั้งจะบังเกิดขึ้น กล่าวว่า

"หากท่านกล่าวอีก เราจะทิ่มแทงท่านตาบอดไป"

ปิงหึงเสี้ยวเห็นมันพลุ่งพล่านจนกล้ามเนื้อใบหน้าสั่นกระตุกกลับกลายถูกพิษเอี๋ยงที่ใบหน้า ต้องลอบหวาดหวั่นขวัญผวา ฝืนใจกล่าวว่า

"ไม่บอกก็ไม่บอก หากเก่งกล้าสามารถ ท่านก็ช่วยเหลือทั้งหมด ไม่เช่นนั้นต่อให้ทิ่มแทงคนทั้งหมดตาบอดไปยังคงเป็นเพียงคนปะชุนเสื้อผ้า..."

ชายฉกรรจ์นั้นคำรามก้อง ขยับเข็มในมือดราหนึ่ง

พลังกระบี่พวยพุ่งมาปะทะหน้าในบัดดล

เข็มเล็กเรียวยาวเพียงนิ้วเศษเข็มเล็กเรียวเช่นนี้กลับแผ่พุ่งพลังกระบี่ไปไกลวาเศษ

เข็มในมือชายฉกรรจ์นั้นเป็นกระบี่ของมันเอง

"กระบี่" ชนิดนี้มิใช่กระบี่ที่เป็นรูปเป็นร่าง หากแต่ใช้ลมปราณคุมกระบี่ กลับกลายเป็นลมปราณกระบี่

ที่ชายฉกรรจ์ผู้นี้ใช้ออกในยามนี้ คือลมปราณกระบี่เอง

ยิ่มเล้า ยิ่มอ่วง เชียวเป๊ะ เชียวซัวะ ฉั่วเชี่ยวเท้า และเตี่ยวลั้งยัง ล้วนทราบความร้ายกาจของชายฉกรรจ์นั้น ล้วนทราบว่าชายฉกรรจ์นั้นไม่ได้ถูกพิษเอี๋ยงทำร้าย

...บุคคลเช่นนี้ยังคงอย่าได้ตอแยประเสริฐกว่า เห็นมันพอท่าเหลืออุนยิ้วก็จากไป เพิ่งคลายใจลง แต่แล้วชายฉกรรจ์นั้นย้อนกลับมาอีก โดยมีเป้าหมายอยู่ที่ปิงหึงเสี้ยว

...ต่อให้ชายฉกรรจ์นั้นคิดช่วยเหลือปิงหึงเสี้ยวไปก็แล้วแต่มันจะอย่างไรปิงหึงเสี้ยวหาได้เป็นเป้าจัดการของพวกมันไม่

...มิคาดปิงหึงเสี้ยวดูไปปลอดโปร่งไม่นำพา กลับมีคุณธรรมหาญกล้า กระตุ้นให้ชายฉกรรจ์ช่วยเหลือนักสู้ผู้กล้าในบริเวณ ชายฉกรรจ์นั้นพลันบันดาลโทสะลงมือต่อปิงหึงเสี้ยวด้วยอำมหิต

...ตัดรู่ฟ่าฟันกันเอง มิต้องให้พวกมันลงมือ ย่อมเป็นเรื่องประเสริฐสุด

ยิ่มอ่วงขณะจะนิ่งดูดายไม่เกี่ยวข้อง พลันพบเห็นเรื่องหนึ่ง

พลังกระบี่หักเหวูบหนึ่ง

การหักเหครั้งนี้ ทำให้พลังกระบี่เจิดจ้ากว่าเดิม

กระบี่ตรงแน่วแน่ กระบี่ไม่อาจหักเห

มีแต่กระบี่ที่ควบคุมด้วยลมปราณจึงหักพับได้ตามใจปรารถนา

พลังกระบี่กลับมุ่งใส่ยิ่มเล้า

ยิ่มอ่วงส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ประกบสองมือเข้าหากัน รู้สึกปวดแปลบที่ใจกลางฝ่ามือสองครั้ง ยามร้อนรุ่มใช้ท่าร่างกระเรียนกลางที่นาลอยตัวขึ้น บิดกายถอยปราดไป

รอจนยิ่มอ่วงทิ้งตัวลงสู่พื้น ระงับสติลง ค่อยพบว่าใจกลางฝ่ามือเพิ่มจุดสีแดงสองจุด ปรากฏโลหิตสีแดงไหลซึม เพื่อนคู่หูของมันก็ถูกสยบแล้ว

สองพี่น้องตระกูลเชียว ฉั่วเซี่ยวเท้าและเตี่ยวลั้งยังล้วนตะลึงลานกับที่

ยิ่มเล้าไม่สามารถเคลื่อนไหวได้

ที่ใต้คางของมันจ่อไว้ด้วยวัตถุสิ่งหนึ่ง

เป็นเข็ม

...เข็มเล็กเรียวที่น่ากลัวกว่ากระบี่เล่มหนึ่ง

เข็มเล็กเรียวถูกคีบอยู่ในมือของชายฉกรรจ์นั้น

ยิ่มอ่วงชมดูถึงตอนนี้ ค่อยได้คิดถึงคำพูดที่หัวหน้ากรมราช-ทัณฑ์จูง้วยเม้งเคยกล่าวไว้

...ยอดฝีมือที่แท้จริงผู้หนึ่ง ไม่ว่าถือวัตถุใดอยู่ในมือ ล้วนน่ากลัวกว่า ยากรับมือยิ่งกว่าอาวุธฆ่าคนที่อยู่ในมือของชนชั้นธรรมดา

ใบหน้ายิ่มเล้าปราศจากรอยยิ้มอันชั่วร้ายอีก

ที่ปรากฏขึ้นแทนที่เป็นสีหน้าอันแตกตื่นลนลาน

ดูจากท่าทีของมัน คล้ายกับจะคุกเข่าลงกับพื้นขอความเวทนา

จนใจที่เข็มเล็กเรียวจ่อกับปลายคางของมัน กระทั่งกล่าววาจาก็กล่าวไม่ได้ ต่อให้คิดผงกศีรษะยังทำไม่ได้

ชายฉกรรจ์นั้นกล่าวว่า

"ยาขจัด"

ยิ่มเล้าคิดตอบคำ จนใจที่ไม่สามารถเอ่ยปาก

มันหากเอ่ยปาก ที่ลำคอจะเพิ่มรูเข็มรูหนึ่ง

ดังนั้นยิ่มอ่วงได้แต่ตอบแทนว่า

"ยาขจัดอันใด?"

ชายฉกรรจ์นั้นไม่ได้ตวาดว่า แต่ยิ่มอ่วงพลันรู้สึกมีพลังอำมหิตสายหนึ่งดุกคามมา ทำให้มันต้องถอยกายไปอย่างลืมตัวครึ่งก้าว

ชายฉกรรจ์นั้นกล่าวว่า

"วาจาไร้สาระ"

ยิ่มอ่วงได้แต่พยายามถ่วงเวลาว่า

"ท่านคิดช่วยเหลือคนเหล่านี้?"

ชายฉกรรจ์นั้นไม่ตอบคำ เพียงขยับมือเล็กน้อยคราหนึ่ง

ยิ่มเล้าแค่นเสียงอย่างเจ็บปวดคำหนึ่ง มองดูยิ่มอ่วงอย่างไม่วางวอนแววตาน่าเวทน่ายิ่ง

ยิ่มอ่วงพลอยรู้สึกชาวูบที่ลำคอ ระงับสติกล่าวว่า

"คนเหล่านี้กับท่านมิใช่ญาติมิใช่สหาย ท่านคิดจากไปส้วนเชิญได้คิดนำพาปิงหึงเสี้ยวไป ก็หาเป็นไรไม่ ไยต้องตั้งตัวเป็นศัตรูกับพวกเรา?"

ชายฉกรรจ์นั้นพลันถามว่า

"พวกท่าน? พวกท่านเป็นใคร?"

ยิ่มเล้าคิดไม่ถึงว่าคำพูดของตัวเองกลับสะกิดคำถามของมันขึ้น เพียงกล่าวว่า

"พวกเราคือพวกเรา"

ทันใด กระแสลมรุนแรงหอบหนึ่งพุ่งมาปะทะหน้า

ยิ่มอ่วงรีบใช้ท่าเท้ากระเรียนกลางที่นาติดต่อกัน รวบนิ้วของฝ่ามือทั้งสอง ขณะจะใช้วิชามือใบไม้ออกไป พลันพบว่าผู้มาคือยิ่มเล้า

ยิ่มอ่วงรีบรั้งมือใบไม้ที่คิดจู่โจมออกไปกลับคืนมา โอบเอวยิ่มเล้าเอาไว้ หยิบยืมสภาวะถาโถมของยิ่มเล้ากระโดดปราดไปวาเศษต่อตัวลงเล็กน้อย ขณะจะชมดูสถานการณ์ก่อน พลันรู้สึกเย็นวาบที่ก้านคอด้านขวาคราหนึ่ง

ยิ่มอ่วงตัวแข็งทื่อในบัดดล

ชายฉกรรจ์อยู่ทางขวามือของมันเอง

...อยู่ใกล้ชิดปานนั้น แต่ปราศจากสุ้มเสียงสำเนียงใด

เข็มในมือขวาของชายฉกรรจ์นั้นจ่อกับลำคอข้างขวาของยิ่มอ่วงเข็มในมือซ้ายยังคงจ่อใส่ปลายคางของยิ่มเล้า

เพียงชั่วพริบตา ยิ่มเล้า ยิ่มอ่วง ล้วนถูกชายฉกรรจ์นั้นสยบไว้

ชายฉกรรจ์นั้นถามย้ำว่า

"พวกท่านที่แท้เป็นใคร?"

ยิ่มอ่วงหลั่งเหงื่อไหลริน หาตอบคำไม่

ชายฉกรรจ์นั้นถามอีกว่า

"พวกท่านใช่เป็นจูงัวยเม้งส่งมาหรือไม่?"

ยิ่มเล้าเบิกตามองดูยิ่มอ่วง ตัวเองปราศจากความคิดอ่านอันใด

ชายฉกรรจ์นั้นตากระจ่างวูบ มันทราบว่าสมควรตาดดั้นเค้นถามต่อผู้ใดแล้ว

แต่มันไม่ได้เค้นถามในบัดดล

มันกลับสะท้านขึ้นดราหนึ่ง ทอดถอนใจยาวออกมา

มันกล่าวด้วยความเคียดแค้นว่า

"เราชะล่าใจไป เราไม่สมควรรีบร้อนจู่โจม

เป็นเหตุให้เผยข่องโหว่ต่อท่าน"

ทุกผู้คนในห้องโถงล้วนไม่ทราบว่ามันกล่าวว่ากระไรและไม่ทราบมันกล่าวกับผู้ใด

เมื่อครู่ชายฉกรรจ์นั้นผลักไสยิ่มเล้าเข้าหายิ่มอ่วง ยิ่มอ่วงประคองยิ่งเล้าไว้ หยิบยืมสภาวะกระโดดปราดไป มาถึงข้างผ้าม่านกลางห้องโถง ผ้าม่านเนื้อกำมะหยี่สีแดง ปักอักษรสีทองคำ "ชิ่ว" (อายุวัฒนะ) กระพือขึ้นเล็กน้อย ราวกับเผชิญลมแรง

ชายฉกรรจ์นั้นจ่อเข็มในมือขวากับก้านคอด้านขวาของยิ่มอ่วง

เข็มในมือซ้ายยังคงจ่อใส่ปลายคางของยิ่มเล้า กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"ท่านชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ แต่หากคิดฆ่าเรา ยังไม่ง่ายนัก เราหากคิดปลิดชีวิตพวกพ้องทั้งสองของท่าน กลับง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ"

ผ้าม่านห้องโถงสั่นไหวเล็กน้อย

ชายฉกรรจ์นั้นก็ยืนตัวแข็งทื่อกับที่

ผู้คนในห้องโถงล้วนรู้สึกได้ว่าชายฉกรรจ์นั้นหลั่งเหงื่อเย็นเยียบจากก้านคอ ไหลลงสู่กระดูกสันหลัง

...ชายฉกรรจ์ผู้นี้มีพลังฝีมือบรรลุถึงขั้นน่าแตกตื่นสะท้านโลก มันสามารถใช้เข็มเล็กเรียวที่มีความยาวนิ้วเศษแผ่พุ่งพลังกระบี่ไกลหนึ่งวา แต่ตอนนี้มันแสดงว่าบังเกิดความประหวั่นพรั่นพรึง

...ทั้งนี้เพราะยังมีศัตรูที่น่าสะพรึงกลัวยิ่งกว่า

...ศัตรูอยู่ที่ใด?

...ศัตรูเป็นใคร?

ยามนั้นพลันปรากฏเงาร่างสายหนึ่งพุ่งปราดขึ้นพุ่งปราดไปยังหลังผ้าม่านด้วยระดับความเร็วอย่างเร่งร้อน

คนผู้นั้นก่อนที่จะพุ่งปราดไปยังหลังม่าน ยังร้องบอกว่า

"เราจะกระชากตัวมันออกมาให้กับท่าน"

ชายฉกรรจ์นั้นตวาดอย่างร้อนรนว่า

"อย่า..."

มันไม่ทันตวาดห้าม ได้แต่ลงมือยับยั้ง

คนที่พุ่งปราดไปยังหลังม่านย่อมเป็นปึงหึงเสี้ยว

ขณะที่ชายฉกรรจ์นั้นสยบยิ่มเล้า ยิ่มอ่วง เอาไว้ ยังคลายจุดให้กับปึงหึงเสี้ยว

...หากทราบแต่แรกว่าปึงหึงเสี้ยวทุนทันพลันแล่นเช่นนี้ มัน

ก็ไม่คลายจุดให้ก่อนแล้ว

มันยึดถือปิงหึงเสี้ยวเป็นสหาย

มันย่อมไม่ต้องการเห็นสหายตกตาย

โดยเฉพาะไม่ต้องการเห็นสหายจบชีวิตเพราะมัน

ดังนั้นมันต้องช่วยเหลืออย่างสุดกำลัง

ชายฉกรรจ์นั้นพลันผลักไสยิ่มเส้า ยิ่มอ่วง ไปยังหลังผ้าม่าน โดยพร้อมเพรียง

มันทราบว่าที่หลังผ้าม่านมีศัตรูอันกล้าแข็งมันไม่มีความมั่นใจเอาชัย ได้แต่ทดสอบเสี่ยงอันตราย

ทั้งนี้เพราะนอกจากนี้แล้ว ไม่มีหนทางที่ดีอื่นอีก

นี่ล้วนเกิดจากสถานการณ์บีบบังคับทั้งสิ้น

สถานการณ์ให้มันลงมือ ให้มันใช้กระบี่ ให้มันมิอาจไม่ละทิ้งตัวประกันในมือทั้งสองคน

ชายฉกรรจ์ผู้นี้ย่อมเป็นภูษาฟ้ามีตะเข็บ"

แต่คนที่หลังม่านเป็นใครกลับทำให้ภูษาฟ้ามีตะเข็บไม่ทันลงมือก็ตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ

พริบตาดุจประกายไฟ ปิงหึงเสี้ยว ยิ่มเส้า ยิ่มอ่วง พากัน "โถม" เข้าหลังม่าน

ที่ผิดแผกแตกต่างคือ ปิงหึงเสี้ยวพุ่งปราดเข้า,ปเอง ยิ่มเส้า ยิ่มอ่วงกลับถูก "ผลักไส" เข้าไป

ขณะเดียวกันภูษาฟ้ามีตะเข็บไขว้สลับเข็มคู่ พวยพุ่งพลังแหลมคมแหวกฝ่าอากาศออกไป

เป็นลมปราณกระบี่

ผ้าม่านห้องโถงขาดกระจุยกระจายในบัดดล

เศษผ้าสีแดงบินเวียนว่อนทั่วท้องฟ้า

พริบตานั้นภูษาฟ้ามีตะเข็บพบเห็นเรื่องราวสามประการ ซึ่งแทบเกิดขึ้นโดยพร้อมเพรียง

หนึ่ง รังสีการฆ่าฟันที่หลังม่านพลันสาบสูญไปอย่างกะทันหันโดยปราศจากร่องรอยใดๆ

สอง รังสีการฆ่าฟันมาถึงด้านหลังมัน การเคลื่อนย้ายรวมตัวก่อเกิดขึ้นของรังสีการฆ่าฟัน แทบเกิดขึ้นในชั่วพริบตา

สานเป็นเสียงอุทาน เหล่านักสู้ผู้กล้าที่ด้านหลังส่งเสียงอุทานออกมา

จากนั้นมันรู้สึกถึงเรื่องราวหนึ่ง

เป็นพลังกระบี่

พลังกระบี่ที่ต้องฆ่าฟันชนิดหนึ่ง

...ศัตรูอยู่ทางด้านหลังของมัน

...ลมปราณกระบี่ของมันกลับจู่โจมใส่อากาศธาตุ

...ฝ่ายตรงข้ามก่อนที่จะใช้กระบี่ ก็ชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบแล้ว

...นี่เป็นเพลงกระบี่อันใด?

ภูษาฟ้ามีตะเข็บไม่เหลียวหลัง มันไม่ทันเหลียวหน้ากลับไป

มันทุ่มเทสติสมาธิ ตลอดจนพลังลมปราณและระดับความเร็วทั้งมวลลอยลิ่วปเบื้องหน้า

เข็มคู่ของมันไขว้สลับลอดผ่านซอกแขนซ้ายขวา แทงย้อนกลับไป

พลังกระบี่สาดกระจาย

พลังกระบี่พวยพุ่งออก

ภูษาฟ้ามีตะเข็บถาโถมออกไปตลอดเวลา ไปไกลแปดเชียะก้าเชียะ หนึ่งวา หนึ่งวาหนึ่งเชียะ หนึ่งวาสองเชียะ...จากนั้นคล้ายกับจะ

หยุดยั้งลง แต่ยังคงเดินออกไปอีกหลายก้าว ดูไปคล้ายทรงกายมั่นแล้ว แต่ยังส่ายร่างโงนเงน ค่อยหยุดชะงักร่างลง กลับสืบเท้าออกไปอีกก้าวใหญ่

มันยังคงไม่ได้เหลียวหน้ากลับไป

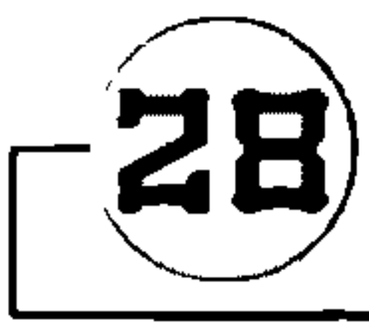

28 สมปรารถนกับศกาวะ

ยามนั้นในกุล่มคนที่ด้านหลังของมัน ปรากฏเงาร่างสีเทาสายหนึ่งผุดลุกขึ้น

เงาร่างสีเทานั้นลุกขึ้นยืนอย่างแช่มช้า

คนผู้นี้พอลุกขึ้นยืน ตอนแรกเข้าใจว่ามันมีรูปร่างสูง รอจนมันหยุดยืนแน่นอน กระดูกข้อต่อคล้ายเชื่อมต่อขึ้นไปตลอดทาง แท้ที่จริงไม่เพียงมีรูปร่างสูง ถึงกับเป็นคนสูงอย่างยิ่ง

ไม่เพียงแต่สูงยิ่ง ทั้งยังซูบผอมยิ่ง

สีหน้าและแววตามันลึกซึ้งเยือกเย็น

ไม่ว่าผู้ใดมองดูมันแวบหนึ่ง ก็ไม่คิดเหลือบมองเป็นคำรบสอง ทั้งนี้เพราะหนาวเย็น

การดำรงคงอยู่ของมัน ทำให้นักสู้ผู้กล้าทั้งหลายร้อยคนต้องสะท้านด้วยความหนาวเหน็บ

มีแต่ภูษาฟ้ามีตะเข็บ ที่ไม่เหลียวหน้ากลับไป
ในมือคนผอมสูงไม่มีอาวุธ มีแต่ห่อผ้าใบหนึ่ง
ห่อผ้าทั้งเก่าทั้งคร่ำคร่า ทั้งขาดทั้งเหลืองซีด ราวกับเป็นมูลฝอยกองหนึ่ง

ห่อผ้านี้ความจริงสะพายอยู่บนหัวไหล่ของมัน ยามนี้ปลดลงมาถืออยู่ในมือมัน

นิ้วมือมันซูบยาวมีพลัง สะอาดสะอ้านยิ่ง

ขณะที่ท่านมองเห็นมือคู่นี้ถึงกับแทบไม่ยอมเชื่อว่าเจ้าของมือคู่นี้กลับมีสารรูปเช่นนี้

นิคล้ายกับเป็นวิญญาณเยียบเย็นของภูตพรายก็มิปาน

คนผู้นี้กลับคล้ายไม่มีชีวิต แม้แต่วิญญาณก็แข็งตัวเป็นน้ำแข็ง

แต่พริบตาเมื่อครู่ มันแผ่พุ่งพลังกระบี่ที่แหลมคมรุนแรงสุดเปรียบปานออก

ความเจิดจ้าของพลังกระบี่ เพียงพอกับการปลิดปลงชีวิตที่กระตือรือร้นพันชีวิต

พลังกระบี่ถ่ายทอดออกจากห่อผ้าใบนั้น

ผู้คนที่เห็นกับตาล้วนไม่ลืมเลือนว่า พริบตาที่แผ่พุ่งพลังกระบี่ออกที่ถืออยู่ในมือของคนผอมสูง มิใช่ห่อผ้าที่ทั้งเก่าคร่ำคร่า ทั้งขาดทั้งเหลืองซีดใบหนึ่ง หากแต่เป็นดวงอาทิตย์

เป็นดวงอาทิตย์พันดวง

ดวงอาทิตย์อยู่ในมือมัน

ภูษาฟ้ามีตะเข็บทิ่มแทงเข็มคู่กลับหลัง พวยพุ่งลมปราณกระบี่แต่คนผอมสูงดีดเท้าทั้งสอง กระทั่งหัวเข่ายังไม่งอพับ ก็เตะชายฉกรรจ์ที่

ถูกพิษเอี๋ยงสองคนลอยขึ้นมา ต้านทานรับสองกระบี่แทนมัน

ภูษาฟ้ามีตะเข็บทราบว่า ลมปราณกระบี่ของตัวเองไม่ได้จู่โจมถูกเป้าหมาย ตัวเองกลับถูกสภาวะกระบี่ของฝ่ายตรงข้ามทำร้าย

มีแต่สภาวะกระบี่ทีพอลงมือ ก็ชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ ทำลายลมปราณกระบี่ของมันไป

...ฝ่ายตรงข้ามกลับปะปนอยู่ในงานเลี้ยง แต่งำประกายมีดชิดโดยที่ตัวเองหำรู้สึกตัวไม่

...ฝ่ายตรงข้ามถ่ายเทพลังอำมหิตไปยังหลังมาน หันเหความสนใจของตัวเอง จู่โจมลงมือจากทางด้านหลัง พอลงมือก็ประสบผล

ภูษาฟ้ามีตะเข็บแม้ไม่ได้เหลียวหน้าไป แต่ก็ทราบว่าผู้มาเป็นใคร

มันต้องการพบหน้าคนผู้นี้ตลอดมา

มันทราบว่าขอเพียงตัวเองอยู่ในนครหลวง จะช้าเร็วก็ต้องเผชิญพบคนผู้นี้

จะช้าเร็วต้องพิสูจน์ความเหลื่อมล้ำต่ำสูงกับคนผู้นี้

คิดไม่ถึงกลับเผชิญพบในสภาพแวดล้อมเช่นนี้ มิหนำซ้ำพอเริ่มต้นตัวเองก็รับบาดเจ็บ

รับบาดเจ็บอย่างสาหัส

ภูษาฟ้ามีตะเข็บยังคงไม่เหลียวหน้าไป เพียงแค่นเสียงหนักๆ กล่าวว่า

"ที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน"

คนผอมสูงนี้เป็นบุคคลที่จัดตัวเองอยู่อันดับเจ็ดในแผ่นดิน เรียกว่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

ดราก่อนเดียถั่วกับถังปัองู้ถูกศัตรูลอบทำร้ายที่ร้านสุรากลางสายฝน คนผู้นี้ก็เคยปรากฏกายครั้งหนึ่ง

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวว่า

“เมือเผชิญเรา ท่านยอมรับชะตากรรมเถอะ”

ภูษาฟ้ามีตะเข็บถามอีกว่า

“พวกเรามีความแค้น?”

“ไร้ความแค้น”

“มีข้ออาฆาต?”

“ไม่มีข้ออาฆาต”

ภูษาฟ้ามีตะเข็บกล่าวว่า

“แต่ท่านกลับพากเพียรพยายามซุ่มทำร้ายเราในที่นี้?”

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวว่า

“ห้าเดือนมานี้ เราสะกดรอยตามท่านเจ็ดสิบสามครั้ง มีอยู่ยี่สิบห้าครั้งคิดลงมือ แต่แล้วไม่ได้ลงมือ ท่านทราบหรือไม่ว่าเป็นเพราะเหตุใด?”

ภูษาฟ้ามีตะเข็บกล่าวว่า “ตอนนี้เราเพิ่งทราบว่า รังสีการฆ่าฟันที่เฝ้าติดตามเราอยู่ตลอดเวลานั้นเป็นท่านเอง”

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินตอบคำถามของตัวเองว่า

“ทั้งนี้เพราะเราไม่มีความมั่นใจเปี่ยมล้น”

ภูษาฟ้ามีตะเข็บฝืนยิ้ม มุมปากปรากฏโลหิตไหลซึมออกมาตลอดเวลา กล่าวว่า

“ท่านไม่กระทำเรื่องที่ไม่มีความมั่นใจมาก่อน”

“วันเวลาที่ผ่านมา เราไม่มีความมั่นใจเอาชัยต่อลมปราณกระบี่ของท่าน”

"แต่วันนี้ท่านเสาะพบโอกาสแล้ว"

"ท่านเมื่อเป็นภูษาฟ้ามีตะเข็บ ความชะล่าเลินเล่อของท่านในวันนี้นับเป็นโอกาสที่หายากยิ่ง"

ภูษาฟ้ามีตะเข็บทอดถอนใจยาว กล้ำกลืนโลหิตที่ประดังขึ้นเมาเอาไว้ กล่าวว่า

"พวกเราเมื่อไม่มีความแค้นข้ออาฆาต ท่านไฉนมิอาจไม่ฆ่าเรา?"

"นี่มีสาเหตุสองประการ"

"ขอถามรายละเอียด"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวว่า

"เราไยต้องบอกต่อท่าน?"

"ทั้งนี้เพราะเราไม่คิดตายอย่างเลอะเลือนไม่เข้าใจ"

"เราคิดฆ่าท่าน ท่านก็ต้องตาย ท่านตายอย่างเลอะเลือนหรือไม่เกี่ยวข้องใดกับเรา?"

เอ่ยถึงตอนนี้ ดวงตามันพลันทอแววประหลาดพิกลอย่างบอกไม่ถูกชนิดหนึ่ง

ประกายตาที่เย็นเยียบดุจเปลวน้ำแข็งของมัน พลันทอแววอาวรณ์ต่อนักสู้ผู้กล้าชนิดหนึ่ง แววตานี้จะบังเกิดขึ้นต่อเมื่อมองดูนักสู้ผู้กล้าอีกผู้หนึ่ง

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวอีกว่า

"เพราะว่าเป็นท่าน เราไม่ต้องการให้ท่านตายอย่างเลอะเลือนไม่เข้าใจ สาเหตุประการแรกคือท่านเป็นภูษาฟ้ามีตะเข็บ"

ภูษาฟ้ามีตะเข็บกล่าวว่า

"หรือว่าในฉายาของเรามีคำ 'ภูษาฟ้า' กลับล่วงเกินต่อท่าน

ที่มีฉายาที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน?"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวอย่างจริงจังว่า

"เพราะว่าภูษาฟ้ามีตะเข็บเป็นขุนพลคู่ใจของอุนมึ่ง หากคิดฆ่าอุนมึ่ง ต้องกำจัดฆ่าภูษาฟ้าก่อน"

...อุนมึ่ง เป็นบิดาของอุนยิ้ว

ภูษาฟ้ามีตะเข็บส่งเสียงไอออกมา ไอคำหนึ่งกระอักโลหิตคำหนึ่ง อย่างลำบากยากเย็น ค่อยสามารถกล่าววาจาว่า

"ท่าน...ท่านคิดฆ่าอุนตั่วนั้ง"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไม่ตอบคำ เพียงกล่าวว่า

"สาเหตุประการสอง เพราะสืบเนื่องจากภูษาฟ้ามีตะเข็บท่าน"

ภูษาฟ้ามีตะเข็บฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"คราครั้งนี้เราละเมิดข้อห้ามอันใดของท่านอีก?"

"ไม่ว่าผู้ใดล้วนทราบว่า ภูษาฟ้ามีตะเข็บหลงรักอุนยิ้วอุนเสียวเจ็ยะ"

ภูษาฟ้ามีตะเข็บพลันพลุ่งพล่านใจขึ้นมา ร้องว่า

"เหลวไหล"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวสืบต่อ

"หากคิดฆ่าอุนมึ่ง ต้องได้ตัวอุนยิ้ว ไม่เช่นนั้นไม่ว่าผู้ใดก็ยากจะล่ออุนมึ่งผู้ยิ่งใหญ่ออกจากถ้ำได้"

ภูษาฟ้ามีตะเข็บกระชากเสียงว่า

"พวกท่าน..."

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวย้ำว่า

"ขอเพียงอุนยิ้วตกอยู่ในเงื้อมมือพวกเรา ไม่กลัวอุนมึ่งจะโบยบินขึ้นฟ้าไป"

ภูษาฟ้ามีตะเข็บขุ่นแค้นจนร่างสั่นระริกขึ้นมา ร้องว่า

"ต่ำช้าสามานย์"

"ฆ่าคนไม่ต่ำช้าสามานย์ ชาวยุทธจักรที่มีชื่อเสียง ไหนเลยไม่เคยฆ่าคนมา?"

ภูษาฟ้ามีตะเข็บกล่าวอย่างขุ่นแค้นว่า

"เสียทีที่ท่านเป็นคนมีชื่อเสียง ยามฆ่าคนกลับใช้วิธีการอันต่ำช้าสามานย์เช่นนี้"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินหามีโทสะไม่ กล่าวว่า

"เราเพียงคิดชักนำเฒ่าแซ่อุนออกมา เพื่อต่อสู้แตกหัก ผู้ใดบอกว่านี่เป็นความต่ำช้าสามานย์"

"แต่ว่าท่านกลับแพร่พิษเอี๋ยง..."

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวเสริมขึ้น

"แพร่พิษเอี๋ยงเป็นเรื่องของยิ่มเส้า ยิ่มอ่วงหามีส่วนเกี่ยวข้องกับเราไม่ เราเพียงรับหน้าที่กำจัดท่าน ทั้งนี้เพราะท่านดอยคุ้มครองอุนยิ้วทั้งในที่ลับและที่แจ้ง เมื่อไม่นานมานี้ ที่ริมแม่น้ำเยียบเย็น ท่านซัดเข็มบินช่วยเหลือเฮ้งเซี่ยวเจียะ เพราะเพื่อคุ้มครองอุนยิ้วเอง"

สีหน้าอันเยือกเย็นของมันกลับปรากฏแววที่บอกไม่ถูกชนิดหนึ่ง กล่าวว่า

"จุดประสงค์ที่ท่านมายังนครหลวง กล่าวได้ว่าส่วนใหญ่อยู่ที่อุนยิ้ว"

จนบัดนี้ภูษาฟ้ามีตะเข็บยังไม่เหลียวหน้าไป

หากว่ามันเหลียวหน้าไป คงต้องบังเกิดความประหลาดใจยิ่ง ทั้งนี้เพราะที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวไปกล่าวไปกลับมีสีหน้า

เช่นนี้ขึ้น

สีหน้านี้ขัดแย้งกับมันที่ลึกซึ้ง เยือกเย็น หยิ่งยโส อำมหิต ไร้น้ำใจตลอดมา

มีแต่บุรุษที่ริษยาหึงหวง จึงอาจปรากฏสีหน้าเช่นนี้ขึ้น

อาจบางทีภูษาฟ้ามีตะเข็บฟังอันใดจากในน้ำเสียงออก แต่ก็ไม่ได้เหลียวหน้าไป

สีหน้าเช่นนั้นของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินก็ปรากฏวูบแล้วหายวับ

แต่ภูษาฟ้ามีตะเข็บหัวร่อแล้ว มันหัวร่อคำหนึ่ง กระอักโลหิตคำหนึ่ง ทั้งหอบหายใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"เราทราบแล้ว..."

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินจับจ้องมองเงาหลังของมันอย่างเย็นชา

ภูษาฟ้ามีตะเข็บหัวร่อด้วยความเจ็บปวด มันหันหลังให้กับที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน แต่ยังหันหน้าหานักสู้ผู้กล้าที่ถูกพิษเอี่ยงไม่น้อย ไม่ว่าผู้ใดล้วนดูออกว่ามันคล้ายหัวร่อด้วยความสบใจ

"เราสืบหาคนผู้หนึ่งตลอดมา..."

ภูษาฟ้ามีตะเข็บกระอักโลหิตพลางหอบหายใจพลางกล่าวอีกว่า

"เราล่วงรู้เรื่องที่ท่านกระทำแล้ว..."

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินจับจ้องมองเงาหลังของภูษาฟ้ามีตะเข็บเขม็งนิ่ง

ขณะที่คนผู้หนึ่งจับจ้องมองเงาหลังของอีกคนหนึ่งเช่นนี้ ท่านรู้สึกได้ว่ามันจะไม่ปล่อยให้ฝ่ายตรงข้ามมีชีวิตสืบไป

พลันได้ยินเสียงหัวร่อดราหนึ่ง คนผู้หนึ่งเดินเข้ามา กลับเป็นปิงหึงเสี้ยวที่โถมไปยังหลังม่าน แต่โถมถูกอากาศธาตุ

เมื่อครู่มันโถมใส่อากาศธาตุ เห็นยิ่มเส้ายิ่มฮวงพุ่งปราดเข้ามา

ก็งเข้าใจว่าพวกมันคิดลงมือต่อตัวเองแต่แล้วเห็นพวกมันล้มคว่ำกับพื้น
ก็มกะทันหันปึงหึงเสี้ยวกลับลืมลงมือต่อพวกมัน

ยิ่มเล้ายิ่มอ่วงคืบคลานขึ้นอย่างทุลักทุเล กลับเห็นที่เจ็ด
แห่งแผ่นดินปรากฏกายขึ้นลงมือ

...ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเมื่อลงมือ สถานการณ์ก็ถูกกำหนดแน่นอน
พวกมันไม่ต้องรีบร้อนจัดการกับหนอนตำราแซ่ปึงผู้นี้

ปึงหึงเสี้ยวรับฟังคำโต้ตอบระหว่างที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกับภูษาฟ้า
มีตะเข็บ มือยู่กว่าครึ่งที่ไม่เข้าใจ

มันเพียงทราบว่าภูษาฟ้ามีตะเข็บฝึกปรือลมปราณกระบี่ ที่เจ็ด
แห่งแผ่นดินใช้สภาวะกระบี่ เมื่อคู่ลมปราณกระบี่กับสภาวะกระบี่
คล้ายหักหาญกันกระบวนท่าหนึ่ง เพียงไม่ทราบผู้ใดถูกกระบี่ทำร้าย

มันพลันบังเกิดความคิดประหลาดพิสดารขึ้น ฟังว่าเอ้งเซี่ยว-
เจียะร่ำเรียนเพลงกระบี่มุทิตา ก๊วยตังซิ้งแห่งหอลมพิรุณโปรย
ก็ถนัดในการใช้กระบี่ที่ไร้กระบี่ นอกจากนั้นอุนมึ่งแห่งเมืองลกเอี้ยง
ยังศึกษาจินตนาการกระบี่ หากว่ายอดกระบี่ทั้งห้าเผชิญหน้ากัน
คงครึกครื้นมากแล้ว

นึกถึงตอนนี้ มันบังเกิดความลิงโลดขึ้นมา คล้ายกับชีวิตยัง
มีความเร้าใจและเรื่องน่าเล่นอีกมากหลาย รอให้มันทอดทัศนา

ดังนั้นปึงหึงเสี้ยวอวดฉลาด กล่าวเสริมว่า

"ปีศาจเฒ่ากับปีศาจน้อยแซ่ยิ่มเมื่อเป็นคนแพร่พิษเอี้ยง
อย่างนั้นตัวการวางแผนจัดการกับนักสู้ผู้กล้าในที่นี้ คงเป็น
กรมราชทัณฑ์ แล้ว?"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไม่ตอบคำ

มันกระทั่งเหลือบแลยังไม่ชำเลืองแลปึงหึงเสี้ยว

มันถึงกับไม่เห็นปิงหึงเสี้ยวอยู่ในสายตา
มันบังเกิดเพลิงอำมหิตคุกรุ่น
คู่มือของมันยังคงอยู่

ในผู้คนหลายร้อยคนที่นี้ มีแต่ผู้ที่ถูกมันทำร้ายหนึ่งกระบี่ที่เบื้องหน้านี้ จึงคู่ควรเป็นศัตรูของมัน

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไม่ตอบคำ แต่คำพูดนี้กล่าวต่อหน้านักสู้ผู้กล้า ยิ่มเส้ายิ่มอ่วงมิอาจไม่ตอบคำ

ยิ่มเส้าร้องดังๆ ว่า

"พวกเรามิใช่คนของกรมราชทัณฑ์ ไม่ได้รับตำแหน่งใดในกรมราชทัณฑ์ เรื่องของพวกเราเกี่ยวข้องใดกับกรมราชทัณฑ์?"

ปิงหึงเสี้ยวยิ้มพลางกล่าวว่า

"ผู้ใดไม่ทราบว่าพวกท่านสองสุนัขรับใช้ ติดตามผู้ข้างกายจูง้วยเม้งตลอดมา?"

ยิ่มเส้ากล่าวว่า

"จูเก็งจั้ง (หัวหน้ากรมแซ่จู) เป็นสหายของพวกเรา หรือว่าพฤติการณ์ของพวกเรา ต้องให้เขารับผิดชอบด้วย ท่านกับเด็กปวยเกียและตึกหกหุนครึ่งก็คบหาเป็นสหาย หรือต้องรับผิดชอบในพฤติการณ์ของตึกหกหุนครึ่งด้วย?"

ปิงหึงเสี้ยวกลับมีฝีปากไม่เป็นรองผู้ใด ยามนั้นกล่าวว่า

"ใกล้ชิดชาดกลายเป็นแดง ใกล้ชิดหมึกกลายเป็นดำ ชนชั้นต่ำช้ามั่วสุมรวมกัน มันเป็นหัวหน้ากรมราชทัณฑ์ของบ้านเมืองกลับมั่วสุมกับมหาโจรที่เลวชาติกว่าเดียรัจฉานจะให้ผู้คนยอมรับได้อย่างไร?"

มันกล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มย่องว่า

"สภาพความจริงปรากฏอยู่เบื้องหน้า ไม่อนุญาตให้พวกท่านชนชั้นมุสิกผลักไสบ่ายเบี่ยงได้?"

มันกล่าวพลางเดินพลางเดินถึงข้างกายภูษาฟ้ามีตะเข็บถามว่า

"ท่านว่าใช่หรือไม่?"

ภูษาฟ้ามีตะเข็บตวาดเบาๆ ว่า

"ไสหัวไป"

ปิงหึงเสี้ยวความจริงคิดขอเสียงสนับสนุนจากภูษาฟ้ามีตะเข็บมิคาดกลับถูกตวาดว่าเช่นนี้ รู้สึกเสื่อมเสียหน้านัก

มันกับภูษาฟ้ามีตะเขียบล้วนเป็นแขกของเด็กปวยเกียแห่งตึกหกหุนครึ่ง แต่คนทั้งสองไม่เคยทำงานให้กับตึกหกหุนครึ่ง และไม่เคยเข้าสังกัดตึกหกหุนครึ่ง

นี่เป็นเพราะภูษาฟ้มีตะเข็บเป็นขุนพลคู่ใจของอุนมึ่ง มันมายังนครหลวง เพื่อเชื้อเชิญอุนยิ้วกลับเมืองลกเอี้ยง แต่อุนยิ้วยินกรานรั้งอยู่ที่เมืองไคฮง ภูษาฟ้ามีตะเข็บได้แต่รั้งอยู่ด้วย

อุนมึ่งกับอดีตหัวหน้าตึกหกหุนครึ่งสุ้ยซุ่งเป็นสหายสนิทสุ้ยซุ่งตายใต้เงื้อมมือโชวมั่งจิ้มแห่งหอลมพิรุณโปรย ตามเหตุผลภูษาฟ้ามีตะเข็บสมควรช่วยเหลือตึกหกหุนครึ่งรับมือหอลมพิรุณโปรย

แต่อุนยิ้วพานรั้งอยู่ที่หอลมพิรุณโปรย ภูษาฟ้ามีตะเข็บลอบหลงรักอุนเสียวเจี้ยะที่ดื้อรั้นเจ้าอารมณ์แต่แรก ดังนั้นไม่คิดตั้งตัวเป็นศัตรูกับหอลมพิรุณโปรย เพราะกริ่งเกรงอุนยิ้วมีโทสะนั่นเอง

นอกจากเรื่องตั้งตัวเป็นศัตรูของหอลมพิรุณโปรยแล้ว ภูษาฟ้ามีตะเข็บกลับยินดีรับใช้ตึกหกหุนครึ่ง ไม่ปล่อยให้ตึกหกหุนครึ่งล่มสลายไปพร้อมกับการตายของสุ้ยซุ่ง

สภาพของปิงหึงเสี้ยวก็ใกล้เคียงยิ่ง
มันมายังเมืองไคฮง เพื่อสมทบกับถังป้อง้ผู้เป็นพี่ร่วมสาบาน
ถังป้องู้อยู่ร่วมกับอุนยิ้ว มีการคบหากับ.ฮ้งเซี่ยวเจียะและพวกเท่ากับเป็นคนของหอลมพิรุณโปรย ปิงหึงเสี้ยวย่อมไม่ตั้งตัวเป็นศัตรูกับหอลมพิรุณโปรย

แต่เด็กปวยเกียให้เกียรติแก่พวกมัน ไม่เคยขึนใจพวกมันลงมือต่อหอลมพิรุณโปรย เพราะเหตุนี้ภูษาฟ้ามีตะเข็บกับปิงหึงเสี้ยวรู้สึกติดค้างน้ำใจต่อเด็กปวยเกีย

ชาวยุทธจักรยึดถือเงินทองเป็นของนอกกาย ดังนั้นไม่เกรงกลัวติดค้างหนี้สิน เพียงกริ่งเกรงติดค้างน้ำใจ

ทั้ง "น้ำใจ" และ "คุณธรรม" เป็นสิ่งที่ไม่อาจติดค้างได้
มิหนำซ้ำเมื่อติดค้างต้องชดใช้

ดังนั้นชาวยุทธจักรยึดถือการทดแทนบุญคุณล้างแค้นสมใจยามใดที่สิ้นบุญคุณความแค้น ไม่ติดค้างคุณธรรมน้ำใจ ก็ปราศจากความห่วงพะวง สามารถกระทำการตามใจปรารถนาแล้ว

พลังฝีมือและนิสัยใจคอของปิงหึงเสี้ยว แตกต่างกับภูษาฟ้ามีตะเข็บ แต่ทั้งสองก็คบหากันอย่างสนิทสนม ปิงหึงเสี้ยวชมชอบกางคำรามีอารมณ์สุนทรีย์ ภูษาฟ้ามีตะเข็บกลับชมชอบปะชุนเสื้อผ้า

มีแต่ปิงหึงเสี้ยวทราบว่า ภูษาฟ้ามีตะเข็บไม่ได้มีจุดมุ่งหมายอยู่ที่ "ภูษา" หากแต่อยู่ที่ "วิชาบู๊"

ภูษาฟ้ามีตะเข็บกำลังคร่ำเคร่งฝึกปรือมือห้ากิ่งใหญ่และหัตถ์ดอกท้อเล็ก

วิชาฝีมือทั้งสองแขนงหากฝึกปรือสำเร็จ ยังเหนือล้ำกว่าลมปราณกระบี่อีก

นี่เป็นสองวิชาฝีมือที่สร้างชื่อให้กับอุนมึง ก่อนที่จะศึกษาจนตนาการกระบี่สำเร็จ

ภูษาฟ้ามีตะเข็บยังฝึกปรือไม้ตายแขนงหนึ่งเป็นการลับเป็นไม้ตายที่มันบัญญัติขึ้นเอง ขนานนามโยงใยความลับฟ้า

ปิงหึงเสี้ยวเพียงได้ยินแต่ชื่อ ยังไม่เคยเห็นไม้ตายแขนงนี้มาก่อน

มันเพียงได้ยินว่า ครั้งกระโน้นมือสายใย ฉั่วเง็กตังก็ร่ำเรียนไม้ตายแขนงนี้ แต่ยังฝึกปรือไม่สำเร็จ ก็ตายใต้เงื้อมมือเจียะฮิวเม้งผู้เป็นสหาย

ไม่ว่าเรื่องราวใด หากหวังความสำเร็จ ต้องมีความตั้งใจต้องท่มเทอย่างสดกำลัง

การฝึกปรือฝีมือยิ่งต้องผนึกสติสมาธิค่อยประสบความสำเร็จได้

ครั้งกระโน้นเซียวชิวจุ้ยท่องไปทั่วหล้า ดื่มด่ำกับหญ้าทุกต้นไม้ดอกทุกดอก ล่วงรู้ถึงความลับของฟ้า พาตัวสู่จุดสุดยอดของฝีมือปิงกองิ้มฟันฝ่าอันตราย ผ่านการต่อสู้ครั้งแล้วครั้งเล่า ผลักดันให้มีวิชาฝีมือรุดหน้ายามนี้เฮ้งเซี่ยวเจียะฝึกตาบซ้อมกระบี่ยามอาทิตย์ทอแสงกับอาทิตย์ลับฟ้า แป๊ะโช้วปวยอาศัยการเปลี่ยนแปลงของฤดูกาลฝึกปรือครรชนีสะท้านเทพ ล้วนแล้วแต่หล่อหลอมวิชาฝีมือเข้ากับชีวิตความเป็นอยู่ ผ่านการฝึกซ้อมทบทวน จวบจนบัญญัติคิดค้นขึ้นใหม่

เมื่อปิงหึงเสี้ยวตกอยู่ในห้วงอันตราย ในใจไม่หวาดกลัวเท่าใดสาเหตุสำคัญสืบเนื่องจากมันยังมีผู้ช่วยสองคน

หนึ่งคือเฮ้งเซี่ยวเจียะ หนึ่งคือภูษาฟ้ามีตะเข็บ

เฮ้งเซี่ยวเจียะกับมันมีการคบหาไม่ลึกซึ้งเท่าใด แต่หลังจากผ่านการ "ทดสอบ" ที่ร้านโช้วเจียะแจ ทราบว่าขอเพียงก้อนหินน้อยนี้

สามารถรุดมาทันเวลา ปิงหึงเสี้ยวเชื่อว่าหมู่มารร้ายไม่อาจทำอย่างไรมันได้

แต่เฮ้งเชี่ยวเจียะไปแล้วไม่กลับมา
อย่างน้อยยังไม่กลับมา

สำหรับภูษาฟ้ามีตะเข็บ ปิงหึงเสี้ยวทราบว่าไม่ว่าอุนยิ้วไปยังที่ใด ภูษาฟ้ามีตะเข็บต้องติดตามไปยังที่นั้น

ซึ่งความจริง ที่ริมแม่น้ำเยียบเย็นปิงหึงเสี้ยวพอพบเห็นเข็มบินก็ทราบว่าเป็นภูษาฟ้ามีตะเข็บลอบให้การช่วยเหลือ

แต่ที่แล้วมาอุนยิ้วห้ามมิให้ภูษาฟ้ามีตะเข็บติดตามนาง ปิงหึงเสี้ยวก็ไม่สะดวกกับการกล่าวเปิดโปง

ปิงหึงเสี้ยวคาดคำนวณว่า ภูษาฟ้ามีตะเข็บต้องอยู่ในที่เกิดเหตุ
...หากว่ามันมีภัย อุนยิ้มต้องไม่ถึงกับไม่ยื่นมือช่วยเหลือ
...หากว่าอุนยิ้วคับขันอันตราย ภูษาฟ้ามีตะเข็บต้องไม่นิ่งดูดายเด็ดขาด
...ภูษาฟ้ามีตะเข็บพอช่วยเหลืออุนยิ้วต้องไม่ถึงกับไม่ช่วยเหลือมัน

ดังนั้นมันเยือกเย็นยิ่ง
ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินพลันปรากฏกาย ประมือกับภูษาฟ้ามีตะเข็บกระบวนท่าหนึ่ง ปิงหึงเสี้ยวแม้ไม่อาจเห็นชัดตา แต่ยังเยือกเย็นยิ่ง

มันมีความเชื่อมั่นต่อภูษาฟ้ามีตะเข็บ
น่าเสียดายที่เรื่องราวในโลกมิใช่อาศัยความเชื่อมั่นก็คลี่คลายได้

ภูษาฟ้ามีตะเข็บพอตวาดว่า ปิงหึงเสี้ยวก็มีโทสะ เดินอ้อมถึง

ฟ้ามีตะเข็บ กล่าวโดยไม่ยอมลดราวาศอกว่า
หมายความอย่างไร คิดระบายโทสะใส่เราหรือ..."
ลันพบเห็นบาดแผลที่ทรวงอกของภูษาฟ้ามีตะเข็บ
านั้น มันไม่อาจกล่าววาจาแม้สักคำเดียว ไม่สามารถ
มาแม้แต่น้อย
หน้าของปิงหึงเสี้ยว ไม่ว่าผู้ใดล้วนคาดคิดได้ว่า ภูษาฟ้า
ดเจ็บถึงขั้นใด
เสี้ยวเห็นรอยบาดแผลบนร่างของภูษาฟ้ามีตะเข็บ
เช่บาดแผล
ต่เป็นความตาย
ผู้ใดรับบาดแผลเช่นนี้บนร่าง คงตกตายแต่แรกแล้ว
เลายเป็นคนตายแต่แรกแล้ว

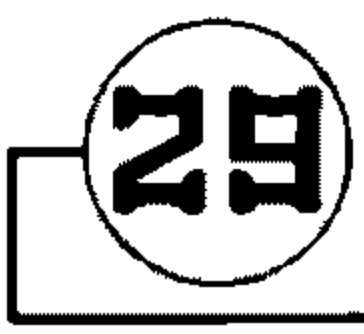

อาถรรพ์พันตวง

ปิงหึงเสี้ยวเป็นคนชาญฉลาดผู้หนึ่ง

มันร่ำเรียนตำรับตำราจำนวนมาก

มาตรว่าผู้ที่ร่ำเรียนตำรับตำราจำนวนมาก ไม่แน่ว่าจะเป็นคนชาญฉลาด แต่ผู้ที่ศึกษาตำรับตำราจำนวนมากต้องไม่โง่เขลา

ปิงหึงเสี้ยวร่ำเรียนตำราแตกฉาน แต่ความทรงจำไม่สู้ดี พออ่านผ่านไปก็ลืมเลือน

เนื่องด้วยมันอ่านแล้วลืมเลือน ดังนั้นมันยังคงเป็นคนที่จริงจังและจริงใจ ทั้งปราศจากเล่ห์อุบายผู้หนึ่ง

มันชาญฉลาด ดังนั้นปฏิกิริยารวดเร็ว

คนชาญฉลาดมักมีปฏิกิริยารวดเร็ว

มันมองปราดเดียวก็พบเห็นบาดแผลที่ทรวงอกของภูษาฟ้ามีดะเข็บ

มันเศร้าสลด

มันตื่นตระหนก

แต่มันพลันเข้าใจสาเหตุที่ภูษาฟ้ามีตะเข็บไฉนตวาดห้ามไม่ให้มันเข้ามา

ดังนั้นมันข่มกลั้นเสียงอุทานของตัวเองเอาไว้

แต่ความแตกตื่นลนลานและเศร้าสลดของมัน ยังแสดงออกทางสีหน้า รั่วไหลออกทางประกายตา

เพียงสีหน้าที่ไม่อาจสะกดระงับได้นี้ ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินก็เข้าใจทุกสิ่ง

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินแน่ใจเรื่องหนึ่ง

...ภูษาฟ้ามีตะเข็บรับบาดเจ็บสาหัส

...ภูษาฟ้ามีตะเข็บจบสิ้นแน่แล้ว

ศัตรูเมื่อใกล้จบสิ้น มันจะทำให้ฝ่ายตรงข้ามกลับกลายเป็น"มิใช่ศัตรู"

มันเห็นว่าวิธีการทำให้ศัตรูกลับกลายเป็นมิใช่ศัตรูมีเพียงหนึ่งเดียว

นั่นคือทำให้ศัตรูกลับกลายเป็นคนตาย

...ลงมือฆ่ามัน

...ฆ่าศัตรูของมัน

ดังนั้นที่เจ็ดแห่งแผ่นดินลงมือในบัดดล

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินรวดเร็ว แต่ภูษาฟ้ามีตะเข็บรวดเร็วยิ่งกว่า

มันถูกสภาวะกระบี่ของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินทำร้าย แต่ยังข่มความเจ็บปวดไว้หันหลังให้กับฝ่ายตรงข้าม คล้ายมีที่ถือดีเปี่ยมล้น ทั้งยังหันเหหัวเรื่องยืดถ่วงเวลา หนึ่งนั้นทำให้ฝ่ายตรงข้ามบังเกิดความ

ลีกล้ำสุดหยั่งดาดไม่กล้าลงมือโดยผลีผลาม สอง เพื่อรอคอยเฮ้งเซี่ยว-เจียะกลับมา

...มีแต่เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่มีไมตรีดบหา แต่ระหว่างที่อยู่ในเมืองหลวงสะกดรอยตามอุนยิ้วระยะเวลาหนึ่ง มันล่วงรู้นิสัยใจคอของเฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นอย่างดี

เหล่านักสู้ผู้กล้าหาญปึงหึงเสี้ยวตกอยู่ในห้วงอันตราย ขอเพียงเฮ้งเซี่ยวเจียะประสบพบเหตุ ต้องไม่นิ่งดูดายเด็ดขาด

ดังนั้นภูษาฟ้ามีตะเข็บไม่อาจให้ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินล่วงรู้ว่าตัวเองรับบาดเจ็บสาหัส

...หากว่าฝ่ายตรงข้ามล่วงรู้ ต้องเร่งรีบเผด็จศึก

ดังนั้นทรวงอกของภูษาฟ้ามีตะเข็บแม้แหลกเละ ถูกสภาวะกระบี่นั้นทำลายสิ้น แต่ยังปักหลักยืนหยัด กล้ำกลืนฝืนทน ยืดเวลาออกไปให้ยาวนานที่สุด

ภูษาฟ้ามีตะเข็บเงื้อกับบังคับมิให้สายโลหิตฉีดพุ่งออกมา

มาดว่ายังปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา แต่ไม่อาจเปรียบกับความหนักหนาสาหัสของปากแผลได้

เพียงแค่การสะกดกล้ำกลืนเช่นนี้ รังแต่ทำให้อาการบาดเจ็บทรุดหนักลง

มิหนำซ้ำเมื่อถึงตอนท้าย ยังถูกปึงหึงเสี้ยวเปิดโปงออกมา

ภูษาฟ้ามีตะเข็บทราบว่า ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินหวังให้ปึงหึงเสี้ยวอ้อมมาชมดูมัน ทั้งนี้เพราะมีแต่จากแววตาของสหาย ค่อยดูออกว่ามันรับบาดเจ็บสาหัสปานใด

ทั้งนี้เพราะสหายห่วงใยในสหาย

หากสหายรับบาดเจ็บสาหัส ไม่มีเหตุผลที่ไม่แตกตื่นลนลาน

น้ำใจของสหายเป็นสิ่งที่ปกปิดไม่อยู่ กลบเกลื่อนไม่ได้

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินคิดอาศัยความรู้สึกเช่นนี้ให้เป็นประโยชน์

มันต้องการทราบว่า อาการบาดเจ็บของภูษาฟ้ามีตะเข็บเป็นอย่างไร ค่อยลงมือได้

ภูษาฟ้ามีตะเข็บเห็นปิงหึงเสี้ยวเดินเข้ามา มันก็ทราบว่าทุกประการจบสิ้นแล้ว"

ทุกประการใกล้ถูกเปิดโปงแล้ว

ดังนั้นมันต้องชิงลงมือก่อน

พริบตาที่ปิงหึงเสี้ยวตื่นตระหนก ภูษาฟ้ามีตะเข็บพลันหันควับไป ใช้ลมปราณกระบี่ของมันออกอย่างสุดกำลัง

พริบตานั้นยังรวดเร็วกว่าการเปลี่ยนแปลงของสีหน้าปิงหึงเสี้ยว และรวดเร็วกว่าการลงมือของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

แต่มันพอหันกายกลับมา ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินก็เห็นทรวงอกของมันโดยชัดตา

นั่นเป็นสภาพที่ชวนอกสั่นขวัญผวา

ทรวงอกที่แหลกเละ คล้ายกับถูกระเบิดทำลาย กลับกลายเป็นเลือดเนื้อเละเทะ

พริบตาที่เจ็ดแห่งแผ่นดินลงมือจู่โจมต่อมัน มันก็พบเห็นข้อนี้

พริบตาที่มันพบเห็นข้อนี้ พลันตีโต้เข้าไป

สภาวะกระบี่ของมันพลันเปล่งสภาวะเจิดจ้าถึงที่สุด คล้ายกับอาทิตย์พันดวงอยู่ในมือมัน

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินผลักดันอาทิตย์พันดวงตีโต้กลับไป

ภูษาฟ้ามีตะเข็บจู่โจมลงมือก่อนตาย ใช้ออกไปในอึดใจเดียว

ขณะที่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินตีโต้กลับไป ก็แน่ใจว่าภูษาฟ้ามีตะเข็บรับบาดเจ็บสาหัส

ดังนั้นมันชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ
ยามนี้ลมปราณกระบี่เผชิญกับสภาวะกระบี่แล้ว

อาทิตย์พันดวงแตกระเบิดออก

สภาวะกระบี่ที่คล้ายธารน้ำสีเงินสองสาย แตกกระจายออก คุจระลอกคลื่น

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินหน้าซีดสลด โอบกอดห่อผ้าของมันไว้ ถึงกับกอดรัดห่อผ้าแนบติดกับทรวงอก อ้าปากหอบหายใจอย่างยากลำบาก คล้ายกับเรี่ยวแรงของมันถูกสูบออกไปจนหมดสิ้น คงเหลือแต่หนังหุ้มกระดูกเท่านั้น

ภูษาฟ้ามีตะเข็บกลับหงายร่างล้มลง

ปิงหึงเสี้ยวยื่นมือประคองมันไว้

มันดวัดพัดจีบใส่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน พร้อมกับร้องคำ "รับอาวุธลับ" จากนั้นโอบอุ้มภูษาฟ้ามีตะเข็บผละจากไป

ซึ่งความจริงมันไม่ได้ซัดอาวุธลับอันใด

กระทั่งลมยังไม่ได้ผายออกมา

มันเพียงแต่กล่าวโป้ปดคราหนึ่ง

จุดประสงค์ที่กล่าวโป้ปด เพื่อแบ่งแยกสมาธิของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน คิดช่วยเหลือภูษิตฟ้ามีตะเข็บไป

มันพอเห็นอาการบาดเจ็บของภูษาฟ้ามีตะเข็บ ก็ทราบว่าภูษาฟ้ามีตะเข็บจบสิ้นแล้ว

มันต้องช่วยเหลือภูษาฟ้ามีตะเข็บไปให้จงได้

โดยไม่คำนึงถึงการจ่ายค่าตอบแทนใดๆ

ค่าตอบแทนของการช่วยคนคือ ช่วยตัวเองไม่ได้

สำหรับกับผู้คนบางคน ขอเพียงช่วยคนได้ ต่อให้ช่วยตัวเอง

ไม่ได้ ก็ไม่นับเป็นเรื่องสำคัญอันใด

ผู้คนชนิดนี้มักถูกคนทั่วไปเรียกขานเป็น "ตัวโง่งม"

แต่ในยุทธจักร คนเหล่านี้ได้รับการยึดถือเป็น "ผู้กล้าหาญ"

ที่แล้วมา ปิงหึงเสี้ยวเพียงเป็นหนอนตำราผู้หนึ่ง

หนอนตำราที่ไม่คร่ำครึงมงายผู้หนึ่ง

ยามนี้ปิงหึงเสี้ยวทราบดีว่า ตัวเองมิใช่คู่มือของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน มันยังทราบกระจ่างชัดว่า ภูษาฟ้ามีตะเข็บมิใช่คู่มือของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินมันยิ่งทราบแน่แก่ใจว่า หากว่ามันผละจากไปในบัดดลอาจยังมีโอกาสรอดชีวิต หากคิดเคลื่อนย้ายภูษาฟ้ามีตะเข็บไปต่อหน้าที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน เมื่อถึงเวลาไม่ว่าผู้ใดก็หนีไม่รอด

มันทราบกระจ่าง แต่มันยังคิดช่วยเหลือ

ทั้งนี้เพราะมันมิอาจเห็นการตายโดยไม่ช่วยเหลือ

ทั้งนี้เพราะภูษาฟ้ามีตะเข็บเป็นสหายของมัน

เมื่ออยู่ในยุทธจักร คำ "สหาย" หมายถึงทุกสิ่ง .

ในสายตาของนักสู้ผู้กล้า เพราะเพื่อสหาย ยินยอมหลั่งโลหิตศีรษะถูกปลิดปลง ขอบุกน้ำลุยไฟ แม้ตายหมื่นครั้งก็ไม่ขอบ่ายเบี่ยง

ดังนั้นอย่าได้ประหลาดใจที่นักสู้ผู้กล้าในยุทธจักร แม้ทราบว่าไม่พึงกระทำยังกระทำ ทราบดีว่าบนภูเขามีพยัคฆ์ พานขึ้นเขาพยัคฆ์

นอกจากผู้ที่แบกหน้าที่สำคัญ ยอมกล้ำกลืนฝืนอัปยศแล้ว ทั้งหมดยินยอมบุกบั่นเสี่ยงอันตราย ยินยอมตายอย่างห้าวหาญ ไม่ยอมคุกเข่ามีชีวิต

วีรกรรมที่สะท้านฟ้าดินสร้างความตื้นตันแก่ภูตเทพมากหลายอุบัติขึ้นในลักษณะนี้เอง

ทั้งนี้เพราะสหายที่แท้จริง ยินยอมร่วมทุกข์ร่วมสุข ไม่เช่นนั้น

"สหาย" ที่ว่า เพียงเป็นเพื่อนสุราและเนื้อ เพื่อสุกรสุนัขเท่านั้น
หากว่าเผชิญพบ ถือว่าเป็นโชคดีของท่าน
หากว่าพบพานมากกว่าหนึ่งคน ยิ่งเป็นวาสนาของท่าน
สหายเป็นเช่นนี้ ยิ่งอย่าว่าแต่เป็นพี่น้อง

ปิงหึงเสี้ยวตัดใจเสี่ยงชีวิต ช่วยเหลือภูษาฟ้ามีตะเข็บไป

พลังฝีมือของมันย่อมไม่สูงเยี่ยมเท่าภูษาฟ้ามีตะเข็บ แต่วิชาตัวเบาของมันเลิศล้ำยิ่ง

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไหนเลยปล่อยให้ "เหยื่อ" ของมันหลบลี้ไปโดยง่ายดาย?

ดังนั้นมันลงมือ

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินโถมไปเบื้องหน้า

อาทิตย์ของมันยังอยู่ในมือมัน

อาทิตย์ของมันสามารถระเบิดภูษาฟ้ามีตะเข็บเป็นชิ้นๆ

และสามารถระเบิดทรวงอกปิงหึงเสี้ยวเป็นโพรงใหญ่ เช่นเดียวกับที่ภูษาฟ้ามีตะเข็บได้รับ

พริบตาที่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน โน้มตัวไปเบื้องหน้า เกร็งกำลังลงมือพลันรู้สึกเย็นวาบที่ปลายจมูก

มันรีบหงายร่างไปด้านหลัง จากนั้นรู้สึกแสบร้อนที่มือซ้าย

มันรีบรวมรั้งสภาวะกระบี่มาที่มือซ้าย พริบตาที่ปวดแปลบก็ตัดทำลายทิ้ง

ยิ่มเส้า ยิ่มอ่วงอดอุทานเบาๆ ออกมามิได้

ทั้งนี้เพราะพวกมันเห็นสภาพอันน่าหวาดหวั่นสยองขวัญอีกฉากหนึ่ง

จมูกของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินพลันร่วงหลุดลงมา

พร้อมกับนั้น นิ้วนางนิ้วก้อยข้างซ้ายของมันก็ขาดสะบั้นโดยพร้อมเพรียง

สภาพเช่นนี้คล้ายกับถูกผู้คนใช้ดาบฟันขาดไป

โลหิตฉีดพุ่งออกมา

ยิ่มเส้าตะลึงลาน

ยิ่มอ่วงตัวแข็งทื่อ

แม้แต่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเอง ก็ถูกสะกดตรึงติดกับที่

ปิงหึงเสี้ยวฉกฉวยโอกาสชั่ววูบนี้ โอบอุ้มภูษาฟ้ามีตะเข็บหลบหนีออกจากห้องโถง

มันถึงกับไม่ล่วงรู้ว่า พริบตาอันกระชั้นสั้น ในห้องโถงเกิดเหตุแปรเปลี่ยนอย่างใหญ่หลวง

ปวดแปลบปลาบ

แต่อาการเจ็บปวดไม่สามารถแบ่งแยกสมาธิของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

มันพบเห็นในบัดดลว่า ตัวเองกระทำผิดอันใด

และเข้าใจโดยเร็วว่า ตัวเองเดินแต้มผิดอย่างไร

จากนั้นล่วงรู้โดยเร็วว่า ตัวเองไฉนได้รับบาดเจ็บ

สุดท้ายมันทราบกระจ่างอย่างรวดเร็วว่า ตัวเองสมควรทำอย่างไร

มันกระทำในสิ่งที่สมควรกระทำในบัดดล

เรื่องที่มันกระทำผิดคือ ประเมินภูษาฟ้ามีตะเข็บต่ำทรามไป

ตัวหนอนร้อยขา แม้ตายซากไม่แข็งทื่อ สุนัขที่จนตรอกยามลนลานแว้งกัดใส่

แต้มที่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเดินผิดคือชะล่าใจเกินไป

การตีโต้ครั้งสุดท้ายของภูษาฟ้ามีตะเข็บ ลมปราณกระบี่กลับเป็นเรื่องรองลงไป หากแต่ทุ่มเทอยู่ที่ไม้ตายอีกแขนงหนึ่ง

เป็นวิชาโยงใยความลับฟ้า

นี่คือสาเหตุที่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินรับบาดเจ็บ

ภูษาฟ้าที่มีตะเข็บใช้วิชาโยงใยความลับฟ้าออกมา

วิชาที่ไร้สีสัน ไร้สุ้มไร้เสียง ถึงกับคล้ายปรากฏคล้ายไม่ปรากฏ

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินพอโถมไปเบื้องหน้า ก็ถลำไปในร่างแหที่โปร่งใสนี้

ดังนั้นก้อนเนื้อที่ปลายจมูกถูกปาดร่วงหลุดลงมา นิ้วมือทุกนิ้วก็ถูกรัดพันไว้ ถูกฟันขาดสะบั้น

ยังดีที่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินพบเห็นแต่แรก และมีปฏิกิริยารวดเร็ว

เรื่องราวที่มันกระทำคือ ตัดสายใยที่เกลื่อนฟ้าขาดทิ้งไป

แต่มันยังคงรับบาดเจ็บ

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินห้ามโลหิตรักษาบาดเจ็บให้กับตัวเองในบัดดล

มิหนำซ้ำทางหนึ่งห้ามโลหิตรักษาบาดเจ็บ ทางหนึ่งติดตามออกไป

มันรับบาดเจ็บ สูญเสียโลหิต ถือเป็นความอัปยศอันยิ่งใหญ่ แต่ก็แน่ใจเรื่องราวสองประการ ภูษาฟ้ามีตะเข็บรับบาดเจ็บสาหัสกว่ามันปิงหึงเสี้ยวก็มิใช่คู่มือของมัน ต่อให้มันรับบาดเจ็บ สภาพอันมีเปรียบนี้ยังคงไม่เปลี่ยนแปลง

มันต้องล้างแค้นให้จงได้ ดังนั้นมันไล่ติดตามออกไป

...ตัดหญ้าต้องขุดรากถอนโคน

...ต้องฆ่าภูษาฟ้ามีตะเข็บ

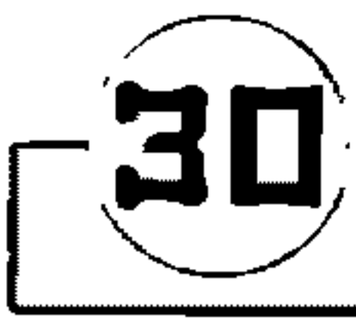

30 ยินดีที่ตายก่อน

นี่เป็นเหตุการณ์ชั่วครู่ชั่วยาม หลังจากนั้นในบริเวณกลับคืนสู่สภาพดุจเดิม

เหล่านักสู้ผู้กล้าล้วนถูกพิษเอี๋ยง ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว

ยิ่มเล้า ยิ่มอ่วง เซียวแป๊ะ เซียวซัวะ ฉั่วเซี่ยวเท้าและเตี่ยวลั้งยังยังคงควบคุมสถานการณ์ไว้

เพราะการก่อกวนของปึงหึงเสี้ยว อุนยิ้วและภูษาฟ้ามีตะเข็บสถานการณ์พลิกผันกลับกลาย ยิ่มเล้า ยิ่มอ่วงรู้สึกเสื่อมเสียหน้า แทบไม่อาจรักษาอำนาจเอาไว้

จนใจที่ยามนั้นฉั่วเซี่ยวเท้าพลันถามว่า

"ยิ่มเอี้ย (นายแซ่ยิ่ม) ยิ่มเสียว (ผู้เยาว์แซ่ยิ่ม) ตอนนี้พวกเราควรทำอย่างไร?"

ยิ่มเล้าส่งเสียงหัวร่อประหลาดพิกล กล่าวว่า

"ควรทำอย่างไร? หลังจากผ่านเหตุการณ์ครั้งนี้ คาดว่าอุนตั้งข่วย (หัวหน้าหมู่คณะแซ่อุน) ยิ่มตั้งข่วย (หัวหน้าหมู่คณะแซ่ยิ่ม) และเหล่านักสู้ผู้กล้าทั้งหลายสมควรได้คิดแล้ว"

ไม่มีผู้ใดตอบคำ

ยิ่มเล้าแค้นหัวร่อกล่าวว่า

"เป็นไร บิดาเพียงแพร่พิษเอี๋ยงใส่ทั้งหมด ยังไม่ได้ป้อนยาบ้าใบ้ให้"

ปังปุกโป๊ยพลันขู่คำรามว่า

"ผู้แซ่ยิ่ม มิต้องเปลืองเรี่ยวแรงสมองแล้ว หากเก่งกล้าสามารถก็เข้ามาฆ่ามารดาในดาบเดียว"

ยิ่มเล้าหัวร่อเฮอะฮะ ดวงตากลับทอประกายอำมหิตขึ้น

ยิ่มอ่วงพลันลอยตัวขึ้น พลิ้วลงตรงหน้าปังปุกโป๊ย เตี่ยเทียน-ยังที่รับบาดเจ็บสาหัสชิงขู่คำรามว่า

"เจ้าลูกเต่า หากเก่งกล้าสามารถก็ฆ่าเราคั่วเอี้ยด้วย"

ท่าทีของยิ่มอ่วงในตอนนี้ยังคงแฝงแววเอียงอาย

มันเพียงเลิกคิ้วเรียวงาม คล้ายยิ้มคล้ายไม่เชิงยิ้ม

แต่ขณะที่มันคล้ายยิ้มคล้ายไม่เชิงยิ้ม กลับให้ความรู้สึกพิเศษเฉพาะแก่ผู้คนชนิดหนึ่ง

เป็นความโหดเหี้ยมอำมหิต

จากนั้นมันเริ่มกระทำเรื่องราวหนึ่ง

มันล้วงมีออกมาเล่มหนึ่ง

เป็นมีดเล็กๆ ที่ประดับประดาด้วยไข่มุกอัญมณีเล่มหนึ่ง

มันใช้มีดกรีดใบหน้าของปังปุกโป๊ย

คมมีดจมลึกเข้าไปสามหุน กรีดเป็นรูปตรงและขวางสามสี่เส้นโลหิตเป็นเส้นสายหยดหยาดลงจากใบหน้าปังปุกโป๊ย

แต่ปังปุกโป๊ยกลับไม่กะพริบตาแม้สักคราเดียว กล่าวว่า

"นับเป็นทารกที่ขนอ่อนยังไม่ทันงอกเงยจริงๆ รู้จักแต่เล่นหลงเช่นนี้ มารดาผ่านห้วงความเป็นความตายยังไม่เคยเห็นมีดเล็กๆ ที่ใช้ตัดสายสะดือเล่มนี้มาก่อนหรือ?"

ยิ่มอ่วงพอฟัง ที่หน้าผากปรากฏเอ็นเขียวโปนขึ้น

มันไม่ใช้มีดอีกต่อไป

หากแต่ใช้มือ

มันยื่นมือฉีกกระชากเสื้อผ้าของปังปุกโป๊ย

ปังปุกโป๊ยพานหลับตาลง หัวร่ออย่างหดหู่กล่าวว่า

"หลานเราเชื่องเชื่อยิ่ง เปลื้องเสื้อผ้าชำระกายปรนนิบัติมารดาแล้ว"

ตั้งปุกเต็งผู้เป็นสามีไม่อาจสะกดกลั้นกลืนได้ ร้องออกมาว่า

"วิงวอนท่าน อย่าได้..."

ยิ่มอ่วงหยุดยั้งชะงักมือไว้ กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"บอกต่อไป"

ตั้งปุกเต็งงงงันวูบกล่าวว่า

"บอกอันใด?"

ปังปุกโป๊ยชิงร้องว่า

"เล่าตั้ง (คนแซ่ตั้ง) อย่าได้แสดงความขลาดเขลา มารดามีร่างกายบริสุทธิ์ ยังกลัวถูกผู้คนเห็นเป็นที่อุจาดหรือ?"

ยิ่มอ่วงพลันยื่นมือทั้งสอง ฉีกกระชากเสื้อผ้าปังปุกโป๊ยออก หยกมีดสั้นหมายตัดปลายถันของปังปุกโป๊ย

ตั้งปุกเต็งร้องเสียงโหยหวนว่า

"เราบอก เราบอกแล้ว"

ยิ่มอ่วงหยุดมือไว้ กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"ระหว่างนี้สุขภาพของข้าพเจ้าไม่สู้ดี ดังนั้นมือของข้าพเจ้ามักสั่นระริก"

จากนั้นมันกล่าวต่ออย่างแช่มช้าว่า

"ข้าพเจ้ายังไม่มีความอดทน ยามใดที่ได้รับความเสียดแทงใส่จะไม่อาจบังคับมือได้"

มันทางหนึ่งบีบเค้นทรวงอกของปังปุกโป๊ย กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"จำได้หรือไม่ ข้าพเจ้าไม่อาจรับความเสียดแทงใจ ท่านอย่าให้ข้าพเจ้ารอนาน และอย่าได้เสียดแทงใจข้าพเจ้า ทราบหรือไม่?"

ตั้งปุกเติงรับคำว่า

"ทราบแล้ว"

ยิ่มอ่วงยิ้มเล็กน้อย แสดงว่าเพิ่มพลังนิ้วบีบเค้นทรวงอกปังปุกโป๊ย

ตั้งปุกเติงกลับร่ำไห้ออกมา กล่าวว่า

"โป๊ยม่วย ท่านให้อภัยเรา เรา...เราถูกบีบคั้นบังคับ..."

ยิ่มอ่วงยิ้มเล็กน้อย แสดงว่าเพิ่มพลังนิ้วบีบเค้นทรวงอกปังปุกโป๊ยกล้ามเนื้อใบหน้าปังปุกโป๊ยพลันสั่นกระตุก เจ็บปวดจนไม่สามารถตอบคำของสามีได้

ตั้งปุกเติงรีบกล่าวว่า

"เรา....เราเข้าร่วมกับพวกท่าน ยอมรับการใช้สอย..."

ยิ่มอ่วงระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านไยไม่บ่งบอกแต่แรก ทำร้ายเรา..."

มันตวัดมือฟันมีดลง ตัดปลายถันข้างซ้ายของปังปุกโป๊ยลงมา ประกายโลหิตฉีดกระจาย ปังปุกโป๊ยเจ็บปวดจนสะท้านทั้งร่าง นางถูกพิษเอี๋ยงแทรกซึมทำร้าย ความจริงไม่อาจขยับ

เคลื่อนไหว คาดว่าเจ็บปวดถึงที่สุด ร่างกลับสะท้านขึ้นคราหนึ่ง

ตั้งปุกเต็งขู่คำรามว่า

"เจ้าลูกเต่า..."

ยิมอ่วงแสร้งเป็นแตกตื่นลนลาน กล่าวว่า

"ท่านดูเรา ยังคงพลั้งมือไป หากว่าท่านรับปากตั้งแต่แรก นางก็ไม่..."

ทันใด เงาร่างสายหนึ่งพุ่งโถมเข้ามา ด้วยระดับความเร็วถึงที่สุด

คนยังไม่บรรลุถึง พลังนิ้วห้าสายก็คว้าใส่คอหอยอย่างเร่งร้อน

คนเพิ่งบรรลุถึง ปรากฏนิ้วมืออีกห้านิ้วตะปบใส่จุดยุทธศาสตร์สำคัญของยิ่มอ่วง

คนผู้นี้ลงมือด้วยอำมหิต จุดมุ่งหมายไม่ได้อยู่ที่คร่ากุมยิ่มอ่วงหากแต่คิดปลิดชีวิตมันกับมือ

...ขอเพียงยิ่มอ่วงถูกนิ้วใดนิ้วหนึ่งกระทบใส่ ต้องเสียชีวิตทันที

อย่าว่าแต่เป็นสิบนิ้ว

ดูท่ายิ่มอ่วงต้องตายอย่างน้อยสิบครั้ง

...ไม่เพียงแต่ต้องตาย มิหนำซ้ำต้องตายอย่างอนาถ

ในยุทธจักรมีตำนานเรื่องราวที่มิใช่ท่านตายก็เป็นเราสิ้น

แต่ในตำนานเหล่านี้เต็มไปด้วยน้ำใจและคุณธรรม ความรักและความคิดคำรงคงอยู่

เหล่านี้ทำให้ระหว่างความเป็นความตายกลับกลายเป็นเรื่องราวที่น่าตื่นตัน

ยิ่มอ่วงทดบไม่พ้น

แต่มิใช่หลบเลี่ยงไม่ทันท่วงที

เพียงแต่มันทราบว่าต่อให้หลบรอดจากท่าจู่โจมครั้งแรก ก็ไม่อาจหลบรอดจากท่าจู่โจมครั้งที่สอง

ต่อให้หลบรอดจากท่าจู่โจมครั้งที่สอง ยังคงไม่อาจหลบรอดจากท่าจู่โจมครั้งที่สาม

ยิ่มอ่วงยังสังเกตสภาวะถาโถมของฝ่ายตรงข้ามออก

ฝ่ายตรงข้ามมีฝีมือสูงเยี่ยม มิหนำซ้ำเคียดแค้นมันจับใจ

แต่มันยังดูออกว่า ฝ่ายตรงข้ามถูกพิษเอี๋ยงทำร้าย

...คนที่ถูกพิษเอี๋ยงทำร้าย ยังสามารถลงมือได้

...คนที่ถูกพิษเอี๋ยงแทรกซึม ยังลงมือด้วยความร้ายกาจปานนั้น

แต่ต่อให้ร้ายกาจกว่านี้ ฝ่ายตรงข้ามยังคงถูกพิษแล้ว

ขอเพียงมันต้านทานสภาวะจู่โจมไว้ระลอกหนึ่งก็ใช้ได้แล้ว

แต่ว่ามันต้านไว้ไม่ได้ และหลบไม่พ้น

ดังนั้นมันกระทำเรื่องหนึ่ง

มันผลักไสปังปุกโป๊ยใส่คนผู้นั้น

คนผู้นั้นคือผู้วิเศษจูงวัว

ปังปุกโป๊ยเปลือยร่างท่อนบน พุ่งชนใส่ผู้วิเศษจูงวัวอย่างหักโหม

ผู้วิเศษจูงวัวส่งเสียงร้องก้อง ไม่ต้องการให้กระบวนท่าทั้งสองของตัวเองพลาดพลั้งทำร้ายปังปุกโป๊ย ได้แต่รั้งกระบวนท่ากลับอย่างสุดกำลัง

ผู้วิเศษจูงวัวถูกพิษเอี๋ยงจริง แต่มันดื่มสุราน้อยกว่าผู้อื่น ฉวยโอกาสที่ปึงหึงเสี้ยว อุนยิ้ว กับภูษาฟ้าไร้ตะเข็บสอดมือเข้ามา รีดเร้นพิษเอี๋ยงถึงตับไต ฝืนใจเกร็งลมปราณอึดหนึ่ง คิดทะลวงฝ่าออกจากวงล้อมแล้วค่อยว่ากล่าว

แต่แล้วเห็นยิ่มเส้ากับยิ่มอ่วงพบว่าไม่อาจควบคุมสถานการณ์อีกต่อไป อับอายกลายเป็นโทสะลงมือย่ำยีผู้คนเพื่อความสุขใจผู้วิเศษจูงวัวไม่อาจสะกดอดกลั้นสืบไป เห็นปังปุกโป๊ยถูกหยามอัปยศ ก็จู่โจมสังหารยิ่มอ่วงอย่างสุดกำลัง

มันมีฝีมือสูงเยี่ยม ลงมืออย่างรวดเร็ว ทั้งจู่โจมอย่างฉับพลัน ยิ่มอ่วงไม่อาจรับไว้ แต่ในมือมันยังมีปังปุกโป๊ย

ผู้วิเศษจูงวัวหลบเลี่ยงจากปังปุกโป๊ย ขณะจะรวบรวมเรี่ยวแรงโถมจู่โจมใหม่ ยิ่มอ่วงก็ผลักไสตั้งปุกเต็งเข้ามาอีก

ผู้วิเศษจูงวัวยิ่งไม่คิดทำร้ายตั้งปุกเต็ง ได้แต่รับเอาไว้

...จุดอ่อนของชาวยุทธจักรคือถือคุณธรรมบู๊ลิ้ม แต่ชาวยุทธจักรที่แท้จริง ผู้ใดไม่ถือคุณธรรม

มันพอรับตัวตั้งปุกเต็งไว้ สถานการณ์ก็จบสิ้นแล้ว

ยิ่มเส้า ยิ่มอ่วง เชียวแป๊ะ เชียวซัวะ ฉั่วเชี่ยวเท้า เตี่ยวลั้งยังลงมือต่อมันโดยพร้อมเพรียง

มันมีกำลังเพียงลำพัง

ในยุทธจักรยังมีสหายร่วมแนวของมัน จนใจที่ทั้งหมดไม่อาจช่วยเหลือมันได้

มันยังถูกพิษเอี๋ยงแทรกซึม

มันต้องรับมือผู้คนกลุ่มใหญ่

ผู้คนที่โหดเหี้ยมทารุณกลุ่มใหญ่

ผู้วิเศษจูงวัวมีนิสัยประหลาดพิกล ปกติยโสเชื่องโข แม้แต่ผู้นำหมู่คณะสร้างฝันทั้งสอง ยังเคารพมันอยู่สามส่วน กริ่งเกรงมันอยู่สามส่วน อ่อนข้อให้กับมันอยู่สามส่วน

ในบรรดาผู้คนเหล่านี้ เพียงวิจารณ์ด้านกำลังภายใน นับว่ามัน

มีพลังการฝึกปรือสูงล้ำที่สุด และมีแต่มันสามารถสะกดพิษเอี๋ยงอยู่ในตำแหน่งหนึ่ง

มันพอเห็นสภาพรอบข้าง ก็ทราบว่าจบสิ้นแล้ว

...เป็นมันเองจบสิ้นแล้ว

เมื่อจบสิ้นแล้ว มันก็ไม่ต้องการตกไปในเงื้อมมือผู้อื่น

ผู้วิเศษจูงวัวมีอาขุสูงวัย หน้าตาขี้ริ้ว รูปกายก็ผอมเล็กยิ่ง

ยามนี้มันเผชิญศัตรูรอบด้าน แต่ดูไปมันยังยโสเชื่องโขดุจเดิม

ทั้งนี้เพราะมันตกลงใจแน่วแน่ ยอมตายไม่ยอมรับความอัปยศ

ดังนั้นมันได้แต่ตาย

ผู้วิเศษจูงวัวเผชิญการจู่โจมหกด้าน ทั้งไม่ปิดป้องด้านรับ และไม่ถลันหลบเลี่ยง เพียงเกร็งลมปราณทั่วร่าง จู่โจมเป็นครั้งสุดท้าย

เป้าหมายของมันย่อมเป็นยิมอ่วง

แต่ขณะที่ยิ่มอ่วงจู่โจมเข้ามา ก็ตระเตรียมหนทางถอยไว้แต่แรก

ผู้วิเศษจูงวัวเพิ่งลงมือต่อมัน มันก็ลื่นไหลไปดุจอสรพิษ ลื่นหลบราวกับตัวหนอน

ผู้วิเศษจูงวัวจู่โจมใส่อากาศธาตุ

แต่สภาวะกลุ้มจู่โจมรอบข้าง ปรากฏช่องโหว่แห่งหนึ่งขึ้น

ผู้วิเศษจูงวัวไล่ติดตามยิ่มอ่วง พอดีหลบรอดจากการจู่โจมของผู้คนอีกห้าคน

แต่แล้วยามนั้นยิ่มอ่วงพลันลงมือดีโต้

วิชาฝีมือที่ใช้เป็นวิชากระเรียนกลางที่นาใบไผ่สาม

ผู้วิเศษจูงวัวคลี่คลายมือใบไผ่ของมัน แต่ไม่อาจหลบรอดจากเท้ากระเรียนของมัน

เท้านี้เตะใส่ชายโครงของมัน เท่ากับเตะเอาพิษเอี๋ยงที่มันสะกดเอาไว้แผ่กระจายขึ้น

ยามนั้นประจวบกับฉั่วเชี่ยวเท้าฟาดฟันดาบมาถึง
ที่ฉั่วเชี่ยวเท้าฟันใส่ เป็นมือของผู้วิเศษจูงวัว
ฉั่วเชี่ยวเท้าทราบว่า คนผู้นี้หนีไม่รอด ดังนั้นไม่รีบร้อนฆ่าฟัน
แต่ที่สร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่ฉั่วเชี่ยวเท้าคือ ดาบนี้กลับฟันศีรษะ

ผู้วิเศษจูงวัวลงมา
แน่นอน ผู้วิเศษจูงวัวเปลี่ยนจากมือเป็นศีรษะเอง
ในอภาพเช่นนี้ มันไม่ได้ดิ้นรนเพื่อความอยู่รอด หากแต่แสวงหาความตาย

แสวงหาความตายโดยเร็ว
ดังนั้นผู้วิเศษจูงวัวตายแล้ว

ยิ่มอ่วงระบายลมจากปากเบาๆ กล่าวว่า
"อีกคนหนึ่งแล้ว"
จากนั้นมันประกาศต่อทั้งหมดว่า
"นี่เป็นผลจากการต่อสู้แข็งขืน"

มาตรว่ามันฆ่าผู้วิเศษจูงวัว แต่เผชิญอันตรายสองครั้ ได้รับความตื่นตระหนก สร้างความชุ่นเคืองใจ กล่าวพลางดึงทวนยาวจากแคร่อาวุธเล่มหนึ่ง พอกล่าวคำหนึ่ง ก็ทิ่มแทงทวนใส่ศีรษะผู้วิเศษจูงวัวคราหนึ่ง

มันทิ่มแทงจนมันสมองสาดกระจาย โลหิตไหลหลั่งเนืองนอง ศีรษะหัวหนึ่งกลับกลายเป็นรูโลหิตที่ปรุพรุนไม่คล้ายเป็นศีรษะมนุษย์อีก ค่อยถามว่า

"เมื่อครู่เป็นผู้ใดลุกฮือขึ้น ร้องเรียกลูกเต่าอันใด?"
พลางชำเลืองมองเดี่ยเทียนยังที่สูญเสียมือเท้าอย่างละข้าง

ถามเสียงนุ่มนวลว่า

"เป็นท่าน?"

เดี่ยเทียนยังกลับกลายเป็นพิการ เพียงคิดใคร่ตายเท่านั้น จึงกล่าว

"ท่านหากเก่งกล้าสามารถ ก็ฆ่าเราในทวนเดียว"

ยิ่มอ่วงยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราไม่เก่งกล้าสามารถ ท่านเก่งกล้าสามารถ น่าเสียดายที่คนไม่เก่งกล้าสามารถเดี่ยวกรำทรมานคนเก่งกล้าสามารถตลอดเวลา"

จากนั้นมันกล่าวกับเหล่านักสู้ผู้กล้าว่า

"พวกท่านล้วนเก่งกล้าสามารถ ดังนั้นยังปากแข็ง เพียงแต่อีกชั่วขณะ กระดูกของพวกท่านจะแข็งราวกับดินแล้ว"

มันกล่าวถามฮวยโกวฮวดว่า

"ฟังว่าท่านมีบุตรชายคนหนึ่ง ผู้ใดเป็นบุตรชายของท่าน?"

มันจงใจเดินผ่านหน้าผู้คนทีละคน เฝ้าพินิจพิเคราะห์ พอเดินผ่านฮวยแจ้จิว คล้ายไม่ทันสังเกต จวบกระทั่งเดินผ่านไป พลันเหลียวหน้ามาถามว่า

"เป็นท่านกระมัง?"

ฮวยแจ้จิวจะอย่างไรมีอายุยี่สิบปี ไม่เคยมีประสบการณ์บู๊ล้มไหนเลยเคยผ่านเหตุการณ์เช่นนี้ ยามดับขันเป็นตาย ยิ่งแตกตื่นจนฟันในปากกระทบกันดังกึกกัก ไม่อาจตอบคำได้

ฮวยโกวฮวดตวาดเสียงทุ้มหนักว่า

"เด็กอันประเสริฐ อย่าได้สร้างความเสื่อมเสียหน้า"

ยิ่มอ่วงยิ้มอย่างลี้ลับ กล่าวว่า

"ท่านรอสักครู่ รับรองว่ามันไม่มีหน้า คนที่สูญสิ้นไปแล้ว"

ฮวยโกวฮวดตวาดด้วยโทสะว่า

"ท่านคิดทำอย่างไร?"

ยิ่มอ่วงยกนิ้วชี้แตะริมฝีปาก ส่งเสียงดังซู่คำหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านอย่าเพิ่งร้อนรุ่มวู่วาม ข้าพเจ้าเพียงแสดงให้พวกท่านชมดูว่าการไม่เชื่อฟังวาจาพวกเรามีผลสุดท้ายอย่างไร"

จากนั้นมันลงมือ

น้อยคนที่เป็นเช่นนี้

หนึ่ง นั้นน้อยคนที่ประสบสภาพเช่นนี้ ที่เห็นการตายโดยช่วยเหลือไม่ได้ มาตรว่าคับแค้นแน่นอก แต่ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว

สองต่อให้เป็นชาวยุทธจักรที่ฟันฝ่ามรสุมโลหิต ยอดนักสู้ผู้กล้าที่หลั่งเลือดเลียดมคาบ แต่น้อยคนที่เคยเห็นสภาพอันทารุณโหดร้ายเช่นนี้

สาม ชาวยุทธจักรน้อยคนที่ลงมือด้วยความเผ็ดร้อนชั่วร้ายโหดเหี้ยมอำมหิตเช่นนี้ คนออกท่องยุทธจักร ไม่ว่าผู้ใดก็เว้นช่องทางไว้จะได้พบกันในภายหน้า อย่างน้อยต้องหลีกเลี่ยงจากการกระทำเรื่องราวที่คนเทพล้วนคั่งแค้นกลางสาธารณชน เพื่อหลีกเลี่ยงจากการสะกิดความแค้นส่วนรวม ถูกผู้คนล้อมสังหารในภายหลัง

แต่ยิ่มอ่วงหาเป็นเช่นนั้นไม่

มันผิดปกติวิสัยยิ่ง

เรื่องราวที่มันกระทำในตอนนี้ คนในบริเวณต่อให้ขวัญกล้ากว่านี้ก็ทำไม่ได้

มีแต่มันที่กระทำได้

มันยังกระทำด้วยความภาคภูมิใจ

ดูจากท่าทีของมัน คล้ายกำลังปรุงแต่งผลงานศิลปะชิ้นหนึ่ง

มันกำลังประหัตประหาร

มันเปลี่ยนแปลงสถานที่จัดงานวันเกิดเป็นโรงโม่เลือดเนื้อหลังหนึ่ง

เรื่องที่ยิ่มอ่วงกระทา ไม่คล้ายเป็นการกระทำของคน

แต่ลักษณะพิเศษของคนคือ มักกระทำเรื่องราวที่มิใช่การกระทำของคน มีหน่ำซ้ำกระทำทุกวี่วัน

คล้ายกับว่าหากไม่กระทำเช่นนี้ ไม่นับเป็นผู้คน

31 ดั่งลางม่าหัตถ์

ยิ่มอ่วงร่างแปดเปื้อนโลหิต
โลหิตไม่ได้เป็นของมัน หากแต่เป็นของผู้อื่น
...เนื่องด้วยโลหิตมิใช่ของมัน มันจึงลิงโลดถึงเพียงนี้
โลหิตเป็นของผู้ถูกทำร้าย
ผู้ถูกทำร้ายคือฮวยแจ้จิว
ฮวยแจ้จิวเป็นบุตรโทนของฮวยโกวฮวด ฮวยแจ้จิวกตัญญู เชื่อฟังท่าทางฉลาดคมคาย มีอายุยี่สิบปี พลังฝีมือได้รับสืบทอดจากบิดา แต่ยังไม่เคยย่างเท้าเข้าสู่ยุทธจักร

เตี่ยเทียนยังก็เป็นศิษย์ของฮวยโกวฮวด มีนิสัยมักมากกามคุณ แต่ยังถือคุณธรรมประจำใจ เนื่องด้วยเป็นกำพร้าตั้งแต่เล็ก ได้รับการชุบเลี้ยงจากฮวยโกวฮวด ดังนั้นจงรักภักดีต่อผู้เป็นซือแป

ยิ่มอ่วงก็ไม่ได้ฆ่าพวกมัน

พวกมันยังไม่ตาย
ที่น่าอนาถคือพวกมันยังไม่ตาย
ยิ่มอ่วงกำลังลงทัณฑ์
มันถลกหนังของฮวยแจ้จิวออกมาแผ่นใหญ่ โดยที่ฮวยแจ้จิวยังไม่ตาย ทุกผู้คนสามารถเห็นฮวยแจ้จิวเจ็บปวดจนกล้ามเนื้อสั่นกระตุกเพียงแต่ยังไม่ตาย

มิหนำซ้ำยังไม่อาจส่งเสียงร้องออกมา

ยิ่มอ่วงใช้ตาบของโง้วเจ่กเชียปาดใส่ลำคอของฮวยแจ้จิว ชายหนุ่มผู้นี้ก็กลับกลายเป็นใบ้ มิหนำซ้ำกลายเป็นคนไม่มีหน้าตา จากนั้นแปรเปลี่ยนเป็นคนที่ปราศจากหนังมนุษย์

...เมื่อปราศจากหนังมนุษย์ ยังนับเป็นคนได้หรือไม่?

...บุคคลที่ดลุม "หนังมนุษย์" เช่นยิ่มอ่วง นับเป็นคนได้หรือไม่?

ฮวยแจ้จิวครุ่นคิดอะไร ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบ
แต่มันกำลังหลั่งน้ำตา
หยดน้ำตาเกลือกกลิ้งผ่านกล้ามเนื้อใบหน้าที่สั่นระริก ลื่นไหลผ่านกล้ามเนื้อลำคอที่สั่นกระตุกไหลผ่านกล้ามเนื้อทรวงอกที่สั่นสะท้าน น้ำตาที่สุกใสกลับกลายเป็นหยดโลหิตตั้งแต่แรก

สภาพของเตี่ยเทียนย้งยังเลวร้ายกว่ามันอีก เตี่ยเทียนย้งความจริงถูกฟันหนึ่งแขนหนึ่งขา เพียงหวังตายอย่างสมใจ

ยิ่มอ่วงกลับไม่ให้มันได้รับความสมใจ
มันใช้ทัณฑ์แล่เนื้อ ถึงกระดูกต่อเตี่ยเทียนย้ง
ยิ่มอ่วงสมควรเป็นผู้ชำนาญการลงทัณฑ์ ทุกตาบของมันเชี่ยวชาญช่ำชอง ถลกหนังก่อน แล้วค่อยแล่เนื้อ แล่เนื้อทั้งสิ้นสองร้อยสามสิบเอ็ดชิ้น จวบกระทั่งเตี่ยเทียนย้งเพียงหลงเหลือกระดูก

ขาวโพลงสองตากลิ้งกลอกไปมา กระทั่งน้ำตาก็ไม่มีแล้ว

ยิ่มอ่วงคล้ายสร้างสรรค์ศิลปะอันยิ่งใหญ่ชิ้นหนึ่ง ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าขอรับรองว่า วันพรุ่งนี้ท่านยังรับประทานอาหารบางอย่างได้ เพียงแต่ไม่สามารถถ่ายอุจจาระปัสสาวะ"

มันกล่าวด้วยความเชื่อมั่นอย่างเปี่ยมล้นว่า

"มิหนำซ้ำท่านในตอนนี้ต้องเข้าใจว่าข้าพเจ้ากำลังกล่าวอันใด หากท่านฟังเข้าใจ ให้ผงกศีรษะรับ"

มันยังกล่าวข่มขู่ว่า

"อย่าได้เข้าใจว่าข้าพเจ้าจัดการกับท่านเช่นนี้ ก็ไม่สามารถจัดการกับท่านอีก ท่านทราบหรือไม่ว่า หากข้าพเจ้าโรยทรายถังหนึ่งสาดน้ำถังหนึ่งใส่ท่าน ท่านจะมีความรู้สึกอย่างไร หากว่าทรายนั้นตัวจนร้อน หรือเติมถ่านลงไป และน้ำนั้นผสมพริกไทย หรือน้ำตาล จากนั้นปล่อยให้ท่านตากอยู่ใต้แสงอาทิตย์..."

เดี่ยเทียนยังผงกศีรษะในบัดดล

ยิ่มอ่วงกล่าวอีกว่า

"อย่าได้โทษว่าข้าพเจ้าตัดหลอดเสียงของท่านทิ้งไปทั้งนี้เพราะข้าพเจ้าไม่ชมชอบด่าคน และไม่ชมชอบฟังผู้อื่นด่าว่าข้าพเจ้า ไม่ว่าถ้อยคำหยาบคายใด ข้าพเจ้าล้วนไม่ชมชอบ ท่านจำได้หรือไม่ ครั้งหน้าอย่าได้ใช้ถ้อยคำเช่นนั้นด่าข้าพเจ้า...อ้อ ข้าพเจ้ากลับลืมเลือนไป ท่านไม่มีครั้งหน้าอีกแล้ว"

ผู้คนในบริเวณส่วนใหญ่ไม่กล้าชมดู
ไม่อาจหักใจชมดูได้
ในขั้นตอนถลกหนัง แม้กระทั่งฉั่วเซี่ยวเท้ากับเดี่ยวลั้งยังยัง

ไม่อาจชมดูได้

มีแต่ยิ่มเส้าที่ชมดูอย่างชื่นชมยิ่ง และเลื่อนใสยิ่ง

มันทราบว่าเพื่อนคู่หูที่อายุเยาว์กว่ามันเกือบสี่สิบปีผู้นี้ยอดเยี่ยมจริงๆ

อย่างน้อยอำมหิตกว่ามัน

เฉียบขาดยิ่งกว่ามัน

คนเหล่านี้ตกไปในเงื้อมมือยิ่มอ่วง ความหวังเพียงหนึ่งเดียวและความโชคดีอย่างยิ่งยวดคือ ตกตายโดยเร็วกว่าเดิม

มีผู้คนหนึ่งชมดูอยู่ตลอดเวลาเช่นกัน

แต่มันเบิกตาจนฉีกขาดจากกันแล้ว

มันเป็นฮวยโกวฮวด

...คนหนึ่งเป็นศิษย์รักของมัน

...คนหนึ่งเป็นบุตรชายของมัน

มันไม่ทราบว่าตัวเองก่อกรรมอันใด กลับประสบชะตากรรมเช่นนี้ ทั้งต้องชมดูกับตา

แม้แต่เชียวแป๊ะกับเชียวชัวะก็เห็นว่ายิ่มอ่วงกระทำเกินเลยไปบ้าง

...นี่ไยต้องเพาะความแค้นใหญ่หลวงปานนี้ต่อหน้าทุกผู้คน?

...ความแค้นลึกล้ำเช่นนี้ยากจะคลี่คลาย หรือว่าเป็นคำสั่งเบื้องบนให้จัดการกับคนเหล่านี้?

เชียวแป๊ะกับเชียวชัวะเคลือบแคลงสงสัยอยู่บ้าง

แต่พวกมันล้วนไม่ได้ถามไถ่

พวกมันออกท่องยุทธจักรนานปี ทั้งยังติดสอยห้อยตามปึง-เชี่ยวโฮ้วเอี้ยกับฉั่วเสี่ยงเอี้ย (มหาเสนาบดีแซ่ฉั่ว) ระยะเวลาหนึ่งสามารถจำแนกแยกแยะว่าเรื่องใดสมควรกล่าว เรื่องใดสมควรดู เรื่องใด

สมควรถาม และเรื่องใดไม่สมควรถาม ไม่สมควรกล่าว ไม่สมควรดู ไม่สมควรรับทราบ

จะอย่างไรภารกิจการมายังที่นี้ของพวกมัน คือช่วยเหลือยิ่มเล้า ยิ่มอ่วง กระทำทุกประการที่ยิ่มเล้า ยิ่มอ่วงคิดกระทำ

ทุกประการที่ไม่สมควรกระทำ ก็ไม่กระทำ

เพียงแต่พวกมันคาดคิดไม่ถึงว่า ยิ่มเล้า ยิ่มอ่วงจะจัดการสถานที่นี้จนชุ่มโชกด้วยโลหิต

คล้ายกับขุมนรกในแดนดิน

คล้ายกับลานฆ่าสัตว์ตัดชีวิต

ยิ่มอ่วงหลังจากเสร็จงานอันยิ่งใหญ่สองชิ้น มองดูมือที่เปื้อนโลหิต คล้ายยังไม่พึงพอใจ กล่าวว่า

"ก่อนที่ข้าพเจ้าจะคัดเลือกคนทดลองดาบคนที่สามข้าพเจ้าต้องการรับฟังดูก่อนว่า พวกท่านใช่ยังเป็นลูกผู้ชายอันเข้มแข็งหรือไม่?"

มิใช่ทุกผู้คนล้วนเป็นลูกผู้ชายอันเข้มแข็ง

มีบ้างบางคนอาเจียนของสกปรกในชีวิตออกมาจนหมดสิ้น

ผู้คนล้วนมีความต้องการในการดำรงชีวิต

มาตรว่ากล้าตาย ก็ไม่คิดตายในสภาพเช่นนี้

ดังนั้นยิ่มอ่วงพอถามคำถามนี้ ต้องมีคนร้องขอความกรุณายินดีรับฟังคำบัญชา

แต่แล้วยามนั้น บังเกิดเสียงโครมๆ ผู้คนสองคนหันหลังให้กับยิ่มอ่วง พุ่งชนเข้ามา

อุนมั่งเซ้งกลับจดจำพวกมันออก

...ในเมื่อเซียวแป๊ะ เซียวซัวะ ฉั่วเซี่ยวเท้ากับเตี่ยวลั้งย้งล้วนเผยโฉม คนทั้งสองนี้ปรากฏกายกลับไม่เป็นที่น่าประหลาดใจ

พวกมันความจริงจัดอยู่ในแปดจอมดาบใหญ่
พวกมันคือซิบเลี่ยงเทียนกับแพ้เจียม
เพียงแต่อุนมั่งเซ้งคิดไม่ถึงว่า พวกมันจะเข้ามาด้วย "วิธีการ" เช่นนี้

คนทั้งสองกลับกลิ้งตัวเข้ามา ราวกับถูกผู้คนเตะเข้ามาก็มิปานทอดตาทั่วยุทธจักร มิใช่ไม่มีคนโค่นสองจอมดาบใหญ่นี้ได้
หากแต่มีอายุไม่มากนัก
...มาตรว่ามีจริง ก็มิใช่เตะพวกมันเข้ามาราวลูกหนังเช่นนี้
ผู้ที่มีพลังฝีมือเช่นนี้ ทอดตาทั่วเมืองไคฮง อย่างมากมีไม่กี่คน
ในจำนวนไม่กี่คนต้องมีคนผู้นี้
คนผู้นี้คือแป๊ะโช้วปวย
ที่ข้างกายแป๊ะโช้วปวยยังมีผู้ติดตามสองคน
เป็นเซี้ยงกอยี้กับอาวเอี้ยงอี่อี่

แป๊ะโช้วปวยพอเข้ามา ก็พบว่าสภาพการณ์ผิดปรกติธรรมดาอยู่บ้าง
แป๊ะโช้วปวยคล้ายรู้สึกเหนือความคาดหมาย ดังนั้นสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง กล่าวอย่างรวบรัดหมดจดว่า
"ฟังว่าวันนี้ฮวยตั้งช่วย (หัวหน้าหมู่คณะแซ่ฮวย) จัดงานวันเกิด ข้าพเจ้าเดินทางมาอวยพรเป็นพิเศษ แต่ทีหน้าประตูมีการรักษาการณ์อย่างเข้มงวด ข้าพเจ้าเข้าใจว่าเกิดเรื่องใด รีบบุกรุกเข้ามา หากท่านทั้งหลายไม่สะดวก ข้าพเจ้าก็ไม่ขอรบกวน หลังจากอวยพรวันเกิดแล้วจะจากไป"
พลางประสานมือต่อฮวยโกวฮวด กล่าวว่า
"วันคล้ายวันเกิดของฮวยเฮีย ขอให้จีรังยั่งยืนตุจต้นสน

เนแป๊ะ"

กล่าวจบหันกายหมายจากไป ยามนั้นคล้ายเพิ่งพบเห็นภาพอันสยดสยอง ต้องงงงันวูบ ร้องโพล่งว่า

"นี่...นี่เป็นเรื่องราวใด?"

ฮวะโกวฮวดเห็นบุตรโทนตายอย่างอนาถ บังเกิดความเศร้าสลัยใจถึงขีดสุด พานตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว ส่งเสียงหัวร่อประหลาดพิกลเล่าว่า

"ไม่ต้องเสแสร้งแกล้งตัดแล้ว ท่านอวยพรวันเกิดได้ประเสริฐ"

แป๊ะโช้วปวยมีสีหน้ามึนงงสงสัย เซี้ยงกอยี้ที่ข้างกายมันพลันเลาดว่า

"ฮวยตั้งช่วย ฮู่เล้าจู้ (รองหัวหน้าหอ) เรามาอวยพรวันเกิดด้วยกุศลเจตนา ท่านกล่าววาจาให้ชัดเจนกว่านี้"

ยิ่มเล้าพลันเดินเข้ามาอย่างยิ้มแย้มกล่าวว่า

"ทั้งหมดดื่มสุราลงไป ฮวยตั้งช่วยยามยินดี กล่าวมากความปหลายประโยค แป๊ะฮู่เล้าจู้ขออย่าได้ตำหนิ"

แป๊ะโช้วปวยความจริงเข้ามาอย่างนอบน้อมถ่อมตน แต่ยามเสียหน้าท่าทีกลับคืนสู่ลักษณะเดิม

มันเปลี่ยนเป็นเกียจคร้านยิ่ง และปลอดโปร่งยิ่ง

ความเกียจคร้านและปลอดโปร่ง ความจริงกางกั้นด้วยเส้นรายใยเดียว แต่เป็นนิสัยใจคอที่ผิดแผกแตกต่างกันสองประการ

คนที่เกียจคร้านไม่ขยันหมั่นเพียรคนที่ปลอดโปร่งแม้ทำงานนวายก็สุขสบาย

แป๊ะโช้วปวยกลับเกียจคร้านอย่างงามสง่า ปลอดโปร่งอย่างยิ่งยโส

มุมปากมันปรากฏรอยยิ้มอีกครา เป็นรอยยิ้มที่เหยียดหยาม

ไม่พรั่น ไม่ยอมถูกหลอกลวงชนิดหนึ่ง กล่าวว่า

"พอดื่มสุราลงไป คงไม่ถึงกับฆ่าคนประเทืองอารมณ์กระมัง?"

ยิ่มเล้าฝันยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่เป็นหมู่คณะสร้างฝันกำลังสะสางสำนัก"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"พวกมันกำลังสะสางสำนึก ไยต้องรบกวนยิ่มเฮียกล่าววาจาพวกมันพูดไม่ได้หรือ?"

รอยยิ้มของยิ่มเล้าเต็มฝันอยู่บ้าง กล่าวว่า

"แป๊ะกงจื้อ หอลมพิรุณโปรยของท่านกับหมู่คณะสร้างฝันไม่มีการคบหาอันลึกล้ำ ความผิดถูกล้วนเกิดจากการเสนอหน้า พวกท่านยังคงยุ่งเกี่ยวกับเรื่องภายในของตัวเองเถอะ

แป๊ะโช้วปวยคล้ายพานคิดจับเจ่าอยู่ที่นี้ ยื่นมือไพล่หลังกล่าวเสียงกังวานว่า

"ทุกผู้คนเอาแต่กวาดหิมะหน้าบ้านไม่นำพาน้ำแข็งบนกระเบื้องหลังคาผู้อื่น สามารถเลี้ยงตนเองนึกถึงแต่ตนเอง เรื่องราวไม่เกี่ยวข้องกับตัวไม่วุ่นวายใจ"

จากนั้นมันกล่าวถามเชี้ยงกอยี้ว่า

"ตอนนี้เจ้าเห็นว่าสถานที่นี้คลับคล้ายอะไร?"

เชี้ยงกอยี้กลอกตาคลบหนึ่ง กล่าวว่า

"คลับคล้ายลานฆ่าสัตว์ตัดชีวิต"

แป๊ะโช้วปวยหันไปทางอาวเอี้ยงอี่อี่ ถามอย่างปลอดโปร่งว่า

"เจ้าเล่า?"

อาวเอี้ยงอี่อี่กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"คลับคล้ายนครที่ถูกไฟสงครามล้างผลาญ"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวอย่างขึงขังว่า

"เจ้าเห็นว่าฮวยตั้งช่วยใช่จะถลกหนังผู้คนตัดมือสับเท้าต่อหน้าแขกเหรื่อ เพื่อฉลองงานวันเกิดของตัวเองหรือไม่?"

จากนั้นมันกล่าวกับยิ่มเส้าว่า

"ขออภัย ที่นี้ดูไปไม่เพียงเกี่ยวพันถึงความเป็นตายของผู้คนหลายคน ต่อให้ท่านมีตำแหน่งหน้าที่ในกรมราชทัณฑ์ ด้วยคุณธรรมบู๊ลิ้มข้าพเจ้ามิอาจไม่ล่วงเกิน สืบสาวให้กระจ่างชัด"

ยิมเส้ายิ้มไม่ออกแล้ว

ยิ่มอ่วงพลันกล่าวว่า

"แป๊ะกงจี้อ ขอตัวสักครู่"

แป๊ะโช้วปวยก้าวขวางหนึ่งก้าว กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหยิบยืมตัวให้กับท่านแล้ว ท่านจะคืนให้กับข้าพเจ้าเมื่อใด?"

ยิ่มอ่วงกล่าวว่า

"แป๊ะกงจี้ด จูเก็งจ้ง (หัวหน้ากรมแซ่จู) มักเอ่ยถึงท่าน"

แป๊ะโช้วปวยยิ้มพลางกล่าวว่า

'อย่างนั้นหรือ ข้าพเจ้าก็คิดถึงมัน เพียงแต่มันอยู่ที่กรมราชทัณฑ์ ข้าพเจ้าไม่กล้าไปเยี่ยมคำนับ"

ยิ่มอ่วงกล่าวว่า

'ท่านก็เห็นแล้ว แปดจอมคาบใหญ่อยู่ที่นี้ เหตุการณ์ครั้งนี้เป็นความคิดอ่านของผู้ใด แป๊ะกงจี้อย่อมทราบดี"

คราครั้งนี้แป๊ะโช้วปวยลังเลเล็กน้อย

จุนมั่งเซ้งยังมีสติแจ่มใส เห็นว่าในสภาพเช่นนี้สมควรเอ่ยปากแล้ว

นักเลงเก่าที่ชำของผู้หนึ่งย่อมทราบว่า คำพูดที่กล่าวเฉกเช่นกับการลงมือ ในเวลาที่ไม่สำคัญ ต่อให้ท่านนิ่งเงียบงัน ปิดปากเอาไว้

ก็หาเป็นไรไม่ แต่ในช่วงเวลาสำคัญ กล่าวก่อนครู่หนึ่ง
ขณะหนึ่ง กล่าวมากหลายประโยค กล่าวน้อยไปหลายคำ
เกินไป เน้นคำพูดกว่าเดิม แสดงท่าทีรวดเร็ว มีปฏิกิริ
ส่วนสามารถพลิกฝันสถานการณ์กำหนดชัยชนะ ตัดสินค
ได้

เปรียบกับการลงมือประกระบวนท่า ถึงกับต้องเกา
เวลายิ่งกว่า

อุนมั่งเซ้งเป็นนักเลงเก่าผู้หนึ่ง

ความหมายของนักเลงเก่าคือ เป็นคนที่ผ่านคลื่
โชกโชน เคยสำเร็จและล้มเหลว หลอกลวงคนและถูกคน
ยามนี้มีแต่มันหลอกลวงคน ไม่ว่าผู้ใดก็หลอกลวงมันไม่ได้

ดังนั้นอุนมั่งเซ้งกล่าววาจาในบัดดลว่า

"แป๊ะกงจื้อ ท่านกับพวกมันใช่เป็นพวกเดียวกันห
แป๊ะโช้วปวยย้อนถามว่า
"ท่านไหนเลยเคยได้ยินว่า คนของกรมราชทัณ
หอลมพิรุณโปรย?"

อุนมั่งเซ้งถามอีกว่า
"หอลมพิรุณโปรยใช่ขึ้นตรงต่อบ้านเมืองแล้วหรือ
แป๊ะโช้วปวยไม่ตอบคำ เพ่งตาดมวาวจับจ้องมองม
"ท่าน...พวกท่านถูกสยบจุดไว้?"
"พวกเราถูกพิษเอี๋ยง"
"พิษเอี๋ยงอันใด?"
"โหงวเบ๊เอี๋ยง (โรคาห้าม้า)"
แป๊ะโช้วปวยเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า
"ที่แท้เป็นเช่นนี้"

อุนมั่งเซ้งกล่าวอีกว่า

"คนใช้ตาบเหล่านี้กับยิ่มเส้า ยิ่มอ่วง บีบบังคับพวกเราเข้าสังกัด อ้างว่าได้รับมอบหมายจากทางบ้านเมืองและหอลมพิรุณโปรย บุตรชายของฮวงเล่ายี่ถูกพวกมันถลกหนัง ผู้วิเศษจูงวัวก็ตายในเงื้อมมือพวกมัน"

แป๊ะโช้วปวยกระซากเสียงว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว"

อุนมั่งเซ้งนับว่าเกาะกุมโอกาส บ่งบอกข้อเท็จจริงต่อแป๊ะโช้วปวยทันเวลา

ดูท่าทียิ่มเส้ากับยิ่มอ่วงคิดโลดแล่นเข้ามาปิดปากอุนมั่งเซ้งถึงกับคิดฆ่ามัน

แต่ว่าพวกมันไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ

ทั้งนี้เพราะแป๊ะโช้วปวยทางหนึ่งโต้ตอบกับอุนมั่งเซ้ง ทางหนึ่งยิ้มพลางมองดูพวกมัน

รอยยิ้มดูอ่อนโยนยิ่ง

แต่ยิ่มเส้า ยิ่มอ่วง ไม่รู้สึกอ่อนโยนแม้แต่น้อย

ตรงกันข้าม กลับรู้สึกถึงรังสีการฆ่าฟัน

เป็นความรู้สึกเยียบเย็นที่หากพวกมันคิดเคลื่อนไหวโดยพลการต้องถูกเข่นฆ่าโดยไม่ละเว้น

จากนั้นยิ่มเส้า ยิ่มอ่วงได้ยินแป๊ะโช้วปวยกล่าววาจาแล้ว

น้ำเสียงของมันปลอดโปร่งยิ่ง คล้ายกับขอหยิบยืมหินเหล็กไฟจากผู้ดนก็มิปานว่า

"ผู้ใดมียาขจัดของโรคาห้าม้า?"

มันยิ้มพลางกล่าวอีกว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่ายาขจัดของโรคาห้าม้าคือสมุนไพรก่วยคี้ชุน

ันต์เลยกำหนด) นั่นเป็นใบไม้ที่ยิ่งตากแห้งยิ่งชุ่มชื้น หากถูกฝนสาด เที่ยวเฉาชนิดหนึ่ง หนอนเอี่ยงงอกเงยอยู่ในใบไม้ชนิดนี้ พวกท่าน อแพร่พิษเอี่ยง สมควรมียาผงที่บดจากใบไม้ชนิดนี้ ผู้ใดมียาผง เดจากก่วยดี้ชุน โปรดมอบต่อข้าพเจ้า"

ดูจากท่าทีของมัน คล้ายเห็นว่าผู้อื่นต้องล้วงออกมามอบต่อมัน จากน้ำเสียงของมัน ยิ่งแน่ใจว่าไม่มีผู้ใดคิดหรือกล้าปฏิเสธมันก็ปาน

มันมีความเชื่อมั่นอย่างยิ่ง

มันเชื่อมั่นเพราะมันทราบว่า ผู้อื่นล่วงรู้ผลสุดท้ายของการไม่มอบต่อมัน

...คนผู้หนึ่งสามารถควบคุมผลสุดท้ายของเรื่องราวหนึ่ง ย่อมงมีความเชื่อมั่น

ปัญหาอยู่ที่ขอเพียงฝ่ายหนึ่งยิ่งมีความเชื่อมั่น อีกฝ่ายหนึ่งรู้สึกว่าไม่มีความเชื่อมั่น

เรื่องของความเชื่อมั่น บางครั้งคล้ายพยัคฆ์สองตัวมีอาจอยู่ขาเดียวกัน

32 ตรรชนีแพลงฤทธิ์ช้า

ยิ่มอ่วงเป็นคนเอียงอายตลอดมา

แต่ในสายตาของเหล่านักสู้ผู้กล้าตอนนี้ รู้สึกว่ายิ่มอ่วงอาฆาตแค้นยิ่ง

...ความเอียงอายกับอาฆาตแค้น ความจริงเป็นเรื่องสองประการ

...แต่ในสายตาของเหล่านักสู้ผู้กล้า ไฉนเห็นว่าบุคคลที่ดูไปเอียงอาย ยามนี้กลับเพาะความอาฆาตแค้นขึ้นในใจ?

อาจบางทีเรื่องราวในโลกเป็นเช่นนี้สิ่งที่ดูไปอยู่ตรงกันข้ามสองชนิด มักรวมตัวเข้าด้วยกันได้ สมมุติเช่นน้ำกับไฟ ฟ้ากับดิน ความซื่อสัตย์กับฉ้อฉล คนดีกับคนชั่ว ถึงกับมีคนเชื่อว่า หากท่านก้าวเดินไปทางขวาตลอดเวลา สักวันหนึ่งท่านจะเดินมาทางซ้าย

ท่านใช่เชื่อหรือไม่?

ยิ่มอ่วงก็กล่าวว่า

"หากท่านคิดสอดมือยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ วันหน้าท่านต้องสำนึกเสียใจ"

มันเน้นย้ำเป็นพิเศษว่า

"สำนึกเสียใจอย่างยิ่ง"

แป๊ะโซ้วปวยหัวร่อแล้ว หัวร่อพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าชมชอบกระทำเรื่องสำนึกเสียใจ ข้าพเจ้ากระทำเรื่องสำนึกเสียใจโดยเฉพาะ"

มันกล่าวกับยิ่มอ่วง ราวกับกำลังสั่งสอนบุตรชายว่า

"คนมีชีวิตอยู่ไม่เพียงกระทำแต่เรื่องราวที่ถูกต้อง หากทุกเรื่องราวล้วนไม่เสียใจภายหลัง ยังมีรสชาติอันใด มีคนจำนวนมากบอกว่ามันกระทำการใด ไม่เคยสำนึกเสียใจมาก่อน มาตรว่าแสดงออกซึ่งความห้าวหาญ แต่ก็เป็นการพิสูจน์ว่า มันไม่เคยทบทวนการกระทำของตัวเองหรือว่าไม่มีความก้าวหน้า ผู้ที่ไม่มีความก้าวหน้า ไหนเลยรู้จักสำนึกเสียใจอย่าว่าแต่คนผู้หนึ่งต่อให้สำนึกเสียใจกลับฮึนกรานไม่ยอมรับหลอกตัวเองหลอกผู้อื่น ท่านจะทำอย่างไรได้?"

จากนั้นมันกล่าวอย่างรวบรัดหมดจดว่า

"อบรมสั่งสอนเสร็จแล้ว ท่านให้ข้าพเจ้าสำนึกเสียใจสักคราเถอะ"

แววตาของยิ่มอ่วงชั่วร้ายกว่าเดิม กล่าวว่า

"ท่านคิดเป็นวีรบุรุษ?"

แป๊ะโซ้วปวยหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"คิดเป็นวีรบุรุษมีอันใดไม่ดี คนที่เป็นไม่ได้ คิดเป็นวีรบุรุษก็เป็นไม่สำเร็จ"

จากนั้นมันกะพริบตาต่อยิ่มอ่วง กล่าวว่า

"ท่านที่นับถือคือหนึ่งในจำนวนนั้น"

ยิ่มอ่วงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ผู้ใดว่าข้าพเจ้าเป็นไม่สำเร็จ หรือว่าความซื่อสัตย์หรือโฉดชั่วมีการสลักเสลาอยู่บนใบหน้าด้วย?"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"หากเป็นเช่นนั้นก็ประเสริฐ ทุกผู้คนจารึกคำซื่อสัตย์หรือโฉดชั่วลงบนใบหน้า เพิ่มความสะดวกแก่ผู้คน"

ยิ่มอ่วงกล่าวว่า

"น่าเสียดายที่บนใบหน้าท่านไม่ได้จารึกคำวีรบุรุษ"

"แต่ท่านกลับมีโลหิตชุ่มโชกทั้งสองมือ"

ยิ่มอ่วงชี้มือไปยังแขนเสื้อของแป๊ะโช้วปวย กล่าวว่า

"โลหิต? ในตัวท่านไม่ได้แบดเปื้อนโลหิตหรือ? เพียงแต่มีบ้างบางคนปล่อยให้ผู้คนพบเห็น บางคนปกปิดไว้อย่างมิดชิด"

ที่แขนเสื้อของแป๊ะโช้วปวยกลับมีคราบโลหิตอยู่บ้าง ทั้งยังไม่แห้งกรัง

แป๊ะโช้วปวยหน้าเคร่งเครียดลง สุ้มเสียงก็เคร่งเครียด กล่าวว่า

"ท่านทำให้ผู้คนหลั่งโลหิตไม่น้อยกระมัง? คราครั้งนี้สมควรถึงรอบของท่านแล้ว"

ยิ่มเส้าหรีบสะอึกเข้ามาไกล่เกลี่ยว่า

"แป๊ะกงจื้อ ท่านไยต้องทำเช่นนี้?"

แป๊ะโช้วปวยตัดบทว่า

"ท่านมอบยาขจัดออกมา ก็ไม่ต้องทำเช่นนี้แล้ว"

ยิ่มเส้ากล่าวอย่างลำบากใจว่า

"ท่านได้ยาขจัดแล้วจะเป็นไร สมุนไพรก่วยดี้ชุนสามารถรักษาพิษเอี๋ยงโรคาห้าม้า แต่ไม่ทายขาด ต้องรับประทานตาม

กำหนดเวลา และพึ่งพาตัวยาขนานอื่นระยะยาว"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ท่านมอบยาสมุนไพรก่วยคี้ชุนมาก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว"

ยิ่มเส้าก้มศีรษะครุ่นคิดชั่วขณะ จากนั้นเงยหน้าขึ้นถามว่า

"แป๊ะกงจื้อคิดยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้จริงๆ?"

"ใช่" ยิ่มเส้าลังเลเล็กน้อย ค่อยถามอีกว่า

"ท่านไม่คำนึงถึงผลสุดท้ายจริงๆ?"

"ใช่"

ยิ่มเส้ากล่าวอย่างลังเลว่า

"ท่าน...นี่เป็นเพราะเหตุใด?"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวเสียงกังวานว่า

"ทั้งหมดล้วนเป็นสหายร่วมแนว ไม่อาจฆ่าฟันกันเอง มาตรว่าจับอาวุธเข้าหากัน ก็ต้องดำเนินการโดยยุติธรรม ไม่อาจใช้ฝีมืออันต่ำช้า"

ได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งตวาดว่า

"ประเสริฐ"

สุ้มเสียงตวาดเสียงแรกเป็นสำเนียงของสตรี สุ้มเสียงตวาดที่เบากว่าเป็นสำเนียงของบุรุษ

นี่ย่อมเป็นปุกเด็งปุกโป๊ย

เป็นตั้งปุกเด็งกับปังปุกโป๊ยสองสามีภรรยา

ยิ่มอ่วงส่งเสียงประหลาดพิกลว่า

"ประเสริฐอันใด พวกท่านทั้งสองลืมเลือนความเจ็บทางร่างกายเมื่อหรู่แล้ว?"

ปังปุกโป๊ยหัวร่ออย่างขุ่นแค้น กล่าวว่า

"ผู้แซ่ยิ่ม เจ้าสามารถเดี่ยวเข็ญทรมานมารดา แต่ไม่อาจทำให้มารดาเห็นเจ้าอยู่ในสายตา"

ยิ่มอ่วงมองดูนาง เลิกคิ้วเรียวงามทั้งคู่ขึ้น

ขณะที่คิ้วทั้งสองข้างเลิกขึ้น สีหน้ามันก็ปรากฏแววอันเฉิดฉายชั่วร้ายขนิดหนึ่ง

นี่นับเป็นเรื่องเหลือเชื่อ บนใบหน้าบุรุษก็ปรากฏวี่แววเช่นนี้ได้

ยิ่มอ่วงคิดลงมือ แต่มองดูแปะโช้วปวยก่อน

แปะโช้วปวยไม่ทราบมองดูมันหรือไม่

แปะโช้วปวยคล้ายไม่ได้มองดูผู้ใด ไม่เห็นอันใดอยู่ในสายตา

ในที่สุดยิ่มอ่วงไม่เคลื่อนไหว

ยิ่มเล้ามองดูยิ่มอ่วง เหลียวดูแปะโช้วปวย สุดท้ายกล่าวว่า

"แปะกงจื้อ เห็นแก่หน้าท่าน เราขอมอบยาขจัด..."

พลางส้วงมือไปในอกเสื้อ

แปะโช้วปวยกล่าวว่า

"รอสักครู่"

ยิ่มเล้ากับยิ่มอ่วงสบตากันวูบ ยิ่มเล้ากล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"แปะกงจื้อไม่ต้องการยาขจัดแล้ว?"

แปะโช้วปวยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ทั้งนี้เพราะที่ท่านมอบให้ในตอนนี้ มิใช่ยาขจัด"

รอยยิ้มของมันยังคงดูแคลนคนอยู่บ้าง ถึงกับหยามทั่วทั้งแผ่นดิน ปากกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"ลองนึกดู หากท่านมีเจตนามอบยาขจัดแก่ข้าพเจ้า ไฉนบอกใบ้ให้แบดจอมดาบใหญ่ก่อตั้งค่ายกลดาบสังหาร?"

เพิ่งขาดคำ กระเบื้องหลังคาแตกทำลาย ผู้คนสองคนทิ้งตัวลงมายิ่มเล้ายิ่มอ่วงถอยกายปราด เชี่ยงกอยี้กับอาวเอี้ยงอี่อี่ถลันตาม

ติดโดยกระชั้นชิด

ยิ่มเส้ากับยิ่มอ่วงพลันหยุดยั้งลงอย่างเย็นชา

เซี้ยงกอยี้กับอาวเอี้ยงอี่อี่ก็ชะงักตาม

พวกมันมองดูแป๊ะโช้วปวย แสดงว่าคิดขออนุญาตต่อแป๊ะโช้วปวย

แต่เมื่อพวกมันเหลียวหน้าไป พบว่าแป๊ะโช้วปวยตกอยู่ในวงล้อมแล้ว

ผู้ที่ทิ้งตัวลงจากกระเบื้องหลังคาเป็นเม่งคงคงกับเมี้ยวโป๊ยฮึงพวกมันรวมกำลังกับเตี่ยวลั้งย้ง ฉั่วเซี่ยวเท้า เซียวแป๊ะ เซียวซัวะ ซิบเลี่ยงเทียนและแพ้เจียม รายล้อมแป๊ะโช้วปวยเอาไว้

แปดจอมดาบใหญ่ถือดาบรวมเก้าเล่ม จ่อใส่แป๊ะโช้วปวยเป็นจุดเดียว

แป๊ะโช้วปวยหัวร่อแล้ว หัวร่อพลางถามว่า

"ในพวกท่านผู้ใดใช้ดาบรวดเร็วที่สุด?"

ทุกผู้คนมองดูแพ้เจียม

ในแปดจอมดาบใหญ่ แพ้เจียมร่างเตี้ยเล็กที่สุด แต่ประเปรียวที่สุด

ที่มันฝึกปรือ พอดีเป็นเพลงดาบห้าเสือล้างตระกูล

ดาบห้าเสือล้างตระกูลเป็นเพลงดาบล่าล้างตระกูลที่สุดในเพลงดาบยุทธจักร

ที่แพ้เจียมฝึกปรือ เป็นดาบล้างวิญญาณ ซึ่งเป็นเพลงดาบล่าล้างตระกูลที่สุดในเพลงดาบห้าเสือล้างตระกูล

มันปรารถนาใคร่ตัดประตูทวารของผู้คนในดาบเดียว

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"ท่านรวดเร็วที่สุด?"

มันกล่าวถามด้วยความกระตือรือร้นสนใจว่า

"อย่างนั้นผู้ใดชั่วร้ายที่สุด?"

เชียวชัวะแค่นหัวร่อ

คำ "เปิดฟ้าเบิกพิภพ" ฟังดูไพเราะหู แต่หากจัดการ "เปิดฟ้าบิกพิภพ" ต่อร่างกายผู้อื่น นับว่าชั่วร้ายจนต่อให้ผู้คนขึ้นฟ้าชำแรกพสุธา ก็หนีไม่พ้นหลบไม่รอดแล้ว

เพลงดาบของมันหากไม่ชั่วร้าย เดี๋ยเทียนยังก็ไม่สูญเสียหนึ่งแขน หนึ่งขาไปในชั่วพริบตาแล้ว

"ท่านเล่า?"

แป๊ะโช้วปวยหันไปทางเชียวแป๊ะ กล่าวถามว่า

"ฟังว่าเพลงดาบของท่านยากระวังป้องกันที่สุดกระมัง?"

เชียวแป๊ะไม่ได้ตอบคำ

ถึงกับกระทั่งดวงตายังไม่กะพริบ

...เพลงดาบของมันย่อมยากระวังป้องกันที่สุด .

...เพลงดาบของมันไม่ทำให้ผู้คนรู้สึกว่ามันคิดฆ่าคน เพียงเด่คล้ายคนผู้หนึ่งทักทายต่อท่านอย่างยิ้มแย้ม สัมผัสมือกับท่านอย่างสนิทสนมโอบกอดท่านอย่างกลมเกลียว

...สำหรับกับบุคคลเช่นนี้ ท่านไหนเลยระวังป้องกันมาก่อน

...สำหรับกับดาบเช่นนี้ ยิ่งยากระวังป้องกัน

"มันชั่วร้ายที่สุด"

แป๊ะโช้วปวยชี้มือไปยังเชียวชัวะ จากนั้นหันกายไปยังเมี้ยวโป๊ยฮึง กล่าวอีกว่า

"ท่านเฉียบขาดที่สุด"

เมี้ยวโป๊ยฮึงย่อมเฉียบขาดที่สุด

ดาบของมันที่อ มีรอยบิ่น มิหนำซ้ำยังขึ้นสนิม
เช่นนี้ดูไปหาแตกต่างกับดาบผ่าฟืนที่ทั้งเก่าทั้งชำรุดไม่
เพลงดาบที่สร้างชื่อให้กับมัน เรียกว่าท่าซ่อนดาบแปดทิศ
...ท่าไม้ตายทั่วไปมักเป็นกระบวนท่าปลิดชีวิตศัตรูในดราเดียว
แต่ท่าไม้ตายของมันมิใช่ท่าจู่โจม หากแต่เป็น "ดาบซ่อน"

...ดาบซ่อนเป็นท่ารับ ไหนเลยกลับกลายเป็นท่าไม้ตายที่
พลิกสถานะจากพ่ายแพ้เป็นได้ชัย ดิ้นรนหลุดรอดจากห้วงความตายได้?

...แต่ท่าไม้ตายที่เป็นท่าไม้ตายได้ เป็นเพราะมันเฉียบขาดพอ
เมี้ยวโป๊ยฮึง มิเพียงมีเพลงดาบเฉียบขาด คนก็เฉียบขาด
มันฆ่าบิดาของมันเพราะเพื่อช่วงชิงเพลงดาบที่บิดามันไม่ยอม
ถ่ายทอดแก่มัน มันยังฆ่าบุตรชายของมัน เพราะกริ่งเกรงบุตรชาย
มันเลียนเยียงมัน คิดช่วงชิงเพลงดาบลับเฉพาะของมัน
เป็นท่าซ่อนดาบแปดทิศ
"มันเฉียบขาด"
แป๊ะโซ้วปวยกล่าวพลางกวาดตาสำรวจมองทีละคน สุดท้าย
หยุดนิ่งอยู่ที่ฉั่วเซี่ยวเท้า กล่าวว่า
"ท่านประหลาด"
ฉั่วเซี่ยวเท้ากลับตอบว่า
"เราไม่ประหลาด ผู้ใดประหลาด?"

ตัวมันความจริงแปลกประหลาดอยู่แล้ว มันศีรษะใหญ่ ร่าง
อ้วนฉุทั้งขี้ริ้วทั้งอุ้ยอ้าย แต่ดาบของมันกลับเล็กเรียวจนน่าเวทนา

แต่ดาบที่น่าเวทนานี้ ไม่ทราบทำให้ผู้คนมากน้อยเท่าใดกลับ
กลายเป็นวิญญาณอนาถาที่น่าเวทนา ก่อเกิดหญิงม่าย เด็กกำพร้าที่น่า
เวทนามากน้อยเท่าใด

แป๊ะโซ้วปวยยิ้มพลางกล่าวกับซิบเลี่ยงเทียนว่า

"หากวิจารณ์ถึงความสวยงามของเพลงดาบ ย่อมนับท่านเวยงามที่สุด"

ซิบเลี่ยงเทียนกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ย่อมแน่นอน"

เพลงดาบของมันราวความฝัน

ความฝันมิใช่ความจริง หากแต่คล้ายรุ้งหลากสีสายหนึ่ง

ยามเมื่อท่านตื่นจากความฝัน ดาบเล่มนี้ก็พรากพาวิญญาณของท่านไปแล้ว

แปะโช้วปวยกล่าวอีกว่า

"ที่หลงเหลือนับท่านเลอเลิศที่สุด มันลึกล้ำสุดหยั่งคาดที่สุด"

"ท่าน" ที่ว่าหมายถึงเตี่ยวลั้งยัง

ดาบยี่สิบแปดห่าฝนของนาง ได้รับการยอมรับว่าเป็นแก่นแท้ของเพลงดาบ เป็นสุดยอดของเพลงดาบ เป็นผลงานอันเยี่ยมยอดของวิชาดาบ

ประการนี้ไม่มีผู้ใดที่ไม่ยอมรับ

ดังนั้นหากวิจารณ์ตามเพลงดาบ เตี่ยวลั้งยังนับว่าเลอเลิศที่สุด

แต่ว่าเม่งคงคงลึกล้ำสุดหยั่งคาดที่สุด

ทั้งนี้เพราะมันน้อยครั้งจะลงมือ

ยิ่งน้อยครั้งจะใช้ดาบ

หากเพียงวิจารณ์ด้านชื่อเสียง เม่งเซียงพังกับขงเบ้งกลี้ที่เป็นบรรพบุรุษของมัน ยังไม่มีชื่อเสียงเท่ากับเจ้าดาบเตี่ยวชิวเส็กผู้เป็นบิดาของเตี่ยวลั้งยัง

แต่เพลงดาบของเม่งคงคงกลับรวมปมเด่นของตระกูลเม่งกับตระกูลขง สร้างสรรค์แนวทางใหม่ขึ้น ครองตำแหน่งผู้นำของมือดาบที่ชุมนุมอยู่ในเมืองไคฮงโดยปริยาย

...ผู้นำที่ไม่มีผู้ใดกล้าท้าสู้ และช่วงชิงประกายกับมัน

ความลึกล้ำสุดหยั่งคาดในเพลงดาบของแม่งดงดง นับเป็นที่คาดคำนวณได้

แม้แต่แป๊ะโช้วปวยก็บังเกิดความรู้สึกลึกล้ำสุดหยั่งคาดต่อมัน

แต่ท่าทีของแป๊ะโช้วปวยตอนนี้ดูไปปลอดโปร่งยิ่ง

มันปลอดโปร่งจนไม่คล้ายเผชิญหน้ากับคู่มือแปดคน

คู่มือที่คิดผนึกกำลังจัดการกับมันแปดคน

หากแต่คล้ายกำลังวิจารณ์ภาพวาดแปดใบว่า ภาพใดวาดได้ดีกว่า ภาพใดมีจินตนาการสูงส่งกว่า ภาพใดที่ลายเส้นไม่ชำชองชำนาญ ภาพใดที่แข็งกระด้างไปบ้าง ภาพใดที่พลิกสภาพเหนือความคาดหมายผู้คน มันถึงกับไม่เห็นความไม่เป็นมิตรแองศัตรูอยู่ในสายตา

นี่เท่ากับว่าผู้คนที่เบื้องหน้าทั้งแปด ไม่แตกต่างกับภาพวาดแปดใบ มันจึงวิพากษ์วิจารณ์อย่างปลอดโปร่งเฉี่ยยชาเช่นนี้

แต่ที่เบื้องหน้าเป็นผู้คนแปดคนจริงๆ หาใช่ภาพวาดแปดใบไม่

ท่าทีของแป๊ะโช้วปวยนี้ พวกมันยึดถือเป็นการหยามอัปยศ

ดังนั้นเมื่อแป๊ะโช้วปวยถามว่า "พวกท่านลองคาดเดาดู ระหว่างพวกท่านเป็นผู้ใด เกาะกุมโอกาสลงมือก่อน..." พวามันก็ลงมือในบัดดล

ระหว่างพวกมัน ผู้ใดลงมือก่อน หรือว่าลงมือโดยพร้อมเพรียง?

ผู้คนจำนวนมากล้วนคิดใคร่ทราบ

ทั้งนี้เพราะยามเผชิญหน้ากับบุคคลเช่นแป๊ะโช้วปวย ผู้ใดลงมือต่อมันก่อน นับเป็นผู้มีกำลังขวัญกล้าแข็งผู้หนึ่ง

ดังนั้นทั้งหมดล้วนเฝ้ามองการตึกตรั้งนี้

แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ล่วงรู้คำตอบ

แม้แต่ผู้คนที่ชมดูการต่อสู้ครั้งนี้ ก็ไม่อาจเห็นชัดตา

พริบตานั้น ดาบที่น่ากลัวที่สุด ยากระวังป้องกันที่สุด พิเศษ

เฉพาะที่สุด ชั่วร้ายเฉียบขาดที่สุด โหดเหี้ยมอำมหิตที่สุด ชวนสยองที่สุด น่าสะท้านขวัญที่สุด และสามารถแสดงออกถึงปมเด่นที่สุดของพวกมันทั้งเก้าเล่ม ล้วนฟันใส่แป๊ะโช้วปวยโดยพร้อมเพรียง

นี่นับเป็นการต่อสู้ที่มีความสำคัญอย่างยิ่งยวดรอบหนึ่ง

ทุกผู้คนล้วนทราบว่า เฮ้งเชี่ยวเจียะเคยประลองกับแปดจอมดาบใหญ่ที่ร้านโช้วเจียะแจ เฮ้งเชี่ยวเจียะอาศัยทำเลสถานที่ ชักนำมือดาบทั้งหลายมิอาจไม่ก้าวข้ามธรณีประตู จากนั้นแยกย้ายจู่โจมทำลาย ล้มล้างค่ายกลดาบของพวกมัน

เรื่องนี้เกิดขึ้นไม่นาน แต่ก็แพร่สะบัดไปทั่วทั้งนครหลวง

เฮ้งเชี่ยวเจียะอาศัยหนึ่งดาบหนึ่งกระบี่ในมือโค่นแปดจอมดาบใหญ่ กลับเป็นข่าวใหญ่สะท้านบู๊ลิ้มประการหนึ่ง

แปดจอมดาบใหญ่ลงมือโดยพร้อมเพรียง พ่ายแพ้ครั้งหนึ่งแล้วดังนั้นคราครั้งนี้ไม่อาจพ่ายแพ้อีก

คนสามารถพ่ายแพ้หนึ่งครั้ง สองครั้ง สามคราแต่สมควรได้รับชัยชนะ ถึงกับเป็นชัยชนะครั้งสุดท้ายหรือชัยชนะทางจิตใจ ก็เป็นชัยชนะประการหนึ่ง แน่นอนหลังจากได้รับชัยชนะ ค่อยพ่ายแพ้ได้

แน่นอน หลังจากได้รับชัยชนะก็ชนะใหม่ได้ ชนะโดยไม่หยุดยั้งแต่สำหรับกับผู้ต่อสู้ ไม่อาจพ่ายแพ้ตลอดไป

หากพ่ายแพ้ต่อไป ชื่อเสียงที่ย่อยยับอัปรายังเป็นเรื่องรองลงไป ประการสำคัญคือสูญเสียความเชื่อมั่น

โดยเฉพาะคือนักรบ หากว่าจำนวนครั้งที่พ่ายแพ้เพิ่มมากขึ้นย่อมสูญเสียความคิดสัประยุทธ์ไป

ผู้พ่ายแพ้คนหนึ่ง หากต้องกรพิสูจน์ว่าตัวเองมิใช่ผู้พ่ายแพ้ได้แต่ต่อสู้ใหม่

ดังนั้นแปดจอมตาบใหญ่ไม่อาจพ่ายแพ้ได้

แต่ท่ามกลางนักสู้ผู้กล้าในห้องโถง แป๊ะโซ้วปวยยิ่งไม่อาจพ่ายแพ้ได้

แป๊ะโซ้วปวยนับเป็นผู้มาช่วยเหลือพวกมัน

เป็นผู้ช่วยเหลือเพียงหนึ่งเดียว

หากแป๊ะโซ้วปวยพ่ายแพ้ พวกมันก็จบสิ้นแล้ว

ซึ่งความจริง ขอเพียงการต่อสู้เปิดฉากขึ้น ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่คิดพ่ายแพ้

ไม่รู้ว่าผู้ใดก็คิดสัประยุทธ์ได้ชัย

อุนมั่งเซ้งย่อมจับตาดูสภาพการต่อสู้อย่างจดจ่อ

มาตรว่ามันไม่อาจช่วยเหลือได้ แต่จะอย่างไรมันเป็นชาวยุทธจักรสำหรับกับมัน การศึกษาครั้งนี้ไม่เพียงมีส่วนเกี่ยวข้องกับความปลอดภัยของมัน มิหนำซ้ำยังสะกิดความสงสัยอยากรู้ของมันขึ้น

...แป๊ะโซ้วปวยจะรับศึกอย่างไร?

...การศึกครั้งนี้ปรากฏผลเช่นใด

อุนมั่งเซ้งย่อมมุ่งหวังให้แป๊ะโซ้วปวยได้ชัย

แต่แม้กระทั่งมันยังไม่อาจทนทานรับวิธีการ "ได้ชัย" เช่นนี้

แปดจอมตาบใหญ่พอลงมือ นิ้วมือของแป๊ะโซ้วปวยก็กดประทับกับหน้าผากของเม่งคงคง

เม่งคงคงที่มีเพลงดาบลึกล้ำสุดหยั่งคาดที่สุด

จากนั้นเม่งคงคงลอยลิ่วออกไป

ค่ายกลแปดดาบแตกทำลาย แป๊ะโซ้วปวยฉกฉวยช่องว่างนี้เหินออกจากค่ายกลดาบ ก่อนที่ ยิ่มเส้า ยิ่มอ่วง จะลงมือต่อเซี้ยงกอยี้กับอาวเอี้ยง อี่อี่ แป๊ะโซ้วปวยก็จ่อนิ้วใส่หว่างคิ้วของยิ่มอ่วง กล่าวว่า

"ยาขจัด"
การต่อสู้ยุติลงแล้ว
แป๊ะโซ้วปวยได้ชัยแล้ว
อุนมั่งเซ้งสมควรรู้สึกพึงพอใจ
แต่พริบตานั้น มันกลับบังเกิดความเคลือบแคลงสงสัย
ทั้งนี้เพราะมันชมดูไม่เข้าใจ
มันย่อมทราบว่าแป๊ะโซ้วปวยเป็นยอดฝีมือ แปดจอมคาบใหญ่ก็เป็นยอดฝีมือ หากยอดฝีมือคิดเอาชัยยอดฝีมือ ย่อมต้องใช้ยอดกระบวนท่า แต่มิใช่ยอดเยี่ยมจนแม้กระทั่งมันยังชมดูไม่เข้าใจ
อุนมั่งเซ้งเองมิใช่มือชั้นธรรมดา
หากแม้กระทั่งมันเองยังชมดูไม่เข้าใจ ในบริเวณยังมีผู้ใดชมดูเข้าใจ?

ฮวยโกวฮวดเข้าใจ
...แป๊ะโซ้วปวยต้องได้ชัยแน่นอน
...แป๊ะโซ้วปวยไม่อาจสู้แพ้เด็ดขาด
...เมื่อได้ชัยจึงสามารถล้างแค้น
...ฆ่าแปดจอมคาบใหญ่ ล้างแค้นต่อยิ่มอ่วง ยิ่มเส้า
ดังนั้นฮวยโกวฮวดเพียงเห็นเม่งคงคงที่มีขุมกำลังกล้าแข็งที่สุดในแปดจอมคาบใหญ่ล้มลง ย่อมไม่เข้าใจว่าเม่งคงคงไฉนล้มลง ชู่คำรามว่า "ประเสริฐ"
แป๊ะโซ้วปวยไม่เพียงโค่นทำลายค่ายกลของแปดจอมคาบใหญ่ในชั่วพริบตา ขณะเดียวกันมันสะกดการผนึกกำลังของ ยิ่มอ่วง ยิ่มเส้าเอาไว้
ยิ่มอ่วงตกอยู่ในเงื้อมมือมัน

ฮวยโกวฮวดทราบว่านี่เป็นช่วงเวลาแห่งการล้างแค้น พลันขู่คำรามว่า

"ฆ่ามัน"

พริบตานั้น เลือดลมของมันระอุพลุ่งพลาน หากว่ามันเคลื่อนไหวได้ ยิ่มอ่วงคงตกตายในเงื้อมมือมันร้อยครั้งพันคราแล้ว

แต่ยิ่มอ่วงไม่ได้อยู่ในเงื้อมมือมัน

ยิ่มอ่วงตกอยู่ในมือแป๊ะโช้วปาย

33 หนี้แห่งน้ำใจ

ประกายตาของยิ่มอ่วง ทอแววอาฆาตแค้นอย่างประหลาด ในความอาฆาตแค้น ยังแฝงความอับจนปัญญา เดือดดาลดั่งแค้นและอับอายอัปยศ แต่ปราศจากความหวาดหวั่นพรั่นพรึงพลาดพลั้งเสียทีท้อแท้ทอดอาลัย

นี่เปรียบกับผู้พ่ายแพ้ทั่วไป คล้ายผิดแผกแตกต่างอยู่บ้าง

ฮวยโกวฮวดเฝ้าร่ำร้องว่า

"ฆ่ามัน ฆ่ามัน"

นี่คล้ายกับกริ่งเกรงว่าแป๊ะโซ้วปวยไม่ทันระวังปล่อยให้ตัวการร้ายที่โหดเหี้ยมอำมหิตนี้หนีรอดได้อีก

แป๊ะโซ้วปวยกลับกล่าวว่า

"ขอเพียงท่านมอบยาขจัดออกมา ข้าพเจ้าจะปลดปล่อยท่าน"

ฮวยโกวฮวดแผดเสียงร้องว่า

"ไม่ได้...ไม่ได้..."

เหล่านักสู้ผู้กล้าในห้องโถง ย่อมคิดเอาตัวรอด ไม่พอใจที่ฮวยโกวฮวดถือทิฐิอันดื้อรั้นอยู่บ้าง พากันร้องว่า

"มอบยาขจัดสำคัญกว่า"

"ขอเพียงได้ยาขจัด ภายหน้าค่อยคิดบัญชีกับมัน"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวย้ำคำเดิมว่า

"ท่านมอบยาขจัดออกมา ข้าพเจ้าจะปลดปล่อยท่าน"

มุมปากยิ่มอ่วงปรากฏรอยยิ้มอันลี้ลับขึ้น กล่าวว่า

"ท่านทรงอำนาจนัก"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ข้าพเจ้าสามารถฆ่าท่าน"

ยิ่มเส้ารีบกล่าวว่า

"ท่านมอบยาขจัดแก่มันเถอะ"

ยิ่มอ่วงจับจ้องมองแป๊ะโซ้วปวยอย่างยาพาเหมาะร้ายแบบหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านปล่อยมือก่อน ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าจะหยิบฉวยยาขจัดได้อย่างไร?"

ปังปุกโป๊ยชู่คำรามว่า

"ไม่อาจปลดปล่อยก่อน เด็กน้อยนี้กลอกกลิ้งยิ่ง..."

ไม่ทันขาดคำ แป๊ะโซ้วปวยก็ปลดปล่อยยิ่มอ่วง กล่าวอย่างเหยียดหยามว่า

"คาดว่าท่านไม่กล้าไม่มอบแก่ข้าพเจ้า"

ยิ่มอ่วงจัดแจงเสื้อผ้าอย่างเคียดแค้น หาได้หลบหนีไม่เพียงกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ข้าพเจ้ามิอาจไม่มอบแก่ท่าน"

พลางล้วงมือไปในอกเสื้อ ล้วงเอากล่องเล็กๆ สี,ขียวออกมาใบหนึ่ง

แกะโห้วเปวยเลิกคิ้วกล่าวว่า

"สมุนไพรก่วยคี้ชุน"

ยิ่มอ่วงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านต้องการตรวจสอบดูก่อนหรือไม่?"

แปะโช้วปวยเปิดกล่องออก พบว่าภายในมีห่อกระดาษเล็กๆ แปดห่อ มันทิ่มห่อกระดาษใบหนึ่งเป็นรูเล็กๆ ปรากฏผงสีทองจางๆ รั่วซึมออกมา ดังนั้นสูดดมดราหนึ่ง ชั่วครู่จึงกล่าว

"เป็นสมุนไพรก่วยคี้ชุน เพียงแต่ปริมาณยังไม่พอ"

ยิ่มอวงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ที่นี้มีเพียงนี้เท่านั้น สมุนไพรก่วยคี้ชุนสูญพันธุ์แต่แรก มีแต่ในจวนของฉั่วเสี่ยงเอี้ยจึงเพาะปลูกอยู่หนึ่งพันสามร้อยหกสิบเอ็ดต้น หากท่านต้องการ ก็ไปทวงถามจากเขา"

แปะโช้วปวยกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ด้วยไมตรีคบหาระหว่างข้าพเจ้ากับฉั่วเสี่ยงเอี้ยสมควรไม่มีปัญหาอันใด?"

จากนั้นประกาศต่อเหล่านักสู้ผู้กล้าว่า

"ข้าพเจ้ารับปากพวกมันว่า จะละเว้นชีวิตพวกมัน ตอนนี้พวกมันมอบยาขจัดออกมา ยังหวังให้ท่านทั้งหลายผ่อนผันละเว้นอย่าให้ข้าพเจ้าเป็นคนเสียสัจจะ"

เหล่านักสู้ผู้กล้าต้องการขจัดพิษเอี๋ยงบนร่างก่อน ดังนั้นพากันกล่าวว่า

"ทุกประการปล่อยให้แปะกงจื้อดำเนินการแทนพวกเรา"

"แปะกงจื้อเป็นผู้มีพระคุณช่วยชีวิตพวกเรา คิดทำอย่างไรก็

ทำเช่นนั้น"

ฮวยโกวฮวดกล่าวเสียงแหบพร่าว่า

"หากปลดปล่อยพวกมัน คนเหล่านี้ก็ตายเปล่าแล้ว"

อุนมั่งเซ้งคำนึงถึงสถานการณ์ใหญ่ รีบกล่าวกับมันว่า

"เล่ายี่ พวกเราสองหมู่คณะสร้างฝันไม่อาจจบสิ้นในที่นี้ และไม่อาจละเลยต่อสหายร่วมแนวที่มาอวยพรวันเกิดของท่าน"

แป๊ะโช้วปวยก็กล่าวว่า

"จองเวรไม่สิ้นสุด เมื่อใดจึงเลิกรา ทั้งหมดมิสู้เลิกแล้วกันชั่วคราว ตอนนี้ยาขจัดไม่เพียงพอ ได้แต่แก้ปัญหาเฉพาะหน้าของพวกท่าน ข้าพเจ้าจะติดต่อกับฉั่วเสี่ยงเอี้ย ขอยาขจัดมาให้กับทั้งหมดเอง"

วาจาประดานี้เท่ากับรับภาระช่วยชีวิตเหล่านักสู้ผู้กล้าเอาไว้ สร้างความตื้นตันใจแก่ผู้รับฟังยิ่ง ทุกผู้คนชิงกล่าวว่า

"แป๊ะกงจื้อ ทุกประการล้วนพึ่งพาท่านแล้ว"

แป๊ะโช้วปวย พวกเราล้วนติดค้างน้ำใจท่าน"

ฮวยโกวฮวดพึมพำว่า "อย่างนั้นหนี้บัญชีนี้จะสะสางอย่างไร?"

อุนมั่งเซ้งยังคิดเกลี้ยกล่อม ฮวยโกวฮวดก็เงยหน้าขึ้น กล่าวว่า

"ตกลง เห็นแก่หน้าแป๊ะฮู้เส้าจู้ คนในหมู่คณะสร้างฝันเราจะไม่ลงมือต่อยิ่มเส้า ยิ่มอ่วงและแปดจอมคาบใหญ่ แต่ขอเพียงพวกมันก้าวออกจากประตูใหญ่นี้หลังจากนี้พวกเราจะไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกันอีก"

วาจาประดานี้กล่าวได้ว่ากล้ำกลืนฝืนอัปยศ เห็นแก่สถานการณ์ใหญ่ มันเห็นมือดีในสังกัด ตลอดจนบุตรชายถูกย่ำยีทำร้าย หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น คงสูญเสียสติสัมปชัญญะแต่แรก แต่มันสามารถแยกแยะเรื่องราวได้โดยเร็ว แม้กระทั่งแป๊ะโช้วปวยก็ลอบโห่ร้อง

ชมเชยในใจ

ได้ยินฮวยโกวฮวดกล่าวอีกว่า

"ท่านขจัดพิษเอี๋ยงแก่เราก่อน"

เชี้ยงกอยี้พลันสอดคำขึ้น

"หากว่าท่านผิดคำสัญญา จะทำอย่างไร?"

ฮวยโกวฮวดกวาดมองมันอย่างเย็นชาแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านคล้ายกริ่งเกรงเราไม่ยอมปล่อยปละละเว้นยิ่มเส้ายิ่มอ่วงก็มิปาน"

เชี้ยงกอยี้ยักไหล่กล่าวว่า

"เราไม่สนใจยิ่มเส้ายิ่มอ่วง แต่ไม่มีผู้ใดไม่รักษาคำพูดต่อแป๊ะฮู้เส้าจู้ได้"

ฮวยโกวฮวดกล่าวว่า

"เราไม่ทำลายคำมั่นสัญญา"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"ตกลง ขจัดพิษเอี๋ยงให้กับมันก่อน"

พลางส่งมอบยาผงห่อหนึ่งให้กับอาวเอี้ยงอี่อี่

อาวเอี้ยงอี่อี่เข้าใจจิตเจตนาของมัน ถือห่อยาผงยื่นถึงริมจมูกของฮวยโกวฮวด ให้ฮวยโกวฮวดสูดดมแล้วสูดดมเล่า จากนั้นใช้นิ้วชี้แตะน้ำลาย นวดเฟ้นขมับซ้ายขวาของฮวยโกวฮวด

ฮวยโกวฮวดหลับตาลง หน้าผากปรากฏเอ็นเขียวขึ้นโปน

สมุนไพรก่วยดี้ชุนใช่ขจัดพิษเอี๋ยงโรคาห้ามาได้หรือไม่? เพียงเป็นคำร่ำลือ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เคยถูกพิษเอี๋ยง ย่อมไม่เคยเห็นประสิทธิภาพของสมุนไพรก่วยดี้ชุน

ดังนั้นทั้งหมดเฝ้ารอคอยด้วยความตื่นเต้นตึงเครียด

...หากว่าสมุนไพรก่วยดี้ชุนไม่สามารถขจัดพิษเอี๋ยง สองชั่วยาม

ให้หลัง พิษเอี่ยงจะพลุ่งขึ้นถึงขม่อม แขนขาเคลื่อนไหวได้ แต่คนจะกลับกลายเป็นคนวิกลจริต รับประทานแม้กระทั่งญาติมิตร

...หากว่าสิ่งที่ยิ่มอ่วงมอบให้ มิใช่สมุนไพรก่วยคี้ชุน อย่างนั้นสภาพของฮวยโกวฮวดก็อันตรายยิ่ง มาดราฮวยโกวฮวดสามารถขจัดพิษเอี่ยง เหล่านักสู้ผู้กล้าสามารถรักษาชีวิตไว้ชั่วคราว

...รสชาติของการถูกสยบ ยากจะทนทานรับได้

...ผู้ที่เคยเป็นผู้อ่อนแอล้วนทราบว่า ยินยอมแข็งกร้าวแตกหักไม่ขอเป็นผู้อ่อนแอ หากว่าผู้อื่นล่วงรู้ว่าท่านเป็นผู้อ่อนแอ หรือพบเห็นช่วงเวลาที่เปราะบางของท่าน อย่างนั้นผู้คนจะไม่เห็นท่านอยู่ในสายตา ต่อให้เป็นคนเดิมผ่าน ก็จะเหยียบใส่ท่านเท้าหนึ่ง

...ดังนั้นคนผู้หนึ่งพอล้มลง ต้องลุกขึ้นในบัดดล ต่อให้ลุกไม่ขึ้นทางด้านจิตใจให้ยึดถือว่าตัวเองลุกขึ้นมาแล้ว

...ท่านไม่อาจถูกผู้คนสยบไว้ตลอดไป อย่างน้อยต้องหลีกเลี่ยงจากการถูกสยบ

...เมื่อถึงคราจำเป็น ให้ชิงเป็นฝ่ายสยบ ทางที่ดีสามารถหยั่งคำนวณศัตรูออกได้

แต่ยามนี้นักสู้ผู้กล้าในงานเลี้ยงยังถูกสยบ

...ถูกพิษเอี่ยงสงบไว้

...ผู้ที่สามารถขจัดพิษเอี่ยงคือยิ่มอ่วง

...ยิ่มอ่วงตกอยู่ในเงื้อมมือแป๊ะโช้วปวย

อย่างนั้นชีวิตของฮวยโกวฮวดเล่า?

ชะตาชีวิตของมันก็เป็นเช่นเดียวกับนักสู้ผู้กล้าในห้องโถง ต้องดูว่าสมุนไพรก่วยคี้ชุนใช่เป็นสมุนไพรก่วยคี้ชุนจริงหรือไม่

ปัญหาอยู่ที่ว่า สมุนไพรก่วยคี้ชุนนี้ใช้ขจัดพิษโรคาห้าม้าได้หรือไม่?

ผลปรากฏว่า ฮวยโกวฮวดพอได้รับการถูทายาก็ล้มลง
ล้มลงกับพื้น
จากนั้นมันดีดกายขึ้น
มันเคลื่อนไหวได้ดังเดิมแล้ว

เรื่องประการแรกที่ฮวยโกวฮวดคิดกระทำเป็นอะไร?

..ใช่เป็นการล้างแค้นหรือไม่?

เรื่องแรกที่มันกระทำคืออะไร?

...คือฆ่าคน?

ผู้คนมักกระทำเรื่องที่ตัวเองคิดกระทำ แต่ก็ได้แต่กระทำเรื่องราวที่มันสามารถกระทำได้

ฮวยโกวฮวดกลั้กลืนฝืนอัปยศ ข่มความเศร้าสลด ยามนี้ฟื้นฟูเรี่ยวแรง ที่มันคิดกระทำและลงมือกระทำคืออะไร?

ฮวยโกวฮวดลงมือฆ่าคนจริงๆ
คนที่มันฆ่ามิใช่ยิ่มอ่วง และมิใช่ยิ่มเส้า
ถึงกับมิใช่แปดจอมคาบใหญ่
หากแต่เป็นศิษย์รักของมันเตี่ยเทียนยัง และบุตรรักฮวยแจ้จิว
มันฆ่าบุตรชายตัวเอง และศิษย์คนสุดท้าย ที่ยามดับขันเป็นตายกอบกู้ชื่อเสียงให้กับสำนักอาจารย์ เป็นเหตุให้ถูกสะบั้นแขนขา

นี่เป็นบุคคลที่มันไม่คิดฆ่า แต่จำต้องฆ่าทั้งสองคน
...คนมักต้องกระทำเรื่องราวที่มันไม่ชมชอบกระทำ
...คนมักชมชอบกระทำเรื่องราวที่มันทำไม่ได้
เตี่ยเทียนยังตายด้วยความสงาเหิ่ง
มันทราบแต่แรกว่าตัวเองไม่อาจมีชีวิตสืบไป ต่อให้สามารถ

มีชีวิตสืบไป ก็มิสู้ตายเสียประเสริฐกว่า

เรื่องราวถึงขั้นนี้ มันเพียงหวังตกตายอย่างสมใจ

ฮวยโกวฮวดาเล่ห์ให้มันตกตายอย่างสมใจจริงๆ

แต่ฮวยแจ้จิวไม่คิดตาย

มันยังเยาว์วัย ยังมีชีวิตไม่เพียงพอถึงกับไม่เคยมีชีวิตที่แท้จริง

มันถูกจัดการจนแทบไม่เป็นสารรูปผู้คนแต่ยังมีความหวังเดียว หวังว่ามีคนรุดมาช่วยเหลือมัน

ยามนี้มีคนรุดมาช่วยเหลือมันจริงๆ มันแม้ตกอยู่ในห้วงความปวดร้าว ยังมีสติสัมปชัญญะแจ่มใส หวังว่ามีคนช่วยให้มันฟื้นคืนสู่สภาพเดิม

แต่ฮวยโกวฮวดไม่ได้คาดคิดเช่นนั้น

มันเป็นนักเลงเก่าผู้หนึ่ง

บางครั้งนักเลงเก่าหมายความว่า คนผู้หนึ่งเห็นชี้งว่าอันใดเป็นจริง อันใดเป็นเท็จ อันใดที่กระทั่งจริงเท็จก็ไม่ต้องจำแนก

ฮวยโกวฮวดมองปราดเดียวก็ดูออกว่า ฮวยแจ้จิวจบสิ้นแล้ว

นี่เป็นสภาพความจริง

มาตรว่ามันไม่ต้องการยอมรับสภาพความจริงนี้แต่นี่จะอย่างไรเป็นสภาพความจริง

...ฮวยแจ้จิวไม่อาจมีชีวิตสืบไป

...มันได้แต่ปล่อยให้บุตรชายตายอย่างรวบรัดหมดจด

...มีแต่ให้ความรวบรัดหมดจด จึงสามารถลดทอนความเจ็บปวดรวดร้าวมากหลาย

ดังนั้นฮวยโกวฮวดพอมีความสามารถลงมือก็ฆ่าเตี่ยเทียนยังกับฮวยแจ้จิวก่อน

ฮวยโกวฮวดฆ่าศิษย์และบุตรชายของมันกับมือ

เมื่อหยาดโลหิตกระเซ็นช่าน พวกมันก็สิ้นใจตายไป
คนที่ตายแล้วไม่รู้สึกเจ็บปวดรวดร้าว
ผู้ที่ปวดร้าวกลับเป็นคนที่มีชีวิตอยู่
โลหิตไหลหลั่งจากร่างของญาติสนิทความแค้นฝังแน่นอยู่ในจิตใจมัน

เป็นความแค้นอันลึกล้ำ

ตาขาวข่องฮวยโกวฮวดกลับกลายเป็นแดงฉาน แต่สีหน้าปราศจากเค้าความพลุ่งพล่านเป็นพิเศษ หันขวับไปยังยิ่มอ่วง กล่าวว่า

"คนทั้งสองนี้ถูกท่านฆ่าทิ้ง ท่านจดจำไว้"

ยิ่มอ่วงกล่าวด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึกว่า

"ข้าพเจ้าจดจำไว้ ไม่มีผู้ใดทราบกระจ่างกว่าข้าพเจ้าว่าเป็นผู้ใดฆ่าพวกมัน"

ฮวยโกวฮวดเคลื่อนไหวได้โดยอิสระ เท่ากับพิสูจน์ยืนยันเรื่องสองประการ

ยาผงนี้เป็นสมุนไพรก่วยคี้ชุนจริง
สมุนไพรก่วยคี้ชุนสามารถขจัดพิษโรคาห้าม้า
ดังนั้นแป๊ะโช้วปวยออกคำสั่งให้ขจัดพิษเอี๋ยงให้กับทั้งหมด
วิธีขจัดคือ ให้พวกมันสูดดมผงสมุนไพรก่วยคี้ชุนคราหนึ่ง จากนั้นจุ่มยาผงเล็กน้อย ถูทากับขมับโดยแรง ก็จะคลายการสยบได้

แป๊ะโช้วปวยสั่งให้เชี้ยงกอยี้กับอาวเอี้ยงอี่อี่ลงมือช่วยเหลือ
แน่นอน ฮวยโกวฮวดก็ไม่อยู่นิ่งเฉย

...ผู้คนสามคนสามารถขจัดพิษเอี๋ยงของอีกสามคน จากนั้นรวมกำลังผู้คนหกคน ขจัดพิษเอี๋ยงของผู้คนอีกหกคน ผู้คนสิบสองคนขจัดพิษเอี๋ยงของผู้คนอีกสิบสองคน เพิ่มทวีคูณเช่นนี้ ต่อให้

ในห้องโถงมีนักสู้ผู้กล้าสองสามร้อยคน ก็จะขจัดพิษเอี่ยงได้โดยเร็ว

...เรื่องการช่วยคนสำคัญกว่า

โดยเฉพาะฮวยโกวฮวดร้อนใจเป็นพิเศษ มันไม่ต้องการให้ศิษย์ในสังกัดตกอยู่ในเงื้อมมือบุคคลอื่นอีก

ยามนั้นพลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งตวาดว่า

"อย่าได้หลงกลโจรโฉดชั่วนี้"

เสียงถึงคนถึง คนถึงกระบวนท่าถึง

นักสู้ผู้กล้าในห้องโถงล้วนผ่านคลื่นลมยุทธจักรบุกบั่นภูเขาดาบทะเลเพลิงมา ย่อมพบเห็นฉากการต่อสู้มากหลาย รับรู้ท่าไม้ตายไม่น้อย แต่ไม่เคยเห็นวิธีการต่อสู้เช่นนี้และท่าไม้ตายเช่นนี้มาก่อน

หากมีคนเคยพบเห็น อย่างนั้นมีเพียงคนผู้หนึ่งที่ใช้ออก

คนผู้นี้พอแสดงตนก็ลงมือ

มันพอลงมือ ก็จู่โจมหมัด เท้า เข่า ศอกใส่ร่างผู้อื่น แม้กระทั่งปาก ศีรษะ หน้าท้อง ตะโพก ล้วนกลับกลายเป็นอาวุธ กัดได้ก็กัดใส่ พุ่งชนได้ก็พุ่งชนใส่ทุกกระบวนท่วงท่า เปล่งประสิทธิภาพของสรีระร่างถึงขีดสุด

กระบวนท่าเหล่านี้ล้วนจู่โจมใส่คนผู้หนึ่ง นั่นคือแป๊ะโช้วปวย

นักสู้ผู้กล้าในห้องโถงพอเห็นกระบวนท่าเหล่านี้ ก็ทราบว่าผู้มาเป็นใคร

คนผู้นี้ย่อมเป็นแปดโลกบาลใหญ่กอตั๋วเมี้ย

ท่าไม้ตายเหล่านี้ย่อมเป็นแปดท่าโลกบาล

กอตั๋วเมี้ยกับผู้นำหมู่คณะสร้างฝัน มีการคบหาอย่างลึกซึ้ง มันใฉนขัดขวางไม่ให้ฮวยโกวฮวดช่วยคน ไฉนจู่โจมสังหารต่อแป๊ะโช้วปวย มิหนำซ้ำจู่โจมสังหารโดยไม่ไว้ไมตรีถึงเพียงนี้

ที่แล้วมามันนอกจากเผชิญกับศัตรูเข้มแข็งที่มีความแค้นลึกล้ำ

จะไม่ยอมใช้ท่วงท่าใดทางท่าหนึ่งในแปดท่าโลกบาลโดยพลการ ยามนี้กลับทุ่มเทใช้แปดท่าโลกบาลต่อแป๊ะโช้วปวย
หรือว่าทอดตั๋วเมี้ยกับแป๊ะโช้วปวยมีความแค้นอันลึกล้ำ?

34 ความลับในสวนร้าง

กอตั๋วเมี้ยไฉนปรากฏกายในช่วงเวลาและสภาพการณ์เช่นนี้? ไฉนพอปรากฏกายก็จู่โจมสังหารแป๊ะโช้วปวย?

คำถามรวบรัดยิ่ง แต่คำถามที่ยิ่งรวบรัดยิ่งยากตอบได้

สมมติเช่นมีคนถามว่า คนมีชีวิตอยู่เพื่ออะไร? คนหลังจากตายแล้วไปยังที่ใด? คนถือกำเนิดมาได้อย่างไร? เหล่านี้เป็นคำถามที่รวบรัดยิ่ง แต่ยากจะตอบได้ มิหนำซ้ำคำตอบของแต่ละคนล้วนไม่ตรงกัน

ยังมีคำถามที่ดูไปคล้ายซับซ้อน คำตอบกลับรวบรัดยิ่ง ทั้งนี้เพราะทุกเรื่องราวที่ซับซ้อนในโลก ต้นตอล้วนรวบรัดยิ่ง

ต่อให้เป็นคำถามเดียวกัน ก็มีคำตอบที่ทั้งรวบรัดทั้งซับซ้อน สมมติเช่นคำถามที่ว่า "คนมีชีวิตอยู่เพื่ออะไร? ท่านสามารถตอบอย่างรวบรัดว่า "เพื่อหน้าที่" และสามารถยกอ้างคุณค่าความหมายของการมีชีวิตอยู่อย่างกว้างขวาง ยังมีคำถามที่ว่า 'คนหลังจากตาย

เล้วไปยังที่ใด?" คำตอบเพียงพอกับการให้คาสนาต่างๆ ถกเถียงวุ่นวาย เต่ก็สามารถย้อนถามว่า "ผู้ใดทราบได้?"

ทั้งหมดล้วนไม่ทราบว่า กอตั่วเมี้ยที่ไล่ติดตามย่อเชียวย้อ งอกไปไฉนย้อนกลับมา และไม่ทราบว่ามันไฉนสร้างความลำบากแก่ เปะโช้วปวย

กอตั่วเมี้ยเองทราบกระจ่างดี
ปัญหามิใช่อยู่ที่มัน หากแต่อยู่ที่แปะโช้วปวย
ปัญหาดูไปดคล้ายรวบรัด แท้ที่จริงไม่รวบรัดเด็ดขาด
คำถามที่ไม่รวบรัดเด็ดขาด ยากที่จะรับมือได้

แปดโลกบาลใหญ่กอตั่วเมี้ยเจ้าชู้กรุ้งกริ่ง

ความเจ้าชู้กรุ้งกริ่งแบ่งเป็นสองชนิด หนึ่งคือเข้าใจว่าตัวเอง จ้าชู้ หนึ่งคือการแสดงออกถึงความเจ้าชู้

การเข้าใจว่าตัวเองเจ้าชู้ ที่แท้จริงไม่เจ้าชู้ แต่ไม่ชอบอวดโอ่ ว่าตัวเองเจ้าชู้อย่างไร

บุคคลประเภทที่สองเป็นความเจ้าชู้ที่แท้จริง แต่กลับไม่ ปริปากเอ่ยถึง

จนใจที่กอตั่วเมี้ยเป็นบุคคลประเภทแรก

ไม่ว่าผู้ใดก็ทราบว่า ฮูหยินของกอตั่วเมี้ยนามตังแก่ชิว มี หน้าตาขี้ริ้ว ทั้งยังดุร้ายยิ่ง กอตั่วเมี้ยพานสูงส่งสง่า ไม่คู่ควรกับ ตังแก่ชิวยิ่ง

กอตั่วเมี้ยกับตังแก่ชิวกล่าวได้ว่าเป็นคู่ครองที่แปลกประหลาด คู่หนึ่ง

แต่ตังแก่ชิวมีชื่อเสียงเกียรติภูมิในยุทธจักร นางเป็นบุคคล ทนของผู้นำสมาคมผู้ท้าวหาญตังเต้งไง้

ดังแก่ชิวรักชอบกอตั่วเมี้ย กอตั่วเมี้ยก็ตื้นตันต่อกุศลเจตนาของดังแก่ชิวยิ่ง

แต่ตื้นตันส่วนตื้นตัน ความตื้นตันมิใช่ความรัก แม้กระทั่งการชมชอบก็มิใช่ความรัก อย่าว่าแต่ความตื้นตัน

ดังแก่ชิวทุ่มเทใช้ความสัมพันธ์ประดามีของนาง ทำให้กอตั่วเมี้ยมีชื่อเสียงขึ้นทีละน้อย ในที่สุดสามารถช่วงชิงตำแหน่งหนึ่งในยุทธจักร กล่าวไปประหลาดนัก กอตั่วเมี้ยสูงส่งสง่า เค้าใบหน้าโอ่อ่าอาจหาญ แต่กลับไม่สมมาดปรารถนา สร้างความคับข้องใจแก่มันยิ่ง

ตอนนั้นมันได้แต่อธิบายว่ามันโชคไม่ดี

มันเป็นบุคคลที่ไม่มีลายมือ

มันหน้าตางามสง่า แต่มือทั้งสองข้างไม่มีลายมือแม้แต่น้อย

แม้แต่จูก้วะชิงแชที่เคยดูลายมือของมัน ยังอดกล่าวมิได้ว่า "ท่านความจริงเป็นคนที่ตายแล้ว ไฉนยังมีชีวิตถึงบัดนี้?"

อาจบางทีดวงชะตาของมันไม่รับกับโชคชะตา ดังนั้นจึงไม่ประสบความก้าวหน้า แม้แต่บุคคลที่เข้มแข็งเช่นกอตั่วเมี้ยยังต้องครุ่นคิด ที่แท้ดนอยู่ในยุทธจักรความโชคดีมีความสำคัญกว่าความสามารถและความเพียรพยายามอีก

แต่หลังจากที่มันพบกับดังแก่ชิว คาดว่าดวงชะตาเกื้อกูลกัน นับแต่นั้นกอตั่วเมี้ยก็เริ่มไต่เต้าขึ้นไป ทำให้มันได้คิดว่า การอยู่ในยุทธจักรขอเพียงสามารถยืนหยัดมัน ผูกสัมพันธ์เป็นอย่างดี อาจมีความสำคัญกว่าความสามารถที่แท้จริงอีก

แต่ดังแก่ชิวหาได้คาดคิดเช่นนี้ไม่

นางยึดถือกอตั่วเมี้ยเป็นเช่นบุตรชายของตัวเอง

นางให้การสนับสนุนมัน

นางทราบว่ามันมีความรู้ความสามารถ มีพลังซ่อนเร้นที่จะ

นำความสำเร็จมาสู่ตัวเอง

ดังนั้นดังแก่ชิวขุดคุ้ยปมเด่นของกอตั่วเมี้ยขึ้นมา สร้างสรรค์บุคลิกของมันขึ้นก่อน ค่อยขอให้สหายร่วมแนวเผยแพร่ลักษณะพิเศษของมันออกไป

ดังนั้นกอตั่วเมี้ยมีชื่อเสียง ได้รับขนานฉายาเป็นแปดโลกกบาลใหญ่

ดังแก่ชิวกลับไม่เห็นว่า ความโชคดีและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลเป็นเครื่องกำหนดวิถีชีวิต หากแต่ขึ้นอยู่กับวิธีการสะสางเรื่องราว

นี่สมมุติเช่นกอตั่วเมี้ยความจริงเป็นดวงดาวอันเรืองรองดวงหนึ่ง เพียงแต่ต้องชักจูงให้ผู้คนแหงนมองดูดาว ขั้นตอนนี้เกรงว่าต้องดับโคมไฟดวงอื่นไป

นางจัดการดับ "โคมไฟ" อื่นที่บาดตาไปจริงๆ

ยอดฝีมืออายุเยาว์ที่ผุดขึ้นมาพร้อมกับกอตั่วเมี้ยสี่คน ล้วนถูกดังแก่ชิวใช้สอยคนในสมาคมผู้ห้าวหาญกำจัดไป

ในจำนวนนั้นมีอยู่สองคน ที่กอตั่วเมี้ยลงมือด้วยตัวเอง

คนทั้งสองก็เป็นคนต่ำช้าในยุทธจักร

ขณะที่กอตั่วเมี้ยตกยาก มันฝึกฝีมือกว่าตอนนี้ คนก่อนที่จะมีชื่อเสียง มักมุ่งมั่นจดจ่อ และพากเพียรพยายามกว่าเดิม เมื่อประสบความสำเร็จ มีความเป็นอยู่ครึกครื้นเกินไป ไหนเลยมีเวลามานะบากบั่นเพื่อก้าวล้ำนำหน้า?

กอตั่วเมี้ยก็ไม่มีข้อยกเว้น

ขณะที่มันโชคไม่ดี พานเผชิญกับคู่มือที่กล้าแข็ง แต่ละครั้งล้วนเพลี่ยงพล้ำในท่าเดียว ประสบความพ่ายแพ้

แต่ดังแก่ชิวคอยชี้แจงแนะนำ กำหนดเวลาสถานที่และความ

สัมพันธ์ของบุคคลที่มีเปรียบ ทำให้กอตั่วเมี้ยประสบชัยชนะครั้งแล้วครั้งเล่า ยอดฝีมืออายุเยาว์สองคนนั้นก็ถูก "กำจัด" ไปในลักษณะนี้

ดังนั้นกอตั่วเมี้ยมีที่ดเสียงเกริกไกรระยะเวลาหนึ่ง

ตังแก่ชิวไม่เชื่อโชคชะตาและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลจนเกินไป เป็นเพราะนางครอบครองสิ่งเหล่านี้แล้ว

คนผู้หนึ่งไม่ได้ครอบครอง จะไม่ทะนุกนอม มีแต่ไม่เคยครอบครอง หรือกำลังจะสูญเสีย ค่อยมุ่งหวังต้องการ

ความโชคร้ายของตังแก่ชิวอยู่ที่นางมีหน้าตาขี้ริ้ว ดังนั้นนางต้องเฉลียวฉลาด

แต่คนผู้หนึ่งต่อให้เฉลียวฉลาดกว่านี้เรื่องของความรักไม่แน่ว่าจะมีหนทางเลือกที่ชาญฉลาด

ตังแก่ชิวหวังได้ตัวกอตั่วเมี้ยให้จงได้ กอตั่วเมี้ยก็สำนึกในบุญคุณน้ำใจ แต่งงานอยู่กินกับตังแก่ชิว

เมื่อเป็นเช่นนี้ กอตั่วเมี้ยมีชื่อกระเดื่องดังกว่าเดิม มิหนำซ้ำคนพออิ่มหนำสำราญ จะบังเกิดกิเลสตัณหา แม้แต่กอตั่วเมี้ยก็ไม่มีข้อยกเว้น

ช่วงเวลานั้นมันพบพานย่อเชี่ยวย้อ

ทั้งสองไม่เพียงแต่พอแรกพบก็ถูกชะตา แค้นที่รู้จักกันสายเกินมิหนำซ้ำย่อเชี่ยวย้อยังเป็นความ "เจ้าชู้" เพียงหนึ่งเดียวของกอตั่วเมี้ย

แต่กอตั่วเมี้ยไม่อาจละทิ้งตังแก่ชิว

พฤติการณ์นี้ไม่เพียงเป็นที่หยามประณามของผู้คน กอตั่วเมี้ยเองก็ทำไม่ได้ มิหนำซ้ำมันไม่มีกำลังขวัญกระทำ

ยามปรกติแล้ว กอตั่วเมี้ยก็เป็นเช่นเดียวกับบุรุษทั่วไป บ่งบอกว่าตัวเองเจ้าชู้อย่างไร แต่ในสภาพความเจริง มันไม่มีราคีคอกท้อหรือสัมพันธ์สวาทอันใด

ดังนั้นย่อเชี่ยวฮ้อกลายเป็นเครื่องพิสูจน์ยืนยันถึงแรงดึงดูดใจของมัน

มันไม่อาจสูญเสียนาง

มันรู้จักกับเล่าเทียนเอี้ย (สวรรค์เบื้องบน) ที่เน้ยอี้ง (สวนปทุม) สวรรค์เบื้องบนเป็นฉายาของย่อเชี่ยวฮ้อ

ขณะที่มันรู้จักนาง ก็ได้ยินชื่อลือกระฉ่อนของนางมานาน แต่ตอนที่นางปรากฏกาย มันไม่อาจเห็นนางชัดตา

ทั้งนี้เพราะมันเมามายแล้ว

มันกำลังดื่มสุรากับอุนมั่งเซ้งและฮวยโกวฮวด

มันมีความสามารถในเชิงสุราจำกัดยิ่ง พอดื่มสุราลงไปสามจอกก็เมามายแล้ว

เมื่อสวรรค์เบื้องบนก้าวชดช้อยออกมา กอตั่วเมี้ยถึงกับตาลายพร่าพราย ลิ้นพองคับปาก คนก็ยืนไม่มั่น

มันสำรอกน้ำขมออกมา ถึงกับอาเจียนใส่กระโปะงของย่อเชี่ยวฮ้อ

หลังเหตุการณ์ผ่านพ้น อุนมั่งเซ้งกับฮวยโกวฮวดล้วนแสดงความเห็นตรงกันว่า หากกอตั่วเมี้ยไม่เมามาย ไม่อาเจียน ย่อเชี่ยวฮ้อไม่แน่ว่าจะรักชอบกอตั่วเมี้ย

นี่เป็นเพราะกอตั่วเมี้ยอาเจียน ทั้งยังมีสภาพราวกับดินเหลวกองหนึ่ง

ย่อเชี่ยวฮ้อเห็นบุรุษที่ใหญ่โตผู้หนึ่ง กลับร่ำไห้ด้วยความเศร้าเสียใจต้องใจอ่อนลง ซึ่งความจริง สตรีที่ยึดอาชีพเช่นนาง ยังมีบุรุษใดไม่เคยพบพาน ตอนพบหน้ามักก่อกำแพงขึ้นในจิตใจก่อน แต่กอตั่วเมี้ยเมามายไม่ได้สติ รู้จักแต่ยกมือปิดหน้า สะอื้นไห้อยู่ข้างกายนาง ดังนั้นย่อเชี่ยวฮ้อใจอ่อนลง จนกลับกลายเป็นหวั่นไหวใจ

...นางไม่เคยพบพานบุรุษที่ใหญ่โตใดร่ำไห้เช่นนี้มาก่อน
อย่าว่าแต่บุรุษที่มีเปลือกนอกโอ่อ่าอาจหาญเช่นนี้
หลังจากนั้นฮ่อเชี่ยวฮ้อกลับกลายเป็นผู้รู้ใจของกอตั่วเมี้ย
ตอนนั้นฮ่อเชี่ยวฮ้อกลับกลายเป็นผู้รู้ใจของกอตั่วเมี้ย

ตอนนั้นฮ่อเชี่ยวฮ้อมักลูบคลำผมเผ้าของกอตั่วเมี้ย หลับตารำพันเรียกหา "แปดใหญ่"

แต่กระดาษไม่สามารถห่อไฟได้ ในที่สุดเรื่องราวล่วงรู้ถึงหูดังแก่ชิว

ดังแก่ชิวมีโทสะแล้ว
ดังแก่ชิวพอมีโทสะ ก่อตัวเมี้ยก็บังเกิดความระย่นย่อแล้ว
หากว่ามันคิดคลุกคลีกับฮ่อเชี่ยวฮ้อสิบไป มิใช่ทำไม่ได้ เพียงแต่มันไม่เพียงดิดค้างดังแก่ชิว มิหนำซ้ำยังไม่สามารถหยั่งเท้าอยู่ในสมาคมผู้ห้าวหาญ ถึงกับเป็นศัตรูกับบู๊ลิ้มส่วนรวม

บางครั้งมันครุ่นคิด เรามีสัมพันธ์สวาทเกี่ยวข้องใดกับคุณธรรมบู๊ลิ้ม หากพวกท่านตบแต่งสตรีขี้ริ้วเช่นนี้เป็นารรยา ไม่แน่ว่าจะและเลิมบุปผาที่เบื้องนอกด้วย อย่างนั้นเราไฉนทำไม่ได้?

กอตั่วเมี้ยไม่ยินยอมพร้อมใจ แต่ไม่กล้าทุนหันพลันแล่น ทั้งนี้เพราะมันคำนึงนึกถึงดังแก่ชิว

...หากปราศจากดังแก่ชิว มันก็ไม่มีทุกวันนี้
มันยังเกรงกลัวดังแก่ชิว
ดังนั้นมันได้แต่หลบหน้า
มันคิดหลบหน้าฮ่อเชี่ยวฮ้อ
เพราะเหตุนี้มันกับฮ่อเชี่ยวฮ้อกลับกลายเป็นคู่แค้นคู่หนึ่ง
ซึ่งความจริง หากแยกแยะโดยละเอียด จะพบว่าในโลกมี "คู่แค้น" มากกว่า "คู่รัก" มิหนำซ้ำมีมากกว่ามากนัก

ดราครั้งนี้ย่อเชี่ยวฮ้อมาอวยพรวันเกิดของฮวยโกวฮวดมีสาเหตุ
ะการหนึ่ง นั่นคือนางคิดอาศัยโอกาสนี้ ดูว่าพบพานกอตั่วเมี้ย
อไม่

สดท้ายพบพานแล้ว

ผลของการพบพานคือ กอตั่วเมี้ยดิดหลบหน้าอีก

หลังจากที่ปักปุงโป๊ยผู้เป็นภรรยาของตังปุกเตียงสอดมือ
เมาก่อกวน ทั้งหมดล้วนทราบกระจ่างแก่ใจว่า ย่อเชี่ยวฮ้อเสียใจ
าเดิม ร่ำไห้จากไป

กอตั่วเมี้ยหวนนึกถึงน้ำใจไมตรีที่ย่อเชี่ยวฮ้อมีต่อมัน ต้อง
ง่อนลง

เมื่อใจอ่อนต้องหวั่นไหวใจ

หวั่นไหวใจกลายเป็นความรัก

กอตั่วเมี้ยติดตามย่อเชี่ยวฮ้อไปโดยกระชั้นชิด

ย่อเชี่ยวฮ้อพุ่งปราดออกจากบ้านตระกูลฮวย ลดเลี้ยวถนน
งสายเห็นสวนร้างหลังหนึ่ง ก็กระโดดปราดเข้าไป

เมื่อกอตั่วเมี้ยติดตามออกไป เหลือบเห็นเงาหลังอ้อนแอ้น
งย่อเชี่ยวฮ้อข้ามกำแพงล้อมที่ปรักหักพังเข้าไป

ก่อตั่วเมี้ยก็พุ่งปราดเข้าไป เห็นหญ้าท่วมรกร้าง ต้นไม้
นขนัดเศษกระเบื้องเกลื่อนกลาด มันค้นหาจนทั่วยังไม่พบเห็น
เชี่ยวฮ้อได้แต่ร้องเรียกเบาๆ ว่า

"เชี่ยวฮ้อ เชี่ยวฮ้อ"

มันพลันรู้สึกร้อนผะผ่าวที่ต้นคอ พอยกมือลูบคลำ ก็สัมผัส
ความเปียกชื้น

...หรือว่าฝนตกแล้ว?

กอตั่วเมี้ยเงยหน้าขึ้น ก็พบเห็นต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง

ท่ามกลางกิ่งใบอันแน่นขนัด มีคนอาศัยอยู่

เป็นย่อเชี่ยวฮ้อ

ย่อเชี่ยวฮ้อซ่อนตัวอยู่บนต้นไม้ เห็นกอตั่วเมี้ยค้นหานางน้ำตานางก็หยดหยาด พอดีหยดหยาดลงบนต้นคอกอตั่วเมี้ยกระตุ้นให้กอตั่วเมี้ยแหงนเงยหน้าขึ้น

เห็นกอตั่วเมี้ยแหงนคอตั้งบ่าอ้าปากค้าง คล้ายเชื่องซึมโง่งมอดหัวร่อคิกมิได้

คนที่ร่ำไห้ได้โดยง่าย มันชมชอบหัวร่อ

พวกนางเมื่อไม่สามารถหัวร่อ ก็จะร่ำไห้

กอตั่วเมี้ยเหม่อมองดูรอยยิ้มของย่อเชี่ยวฮ้อ รอยยิ้มนี้ดียิ่ง

กอตั่วเมี้ยกล่าวว่า

"ท่าน...อยู่เบื้องบน?"

ย่อเชี่ยวฮ้อลอกเลียนน้ำเสียงของกอตั่วเมี้ยกล่าวว่า

"ท่าน...อยู่เบื้องล่าง?"

กอตั่วเมี้ยตะกุกตะกักว่า

"เรา...สามารถ..."

ย่อเชี่ยวฮ้อเห็นมันโง่งมซึมเซา ยามกะทันหันหัวร่อทั้งน้ำตาลืมเลือนความขุ่นข้องหมองใจในตอนแรก ยังคงลอกเลียนสุ้มเสียงของมันว่า

"ท่าน...สามารถอะไร?"

กอตั่วเมี้ยเห็นย่อเชี่ยวฮ้อคล้ายไม่มีโทสะต่อตัวเอง จึงกล่าว

"ท่าน...ต้องการลงมาหรือไม่?"

ย่อเชี่ยวฮ้อเชิดปากจนสูงชัน กล่าวว่า

"เราไยต้องลงไป?"

กอตั่วเมี้ยบังเกิดปฏิภาณวูบ กล่าวว่า

"อย่างนั้นเรา...สามารถขึ้นไปหรือไม่?"

ฮ่อเซี่ยวฮ้อมองดูท่าทางที่เซื่องซึมโง่งมของมัน ต้องแย้มยิ้มอีกครา

เป็นแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน

จากนั้นนางเคลื่อนย้ายตำแหน่งแห่งที่ตบกิ่งไม้ข้างกายคราหนึ่ง กอตั่วเมี้ยเข้าใจความหมายของนาง กระโดดปราดขึ้นไปขณะจะกล่าววาจา ฮ่อเซี่ยวฮ้อยกนิ้วแตะริมฝีปาก กล่าวเบาๆ ว่า

"ที่นี้มีเรื่องสนุกสนานให้ชมดู"

พลันได้ยินเสียงเป่าหวีดสัญญาณ ดังจากซอกมุมต่างๆ ของสวนร้าง เสียงถึงคนถึง เงาร่างหลายสายเร่งรุดถึงพื้นที่ว่างกลางสวนร้างแถบหนึ่ง

ผู้มามีทั้งสิ้นแปดคน

คนทั้งแปดพกพาดาบเก้าเล่ม

กอตั่วเมี้ยเห็นเช่นนั้น ถึงกับแทบร้องโพล่งออกมา

มันจดจำคนทั้งแปดนี้ออก

คนทั้งแปดนี้มีชื่อฉายาคล้ายคลึงกับมัน เรียกว่าแปดจอมดาบใหญ่

แปดโลกบาลใหญ่กอตั่วเมี้ยมิใช่เคยพบเห็นแปดจอมดาบใหญ่ เพียงแต่ไม่เคยพบเห็นคนทั้งแปดโดยพร้อมเพรียงมาก่อน

นี่เป็นดาบที่มีชื่อสะท้านเมืองหลวง สะเทือนทั่วแผ่นดินรวมเก้าเล่ม

มันชำเลืองมองสีหน้าของฮ่อเซี่ยวฮ้อ พบว่าสีหน้าฮ่อเซี่ยวฮ้อทั้งลิงโลดและพลุ่งพล่าน ทั้งยังสงสัยอยากรู้และตื่นเต้นอยู่บ้าง

มันพลันเคลือบแคลงสงสัยขึ้นมา

...นี่ที่แท้เป็นเรื่องราวใด?

...คนเหล่านี้มาทำอะไร?

กอตั๋วเมี้ยพลันบังเกิดความรู้สึกว่า ย่อเชี่ยวฮ้อที่อบอุ่นหอมาร่ำที่ช้างกาย กลายเป็นคนแปลกหน้า นางไฉนหลบซ่อนอยู่ที่นี้ นางแท้ที่จริงเป็นใคร?

ในแปดจอมคาบใหญ่ มีคนกล่าววาจา เป็นแม่งดงดงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"ไม่ว่าผู้ใดคิดขัดขวางปฏิบัติการ 'สลายศัตรู' ของพวกเราล้วนประหารม่าสิ้น"

เจ็ดจอมคาบใหญ่ที่หลงเหลือรับคำโดยพร้อมเพรียง

ยามนั้นมีผู้คนอีกสองคนปรากฏกายขึ้น

เป็นหนึ่งชราหนึ่งเยาว์วัย

เป็นยิ่มเส้า ยิ่มอ่วง

ยิ่มอ่วงกวาดมองผู้คนในบริเวณ ถามเสียงนุ่มนวลว่า

"ส้วนตระเตรียมพร้อมแล้วกระมัง?"

ยิ่มเส้าเป็นคนตอบว่า

"ส้วนตระเตรียมพร้อมแล้ว"

ยิ่มอ่วงถามอีกว่า

"แพร่พิษเอี๋ยงแล้วกระมัง?"

ยิ่มเส้าตอบว่า

"ศิษย์คนโตของฮวยโกวฮวดนามเตียสุนไก่มีความลับตกอยู่ในมือพวกเรา มิหนำซ้ำมันคิดใคร่เป็นผู้นำสืบแทน คาดว่ามันไม่กล้า ไม่กระทำเรื่องราวให้เรียบร้อย"

ยิ่มอ่วงผงกศีรษะ ระบายลมจากปากยาว ๆ กล่าวว่า

"ตอนนี้พวกเราเพียงรอคอยมันรุดมา"

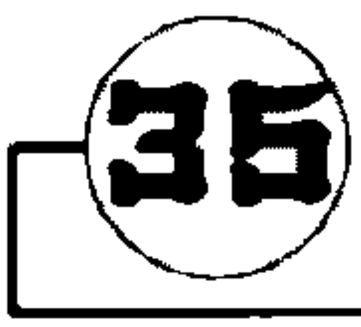

ม้าตีโบยบิน

เม่งคงคงพลันกล่าวขึ้นว่า

"มาแล้ว"

มันกล่าวคำพูดนี้ โดยไม่มีวี่แววล่วงหน้ามาก่อน

ทุกผู้คนล้วนไม่ล่วงรู้ว่ามีคนมาแล้ว มิหนำซ้ำจากสีหน้าของเม่งคงคงทั้งหมดล้วนดาดเดาไม่ออกว่ามันจะกล่าวคำพูดเช่นนี้กล่าวด้วยน้ำเสียงที่สงบ ราบเรียบ เฉื่อยชาถึงเพียงนี้

นี่ทำให้ยิ่มอ่วงหัวใจเต้นแรงขึ้น คล้ายกับดื่มสุราธิดาแดงลงไปไหหนึ่ง ตามด้วยเหล้าเผาดาบอีกป้านหนึ่ง

...นี่ต้องทบทวนขุมกำลังของเม่งคงคงใหม่ ที่แล้วมาเม่งคงคงเพียงให้ผู้คนล่วงรู้ว่ามันเป็นส่วนหนึ่งในแปดจอมดาบใหญ่มันอยู่ในฐานะผู้นำแต่ไม่โดดเด่นนัก

...หากไม่โดดเด่น ไหนเลยเป็นผู้นำได้?

แต่เม่งคงคงไม่เคยมีการแสดงออกที่พิเศษเฉพาะมาก่อน

...นี่อาจบางทีเป็นความพิเศษเฉพาะของเม่งคงคง

...โดยปรกติแล้ว เม่งคงคงไม่ย่างเท้าออกจากบ้าน ก็ทราบว่าเกิดเรื่องใด กำลังเกิดเรื่องใดและจะเกิดเรื่องใด ทุกประการล้วนทราบกระจ่างดุจนิ้วบนฝ่ามือ

...ประการนี้หากเกิดแก่ฝ่ายตรงข้าม ก็จะหยั่งคำนวณศัตรูเอาชัยได้โดยง่ายดาย

...ซึ่งก็หมายความว่า เม่งคงคงไม่รวบรัดเช่นเดียวกับชื่อ "คงคง" (ว่างเปล่า) ของมัน หรืออาจกล่าวได้ว่า เม่ง "คงคง" ที่เม่งคงคงแสดงออกเพียงเป็นเป้าหลอกล่อ เม่งคงคงตัวจริงกลับงำประการมิดชิด

...ในยุทธจักรก็มีตัวอย่างเช่นนี้ก่อนที่หัวหน้าใหญ่ตีกหกหุนครึ่งลุ้ยซุ่งจะตีคลบหอลมพิรุณโปรย ท่าทีที่แสดงออกทั้งตวาดหวั่นขลาดเขลาและประหวั่นลนลาน ขณะที่หลมพิรุณโปรยซ่องสุมกำลังตระ.ตรียมบุกจู่โจมตีกหกหุนครึ่ง เส้าจู้ (หัวหน้าหอ) ดูไปคล้ายคนป่วยไข้จนหลงเหลือลมหายใจร่อแร่รวยริน

เหล่านี้สร้างความไม่สบายใจแก่ยิ่มอ่วง

...หากว่าเม่งคงคงเป็นศัตรูของมัน มันสามารถกำจัดฆ่าทิ้ง

...แต่ว่าเม่งคงคงไม่ใช่

...ที่ "น่าเสียดาย" ที่สุดคือเม่งคงคงมิใช่

...เม่งคงคงกับมันเป็นคนในสังกัดนายเหนือเดียวกัน

...เช่นนี้จึงยากจะจัดการได้ ทำให้มันขว้างมุสิกแกร่งภาชนะเสียหาย ไม่กล้ากระทำการตามอำเภอใจ และลงมืออย่างเต็มที่

...บางครั้งสหายยังน่ากลัวกว่าศัตรูอีก

...ทั้งนี้เพราะสหายที่แท้จริงยากเสาะหา ต้องถึงคราคับขัน

สำคัญค่อยจำแนกออกได้

...เพียงแต่เมื่อถึงคราคับขันเป็นตาย รอจนจำแนกออกก็ไม่ทันการณ์ ไม่ว่าคิดตอบแทนบุญคุณหรือล้างแค้น ล้วนไม่ทันการณ์แล้ว

ยิ่มอ่วงไม่หวังว่าสักวันหนึ่งตัวเองจะเป็นบุคลที่ไม่ "ทันการณ์"

ดังนั้นมันแทบไม่มีสหาย

แต่ว่ามันก็อับจนปัญญาต่อเม่งคงคง

ทั้งนี้เพราะต่อให้เม่งคงคงมิใช่สหายของมัน ก็เป็นเพื่อนร่วมงานของมัน

มันหาเหตุผล "กำจัด" เม่งคงคงไม่ได้ มาตรว่า มีทางเบื้องบนก็ไม่อนุมัติ

ยิ่มอ่วงมีความสามารถในการควบคุมตัวเองตลอดมา เรื่องที่เบื้องบนไม่อนุมัติ บริวารที่ชาญฉลาดจะไม่เคลื่อนไหวโดยพลการ

ดังนั้นเม่งคงคงเป็น "สหาย" ของมันตลอดมา

เม่งคงคงพลันพบว่ามีคนเร้นกายเข้ามาในขณะที่มันยังไม่พบเห็น

...เพียงเพราะประการนี้ ความคิด "กำจัด" เม่งคงคงของมันพลันลุกฮือโหมขึ้น

แต่มันต้องทำความเข้าใจเรื่องประการหนึ่งก่อน

...ที่แท้เป็นผู้ใดมาแล้ว?

ผู้มามิใช่ปราศจากสุ้มเสียงสำเนียงใด

ขอเพียงเป็นคนมีชีวิตผู้หนึ่ง จะเป็นไปไม่ได้ที่เคลื่อนไหวโดยปราศจากสุ้มเสียงขึ้นอยู่กับว่าสุ้มเสียงที่เกิดจากความเคลื่อนไหวของมันใช่สามารถสะกิดความสนใจของอีกคนหนึ่งหรือไม่

ผู้มาเพียงส่งเสียงอย่างแผ่วเบาขึ้น

มันโลดแล่นมาอย่างรวดเร็ว แต่ดลื่นเสียงที่บังเกิดขึ้น หา แตกต่างกับยุงเล็กๆ ตัวหนึ่งโบยบินผ่านไม่

ตัวมันกผอมเลกราวกับยุง

มันคือเชี่ยวบุงจี้อ (ยุงตัวน้อย) เชี้ยงกอยี้

เชี้ยงกอยี้พอบรรลุถึง ก็กล่าวอย่างร้อนรนว่า

"เหตุการ์ณ์เกิดการเปลี่ยนแปลง"

ยิ่มอ่วงกล่าวด้วยความเยือกเย็นว่า

"เป็นอย่างไร?"

เชี้ยงกอยี้กล่าวว่า

"ซาเล้าจู้ (หัวหน้าหอที่สาม) ของพวกเรา ก็อยู่ในงานเลี้ยงวันเกิด"

ยิ่มเล้ากล่าวว่า

"เป็นเฮ้งเชี่ยวเจียะ?"

ยิ่มอ่วงขมวดคิ้วกล่าวว่า

"มันไฉนอยู่ที่นี้ด้วย?"

เชี้ยงกอยี้กล่าวว่า

"เราก็ไม่ทราบเสี่ยงเอี้ยความจริงมอบหมายหน้าที่สำคัญแก่มัน มันกลับรุดไปอวยพรวันเกิด"

เม่งคงดงพึมพำว่า

'ไฉนประจวบเหมาะปานนี้?"

ยิ่มอ่วงกล่าวโดยไม่นำพาว่า

'มันรุดมาแล้วจะเป็นไร พลอยแพร่พิษเอี่ยงต่อมันด้วย"

เชี้ยงกอยี้รีบกล่าวว่า

'ไม่ได้ แป๊ะฮู่เล้าจู้บอกว่า ซาเล้าจู้ยังมีเรื่องสำคัญต้อง

กระทำเสี่ยงเอี้ยก็ห้ามมิให้เสียขบวนก่อน"

ยิ่มอ่วงค่อยข่มเพลิงโทสะไว้ ถามว่า

"อย่างนั้นต้องทำอย่างไร?"

เซี้ยงกอยี้กล่าวว่า

"เฮ้งเซี่ยวเจียะมาแล้ว แป๊ะฮู่เส้าจู้ต้องรอสักครู่ค่อยปรากฏกาย ดังนั้นเสี่ยงเอี้ยใช้คนไปชักนำมันออกมาแล้ว"

ยิ่มอ่วงแค่นเสียงออกทางรูจมูก กล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกเราอยู่ที่นี้ทำอะไร?"

เซี้ยงกอยี้กล่าวว่า

"รอสักครู่ตอนลงทัณฑ์ ขอให้ยิ่มเสียวเฮียบพยายามถ่วงเวลาแป๊ะฮู่เส้าจู้ต้องรอให้ซาเส้าจู้จากไปไกลค่อยเผยโฉม"

ยิ่มอ่วงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"จะอย่างไรพวกเรารับบทเป็นจอมโฉดชั่ว กระทำเรื่องราวที่คนเทพล้วนคลั่งแค้น นี่เป็นเรื่องราวที่ถนัดจัดเจนอยู่แล้ว"

จากนั้นมันตวาดเสียงแหลมเล็กว่า

"ผู้ใด?"

เม่งคงดงกล่าวว่า

"เป็นอาวเอี้ยงอี่อี่"

ผู้มาคล้ายปุยเมฆหย่อมหนึ่ง

ปุยเมฆเคลื่อนไหวโดยไร้เสียง

ผู้มาคล้าย "พัดพลิ้ว" มา และคล้าย "ลอยกระเพื่อม" เข้ามา

มันคืออาวเอี้ยงอี่อี่

ไม่มีผู้ใดเคยเห็นยิ่มถ่วงหน้าแดง

มาตรว่ามันรู้จักแสร้งเป็นหน้าแดง การที่หน้าแดงกลับกลาย

เป็นเกราะป้องกันของมัน ทั้งนี้เพราะผู้คนเชื่อว่าคนผู้หนึ่งยังรู้จักหน้าแดงจิตใจต้องไม่ชั่วร้ายเท่าใด

ดังนั้นยิ่มอ่วงมักหน้าแดง

มันพอกลั้นลมหายใจ ก็จะหน้าแดง

มันพอหน้าแดง มักแลกมาซึ่งความไว้วางใจของอีกฝ่ายหนึ่ง

ที่แล้วมามันทราบว่า มีการศึกบางประการ ไม่จำเป็นต้องลงมือก็สามารถได้ชัย

ซึ่งความจริง ต่อให้มันดื่มสุรา ใบหน้ามันเพียงซีดขาวหาได้หน้าแดงไม่

แต่ตอนนี้มันทราบแน่แก่ใจว่า ใบหน้ามันร้อนผะผ่าวอยู่บ้าง

ทั้งนี้เพราะขณะที่มันพบว่า มีคนคุกคามเข้าใกล้ เม่งดงดงก็ทราบว่าผู้มาเป็นใครแล้ว

นี่นับเป็นเครื่องตัดสินความเข้มแข็งหรืออ่อนด้อยกว่าในเชิงฝีมือ

ยิ่มอ่วงไม่สามารถทนทานรับข้อนี้ได้ แต่มันไม่อาจอาละวาดมันได้แต่สะกดกลั้นไว้ รับฟังว่าอาวเอี้ยงอี่อี่กล่าวว่าอย่างไร

อาวเอี้ยงอี่อี่รายงานว่า

"งานเลี้ยงวันเกิดพอเริ่มขึ้น เฮ้งเซี่ยวเจียะก็จากไป

"มันติดตามเตียถั่วกับป้อง้ จากไปอย่างรีบร้อน

"ตอนนี้ทั้งหมดเริ่มดื่มสุรา ท่านทั้งหลายสมควรรุดไปได้แล้ว"

ยิ่มอ่วงกล่าวเป็นเชิงเย้ยเยาะตัวเองว่า

"ถึงเวลาที่พวกเราจะถูกก่นด่าสาปแช่งเป็นหมื่นปีแล้ว"

อาวเอี้ยงอี่อี่พลันกล่าวว่า

"ฟังจากปากคำยิ่มเสียวเฮียบ คล้ายไม่พอใจต่อแผนการของเสี่ยงเอี้ยอยู่บ้าง"

ยิ่มอ่วงพอฟัง ถึงกับขนลุกเกรียวขึ้นมา รีบกล่าวว่า

"อาวเอี้ยงเฮียกล่าววาจาใด ข้าพเจ้าเพียงบอกว่า เพื่อความสมจริงสมจัง ต้องกระทำอย่างสุดความสามารถ"

อาวเอี้ยงอี่อี่ยิ้มอย่างเกียจคร้าน กล่าวว่า

"นั่นก็ใช่แล้ว"

พลางสบตากับเชี้ยงกอยี้แวบหนึ่ง คนทั้งสองพากันยิ้มออกมา

ยิ่มอ่วงแค้นแทบตาย

มันเดียดแค้นต่อท่านที่สนิทสนม และมีความหมายของคนทั้งสองแทบตาย

...มีบ้างบางคนชมชอบกล่าววาจาหรือหัวข้อสนทนาที่มีแต่พวกมันเองค่อยฟังเข้าใจต่อหน้าคนนอก เพื่อแสดงออกถึงความสนิทสนมไม่ทราบว่ามีจิตเจตนาใด หากว่าท่านไม่ชมชอบสังคมกับผู้คน ก็อย่าได้เข้าสังคม เมื่ออยู่รวมกัน กลับยึดถือผู้อื่นมิใช่สหาย รำพึงรำพันกันเองนับเป็นวาจาอันใด?

ยิ่มอ่วงไม่มีสหาย ดังนั้นมันไม่ต้องการเห็นผู้อื่นเป็นสหายสนิทกัน

...อย่าว่าแต่ผู้อื่นเป็นสหายสนิท มันก็กลายเป็นคนนอกแล้ว

แต่ว่ามันไม่กล้าชะล่าใจ

...มันทราบดีว่า โลกนี้มีคำพูดบางคำ ตัวหนังสือบางตัว ที่บอกไม่ได้เขียนไม่ได้ ล่วงเกินไม่ได้ โดยเฉพาะกับสตรีสะคราญโฉมและคนต่ำช้าที่ได้เป็นใหญ่

...สตรีที่งามสะคราญจะกลับกลายเป็นผู้บังคับบัญชาของท่านได้ทุกเมื่อ

...คนต่ำช้าที่ได้เป็นใหญ่ จะกลับกลายเป็นคนมุ่งร้ายหมายชีวิตท่านได้ทุกเมื่อ

ดังนั้นยิ่มอ่วงเพียงกล่าวว่า
"พวกเราใช่เคลื่อนไหวได้แล้วหรือไม่?"
ดาวเอี้ยงอี่อี๋กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า
"พวกเราจะรอคอยแปะฮู่เส้าจู้ที่หน้าดึกตระกูลฮวย พวกท่านไปได้แล้ว"

แปดจอมดาบใหญ่กับยิ่มเส้า ยิ่มอ่วงล้วนไปแล้ว
หวกมันออกจากสวนร้างไป
ความเคลื่อนไหวของพวกมันเริ่มต้นขึ้น
กอตั๋วเมี้ยมองดูฮ่อเซี่ยวฮ้อ มันคาดฝันไม่ถึงว่า จะได้ยินได้ฟังความลับบู๊ลิ้มที่น่าตื่นตระหนกจากที่นี้
มันไม่อาจรั้งอยู่ที่นี้
มันยิ่งไม่อาจปล่อยให้ผู้รู้ใจและสหายร่วมแนวของมันติดกับ
มันก็ต้องเคลื่อนไหว
มันขณะจะเคลื่อนไหว ก็พบว่าเคลื่อนไหวไม่ได้แล้ว
ทั้งนี้เพราะศัตรูเคลื่อนไหวก่อนแล้ว

ขอเพียงเป็นคนที่ย่างเท้าเข้าสู่ยุทธจักรก็ยากหลีกเลี่ยงจากการเผชิญหน้า มาดว่าท่านไม่คิดตั้งตัวเป็นศัตรูกับผู้คนก็ต้องมีคนตั้งตัวเป็นศัตรูกับท่าน

ถือกำเนิดเป็นชาวยุทธจักร เป็นไปไม่ได้ที่จะดำรงชีวิตอย่างสันติปลอดภัย

เมื่อมีการเผชิญหน้า ก็ต้องมีความสมหวังและพ่ายแพ้
คนผู้หนึ่งทั้งไม่อาจถือความสมหวังหรือฟายแพ้วิจารณ์วีรบุรุษมิหนำซ้ำไม่ควรถือความสำเร็จหรือล้มเหลวส่วนบุคคล เป็นเครื่องวัด

สถานการณ์ใหญ่

ระหว่างการเผชิญหน้า ผู้ใดลงมือก่อนขึ้นอยู่กับเหตุผลคำเดียว แต่ผู้ใดล้มลงก่อน จึงเป็นความสำคัญ ทั้งนี้เพราะนี่จึงเป็นเครื่องตัดสินผลแพ้ชนะ

กอตั่วเมี้ยก็เผชิญกับปัญหาสำคัญประการหนึ่ง

มันคิดแจ้งต่อสหายร่วมแนวในตึกตระกูลฮวย เพื่อให้พวกมันระวังป้องกัน มิให้แผนการร้ายของยิ่มเส้า ยิ่มอ่วง ตลอดจนแป๊ะโซ้วปวยสมมาดปรารถนาได้

มันขณะจะกระโดดลงจากต้นไม้พลันปรากฏวัตถุสิ่งหนึ่งลอยลิ่วมาปะทะหน้า

วัตถุที่มันคาดคิดไม่ถึงโดยเด็ดขาดสิ่งหนึ่ง

เป็นม้า

ม้าโบยบินไม่ได้

แต่ "ม้า" ตัวนี้กลับโบยบินขึ้นบนต้นไม้ พุ่งชนใส่กอตั่วเมี้ยอย่างหักโหม

กอตั่วเมี้ยความจริงตระเตรียมกระโดดลงไปแล้ว

มันอย่างน้อยมีวิธีการสิบเอ็ดวิธี เร่งระดับความเร็วของตัวเองตกวูบลงไป เพื่อหลีกเลี่ยงจากการพุ่งชนของม้าบิน

แต่มันมิอาจไม่คำนึงถึงย่อเชี่ยวฮ้อ

ย่อเชี่ยวฮ้อยังอยู่บนคาคบไม้ที่ด้านหลังมัน

ด้วยสภาวะพุ่งจู่โจมของม้าบินนี้ หากชนใส่ต้นไม้ต้นไม้ใหญ่ต้องถูกหักโค่นทำลายแน่นอน

กอตั่วเมี้ยไม่มีหนทางเลือกอื่นอีก พลันระบายลมจากปากผลักกระแทกสองมือใส่ม้าบิน

ม้าตัวนี้ย่อมมิใช่ม้าจริง หากแต่เป็นม้าดินเผาขนาดเท่ากับเด็ก

ทารกตัวหนึ่ง

ม้าดินเผาปั้นเป็นอย่างโอ่อ่าอาจหาญ ลอยตัวตะกุยเท้า แต่รูปปั้นที่สวยงามเช่นนี้ พลเผชิญกับเพลังฝ่ามือของกอตั่วเมี้ย ก็ถูกกดกระแทกเป็นพิรุณดินกองหนึ่ง

ดินเผาดล้ายพิรุณร่วงพร่างพรูลง

เสียงกร๊อบดราหนึ่ง กิ่งก้านที่หยาบเท่าแขนเด็กไม่อาจทนทานรับน้ำหนักการทิ้งตัวของกอตั่วเมี้ย พลันหักโค่นลง

กอตั่วเมี้ยตกวูบลงไป คนตกวูบลง ยังเงยหน้าขึ้น เห็นบัณฑิตชุดเขียวผู้หนึ่งประมือกับฮ่อเชี่ยวฮ้อแล้ว

ทั้งสองลงมือด้วยความเผ็ดร้อนชั่วร้ายแต่ท่วงท่าใช้กระบวนท่ากลับสวยงามราวกับท่าร่ายระบำคล้ายเชียนวิเศษสองท่านผุดโผล่จากให้กิ่งใบแน่นขนัดก็ปาน

กอตั่วเมี้ยดิดหยั่งเท้าสัมผัสพื้น สะกิดเท้าลอยตัวขึ้นไป ช่วยเหลือฮ่อเชี่ยวฮ้อขับไล่ศัตรู มิคาดคนยังไม่ถึงพื้น ในพงหญ้าใต้เท้าบังเกิดเสียงควับควับหลายครา ปรากฏวัตถุเล็กๆ ราวตั๊กแตนหลายตัว พุ่งจากตำแหน่งแง่มุมที่ผิดแผกแตกต่างหลายแห่ง จู่โจมใส่กลางหลังหว่างเอว หว่างขาและใต้ขอกแขนของมัน

วัตถุเหล่านี้มีขนาดเท่ากับแมลงวัน แต่พลังซ่อนเร้นที่เปล่งออกมาเทียบเท่ากับกำลังพุ่งชนของวัวสองตัว

มิหนำซ้ำพละกำลังรวมตัวที่จุดๆ หนึ่ง

ตำแหน่งที่จู่โจมใส่ล้วนเป็นจุดชีวิต

จุดชีวิตที่ยากระวังป้องกัน แม้ป้องกันก็ป้องกันไม่ได้

คนผู้หนึ่งขณะที่ตกวูบลงมีตำแหน่งบางแห่งที่ไมอาจระวังป้องกันได้

อย่าว่าแต่การซุ่มจู่โจมครั้งนี้ ล้วนเกาะกุมช่วงเวลาที่คับขัน

จู่โจมใส่เป้าหมายอย่างแม่นยำ

เสียงโครมครามหนึ่ง กอตั๋วเมี้ยส้มลงกับพื้น

มันกลับหยิบยืมพลังของการร่วงหล่น ทะลวงคลายจุดที่ถูกปิดสกัดทั้งเจ็ดแห่งในบัดดล

มันดีดปราดขึ้น ขณะเดียวกัน ย่อเซี่ยวฮ้อกับบัณฑิตชุดเขียวก็ทิ้งตัวลงมา

ทั้งสองยังประมือกัน

ย่อเซี่ยวฮ้อคล้ายกำลังร่ายระบำ

ร่ายระบำอย่างสวยงาม

บัณฑิตชุดเขียวกลับคล้ายกำลังรจนาบทกวี

บทกวีหลังเมามาย

พริบตานั้น ปรากฏวัตถุสิ่งหนึ่งดีดพุ่งตามหลังย่อเซี่ยวฮ้อกับบัณฑิตชุดเขียว ก่อนที่กอตั๋วเมี้ยจะเห็นชัดตาว่าเป็นของใด วัตถุนั้นก็พุ่งใส่หน้าผากของมันแล้ว

กอตั๋วเมี้ยยกมือปิดป้องทันท่วงที ใช้ใจกลางฝ่ามือรับวัตถุทรงกลมนั้นไว้

แต่พลังกระแทกของวัตถุนั้นยังคงอยู่สั่นสะเทือนจนหลังมือของกอตั๋วเมี้ยกระแทกกับหน้าผากตัวเอง รู้สึกฟ้าหมุนคว้างดินโคลงเคลงดาวทองระยิบระยับเต็มหน้า

มือของมันก็ไม่อาจยึดกุมวัตถุสิ่งนั้นมั่น ปล่อยให้ร่วงหล่นลงกับพื้น

นั่นเป็นหมากรุกเม็ดหนึ่ง

บนหมากรุกไม่มีตัวหนังสือ เพียงแกะสลักวัตถุสิ่งหนึ่ง

เป็นปืนใหญ่กระบอกหนึ่ง

ไม่เพียงแต่ม้าบิน ยังมีปืนใหญ่บิน

หากว่าหมากปืนใหญ่เม็ดนี้จู่โจมใส่กอตั่วเมี้ยโดยตรง กอตั่วเมี้ยที่เพิ่งถูกสยบจุดและคลายจุด ทั้งยังตกลงจากเบื้องบน ได้รับความกระทบกระเทือนจนตาลายสมองหมุน อาศัยวิชาสิบสามองครักษ์พิทักษ์คงกระพันของมัน ไม่แน่ว่าจะรับไว้ได้

เพียงแต่หมากปืนใหญ่เม็ดนี้พุ่งมายังหว่างกลางของย่อเชี่ยวฮ้อกับบัณฑิตชุดเขียว คาดว่าวัตถุนี้คงจู่ โจมใส่ย่อ.ชี่ยวฮ้อ

กอตั่วเมี้ยขณะจะเข้าไปช่วยเหลือ ตัวเองก็ถูกชัดใส่หมากหนึ่งก่อน

มันพยายามบังคับตัวเอง

โดยเฉพาะขณะที่มันส่ายร่างโงนเงนแทบล้มลง พลันพบเห็นเรื่องหนึ่ง

ย่อเชี่ยวฮ้อคับขันอันตรายแล้ว

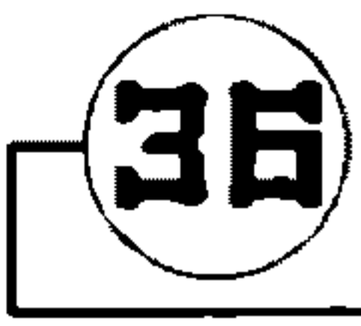

ตัวเบาราวกับนุ่น

ขณะที่ซ่อเชี่ยวช้อพบว่ากอตั่วเมี้ยคิดเคลื่อนไหว นางคิดยับยั้งมันไว้

ทั้งนี้เพราะเซี้ยงกอยี้กับอาวเอี้ยวอี่อี่ยังไม่จากไปไกล

เท่าที่นางทราบมา คนทั้งสองนี้มีพลังและศักดิ์ฐานะที่ไม่อาจดูแคลนได้

นางไม่ทันขัดขวางยับยั้งกอตั่วเมี้ยก็เผชิญการจู่โจมทำร้ายแล้ว

ซ่อเชี่ยวช้อขณะจะช่วยเหลือกอตั่วเมี้ย นางเองก็เผชิญการจู่โจมทำร้าย

นางเผชิญการจู่โจมจากบัณฑิตชุดเขียวนั้น

มีคำพังเพยว่าไว้ วิหคเหินสิ้น เกาทัณฑ์ซ่อน กระต่ายเปรียวตกตาย สุนัขล่าเนื้อถูกจับต้ม

ฝ่ายตรงข้ามพอปรากฏกาย ก็ใช้ท่าไม้ตายสิ้น ซ่อน ตาย

ต้มต่อย่อเชี่ยวฮ้อ

ท่าไม้ตายเหล่านี้ใช้ออกด้วยระดับความเร็วของวิทดเทิน อำนาจการทำลายของเกาทัณฑ์ ความประเปรียวของกระต่ายป่า และความแหลมคมของสุนัขล่าเนื้อ

บัณฑิตชุดเขียวทางหนึ่งลงมือ ทางหนึ่งยังเอื้อนเอ่ยเบาๆ

ที่เอื้อนเอ่ยเป็นคำพังเพยนั้น

คำพังเพยที่แสดงออกถึงการทรยศเนรคุณ เช่นฆ่าให้สิ้นซาก

ขณะที่บัณฑิตชุดเขียวเอื้อนเอ่ยเบาๆ สีหน้าท่าทีเคร่งขรึมจริงจัง

มันมองดูย่อเชี่ยวฮ้อเอื้อนเอ่ยเบาๆ

แววตาของมันก็แสดงออกถึงความเศร้าเสียดายและเวทนา

แต่มันลงมือโดยปราศจากความเมตตาปรานี และไม่ไว้ไมตรี

มันคล้ายกำลังท่องสวดมนต์ต่อย่อเชี่ยวฮ้อ

...เป็นบทสวดมนต์ที่จะส่งย่อเชี่ยวฮ้อสู่แดนสุขาวดี

ย่อเชี่ยวฮ้อตีโต้ในบัดดล

การตีโต้ของนางคล้ายระบำฉากหนึ่ง

ระบำแห่งการแก้แค้น

ระบำอย่างสวยงาม ยิ่งสวยงามอำนาจการฆ่าฟันยิ่งรุนแรง

บางครั้งความสวยงามเป็นอันตรายอย่างใหญ่หลวง

ความสวยงามเกินไป เป็นภัยพิบัติชนิดหนึ่ง

ย่อเชี่ยวฮ้อกรีดกรายร่ายรำ พลางใช้กระบวนท่าออกสวยงามอย่างที่เพียงพอให้ผู้คนให้อภัยทุกสิ่งทุกอย่าง

...เมื่อท่านให้อภัยทุกสิ่งทุกอย่างที่ผู้อื่นกระทำต่อท่าน ผู้อื่นไม่แน่ว่าจะปล่อยปละละเว้นท่าน

ทั้งนี้เพราะไม่มีผู้ใดเชื่อว่าท่านจะลืมเลือน

หากไม่มีความทรงจำ ก็ไม่มีความรักความแค้น
ผู้ใดไม่มีความทรงจำ ผู้นั้นจะปราศจากความสำนึกเสียใจ
การระบำของย่อเชี่ยวฮ้อ ไม่ได้ทำให้ผู้คนปราศจากความสำนึกเสียใจ
หากแต่ทำให้ผู้คนตกตาย
นางทางหนึ่งร่ายรำ ทางหนึ่งลงมือ ทั้งยังยิงเกาทัณฑ์ออกโดยไม่หยุดยั้ง
ยิงเกาทัณฑ์คมกล้าออกโดยไม่คาดหมาย
มิหนำซ้ำในเกาทัณฑ์ยังแตกระเบิดเกาทัณฑ์ขนาดเล็กออกมา
ในเกาทัณฑ์ขนาดเล็กยังแตกระเบิดเป็นเกาทัณฑ์เล็กละเอียดดุจขนวัว
เกาทัณฑ์ของนางแบ่งเป็นสามชนิด ทำให้ผู้คนล้มลง ทำให้ผู้คนรับบาดเจ็บ และทำให้ผู้คนตกตาย
ยามนี้ย่อเชี่ยวฮ้อยิงเกาทัณฑ์ที่ทำให้ผู้คนตกตายออก
เป็นเกาทัณฑ์มรณะ
น่าเสียดายที่นางเผชิญกับคู่มือผู้นี้
คู่มือผู้นี้คล้ายกำลังแต่งบทความ ยิ่งเขียนยิ่งงามสง่า ยิ่งเขียนยิ่งแสดงออกถึงบุคลิก
นั่นเป็นบุคลิกเชิงอักษรชนิดหนึ่ง สะกดย่อเชี่ยวฮ้อเอาไว้
ถึงกับสะกดเกาทัณฑ์ของย่อเชี่ยวฮ้อเอาไว้
มิหนำซ้ำยังบีบบังคับนางเข้าสู่หนทางแห่งความตาย
สุดทางของความตายเป็นอะไร?
ที่สุดของดรอกตายย่อมเป็นความตาย

ย่อเชี่ยวฮ้อไม่ได้ตกตาย

กอตั่วเมี้ยกีไม่ได้ส้มลง

เพราะก้อนหินเอง

ยามนั้น ปรากฏเม็ดหมากรุกอีกสองเม็ดมุ่งฺ,ส่สองตาของกอตั่วเมี้ย

กอตั่วเมี้ยไม่ทันยืนหยัดมั่น เนื่องด้วยมันพบว่าย่อเชี่ยวย้อคับขันอันตราย สร้างความร้อนรุ่มใจจนลืมตาโพลงศัตรูกลับมุ่งจู่โจมใส่ดวงตาคู่นี้

หากว่าทำร้ายมันตาบอด ค่อยทำลายจุดบอดบนร่างคงกระพันของมัน จากนั้นจะปลิดชีวิตมันได้อย่างง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ

แต่ยังดีที่มีก้อนหิน

ก้อนหินก้อนหนึ่งพุ่งดวับเข้ามา

ก้อนหินพุ่งชนใส่เม็ดหมากรุกที่เป็นตัว "สือ" (เบี้ย)

เม็ดหมากรุกเบี้ยพุ่งย้อนออกไป พอดีกระแทกเม็ดหมากรุกเฉีย (โคน) อีกเม็ดหนึ่งปสิวกระเด็น

เม็ดหมากรุกโคนพุ่งตรงใส่คอหอยของบัณฑิตชุดเขียว

บัณฑิตชุดเขียวขมวดคิ้ว ตวัดแขนเสื้อรับเม็ดหมากรุกโคนเอาไว้กระชากเสียงว่า

"ลงมืออย่างไร..."

จากนั้นมันพบเห็นผู้มา

นี่เป็นบุคคลที่มันรู้จัก และเป็น "เหยื่อ" ของพวกมันในวันนี้

ซึ่งความจริง จุดประสงค์ที่พวกมันเร่งรุดมา เพื่อชักนำคนผู้นี้ออกมา

คำสั่งด่วนของเบี้องบนคือ ชักนำมันออกจากงานเลี้ยงวันเกิด

แต่บัณฑิตชุดเขียวและสหายร่วมการต่อสู้ของมันยังมีจุดประสงค์ประการหนึ่ง

พวกมันต้องการทดสอบพลังฝีมือของคนผู้นี้สักครา
ทั้งนี้เพราะพวกมันไม่ยอมรับนับถือ
คนผู้หนึ่งเมื่อไม่ยอมรับนับถือ จะกระทำเรื่องราวระบายโทสะออกมามากหลาย

มีบ้างบางคนเห็นว่า คนผู้หนึ่งหากยอมรับนับถือจะกลายเป็นความท้อแท้ ดังนั้นพวกมันต้องขอต่อกรกับคู่มือของพวกมันสักครา
คู่มือของพวกมันย่อมเป็นเฮ้งเซี่ยวเจียะ

เฮ้งเซี่ยวเจียะติดตามฮ่อเซี่ยวฮ้อเข้าสู้สวนร้าง เห็นกอตั่วเมี้ยก็ขึ้นบนต้นไม้ สร้างความสงสัยใจยิ่ง ชักชวนถังป้อง้กับเตียถั่วเสาะหาสถานที่แห่งหนึ่งซ่อนตัวไว้

ดังนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะได้ยินคำพูดทุกคำได้เห็นเหตุการณ์ทั้งหมด
เฮ้งเซี่ยวเจียะกำชับถังป้องกับเตียถั่วปลีกตัวไปก่อนส่งข่าวต่อนักสู้ผู้กล้าที่ตีกตระกูลฮวย
ขณะเดียวกันเฮ้งเซี่ยวเจียะพบเห็นผู้คนเข้าสู่สวนร้าง มิหนำซ้ำเป็นยอดฝีมือสองคน
พวกมันต้องไม่ปล่อยปละละเว้นผู้ที่ล่วงรู้ความลับของพวกมัน
ดังนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะคอยระวังป้องกัน พร้อมกับหยิบฉวยก้อนหินมาถือไว้
เฮ้งเซี่ยวเจียะใช้ก้อนหินก้อนหนึ่งช่วยเหลือผู้คนสองคน
พร้อมกับสร้างความตระหนกแก่ยอดฝีมือทั้งสอง
คนหนึ่งเป็นบัณฑิตชุดเขียว คนหนึ่งเป็นผู้สันโดษสวมมงกุฎทรงสูงใส่เสื้อขนนก
เฮ้งเซี่ยวเจียะพอปรากฏกาย ผู้สันโดษชุดเสื้อขนนกก็กล่าวว่า
"ท่านมาแล้ว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันพบว่าคนทั้งสองมีจุดมุ่งหมายรอให้เขาออกมา

ซึ่งก็หมายความว่า "เป้าหมาย" ขอคนทั้งสองเป็นเขาเอง

เฮ้งเซี่ยวเจียะทราบว่า เรื่องราวไม่อาจเลิกราโดยสันติ

เฮ้งเซี่ยวเจียะหากลัวไม่

เหตุการณ์ที่มาถึงตัว เหตุการณ์ที่ต้องเผชิญหน้า เหตุการณ์ที่สมควรคลี่คลาย เขาจะไม่บังเกิดความหวาดกลัว

ที่เขาเกรงกลัว กลับเป็นความรู้สึกก่อนที่เหตุการณ์จะมาถึง

นั่นเป็นความกดดันชนิดหนึ่ง

...จนใจที่เหตุการณ์ยังไม่มาถึงจริงๆ คิดเผชิญหน้า ต้องการคลี่คลายอย่างรวบรัดสมใจ ก็ทำไม่ได้ เช่นนี้จึงสร้างความไม่สบายใจแก่ผู้คนอย่างน้อยสร้างความขุ่นข้องใจแก่ผู้คน

,ฮ้งเซี่ยวเจียะเดินถึงข้างกายย่อเซี่ยวฮ้อใช้น้ำเสียงปลอดโปร่งชนิดหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านเป็นคนของลุ้ยซุ้งลุ้ยโกวเนี้ยกระมัง?" .

ย่อเซี่ยวฮ้องงงันวูบ เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวเสียงแผ่วเบาและรวดเร็วว่า

"ตอนที่พวกเราอยู่บนเหลาซายะ มีคนส่งสัญญาณเตือนภัยต่อลุ้ยซุ้งลุ้ยโกวเนี้ย ฝีมือเกาทัณฑ์เป็นเช่นเดียวกับวิชาอาวุธลับของท่าน"

ย่อเซี่ยวฮ้อกะพริบตากลมโตหยาดเยิ้ม กล่าวเป็นเชิงยิ้มไม่เชิงยิ้มว่า

'ใช่แล้วจะเป็นไร? ไม่ใช่จะเป็นไร?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"ท่านต้องใช่แน่นอน เมื่อท่านพบกับลุ้ยโกวเนี้ย โปรดถ่ายทอดบอกคำพูดประโยคหนึ่ง"

"คำพูดใด?"

"ท่านบอกต่อนางว่า วาจาหลังเมามายที่ริมแม่น้ำฉิ้งไฮว้ เมื่อครั้งกระโน้น ยามนี้เกรงว่าจะกลายเป็นจริงแล้ว"

ย่อเชี่ยวฮ้อกล่าวถามว่า

"หมายความว่าอย่างไร?"

เฮ้งเชี่ยวเจียะยิ้มเล็กน้อย จากนั้นกล่าวกับกอตั่วเมี้ยว่า

"มีเรื่องหนึ่งคิดขอความช่วยเหลือจากท่าน"

กอตั่วเมี้ยยืดอกขึ้นกล่าวว่า

"ท่านช่วยชีวิตเรา ดังนั้นออกคำสั่งได้อย่างเต็มที่"

เฮ้งเชี่ยวเจียะยิ้มอย่างอ่อนโยน ใช้สุ้มเสียงที่แผ่วทุ้มกล่าวว่า

"รีบหนี"

"หนี?"

เฮ้งเชี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าพอลงมือ พวกท่านก็รีบหนีไปยังตึกตระกูลฮวย เตียถั่วกับถังป้อง้จะคอยประสานเสริมกับท่าน"

เอ่ยถึงตอนนี้ คู่มือทั้งสองของเขาล้วนรอจนรำคาญแล้ว

ผู้สันโดษสวมเสื้อขนนกสะกดกลั้นใจถามว่า

"สั่งเสียกระจ่างชัดแล้วหรือไม่?"

เฮ้งเชี่ยวเจียะกล่าว

"กระจ่างชัดแล้ว"

ผู้สันโดษสวมเสื้อขนนกประสานมือกล่าวว่า

"อย่างนั้นเชิญ"

"เชิญอันใด?"

"เราสองคนพี่น้องคิดขอรับการแนะนำสั่งสอนจากเฮ้งเสียวเฮียสักครา"

เฮ้งเซี่ยวเจียะโบกมือกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าร่ำเรียนโดยปราศจากความสำเร็จ ยังคิดร่ำเรียนเพิ่มเติม ไหนเลยกล้าสั่งสอนผู้คน?"

บัณฑิตชุดเขียวพลันกล่าวว่า

"ตกลง ท่านไม่สั่งสอนผู้คน ก็ให้พวกเราสั่งสอนท่าน"

กล่าวจบคำก็ชิงลงมือ

มันพอลงมือ ก็ชักกระบี่ออก

...กระบี่ของมันอยู่ที่ใด?

มันไม่ได้พกพากระบี่ ที่มันชักออกเป็นกระบี่ที่ข้างเอวของเฮ้งเซี่ยวเจียะ

มันลงมือด้วยระดับความเร็วสุดคาดคิดพอชักกระบี่ กระบี่ก็ถือมั่นในมือ กระบี่แทงปราดใส่ลำคอเฮ้งเซี่ยวเจียะแล้ว

มันพอลงมือ ก็ช่วงชิงกระบี่ของเฮ้งเซี่ยวเจียะไป

มันเพิ่งเคลื่อนไหว เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ตวาดว่า

"รีบไป"

กอตั่วเมี้ยไม่รีรอลังเล ฉุดลากย่อเซี่ยวฮ้อไปในบัดดล

กอตั่วเมี้ยไม่กลัวตาย

มันเพียงเห็นซึ้งถึงสถานการณ์เฉพาะหน้า

...มันมิใช่คู่มือของคนทั้งสองนี้ ยังคงช่วยเหลือนักสู้ผู้กล้าที่ตีกตระกูลฮวยสำคัญกว่า

หากว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะมิใช่คู่มือของคนทั้งสอง มันกับย่อเซี่ยวฮ้อรั้งอยู่ที่นี้ ไม่แน่ว่าจะมีส่วนช่วยเหลือ มิสู้ล่วงหน้าไปส่งข่าวต่อสหายร่วมแนวที่ตีกตระกูลฮวย ค่อยรุดมาช่วยเหลือเฮ้งเซี่ยวเจียะอย่าว่าแต่มันไม่ต้องการให้ย่อเซี่ยวฮ้อเสี่ยงอันตรายพวกมันคง

มีแต่โอกาสนี้ที่จะหลบหนีออกจากสวนร้าง

ทั้งสองหนีออกจากสวนร้าง พุ่งผ่านดงต้นจ้อ มุ่งสู่ตึกตระกูลฮวยอย่างเร่งร้อน

สวนร้างเป็นสถานที่อันตราย

แต่ที่เบื้องนอกก็ไม่ปลอดภัย

ทั้งสองมองปราดเดียวก็พบเห็นถังป้อง้กับเตียถั่วกำลังสู้ตึกอย่างดุเดือด

คู่มือของถังป้อง้กับเตียถั่วคือเซี้ยงกอยี้กับอาวเอี้ยงอี่อี่

...สมควรรุดไปช่วยเหลือ หรือว่าเข้าสู่ตึกตระกูลฮวยก่อน

ฮ่อเซี่ยวฮ้อกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"เราอยู่ที่นี้ ท่านไปยังตึกตระกูลฮวย"

เมื่อถึงคราคับขันสำคัญ บางครั้งสตรีสามารถตัดสินใจได้เด็ดเดี่ยวกว่าบุรุษ โดยเฉพาะระหว่างผลประโยชน์กับคุณธรรม น้ำใจกับเหตุผล สตรีสามาวถช่วงชิงสิ่งที่พวกนางต้องการอย่างรวบรัดกล้าหาญกว่า ไม่คล้ายกับบุรุษที่บางครั้งยามพร่ำพิไร ยังพร่ำพิไรกว่าสตรีอีก

ยามนั้นฮ่อเซี่ยวฮ้อตัดสินใจอย่างดีพร้อมทั้งสองฝ่ายประการหนึ่ง

ทั้งนี้เพราะถังป้องู้คับขันจนร่อแร่แล้ว

แต่ในโลกมีเรื่องบางประการ ไม่ถึงรอบให้ตัวเองตัดสินใจ

มีบ้างบางคนพอถือกำเนิดมา ก็สามารถตัดสินใจให้แก่ผู้คน

ถึงกับกำหนดความเป็นตายให้แก่ผู้คน

ทั้งนี้เพราะพวกมันมีอำนาจ

อำนาจมักมาจากกำลังที่แท้จริง

สำหรับยุทธจักร กำลังที่แท้จริงมีความหมายเดียวกับพลังฝีมือ

แปะโช้วปวยอยู่ในหอลมพิรุณโปรย ไม่เพียงมีขุมกำลังที่แท้จริง

ทั้งยังมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม ดังนั้นมันสามารถกำหนดความเป็นตายให้แก่ผู้คน มิหนำซ้ำพร้อมกับการแผ่ขยายของอำนาจ มันยิ่งชมชอบพิพากษาความเป็นตายให้แก่ผู้อื่น

ที่ย่อเชี่ยวฮ้อกับกอตั๋วเมี้ยเผชิญพบในตอนนี้คือเป๊ะโซ้วปวย ถังป้องู้กับเดียถั่วปลีกตัวออกจากสวนร้าง ตระเตรียมส่งข่าวไปยังดึกที่ตั้งของหมู่คณะสร้างฝัน

เมื่อตัดผ่านดงพุทรา เหยียบย่างสู่ทางศิลาหินเขียว ดึกตระกูลฮวยก็ปรากฏแก่สายตา เดียถั่วพลันทอดถอนใจกล่าวว่า

"เกรงว่า..."

ถังป้องู้ชิงกล่าวว่า

"ปีศาจขวัญอ่อนใกล้ถึงรังของเฒ่าแซ่ฮวยแล้วท่านยังกริ่งเกรงอันใด?"

เดียถั่วกล่าวว่า

"เกรงว่าพวกเราไปไม่ถึง"

"ไปไม่ถึง? ดึกที่ตั้งของหมู่คณะสร้างฝันยังโบยบินได้หรือ?"

เดียถั่วกล่าวว่า

"ดึกตระกูลฮวยโบยบินไม่ได้ แต่คนที่ด้านหลังพวกเราเดินได้"

มันกล่าวเสริมว่า

"มิหนำซ้ำเดินเร็วยิ่ง"

ถังป้องู้ชะงักเท้าลง เงี่ยหูสดับฟังอยู่ครู่หนึ่งจึงกล่าว

"ท่านผิดแล้ว"

เดียถั่วส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงถาม ถังป้องู้กล่าวอย่างมีลับลมคมในว่า

"ผู้มามิใช่คน"

"หรือว่าเป็นภูตผี?"
ถังป้อง้แยกเขี้ยวหัวร่อกล่าวว่า
"เป็นยุง"
คำพูดกล่าวจากปาก คนหันควับไป โอบกอดต้นไม้ต้นหนึ่งไว้
เป็นต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง
มันสูงใหญ่อาจหาญ ต้นไม้นี้ย่อมไม่อาจทนทานรับการโอบกอดจากมัน
มันทราบว่ามีคนอยู่หลังต้นไม้
คนที่ซ่อนตัวอยู่หลังต้นไม้ ตัวเบาราวกับยุงตัวหนึ่ง
...คนเผชิญกับยุง จะทำอย่างไร?
...ประกบสองมือ ตบมันตายคามือ
แต่การโอบกอดของถังป้องู้ครั้งนี้ ไม่มีความคิดฆ่าฟันเท่าใด

มันเพียงคิดจับยุงเอาไว้
แต่นับแต่โบราณกาล ฆ่ายุงง่ายดาย จับยุงยากเย็นเข็ญใจ
ยุงตัวน้อยโบยบินขึ้นบนกิ่งไม้
ยุงที่โบยบินขึ้นบนกิ่งไม้ ย่อมไม่อาจกลับกลายเป็นหงสา แต่ยามอยู่เบื้องสูงมองลงมา ความคิดฆ่าฟันพลันเพิ่มพูนขึ้น
มันหากต่อยใส่ คล้ายไม่เพียงดูดโลหิตผู้คน หากแต่คร่าชีวิตผู้คน

นี่เป็นยุงคร่าชีวิต
เป็นเชี้ยงกอยี้ เจ้าของฉายายุงตัวน้อย

37 รูปปั้นทองเหลืองเคลื่อนไหว

ถังป้ออู้ตวาดก้อง ถอนต้นไม้ขึ้นมาทั้งรากทั้งโคน กวัดแกว่งร่ายรำขึ้นมา

แต่ยุงตัวน้อยเชี้ยงกอยี้แนบร่างติดกับต้นไม้ ไม่แตกตื่นลนลาน ปล่อยให้ถังป้ออู้สำแดงอานุภาพ ควงต้นไม้จนกิ่งใบหักปลิวเวียนว่อน ลมพายุม้วนคละคลุ้ง เชี้ยงกอยี้ยังคงแนบสนิทติดกับลำต้นไม้

เตียถั่วชมดูอยู่ครู่หนึ่ง ก็ทอดถอนใจเจ็ดแปดครั้ง กล่าวว่า

"นี่คงเป็นเคล็ดวิชาสี่ตำลึงแปดพันชั่งกระมัง?"

มันกำลังกล่าวว่าจากกับผู้คน

ในป่าหม่อนก็บังเกิดเสียงแผ่วทุ้มนุ่มนวลเสียงหนึ่งดังว่า

"ถังป้ออู้ทรงพลังราวกับวัว สามารถโยกคลอนขุนเขาจริงๆ"

เตียถั่วกล่าวอย่างอับจนปัญญาว่า

"น่าเสียดายที่ผลสุดท้ายไม่อาจทำอย่างไรได้"

สุ้มเสียงแผ่วทุ้มนุ่มนวลนั้นดังว่า
"ดูท่าท่านชมชอบนินทาสหาย"
เตียถั่วกล่าวว่า
"คำนินทามักกล่าวลับหลังผู้คน เรากลับกระทำอย่างโอ่อ่าผ่าเผย"

ถังปัอง์ขู่คำรามก้อง ทุ่มเหวี่ยงต้นไม้ทั้งต้นลงในแม่น้ำน้ำแข็งบนผิวน้ำความจริงแข็งตัวเป็นน้ำแข็งเบาบางชั้นหนึ่ง ผลจากการทุ่มเหวี่ยงของถังปัอง์ ผิวน้ำแข็งปริแตก แยกเป็นช่องใหญ่

เสียงก้อนน้ำแข็งกระทบกระแทกดังสดใส บนผิวน้ำปรากฏรากไม้โผล่พ้นออกมาท่อนหนึ่ง บวกกับก้อนดินเปื้อนโคลน กิ่งหักใบขาดตูไปลี้ลับอย่างบอกไม่ถูก

ยามนี้อาทิตย์เคลื่อนคล้อยสู่ขุนเขาประจิม แสงสีสายัณห์สาดเฉียง เป็นยามสนธยาหลั่งหิมะเบาบาง ความจริงแฝงอารมณ์กวีและความรู้สึกอ้างว้าง แต่เมื่อถูกถังปัอง์ก่อกวน สภาหรอบข้างก็เลอะเลือนวุ่นวายขึ้น

ถังปัอง์ผลักต้นไม้ลงในแม่น้ำ เชี้ยงกอยี้กลับลอยตัวขึ้น พุ่งวนอยู่รอบกายมัน คล้ายรอคอยโอกาสจู่โจม

...จู่โจมปลิดชีวิตในคราเดียว

ถังปัอง์เร่งเร้าพลังสภาวะอันเกรี้ยวกร๊าด ไม่เปิดโอกาสให้มันจู่โจมทำร้าย

...นี่คล้ายกับยุงกลางพายุอัสนีตัวหนึ่ง

พายุอสนีสามารถถอนรากถอนโคนต้นไม้ใหญ่ แต่ไม่แน่ว่าสามารถเด็ดปีกหักขาของยุงตัวน้อยได้

เชี้ยงกอยี้คล้ายอยู่ท่ามกลางลมรุนแรงพายุร้าย มีสภาพง่อนแง่นอันตราย แต่ก็คล้ายลอยล่องท่องอยู่กลางลมพายุโดย

ไม่ลำบากกินแรง

พายุร้อยต้องมีเวลาสงบ ถังป้อง้ก็มีเวลาสิ้นเรี่ยวแรง

ช่วงเวลานี้ใกล้มาถึงแล้ว

เตียถั่วเห็นกับตา ไม่ว่ามันรักษาสีหน้าปลอดโปร่งเฉื่อยช

ปานใด ประกายตาอดทอแววห่วงใยกังวลมิได้

สุ้มเสียงแผ่วทุ้มนุ่มนวลนั้นดังอีกว่า

"ท่านคิดไปช่วยเหลือถังป้อง้?"

เตียถั่วสั่นศีรษะ

สุ้มเสียงแผ่วทุ้มนุ่มนวลนั้นเกิดการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อ

กล่าวว่า

"เป็นไร มันมิใช่เป็นสหายของท่านหรอกหรือ?"

เตียถั่วบิดเอวหมุนข้อเท้า ทางหนึ่งกล่าวว่า

"แต่เชี้ยงกอยี้ก็เป็นสหายของท่าน เราคิดเข้าไป ท่านก็ไม่ปล่อ

ให้เราเข้าไป"

สุ้มเสียงแผ่วทุ้มนุ่มนวลนั้นดังว่า

"ท่านคิดยืดเส้นสาย เพื่อที่จะลงมือกำจัดเรา จากนั้นไปช่ว

เหลือสหายของท่านกระมัง?"

เตียถั่วโน้มตัวต่ำลง ปากกล่าวว่า

"นี่ย่อมประเสริฐกว่าเราเข้าไปช่วยเหลือโดยผลีผลาม สุดท้า

ตายให้งูบินไร้หางของท่าน"

สุ้มเสียงแผ่วทุ้มนุ่มนวลนั้นดังว่า

"กล่าวถูกต้อง"

เตียถั่วทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"เราเคลือบแคลงสงสัยยิ่ง"

สุ้มเสียงแผ่วทุ้มนุ่มนวลนั้น ถามเบาๆ ว่า

"เคลือบแคลงสงสัยอันใด? เคลือบแคลงสงสัยว่าเราเป็นใครหรือ?"

เตียถั่วทอดถอนใจพลางกล่าวว่า

"ท่านย่อมเป็นอาวเอี้ยงอี่อี่ เจ้าของฉายางูบินไร้หางโดยมิต้องสงสัย ที่เราเคลือบแคลงสงสัยคือ พวกเราไม่มีความจำเป็นต้องเสี่ยงชีวิตในที่นี้ ด้วยเรื่องราวที่แม้กระทั่งตัวเองยังไม่เข้าใจหรือไม่?"

สุ้มเสียงแผ่วทุ้มนุ่มนวลนั้นเงียบงันชั่วขณะ จึงกล่าว

"ในชีวิตผู้คน มีการศึกษามากหลายที่ไม่เป็นตัวของตัวเอง มิอาจไม่กระทำ ท่านคิดไปส่งข่าวต่อตึกตระกูลฮวย ช่วยเหลือสหายของท่าน

แต่พวกเราหากปล่อยให้ท่านทำเช่นนี้ ทั้งต้องถูกลงโทษ มิหนำซ้ำยากจะมีคำว่ากล่าวกับแป๊ะฮู้เล้าจู้ การต่อสู้ครั้งนี้พวกเราต้องลงมือแน่แล้ว"

เตียถั่วทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ก่อนหน้านี้เราขลาดเขลายิ่ง เพียงชมชอบร่ำเรียน เรียนวิชาแต่ร่ำเรียนแล้วไม่กล้าลงมือมีอยู่หลายครั้งที่ทั้งหมดตกอยู่ในห้วงความเป็นตาย เรามักบังเกิดความกริ่งเกรงส่วนตัว เป็นเหตุให้นิ่งดูดาย สุดท้ายบังเกิดเป็นความเสียใจไปชั่วชีวิต"

มันยิ้มพลางกล่าวอีกว่า

"ความเสียใจชั่วชีวิต เป็นสิ่งที่ไม่สามารถชดเชยได้ ไม่เช่นนั้นก็ไม่เรียกเป็นความเสียใจแล้วดังนั้นเรื่องราวที่เราสมควรลงมือต้องลงมือการศึกที่มีความจำเป็น เราจะไม่ขอหลบเลี่ยง"

สุ้มเสียงแผ่วทุ้มดังจากในป่าหม่อนว่า

"เราเข้าใจความหมายของท่าน"

เตียถั่วพลันกลอกตาตลบหนึ่ง

ยามเผชิญหน้าศัตรูเข้มแข็ง สมควรทุ่มเทสมาธิอย่างจดจ่อ แต่มันอดห่วงใยความปลอดภัยของถังป้อง้มิได้

การเหลือบมองของมันครั้งนี้ พบว่าเชี้ยงกอยี้เปิดฉากตีโต้แล้ว

ในมือเชี้ยงกอยี้ถือวัตถุที่เล็กละเอียดสิ่งหนึ่ง

มันใช้วัตถุเล็กละเอียดเช่นนี้เป็นอาวุธ นับว่าเหลือเชื่ออยู่บ้าง

วัตถุนั้นคล้ายก้างปลาชี่หนึ่ง

ถังป้องู้คล้ายภูเขาลูกหนึ่ง

มันยามเคลื่อนไหว คล้ายกับรูปปั้นทองเหลืองที่เคลื่อนไหวได้รูปหนึ่ง

มันห้าวหาญปานนี้ คล้ายกับผนังเหล็กกำแพงทองแดงชั้นหนึ่ง แต่กลับเกรงกลัวก้างปลาชี่นี้ ก้างปลาเล็กๆ ที่เก่าอยู่ในมือเชี้ยงกอยี้ชี่นี้

ก้างปลาชี่หนึ่ง สามารถฆ่าคนพันครั้ง

และสามารถฆ่าคนพันคน

ก้างปลาในมือเชี้ยงกอยี้นับเป็นก้างปลาที่น่ากลัวที่สุดโดยมิต้องสงสัย

เตียถั่วเห็นเช่นนั้น ย่อมใจหายวาบ

มันพอใจหายวาบ อาวเอี้ยงอี่อี่ในป่าหม่อนก็ชิงเคลื่อนไหวก่อน

...ศัตรูไม่สามารถผนึกสติสมาธิ นับเป็นโอกาสจู่โจมที่ดีที่สุด

แต่ความดื้นตระหนกเป็นการเสแสร้ง

สำหรับกับนักเลงเก่าที่อายุเยาว์เช่นเตียถั่ว ไม่จำเป็นต้อง "ชมดู" ค่อยทราบว่าเกิดเรื่องอันใด

พวกมันเพียงอาศัยความรู้สึก ก็ล่วงรู้ว่าฝ่ายตรงข้ามกำลังทำอะไรรอบข้างเกิดเรื่องอันใด

เตียถั่วศึกษาแปดกลยุทธ์จนปรุโปร่งย่อมเป็นยอดฝีมือในการนี้

การแบ่งแยกสมาธิของมัน ความจริงแบ่งแยกสมาธิตั้งแต่แรก
ทั้งนี้เพราะเตียถั่วเป็นห่วงว่า ถังป้อง้มิใช่คู่มือของเชี้ยงกอยี้
การแบ่งแยกสมาธิของมันตอนนี้กลับเป็นการเสนสร้าง เป็นความจงใจ
มันต้องการชักนำให้อาวเอี้ยงอี่อี่จู่โจมทำร้าย
อาวเอี้ยงอี่อี่จู่โจมทำร้ายจริงๆ
ความเข้าใจที่เตียถั่วมีต่ออาวเอี้ยงอี่อี่ เป็นข้อความ "งูบินไร้หาง อาวเอี้ยงอี่อี่"
ชาวยุทธจักรก็ทำความเข้าใจกับอาวเอี้ยงอี่อี่เช่นนี้เท่านั้น
ซึ่งก็หมายความว่า สิ่งที่ควรแก่การสนใจและระวังป้องกันของอาวเอี้ยงอี่อี่ที่สุด คืออาวุธของมัน...งูบินไร้หาง
ที่เตียถั่วจับตามองที่สุด ก็เป็นอาวุธที่ชาวยุทธจักรได้ยินชื่อก็หน้าถอดสี...งูบินไร้หาง
...นี่ที่แท้เป็นอาวุธเยี่ยงไร?
...เป็นอาวุธหรืออาวุธลับ?
...อาวุธชนิดนี้สามารถพุ่งฝ่าอาการทำร้ายคนและฆ่าคนก่อนอื่นต้องรักษาสภาพตัวเองไม่พ่ายแพ้ นี่ที่แท้มีลักษณะอย่างไร?
ล้วนมิใช่
มิใช่อาวุธ และมิใช่อาวุธลับ
หากแต่เป็นคน
คนเป็นอาวุธเอง
อาวเอี้ยงอี่อี่พาตัวเอง "โยน" เข้ามา
ศีรษะและเท้าของมันขดเป็นเส้นโค้งอย่างสวยงาม ตลอดทั้งร่างคล้ายงูบินตัวหนึ่ง
เตียถั่วถอยกายปราด

มันไม่รับไว้

มันไม่กล้ารับมืออย่างหักโหม

...คนผู้หนึ่งเมื่อกล้ายึดถือร่างตัวเองเป็นอาวุธ หากมิใช่มีฝีมือสูงเยี่ยม ต้องไม่ขวัญกล้าปานนี้

...ทั้งนี้เพราะขวัญกล้าบังอาจมักเป็นเหตุถึงแก่ชีวิต

...อย่างน้อยทำร้ายตัวเองถึงแก่ชีวิตโดยง่ายดาย

ด้วยสภาวะของอาวเอี้ยงอี่อี่นับว่าปราศจากช่องโหว่ให้จู่โจมได้

ตัวเองปราศจากช่องโหว่งให้จู่โจม แต่กับศัตรู กลับเปิดฉากจู่โจมอย่างเกรี้ยวกราดรุนแรง ต่อให้เตียถั่วล่าถอย ก็ไม่มีประโยชน์

หากว่าอาวเอี้ยงอี่อี่ ซัดอาวุธลับออกอย่างนั้นจู่โจมพลาดเป้าก็จะร่วงหล่นลง ต่อให้ยังสามารถทำร้ายคน ก็ไม่สามารถหนุนเนื่องจู่โจมชำแล้วซ่าเล่า

สำหรับอาวเอี้ยงอี่อี่กลับกระทำได้ ไม่จู่โจมถูกเป้าหมายไม่ขอเลิกราเด็ดขาด

ทั้งนี้เพราะตัวมันเป็นอาวุธเอง

เตียถั่วไม่สามารถล่าถอย ไม่สามารถหลบเลี่ยงอีก ได้แต่รับศึก

มันลอยตัวเข้าหา กราดฟาดฝ่ามือ จากนั้นลอยลิ่วไปราวถูกตะกระเด็น ทิ้งตัวลงยังที่ห่างไปวาเศษ ยกมือกุมอก ใบหน้าดำปรากฏแววซีดสลด

...มันจะอย่างไรยังเสียที

...มันพลาดท่าเสียทีไม่น้อย

เตียถั่วกับถังป้องู้ ประมือกับอาวเอี้ยงอี่อี่และเชียงกอยี้คล้ายถูกเป็นเบี้ยล่าง

ย่อเชี่ยงย้อเห็นเช่นนั้น ความจริงคิดใช้สอยกอตั่วเมี้ยไปยัง

ดึกตระกูลฮวย นางจะช่วยเหลือเตียถั่วกับถังป้องู้ขับไล่ศัตรูก่อน แต่แล้วยามนั้นแป๊ะโช้วปวยพลันปรากฏกายขึ้น

ที่ข้างกายแป๊ะโช้วปวย ยังติดตามด้วยชายชราผมหงอกขาวใบหน้าเด่งดึง ประกายตาเจิดจ้าวาววับผู้หนึ่ง

กอตั่วเมี้ยพอพบเห็นแป๊ะโช้วปวย ก็บันดาลโทสะ ร้องว่า

"ท่านกระทำได้ประเสริฐ"

แป๊ะโช้วปวยเพียงกวาดมองมันอย่างเย็นชาแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านเป็นใคร?"

กอตั่วเมี้ยหัวร่ออย่างขุ่นแค้น กล่าวว่า

"คนที่ก่อกวนทำลายเรื่องดีงามของท่านโดยเฉพาะ"

ชายชราผมหงอกขาวที่ยืนอยู่ด้านข้างพลันกล่าวว่า

"พวกท่านทั้งหลายมักลับๆ ล่อๆ สืบเสาะเรื่องของแป๊ะผู่เส้าจู้เรา ที่แท้มีเจตนาใด?"

กอตั่วเมี้ยสวนคำว่า

"หากมันไม่กระทำเรื่องผิดมโนธรรม ไยต้องเกรงกลัว? พวกเราสืบเสาะ พวกเราจึงไม่มีอารมณ์รับรู้เรื่องโสโครกของมัน"

แป๊ะโช้วปวยยกมือไพล่หลังกล่าวว่า

"ชมชอบยุ่งเกี่ยวมากความ ผลสุดท้ายมักไม่ตายดี"

กอตั่วเมี้ยแยกเขี้ยวหัวร่อกล่าวว่า

"ดีที่เราไม่กลัวตายตลอดมา"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวเฉื่อยชาว่า

"ไม่มีคนที่ไม่กลัวตาย มีแต่คนที่ไม่รู้จักตาย"

กอตั่วเมี้ยหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"ต่อให้ท่านมีอิทธิฤทธิ์กว่านี้ก็ไม่อาจทำให้พวกเราที่ไม่กลัวตายบังเกิดความเกรงกลัวท่าน"

แป๊ะโช้วปวยหันกายมาช้าๆ จับจ้องมองกอตั่วเมี้ยแน่วนิ่ง กอตั่วเมี้ยพลันบังเกิดความรู้สึกอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อนขึ้น เป็นความประหวั่นพรั่นพรึง

มันกลับบังเกิดความกลัวขึ้นมา

แป๊ะโช้วปวยเพียงจับจ้องมองมันแวกหนึ่ง มันก็บังเกิดความแตกพรั่นพรึง

ความรู้สึกนี้แม้กระทั่งมันเองยังไม่ยอมเชื่อ

กอตั่วเมี้ยแทบถอยกายไปหนึ่งก้าว แต่แล้วบังคับตัวเองสืบเท้าออกไปก้าวใหญ่ ยืดอกขึ้นกล่าวว่า

"ท่านอย่างมากได้แต่ฆ่าเรา แต่ไม่อาจทำให้เรากลัวท่าน"

แป๊ะโช้วปวยยิ้มอย่างเฉื่อยชาคราหนึ่ง

ซึ่งความจริง กอตั่วเมี้ยกล่าวเช่นนี้ แสดงว่าบังเกิดจิตขลาดเขลาแล้ว

ซึ่งก็หมายความว่า มันยอมรับว่าตัวเองมิใช่คู่มือแป๊ะโช้วปวยตระเตรียมตายในเงื้อมมือฝ่ายตรงข้ามแล้ว

แป๊ะโช้วปวยกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ที่แล้วมาข้าพเจ้าเพียงฆ่าคน ไม่ข่มขู่คน"

ย่อเชี่ยวฮ้อที่ด้านข้างกล่าวว่า

"ฟังจากปากคำของท่าน วันนี้ท่านมิอาจไม่ปลิดชีวิตพวกเราแล้ว"

แป๊ะโช้วปวยชำเลืองมองย่อเชี่ยวฮ้อแวบหนึ่ง ก็เบือนสายตาไป จากนั้นมองดูนางอีกคราก่ล่าวว่า

"น่าดูยิ่ง"

ย่อเชี่ยวฮ้อรับฟังไม่เข้าใจ กะพริบตาคราหนึ่ง ส่งเสียงดังอือม์เป็นเชิงถามเชิงไถ่

แป๊ะโช้วปวยกล่าวด้วยความเสียดายอยู่บ้างว่า
"สตรีที่หมดจดงดงามเช่นนี้ ไม่สมควรตายเร็วปานนี้"
จากนั้นน้ำเสียงมันกลับคืนสู่ความเฉื่อยชา กล่าวอีกว่า
"แต่นี่ไม่สามารถทำให้ข้าพเจ้าเปลี่ยนแปลงความคิดฆ่าท่านปลิดชีวิตของท่านได้"

ฮ่อเชี่ยวฮ้อตื่นเต้นดึงเครียดอยู่บ้าง ตาคู่งามทอแววประหวั่นลนลาน แต่เรือนร่างที่อ้อนแอ้นผอมบางของนางกลับแฝงความเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวอย่างบอกไม่ถูก กล่าวว่า

"เราทราบว่าท่านไฉนคิดฆ่าพวกเรา"

"อ้อ?"

"ทั้งนี้เพราะท่านเกรงกลัวพวกเราล่วงรู้ความลับของท่าน"

แป๊ะโช้วปวยมีสีหน้าเย็นชาไม่ตอบคำ

ฮ่อเชี่ยวฮ้อกล่าวอีกว่า

"ท่านยิ่งเกรงกลัวพวกเราแพร่งพรายความลับของท่าน"

แป๊ะโช้วปวยทวนคำ "ความลับ" กล่าวด้วยความกระตือรือร้นว่า

"ข้าพเจ้ามีความลับอันใด?"

ฮ่อเชี่ยวฮ้อกล่าวว่า

"เราสืบสาวกระจ่างชัด ท่านคิดกุมอำนาจใหญ่ในหอลมพิรุณโปรย"

"ข้าพเจ้าความจริงเป็นคนกุมอำนาจใหญ่ ในหอลมพิรุณโปรยอยู่แล้ว"

"ท่านต้องการเป็นคนกุมอำนาจใหญ่เพียงหนึ่งเดียว"

แป๊ะโช้วปวยยิ้มเล็กน้อย เพียงกล่าวว่า

"อำนาจเป็นเช่นเดียวกับสมาธิ ขณะเพียงเริ่มต้นครอบครองไม่ว่าผู้ใดก็หวังว่ายิ่งมากยิ่งดี"

ย่อเชี่ยวฮ้อกล่าวว่า

"ดังนั้นท่านตระเตรียมว่า หลังจากควบคุมหอลมพิรุณโปรยจะใช้ขุมกำลังนี้เป็นเค้าหน้าตัก ร่วมมือกับมหาเสนาบดีฉั่วเกีย กวาดรวบฝ่ายธัมมะและอธรรมในยุทธจักร ตั้งตัวเป็นใหญ่ในบ้านเมือง"

แป๊ะโซ้วปวยจับจ้องมองย่อเชี่ยวฮ้อ ดราคครั้งนี้แววตาผิดแผกแตกต่างแล้ว

...หากว่าแววตาสามารถฆ่าคน สายตาที่คมกล้าคู่นี้คงสังหารย่อเชี่ยวฮ้อไปสามสิบแปดครั้งแล้ว

ย่อเชี่ยวฮ้อยังคงกล่าวสืบต่อ

"ดังนั้นท่านรีบร้อนใคร่แสดงออกฉั่วเกีย ไม่เสียดายกับการทำลายล้างสหายร่วมแนว วางแผนกวาดต้อนหมู่คณะสร้างฝัน และนักสู้ผู้กล้าในเมืองไคฮง รวมอยู่ใต้ร่มธงของท่าน เพื่อประจบสอพลอต่อนายเหนือของท่าน"

นางหยุดยั้งชั่วขณะ ค่อยถามว่า

"เรากล่าวถูกต้องหรือไม่?"

จากนั้นนางชม้ายมองแป๊ะโซ้วปวย ใช้แววตาที่คล้ายสุราระสะมุนชนิดหนึ่งชม้ายมองมัน

หากว่าแววตากลับกลายเป็นสุราระสะมุนจริง ๆ ต่อให้เป็นแป๊ะโซ้วปวยแปดคนสิบคน ก็ต้องเมามายตายแล้ว

แต่แป๊ะโซ้วปวยไม่ได้เมามาย

มันไม่มีเค้าความเมามายแม้แต่น้อย

มันกระทั่งแววตาก็ไม่เกรี้ยวกราดรุนแรง เพียงยักไหล่ครานึ่งกล่าวว่า

"คลับคล้ายอยู่บ้าง"

ย่อเชี่ยวฮ้อเอียงหน้าถามว่า

"อะไรคลับคล้าย?"

"ท่านคลับคล้ายอยู่บ้าง"

"คลับคล้ายอะไร?"

"คลับคล้ายจูเซี่ยวเอีย"

ย่อเซี่ยวฮ้องงงันวูบ กล่าวว่า

"ว่ากระไร จูเซี่ยวเอีย?"

แป๊ะโช้วปวยยิ้มแล้ว ยิ้มอย่างงามสง่า กล่าวว่า

"จะอย่างไรสตรีในโลกล้วนเป็นเช่นเดียวกัน ล้วนคลับคล้ายอยู่บ้าง"

มันกล่าวเสริมว่า

"โดยเฉพาะหลังจากที่เปลื้องเสื้อผ้าออก ล้วนเป็นเช่นเดียวกัน"

หลังจากกล่าวจบ มันก็ยกมือกอดอก คาดว่าต้องการดูว่าย่อเซี่ยวฮ้อจะมีโทสะอย่างไร

เพียงแต่หากว่ามันยิ้มแย้มแจ่มใส ปลอดโปร่งไม่น่าพาจริงๆ นิ้วมือมันไฉนซีดขาวอยู่บ้าง ทั้งยังสั่นระริกเล็กน้อย

38 ดรรชนีเหมิต

ฮ่อเซี่ยวฮ้อขบริมฝีปาก

...นางมิใช่มีโทสะหรือไม่?

...นางมีโทสะแล้วหรือไม่?

...นางใช่ข่มเพลิงโทสะได้หรือไม่?

...คนผู้หนึ่งเพื่อดิ้นรนมีชีวิตรอด ใช่สมควรกล้ำกลืนโทสะให้มากไว้หรือไม่?

นี่ล้วนไม่มีคำตอบ

ทั้งนี้เพราะไม่ทันมีคำตอบอันใด

กอตั่วเมี้ยมีโทสะแล้ว

ไม่เพียงมีโทสะ ถึงกับพิโรธดาลเดือด

กอตั่วเมี้ยพิโรธดาลเดือดพลางลงมือ

...มันอาจไม่รักฮ่อเซี่ยวฮ้อเท่าใด

...มันอาจรักลึกล้ำ แต่ไม่รู้สึกตัว เข้าใจว่าสามารถไปจากนางได้ทุกเมื่อ จนใจที่จากมาไม่ได้

...แต่มันไม่อาจทนทาน ให้บุรุษอีกผู้หนึ่ง หยามล่วงเกินย่อเชี่ยวฮ้อต่อหน้ามัน

...แม้แต่หยามล่วงเกินด้วยคำพูดก็ทำไม่ได้

กอตั่วเมี้ยลงมือด้วยโทสะ ลงมืออย่างสุดกำลัง เพียงหวังให้ย่อเชี่ยวฮ้อสามารถหลบหนีออกไป

หลบหนีออกไปส่งข่าวหรือช่วยเหลือนักสู้ผู้กล้าในตีกตระกูลฮาย

ความคิดอ่านของกอตั่วเมี้ย หาได้โง่เขลาดังเช่นเปลือกนอกของมันไม่

ไม่เช่นนั้นมันคงไม่แสร้งเป็นเมามาย จวบจนได้รับการเหลือบแลจากย่อเชี่ยวฮ้อแล้ว

มีบ้างบางคนรู้จักแสร้งเป็นเดือดดาล บางคนรู้จักรู้จักแสร้งเป็นเมามาย บางคนชมชอบแสร้งเป็นวุ่นวาย บางคนแสร้งเป็นอ่อนแอ ขอเพียงเป็นการ "เสแสร้ง" จุดอ่อนทุกประการล้วนกลับกลายเป็นอาวุธ

...เป็นอาวุธอันร้ายกาจ

ดังนั้นชนชาวโลกอย่าได้วัดคำนวณผู้คนจากรูปโฉม

พริบตาที่กอตั่วเมี้ยลงมือ การต่อสู้ในบริเวณเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรง

ถังป้องู้คล้ายเสื่อมสูญสิ้นเรี่ยวแรงแล้ว

หากว่าถังป้องู้คล้ายอัคคีกลุ่มหนึ่ง อัคคีก็มีช่วงเวลาที่เผาไหม้หมดสิ้น

หากว่าเชี้ยงกอยี้อ่อนแอดุจสายน้ำ สายน้ำก็มีช่วงเวลาที่กลับกลายเป็นกระแสเชี่ยวกราก

ถังปู้งู้พออ่อนโทรมลง ก้างปลาแหวกน้ำในมือเชี้ยงกอยี้พลัน
แยกจากหนึ่งเป็นสอง จากสองเป็นสี่ จากสี่เป็นแปด จากแปดเป็นสิบหก
จากสิบหกเป็นสามสิบสองและจากสามสิบสองรวมเป็นหนึ่งเดียว
ปราดใส่ตำแหน่งหัวใจของถังป้องู้ ด้วยระดับความเร็วกว่าสายฟ้าอีก

เชี้ยงกอยี้ค่อยจู่โจมกระบวนท่าแรกของมันออกมา
มันเฝ้ารอตลอดมา
มันมีความเชื่อมั่นว่า คนผู้หนึ่งต้องรอได้ จึงจะประสบผลลัพธ์
ยิ่งรอคอยได้ ผลรับยิ่งใหญ่หลวง

แน่นอน บางครั้งก็มีเวลาที่รอคอยไม่ได้ผลรับ ความโชคดี
ทั้งหลายไม่สามารถเกาะกุมไว้ทั้งสิ้น แต่คนผู้หนึ่งหากรอคอยไม่ได้
ก็จะไม่มีผลรับอันใด

นีเป็นเหตุผลดุจเดียวกับความ "พยายาม"
ที่มันกำลังรอคอย คือเวลาที่ถังป้องู้สิ้นเรี่ยวแรง
ถังป้องู้สิ้นเรี่ยวแรงแล้ว
...ต่อให้เป็นคนที่มีพละกำลังมหาศาล เมื่อมันสิ้นเรี่ยวแรง
ก็ไม่แตกต่างกับงูพิษที่สูญเสียเขี้ยวพิษ

ดังนั้นมันลงมือตีโต้
เป็นการตีโต้ที่พอจู่โจมต้องสังหาร
มันคำนวณแน่ว่าถังป้องู้หนีไม่รอด

ถังป้องู้ไม่อาจรอดพ้น ก้างปลาแหวกน้ำแทงถูกจุดสำคัญ
ถังป้องู้พลันถาโถมออกไปแปดก้าว
ก้างปลาจ่อใส่ทรวงอกถังป้องู้ กลับแทงไม่เข้า
ถังป้องู้พอถาโถมไปเบื้องหน้าโดยแรง ก้างปลาก็หักไป
มิหนำซ้ำหักเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

ถังป้องู้ชู่คำรามก้อง ยังโอบรั้งร่างเชี้ยงกอยี้เอาไว้ แม้แต่เศษ

ก้างปลาที่หักเป็นเล็กชิ้นน้อย ยังเบียดบดใส่ร่างอันใหญ่โตของมัน

คล้ายกับว่าคมอาวุธที่สามารถกรีดศิลาตัดท่อนไม้เมื่อทิ่มแทงใส่เนื้อหนังหดงถังปัดสู้ เท่ากับเกาคันให้กับมันก็ปาน

ความจริงเป็นถังปัองู้ตกอยู่ในห้วงคับขันเป็นตาย ยามนี้กลับกลายเป็นเชี้ยงกอยี้คับขันจนร่อแร่

หากว่าถูกถังปัองู้โอบรัดอย่างถนัดถนี่ เชี้ยงกอยี้อาจมีสภาพราวกับถูกโรงโม่บดใส่ก็มิปาน

เชี้ยงกอยี้ค่อยทราบว่าตัวเองประเมินผิดแล้ว

มันประเมินถังปัองู้ต่ำทรามไป

ถังปัองู้ฝึกปรือวิชาสิบสามองครักษ์พิทักษ์ เป็นเวลาสิบสี่ปี มีฉายาผิวทองแดงกระดูกเหล็ก ย่อมมิใช่ได้มาอย่างเลื่อนลอย

คนผู้หนึ่งพอรู้ผิด มักมิใช่เริ่มต้นผิดพลาด หากแต่ผิดพลาดจนไม่สามารถแก้ไข ไม่สามารถชดเชยได้

ความผิดพลาดมักต้องจ่ายค่าตอบแทนที่สูงลิบลิ่ว

...เชี้ยงกอยี้เล่า? มันใช่ผิดพลาดจนไม่สามารถแก้ไข กลับกลายหรือไม่?

ผิดแล้ว

ถังปัองู้พลันพบว่า ตัวเองก็ประเมินเชี้ยงกอยี้ต่ำทรามไป

เมื่อมันโอบใส่อากาศธาตุ ค่อยพบว่าวิชาตัวเบาของเชี้ยงกอยี้หาได้ด้อยกว่าปิงหึงเสี้ยวไม่

มันไม่กล้าโอบใส่อากาศธาตุ หากแต่เกรงกลัวเชี้ยงกอยี้จู่โจมทำร้ายจากแง่มุมที่มันไม่สามารถระวังตัวป้องกันได้

ดังนั้นมันพลันคำรามก้อง

มันคิดสะกดเชี้ยงกอยี้เอาไว้

อย่างน้อยสะกดเชี้ยงกอยี้ไว้ชั่วขณะ เพื่อที่มันจะได้ฟื้นฟู

เรี่ยวแรงสักคา ค่อยรับมือไว้ได้

เสียงคำรามครั้งนี้ คล้ายค่อยใส่หัวใจเชี้ยงกอยี้หมัดหนึ่ง ตลอดทั้งร่างลอยลิ่วออกไป

ขณะเดียวกัน เสียงคำรามครั้งนี้มีผลกระทบกระเทือนต่ออาวเอี้ยง

อี่อี่

งูบินของอาวเอี้ยงอี่อี่เป็นร่างของมันเอง

มันเพิ่งงงงันวูบ เตียถั่วก็จู่โจมหมัดฮ่วยฮ้วยคุ้ง (หมัดสะท้อนกลับ) ออก

หมัดสะท้านกลับพอใช้ออก ฝ่ายตรงข้ามก็สูญเสียโอกาสตีโต้ได้

...คนต้องรอได้ จึงประสบผลรับ

เตียถั่วรอเป็นเวลานานแล้ว

ผู้หนึ่งคิดโค่นคู่ต่อสู้ นอกจากต้องรอได้ยังต้องรู้จักเกาะกุมโอกาสช่วงชิงสภาวะ

เตียถั่วเกาะกุมโอกาสรุก ดำเนินการตีโต้ในบัดดล

น่าเสียดายที่สภาพอันมีเปรียบ ไม่ได้อยู่ในมือพวกมัน

ทั้งนี้เพราะผู้ที่ควบคุมสถานการณ์ใหญ่มิใช่พวกมัน

หากแต่เป็นแป๊ะโซ้วปวย

การลงมือของกอตั่วเมี้ย เพียงพอกับการสะท้านฟ้าดินสะเทือนภูตเทพ

นั่นสืบเนื่องจากพลังสภาวะ

ตัวมันคล้ายภูเขาใหญ่ที่เคลื่อนไหวได้ลูกหนึ่ง

...ท่านไหนเลยเคยเห็น "ภูเขา" ลงมือ?

ภูเขาไม่จำเป็นต้องลงมือ ทั้งนี้เพราะความสงบนิ่งดุจขุนเขา

กีเป็นการลงมือที่ปราศจากช่องโหว่ให้จู่โจมชนิดหนึ่ง

ภูเขาอย่างมากเพียงบันดาลโทสะ พวยพุ่งควันออกมา กีจะเกิดภูเขาไฟระเบิด ภูเขาเพียงทิดขี้เกียจเล็กน้อย กีไม่ทราบเกิดสภาพถล่มทลายสักเท่าใด

พลังสภาวะมาจากขุมกำลัง

กอตั่วเมี้ยมีกำลัง

ที่หายากยิ่งกีคือ นอกจากกำลังและสภาวะแล้ว มันยังลงมือด้วยความแยบคายพิสดาร

มันเพียงโถมจู่โจมออก แต่การถาโถมคราเดียว กีเปลี่ยนแปลงท่าร่างแปดชนิด เริ่มต้นจากท่วงท่าขมิ้นเหลืองขี้นดอนที่ปราดเปรียวที่สุด จนถึงท่วงท่าแยกประกายคว้าเงาที่ซับซ้อนที่สุด ตลอดจนท่าถ่วงฟันชั่งที่หนักอึ้งที่สุด ล้วนใช้ออกได้ตามใจปรารถนา

มันพอลงมือดูไปคล้ายจู่โจมคราเดียว แต่ในการจู่โจมคราเดียวนี้แฝงการเปลี่ยนแปลงแปดประการ ใช้ออกจากตำแหน่งที่ผิดแผกแตกต่าง บนร่างกายทั้งแปดประการ

นั่นเป็นนิ้วมือ ตาหมัด ข้อมือ ข้อศอก นิ้วเท้า ฝ่าเท้า ส้นเท้า หัวเข่า การจู่โจมแต่ละประการมีแต่ตำแหน่งนั้นจึงเกาะกุมได้

และกอตั่วเมี้ยมีแต่ตำแหน่งนั้น จึงสามารถใช้กระบวนท่าที่แยบคาย และมีพลังถึงเพียงนั้น กระบวนท่าเหล่านั้นกอปรเป็นสภาวะจู่โจมระลอกหนึ่ง จู่โจมใส่แปะโช้วปวย

ขณะที่ท่าจู่โจมเหล่านี้กำลังจะจู่โจมถูกแปะโช้วปวย อาจบางทีคลาดคลาเพียงหนเดียว ห่างกันเพียงเส้นสายใยเดียว ได้ยินเสียงฉี่คราหนึ่งพลังลมสายหนึ่งแผ่พุ่งออกจากกลางหลังของกอตั่วเมี้ย

แผ่พุ่งพร้อมกับน้ำเลือด

ซึ่งก็หมายความว่า หากมองจากด้านหลัง ที่ด้านหลังของ

กอตั๋วเมี้ยพลันเพิ่มรูๆ หนึ่ง

เป็นรูเล็กๆ รูหนึ่ง

คนผู้หนึ่งก่ดมไม่อยู่ดีๆ บนร่างก็เพิ่มรูเล็กๆ รูหนึ่ง

นี่หมายความว่า กอตั๋วเมี้ยถูกดรรชนีทะลวงร่างแล้ว

พริบตาก่อนที่กอตั๋วเมี้ยจะจู่โจมถูกแป๊ะโช้วปวย แป๊ะโช้วปวยก็จี้พุ่งดรรชนี ทะลวงทะลุทรวงอกกลางหลังของมัน พร้อมกับตัดทำลายสภาวะจู่โจมที่มุ่งใส่แป๊ะโช้วปวยไป

นี่คล้ายกับคนผู้หนึ่งคิดโก่งคอร้องเพลง ผู้มาชิงสะบัดคาบตัดหลอดลมของมันขาดไป มาตรว่าปากยังอ้าพะเยิบพะยาบหลายครา แต่ก็ปราศจากสุ้มเสียงใดเปล่งออกมา

ขณะเดียวกัน บังเกิดเสียงฉี่ดังอีกครา

นิ้วกลางข้างขวาของแป๊ะโช้วปวยพุ่งใส่กอตั๋วเมี้ย นิ้วนางข้างซ้ายกลับพุ่งพลังฝ่าอากาศ ทำร้ายซ่อเซี่ยวฮ้อที่เพิ่งพุ่งปราดไปยังตึกตระกูลฮวยร่วงหล่นลงมา

ซ่อเซี่ยวฮ้อก็คาดคิดไม่ถึง

นางมิใช่คาดคิดไม่ถึงว่า ตัวเองมิใช่คู่มือของแป๊ะโช้วปวย หากแต่คิดไม่ถึงว่า ด้วยขุมกำลังของกอตั๋วเมี้ย กลับไม่อาจรับแป๊ะโช้วปวยแม้สักดรรชนีเดียว

ดรรชนีของแป๊ะโช้วปวยนี้ คล้ายไม่มีเจตนาฆ่านาง

แต่ดรรชนีตามหลังอีกสองดรรชนี กลับเป็นท่าไม้ตายอันเกรี้ยวกราด

สองดรรชนีนี้ ใช้ออกจากแง่มุมที่แปลกพิสดารยิ่งกว่า เป็นแป๊ะโช้วปวยล้มตัวลงกับพื้น จี้พุ่งดรรชนีออก

นิ้วหัวแม่มือข้างซ้ายพุ่งจู่โจมใส่เตียถั่ว นิ้วก้อยข้างขวามุ่งใส่ถังปัองู้อย่างเร่งร้อน

สองดรรชนีนี้แทบเท่ากับจู่โจมใส่เชี้ยงกอยี้และอาวเอี้ยงอี่อี่

ทั้งนี้เพราะเชี้ยงกอยี้กำลังต่อสู้กับถังปัอฮู้ อาวเอี้ยงอี่อี่ก็ต่อสู้กับเตียถั่ว พลังดรรชนีสองสายพุ่งผ่านข้างกายเชี้ยงกอยี้กับอาวเอี้ยงอี่อี่ไปอย่างหวุดหวิด จากนั้นลมดรรชนีทวีความรุนแรงขึ้น รอจนเตียถั่วกับถังปัอฮู้รู้สึกตัว ก็ไม่ทันถลันหลบหลีกแล้ว

เตียถั่วถูกพลังดรรชนีพุ่งใส่.พลันดีดตัวขึ้นโถมใส่แป๊ะโช้วปวย

แป๊ะโช้วปวยหลบเลี่ยงอย่างแผ่วเบา เตียถั่วโถมพลาดผิด ร่างก็ตกวูบลง ล้มระทวยกับพื้น

ถังปัอฮู้ก็ถูกพลังดรรชนีพุ่งใส่ พลันคำรามก้อง มันยังกรีดมือวาดเท้า แต่ก็ไร้ระเบียบแบบแผนแล้ว

เชี้ยงกอยี้ยื่นเท้าออก เกี่ยวมันล้มลง อาวเอี้ยงอี่อี่กระแทกใส่จุดเจ็กจิ้มที่ท้ายทอยของมันอย่างหนักหน่วง ถังปัอฮู้ก็ล้มคว่ำลงกับพื้นไม่สามารถลุกขึ้น

แป๊ะโช้วปวยลงมือกระบวนท่าเดียว โค่นศัตรูล้มลงสี่คน
มันลงมือเพียงครั้งเดียว ใช้ออกสี่ดรรชนี
หนึ่งดรรชนีโค่นหนึ่งศัตรู ไม่มากเกินและไม่น้อยไป
นี่คือดรรชนีสะท้านเทพ ที่สร้างชื่อให้กับแป๊ะโช้วปวย

แป๊ะโช้วปวยลุกขึ้นยืนตบฝุ่นละอองตามเสื้อผ้าอย่างปลอดโปร่งสีหน้าอดปรากฏแววกระหยิ่มยิ้มย่องมิได้

สี่ดรรชนีคล้ายกับผลงานชิ้นสุดยอดของจิตรกรผู้หนึ่ง หลังจากวาดออกมา แม้แต่ตัวเองยังโห่ร้องชมเชยว่าเป็นพู่กันเนรมิต

เมื่อครู่มันก็ใช้ออกด้วยวิชาดรรชนีเนรมิต
คนผู้หนึ่งเมื่อกระทำเรื่องราวที่สุดยอดย่อมนึกกระหยิ่มยิ้มย่อง
ดังนั้นมันตบฝุ่นละอองบนฝ่ามือด้วยความภาคภูมิใจอยู่บ้าง

ยิ้มพลางกล่าวถามย่อเชี่ยวย้อบนพื้นว่า

"ท่านใช่เริ่มสำนึกเสียใจอยู่บ้างหรือไม่?"

มันเลิกคิ้วข้างหนึ่ง ถามอีกว่า

"ท่านใช่หวาดกลัวอยู่บ้างหรือไม่?"

ชายชราผมหงอกขาวที่ร่วมทางมา พลันสะอึกกายออกไปหนึ่งก้าวกล่าวว่า

"ยู่เส้าจู้ คนเหล่านี้ไม่อาจปล่อยทิ้งไว้"

ชายชราผมหงอกขาวนี้ย่อมเป็นเชียนวิเศษอมตะง้ะนเฮาะฮวก

แป๊ะโช้วปวยหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"ผู้ใดบอกว่าข้าพเจ้าจะทิ้งพวกมันไว้?"

เชียนวิเศษอมตะรีบก้มคีรษะกล่าวว่า

"ถูกแล้ว เป็นบริวารปากมาก ยู่เส้าจู้มองการณ์ไกล คาดการณ์ดุจเทพยดาคำนวณ ย่อมวางแผนเป็นมั่นเหมาะแต่แรก"

แป๊ะโช้วปวยกวาดมองเชี้ยงกอยี้กับอาวเอี้ยงอีอีแวบหนึ่ง กล่าวด้วยความไม่พอใจอยู่บ้างว่า

"ด้วยพลังฝีมือของพวกเจ้า ยังไม่เพียงพอกับการ..."

ไม่ทันขาดคำ ที่ห่างไปปรากฏเงาคนถลันวูบหนึ่ง

เมื่อเงาคนถลันวูบ คนก็ใกล้เข้ามามากแล้ว

ขณะที่พบว่ามีคนเคลื่อนเข้าใกล้ คนก็มาถึงเบื้องหน้าแล้ว

พริบตานั้น เชียนวิเศษอมตะมีความรู้สึกว่า นี่เป็นระดับความเร็วถึงขีดสุด

ผู้มามีความเคลื่อนไหวรวดเร็วจริงๆ รวดเร็วจนไม่อาจเห็นชัดตาว่าเป็นใคร

หากคนผู้นั้นไม่ได้หยุดชะงักลง เพื่อชมดูว่าที่นี้เกิดเรื่องใดทั้งหมดไม่แน่ว่าจะเห็นชัดตาว่าผู้มาเป็นใคร

ผู้มาไม่เพียงมีคนเดียว
แต่มีเพียงคนเดียวที่ทุ่มเทใช้วิชาตัวเบา
ที่กลางหลังคนผู้นี้ยังแบกร่างคนผู้หนึ่ง
คนที่รับบาดเจ็บสาหัสปางตายผู้นี้

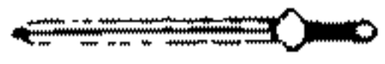

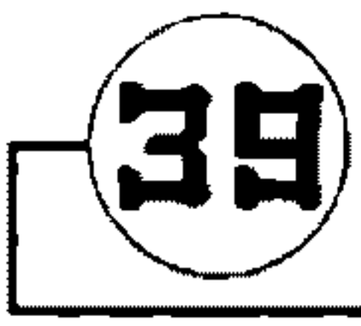

ภูษาฟ้าปางสหาย

ผู้มาย่อมเป็นปึงทึงเสี้ยวกับภูษาฟ้ามีตะเข็บ

ปึงทึงเสี้ยวที่หลบหนีอย่างเร่งร้อน กับภูษาฟ้ามีตะเข็บที่รับบาดเจ็บสาหัส

ปึงทึงเสี้ยวพอเห็นสภาพในที่เกิดเหตุชัดตา ต้องอุทานดังอากล่าวว่า

"พวกท่านไฉนล้วนอยู่ที่นี้?"

ถังป้องู้กับเตียถั่วล้วนเป็นสหายของมัน

เป็นสหายสนิท

มันเป็นสหายสนิทของมันนอนเกลื่อนกลาดอยู่บนพื้น ก็มิอาจไม่หยุดยั้งลง

แต่ยามกะทันหันมันลืมเลือนว่า ที่กลางหลังยับแบกสหายผู้หนึ่ง

เป็นสหายสนิทเช่นกัน

...สหายสนิทที่กลางหลังรับบาดเจ็บสาหัส ไม่อาจหยุดยั้งลงเด็ดขาด

แป๊ะโช้วปวยก็อุทานดังเอ๊ะ กล่าวว่า

"คนของตึกหกหุนครึ่งไฉนเสนอตัวมาด้วย?"

ปึงหึงเสี้ยวกระชากเสียงว่า

"นี่เป็นการลงมือของท่าน?"

แป๊ะโช้วปวยมือไพล่หลัง แหงนหน้ามองท้องฟ้า กล่าวว่า

"เช่นนี้ก็ดี"

ปึงหึงเสี้ยวกลับงงงันวูบ กล่าวว่า

"อันใดก็ดี?"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าความจริงกำจัดพวกท่านที่ขัดมือขวางเท้าตั้งแต่แรกจนใจที่เซี่ยวเจียะเท้า (ก้อนหินน้อย) ยึดถือพวกท่านเป็นเช่นพี่น้อง ตอนนี้ก็ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะกวาดล้างให้สิ้นซาก ดูท่าผู้ที่สามารถทำร้ายภูษาฟ้ามีตะเข็บถึงขั้นนี้ คงเป็นที่เจ็ดแห่งแผ่นดินแล้ว"

ปึงหึงเสี้ยวกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ที่แท้ท่านเป็นสัตว์ในครอกเดียวกับที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ฉกฉวยโอกาสทำร้ายซ้ำเติมคน นับเป็นนักสู้ผู้กล้าอันใด หากคิดสำแดงอานุภาพก็รุดไปช่วยคนที่ตึกตระกูลฮวย"

แป๊ะโช้วปวยเลิกคิ้ว กล่าวด้วยความหงุดหงิดใจว่า

"ที่แท้พวกท่านหลบหนีออกจากงานเลี้ยงวันเกิดของฮวย-โกวฮวด"

ภูษาฟ้ามีตะเข็บที่กลางหลังปึงหึงเสี้ยวกล่าวเสียงอ่อนล้าว่า

"มัน...เป็นคนวางแผนดำเนินอุบายครั้งนี้..."

ปึงหึงเสี้ยวทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ชี้หน้าแป๊ะโช้วปวย

กระซากเสียงว่า

"ท่าน..."

แป๊ะโซ้วปวยหัวร่อแล้ว หัวร่อพลางกล่าวว่า

"ในโลกนอกจากอุบัติเหตุและคนเจ็บไข้ได้ป่วยที่ไม่อาจมีชีวิตยืนยาวแล้ว ยังมีบุคคลสามชนิดที่มีอายุสั้น"

ปิงหึงเสี้ยวมีนิสัยอยากรู้ มาตรว่าอยู่ในยามเดือดดาล ยังอดถามมิได้ว่า

"บุคคลสามชนิดใด?"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"ชนิดที่หนึ่งเป็นคนที่ยุ่งเกี่ยวมากความ ไม่ล่วงรู้สถานการณ์ ชนิดที่สองเป็นคนที่โฉดเขลาจนไม่สามารถมีชีวิตอยู่ในโลกของคนเข้มแข็งกลืนกินผู้อ่อนแอ ยังมีอีกชนิดหนึ่ง เป็นคนที่ชาญฉลาดจนชวนริษยา ทำให้ผู้คนไม่ต้องการให้มันมีชีวิตสืบไป"

มันชี้มือไปยังภูษาฟ้ามีตะเข็บ กล่าวอีกว่า .

"ท่านเป็นบุคคลชนิดที่สาม นับตั้งแต่ท่านเข้าสุนครหลวง ข้าพเจ้าก็ทราบว่าจุดมุ่งหมายของท่านไม่เพียงอยู่ที่ดึกหกทุนครึ่ง ทั้งยังมีวัตถุประสงค์อื่นอีก"

ปิงหึงเสี้ยวพลันตัดบทมันว่า

"รอสักครู่"

แป๊ะโซ้วปวยเลิกคิ้วข้างหนึ่งมองดูปิงหึงเสี้ยว ปิงหึงเสี้ยวชี้มือไปที่ปลายจมูกตัวเอง กล่าวว่า

"อย่างนั้นเราเป็นบุคคลชนิดใด?"

แป๊ะโซ้วปวยยิ้มพลางกล่าวว่า

'ท่านหรือ? บุคคลชนิดที่สองและสาม ท่านล้วนมีส่วนด้วย"

ปิงหึงเสี้ยวชบคิดอยู่ครึ่งค่อนวัน พลันเดือดดาลเป็นการใหญ่ ภูษาฟ้ามีตะเข็บกล่าวเสียงอ่อนล้าว่า

"ดังนั้นท่านไม่อนุญาตเรามีชีวิตสืบไป"

แป๊ะโช้วปวยเห็นพ้องด้วย กล่าวว่า

"บุคคลเช่นท่าน หนึ่งนั้นต้องเป็นเครื่องมือใช้สอยของข้าพเจ้า ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้ายากจะนอนตาหลับ มิอาจไม่ฆ่าทิ้ง"

ปิงหึงเสี้ยวลืมเลือนโทสะไป ครึ่งปีมานี้มันอยู่ร่วมกับภูษาฟ้ามีตะเข็บ ไม่เห็นว่าฝ่ายตรงข้ามมีอันใดน่าสงสัย ถึงกับสร้างความริษยาแก่แป๊ะโช้วปวยถึงเพียงนี้ ดังนั้นกล่าวว่า

"มันมีวัตถุประสงค์อันใด มันเพียงแต่ลอบคุ้มครองอุนยิ้วเท่านั้น"

แป๊ะโช้วปวยมองดูมัน พลันสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าผิดแล้ว"

คำเพียงนี้เสียบสร้างความเคลือบแคลงสงสัยแก่ผู้คนในบริเวณ ปิงหึงเสี้ยวก็กล่าวว่า

"รู้ผิดสามารถแก้ไข เป็นคุณความดียิ่งใหญ่หลวง นักปราชญ์ยังผิดได้ ท่านไม่ต้องจดจำใส่ใจ"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าดูท่านผิด ท่านจัดเป็นบุคคลชนิดที่สอง ที่โฉดเขลาจนไม่อาจมีชีวิตสืบไป"

ปิงหึงเสี้ยวเดือดดาลถึงขีดสุด แป๊ะโช้วปวยกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ภูษาฟ้ามีตะเข็บอยู่กับท่านนานวันหานกลับหยั่งธาตุแท้ของมันไม่ออก มิใช่เป็นตัวโง่งมเป็นอะไร?"

ปิงหึงเสี้ยวข่มเพลิงโทสะไว้ กล่าวว่า

"ตกลง ท่านลองบอกมา มันที่แท้เป็นใคร มายังนครหลวงทำอะไร?"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"มันเป็นขุนพลคู่ใจของอุนมึ่งแห่งเมืองลกเอี้ยง'

ปึงหึงเสี้ยวแค่นเสียงออกมากล่าวว่า

"นี่มีผู้ใดไม่ทราบ?"

แป๊ะโช้วปวยย้อนถามว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่าอุนมึ่งเป็นใคร?"

ปึงหึงเสี้ยวงงงันวูบจึงกล่าว

"มัน...มันเป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่ และเป็นยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้ม"

"ไม่ว่าในบ้านเมืองหรือในบู๊ลิ้ม ผู้ที่หนุนหลังมัน ล้วนเป็นจูกัวะชิงแซ"

ปึงหึงเสี้ยวกลับไม่เคยได้ยินเรื่องนี้มาก่อน แต่มันต้องการรักษาหน้าตัวเองไว้ ดังนั้นกล่าวราวกับเป็นเรื่องปกติธรรมดาว่า

"นี่ไม่น่าประหลาด ยอดยุทธ์ย่อมต้องช่วยเหลือวีรบุรุษ ขุนนางดีย่อมต้องปกป้องอำมาตย์เลิศ หรือยังจะสุมหัวรวมกับคนฉ้อฉลจอมปลอมเช่นท่าน?"

แป๊ะโช้วปวยพาไม่แยแสสนใจมัน เพียงกล่าวกับภูษาฟ้ามีตะเข็บว่า

"ท่านไม่เพียงมีจุดมุ่งหมายอยู่ที่ตีกหกหุนครึ่ง และไม่เพียงเพราะเพื่ออุนยิ้ว ท่านปะปนเข้าตีกหกหุนครึ่งใช่ต้องการชักนำตีกหกหุนครึ่งเข้าสังกัดจูกัวะชิงแซหรือไม่?"

ภูษาฟ้ามีเตะเข็บคิดหัวร่อ แต่รอยยิ้มเพิ่งปรากฏ โลหิตก็พุ่งขึ้นถึงลำคอ มันกลั้นกลืนชั่วขณะจึงกล่าว

"นี่เป็นเช่นเดียวกับฉั่วเกีย ที่คิดชักนำให้ตีกหกหุนครึ่ง

หอลมพิรุณโปรยและเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าออกมาประหัตประหารกัน พวกมันจะได้กวาดรวบฝ่ายที่ชนะเอาไว้...ท่านมิใช่คิดรับพวกมันไว้ใช้สดกหรดกหรือ?"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวด้วยประกายตาที่เกรี้ยวกราดกว่าเดิมว่า

"นอกจากนี้ท่านยังมีจุดมุ่งหมายอื่นอีก"

"เรามีจุดมุ่งหมายอันใด?"

"ท่านแกล้ยกล่อมเด็กปวยเกียสวามิภักดิ์ต่อจูกัวะชิงแซไม่สำเร็จ ตามเหตุผลสมควรคร่ากุมอุนยิ้วกลับเมืองลกเอี้ยงไปให้สิ้นเรื่องราว แต่ท่านยังรั้งอยู่ที่เมืองไคฮง ใช่เป็นเพราะ..."

ภูษาฟ้ามีตะเข็บส่งเสียงดังอืมม์เป็นเชิงถามไถ่

แป๊ะโช้วปวยกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ท่านใช่กำลังสืบคดีหรือไม่?"

ภูษาฟ้ามีตะเข็บกล่าวว่า

"มิผิด เรากำลังรื้อคดีที่พรรคนภากาศถูาล้มล้าง"

แป๊ะโช้วปวยหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคาดเดาไม่ผิดจริงๆ"

จากนั้นมันคาดคั้นถามว่า

"ที่ท่านคิดสืบสาวคือ..."

ภูษาฟ้ามีตะเข็บกล่าวเสียงอ่อนล้า แต่แทลมคมราวมีดดาบว่า

"ท่านเอง"

40 บุกบั่นทะลวงฟ่า

แปะโช้วปวยแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนานออกมา

ปิงหึงเสี้ยวพึมพำว่า

"คนชั่วร้ายทั้งหมดก่อนที่จะกล่าววาจา หรือขณะที่แผนร้ายประสบผล ใช่ต้องหัวร่ออย่างชั่วร้าย เพื่อแสดงความลึกซึ้งชั่วร้ายหรือ ไม่?"

แปะโช้วปวยย่อมไม่แยแสสนใจคำพูดเช่นนี้

ภูษาฟ้ามีตะเข็บก็ไม่มีเรี่ยวแรงตอบคำ

กลับเป็นเตียถั่วที่นอนฟุบกับพื้นไม่สามารถเคลื่อนไหวขานรับคำพูดของมันว่า

"แปะโช้วปวยยังไม่ชั่วร้ายพอ"

ปิงหึงเสี้ยวส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงถาม

เตียถั่วแม้นอนกับพื้น แต่ยังวางท่าราวกับกำลังวิจารณ์

นักสู้ผู้ห้าวหาญทั้งแผ่นดินว่า

"ท่านไหนเลยเคยเห็นคนชั่วร้ายที่แท้จริงผู้หนึ่ง ปล่อยให้ท่านล่วงรู้ว่ามันเป็นคนชั่วร้าย อย่าว่าแต่เสียงหัวร่ออย่างชั่วร้าย ไม่อาจแสดงความจริงใจแม้แต่น้อย มันคิดเป็นคนชั่วร้าย ยังห่างไกลอีกมากนัก"

แป๊ะโซ้วปวยหามีโทสะไม่ เพียงกล่าวว่า

"พวกท่านผิดแล้ว"

ปิงหึงเสี้ยวกล่าวว่า

"เมื่อครู่ท่านเพิ่งยอมรับผิด ยามนี้ไฉนกลับบอกว่าพวกเราผิดแล้ว?"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"พวกท่านจงใจหาเรื่อง คิดยืดเวลา หวังรอคอยผู้คนมาช่วยเหลือนี่กลับเปลืองสมองสูญเปล่า การยืดเวลารังแต่ไม่เป็นผลดีต่อพวกท่าน"

ได้ยินสุ้มเสียงที่ไม่มีชีวิตจิตใจเสียงหนึ่งดังว่า

"ไม่เป็นผลดีจริง"

ตนอยู่ในดงตันพุทรา

ปิงหึงเสี้ยวพอได้ยินสุ้มเสียงนี้ ต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บ กล่าวเบาๆ กับภูษาฟ้ามีตะเข็บที่อยู่บนกลางหลังว่า

"เป็น...มันมาแล้ว?"

"มัน" ที่ว่า ย่อมหมายถึงที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

ไม่มีผู้ใดตอบรับ

ปิงหึงเสี้ยวรู้สึกว่าที่กลางหลังเปียกชื้นกว่าเดิม

โลหิตที่ไหลหลั่งออกมายิ่งมากกว่าเดิม

...ภูษาฟ้ามีตะเข็บที่แท้สูญเสียเรี่ยวแรงในการกล่าววาจาหรือว่าสลบไสล หาไม่ก็ตายแล้ว?

ปิงหึงเสี้ยวบังเกิดความสำนึกเสียใจ
มันสำนึกเสียใจที่ตัวเองไฉนหยุดยั้งลง?
มันพอหยุดยั้งลง ภูษาฟ้ามีตะเข็บก็ต้องตายแน่แล้ว
แม้กระทั่งชีวิตของตัวเอง ก็ไม่อาจรักษาไว้

...ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินคนเดียว ก็น่ากลัวมากแล้ว อย่าว่าแต่ยังเพิ่มแป๊ะโช้วปวยอีกคนหนึ่ง

แต่เมื่อปิงหึงเสี้ยวเห็นเตียถั่วกับถังป้ออู้นอนอยู่ที่นี้ ไหนเลยไม่ชะงักเท้าลง คนผู้หนึ่งเห็นแก่ผลประโยชน์ส่วนตน ปล่อยให้พี่น้องผองเพื่อนประสบภัย โดยที่ตัวเองไม่แยแสสนใจ พี่น้องผองเพื่อนเช่นนี้ไม่เรียกว่าพี่น้องผองเพื่อนแล้ว

ชาวยุทธจักรมักเรียกขานคนชนิดนี้เต่าบัดซบ

ปิงหึงเสี้ยวย่อมมิใช่คนเช่นนั้น

มันเห็นว่าสหายสามารถใช้หุง ใช้ต้ม ใช้ผัด ใช้ทอด แต่ไม่อาจขายทิ้ง ยามปรกติสามารถกวะตุ้นหยอกเย้าด่าว่าพี่น้อง แต่ขณะที่มันตกทุกข์ได้ยาก ไม่อาจแสดงความหยามเหยียดต่อมันแม้แต่น้อย

ทั้งนี้เพราะชั่วชีวิตของคน สามารถคบหาไปทั่วแผ่นดิน แต่พี่น้องเพื่อนตายที่สามารถร่วมทุกข์สุข ซ้องเสพวาสนาด้วยกันมีสักกี่คน เห็นแก่ประการนี้ มันแท้ทราบดีว่า ขอเพียงวางคนที่กลางหลังลง ไม่แน่ว่าสามารถหนีรอดจากการตามล่าของทีเจ็ดแห่งแผ่นดินแม้กระทั่งแป๊ะโช้วปวยก็ไม่แน่ว่าจะสกัดขัดขวางมันไว้ได้

แต่มันไม่ยอมปล่อยวางห่อภาระบนหลังลง

ทั้งนี้เพราะนั่นเป็นคุณธรรมประการหนึ่ง เป็นมโนธรรมประจำใจประการหนึ่ง

ขณะเดียวกัน ปิงหึงเสี้ยวก็ไม่อาจละทิ้งผู้คนบนพื้น

นั่นเป็นพี่น้องของมัน เป็นสหายสนิทของมัน

เพียงแต่ตอนนี้เพียงหลงเหลือมันคนเดียวที่สู้ศึกได้

บุคคลอื่นล้วนสูญเสียความสามารถในการต่อสู้ไป

ศัตรูที่มันเผชิญหน้า กลับประกอบด้วยที่เจ็ดแห่งแผ่นดินและแป๊ะโช้วปวย

แม้แต่เซี้ยงกอยี้และอาวเอี้ยวอี่อี่ มันก็สำนึกตัวว่าเอาชนะพวกมันไม่ได้

ในสภาพเช่นนี้ปึงหึงเสี้ยวกล่าวได้ว่าไม่มีความหวังแม้แต่น้อย

แม้แต่มันเองก็ไม่มุ่งหวัง

มันเป็นนักศึกษา แต่พานเป็นนักศึกษาที่ร่ำเรียนหนังสือโดยไม่เข้าสอบแข่งขัน เพียงท่องบทกลอนหาความสุนทรีย์ ที่แล้วมาไม่มักใหญ่ใฝ่สูง ไม่นำพาปรารมภ์ ยามนี้พอถูกบีบบังคับ กลับกระตุ้นความฮึกหาญขึ้นมา ม้วนแขนเสื้อดึงพัดจีบออก โบกพัดอยู่หลายคราก่ล่าวว่า

"ประเสริฐ พวกท่านเข้ามาโดยพร้อมเพรียงเถอะ ผู้แซ่ปึงหากเกรงกลัว ก็ไม่แซ่ปึงแล้ว"

แป๊ะโช้วปวยกลับคิดไม่ถึงว่า นักศึกษาอ่อนแอผู้นี้ไม่เพียงมีกำลังขวัญ มิหนำซ้ำยังมีคุณธรรมน้ำมิตร ดังนั้นผงกศีรษะกล่าวว่า

"มีปณิธานนักน่าเสียดายที่การต่อสู้ชิงชัยพิสูจน์ความเป็นตายที่พึ่งพาคือขุมกำลัง หาใช่ปณิธานไม่"

คนในดงไม้พลันกล่าวว่า

"ชีวิตของคนทั้งสองนี้เป็นของเรา ห้ามมิให้ผู้ใดแตะต้อง"

แป๊ะโช้วปวยแบมือทั้งสอง เป็นความหมายว่าไม่คิดแย่งชิงฆ่าคนกล่าวว่า

"ตกลง ท่านคิดใคร่ฆ่า ก็ปล่อยให้ท่านฆ่า..."

มันฉุกใจคิด กล่าวอีกว่า

"ผู้คนอีกสี่คนนี้ มิสู้ยกให้เล่ากอ (พี่ผู้ชรา) ท่านส่งเสริมพวกมันเถอะ"

สุ้มเสียงที่เฉยเมยนั้นกล่าวว่า

"จะอย่างไรฆ่าคนสองคนไม่สมอยาก ฆ่าเพิ่มอีกหลายคนแล้วจะเป็นไร?"

แป๊ะโซ้วปวยยิ้มพลาง กล่าวว่า

"อย่างนั้นรบกวนท่านที่นับถือแล้ว"

มันทราบว่ามิอาจไม่ฆ่าปิดปากคนเบื้องหน้าเหล่านี้ แต่ถังปัอยู่กับเตียถั่วจะอย่างไรก็มีไมตรีคบหากับมัน คนทั้งสองนี้เปิดเผยน่ารัก มันบังเกิดความรู้สึกที่ดีต่อคนทั้งสองนี้เป็นส่วนตัว ไม่อาจหักใจลงมือฆ่าพวกมันยามนี้สามารถยืมมือผู้อื่นฆ่าทิ้งวันหน้าต่อให้เฮ้งเซี่ยว-เจียะถามถึง ก็สามารถผลักไสบ่ายเบี่ยง จึงกล่าว

"อย่างนั้นพวกเราไปก่อนก้าวหนึ่ง"

จากนั้นมันนำเซี้ยงกอยี้กับอาวเอี้ยงอี่อี่เดินทวงสู่ตาตระกูลฮวย

ปิงหึงเสี้ยวสำนึกแน่ว่าต้องตาย ทราบดีว่ามิใช่คู่มือของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน พอเห็นแป๊ะโซ้วปวยจากไป ยังคิดต่อสู้เสี่ยงชีวิตสักครา จะอย่างไรกระตุ้นความฮึกหาญขึ้นแล้ว พานร้องท้าทายว่า

"ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเจ้าผีดิบหดหัว ยังมิรีบไสหัวออกมาให้กับเราเอี่ย,อี้ย พวกเราต่อสู้กันสามร้อยกระบวนท่า แล้วค่อยว่ากล่าว"

สุ้มเสียงเฉื่อยชานั้นดังว่า

"ผู้ใดคิดต่อสู้กับท่าน?"

ปิงหึงเสี้ยวแทบไม่เชื่อหูตัวเอง ยังเข้าใจว่าฝ่ายตรงข้ามหยามดูแคลนมัน ดังนั้นร้องว่า

"เราทราบแต่แรกว่าท่านไม่มีความเข้มแข็ง ไม่กล้า..."

ได้ยินสุ้มเสียงนั้นตวาดว่า

"สงาเสียงไว้"

ปิงหึงเสี้ยวก็ฟังออกว่า สุ้มเสียงนั้นผิดแผกไปบ้าง ยิ่งรับฟังยิ่งหุ้นหูกลับแปรเปลี่ยนเป็นสุ้มเสียงของผู้คนอีกคนหนึ่ง กล่าวว่า

"ยังไม่เข้ามาคลายจุดให้กับพวกเราอีก?"

กลับเป็นสุ้มเสียงของเตียถั่ว

ปิงหึงเสี้ยวหัวร่อออกมา อดร้องด้วยความปีติมิได้ว่า

"ที่แท้เป็นท่าน..."

เตียถั่วยังคงคว่ำหน้ากับพื้น ตวาดว่า

"ท่านร่ำร้องทำอะไร คิดชักนำภูตพบกำสรวลนั้นกลับมาหรือ?"

ปิงหึงเสี้ยวค่อยเข้าใจในบัดดล เตียถั่วลอกเลียนสุ้มเสียงของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ถ่ายทอดเสียงจากในคงต้นพุทรา ในที่สุดชักนำแปะโช้วปวยไป ดังนั้นหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"กลัวอะไร ภูตพบกำสรวลนั้นจากไปอย่างรีบร้อน หากว่ามันกลับมาก็ประหลาดมากแล้ว แต่ว่า..."

ในใจมันพลันสะท้านหวั่นไหว ทั้งนี้เพราะมันฉุกคิดถึงที่เจ็ดแห่งแผ่นดินที่มีฝีมือชั่วร้ายอำมหิต ไม่ด้อยผู้คนไม่ด้อยภูตผีขึ้นมา

ภูษาฟ้ามีตะเข็บที่กลางหลังมันกล่าววาจาแล้ว กล่าวเสียงแผ่วล้ากระท่อนกระแท่นว่า

"ท่าน...คลายจุดแก่พวกมันก่อน ครรชนีสะท้านเทพ...ของแปะโช้วปวย ปิดสกัดจุดด้วย...หลักวิชาพิเศษเฉพาะ...ท่านปฏิบัติตามคำพูดเรา ใช้วิชาวัวตัวผู้ชัดจุด ก็จะ...คลายจุดได้..."

ปิงหึงเสี้ยวร้องด้วยความยินดีว่า

"ที่แท้ท่านยังไม่ตาย"

ครั้นแล้ว ภูษาฟ้ามีตะเขียบถ่ายทอดเคล็ดวิชาให้ปิงหึงเสี้ยว คลายจุดแก่เตียถั่ว ถังปัองู่ ย่อเชี่ยวฮ้อ และกอตั่วเมี้ย

ปิงหึงเสี้ยวทางหนึ่งรับฟังทางหนึ่งกล่าวถ่างลิงโลดสุดระงับว่า

'เฮ็กถั่วเท้า (หัวถ่านดำ) ท่านฟุบดว่ำอยู่ ไฉนสามารถ่ายทอดเสียงจากในดงต้นพุทราทั้งยังคล้ายคล้ายสุ้มเสียงของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน แม้แต่กุ้ยเกี่ยงโช้วก็ถูกท่านตบตาไป"

เตียถั่วกล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มย่องว่า

"นี่เป็นหนึ่งในแปดกลยุทธ์ เราเปล่งเสียงจากท้องสามารถถ่ายทอดไปยังทิศทางที่ต้องการ ท่านไม่ยอมรับนับถือก็ไม่ได้"

ซึ่งความจริง มันเคยพบเห็นที่เจ็ดแห่งแผ่นดินในร้านสุรากลางลมฝน ลอบจดจำสุ้มเสียงของมันไว้ วันนี้ค่อยรอดพ้นจากห้วงอันตราย

ในคนทั้งสี่มีแต่ถังปัองู่ไม่ได้ถูกจี้สกัดจุด หากแต่ถูกกระแทกทำร้ายสิ้นสติไป พอได้รับการนวดเฟ้นกรุยจุด ก็ฟื้นคืนสติมา มันพอลืมตาก็กระโดดปราดขึ้น ตวัดมือตบใส่หน้าปิงหึงเสี้ยว ด่าทอว่า

"มารดามันเถอะ ลอบทำร้ายคนมิใช่นักสู้ผู้กล้า"

ปิงหึงเสี้ยวแทบถูกมันตบใส่คราหนึ่ง ทอดถอนใจต่อเตียถั่วกล่าวว่า

"ดูว่าเมื่อครู่มันไม่ได้สิ้นสติ หากแต่หลับใหลไป"

ถังปัองู่ค่อยได้คิด ตะกุกตะกักว่า

"ขออภัย เราตบผิดไป"

ปิงหึงเสี้ยวทราบแต่แรกว่า ถังปัองู่ หุนหันพลันแล่น ก็ไม่ถือสาหาความ

กลับเป็นเตียถั่ว ยามนี้หัวร่อไม่ออกแล้ว

ทั้งนี้เพราะมันพบว่า กอตั่วเมี้ยรับบาดเจ็บสาหัส

กอตั่วเมี้ยพอได้รับการตบค่ลายจุด ก็ลุกขึ้นนั่งขัดสมาธิ

แต่มันรับบาดเจ็บที่จุดสำคัญ ดรรชนีของแป๊ะโช้วปวยทะลวงทะลุทรวงอกมัน หากมิใช่มันมีรูปกายแข็งแรง คงจบชีวิตแต่แรกแล้ว

ย่อเชี่ยวย้อห่วงใยจนร้องไห้ไม่ออก

น้ำตานางไหลหลั่งลงยังข้างแก้ม แต่ไม่ได้ไหลลงไป น้ำตาใหม่ก็ไม่กล้าไหลซึมออกมาอีก

เตียถั่วบังเกิดเพลิงโทสะลุกฮือโหมกล่าวถามภูษาฟ้ามีตะเข็บว่า

"ภูตพบกำสรวลนั้นที่แท้มีส่วนพัวพันกับคดีอันใดท่าน..."

ในที่สุดมันเห็นอาการบาดเจ็บของภูษาฟ้ามีตะเข็บแล้ว

นั่นมิใช่อาการบาดเจ็บ

หากแต่เป็นความตาย

เป็นภูษาฟ้าปางตาย

ดังนั้นมันไม่อาจถามไถ่ต่อไป

ภูษาฟ้ามีตะเข็บกล่าวอย่างยากลำบากว่า

"เกรงว่า...เราจัดการกับมันไม่ได้ เราบอาต่อพวกท่าน พวกท่าน...สืบสาวต่อไป"

เตียถั่วร้องดังๆ ว่า

"ย่อมแน่นอน"

วันเวลาที่ผ่านมา ถังป้อง้ดบหากับเตียถั่ว ทราบว่าคนผู้นี้ซุกหัวหดหางอยู่บ้าง ดังนั้นผลักไสเตียถั่วออกห่าง ยืนหยัดอยู่เบื้องหน้าภูษาฟ้ามีตะเข็บ อาสาว่า

"เราจะจัดการกับแป๊ะโช้วปวยให้แก่ท่าน"

พลันได้ยินสุ้มเสียงเย็นเยียบเสียงหนึ่งดังจากในดงต้นพุทราว่า

"จัดการ? พวกเจ้ามีชีวิตรอดจากเหตุการณ์เฉพาะหน้าแล้วค่อย

ว่ากล่าวเถอะ"

ปิงหึงเสี้ยวพอฟัง ถึงกับใจหายวูบ
นี่เป็นสุ้มเสียงของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน
คราครั้งนี้แม้แต่เดียถั่วก็หน้าเปลี่ยนสี

ใบหน้ามันความจริงเป็นสีดำมะเมื่อม ยามนี้แปรเปลี่ยนเป็น
ดำสนิทไม่ว่าแปรเปลี่ยนอย่างไร ยังคงเป็นใบหน้าดำที่ไม่สร้างความรู้สึก
ที่ดีแก่ผู้คน

ซึ่งความจริงขอเพียงประพฤติสัตย์ซื่อเที่ยงตรง ใบหน้าดำหรือ
หน้าขาวผ่องจะเป็นไร หากประพฤติฉ้อฉลชั่วร้าย ต่อให้มีใบหน้างดงาม
จะมีประโยชน์ใด?

"ท่านแบกภูษาฟ้า อาง้ประคองกอตั่วเมี้ย เชี่ยวช้อคอย
คุ้มครองทั้งหมด"

เดียถั่วใช้สุ้มเสียงที่แผ่วเบา เพียงให้ปิงหึงเสี้ยว ถังป้อง้ และ
ย่อเชี่ยวช้อได้ยินกล่าวว่า

"เราบอกร้องคำ "บุก" ก็จะพัวพันที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไว้ พวก
ท่านรีบหนีไป ไปหาเฮ้งเชี่ยวเจียะ เสาะหาโซวมั่งจิ้ม เสาะหาเด็กปวยเกี๊ย
บ่งบอกแผ่นการของแป๊ะโซ้วปวยต่อทั้งหมด"

ปิงหึงเสี้ยว ถังป้อง้ และย่อเชี่ยวช้อรับคำว่า

"ตกลง"

เดียถั่วรู้สึกปลาบปลื้มประโลมใจอยู่บ้าง รู้สึกว่าตัวเองยิ่ง
ใหญ่จริงๆ

แต่ความ "ยิ่งใหญ่" นี้ได้มาโดยต้องสูญเสียไปบ้าง

จนใจที่สถานการณ์ไม่อนุญาตมันขบคิดใคร่ครวญโดยละเอียด
ยามนั้นยืดอกขึ้น เงยหน้าอย่างอาจหาญ กล่าวต่อคงต้นพุทราว่า

"ท่านคือที่เจ็ดแห่งแผ่นดินที่ไม่คล้ายผู้คน ไม่คล้ายภูตผีนั้น? เราทราบว่าท่านไฉนเรียกว่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน..."

มันไม่รอให้ฝ่ายตรงข้ามตอบคำ ก็กล่าวสืบต่อ

"ทั้งนี้เพราะท่านเกรงกลัวกอตั่วเมี้ย ฮ่อเชี่ยวฮ้อ ปิงทึงเสี้ยว ถังป้องู้ ภูษาฟ้ามีตะเข็บ ตลอดจนเราเตียตั่วเอี้ย ดังนั้นลดตัวเป็นที่เจ็ด..."

คราดรั้งนี้มันไม่ทันกล่าวจบ ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินก็ปรากฏกายขึ้น

เตียถั่วก็ต้องการให้ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินปรากฏกาย

จุดประสงค์ของมันต้องการกระตุ้นโทสะของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

...กระตุ้นโทสะของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน เพื่อให้ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินจัดการกับมัน เปิดโอกาสให้สหายของมันหลบหนี

มันเป็นบุคคลเช่นนี้เอง

บุคคลเช่นนี้เป็นคนที่ปกติทุ่มเถียงกับสหายจนหน้าดำคร่ำเครียด ไม่ยอมลดราวาศอกแม้แต่น้อย แต่เมื่อเภทภัยกรายกล้ำ มันก็จะเสนอหน้าออกไป แบกรับภาระสำคัญ โดยไม่ถดถอยแม้สักครึ่งก้าว

คนหากตัดสินใจเช่นนี้ ยังมีเรื่องใดทำไม่ได้?

มี

ด้วยพลังฝีมือของเตียถั่ว ยังห่างไกลจากที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ต่อให้มันคิดเสี่ยงชีวิต ก็สู้ฝ่ายตรงข้ามไม่ได้

สุดท้ายย่อมมีแต่ตาย

ทอดตาทั่วยุทธจักร น้อยคนที่เป็นเช่นแนฮ้วยแห่งสี่ยอดมือปราบที่อาศัยเลือดลมอุ่นระอุ ตลอดจนพลังถาโถม ฝ่ายตรงข้ามยิ่งมีฝีมือสูงเยี่ยมยิ่งกระตุ้นความคิดต่อสู้ของมันขึ้นถึงกับโค่นคู่มือที่กล้าแข็งกว่ามันห้าหกเท่าล้มลง

แต่เตียถั่วหากลัวตายไม่

เมื่อคนผู้หนึ่งไม่กลัวตาย ความตายก็ไม่อาจข่มขู่จิตปณิธาน

ของมันได้

สำหรับกับมัน ความตายกลับเป็นผลของการแสวงหาความชอบธรรม และได้รับความชอบธรรม

มันพอเห็นที่เจ็ดแห่งแผ่นดินออกจากดงต้นพุรา ก็ยัดของสิ่งหนึ่งไปในมือถังป้อง กล่าวเบาๆ อย่างรีบร้อนว่า

"อย่าลืมนำไปยังตึกตระกูลฮวย"

ถังป้องงุนงงสงสัย ขณะจะถามไถ่มัน พลันหัวร่อออกมา หัวร่อจนตัวงอ แทบไม่อาจยืดตัวตรง

เตียถั่วก็มีนงงราวถูกจับยัดไปในหมอกควันหนาทึบ ขณะจะถามไถ่มัน พลันหัวร่องอหงายเช่นกัน

ผู้มาเป็นที่เจ็ดแห่งแผ่นดินจริงๆ

เป็นที่เจ็ดแห่งแผ่นดินตัวจริง

ที่แล้วมาที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเยือกเย็นยะเยียบ ลึกซึ้งน่าสะพรึงกลัว แต่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินในตอนนี้กลับจมูกหักยุบหายไป

เมื่อเป็นเช่นนี้ รูปเค้าหน้าอันเยือกเย็นน่าพรั่นพรึงของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินถูกทำลายไปสิ้น

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินที่ใช้ผ้าขาวพันจมูกไว้ คล้ายกับตัวตลกคนหนึ่ง

เป็นตัวตลกจมูกขาวตัวหนึ่ง

ไม่ว่าผู้ใดก็ดูออกว่า ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินรับบาดเจ็บไม่น้อย

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินแก้ห่อผ้าออกอย่างแช่มช้า

ห่อผ้าทั้งเก่าทั้งเหลือง ทั้งขาดทั้งหนักอึ้งใบนั้น

ห่อผ้าของมันพอแก้ออก รอยยิ้มของทุกผู้คนก็ชะงักค้างอยู่บนใบหน้า

คงเหลือแต่สุ้มเสียงหนึ่งกำลังหัวร่อ
หัวร่อเสียงเบาๆ
คนทั้งหมดค่อยพบว่า ผู้ที่หัวร่อคือภูษาฟ้ามีตะเข็บ

ภูษาฟ้ามีตะเข็บหัวร่อด้วยความยากลำบากอยู่บ้าง แฝงอาการทอบหายใจอยู่บ้าง

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเห็นภูษาฟ้ามีตะเข็บหัวร่อ มิเพียงไม่มีโทสะดวงตากลับทอแววนิยมเลื่อมใส

อาการบาดเจ็บที่จมูกและประกายตาเช่นนี้กลับทำให้ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินคลับคล้ายผู้คนเป็นครั้งแรก

คลับคล้ายผู้คนที่มีอารมณ์ มีความรู้สึกผู้หนึ่ง

...คนที่ไม่มีอารมณ์ ไม่มีความรู้สึก มิสู้อย่าได้เป็นผู้คน

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวด้วยความกระตือรือร้นสนใจว่า

"ท่านยังหัวร่อออก?"

ภูษาฟ้ามีตะเข็บหัวร่อด้วยลมหายใจที่ร่อแร่รวยริน กล่าวว่า

"คนพอถือกำเนิดเกิดมาก็ร้องไห้จ้า หากหัวร่อได้ ไหนเลยไม่หัวร่อให้มากไว้?"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ตายในขณะหัวร่อ ย่อมดีกว่าอยู่อย่างร่ำไห้"

"หากต้องคุกเข่าลงยิ้มประจบ มิสู้หัวร่อนอนตายประเสริฐกว่า"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวว่า

"ไม่ว่าร่ำไห้หรือหัวร่อ จะอย่างไรท่านต้องตายแน่นอน"

"ซึ่งความจริง เมื่อถึงตอนท้ายมีผู้ใดรอดพ้นจากความตายได้"

แต่ความตายมีการช่วงชิงช้าหรือเร็ว ขึ้นอยู่กับผลแพ้ชนะ"

ภูษาฟ้ามีตะเข็บเปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"ท่านกลับมาเช้ายิ่ง"

"ขณะที่เฮือกถั่วเท้า (หัวถ่านดำ) นั้น กล่าวโป้ปดเราก็รุดมาแล้ว ที่มันกล่าวกับแป๊ะโช้วปวย เราล้วนได้ยินทุกถ้อยกระทงความไม่เช่นนั้น แป๊ะโช้วปวยไหนเลยเชื่อโดยสนิทใจ มันพบเห็นแต่แรกว่ามีคนมาถึงคงต้นพุทรา"

ภูษาฟ้ามีตะเข็บกล่าวถามว่า

"ท่านไยต้องรอจนแป๊ะโช้วปวยจากไป ค่อยปรากฏกายขึ้น?"

"หนึ่งนั้นเราไม่ชมชอบฆ่าคนที่ปราศจากเรี่ยวแรงดีโต้ สองเราไม่ชมชอบคนแซ่แป๊ะนั้น"

ภูษาฟ้ามีตะเข็บตาทอประกายวูบ สีหน้าปรากฏแววเคลือบแคลงสงสัย กล่าวว่า

"ท่านไม่ชมชอบคนที่ปราศจากเรี่ยวแรงดีโต้...หรือว่าท่าน...ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนั้น?"

แววตาของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเปลี่ยนเป็นสมเพชเวทนา กล่าวว่า

"ท่านเป็นคนใกล้ตาย ผู้คนในที่นี้ก็ไม่มีผู้ใดรอดชีวิตได้ เราไยต้องหลอกลวงท่าน?"

ภูษาฟ้ามีตะเข็บพึมพำว่า

"หรือว่าเรา...เข้าใจผิดไปแล้ว?"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวว่า

"สำหรับคนใกล้ตายผู้หนึ่ง ยังช่วงชิงความผิดถูกอันใด?"

ถังป้องู้ไม่อาจสะกดกลั้นใจได้ ร้องถามว่า

"พวกท่านกำลังทายปริศนาอันใด?"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกลับยิ้มออกมากล่าวว่า

"คนชาญฉลาดกล่าวคำพูดธรรมดา สำหรับกับคนโง่งมล้วนแปรเป็นปริศนา" ถังป้องู้มีโทสะพลุ่งขึ้น กล่าวว่า

"ท่านชาญฉลาด?"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินผงกศีรษะรับด้วยความหยิ่งยโส ถังปัอง้ชี้มือมาที่ปลายจมูกตัวเอง ร้องถามว่า

"เราโง่เขลา?"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินพานไม่สนใจแยแสมัน

ถังปัอง้กล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ตกลง ท่านชาญฉลาดเราโง่เขลา หากท่านชาญฉลาดจริง ก็ตอบคำถามเรามา"

มันกล่าวโดยไม่หยุดยั้งขาดตอนว่า

"ชู้รักของเชี่ยวอี้จื้อ (น้าสาว) ของบิดาของกงกง (ปู่) ท่านหากตบแต่งงี่ม่วย (น้องสาวบุญธรรม) ของหลานชายของง้วกง (ตา) ของมารดาเรา ทั้งรับบุตรเขยของมันยิบจ่วยเข้าบ้านเรา อย่างนั้นมันกับเราท่าน มีคำเรียกหาอย่างไร?"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกลับงงงันวูบ มันงงงันอยู่ครึ่งค่อนวัน ค่อยถามว่า

"เรียกหาว่าอย่างไร?"

ถังปัอง้เชิ่องโชขึ้นมา หัวร่อฮาฮา เหลือกตาทั้งสอง มือไพล่หลังแหงนมองฟ้า ลักษณะท่าทางหยิ่งยโสยิ่ง

ปิงหึงเสี้ยวกับเตียถั่วขบคิดอยู่ครึ่งค่อนวัน ยังอดถามมันมิได้ว่า

"สมควรเรียกหาอย่างไรดี?"

"รีบบอก"

ถังปัอง้แบมือทั้งสองข้างอย่างอับจนปัญญา กล่าวว่า

"หนึ่งนั้น เราไม่ทราบคำตอบ สอง เรากล่าวจากปากก็ลืมเลือนสาม บ้านมันกับบ้านเราล้วนไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกัน สี่ ดูจากสารรูป

ราวคนตายของมัน ไหนเลยดู่ควรมีส่วนเกี่ยวข้องกับบ้านเรา ห้า เรา ถามไถ่มัน ผู้ใดให้พวกท่านขบคิดด้วย หก พวกท่านถามเรา เราจะถามผู้ใด เจ็ด พวกท่านมิสู้ไปถามที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน"

วาจาประดานี้กล่าวได้ว่าวกอ้อมเป็นวงกว้าง กลั่นแกล้งก่อกวนที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเที่ยวหนึ่ง

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านเล่นพอแล้วหรือไม่?"

ถังป้อง้กล่าวอย่างจริงจังว่า

"เล่นพอแล้ว"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินถามอีกว่า

"เล่นจบแล้วหรือไม่?"

ถังป้อง้ตอบอย่างขึงขังว่า

"เล่นจบแล้ว"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินทางหนึ่งแก้ห่อผ้าของมัน ทางหนึ่งกล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกท่านสมควรตายแล้ว"

คำพูดพอกล่าว เตียถั่วก็ขู่คำรามว่า

"บุก!"

ความเคลื่อนไหวครั้งนี้คือบุก

ความเคลื่อนไหวครั้งนี้เรียกว่าบุก

นี่ต้องมีความเคลื่อนไหว ค่อยบุกทะลวงได้

แต่ผลของการบุกทะลวง ผลสุดท้ายของความเคลื่อนไหวมักเป็นความตาย

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินความจริงคิดฆ่าเตียถั่วก่อน

ทั้งนี้เพราะเตียถั่วพลันสะอึกเข้าใกล้มัน มิหนำซ้ำเป้าหมาย

ไม่ได้อยู่ที่มัน หากแต่อยู่ที่ห่อผ้าใบนั้น

...ห่อผ้าใบนั้นไม่อาจกระทบถูกได้

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไม่อนุญาตผู้ใดกระทบถูกห่อผ้าของมัน

ดังนั้นมันต้องฆ่าเตียถั่วในบัดดล

มันคิดฆ่าเตียถั่ว แต่กลับถาโถมเข้าหาปิงหึงเสี้ยว

ปิงหึงเสี้ยวตื่นตระหนกยิ่ง

นี่สืบเนื่องจากสภาวะ

พลังสภาวะที่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินถาโถมเข้ามา ถึงกับสั่นขาวิญญาณของมัน

มันสลับเท้า คิดหมายถลันหลบเลี่ยง

แต่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินถาโถมใส่มัน ความจริงไม่ได้มุ่งใส่มัน หากมุ่งใส่ภูษาฟ้ามีตะเข็บ

มันแผ่พุ่งสภาวะจู่โจมต่อภูษาฟ้ามีตะเข็บ

อาทิตย์พันควงพลันเปล่งประกายสายหนึ่งชี้น

เป็นประกายกระบี่

กระบี่มุ่งใส่ภูษาฟ้ามีตะเข็บ

ภูษาฟ้ามีตะเข็บรับบาดเจ็บสาหัส ไม่สามารถเคลื่อนไหว ในผู้คนทั้งหมด มันเป็นจุดที่เปราะบางที่สุด

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินพลันจู่โจมใส่ภูษาฟ้ามีตะเข็บ ถึงกับทำลายความคิดต่อสู้ของพวกมันไป

พวกมันมือไม้ปั่นป่วน ร่ำร้องตะโกนก้อง คิดรุดมาช่วยเหลือภูษาฟ้ามีตะเข็บ

พวกมันไม่สามารถเกาะกุมโอกาส ยิ่งอย่าว่าแต่คิดช่วยเหลือแล้ว

ขณะที่พวกมันปั่นป่วนวุ่นวาย เหลียวหน้าลงมือ สูญเสียศัตรู

ค้นหาเป้าหมายอยู่ ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินก็เสาะหาบุคคลที่มันคิดใคร่ฆ่าคนแรก แผ่พุ่งสภาวะกระบี่ของมันออก

บุคคลที่มันคิดใคร่ฆ่าเป็นคนแรก แปรเปลี่ยนเป็นเตียถั่ว

มันก็คิดฆ่าภูษาฟ้ามีตะเข็บ แต่สามารถเหลือไว้เป็นคนสุดท้าย

นี่เช่นเดียวกับผู้คนจำนวนมาก ชมชอบเหลืออาหารจานโปรดไว้รับประทานในตอนท้าย

สภาวะกระบี่พอใช้ออก เตียถั่วก็สูญเสียโอกาสไป

โอกาสถลันหลบเลี่ยง

โอกาสลงมือตอบโต้

แน่นอน ทั้งสูญเสียโอกาสตีโต้กลับไปเช่นกัน

นี่คือจุดเด่นของวิชาสภาวะกระบี่

เมื่อใช้กระบี่ออก ฝ่ายตรงข้ามต้องถูกกระบี่ทำร้ายแน่นอน

เตียถั่วต้องถูกกระบี่ทำร้ายแน่นอน

ผลของการถูกทำร้ายมีแต่ตาย

เตียถั่วไม่ตกตาย

มันไม่ตกตาย เพราะสืบเนื่องจากภูษาฟ้ามีตะเข็บ

คนทั้งหมดล้วนปั่นป่วนวุ่นวายภูษาฟ้ามีตะเข็บไม่ได้ปั่นป่วนวุ่นวาย

ภูษาฟ้ามีตะเข็บแผ่พุ่งลมปราณกระบี่ของมันออก

ลมปราณกระบี่แผ่พุ่งจากเข็มในมือมัน

มันใช้ออกเข็มแล้วเข็มเล่า คล้ายขวานมหึมาจามคู่ฟ้า ปานประหนึ่งลมกราดเกรี้ยวฝนแน่นหนา

นี่เป็นลมปราณกระบี่ เข็มยุ่งเหยิงปักเร่งร้อน

ภูษาฟ้ามีตะเข็บลมปราณอ่อนล้าทั้งยังยุ่งเหยิงดังนั้นใช้ลมปราณ

กระบี่ที่เร่งร้อน และมีอำนาจการฆ่าฟันคุกคามคน
ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินพอเผชิญการจู่โจม หลันตวาดก้องคำหนึ่ง
มันแก้ห่อผ้าของมันออก มันพาภูษาฟ้ามีตะเข็บ
ภูษาฟ้ามีตะเข็บส่งเสียงร้องก้อง คล้ายถูกของใดกระแทกโลหิต
กลุ่มหนึ่งสาดกระจาย
เป็นโลหิตอุ่นระอุ
ไม่มีผู้ใดดูออกว่าในห่อผ้าเป็นอะไร
ผู้มองเห็นมีแต่ภูษาฟ้ามีตะเข็บ
ภูษาฟ้ามีตะเข็บลื่นไหลลงจากกลางหลังปึงทึงเสี้ยวแล้ว
จากนั้นที่เจ็ดแห่งแผ่นดินค่อยเสาะหาเดียถั่ว
บุคคลที่มันคิดใครฆ่าเป็นคนที่สองจึงเป็นเดียถั่ว
มันไล่ติดตามออกมา ความจริงคิดใคร่ฆ่าภูษาฟ้ามีตะเข็บก่อน
แต่แล้วยามนั้นบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งตวาดว่า
"หยุดมือ"
จากนั้นทั้งหมดพบเห็นคนผู้หนึ่ง
เป็นเฮ้งเชี่ยวเจียะ
เฮ้งเชี่ยเจียะที่เสื้อผ้ายับย่น ผมเผ้ายุ่งเหยิง ตลอดทั้งร่างสกปรก
เลอะเลือน เกรงว่ากระทั่งหัวใจก็สับสนว้าวุ่น

41 สู้บทความฝ่าหมาดกล

เฮ้งเซี่ยวเจียะย่อมไม่สกปวก

มีคนชนิดหนึ่งที่มีบุคลิกภาพสะอาดหมดจดมาแต่กำเนิด มาตรว่ามันไม่ล้างหน้าสามวัน ไม่อาบน้ำหกวัน ไม่เปลี่ยนถุงเท้าสิบสองวัน ที่ดื่มเป็นน้ำลำธาร ที่รับประทานเป็นแผงอาหารข้างทาง ที่นอนหลับเป็นเชิงบันไดใต้ต้นไม้ มันยังให้ความรู้สึกที่สดชื่นแจ่มใส่กว่าผู้คนที่อาบน้ำวันละสามครั้ง เปลี่ยนเสื้อผ้าวันละสี่ครา และเช็ดเหงื่อตบฝุ่นละอองอยู่ตลอดเวลา

เฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นเช่นนี้เอง

แน่นอน เฮ้งเซี่ยวเจียะก็อาบน้ำทุกวัน บางครั้งไม่สะดวก นึกเกียจคร้านขึ้นมา ไม่อาบน้ำวันสองวัน หาใช่เรื่องประหลาดไม่

เฮ้งเซี่ยวเจียะยังรับประทานทั่วเหลาสุราที่ขึ้นชื่อ แต่ชมชอบรับประทานจากแผงอาหารเล็กๆ ข้างทางชมชอบ ใช้ผ้าเช็ดตัวทั้งเปียก

และแห้งของผู้อื่นเช็ดใบหน้า มาตรว่าสวมใส่เสื้อผ้าตัวเดียวเจ็ดแปดวันค่อยผลัดเปลี่ยนซักล้างแต่ยังคงให้ความรู้สึกแก่ผู้พบเห็นว่า ผิวพรรณเรียบลื่น สีผิวเป็นประกาย เสื้อขาวไร้ธุลี สะอาดบริสุทธิ์ราวบัวขาวดอกหนึ่ง

หากว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นดอกบัว แป๊ะโช้วปวยกลับคล้ายเป็นเมฆขาว

เฮ้งเซี่ยวเจียะเฉกเช่นเกิดจากโคลนตม แต่ไม่มัวหมองแป๊ะโช้วปวยกลับสะอาดหมดจด จนธุลีโลกีย์ไม่อาจแปดเปื้อนได้

เฮ้งเซี่ยวเจียะย่อมไม่ว้าวุ่น

มีคนชนิดหนึ่งปกติสรวลเสเฮฮา มาตรว่าเป็นผู้ใหญ่เต็มตัวยังคล้ายเด็กทารก แต่เมื่อเกิดเรื่องราวขึ้น ผู้อื่นยิ่งสับสนวุ่นวาย มันยิ่งหนักแน่นเยือกเย็น สมกับคำที่ว่า ยามคับขันไม่ลนลานอยู่ในเหตุเปลี่ยนแปลงไม่แตกตื่น ต่อให้ภูเขาไท้ซัวถล่มลงตรงหน้า ใบหน้ายังไม่เปลี่ยนสี

เมื่อเภทภัยกล้ำกราย ไม่เพียงเห็นถึงน้ำใสใจจริง พร้อมกันนั้นยังจะพิสูจน์ถึงธาตุแท้

เฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นคนเช่นนี้เอง

ถึงกับบางครั้งเปลือกนอกของเขาแสดงความหวาดหวั่นพรั่นพรึงเช่นเดียวกับคนธรรมดาทั่วไป แต่ในใจได้กำหนดวิธีการรับมือไว้แต่แรกแล้ว ความกลัวเพียงเป็นเครื่องกลบเกลื่อนความไม่กลัวชนิดหนึ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นคนที่มีกำลังขวัญ เปลือกนอก ที่อ่อนโยนนุ่มนวล ของเขา ได้ห่มหุ้มหัวใจที่เข้มแข็งเด็ดเดี่ยวราวหินผาดวงหนึ่ง

หากว่าจิตปณิธานของเฮ้งเซี่ยวเจียะคล้ายโขดหินผา แป๊ะโช้วปวยกลับคล้ายภูเขาใหญ่

เฮ้งเชี่ยวเจียะจิตใจเด็ดเดี่ยว แต่ไม่รุกรานคน แป๊ะโช้วปวยกลับแข็งกร้าวคุกคามคน

แต่ว่าเฮ้งเชี่ยวเจียะว้าวุ่นยิ่ง

เป็นความว้าวุ่นจริงๆ

แน่นอน ไม่ว่าผู้ใดหลังจากผ่านการกลุ้มจู่โจมจากเอียบกี้โหงว (หมากรุกห้า) และฉี่บุ้นลัก (บทความหก) โดยไม่เสียชีวิต เพียงแต่เสื้อผ้ายับย่น จิตใจไม่ว้าวุ่น ทอดตาทั่วยุทธจักร สำรวจทั้งเมืองหลวง มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น

ในไม่กี่คนนี้ หามีชื่อของเฮ้งเชี่ยวเจียะไม่

แต่หลังการศึกครั้งนี้ ชื่อของเฮ้งเชี่ยวเจียะถูกบรรจุอยู่ในทำเนียบยอดฝีมือแล้ว

นับแต่โบราณกาลมา ผู้ที่มีความสามารถต้องมีการแสดงออกหวังว่าตัวเองมีโอกาสสำแดงความรู้ความสามารถ เป็นที่สนใจของผู้คนทั้งหลาย

คิดเป็นที่สนใจของผู้คน ต้องพาตัวเองยืนอยู่บนเวที ให้แสงไฟส่องต้องตัวเอง จึงสามารถรวมสายตาของผู้คนมาที่ตัวเอง ไม่เช่นนั้นต่อให้ท่านมีการแสดงออก หรือแสดงบทบาทดีเลิศปานใดก็หามีผู้คนล่วงรู้ไม่

เพราะเหตุนี้ต้องมีชื่อเสียงก่อน

วิธีสร้างชื่อเสียงมีมากมายหลายประการ บางคนใช้คำพูดประหลาดพฤติการณ์พิกลดึงดูดความสนใจผู้คน บางคนปรับตัวเข้ากับยุคสมัย ตอบสนองความต้องการผู้คน บางคนไม่เสียดายกับการชูธงได้กระแสโค่นล้มเผด็จการหวังสร้างอำนาจ บางคนกลับถูกบีบบังคับเที้นเวที ไม่แสดงฝีมือก็ทำไม่ได้

เฮ้งเชี่ยวเจียะจัดเป็นคนประเภทสุดท้าย

เขาหาญสู้เอี๊ยบกี้โหงวกับฉี่บุ้นลัก
นี่หาใช่ความประสงค์ของเขาไม่
เขาถูกบีบบังคับให้ลงมือ
ทั้งนี้เพราะบัณฑิตชุดเขียวชักกระบี่ของเขาออกมา
กระบี่ของมือกระบี่ เท่ากับเป็นชีวิตของมัน
บัณฑิตชุดเขียวยื่นมือชักกระบี่ของเฮ้งเซี่ยวเจียะเพื่อปลิดชีวิต เฮ้งเซี่ยวเจียะ
เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่คิดใคร่ตาย
ไม่คิดใคร่ตาย ได้แต่ต่อสู้ขัดขืน
บัณฑิตชุดเขียวพอชักกระบี่ก็ลงมือ ทางหนึ่งกล่าวว่า
"เราจะใช้บทความเป็นเครื่องมือสอนเพลงกระบี่แก่ท่าน"
กระบี่แรกของมันก็มุ่งใส่คอหอยเฮ้งเซี่ยวเจียะ
ผู้สันโดษชุดขนนกที่ชมดูอยู่ด้านข้าง พลันร้องขานออกมาว่า
"เม้งง้วยเจี่ยเกาเล้า (จันทร์เพ็ญส่องหอสูง)"
เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันตวัดมือ ใช้กระบี่ปัดป่ายกระบี่ที่จู่โจมมา
...ในมือเฮ้งเซี่ยวเจียะไร้กระบี่ ไหนเลยใช้กระบี่ได้?
เป็นเฮ้งเซี่ยวเจียะใช้มือต่างกระบี่ ใช้เพลงกระบี่สลายวิญญาณออก
บัณฑิตชุดเขียวส่งเสียงดังอ้อ ขยับตัวกระบี่ เห็นแน่ชัดว่า ค่าดคลาไปแล้ว มิคาดปลายกระบี่ยังคงจ่อจี้ใส่คอหอยเฮ้งเซี่ยวเจียะ
ผู้สันโดษชุดขนนกร้องชมเชยว่า
"เม้งง้วยเจี่ยเกาเล้า (จักทร์เพ็ญส่องหอสูง) เปลี่ยนเป็นเม้งง้วยเจี่ยแจะเซาะ (จันทร์เพ็ญต้องหิมะ) ได้ประเสริฐนัก"
จันทร์เพ็ญส่องหอสูงอยู่ในบทกลอนฉิกอาย (เจ็ดโศกศัลย์) ของโจสิต ส่วนจันทร์เพ็ญต้องหิมะอยู่ในบทกลอนส่วยม่อ (ปัจฉิมวัย)

ของเจี่ยเส้งอุ่งสมัยราชวงศ์เหนือ บัณฑิตชุดเขียวใช้ท่าแรกล้มเหลว ก็เปลี่ยนกระบวนท่าในบัดดล กลับใช้ออกในอึดใจเดียวแยบคายกลมกลืนยิ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะทราบว่าฝ่ายตรงข้ามไม่เพียงมีพลังฝีมือสูงเยี่ยมเพลงกระบี่เลิศล้ำ ที่น่ากลัวคือกระบวนท่าของมันเข้มแข็งรัดกุมแต่แนวทางแยบยล ฝีมือที่ใช้ไร้ร่องรอยให้สืบสาว ดังนั้นใช้ดาบตะนึงหาออกค่อยปิดป้องกระบี่นี้เอาไว้

บัณฑิตชุดเขียวแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ประเสริฐ ท่านลองดูต่อไป"

"มันทางหนึ่งเอื้อนดังยาวนาน ทางหนึ่งลงมือโดยไม่หยุดยั้ง"

"แนวทางปราชญ์ผู้ลุโสดา ค่าสำคัญที่สงบไร้แก่นสาร ขุดลอกระบายอวัยวะทั้งห้า ชำระจิตและใจ ศึกษาความรู้เพื่อสะสมบำรุงใคร่ครวญเหตุผลเพื่อประเทืองปัญญา ศึกษาค้นคว้าเพื่อทะลุปรุโปร่งพากเพียรฝึกฝนเพื่อรู้แจ้งแห่งอักษร"

ในเสียงเอื้อนดังยาวนาน มันจู่โจมออกหกกระบวนเพลง

หกกระบวนเพลงสามร้อยสิบห้าท่วงท่า

เฮ้งเซี่ยวเจียะถูกกระบวนท่าครอบคลุมไว้โดยสิ้นเชิง

เฮ้งเซี่ยวเจียะแทบไม่อาจคลี่คลายได้

เฮ้งเซี่ยวเจียะทราบว่า ที่บัณฑิตชุดเขียวเอื้อนเอ่ยออกมา เป็นบทชิ้งชือเพียง (บทยอดความคิด) ของนักปราชญ์เส้างังฮั้ว บทยอดความคิดนี้อรรถาธิบายถึงการบำเพ็ญจิตใจ ตลอดจนการแยกแยะค่าความคิด และประสาทสัมผัสกับวัตถุภายนอก เพื่อใช้เป็นโครงร่างของบทความ แต่หลักการของการแต่งบทความนี้ เมื่อถูกบัณฑิตชุดเขียวใช้ออก กลับเกลายเป็นกระบวนท่าวิชาฝีมือไป

"แนวทางปราชญ์ลุโสดา ค่าสำคัญที่สงบไร้แก่นสาร" ความจริง

หมายถึงการบำเพ็ญจิตใจให้สงบว่างเปล่า เมื่อว่างเปล่าจึงสามารถรับวัตถุเรื่องราว เมื่อสงบจึงแยกแยะวัตถุเรื่องราวได้

"ชุนลอกระบายอวัยวะทั้งห้า ชำระจิตและใจ" หมายถึงการชำระล้างระบาย เพื่อบรรลุถึงขอบเขตของความสงบว่างเปล่า

"ศึกษาความรู้เพื่อสะสมบำรุง" หมายถึงการศึกษาหาความรู้แบะสั่งสมประสบการณ์

"ใคร่ครวญเหตุผลเพื่อประเท่องปัญญา" หมายถึงการศึกษาฝึกความสามารถในการแยกแยะวัตถุเรื่องราว เพื่อเป็นแนวทางความคิดที่ถูกต้อง

"ศึกษาค้นคว้าเพื่อทะลุปรุโปร่ง" หมายถึงการหาประสบการณ์ชีวิต เพาะบ่มเป็นความสามารถในการวิเคราะห์เรื่องราว

"พากเพียรฝึกฝนเพื่อรู้แจ้งแห่งอักษร" หมายถึงการฝึกหัดแนวทางในการเขียนบทความจึงสามารถใช้ถ้อยคำได้อย่างลึกซึ้งถึงแก่นเคล็ดความในการแต่งบทความทั้งหกประการนี้ ยามนี้กลับกลายเป็นท่ากระบี่ที่แน่นหนาถี่ยิบ แนบเนียนไร้ตำหนิ ปราศจากช่องโหว่ให้จู่โจม ต่อเนื่องตามกันไม่ขาดตอนหกกระบวนท่า

ท่ามกลางประกายกระบี่ที่ถักสานเป็นแหฟ้าตาข่ายดินเช่นนี้ เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่อาจบุกบั่นทะลวงดาบฝ่า ดิ้นรนไม่หลุดรอด

เฮ้งเซี่ยวเจียะมือซ้ายใช้กระบี่ มือขวาใช้ดาบ

อีดใจเดียวเฮ้งเซี่ยวเจียะใช้ออกด้วยท่าดาบ ตะ พั่ว ฮ่อ ลั้ง ชัว ช่วย (เหยียบ ย่ำ เขา ฮ่อ ลั้ง ชัว ชำรุด) รวมหกดาบ

หกดาบพอใช้ออก ยังคงไม่อาจฟันฝ่าแหกระบี่ ไม่อาจรอดพ้นจากเภทภัยกระบี่

ดังนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะใช้ตามติดด้วยท่ามั่ว จ่อ อี ก่วง สือ เซาะ (เสื้อ หมวก เต็ม หลัง ดั่ง หิมะ) อีกหกกระบี่

จากนั้นมือขวาของเขาใช้ออกด้วยท่า มั่ง ต๋วน กู่ ก๊ก ซัว ชวง (ฝัน สิ้น ขุนเขา ลำธาร ชาติ มาตุภูมิ) หกดาบ มือซ้ายใช้ออกด้วยท่า โซ่ว โท้ย ทิ้ว แซ ฮุ้น มิก (ยลชมคลื่น ก่อเกิด เมฆ ดับสูญ) รวมหกกระบี่

ยี่สิบสี่กระบวนท่าพอผ่านพ้นฮ้งเซี่ยวเจียะเปลี่ยนเป็นผนึกดาบกระบี่ ใช้ออกด้วยท่ากิม โก้ว กี้ นั้ง เจ่ หวย (ยุคนี้ กาลก่อน มี สัก กี่ คน) และท่าเจ่ก ซี้ ตอ เจี้ย เฮ้า เกี๊ยก (นักสู้ ผู้กล้า มากมี เท่าใด)

ดาบกระบี่ทั้งสามสิบหกท่านี้ เมื่อรวมกันเข้า จะเป็นข้อความว่า เสื้อ หมวกเด็มหลังดั่งหิมะ เหยียบย่ำเขาฮ่อลั้งซัวชำรุด นักสู้ผู้กล้ามากมีเท่าใด ฝันสิ้นขุนเขาลำธารชาติมาตุภูมิ ยุคนี้กาลก่อนมีสักกี่คน ยลชมคลื่นก่อเกิดเมฆดับสูญ

ข้อความหกประโยคนี้ ล้วนเป็นอมตะวาจาของยอดขุนพลที่เปรื่องปราดอักษร ชำชองชำนาญการรบรจนาขึ้น เมื่อถูกฮ้งเซี่ยวเจียะอาศัยดาบกระบี่ใช้ออก ถึงกับแฝงพลังสภาวะ ขับจินตนาการความคิดของอมตะวาจาทั้งหกออกมา พริบตานั้น เพลงกระบี่อันเด่งชริมรัดกุมของบัณฑิตชุดเขียวถูกทำลายไปสิ้น

บัณฑิตชุดเขียวร่ำร้องคำ "ประเสริฐ" กระบี่ไม่หยุดยั้ง จู่โจมใช้ออกอีกครา พลางกล่าวว่า

"ใช้กระบี่ดั่งราวบทความ ท่านลองรับบทความคล้ายดัดลอกหนังสือ แฝงจินตนาการซ่อนความหมายเลื่อนลอยฟุ้งซ่านกระจายดดงอ ครำ่ครียากแก้ไขดูเถอะ"

คำพูดกล่าวจบสิ้น กระบี่ก็กรีดออก

ท่ากระบี่สำเร็จลุล่วง

เส้นทางกระบี่แผ่กระจาย

บทความอันบรรเจิด ทุกกระบวนท่าล้วนมีข้อบกพร่อง

ข้อบกพร่องแต่ละประการล้วนเป็นท่ากระบี่ฆ่าคน

เฮ้งเซี่ยวเจียะทำลายไม่ได้

หากว่าสี่กระบี่นี้ใช้ออกอย่างสมบูรณ์พร้อมเฮ้งเซี่ยวเจียะกลับสามารถต้านทานรับความเข้มแข็ง จู่โจมใส่จุดอ่อนมิหน่ำซ้ำศัตรูยิ่งเข้มแข็ง ความสามารถในการจู่โจมทำลายยิ่งรุนแรง

แต่สี่กระบี่ในตอนนี้ผิดแผกแตกต่างจากหกกระบี่ในตอนแรกทั้งสี่กระบี่เต็มไปด้วยข้อบกพร่อง

ข้อบกพร่องเหล่านี้เป็นจุดที่คร่าชีวิต เป็นความแยบคายที่ทำลายไม่ได้ ทั้งนี้เพราะคู่มือทำลายกระดานของตัวเองก่อนแล้ว

...เมื่อเดินหมากถึงที่นี้ นับเป็นหมากตายแล้ว

...หมากตายได้แต่ยอมรับความพ่ายแพ้

...ในชีวิตของคน มีบางหมากที่ทำลายไม่ได้

...ชีวิตถึงขั้นนี้ มิสู้ตายเสียประเสริฐกว่า

...แต่คนมีชีวิตอยู่ในโลก มีบางหมากที่มิอาจไม่ทำลาย บางกระดานที่แพ้ไม่ได้

เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันได้คิดขึ้น

ท่ากระบี่ที่บัณฑิตชุดเขียวใช้ออก เป็นคำบ่งชี้ข้อด้อยของบทความในหนังสือ ซีปิ้ง (วิพากษ์กวี) ของเจิงยังนั่นเอง

"บทความคล้ายคัดลอกหนังสือ" หมายความว่าใช้ตำรามากเกินไป เป็นเหตุให้บทความที่แต่งออกมา คล้ายคัดลอาจากหนังสือ

"แฝงจินตนาการซ่อนความหมาย" หมายถึงบทความลึกล้ำอำพราง แต่การเกาะกุมความหมาย และการแสดงออกไม่เด่นชัดพอ

"เลื่อนลอยฟุ้งซ่านกระจาย" หมายความว่าบทความฟุ้งซ่านขาดความเคร่งขรึม ไม่มีจุดหมายที่แน่นอน

'คดงอดร่ำครียากแก้ไข" หมายถึงการยึดถือแบบฉบับเกินไป

กลับกลายเป็นเครื่องผูกมัดชนิดหนึ่ง

คำวิจารณ์เหล่านี้ปรากฏอยู่ในบทต่างๆ ของหนังสือซีปิ้ง บัณฑิตชุดเขียวกลับดึงออกมาแปลงข้อความเหล่านั้นเป็นท่ากระบี่ แผ่กระจายกว้างขวาง ใช้ออกได้ตามใจปรารถนา สำแดงว่ามันซ่ำของชำนาญบทความเพลงกระบี่ สามารถหลอมรวมเป็นน้ำหนึ่งอันเดียว

...ฝ่ายตรงข้ามอาศัยการปิดล้อมของบทความดัดแปลงเป็นท่าเพลงกระบี่ใช้ปิดล้อม

...หากไม่ดิดถูกปิดล้อม มีแต่ไม่หวั่นไหวคล้ายตาม

...หากไม่หวั่นไหวคล้อยตาม ได้แต่...

เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันได้คิด ละทิ้งดาบในบัดดล

ดาบพวยพุ่งขึ้นฟ้า คล้ายกับจะทลายฟ้าไป

บัณฑิตชุดเขียวพลันเงยหน้าขึ้น เห็นดาบกลับกลายเป็นกระบี่ กระบี่กลับกลายเป็นมังกร มังกรเหินอยู่กลางหาว

...หากว่าที่ประดับอยู่กลางฟ้าเป็นกระบี่ อย่างนั้นาระบี่ในมือของมันเล่า?

...ยามคับขันเป็นตาย ระหว่างการดำรงล่มสลาย เฮ้งเซี่ยวเจียะไหนเลยละทิ้งกระบี่ได้?

บัณฑิตชุดเขียวรีบมองดูกระบี่ในมือ

กระบี่ในมือไม่ทราบเปลี่ยนเป็นดาบตั้งแต่เมื่อใด

ความแตกตื่นของบัณฑิตชุดเขียวครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก คิดเปลี่ยนแปลงกระบวนท่าก็ไม่ทันการณ์

มันรู้สึกเย็นวาบที่ลำคอ

กระบี่พาดกับลำคอของมันแล้ว

บันทิตชุดเขียวรู้สึกถึงความเย็นเฉียบของคมกระบี่ ความไร้น้ำใจของกระบี่

มันหากลัวไม่

ความหวาดหวั่นพรั่นพรึงไม่ทันกัดกร่อนมัน แต่ความดื่นตระหนกจู่โจมใส่มันก่อน

ถึงกับแทบโค่นทำลายมัน

มันยังบังเกิดความกลัวทันท่วงที

มันทอดถอนชมเชยด้วยความเจ็บช้ำจนแทบไม่คิดมีชีวิตสืบไปว่า

"นี่เป็นกระบวนท่าอันใด ไหนเลยทำลายบทนำของวิภาคกวีของเจ็งยัง กับบทยอดความคิดของเส้างังฮั้วได้?"

เฮ้งเชี่ยวเจียะยื่นมือออก รับกระบี่ที่ร่วงหล่นลงมาเอาไว้ปากกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทำลายไม่ได้ นี่มิใช่เพลงดาบ และมิใช่ท่ากระบี่หากแต่อยู่ที่ใจ..."

เขาอธิบายว่า

"ท่านคงเคยได้ยินบทกลอน 'อุทกแม่น้ำเหลืองมาจากฟากฟ้า...' ของเซียนกวีลี้แปะกระมัง ข้อความนี้เกิดขึ้นอย่างฉับพลัน ทำลายการปิดล้อมเปิดม่านฟ้าผ่องอำไพ เส้างังฮั้วก็เขียนบอกไว้ในหนังสือบุ้นซิมเตียวเส้ง (ใจอักษรสลักมังกร) ว่า ความปราดเปรียวอยู่หน้าความคิด พึงตัดสินใจอย่างฉับพลัน และบอกว่าภูมิปฏิภาณของคน มีการแบ่งแยกช้าเร็ว ข้าพเจ้าไม่อาจถูกกักอยู่ในกระดานของท่านได้แต่ใช้กระบี่ที่มาจากฟากฟ้า สยบท่านเอาไว้..."

บัณฑิตชุดเขียวหลั่งเหงื่อออกมา

ผู้สันโดษชุดขนนกก็รับฟังอย่างตั้งใจ

...พริบตาที่เส้งเชี่ยวเจียะตกอยู่ในห้วงคับขัน กลับสามารถใช้ดาบในมือแลกเปลี่ยนกับกระบี่ในมือของพวกพ้อง บังคับกระบี่

พวยพุ่งสู่ท้องฟ้าแบ่งแยกสมาธิคู่ต่อสู้ สยบศัตรูเอาชัยในกระบี่เดียว

...ตอนนั้นมันก็คิดช่วยเหลือ แต่ตาลายพร่าพราย ไม่ทันช่วยเหลือได้ ความรุนแรงของการเปลี่ยนแปลง ความใหญ่หลวงของการเปลี่ยนแปร ความรวดเร็วของการเปลี่ยนผัน ความเร่งร้อนของการกลับกลาย นับเป็นที่คาดคำนวณได้

ใจกลางฝ่ามือของมันก็ปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึม

เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับแสดงออกด้วยยิ้มเดียว

ยิ้มพลางรั้งกระบี่กลับ

บัณฑิตชุดเขียวตะกุกตะกักว่า

"ท่าน...ท่านไม่ฆ่าเรา?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไยต้องฆ่าท่าน คนมีชีวิตอยู่ในโลก บางครั้งยากหลีกเลี่ยงจากการชักกระบี่ด้วยพิโรธ แต่ทางที่ดียังคงยิ้มพลางรั้งกระบี่กลับ"

ผู้สันโดษชุดขนนกสืบเท้าไปหนึ่งก้าว ประสานมือกล่าวว่า

"ท่านไม่ฆ่าลักตี่ (น้องที่หก) ของเรา เราขอรับน้ำใจของท่านไว้ แต่เรายังคิดขอรับคำแนะนำสั่งสอนจากท่าน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ซึ่งความจริง ท่านทั้งสองไม่จำเป็นต้องปิดบังอำพรางแล้ว..."

เขาประสานมือต่อคนทั้งสอง กล่าวว่า

"กระเรียนเขาเดียวดายเอี๊ยบกี้โหงวเอี๊ยบเฮีย อักษราลือเลื่องฉี้บุ้นลักฉี้เฮีย เฮ้งเซี่ยวเจียะล่วงเกินแล้ว"

บัณฑิตชุดเขียวกับผู้สันโดษชุดขนนกหันไปมองหน้ากัน บัณฑิตชุดเขียวที่เป็นฉี้บุ้นลัก (บทความที่หก) กล่าวว่า

"พวกเรายังไม่ได้กล่าวหลอกลวงท่าน"

ผู้สันโดษชุดขนนกซึ่งเป็นเอี๊ยบกี้โหงว (หมากรุกที่ห้า) กล่าวว่า
"ท่านเมื่อล่วงรู้ว่าพวกเราเป็นใคร ยิ่งมิอาจไม่ลงมือแล้ว"
เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า
"กลหมากรุกชลธารเชี่ยวกรากอสนีสะท้านพสุธาของเอี๊ยบโหงวกอ (พี่ที่ห้าแซ่เอี๊ยบ) นับเป็นสุดยอดของบู๊ลิ้ม ข้าพเจ้าไม่อาจทัดเทียบเปรียบติด ไม่ต้องประลองฝีมือแล้ว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างถ่อมตน แต่เอี๊ยบกี้โหงวหายอมรับไม่กล่าวว่า

"ท่านไม่ต้องถ่อมตนไป วันนี้พวกเราไม่ประลองอาวุธลับก้อนหินหมากรุกกัน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะงงงันวูบกล่าวว่า
"อย่างนั้นประลองอะไร?"
"ประลองกลหมากรุก"
เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างสงสัยใจว่า
"ที่นี้ไหนเลยมีหมากรุก?"
เอี๊ยบกี้โหงวเอื้อนเสียงกังวานว่า
"ฟ้าเป็นกระดาน ดินเป็นช่องตาราง เราท่านเป็นเม็ดหมากรุก"
เฮ้งเซี่ยวเจียะสั่นศีรษะกล่าวว่า
"เล่นหมากรุกเปลืองสมองเสียเวลา เอี๊ยบเฮียไยไม่นัดวันใหม่จิบน้ำชาเล่นหมากรุก เมื่อถึงเวลาข้าพเจ้าย่อมต้องน้อมสนอง..."

เอี๊ยบกี้โหงวเห็นเฮ้งเซี่ยวเจียะมีท่าทีหมายจากไปพลันตวาดว่า
"กระดานหมากรุกวางไว้แล้ว ไหนเลยอนุญาตท่านจากไปได้?"
ขาดคำ ใช้กระบวนท่าออก
การลงมือของมัน ดูไปพื้นแพธรรมดา หาความพิสดารไม่ได้
เฮ้งเซี่ยวเจียะพบกระบวนท่าใช้กระบวนท่า พบกระบวนท่าคลี่คลาย

กระบวนท่า สิบกว่ากระบวนท่าพอพ้นผ่าน พลันพบเห็นเรื่องประการหนึ่ง

ท่าเท้าของเอี๊ยบกี้โหงวคล้ายเล่นหมากรุก บัดเดี๋ยวเรือเดินขวางหนึ่งบัดเดี๋ยวขุนหกขวางห้า บัดเดี๋ยวม้าหกถอยสี่ บัดเดี๋ยวเบี้ยเจ็ดเดินหนึ่ง บัดเดี๋ยวปืนใหญ่สองเดินหก

ระหว่างนี้มีบางกระบวนท่าที่มันไม่ได้ใช้ออกเพียงแต่ชักนำบางกระบวนท่าที่ใช้ออก แต่เพียงหลอกล่อ ชั่วระยะเวลาสิบกว่ากระบวนท่าคล้ายวางหมากอดกลั้น รั้งรอและอันตรายไว้ก็มิปาน

พริบตานั้น เค้าฆ่าฟันก่อตัว สภาวะฆ่าฟันกำหนดขึ้น สถานะฆ่าฟันบังเกิดเป็นรูปร่าง เฮ้งเซี่ยวเจียะตกอยู่ในหมากกลพิการแล้ว

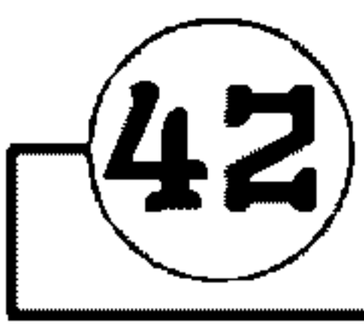

วุ่นวายแดนสวรรค์

...คนตกอยู่ในหมากกล จะเป็นอย่างไร?

เป็นงมงายไม่รู้สำนึก สำรอกไหมพันธนาการตัวเอง เมื่อรู้สึกตัวก็พ่ายแพ้ระเนระนาด เลวร้ายสุดแก้ไขได้

ถึงกับถูกคู่ต่อสู้กินขุน กลายเป็นฝ่ายพ่ายแพ้

มาตรว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะใช้ทั้งดาบกระบี่ ท่าดาบเกลื่อนกล่นเพลงกระบี่แผ่วพลิ้ว เหนี่ยวรั้งขอบฟ้าเหนี่ยวรั้ง

คน เหนี่ยวรั้งวันคืนเหนี่ยวรั้งท่าน ในเงาดาบประกายกระบี่คล้ายสะท้อนเห็นถึงวันคืนสะท้อนขวัญแต่ต่อให้บุกซ้ายทะลวงขวายังไม่อาจผ่านหมากกลที่เอี๊ยบกี้โหงววางไว้

หมากที่วางไว้ ปะทุเป็นท่าสังหาร

เอี๊ยบกี้โหงวฟาดฝ่ามือลมเป็นหมากปืนใหญ่ เตะกราดสดงเท้าแทนหมากม้า

พร้อมกับนั้นมันชักอาวุธลับออกจากสองมือคล้ายหมากเบี้ย ข้ามแม่น้ำ รุกประชิดติดคูเมือง

ฉี่บุ้นลักที่ด้านข้างก็กลับกลายเป็นเรือของมัน

จากนั้นท่าสังหารคล้ายภูเขาถล่มดินทลาย ระลอกคลื่นหนุนเนื่องติดต่อตามกัน ยิ่งมายิ่งทวีความรุนแรงขึ้น

พริบตานั้น หมากกลสะเก็ดไฟผลาญท้องทุ่งขวางหอกรจนากลอน หักง้าวจ่มทรายกระเรียนขาวเลี่ยงควัน ฝักทแกล้วทหารม้าดำเตะหิมะทั้งหกใช้ออกโดยพร้อมเพรียง

จากนั้นหมากกลทั้งหกรวมเป็นหนึ่งเดียว กลับกลายเป็นหมากกลที่สร้างชื่อให้กับเอี๊ยบกี้โหงว โดยไม่มีผู้ใดต้านติด นามโลดลิ่วแล้วเลือนลับ

แต่เฮ้งเชี่ยวเจียะก็โลดลิ่วลาลับเช่นกัน

เฮ้งเชี่ยวเจียะพลันกระโดดลอยตัว หลุดพ้นจากหมากกล

คนพอโผพุ่งพ้นจากหมากกล กีเหินสภาพรอบข้างชัดตา

เขาวกกายกลางอากาศ พุ่งปราดออกจากสวนร้าง

ผู้อยู่ในเหตุการณ์งมงาย พอหลุดพ้นจากหมากกลก็แจ่มใส

เฮ้งเชี่ยวเจียะไม่ดิดจมอยู่ในหมากกล เขาห่วงใยต่อความปลอดภัยของถังป้องกับเตียถั่วกังวลใจต่อทิศทางไปของฮ่อเชี่ยวฮ้อและกอตั่วเมี้ย

ทั้งยังคำนึงถึงสภาพของนักสู้ผู้กล้าในดึกตระกูลฮวย

เฮ้งเชี่ยวเจียะไม่สู้พัวพันอยู่ที่นี่สืบไป

ฉี่บุ้นลักกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"มันออกจากหมากกลแล้ว..."

เอี๊ยบกี้โหงวตวาดว่า

"มันเมื่อตกอยู่ในหมากกล ยังจะหลุดพ้นไปได้หรือ?"

...ในโลกมีสักกี่คน ที่บอกว่าต้องการหลุดพ้นก็หลุดพ้นไปได้?

อย่าว่าแต่อยู่ในเหตุการณ์ ต่อให้เพียงเป็นการละเล่น บางครั้งไม่อาจบอกว่าไม่เล่นก็ไม่เล่น หากเป็นการทำงาน ก็ไม่อาจบอกว่าไม่กระทำก็ไม่กระทำ หากเป็นของนอกกาย ก็ไม่แน่ว่าบอกว่าปล่อยวางก็ปล่อยวางได้

มีบ้างบางคนยกขึ้นได้ แต่วางไม่ลง
มีบ้างบางคนยกไม่ขึ้น ได้แต่วางลง
มีบ้างบางคนทั้งยกไม่ขึ้น และวางไม่ลง
เฮ้งเซี่ยวเจียะเล่า?
เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันพบเห็นเรื่องหนึ่ง
ในโลกมีเรื่องบางประการ มิใช่ท่านคิดวางลงก็วางลงได้ คล้ายกับกระบี่ในมือ เมื่อท่านหยิบมันขึ้น เท่ากับมันถือท่านเอาไว้ สักวันหนึ่งหากท่านคิดวางมันลง ต้องถามมันว่ายินยอมหรือไม่

เฮ้งเซี่ยวเจียะหลอมรวมดาบกระบี่เข้าด้วยกัน มิหนำซ้ำดนกับดาบกระบี่ก็หลอมรวมเข้าด้วยกัน มีกระแสจิตสัมพันธ์ ไม่จำเป็นต้องถามไถ่

แต่เอี๊ยบกี้โหงวไม่เห็นพ้องด้วย
หมากกลของมันก็ไม่เห็นพ้องด้วย
ไม่เห็นพ้องให้เฮ้งเซี่ยวเจียะจากไป
และไม่เห็นพ้องให้เฮ้งเซี่ยวเจียะมีชีวิตสืบไป

เฮ้งเซี่ยวเจียะขณะจะโลดแล่นออกจากสวนร้าง พลันพบว่านอกหมากกลยังมีหมากกล

นอกกำแพงหักพัง เป็นหมากกลที่มีขนาดใหญ่กว่าหลังหนึ่ง
เป็นกระดานหมากรุก
กระดานหมากรุกที่ใช้ผู้คนประกอบเข้าเป็นเม็ด

ผู้คนจำนวนสามสิบสองคน
ผู้คนทั้งสามสิบสองคนนี้ ย่อมเป็นมือดีทั้งสิ้น
พวกมันตั้งขบวนเอยู่คนละฝั่ง จัดกำลังพรักพร้อม แต่มิใช่เพื่อประหัตประหารกันเอง หากแต่เพื่อรอคอยเฮ้งเซี่ยวเจียะ
...รอคอยเฮ้งเซี่ยวเจียะทิ้งตัวลงในหมากกลเอง จากนั้นชักนำท่าสังหารเคลื่อนไหว
เฮ้งเซี่ยวเจียะคิดหลุดพ้นจากหมากกล สุดท้ายเข้าสู่อีกหมากกลหนึ่ง
เป็นหมากกลเหนือหมากกล
ยามนี้เฮ้งเซี่ยวเจียะมีหนทางให้เลือกเพียงสองสาย
หนึ่งคือพลิกตัวข้ามกำแพงล้อม ถูกหมากกลนอกล้อมกักไว้
หนึ่งคือยังคงรั้งอยู่ในสวนร้าง ติดกับของหมากกลในทั้งในและนอกล้วนเป็นหมากกล
ยามเมื่อเคลื่อนไหว ล้วนเป็นท่าสังหาร
สุดท้ายล้วนเป็นหนทางตาย
คนหากไม่ถึงคราจำเป็น จะไม่เดินสู่หนทางตายเด็ดขาด
เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ไม่เดิน
เขาเลือกหนทางสายที่สาม
หนทางสายที่สามคือไม่ไป
เฮ้งเซี่ยวเจียะชะงักร่างลง พานหยุดเท้ายืนหยัดบนกำแพงไม่จากไป
เมื่อเป็นเช่นนี้ เฮ้งเซี่ยวเจียะทั้งไม่ได้กลับเข้าสู่หมากกลเดิมและไม่ได้พลัดตกไปในหมากกลใหม่
เฮ้งเซี่ยวเจียะอยู่ระหว่างหมากกลทั้งสองหลังกลายเป็นตินแทนของตัวเอง

หมากกลที่นอกกำแพง คำนวณแน่ว่าเขาต้องทิ้งร่างลง ดังนั้นเคลื่อนไหวแล้ว

พอเคลื่อนไหวก้ไม่อาจระงับยับยั้งได้

หากปรากฏศัตรูเข้าสู่หมากกล หมากกลทั้งหลังชิงเคลื่อนไหว เมื่อเป็นเช่นนี้ สภาพการณ์ปั่นป่วนวุ่นวาย หมากกลไม่เป็นหมากกลอีกต่อไป

นี่เป็นเรื่องราวในชั่วพริบตา

แต่เฮ้งเชี่ยวเจียะกลับเกาะกุมไว้แล้ว

คำจำกัดความของยอดฝีมือชาวยุทธจักรเป็นอะไร?

เป็นคนที่มีพลังฝีมือสูงเยี่ยม

เป็นบุคคลที่มีศักดิ์ฐานะสูงส่งในยุทธจักร

แค่บุคคลที่มีพลังฝีมือสูงเยี่ยมและศักดิ์ฐานะสูงส่ง ต่างต้องมีลักษณะพ้องต้องกันประการหนึ่ง นั่นคือสามารถเกาะกุมโอกาสฟ้า ยึดกุมโอกาสล่วงหน้า และสร้างสรรค์จังหวะโอกาส

ต่อให้เป็นโอกาสชั่ววูบที่จะเลือนลับในบัดดลก็ไม่อาจปล่อยปละละเว้น

เฮ้งเชี่ยวเจียะไม่มักใหญ่ใฝ่สูง แต่เขาเป็นบุคคลที่มีความสามารถคนหนึ่ง

บุคคลที่มีความสามารถ บวกกับจิตปณิธานมุ่งมั่น หากว่าโชควาสนาเข้าข้าง จะช้าเร็วต้องเป็นบุคคลสำคัญผู้หนึ่ง

เฮ้งเชี่ยวเจียะเป็นบุคคลเช่นนี้โดยมิต้องสงสัย

สภาพหมากกลยุ่งเหยิง แต่จะปรับตัวได้โดยเร็ว ยามใดที่ควบคุมได้ใหม่ ก็จะกอรปเป็นหมากกลอีกหลังหนึ่ง

แต่ว่าเฮ้งเชี่ยวเจียะดำเนินการตีโต้แล้ว

เฮ้งเซี่ยวเจียะกระทืบเท้า กระทืบกำแพงพังทลายลง

เฮ้งเซี่ยวเจียะเตะกราดสองเท้าออก ก้อนอิฐปลิวลิ่วออกไปติดต่อตามกัน

กำแพงพังทลายลง เอี๊ยบกี้โหงวกับฉี้บุ้นลักได้แต่ล่าถอยหลบเลี่ยง

รอจนกำแพงพังทลายหมดสิ้น ฝุ่นละอองสร่างซาลง "เม็ดหมากรุก" ทั้งสามสิบสองคนล้วนล้มระเนระนาด ล้มลงกับพื้น

แต่ละคนถูกก้อนอิฐก้อนหนึ่งกระแทกใส่

ก้อนอิฐขนาดใหญ่คงมีแต่มุมอิฐกระแทกใส่จุดของพวกมัน

เฮ้งเซี่ยวเจียะหายลับสาบสูญไปแล้ว

ฉี้บุ้นลักตวาดว่า

"พวกเราตาม"

เอี๊ยบกี้โหงวสั่นศีรษะ

ฉี้บุ้นลักกล่าวด้วยไทสะไม่คลายว่า

"คนผู้นี้หลบหนีโดยไม่ทันต่อสู้ นับเป็นอย่างไรได้?"

เอี๊ยบกี้โหงวกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"มันได้ชัยแล้ว เพียงแต่ไม่คิดลงมือรุนแรงไป ต้องการรีบรุดไปช่วยคน"

มันกล่าวด้วยความขมขื่นอยู่บ้างว่า

"จุดประสงค์ของพวกเราเพียงทดสอบพลังฝีมือของมัน ยามนี้นับว่าทดสอบทราบแล้ว"

ฉี้บุ้นลักขบคิดเล็กน้อย ดูออกว่ามันพยายามข่มเพลิงโทสะเอาไว้ในที่สุดถามว่า

"เฮ้งเซี่ยวเจียะสามารถฆ่าจูกัวะซิงแซหรือไม่?"

เอี๊ยบกี้โหงวจัดแจงเสื้อผ้า กล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"ไม่แน่นัก แต่เฮ้งเชี่ยวเจียะในวันนี้ยังต้องเผชิญอีกสองด่าน"

"สองด่านใด?"

เอี๊ยบกี้โหงวกล่าวด้วยสีหน้าลี้ลับว่า

"ไม่ว่ามันเผชิญกับที่เจ็ดแห่งแผ่นดินหรือแป๊ะโช้วปวย ที่แท้ผู้ใดสามารถมีชีวิตสืบไป ยังเป็นปัญหาอยู่"

ฉี้บุ้นลักกล่าวถามว่า

"โหงวกอ (พี่ที่ห้า) เห็นว่าพวกมันจะต่อยตีกัน?"

เอี๊ยบกี้โหงวกล่าวว่า

"คนที่แตกต่างด้านหลักการ แตกต่างด้านแนวทาง แตกต่างอุดมการณ์ความคิด ยามใดที่เผชิญหน้า จะช้าเร็วต้องเกิดการปะทะขึ้น"

มันกล่าวเสริมว่า

"พวกเราแม้ไม่ได้โค่นเฮ้งเชี่ยวเจียะพ่ายแพ้ แต่มันต่อสู้กับพวกเราสองรอบ พลังสมาธิและพละกำลังล้วนเสื่อมถอย เมื่อเผชิญกับแป๊ะโช้วปวยหรือที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน พลังฝีมือล้วนลดทอนลง"

ฉี้บุ้นลักหัวร่อแล้ว หัวร่อพลางกล่าวว่า

"เมื่อพบพานศัตรูเช่นที่เจ็ดแห่งแผ่นดินหรือแป๊ะโช้วปวย หากว่าพลังลดถอยไปหุนเดียว ก็จะเป็นเหตุให้เสียชีวิต"

เอี๊ยบกี้โหงวกล่าวด้วยสีหน้าราวกับเห็นซึ้งถึงหมากกลอันแยบคายกระดานหนึ่งว่า

"นี่ยังไม่สำคัญ ประการสำคัญยิ่งกว่าคือเราเห็นว่าเฮ้งเชี่ยวเจียะว้าวุ่นใจอยู่บ้าง"

"ว้าวุ่นใจ?"

"เมื่อจิตใจว้าวุ่น คนต้องพ่ายแพ้ ดังนั้นสำหรับกับผู้เที้ยมหาญทางที่ดีแผ่นดินปั่นป่วยวุ่นวาย ยิ่งวุ่นวายยิ่งกระทำการได้"

ฉี้บุ้นลักเดินเข้าไป จี้นิ้วตุจสายลม คลายจุดให้กับริวารที่นอน

กับพื้น พอฟังเอี๊ยบกี้โหงวบ่งบอกเช่นนี้ ความรู้สึกที่เพลี่ยงพล้ำพ่ายแพ้

เมื่อครู่ ค่อยเบิกบานแจ่มใสกว่าเดิม กล่าวว่า

"ในฐานะศัตรู จิตใจของเฮ้งเชี่ยวเจียะยิ่งว้าวุ่นยิ่งดี"

เอี๊ยบกี้โหงววางหมากกล ไม่สามารถล้อมกักเฮ้งเชี่ยวเจียะไว้ ทั้งยังถูกจู่โจมทำลาย ในใจก็ขุ่นข้องเคืองใจ ปากกล่าวว่า

"มันวุ่นวายจนตายก็ประเสริฐ"

ซึ่งความจริงจิตใจของมันก็ว้าวุ่นยิ่ง

ทั้งนี้เพราะท่าสังหารในหมากกลมัน กลับไม่ระคายต่อเฮ้งเชี่ยวเจียะแม้แต่น้อยดังนั้นคำพูดของมันนี้นับเป็นการสาปแช่งชนิดหนึ่ง

เฮ้งเชี่ยวเจียะไม่เพียงคนยุ่งเหยิง กระทั่งจิตใจก็ว้าวุ่นจริงๆ

สาเหตุที่เขาว้าวุ่นใจมิใช่สืบเนื่องจากศัตรู หากแต่เพราะสหายมิหนำซ้ำยังมีพี่น้องของเขา...แป๊ะโช้วปวย

พี่น้องของเขากำลังดำเนินแผนอุบายที่ต่ำช้าประการหนึ่ง

แป๊ะโช้วปวยกำลังกระทำเรื่องราวที่ทำลายผู้คนเพื่อผลประโยชน์ส่วนตน

...เขาสมควรขัดขวางหรือไม่?

...เขาสมควรที่จะช่วยเหลือหรือไม่?

เฮ้งเชี่ยวเจียะบังเกิดความคิดขัดแย้งกันเอง

ดังนั้นเฮ้งเชี่ยวเจียะจึงว้าวุ่นใจ

ขณะที่เฮ้งเชี่ยวเจียะตวาดห้ามที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน เนื่องด้วยต่อสู้กับฉี่บุ้นลักกับเอี๊ยบกี้โหงวกระทืบกำแพงพังทลาย บนร่างแปดเปื้อนฝุ่นละออง ย่อมมีเสื้อผ้ายับย่นผมเผ้ายุ่งเหยิง

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินหยุดมือไว้ กล่าวว่า

"เป็นท่าน?"

เฮ้งเชี่ยวเจียะสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง กล่าวว่า

"เป็นท่าน"

เขาทราบว่าบุคคลเบื้องหน้าเป็นยอดฝีมือที่ในชีวิตไม่เคยเผชิญพบมาก่อน

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านคิดช่วยเหลือพวกมัน?"

เฮ้งเชี่ยวเจียะดูจากสภาพการณ์ เห็นเตียถั่ว ถังป้อฮู้ และพวกที่เป็นสหายล้วนปลอดภัย ค่อยคลายใจลง ประสานมือกล่าวว่า

"ยังหวังให้เมตตาละเว้น"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเหลือกตาที่มีตาขาวมากกว่าตาดำขึ้น ซึ่งความจริง เฮ้งเชี่ยวเจียะพบหน้ามันสองครั้ง มาตรว่าไม่ค่อยประมือกับมัน แต่ก็ระย่นย่อต่อกลินอายฆ่าฟันที่ระเหยจากร่างมัน

นั่นไม่เพียงเป็นกลิ่นอายฆ่าฟัน หากแต่เป็นกลิ่นอายแห่งความตายให้ความรู้สึกคุจเดียวกับความตาย

แต่ยามนี้เฮ้งเชี่ยวเจียะอดหัวร่อมิได้

ทั้งนี้เพราะเฮ้งเชี่ยวเจียะเห็นสารรูปที่เจ็ดแห่งแผ่นดินชัดตา

จมูกของมันพันผ้าขาว มือซ้ายก็ห่อหุ้มด้วยผ้าขาว

ในผ้าขาวมีโลหิตไหลซึม

นี่ทำให้ลักษณะการฆ่าฟันของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินแปรเปลี่ยนไปแปรเปลี่ยนเป็นคลกขบขันอยู่บ้าง

เฮ้งเชี่ยวเจียะแม้ไม่ทราบว่าจะกระทำเรื่องหนึ่งอย่างไร แต่พอเห็นสารรูปของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินก็สะกิดความกระตือรือร้นแจ่มใสของเขาขึ้น ถึงกับหัวร่อแล้ว

คนที่สร้างความหวาดหวั่นพรั่นพรึงแก่ผู้พบเห็นผู้หนึ่งขอเพียงรูปโฉมของมันแปรเปลี่ยนไปบ้าง ก็จะให้ความรู้สึกที่ผิดแผก

แตกต่างอย่างนั้นต่อให้เป็นฮ่องเต้ รวมทั้งปราชญ์บัณฑิต หากว่าอยู่ในสภาพแวดล้อมอีกประการหนึ่ง หรือการแต่งกายที่ผิดแผกแตกต่าง ใช่มีสภาพประหลาดพิกล ชวนให้น่าหัวร่อหรือไม่?

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านหัวร่ออะไร?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะตอบว่า

"หัวร่อท่าน"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินแค่นเสียงอย่างเย็นชา มันทราบว่าที่เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวเป็นความสัตย์

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอีกว่า

"ซึ่งความจริงสภาพของท่านเช่นนี้ยังน่าดูกว่า อย่างน้อยคลับคล้ายผู้คนมากกว่า"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินดุว่า

"เหลวไหลไร้สาระ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"อย่างนั้นขอให้ท่านปลดปล่อยพวกเขา"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินขบคิดแล้วกล่าว

"ท่านเป็นคนที่จู้ยิ้น (นาย) เราคิดใช้สอย จู้ยิ้นเรามอบหมายเรื่องราวให้ท่านกระทำ ดังนั้นหากเราสามารถไม่ฆ่าท่าน ก็จะไม่ฆ่าท่าน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวขอบคุณ ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวสืบต่อ

"หากเรายืนกรานฆ่าพวกมันให้หมดสิ้น ท่านจะลงมือช่วยเหลือพวกมัน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่เป็นเรื่องยากหลีกเลี่ยงได้"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวว่า

"แต่ว่าเราพอลงมือ ก็จะฆ่าท่าน"

"ฐู้ยิ้นท่านยังมีเรื่องคิดใช้สอยข้าพเจ้า ดังนั้นท่านไม่อาจฆ่าข้าพเจ้า"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินพลันชี้มือไปยังเตียถั่วกับปิงหึงเสี้ยวกล่าวว่า

"ตกลง เราเพียงฆ่าพวกมันทั้งสอง"

พลางชำเลืองมองภูษาฟ้ามีตะเข็บ กล่าวสืบต่อ

"มันต้องตายแน่นอน เราไม่จำเป็นต้องฆ่ามันอีก"

เฮ้งเซี่ยวเจียะสั่นศีรษะกล่าวว่า

"พวกเขาล้วนเป็นสหายข้าพเจ้า ท่านไม่อาจฆ่าแม้สักคนเดียว"

ใบหน้าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินปรากฏเอ็นเขียวขึ้นโปน เฮ้งเซี่ยว-จียะรู้สึกกลิ่นอายฆ่าฟันนั้นอีกครา

เฮ้งเซี่ยวเจียะยังคิดหัวร่อ แต่หัวร่อไม่ออก

เฮ้งเซี่ยวเจียะที่มีนิสัยโอ่อ่าเปิดเผยตลอดมา แม้คิดหัวร่อยังถูกสะกดไว้ ความกดดันที่ผู้อื่นได้รับนับเป็นที่คาดคำนวณได้

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ท่านเมื่อรับบาดเจ็บ ทั้งยังรับบาดเจ็บไม่น้อย หากคิดประมือกับข้าพเจ้า หาใช่เรื่องชาญฉลาดไม่"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินจับจ้องมองเฮ้งเซี่ยวเจียะ กล่าวว่า

"ท่านก็ไม่ประเสริฐเลิศกว่าเท่าใด เมื่อครู่ท่านต่อสู้กับผู้คนกระมัง?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"แต่ว่าท่านรับบาดเจ็บแล้ว

"ท่านกลับร้อนรุ่มใจยิ่ง"

"ข้าพเจ้าสามารถรับมือท่านไว้ ให้พวกเขารุดไปช่วยคนที่ดึกตระกูลฮวย"

ดแห่งแผ่นดินถามย้ำว่า
นคิดช่วยเหลือพวกมันแน่นอน?"
เชียวเจียะย้อนถามว่า
นต้องทำร้ายพวกเขาแน่นอน"
ดแห่งแผ่นดินคิดกล่าวกระไร พลันได้ยินเสียงตวาดดัง
ากนั้นปรากฏประกายดาบสายหนึ่งวูบหนึ่ง
ะกายดาบสวยงามยิ่ง คล้ายข้อความที่คนรักรจนาให้กับ

ดาบจางเบาบาง คล้ายขอบคิ้วของชุนเขาไกลตา ดั่งราวกับ
างยามสนธยา
ะกายดาบเช่นนี้คล้ายแสงจันทร์ยิ่ง
ช่กลิ่นอายฆ่าฟัน หากแต่แฝงอารมณ์กวี
นใช้ดาบที่แฝงอารมณ์กวีได้
อารมณ์กวีนี้กลับสะกิดความคิดฆ่าฟันทั้งหมดขึ้นมา
งนี้พอใช้ออกเชิ้งเชี่ยวเจียะที่ไม่คิดลงมือกับที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน
ครียมลงมือ ล้วนถูกบีบบังคับให้ลงมือ
าพเช่นนี้ ไม่ต่างกับชี่บนหลังสือก็มิปาน

ไหวพริบและฝีมือ

คนที่พุ่งตัวลงจากต้นไม้ จู่โจมดาบใส่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินคืออุนยิ้ว
อุนยิ้วอยู่บนต้นไม้ตลอดเวลา
นางอยู่บนต้นไม้ เพราะสืบเนื่องจากภูษาฟ้ามีตะเข็บ
ภูษาฟ้ามีตะเข็บหลังจากช่วยเหลืออุนยิ้วออกจากงานเลี้ยง
วันเกิด อุนยิ้วไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ยอมจากไป
ภูษาฟ้ามีตะเข็บถามว่า
"ทำอย่างไรท่านจึงติดตามเรากลับไป?"
อุนยิ้วย้อนถามว่า
"ท่านไยไม่ช่วยเหลือพวกเขา?"
"เรามีเพียงคนเดียว"
"ท่านเกลัว?"
ภูษาฟ้ามีตะเข็บไม่ตอบคำ เพียงถามว่า

"ท่านต้องการให้ช่วยเหลือพวกมันทั้งหมด?"

"ท่านไม่กล้า?"

"นั่นเป็นแผนอุบายประการหนึ่ง หลังฉากของพวกมันยังมียอดฝีมือหนุนหลัง อาศัยเราเพียงลำพัง หากคิดดื้อดึงถือดี เกรงว่ากระทั่งท่านยังไม่อาจดูแลได้"

"อย่างนั้นอย่างน้อยต้องช่วยเหลือปึงหึงเสี้ยวออกมา"

"เรื่องนี้..."

"ท่านไม่ไป ข้าพเจ้าไป..."

นางขณะจะสาวเท้าออกไป ภูษาฟ้ามีตะเข็บพลันจี้สกัดจุดของนางไว้ จากนั้นโผพุ่งกาย โฉบขึ้นไปบนต้นพุทราที่มีกิ่งใบแน่นหนาต้นหนึ่งจัดวางร่างอุนยิ้วลงบนกิ่งขวาง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ท่านเรียกเราไป เราจะไป เราความจริงก็คิดช่วยเหลือปึงน้อยออกมา แต่กริ่งเกรงท่านได้รับอันตรายฝีมือจี้สกัดจุดของเราครั้งนี้เบายิ่ง อีกครู่ใหญ่จะคลายออกเอง ท่านจะเคลื่อนไหวได้ดังเดิม หากว่าเรายังไม่กลับมา ก็ไม่ต้องสนใจเรา อย่าได้บุกรุกเข้าตึกตระกูลฮวยเด็ดขาด"

มันกระโดดลงจากต้นไม้ ตรวจตราจนแน่ใจว่าไม่มีผู้ใดพบเห็นที่ซ่อนตัวของอุนยิ้ว ค่อยวิ่งตะบึงกลับตึกตระกูลฮวย

หลังจากนั้นภูษาฟ้ามีตะเข็บถูกที่เจ็ดแห่งแผ่นดินลอบทำร้ายกลับเป็นปึงหึงเสี้ยวแบกร่างมันหนีเอาชีวิตรอด

ภูษาฟ้ามีตะเข็บรับบาดเจ็บสาหัส ความจริงคิดบ่งบอกต่อปึงหึงเสี้ยวว่า อุนยิ้วถูกซุกซ่อนอยู่ที่ใด ประจวบกับแป๊ะเช้วปวยสยบถังป้องอ้อและพวกในที่นี้ จึงสะกดกลั้นใจไม่บ่งบอก ในใจนึกโชคดีที่สยบจุดของอุนยิ้วเอาไว้ไม่เช่นนั้นด้วยนิสัยใจคอของอุนยิ้วคงต้องลงมือโดยวู่วาม ยามใดที่ถูกศัตรูพบเห็น รังแต่พลีชีวิตสูญเปล่า

แน่นอน ในใจมันบังเกิดความร้อนรนกระวนกระวายยิ่ง

ทั้งนี้เพราะเมื่อถึงเวลา จุดเส้นที่สยบไว้คงห้องคลายจุด
อุนยิ้วคงไม่สามารถสะกดกลั้นใจ ยังคงลงมือ

นางพอลงมือ ก็เปิดเผยร่องรอย ไม่ว่าเป็นแป๊ะโซ้วปวยหรือ
ที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน อุนยิ้วล้วนมิใช่คู่มือต้านติด
ยามนี้อุนยิ้วลงมือจริงๆ
ก่อนที่จะลงมือ นางยังดวาดเสียงเจื้อยแจ้วคราหนึ่ง
ทั้งนี้เพราะนางไม่ชมชอบลอบทำร้ายคน
ต่อให้ศัตรูกล้าแข็งกว่านี้ นางก็ไม่กระทำเรื่องลอบทำร้ายคน
ดังนั้นก่อนที่นางจะใช้ดาบ ชิงส่งเสียงร้องบอก
ส่งเสียงร้องบอกเพื่อใช้ดาบ
ดาบอันอ่อนละมุน
นี่เป็นครั้งที่สองที่เฮ้งเซี่ยวเจียะพบเห็นดาบเล่มนี้ร่อนลงจากฟ้า
ดาบที่สวยชั้งปานนี้
คนที่สวยชั้งเพียงนี้
อุนยิ้ว (นุ่มละมุน) ที่ไม่นุ่มละมุนสมชื่อ
ดาบเมื่อครั้งก่อน ทำให้เฮ้งเซี่ยวเจียะวุ่นวายอยู่ครู่ใหญ่
ดาบครั้งนี้สร้างความวุ่นวายแก่เฮ้งเซี่ยวเจียะกว่าเดิม
วุ่นวายกับการช่วยเหลืออุนยิ้ว

มีคนชนิดหนึ่งถือกำเนิดเกิดมาเพื่อช่วยคน
ไม่ว่ามันเองชมชอบหรือไม่ มักต้องช่วยคน
เฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นคนชนิดนี้
มีคนชนิดหนึ่งถือกำเนิดเกิดมาเพื่อฆ่าคน
ไม่ว่าใช่เป็นคนที่มันคิดใคร่ฆ่าหรือไม่ แต่ก็อดไม่ได้ที่จะฆ่าคน
ต่อให้ไม่ฆ่าคน ก็ขอทำร้ายคน

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเพียงฆ่าคน การฆ่าคนกล่าวได้ว่าเป็นวิธีการทำร้ายคนโดยตรง

ยังมีคนอีกชนิดหนึ่ง ที่ถือกำเนิดมา เพื่อให้ผู้คนช่วยเหลือ

ต่อให้มันเองไม่ต้องการช่วยเหลือ หากแต่ชมชอบช่วยคน สุดท้ายยังคงต้องให้ผู้คนช่วยเหลือมัน โดยที่มันไม่อาจช่วยเหลือผู้อื่น

อุนยิ้วเป็นคนเช่นนี้โดยมิต้องสงสัย

ยามนี้นางเพราะคิดช่วยคน เป็นเหตุให้ถูกผู้คนช่วยเหลือ

ปัญหาอยู่ที่คนที่นางคิดใคร่ฆ่า ลงมือฆ่านางได้หรือไม่ คนที่คิดช่วยเหลือนาง ใช่ช่วยเหลือนางได้หรือไม่?

ดาบนี้พอฟันลง ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินก็ลงมือตีโต้

มันความจริงไม่คิดลงมือ แต่อุนยิ้วฟันดาบใส่มัน มันไม่ลงมือก็ทำไม่ได้ ทั้งนี้เพราะมีศัตรูเข้มแข็งอยู่เบื้องหน้า

เฮ้งเซี่ยวเจียะย่อมเป็นศัตรูเข้มแข็งผู้หนึ่ง

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินพอตีโต้ ก็ใช้พลังสภาวะที่ตระเตรียมพรักพร้อมออกไป

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ่งมิอาจไม่ลงมือ

ทั้งนี้เพราะเขาทราบว่า ด้วยพลังฝีมือของอุนยิ้ว ไม่อาจต้านทานรับการจู่โจมจากที่เจ็ดแห่งแผ่นดินแม้สักคราเดียว

เพื่อช่วยเหลืออุนยิ้ว เฮ้งเซี่ยวเจียะได้แต่ใช้ดาบกระบี่โดยพร้อมเพรียง จู่โจมใส่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินพลันพบว่า เฮ้งเซี่ยวเจียะคล้ายเห็นความสำคัญของอุนยิ้วยิ่ง

เป็นความสำคัญที่สำคัญยิ่งกว่าชีวิตของตัวเองอีก

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินได้คิดในบัดดล

มันเกาะกุมจุดอ่อนของศัตรูได้แล้ว

ดังนั้นมันเปิดฉากจู่โจมใส่อุนยิ้วอย่างสุดกำลัง

สภาพการณ์ในยามนี้แปลกพิสดารยิ่ง

อุนยิ้วถูกคั่นอยู่หว่างกลางของยอดฝีมือสองคน แต่ยามกะทันหันนางจำแนกไม่ออกว่า ผู้ใดเป็นเฮ้งเซี่ยวเจียะ ผู้ใดเป็นที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน เพียงทราบว่าดาบกระบี่คล้ายขุนเขา พลังลมปราณหนุนเนื่อง ราวกับมีมังกรพยัคฆ์พันตูอยู่ข้างกาย แต่นางทั้งมองไม่เห็นและไม่ทราบกระจ่างที่ข้างหูมีแต่เสียงปะทะฝ่ามือดังครืนครัน และเสียงดาบกระบี่กระทบกันดังสดใส

ตัวนางอยู่ท่ามกลางตาลมของทั้งสองฝ่ายที่หักหาญกัน กลับเป็นฝ่ายวางเฉย รู้สึกพลังลมม้วนทะลักทรวงอกอึดอัด คิดอาเจียนก็อาเจียนไม่ออก

นางไม่ทราบว่า เนื่องด้วยนางแทรกตัวอย่างหว่างกลางคนทั้งสอง เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ทราบรับความลำบากเพราะนางเท่าใด ต้านรับกระบวนท่าอันตรายถึงเพียงไหน มีอยู่หลายคราแทบจบชีวิตในเงื้อมมือที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไม่จำเป็นต้องลงมือต่อเฮ้งเซี่ยวเจียะ ขอเพียงมันจู่โจมใส่อุนยิ้ว โดยที่อุนยิ้วไม่รู้สึกตัว เฮ้งเซี่ยวเจียะก็วุ่นวายกับการคลี่คลาย เหน็ดเหนื่อยจนสายตัวแทบขาด

ดีที่เฮ้งเซี่ยวเจียะฝึกปรือกระบี่มุทิตา

กระบี่มุทิตามุ่งช่วยเหลือคน ไม่ทำร้ายคน

ดาบมุทิตาก็เช่นกัน

หากว่าในโลกมีดาบประหาร ดาบมุทุตาก็ทำให้ผู้คน "วางดาบประหาร" ลง

เฮ้งเซี่ยวเจียะใช้ดาบกระบี่คุ้มครองอุนยิ้ว พอดีสอดคล้องกับแนวทางกระบวนท่าของดาบกระบี่มุทิตา

ดังนั้นเฮ้งเชี่ยวเจียะยังพอรับมือได้

แต่เฮ้งเชี่ยวเจียะทราบดีว่าไม่อาจรับมือสิบไป

ทั้งนี้เพราะเฮ้งเชี่ยวเจียะทราบว่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไม่ได้ลงมืออย่างแท้จริง

ที่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินใช้ออก เป็นฝ่ามือสุดแค้น

เฮ้งเชี่ยวเจียะเคยได้ยินชื่อเพลงฝ่ามือนี้ เคยได้ยินชื่อแปของเขาเอ่ยถึง

นั่นเป็นไม้ตายแขนงหนึ่งของง้วนจับซาหัง ผู้เป็นซือเจ่ก (ศิษย์ผู้น้องของอาจารย์) ของเขา

แต่ว่าฝ่มือสุดแค้นไฉนใช้ออกโดยที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน?

เฮ้งเชี่ยวเจียะแตกตื่นสงสัยยิ่ง

เป็นความแตกตื่นมากกว่าสงสัย

ทั้งนี้เพราะสถานการณ์คับขันอันตราย

ทุกฝ่ามือของฝ่ามือสุดแค้นของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน คล้ายแฝงความแค้นอันลึกล้ำ ทำให้เฮ้งเชี่ยวเจียะต้องใช้ดาบกระบี่โดยพร้อมเพรียงไม่กล้าชะล่าใจแม้แต่น้อย

เฮ้งเชี่ยวเจียะแม้ไม่เคยฝึกปรือเพลงฝ่ามือชุดนี้ แต่ก็เคยได้ยินมา ยามเมื่อที่เจ็ดแห่งแผ่นดินใช้ออก ยังไม่ช่ำชองชำนาญพอ ดังนั้นเฮ้งเชี่ยวเจียะนับว่ารับไว้ได้

แต่ไม้ตายที่แท้จริงของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน อยู่ในห่อผ้าของมัน

"อาวุธ" ในห่อผ้าของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ยังไม่ได้ใช้ออก

เฮ้งเชี่ยวเจียะร้อนรุ่มใจ

ร้อนรุ่มใจถึงขีดสุด

ยามนั้น อุนยิ้วกระทำเรื่องราวหนึ่ง

เรื่องราวที่ไม่ทราบว่าถูกหรือผิด แต่ก็เป็นเรื่องราวที่เพียง

พอกับการทำให้เฮ้งเซี่ยวเจียะกับที่เจ็ดแห่งแผ่นดินพิสูจน์ผลแพ้ชนะตัดสินความเป็นตาย นางจะอย่างไรไม่ทราบว่าที่ข้างกายเกิดเรื่องใด ดังนั้นนางตกลงใจจากไป

นางไปในบัดดล

วิชาตัวเบาที่อุนยิ้วใช้ออก เป็นท่าร่างชั่วพริบตาพันลี้แห่งภูเขาเซี่ยวฮั้งซัว

นี่เป็นวิชาตัวเบาในตัวเบา นอกจากท่าร่างม้าขาวลอดช่องว่างของปึงหึงเสี้ยวแล้ว ผู้คนในบริเวณแม้แต่เฮ้งเซี่ยวเจียะและที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ยังไม่อาจล่าตามนางทัน

ดังนั้นนอกจากที่เจ็ดแห่งแผ่นดินมีเจตนาปลดปล่อยอุนยิ้ว ไม่เช่นนั้นไม่ว่ามันคิดใช้อุนยิ้วเป็นเครื่องข่มขู่เฮ้งเซี่ยวเจียะ หรือว่าคิดใคร่ฆ่านาง อุนยิ้วพอใช้วิชาตัวเบาออก ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินยามเผชิญหน้ากับศัตรูเข้มแข็งเช่นเฮ้งเซี่ยวเจียะ หากคิดคร่ากุมอุนยิ้วต้องจู่โจมสังหารเฮ้งเซี่ยวเจียะก่อน

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินหากคิดเคลื่อนไหวก็ต้องเคลื่อนไหวในช่วงเวลาที่ปรากฏวูบก็เลือนลับเช่นนี้

เฮ้งเซี่ยวเจียะทราบว่าผิดท่า แต่ก็อับจนปัญญา

เขาไม่สามารถตวาดห้ามอุนยิ้ว ทั้งนี้เพราะหากตวาดว่า กลับทำให้อุนยิ้วรีรอลังเล เป็นเหตุให้ประสบเภทภัยในเงื้อมมือที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

ไม่ว่าการต่อสู้ใด ล้วนมีข้อยุติ หากว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะสู้พัวพันสืบไป อุนยิ้วคั่นอยู่หว่างกลาง จะช้าเร็วต้องเผชิญอันตราย มิหนำซ้ำเฮ้งเซี่ยวเจียะยังต้องรีบรุดไปขัดขวางแผนการร้ายในตึกตระกูลฮวย ยิ่งไม่อาจยืดเวลาสืบไป

อุนยิ้วบอกไปก็ไป

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินได้แต่เคลื่อนไหว
เฮ้งเซี่ยวเจียะจำต้องรับศึก

เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันละทิ้งดาบ

ดาบคล้ายมังกรฟ้า พวยพุ่งสู่กลางเวหา

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินรู้สึกเย็นวะวาบที่ศีรษะ ดาบเล่มหนึ่งพลิกตลบอยู่กลางอากาศ สะท้อนแสงวูบวาบ เปล่งสีสันร้อยพันสาย กำลังฟันใส่ศีรษะมัน

ขณะเดียวกัน มันพบว่ากระบี่ของเฮ้งเซี่ยวเจียะคุกคามถึงเบื้องหน้ามันแล้ว

กระบี่ไร้เสียง ไร้สีสัน
ไร้น้ำใจและไร้ชีวิต
นี่มิใช่กระบี่มุทิตาแล้ว
ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเคยได้ยินผู้คนเอ่ยถึงเพลงกระบี่ชนิดนี้
เพลงกระบี่ชนิดนี้ขนานนามว่า
ท่านไม่เห็นกระจกใสในเคหาสน์เศร้าโศกต่อผมขาว

ดาบมังกรฟ้าที่กลางหาวคล้ายกระจกใสในเคหาสน์สถานแต่ผมขาวที่สร้างความโศกเศร้าแก่ผู้คน คือกระบี่ปลิดชีวิตนี้

มันเคยได้ยินง้วนจับชาหังบอกว่า ผู้สันโดษภูษาฟ้าเป็นคนบัญญัติเพลงกระบี่ชนิดนี้ แต่ผู้สันโดษภูษาฟ้าเองยังไม่สามารถใช้ออกยามนี้,เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับใช้ออกได้

ทารกนี้ไม่อาจปล่อยปละละเว้น

ความคิดต่อสู้และเพลิงอำมหิตที่รุนแรงชนิดหนึ่งพลันลุกฮือโหมขึ้น

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินพลันแก้ห่อผ้าของมันออกแล้ว

อาทิตย์พันควงอยู่ในมือ

ในมือมันมีอาทิตย์พันควง

พริบตาที่ความเป็นตายแขวนอยู่บนเส้นด้าย เฮ้งเซี่ยวเจียะบังเกิดความสงสัยมากกว่าแตกตื่น

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินใช้ท่าสังหารออกแล้วจริงๆ

แต่การลงมือของมันยังคงชักช้าเล็กน้อย เชื่องช้าวูบหนึ่ง

ช่วงเวลาชักช้าเชื่องช้า ยังสั้นกว่าชั่วพริบตาอีก แต่อุนยิ้วใช้ท่าร่างชั่วพริบตาพันลี้ออก ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไม่อาจทำร้ายถูกนางเฮ้งเซี่ยวเจียะก็สามารถรับสภาวะจู่โจมของฝ่ายตรงข้ามได้ทันท่วงที

...ที่แท้เป็นที่เจ็ดแห่งแผ่นดินลงมือเชื่องช้า หรือว่าอุนยิ้วมีวิชาตัวเบารวดเร็วเกินไป?

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ทราบ

เขาเพียงทราบว่า ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไม่ปล่อยปละละเว้นโอกาสอันดีที่กำลังจะเลือนลับไปเช่นนี้

...นอกจากมันไม่คิดฆ่าอุนยิ้วจริงๆ

...นี่เป็นไปได้อย่างไร?

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่สามารถครุ่นคิดสืบไป

เขาไม่สามารถครุ่นคิดอันใดทั้งสิ้น

ถึงกับอาจบางทีไม่สามารถครุ่นคิดอีก...คนที่สูญเสียชีวิตไปยังสามารถครุ่นคิดอันใด?

เฮ้งเซี่ยวเจียะตกลงใจไม่คิดตาย

เขายังมีเรื่องมากมายต้องกระทำ

ท่าไม้ตายของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินพอใช้ออก ห่อผ้าพอแก้ออก

เพลงดาบาระบี่ที่เกื้อหนุนกันและกันของเฮ้งเซี่ยวเจียะ ก็ถูาสะกดไว้ในบัตดล

หากว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะชิงทุ่มเทใช้สภาวะจู่โจมออก รังแต่ทำร้ายอุนยิ้ว อุนยิ้วพอจากไป อาทิตย์พันดวงของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินก็มาถึงเบื้องหน้าเฮ้งเซี่ยวเจียะแล้ว

โอกาสอันดีเมื่อสิ้นสูญ เฮ้งเซี่ยวเจียะได้แต่ปะทะอย่างหักโหมหรือล่าถอยหลบเลี่ยง ผลของการล่าถอยหลบเลี่ยง ยังคงไม่อาจรอดพ้น

...มีผู้ใดไล่ตามดวงอาทิตย์ หลบรอดจากแสงอาทิตย์ได้ เมื่อหลบไม่พ้น ปะทะหักหาญ จะเป็นอย่างไร?

แต่แล้วยามนั้น เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันพบเห็นเรื่องหนึ่ง

เขายังไม่อาจเห็นวัตถุในห่อผ้าของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินชัดตาแต่กีแน่ใจว่า วัตถุนั้นขอเพียงผนึกรวมกับพลังฝีมือของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินจะเพิ่มพูนพลังฝีมือดั้งเดิม หรืออานุภาพของอาวุธเป็นร้อยเท่า ถึงกับมากกว่าร้อยเท่าทวี

...นี่ ที่แท้เป็นวัตถุใด?

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่มีหนทางเลือกอื่นอีก

เขาได้แต่ล่าถอย

ล่าถอยเข้าดงต้นพุทรา

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินติดตามเข้าดงต้นพุทรา

ลำแสงอันเจิดจ้าก็ติดตามเข้าดงต้นพุทรา

คล้ายกับอาทิตย์พันดวงตกลงใจดงต้นพุทรา ดงไม้ทั้งหลังพลันเรืองรองราวลุกไหม้ขึ้นมา

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินแน่ใจในเรื่องหนึ่ง

ต่อให้เฮ้งเซี่ยวเจียะล่าถอยเข้าดงต้นพุทรายังคงไม่อาจรอดพ้น

เช้งเชี่ยวเจียะไม่อาจรอดพ้นจากอานุภาพของดวงอาทิตย์

แต่เช้งเชี่ยวเจียะพอเข้าสู่ดงต้นพุทรา ก็กระทำเรื่องหนึ่ง

เช้งเชี่ยวเจียะผ่านไปที่ใด ก็สะบัดสองมือกระแทกผลพุทราบนต้นไม้ร่วงพรูดุจห่าฝน

เป็นฝนเกาทัณฑ์

ทั้งนี้เพราะผลพุทราเหล่านั้นกลับกลายเป็นอาวุธลับไป

พริบตานั้น เช้งเชี่ยวเจียะที่ใช้ก้อนหินต่างอาวุธลับตลอดมา ยามนั้นดัดแปลงเป็นใช้ผลพุทราแทน

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินหากคิดทำร้ายถูกเช้งเชี่ยวเจียะ ตัวเองก็ต้องถูกผลพุทราซัดเป็นรูปรุพรุน

...หากคิดทำร้ายคนผู้หนึ่ง ตัวเองก็ต้องจ่ายค่าตอบแทนก่อน

...หากว่าค่าตอบแทนนั้นคือความตาย ท่านยินยอมจ่ายออกไปหรือไม่

เมื่อเช้งเชี่ยวเจียะเดินออกจากดงต้นพุทรา อุนยิ้วกับเตียถั่วส้วนตกตะลึงลาน

...เช้งเชี่ยวเจียะยังไม่ตาย

...เขายังมีชีวิตอยู่

...เพียงแต่เหนื่อยล้าถึงที่สุด

...คนผู้หนึ่งขอเพียงมีชีวิตอยู่ นับเป็นเรื่องดี แต่ชนชาวโลกมักลืมเลือนเรื่องดีที่สมควรเฉลิมฉลองอยู่ทุกวี่วันนี้ มิน่าเล่ามีคนบอกว่าผู้คนมักไม่ทะนุถนอมสิ่งที่ได้มา หากแต่รักถนอมสิ่งที่มุ่งหวังได้มา

ยามนั้นเช้งเชี่ยวเจียะไม่ทันระงับขวัญอันแตกตื่นลง

กล่าวไปเช้งเชี่ยวเจียะกับที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเพียงประมือกันท่าเดียว

นั่นเป็นพริบตาที่อุนยิ้วใช้วิชาตัวเบาจากไป เฮ้งเชี่ยวเจียะใช้ท่าดาบกระบี่เกื้อหนุนซึ่งกันและกัน จากนั้นทั้งสองเคลื่อนย้ายสมรภูมิเข้าสู่ดงต้นจ้อ ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเห็นว่าหากคิดฆ่าเขา ต้องถูกผลพุทรานับร้อยลูกซัดใส่ร่าง ดังนั้นเปลี่ยนเป็นสภาวะกระบี่ใส่ดงต้นพุทราทำลายดงต้นพุทราแทบเหี่ยวโกร๋นไป

แต่นี่กลับเป็นการช่วยชีวิตเฮ้งเชี่ยวเจียะ

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินพอสูญเสียโอกาสอันมีเปรียบก็ถอนตัวล่าถอยในบัดดล

มันความจริงไม่คิดฆ่าเฮ้งเชี่ยวเจียะยามนี้ยังทราบว่าไม่อาจฆ่าเฮ้งเชี่ยวเจียะได้

ดังนั้นมันจากไป

นี่เป็นครั้งแรกที่เฮ้งเชี่ยวเจียะประมือกับที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

ทั้งสองฝ่ายล้วนไม่อาจมีเปรียบ เลิกราแต่กลางคัน

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินพอจากไปเฮ้งเชี่ยวเจียะก็ฉุกคิดถึงเรื่องที่เขาต้องกระทำ

ในบริเวณเพียงหลงเหลืออุนยิ้วกับเตียถั่ว

เตียถั่วรั้งอยู่เพื่อคุมเชิงให้กับเฮ้งเชี่ยวเจียะ

ส่วนอุนยิ้วเพิ่งรอดพ้นจากห้วงอันตราย

ที่แท้ขณะที่เฮ้งเชี่ยวเจียะหาญสู้ที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน กอตั๋วเมี้ยพลันคำรามก้อง กระโดดปราดขึ้น ถาโถมไปยังตึกตระกูลฮวย

แป๊ะโช้วปวยเคยลงมือต่อมันอย่างหนักหน่วง

เป็นการลงมือด้วยอำมหิต

กอตั๋วเมี้ยหนึ่งนั้นต้องการล้างแค้น สองต้องการเปิดโปงแผนร้านของแป๊ะโช้วปวย ไม่คำนึงถึงอาการบาดเจ็บ เกร็งลมปราณอีดหนึ่งขึ้นวิ่งตะบึงไปยังตึกตระกูลฮวย

กอตั่วเมี้ยกระโดดปราดขึ้นอย่างกะทันหัน ทั้งหมดล้วนไม่ทันสกัดขัดขวาง

ส่ดเชี่ยวฮ้อรีบติดตามไป

เตียถั่วเห็นเช่นนั้น กล่าวอย่างรีบร้อนว่า

"เราอยู่ดูแลสถานที่นี้ พวกท่านรุดไปหนุนสริมกอตั่วเมี้ยเถอะ"

มันกล่าวเช่นนี้เพราะล่วงรู้ว่าหากเฮ้งเชี่ยวเจียะรับมือที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไม่ได้ พวกมันทั้งหลายล้วนอยู่ที่นี้ ก็ไม่มีส่วนช่วยต่อเรื่องราวรังแต่เสียชีวิตอีกหลายชีวิต มิสู้รุดไปยังตึกตระกูลฮวย กระทำเรื่องสำคัญก่อน

ส่วนมันคิดรั้งอยู่ที่นี้ เพื่อร่วมเป็นร่วมตายกับเฮ้งเชี่ยวเจียะ

สหายที่แท้จริง ความจริงคบหาเพื่อร่วมชะตากรรม เสพสุขวาสนาร่วมกัน

เมื่อกอตั่วเมี้ยเร่งรุดถึงตึกตระกูลฮวย แป๊ะโช้วปวยเพิ่งแสดงละครจบฉากลง ให้เหล่านักสู้ผู้กล้าติดค้างน้ำใจช่วยชีวิต เห็นแน่ชัดว่าแผนอุบายประสบผล กอตั่วเมี้ยก็บุกรุกเข้ามา

"อย่าได้หลงกลโจรโฉดชั่วนี้"

กอตั่วเมี้ยร้องเปิดโปงว่า

"มันเป็นคนสร้างสถานการณ์ขึ้น..."

ไม่ทันขาดคำ รู้สึกเย็นวาบที่ลำคอ

จากนั้นมันเห็นโลหิตของตัวเองฉีดพุ่งออกมาปลายคาง ในลำคอยังปรากฏโลหิตหนุนเนื่องออกมาไม่ขาดสาย

กอตั่วเมี้ยเบิกตาแทบฉีกขาด ยกมือชี้หน้าแป๊ะโช้วปวย ร้องเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ท่าน"

แป๊ะโช้วปวยกลับลงมือต่อมันด้วยอำมหิต

ยามนั้นย่อเชี่ยวย้อติดตามมาถึง กรีดร้องออกมาคำหนึ่ง...
ขณะเดียวกัน เย้งเชี่ยวเจียะหลังจากฟังคำบ่งบอกจากเดียถั่ว ก็ทุ่มเทวิชาตัวเบาเร่งรุดสู่ตึกตระกูลฮวย

แต่ในใจของเขาบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่ง ดังระงมขึ้น

บังเกิดเป็นคำถามประการหนึ่งขึ้น

...หากว่าแปะยี่กอ (พี่รองแซ่แป๊ะ) กระทำเรื่องเช่นนี้จริงๆ เราสมควรทำอย่างไร?

...หากว่าแปะยี่กออยู่ในที่เกิดเหตุจริงๆ เราสมควรทำประการใด?

...เป็นศัตรูหรือสหาย?

...เป็นพี่น้องหรือเป็นคู่ต่อสู้?

...เขาสมควรยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้หรือไม่?

คนมีชีวิตอยู่ในโลก มักเกิดคำถามเช่นนี้ เฉกเช่นกับมีสรวงสวรรค์ก็มีวิหคสวรรค์ มีคนที่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องที่สมควรยุ่งเกี่ยว มีคนกระทำเรื่องที่ไม่สมควรกระทำ

ภูษาฟ้ามีตะเข็บรับบาดเจ็บสาหัสยิ่ง ก่อนที่เฮ้งเชี่ยวเจียะกับที่เจ็ดแห่งแผ่นดินจะพิสูจน์ผลแพ้ชนะ มันก็บอกใบ้ให้ปิงหึงเสี้ยวแบกร่างมันเข้าสู่ดงดันพุทรา

มันไม่สามารถควบคุมความหนักเบาของสุ้มเสียงได้แล้ว ในสภาพที่บาดเจ็บสาหัสปานนี้ มันสามารถส่งเสียงออกมา นับเป็นปรากฏการณ์ปาฏิหาริย์แล้ว

มันกุมมือปิงหึงเสี้ยวไว้อย่างยากเย็น กล่าวอย่างยากเย็นว่า

"ท่านรับปากเราว่าจะคุ้มครองอุนยิ้ว เกลี้ยกล่อมนางกลับเมืองลกเอี้ยง"

ปิงหึงเสี้ยวทราบว่า ภูษาฟ้ามีตะเข็บไม่อาจมีชีวิตสืบไป ภูษาฟ้ามีตะเข็บเพราะสืบเนื่องจากมัน ค่อยถูกที่เจ็ดแห่งแผ่นดินทำร้ายบาดเจ็บสาหัส

ไม่มีเรื่องราวใดสร้างความลำบากใจแก่ผู้คน ยิ่งกว่าการทำความเข้าใจเช่นนี้อีก

ปึงหึงเสี้ยวหลั่งน้ำตากล่าวว่า

"ทราบแล้ว ท่านวางใจ"

ประกายตาของภูษาฟ้ามีตะเข็บเริ่มแตกซ่าน

แต่สติสัมปชัญญะยังคงอยู่ ดังนั้นกล่าวว่า

"ท่านต้องหาทางให้เฮ้งเซี่ยวเจียะกำจัดฆ่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินล้างแค้นให้กับเรา มีแต่เฮ้งเซี่ยวเจียะจึงสยบคนผู้นี้ได้..."

ปึงหึงเสี้ยวกล่าวด้วยความขุ่นแค้นแน่นอกว่า

"ตกลง เราต้องฆ่าตัวประหลาดนั้น ล้างแค้นให้กับท่าน"

"ไม่ได้"

มันบีบมือปึงหึงเสี้ยวแนบแน่น ยามร้อนรุ่มใจก็ส่งเสียงไอไม่อาจกล่าววาจาใดได้

ปึงหึงเสี้ยวบังเกิดความลำบากใจ รีบกล่าวว่า

"ท่านค่อยๆ บ่งบอก ไม่ต้องร้อนรุ่ม ท่านบอกว่ากระไร เราล้วนคล้อยตามท่าน"

ชั่วครู่ให้หลัง ภูษาฟ้ามีตะเข็บค่อยสามารถกล่าวสืบต่อ

"ท่านไม่ใช่...คู่มือของมัน มีแต่เฮ้งเซี่ยวเจียะ...สามารถ..."

ปึงหึงเสี้ยวกุมมือของมันไว้ รับคำว่า

"ตกลง เราจะพยายามให้เฮ้งเซี่ยวเจียะล้างแค้นให้แก่ท่าน ท่านก็จะทุเลาหายดี ดูว่าพวกเราล้างแค้นอย่างไร"

ภูษาฟ้ามีตะเข็บฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"เรา...ไม่รอดแล้ว...หากว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะไม่สามารถตัดสินใจเพื่อชาติบ้านเมือง ไม่อาจตัดรอดน้ำใจส่วนตัว ยังมีอีกคนหนึ่งสามารถจัดการกับที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน..."

"ผู้ใด?"

ภูษาฟ้ามีตะเข็บไอเป็นโลหิตออกมากล่าวว่า

"งี่แป (บิดาบุญธรรม) ของเราอุนมึ่ง..."

ปิงหึงเสี้ยวพึมพำว่า

"อุนตั่วนั้งมีฝีมือสูงเยี่ยม ทั้งมีศักดิ์ตำแหน่งสูงส่ง เรา...จะมีโอกาสบอกกล่าวกับมันได้อย่างไร?"

ภูษาฟ้ามีตะเข็บกล่าวว่า

"ก่อนที่อุนตั่วนั้งจะมาถึงเมืองไดฮง ก่อนที่จะพบกับที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ท่านต้องบ่งบอกสภาพการประมือระหว่างเรากับที่เจ็ดแห่งแผ่นดินต่อท่านผู้เฒ่า..."

มันกล่าวอย่างลำบากกินแรงว่า

"ก่อนที่ท่านผู้เฒ่าจะประมือกับที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ท่านต้องบ่งบอกสภาพที่เจ็ดแห่งแผ่นดินจู่โจมใส่เรา...ต่อท่านผู้เฒ่า...โดยละเอียด..."

เอ่ยถึงตอนนี้ มันเหนื่อยล้าจนไม่สามารถกล่าววาจาได้

...เมื่อเห็นคนผู้หนึ่งดิ้นรนก่อนตาย ความรู้สึกนั้นบางครั้งยังทรมานกว่าตกตายอีก

...บางครั้งทั้งไม่สามารถรับความเจ็บปวดแทนมันถึงกับบังเกิดความรู้สึก "มิสู้ปล่อยให้มันตายเร็วกว่านี้"

ปิงหึงเสี้ยวทราบว่า ที่ภูษาฟ้ามีตะเข็บฝากฝังเป็นหน้าที่อันลำเข็ญ

...มันทราบได้อย่างไรว่าอุนมึ่งจะมาถึงเมื่อใด?

...มันไหนเลยทราบว่า อุนมึ่งจะเผชิญหน้ากับที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเมื่อใด?

แต่ปิงหึงเสี้ยวไม่มีหนทางเลือกได้

มันไม่อาจปล่อยให้คนใกล้ตายผู้หนึ่งมีการเลือกใดๆ
มันได้แต่รับปากว่า
"เราต้องกระทำได้"
...อย่างมากเราไปเสาะหาอุนมึ่งที่เมืองลกเอี้ยงก่อน

แต่ปิงหึงเสี้ยวนึกถึงเรื่องหนึ่ง อดถามมิได้ว่า

"อุนโกวเนี้ยเป็นบุตรีของอุ่นตั่วนั้ง ไยไม่ให้อุนโกวเนี้ยไ
บอกกล่าว?"

ภูษาฟ้ามีตะเข็บหลับตาลง ปากกล่าวว่า

"ขณะที่เรากับที่เจ็ดแห่งแผ่นดินประมือกันในตึกตระกูลฮว
มีแต่ท่านอยู่ด้วยอย่าว่าแต่ตราบใดที่แป๊ะโช้วปวยกับเฮ้งเซี่ยวเจียะอยู่ไ
เมืองหลวง เราไม่เห็นว่าอุนยิ้ว...จะยินยอมกลับเมืองลกเอี้ยง..."

น้ำเสียงแฝงความอับจนปัญญา ความเหนื่อยล้าและปวดร้า
ใจอยู่บ้าง มันมายังเมืองไคฮง รั้งอยู่เนิ่นนานปานนั้น กลับเกลี้ยกล่อ
อุนยิ้วกลับไปไม่สำเร็จ

อุนยิ้วไม่มีเยื่อใยไมตรีต่อมัน ยังทำร้ายมันยิ่งกว่าอาการบา
เจ็บบนร่างอีก

มันพอหลับตาลง ที่หางตาก็ปรากฏน้ำตาไหลซึมออกมา

ปิงหึงเสี้ยวกลับกริ่งเกรงว่ามันพอหลับตาลง จะไม่ลืมขึ้นอีก ดั
นั้นรีบกล่าวว่า

"ท่านวางใจ เราจะบ่งบอกเรื่องราวทั้งหมดต่ออุนตั่วนั้ง เร
จะให้เฮ้งเซี่ยวเจียะจัดการกับที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ล้างแค้นให้กับท่าน"

มันกริ่งเกรงว่าภูษาฟ้ามีตะเข็บไม่วางใจ จึงร้องเสริมว่า

"เรายังจะเกลี้ยกล่อมอุนยิ้วกลับไป หากนางไม่กลับไป เราจะจั
ตัวนางกลับไป ขับไล่นางกลับไป..."

พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งกล่าวอย่างหดหู่ว่า

"ท่านทราบดีว่าข้าพเจ้ากลับไปแล้วไม่มีความสุข ไฉนบังคับให้ข้าพเจ้ากลับไป?"

คนกล่าววาจาคืออุนยิ้ว

นี่เป็นครั้งแรกที่อุนยิ้วนุ่มละมุนปานนั้น

นางย่อกายลง มองดูอาการบาดเจ็บของภูษาฟ้ามีตะเข็บ แม้แต่หัวใจก็เจ็บปวดขึ้นมา หวนนึกถึงความเจ็บปวดที่ภูษาฟ้ามีตะเข็บได้รับตอนนี้ แม้กระทั่งเลือดเนื้อของนางยังเจ็บปวดอยู่บ้าง

...แต่ไม่ว่าอย่างไร นางไม่คิดกลับไป

ภูษาฟ้ามีตะเข็บพอเห็นอุนยิ้วมาถึง ลมหายใจก็กระชั้นเร่งร้อนขึ้นมา กล่าวว่า

"งี่แป๋รักท่าน ท่านไม่กลับไป ท่านผู้เฒ่าจะเศร้าเสียใจ..."

อุนยิ้วกล่าวว่า

"ให้ข้าพเจ้ากลับไป? ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าอยู่กับคนประดานั้น แต่งงานกับคนผู้นั้น ช่วยเหลือสามีเลี้ยงดูบุตรทุกวี่วันหรือ?"

นางกล่างเสียงละห้อยหดหู่ว่า

"เทียนอีกอ (พี่ภูษาฟ้า) ข้าพเจ้าทราบว่าท่านกระทำไปเพราะหวังดีต่อข้าพเจ้า แต่หากท่านหวังดีต่อข้าพเจ้าจริงๆ ท่านไฉนยังเกลี้ยกล่อมข้าพเจ้ากลับไป?"

ภูษาฟ้ามีตะเข็บส่งเสียงไออีกครา

ปากมันส่งเสียงไอ โลหิตกลับไหลทะลักออาจากรูจมูก

อุนยิ้วชมดูจนว้าวุ่นใจ ปึงหึงเสี้ยวก็ว้าวุ่นใจเช่นกัน

ภูษาฟ้ามีตะเข็บกล่าวว่า

"เราจะอย่างไรใกล้ตายแล้ว ท่านไม่กลับไป เราก็อับจนปัญญาแต่ท่านรั้งอยู่ในเมืองหลวง ต้องระมัดระวัง เรา...ไม่สามารถดูแลท่านแล้ว..."

อุนยิ้วร่ำไห้แล้ว ร่ำไห้ราวดอกส้มถูกฝนพรม กล่าวว่า

"ท่านดีต่อข้าพเจ้าปานนั้น...ข้าพเจ้ากลับคอยหลบหน้าท่าน... ข้าพเจ้า..."

ภูษาฟ้ามีตะเข็บยื่นมือยึดกุมมือของอุนยิ้ว

อุนยิ้วก็ยึดกุมมือของภูษาฟ้ามีตะเข็บคล้ายยึดจับมือที่ใกล้จมน้ำตายไว้ และคล้ายกับว่าตัวเองใกล้จมน้ำตาย ไขว่คว้าขอนไม้ไว้ท่อนหนึ่ง

สีหน้าภูษาฟ้ามีตะเข็บปรากฏแววปลาบปลื้มประโลมใจขึ้น ฝืนใจรักษาสติสัมปชัญญะไว้ กล่าวว่า

"ยังมีเรื่องหนึ่ง ท่านไหว้วานเราสืบเสาะเรื่องที่...สุ้ยโกวเนี้ยถูกหยามย่ำยี ดูว่าฝีมือของผู้ใด..."

อุนยิ้วอุทานดังอากล่าวว่า

"หรือว่าเป็นตัวประหลาดนี้..."

ภูษาฟ้ามีตะเข็บสั่นศีรษะอย่างยากเย็น กล่าวว่า

"จนบัดนี้เรายังสืบไม่ออก...แต่ที่กลางหลังที่เจ็ดแห่งแผ่นดินมีรอยแผลเป็น..."

อุนยิ้วร้องออกมาว่า

"อย่างนั้นเป็นมันแล้ว"

คราก่อนนางกับสุ้ยซุ้งพบพานคนชั่วร้ายผู้หนึ่งที่ครอกหลังตอนแรกมันคิดข่มขืนนาง สุ้ยซุ้งเสนอตัวรับชะตากรรมแทน สร้างความคับแค้นใจแก่นางถึงขีดสุด สาบานต้องล้างแค้นให้แก่สุ้ยซุ้ง

นางเคยไหว้วานภูษาฟ้ามีตะเข็บสืบสาวว่าเป็นการกระทำของผู้ใด โดยยื่นเงื่อนไขว่า "หากสามารถปลิดชีวิตโจรราคะนั้น ข้าพเจ้าอาจติดตามท่านกลับบ้าน"

ดังนั้นภูษาฟ้ามีตะเข็บรับภาระเรื่องราวไว้ สะกดรอยตามที่เจ็ด

แห่งแผ่นดินตลอดเวลา

มันยังเฝ้าติดตามอุนยิ้ว นอกจากคอยคุ้มครองป้องกันนางแล้ว ยังปักใจเชื่อว่าคราก่อนโจรราคะนั้นไม่สามารถเผด็จสวาทอุนยิ้วต้องย้อนกลับมาหานางอีก มันจะฉกฉวยโอกาสขจัดเภทภัยให้กับส่วนรวม

สุดท้ายการติดตามของมัน แลกมาซึ่งความตั้งใจฆ่าทิ้งของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

คราครั้งนั้นโจรราคะแม้ข่มขืนสุ้ยซุ้ง แต่ก็ถูกคาบของอุนยิ้วฟันใส่กลางหลัง ยามนี้ที่กลางหลังของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินมีรอยแผลเป็นโจรราคะนั้นย่อมเป็นมันแล้ว

ภูษาฟ้ามีตะเข็บกริ่งเกรงอุนยิ้วกระทำการโดยวู่วาม ฝืนใจกล่าวว่า

"แต่ก่อนที่จะสืบสาวให้กระจ่างชัด ท่านอย่าได้..."

อุนยิ้วกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

"แต่ที่กลางหลังที่เจ็ดแห่งแผ่นดินมีรอยแผลเพียงประการนี้มันก็สมควรตายแล้ว..."

ภูษาฟ้ามีตะเข็บพลันยึดกุมมือของนางโดยแรง

มันใช้กำลังรุนแรงถึงเพียงนั้น สร้างความเจ็บปวดแก่อุนยิ้วจนแทบส่งเสียงร้องออกมา

ภูษาฟ้ามีตะเข็บกล่าวย้ำว่า

"ท่านมิใช่คู่มือของมัน...ท่านไม่ต้องล้างแค้นให้แก่เรา...จดจำไว้อย่าได้ตอแยดาวมฤตยูนี้..."

มันกล่าวอย่างร้อนรน กระทบกระเทือนถึงปากแผล สร้างความเจ็บปวดจนตลอดทั้งร่างสั่นระริก

อุนยิ้วเห็นมันได้รับความทรมาน ไม่กล้าขัดใจมันเกินไป

รีบกล่าวว่า

"เอาเถอะ ข้าพเจ้าจะเชื่อฟังวาจาท่าน"

ภูษาฟ้ามีตะเข็บค่อยคลายมือออกทีละน้อย สงบเยือกเย็นลง อุนยิ้วหลงน่าตาออกมาสองสาย กล่าวว่า

"ท่านยังมีคำพูดใด ล้วนบอกออกมาเถอะ ล้วนเป็นข้าพเจ้าทำร้ายท่าน ท่านสามารถด่าว่าข้าพเจ้า ตบตีข้าพเจ้า..."

ปิงหึงเสี้ยวคิดปลอบโยนนาง แต่อุนยิ้วพลุ่งพล่านใจยิ่งไม่ว่าอย่างไรก็ไม่สามารถสงบลง

ปิงหึงเสี้ยวเห็นทั่วทั้งใบหน้าของภูษาฟ้ามีตะเข็บ ห่อเหี่ยวลงอย่างรวดเร็ว มีอยู่หลายคราที่คิดเอ่ยปาก แต่ปราศจากเรี่ยวแรง ดังนั้นรีบกล่าวกับอุนยิ้วว่า

"เขายังไม่ตาย ท่านต้องรับฟังคำพูดของเขา"

อุนยิ้วพอฟัง กลับชะงักเสียงร่ำร้อง ชะงักเสียงร่ำไห้ ยื่นหน้าเข้าไปใช้ดวงตาที่เอ่อคลอด้วยน้ำตามองดูภูษาฟ้ามีตะเข็บอย่างซึมเซา

ภูษาฟ้ามีตะเข็บกล่าวเสียงอ่อนล้าว่า

"ท่าน...ต้อง...รับ...ปาก...เรา...เรื่อง...หนึ่ง"

อุนยิ้วไม่อาจควบคุมข่มกลั้นน้ำตา ปล่อยให้ไหลรินหลั่งลงมากล่าวว่า

"ท่านบอก ข้าพเจ้าล้วนรับปากท่าน ท่านต้องการอะไร ข้าหเข้าล้วนรับปาก"

ภูษาฟ้ามีตะเข็บไม่ตอบคำ

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้ารับปากเรื่องใด?"

อุนยิ้วถามย้ำอีกครา ภูษาฟ้ามีตะเข็บยังคงไม่ตอบคำ

ปิงหึงเสี้ยวพลันกล่าวว่า

"มันตายแล้ว"

พลางยื่นมือออก ปิดเปลือกตาของภูษาฟ้ามีตะเข็บลง กลาวเบาๆ ว่า

"ท่านวางใจเถอะ"

จากนั้นลุกขึ้นยืนช้าๆ ทอดถอนใจยาวออกมา

เสียงทอดถอนใจคล้ายใบไม้ร่วงกลางสายลม

คล้ายเสียงทอดถอนใจของสายลม

45 ชักกระบี่ด้วยเลือดเดือด

เฮ้งเซี่ยวเจียะบอกให้อุนยิ้วสมทบกับปึงหึงเสี้ยว และภูษาฟ้ามีตะเข็บที่รับบาดเจ็บสาหัส ตัวเองเร่งรุดไปหนุนเสริมกอตั่วเมี้ย

เมื่อเฮ้งเซี่ยวเจียะเร่งรุดถึง กอตั่วเมี้ยก็ตายแล้ว

แป๊ะโช้วปวยหันหน้าหาเฮ้งเซี่ยวเจียะ กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ท่านมาแล้ว...."

เฮ้งเซี่ยวเจียะสั่นศีรษะอย่างไม่ยอมเชื่อ กล่าวว่า

"ยี่กอ ท่านไม่อาจ..."

แป๊ะโช้วปวยยิ้วอย่างสง่างาม กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหาทางช่วยเหลือนักสู้ผู้กล้าในที่นี้มีอันใดไม่ถูกต้อง?"

ฮ่อเซี่ยวฮ้อร้องร่ำคร่ำครวญว่า

"ท่านฆ่าเขา..."

แป๊ะโช้วปวยสอดคำขึ้น

"มันขัดขวางไม่ให้ข้าพเจ้าช่วยคน ข้าพเจ้าได้แต่ฆ่าทิ้ง"

ถังป้องู้ขู่คำรามว่า

"มันขัดขวางไม่ให้ท่านทำร้ายคน ท่านเป็นคนบงการวางแผนในวันนี้อยู่หลังฉาก"

เหล่านักสู้ผู้กล้าสะท้านหวั่นไหว

แป๊ะโช้วปวยตาทอประกายอำมหิตขึ้นเฮ้งเซี่ยวเจียะสืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว คุ้มครองอยู่เบื้องหน้าถังป้องู้ กล่าวว่า

"ยี่กอ พวกเราล้วนทราบแล้ว..."

แป๊ะโช้วปวยกล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปรว่า

"ท่านทราบอันใด ไม่ว่าผู้ใดล้วนทราบว่าข้าพเจ้าตอนนี้กำลังช่วยคน"

เตียถั่วพลันเร่งรุดมาถึง กล่าวว่า

"ท่านกำลังหลอกลวงคน ทำร้ายคน ควบคุมคน เพียงแต่ไม่ได้กำลังช่วยคน"

มันชูมือขึ้น ในมือถือขวดที่แกะสลักเป็นรูปสัตว์ มีขนาดเท่าฝ่ามือใบหนึ่ง ปากกล่าวว่า

"ยาขจัดที่แท้จริงอยู่ที่นี้"

แป๊ะโช้วปวยช้อนตามองมา ต้องงงงันวูบ

เตียถั่วร้องดังๆ ว่า

"เมื่อครู่เราถาโถมเข้าไป ยินยอมรับท่านหนึ่งดรรชนี เพื่อลักล้วงของนี้มา ทั้งนี้เพราะนี่จึงเป็นตัวยาที่สกัดจากสมุนไพรก่วยคี้ชุนที่แท้จริง"

มันประกาศต่อเหล่านักสู้ผู้กล้าว่า

"พวกท่านต้องเชื่อถือเรา เราจำแนกออกว่าอันใดเป็นยาขจัดแท้จริง อันใดเป็นของปลอม ตัวยาในมือมันเพียงขจัดพิษเอี๋ยงไปชั่วขณะหนึ่งจะใช้เป็นเครื่องมือควบคุมพวกท่าน"

ถังป้อสู้ที่เป็นเพื่อนคู่หูของมันกล่าวเสริมขึ้น

"พวกท่านต้องเชื่อฟังวาจามันทั้งนี้เพราะมันเป็นราชาข้าวเตียถั่วที่แตกฉานแปดกลยุทธ์ของยุทธจักร"

แป๊ะโซ้วปวยมีสีหน้าเป็นปกติไม่เปลี่ยนแปลง

ซึ่งความจริงยังมีการเปลี่ยนแปลงประกายตาของมันกระจ่างจ้าวูบหนึ่งแล้วหายวับ มือซ้ายยกขยับเคลื่อนไหวเล็กน้อย โดยที่ร่างไม่ขยับเคลื่อนไหวแม้แต่น้อย

นั่นเป็นเพราะมันสะกดข่มกลั้นไว้

แต่นี่ก็เพียงพอแล้ว

เอ้งเซี่ยวเจียะดูออกแล้ว

เขาเข้าใจในตัวแป๊ะโซ้วปวยเป็นอย่างดี

...ขณะที่ประกายตากระจ่างจ้า แสดงว่ามันบังเกิดเพลิงอารมณ์ขึ้น

...มันขยับเคลื่อนไหวมือซ้าย แสดงว่าคิดล้วงมือไปในอกเสื้อตรวจสอบดูว่า สิ่งของมันใช่ตกไปในเงื้อมมือผู้อื่นหรือไม่?

ความ "เคลื่อนไหว" เพียงเล็กน้อย ถึงกับเป็นความคิดเคลื่อนไหว แต่ไม่เคลื่อนไหวทั้งสองประการนี้ ได้พิสูจน์ยืนยันเรื่องหนึ่ง....แป๊ะโซ้วปวยกระทำเรื่องราวที่ต่ำช้าสามานย์จริงๆ

เฮ้งเซี่ยวเจียะหลับตาลง ส่งเสียงร้องราวตรวญครางว่า

"ยี่กอ..."

แป๊ะโซ้วปวยแบมือต่อเตียถั่ว กล่าวว่า

"มอบมา"

ถังป้อง้ชิงกล่าวกับเตียถั่วว่า

"คนที่กล่าวคำพูดนี้กับท่าน สมควรขนานฉายานามหนึ่ง"

เตียถั่วยามกะทันหันไม่เข้าใจ ถามว่า

"ฉายานามใด?"

ถังป้องู้ตอบว่า

"ลื่อไท่ปิ้ง (ท่านโง่เขลา)"

แป๊ะโซ้วปวยสอดคำขึ้น

"มิใช่ท่านโง่เขลา"

ถังป้องู้กล่าวด้วยความกระตือรือร้นสนใจว่า

"อย่างนั้นเป็นอะไร?"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"เพิ่มคำ 'พวก' คำหนึ่ง กลายเป็นพวกท่านโง่เขลา"

มันกล่าวอีกว่า

"ทางสวรรค์มีหนทางท่านไม่เดิน กลับแส่มายังประตนรก"

เสียงขาดคำก็ลงมือ

พอลงมือก็เป็นท่าสังหาร

นิ้วมือข้างซ้ายของมันสามนิ้วใช้ออกด้วยท่าเซียวเซาะ (หิมะเล็ก) นิ้วมือข้างขวาทั้งสามนิ้วดีดพุ่งด้วยท่าชอแจ้ (แรกโปร่งใส)

ท่าหิมะเล็กจู่โจมใส่เตียถั่ว

ท่าแรกโปร่งใส่มุ่งใส่ถังป้อสู้
ทั้งสองตรรชนีล้วนมุ่งหมายเอาชีวิต
ทั้งสองตรรชนีมิใช่ไม่ได้จู่โจมถูกเป้าหมาย หากแต่ถูกผู้คนรับเอาไว้

ในห้องโถงแม้มีผู้คนหลายร้อยคนแต่ผู้ที่สามารถรับท่าหิมะแรกโปร่งใสของแป๊ะโซ้วปวยเอาไว้ ด้วยความเยือกเย็นไม่ลนลานเกรงว่ามีเพียงคนเดียว

คนผู้นั้นย่อมเป็นเฮ้งเซี่ยวเจียะ

ไม่เพียงแต่ฮวยโกวฮวด นักสู้ผู้กล้าในบริเวณก็ล่วงรู้เรื่องราวหนึ่ง

...ในผู้คนหลายร้อยคน ผู้ที่สามารถรับมือแป๊ะโซ้วปวยได้ มีแต่เฮ้งเซี่ยวเจียะคนเดียว

ทั้งหมดเดียดแค้นแป๊ะโซ้วปวยถึงขีดสุด
ทั้งหมดล้วนฝากความหวังอยู่ที่เฮ้งเซี่ยวเจียะ
แป๊ะโซ้วปวยก็เข้าใจในข้อนี้ ดังนั้นกล่าวว่า

"วันนี้หากข้าพเจ้าไม่อาจเข่นฆ่าสังหารพวกมันให้หมดสิ้นวันหน้าพวกมันต้องฆ่าข้าพเจ้าแน่นอน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ขอเพียงท่านในวันนี้ปล่อยปละละเว้นมัน วันหน้าหากพวกมันคิดจัดการกับท่าน ให้คิดบัญชีกับข้าพเจ้าก่อน"

"ท่านไยต้องปกป้องพวกมันถึงเพียงนี้?"

"พวกมันกับท่านไม่มีความแค้นต่อกัน ท่านไยต้องควบคุมพวกมันไว้?"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"เรื่องนี้...พวกเราอย่าได้ถกเถียงกันในที่นี้"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวด้วยความยินดียู่บ้างว่า

"ยี่กอหมายความว่า..."

แป๊ะโซ้วปวยแสดงออกถึงความไม่สะดวก กล่าวว่า

"ไปยังห้องชั้นใน พวกเราเป็นพี่น้อง ไม่มีความจำเป็นต้องขัดแย้งกันต่อหน้าคนนอก"

เฮ้งเซี่ยวเจียะรับคำคราหนึ่ง ในใจบังเกิดความปีติยินดี ขอเพียงสามารถเกลี้ยกล่อมแป๊ะโซ้วปวย อย่าได้ลงมือต่อเหล่านักสู้ผู้กล้าด้วยอำมหิต ไม่ว่าให้เขาทำอะไร เขาล้วนยินยอม

ยามนั้นเป็นเวลาพลบค่ำแล้ว เมื่อเข้าสู่ห้องชั้นใน ภายในห้องสลัวเลือนลาง

แป๊ะโซ้วปวยเดินไปยังเงามืด สองมือไพล่หลังครุ่นคิด ชะงักเท้าลงอย่างแช่มช้า

มันแหงนหน้ามองหน้าต่าง

นอกหน้าต่างปรากฏประกายดาวทอแสงอยู่รำไร

"ท่านไยต้องกระทำต่อข้าพเจ้าเช่นนี้?"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวด้วยน้ำเสียงสะกดข่มกลั้นอีกว่า

"พวกเราเป็นพี่น้อง แต่ท่านพานสร้างความลำบากใจแก่ข้าพเจ้าต่อหน้าคนนอก"

เฮ้งเซี่ยวเจียะพอฟังคำ "พี่น้อง" รู้สึกเลือดลมระอุพลุ่งพล่าน รีบกล่าวว่า

"เมื่อครู่รีบร้อนคับขัน เพียงคำนึงถึงการยับยั้ง มิให้บังเกิดความผิดอย่างมหันต์ ที่หุนหันพลันแล่น ขอยี่กออย่าได้ตำหนิ"

เขาร้องขอว่า

"แต่ท่านปลดปล่อยคนเหล่านั้นเถอะ หากควบคุมพวกมันไว้ จะเพาะเป็นความแค้นได้โดยง่าย ไม่ว่ากับผู้ใดล้วนไม่เป็นผลดี"

แป๊ะโช้วปวยหน้าเคร่งเครียดลง ยังหมองคล้ำกว่าสีสันท้องฟ้า พอเอ่ยปากกลับคล้ายกระแสลมที่หนาวเย็นและร้อนระอุในยามพลบค่ำ กล่าวว่า

"ท่านกระทำเกินเลยไป ยุ่งเกี่ยวมากความเกินไปแล้ว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะใจสั่นสะท้านคราหนึ่ง

แต่แล้วน้ำเสียงแป๊ะโช้วปวยแปรเปลี่ยนเป็นอ่อนโยนกล่าวอีกว่า

"แต่ท่านกลับยั้งยั้งมิให้ข้าพเจ้ากระทำความผิดร้ายแรงทันท่วงที สมกับเป็นพี่น้องของข้าพเจ้าจริงๆ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ยี่กอ เมื่อครู่ข้าพเจ้ากล่าวก้าวร้าว ยังหวังท่านให้อภัย ที่แล้วมายี่กอมีประสบการณ์รอบรู้กว้างขวางกว่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเพียงกริ่งเกรงว่ายี่กอคล้อยตามแผนการของเหล่าขุนนาง เพราะเป็นเภทภัยใหญ่หลวง สหายในยุทธจักรกับพวกเรา ล้วนเกิดจากรากเหง้าเดียวกัน หากต้องเพาะความแค้นกับสหายร่วมแนว เพื่อชนชั้นมุสิกของบ้านเมือง นับเป็นเรื่องไม่คู่ควรอย่างยิ่ง"

แป๊ะโช้วปวยกลอกตาตลบหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านด่าว่าขุนนางบ้านเมือง แต่ท่านมิใช่รับใช้มันด้วยหรือ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามีความคับแค้นจำเป็น"

แป๊ะโข้วปวยยิ้มเป็นเชิงเข้าใจ กล่าวว่า

"พวกเราล้วนมีความจำเป็น"

มันถามอย่างจริงจังว่า

"ข้าพเจ้ากระทำเรื่องเหล่านั้นชาตี่ยอมให้อภัยข้าพเจ้าหรือไม่?"

เฮ้งเชี่ยวเจียะตอบในบัดดลว่า

"นี่เป็นวาจาใด ยี่กอ พวกเราเป็นพี่น้องกัน"

"พวกเราเมื่อเป็นพี่น้องกัน"

แป๊ะโข้วปวยกล่าวพลางวางมือลงบนหัวไหล่เฮ้งเชี่ยวเจียะ จากนั้นลงมืออย่างกะทันหันปิดสกัดจุดของเฮ้งเชี่ยวเจียะตั้งแต่หัวไหล่จนถึงซอกแขน ขายโครงรวมสิบสองแห่ง ค่อยกล่าวว่า

"ท่านได้แต่ให้อภัยข้าพเจ้าอีกครั้ง"

เฮ้งเชี่ยวเจียะคิดต่อสู้ขัดขืนก็ไม่ทันท่วงที ได้แต่ร้องโพล่งว่า

"ยี่กอ..."

แป๊ะโข้วปวยแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"พวกเราเมื่อเป็นพี่น้อง ท่านก็ไม่สมควรประพฤติเป็นคนดีเปิดโปงแผนการของข้าพเจ้าต่อหน้าผู้คน"

มันห่อปากกู่ร้องคำหนึ่ง ยิ้มอ่วงก็พุ่งปราดเข้ามา พอเห็นเฮ้งเชี่ยวเจียะล้มลง มุมปากก็ปรากฏรอยยิ้มขึ้น

เป็นรอยยิ้มอันอำมหิต

เฮ้งเชี่ยวเจียะกล่าวด้วยความปวดร้าวใจว่า

"ท่านไยต้องทำเช่นนี้?"

แป๊ะโข้วปวยย้อนถามว่า

"ในเวลาและสถานการณ์เยี่ยงนี้ ข้าพเจ้าไม่ทำเช่นนี้ได้หรือ ท่านเปิดโปงแผนการของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะให้ท่านเป็นคนดีไม่สำเร็จ"

จากนั้นมันกล่าวกับยิ่มอ่วงว่า

"ข้าพเจ้าปิดสกัดจุดของมันแล้ว ข้าพเจ้าทราบว่าท่านมีความสามารถพิเศษเฉพาะชนิดหนึ่ง ท่านล่วงรู้ว่าสมควรทำอย่างไรกระมัง?"

ยิ่มอ่วงรับคำว่า

"ท่านต้องการให้มันบ่งบอกคำพูดที่ไม่คิดใคร่กล่าวออกมา"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"นั่นก็ใช่แล้ว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวด้วยความรวดร้าวใจว่า

"ยี่กอ ท่านทำเช่นนี้ ทำให้ข้าพเจ้า..."

เขากล่าวเกลี้ยกล่อมว่า

"โปรดกลับใจเถอะ ยี่กอ กลับใจในขณะนี้ยังทันท่วงที"

แป๊ะโซ้วปวยยิ้มพลางกล่าวว่า

"อย่างนั้นหรือ? น่าเสียดายที่ท่านไม่ทันท่วงทีแล้ว"

มันผงกศีรษะคราหนึ่ง ยิ่มอ่วงก็ผลักไสเฮ้งเซี่ยวเจียะออกไป ฝ่ามือของยิ่มอ่วงทาบกับกลางหลังเฮ้งเซี่ยวเจียะ

ต่อให้เฮ้งเซี่ยวเจียะมีพลังฝีมือสูงล้ำเทียมฟ้า ยังรู้สึกมีพลังลมที่แปลกประหลาดสายหนึ่ง พลุ่งพล่านปั่นป่วนอยู่ภายในกาย บัดเดี๋ยวคล้ายมีดแหลมคมเล่มหนึ่ง ยึดถืออวัยวะภายในของเขาเป็นเช่นหินลับมีดคอยเสียดสีตลอดเวลา

แป๊ะโซ้วปวยคบไหล่ของเฮ้งเซี่ยวเจียะ กล่าวว่า

"ท่านวางใจ ก่อนที่ท่านจะปฏิบัติหน้าที่ให้กับฉั่วเสี่ยงเอ้ย

ข้าพเจ้าจะไม่ฆ่าท่าน พวกเราเป็นพี่น้อง ทั้งยืนอยู่บนแนวร่วมเดียวกัน"

ครั้งแรกที่เฮ้งเซี่ยวเจียะถูกมันดบไหล่ บังเกิดความสนิทสนม เมื่อแป๊ะโซ้วปวยดบไหล่เฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นคำรบสอง เฮ้งเซี่ยวเจียะเพียงรู้สึกประหวั่นพรั่นพรึง

ความรู้สึกนั้นคล้ายกับสุนัขป่าตัวหนึ่งแลบลิ้นเลียใส่ใบหน้าของเขาก็มิปาน

ยิ่มอ่วงลอบยื่นมือจากในแขนเสื้อ คว้าจับชีพจรข้อมือของเฮ้งเซี่ยวเจียะไว้ หากมิใช่นักเลงเก่าตาแหลมคม รับรองดูไม่ออกว่ายิ่มอ่วงคร่ำกุมเฮ้งเซี่ยวเจียะเอาไว้

ยิ่มอ่วงลอบใช้กำลัง บังคับให้เฮ้งเซี่ยวเจียะติดตามมันออกจากห้องชั้นใน โดยมีแป๊ะโซ้วปวยรั้งท้ายกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ที่แท้พวกเราเป็นพวกเดียวกัน ต่างสังกัดนายเหนือเดียวกัน ท่านยังเป็นผู้บังคับบัญชาของข้าพเจ้า"

ยิ่มอ่วงลอบเร่งเร้าพลังต่อเฮ้งเซี่ยวเจียะ เฮ้งเซี่ยวเจียะรู้สึกมีพลังประหลาดสายหนึ่งหนุนเนื่องมา ลำคอคล้ายถูกมีดบาด กล้ามเนื้อใบหน้าสั่นกระตุก มิอาจไม่อ้าปากขึ้น แต่ปราศจากสุ้มเสียงเปล่งออกมา

ยิ่มอ่วงฉกฉวยโอกาสส่งเสียงจากท้อง กล่าววาจาแทนเฮ้งเซี่ยวเจียะว่า

"ยี่กอ...เมื่อครู่ทุนหันพลันแล่นจริง...ซึ่งความจริงเรื่องการแพร่พิษเอี๋ยง...ในพวกเราผู้ใดลงมือล้วนเป็นเช่นเดียวกัน"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า

"ไม่เป็นเช่นเดียวกัน ท่านเป็นผู้บงการ ข้าพเจ้าเพียงเป็น

ผู้ปฏิบัติตาม"

'เฮ้งเชี่ยวเจียะ" กล่าวอีกว่า

"จะอย่างไรพวกเรามีเป้าหมายเดียวกันคนในห้องโถงเมื่อ ล่วงรู้ข้อเท็จจริง มิสู้ฆ่าพวกมันให้หมดสิ้น"

,เฮ้งเชี่ยวเจียะพอกล่าวเช่นนี้เหล่านักสู้ผู้กล้าพลันบังเกิดความปั่นป่วนขึ้นมา

ทั้งหมดทั้งดับแค้นเดือดดาล ทั้งท้อแท้สิ้นหวัง

ที่แท้ "ผู้กอบกู้สถานการณ์" เฮ้งเชี่ยวเจียะ ก็เป็นชนชั้นเช่นนี้

แป๊ะโช้วปวยแสร้งทัดทานว่า

"นี่...ไม่ดีนัก พวกมันจะอย่างไรมีชื่อเสียงในยุทธจักร หากเข่นฆ่าให้หมดสิ้น ข้าพเจ้าไม่อาจหักใจอยู่บ้าง ขอเพียงพวกมันยินยอมทำงานให้กับพวกเราจะพิจารณาละเว้นชีวิตพวกมัน..."

เฮ้งเชี่ยวเจียะทั้งร้อนรุ่มทั้งขุ่นแค้น แต่ไม่สามารถกล่าววาจาที่เขาคิดใคร่กล่าวออกมา

...ขณะที่คนผู้หนึ่งไม่สามารถแก้ต่างให้กับตัวเอง ไม่สามารถกล่าวคำพูดที่คิดใคร่กล่าว มิหนำซ้ำคำพูดที่กล่าวยังถูกบิดเบือนรูปแบบของเขาถูกผู้คนทำลายไปสิ้น ในใจของเขาจะมีความรู้สึกอย่างไร

ชวยโกวฮวดเดียดแค้นถึงขีดสุด

ในมือของมันลอบกำอาวุธลับพิเศษเฉพาะไว้

...จะอย่างไรคืนนี้ไม่อาจมีชีวิตรอดสิบไปทั้งยังกระทบกระเทือนถึงเหล่านักสู้ผู้กล้า มิสู้เสี่ยงตายจู่โจม สังหารตัวการร้ายนี้ แล้วค่อยว่ากล่าว

มันมุ่งเป้าหมายเป็นมั่นเหมาะ
เป้าหมายเป็นเฮ้งเซี่ยวเจียะ

ในชีวิตมนุษย์ บางโอกาสเป็นช่วงเวลาสำคัญยิ่ง
ยามนี้สมควรเป็นช่วงเวลาสำคัญของเฮ้งเซี่ยวเจียะ

...ความเป็นความตาย ตำรงล่มสลาย สำเร็จล้มเหลว เกียรติยศอัปยศ บางครั้งผูกพันกับโชคชะตาหรือจังหวะเวลา หากเป็นเช่นนั้นผู้คนไม่มีที่ยึดเหนี่ยวอันใดจริงๆ

แต่เฮ้งเซี่ยวเจียะยังนับว่าโชคดี
ความโชคดีของเฮ้งเซี่ยวเจียะ กล่าวได้ว่าเป็นความโชคดีของนักสู้ผู้กล้าในห้องโถงด้วย

ทั้งนี้เพราะโชคชะตาของเฮ้งเซี่ยวเจียะ มีส่วนเกี่ยวพันและมีผลสะท้อนต่อชีวิตของผู้คนที่เขาไม่เคยรู้จักเหล่านี้

คนเป็นเช่นนี้เอง ผู้ใดมีผลสะท้อนต่อชีวิตของผู้ใด แม้แต่ตัวเองก็ไม่สามารถหยั่งตาด สุดที่จะเกาะกุมได้

พริบตานั้น คนผู้หนึ่งร่อนลงจากฟ้า คนผู้หนึ่งถลันออกจากหลังเสา

คนที่ร่อนลงจากฟ้าเป็นหญิงสาวงามงดนางหนึ่ง
ยังมีประกายตาบที่งดงามดั่งดวงดาวของนาง
เป็นอุนยิ้วเอง
อุนยิ้วสะบัดดาบฟันใส่แป๊ะโช้วปวย
นางไม่ได้คิดฆ่ามัน เพียงแต่คิดคุกคามมันล่าถอยไป
แน่นอน อาศัยเพลงดาบของนาง ต่อให้คิดฆ่าแป๊ะโช้วปวย

ก็เป็นเรื่องที่ทำไม่ได้

มาตรแม้เป็นเช่นนั้น อาศัยวิชาตัวเบาของนางกับปิงหึงเสี้ยว คิดเร้นกายเข้าใกล้โดยไม่ถูกแปะโช้วปวยและพวกพบเห็น ยังไม่ยากนัก

เหตุการณ์ที่ห้องชั้นในระหว่างเฮ้งเซี่ยวเจียะกับแปะโช้วปวยล้วนปรากฏแก่สายตาพวกนาง

ผู้คนอีกคนหนึ่งที่ถลันออกจากหลังเสา ย่อมเป็นปิงหึงเสี้ยว

มันพอลงมือ ก็คลี่พัดสุริยันจันทราฟ้าโปร่งใสออก พัดจีบคลี่แล้วหุบเข้าก็คุกคามยิ่มอ่วงล่าถอยไป

พร้อมกับนั้น ปิงหึงเสี้ยวร้องดังๆ ว่า

"เฮ้งเซี่ยวเจียะถูกพวกมันสยบไว้ คำพูดเมื่อครู่มิใช่คำพูดที่เขาคิดใคร่กล่าว"

ทางหนึ่งหุบพัดจีบลง จี้ปราดอย่างเร่งร้อน คิดคลายจุดที่ถูกสยบให้กับเฮ้งเซี่ยวเจียะ

แต่วิชาจี้จุดด้วยตรรชนีสะท้านเทพของแปะโช้วปวย อาศัยปิงหึงเสี้ยวไม่อาจกระแทกคลายออกได้ในคราเดียว

สถานการณ์เร่งร้อนคับขันยิ่ง

ยิ่มอ่วงพอถูกคุกคามล่าถอย ก็ถาโถมเข้าหาอีกครา

ยามนั้น ฮวยโกวฮวดสาดชัดอาวุธลับออกด้วยท่าใบไม้เดียวสะท้านฤดู

มันความจริงมุ่งเป้าหมายไปยังเฮ้งเซี่ยวเจียะ แต่หลังจากผ่านการเปิดโปงจากปิงหึงเสี้ยว ทำให้มันค่อยได้คิดขึ้น

...เมื่อครู่มันก็ถูกยิ่มอ่วงสยบไว้ กล่าววาจาที่มันเองไม่คิดใคร่กล่าวออกมา

...นี่คงเป็นฝีมือของมนุษย์บัณเฑาะก์เยือกเย็นนั้น
ดังนั้นมันชัดอาวุธลับใส่ยิ่มอ่วงแทน
นี่เป็นอาวุธลับพิเศษเฉพาะของฮวยโกวฮวด ยิ่มอ่วงไม่กล้าชะล่าใจ ได้แต่สลายสภาวะจู่โจม รับมืออย่างสุดกำลัง

ปิงหึงเสี้ยวอาศัยโอกาสอันน้อยนิดนี้ ตบตลายจุดให้กับเฮ้งเซี่ยวเจียะอย่างเต็มที่

ด้วยพลังฝีมือของแป๊ะโช้วปวย คิดโค่นอุนยิ้วล้มลง รับรองไม่เกินสามกระบวนท่า

...เพียงกระบวนท่าเดียวก็พอแล้ว

อุนยิ้วพอฟันดาบพลาดผิด ตรรชนีของแป๊ะโช้วปวย ก็จ่อใส่หน้าผากนาง

แต่แป๊ะโช้วปวยไม่ได้ใช้กำลัง

มันเห็นผู้ที่ฟันเดาบใส่มันเป็นอุนยิ้ว ต้องงงงันวูบ

มันไม่อาจหักใจฆ่านาง

และมันไม่คิดฆ่านาง

อย่าว่าแต่หากฆ่าอุนยิ้ว เท่ากับเป็นศัตรูกับตระกูลอุนเมืองลกเอี้ยง แป๊ะโช้วปวยที่ตระเตรียมกระทำการใหญ่ ย่อมไม่ปรารถนาเช่นนั้น

มันไม่ฆ่าอุนยิ้ว แต่อุนยิ้วฟาดฟันดาบแปลบปลาบ ทุกดาบมุ่งฟันใส่ร่างมัน

อีกด้านหนึ่ง แปดจอมดาบใหญ่เคลื่อนไหว โดยพร้อมเพรียง คิดขัดขวางไม่ให้ปิงหึงเสี้ยวช่วยเหลือเฮ้งเซี่ยวเจียะ

ถังป้อฮู้พลันตวาดว่า

"เมื่อมีเราอาสู้ ไม่ปล่อยให้ท่านสมมาดปรารถนาได้"

เตียถั่วก็ตวาดว่า

"ฝ่านด่านของเราก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว"

ทั้งสองผนึกกำลัง กลับพัวพันแปดจอมตาบใหญ่เอาไว้

แต่ในฝ่ายตรงข้ามยังมียิ่มเล้า

ยิ่มเล้าไม่ส่งเสียงผิดปกติ ก็ถลันถึงด้านหลังปึงหึงเสี้ยว ตระเตรียมลงมือด้วยอำมหิต

แต่ท่าอำมหิตไม่ทันใช้ออก พลันปรากฏเกาทัณฑ์ ดอกหนึ่งยิงใส่ทรวงอกมัน

ยิ่มเล้ารีบใช้ท่วงท่าสะพานเหล็ก หงายร่างไปด้านหลัง หลบรอดจากเกาทัณฑ์นี้

มิคาดเกาทัณฑ์นี้พอยิงพลางผิด ที่หางเกาทัณฑ์พลันพวยพุ่งเกาทัณฑ์ขนาดเล็กดอกหนึ่ง จู่โจมลงอย่างเร่งร้อน

หากมิใช่ยิ่มเล้าเคยเห็นวิชาเกาทัณฑ์เช่นนี้ คราครั้งนี้คงต้องพลาดท่าเสียที ตีที่มันระวังป้องกันอยู่ก่อน มีปฏิกิริยารวดเร็ว ใช้นิ้วสองนิ้วคีบวูบ ก็คีบจับเกาทัณฑ์ขนาดเล็กเอาไว้

ผู้ที่ลงมือใส่มันคือ ย่อเชี่ยวฮ้อ

เชี้ยงกอยี้กับอาวเอี้ยงอี่ก็คิดลงมือแต่ถูกศิษย์ตระกูลฮวยหลายคนพัวพันเอาไว้

ทันใด เสียงตวาดเสียงหนึ่งพลันดัง สั่นสะท้านแก้วหูทุกผู้คน ดังอึงอล หยุดยั้งชะงักมือ อย่างลืมตัว

เห็นเฮ้งเชี่ยวเจียะหลังจากร้องออกมา ก็กระอักโลหิตจากปากคำหนึ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะทะลวงคลายจุดที่ถูกสยบได้แล้ว

นับแต่เริ่มต้นจนถึงบัดนี้ ปิงหึงเสี้ยว ยังคลายจุดที่แป๊ะโช้วปวยใช้ตรรชนีสะท้านเทพสยบเฮ้งเซี่ยวเจียะไว้ไม่ได้ แต่เฮ้งเซี่ยวเจียะหยิบยืมกำลังภายในของมัน ทะลวงคลายจุดให้กับตัวเอง

เนื่องด้วยเฮ้งเซี่ยวเจียะรีบร้อนทะลวงจุดเป็นเหตุให้รับบอบช้ำภายใน

แต่ไม่ว่าอย่างไร จุดเส้นนับว่าคลายออกแล้ว

แป๊ะโช้วปวยโบกสะบัดแขนเสื้อ สลัดอุนยิ้วพันห่างไป

เฮ้งเซี่ยวเจียะทันหน้าหาแป๊ะโช้วปวย ชักกระบี่ออก

กระบี่ชักออกแล้ว

เป็นกระบี่เลือดเดือด

ที่แล้วมาดาบกระบี่ของเฮ้งเซี่ยวเจียะรวมอยู่ในเล่มเดียว

เฮ้งเซี่ยวเจียะชักกระบี่ เท่ากับชักดาบด้วย

แป๊ะโช้วปวยหัวร่อดังยาวนานกล่าวว่า

"ในที่สุดมีวันนี้แล้ว ข้าพเจ้าคิดใคร่ประมือกับท่าน คิดใช้ตรรชนีทั้งสิบรับดาบกระบี่ของท่าน?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างปวดร้าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่คิดประมือกับท่าน ท่านอย่าได้บีบบังคับข้าพเจ้า"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากลับคิดพิสูจน์ผลแพ้ชนะกับท่าน"

มันกล่าวด้วยความเสียดายว่า

"แต่มิใช่ตอนนี้ รอจนท่านทำงานเรื่องนั้นสำเร็จ พวกเราค่อยพิสูจน์ความเป็นความตายกัน

มันลอยตัวพุ่งถอยออกจากห้องโถง นำยิ่มเส้า ยิ่มฮวง แปด จอมดาบใหญ่ อาวเอี้ยงอี่อี่และเซี้ยงกอยี้ปลีกตัวจากไป

ในที่สุดภัยอันตรายที่คุกคามเหล่าผู้กล้าในตึกตระกูลฮวยได้รับการคลี่คลาย

เหล่านักสู้ผู้กล้าสำนึกขอบคุณต่อเฮ้งเซี่ยวเจียะ เตียถั่ว ถังป้อง อุนยิ้ว ปึงหึงเสี้ยวและฮ่อเซี่ยวฮ้อ แต่บางคนได้รับบทเรียนมาก่อนยังเกิดความเคลือบแคลงต่อเฮ้งเซี่ยวเจียะและพวก

เฮ้งเซี่ยวเจียะลูบคลำกระบี่ จมอยู่ในห้วงความครุ่นคิด

เขาคิดอะไร?

...ใช่ครุ่นคิดหรือไม่ว่า เพื่อความอยู่รอดของหอลมพิรุณโปรยสมควรฆ่ารุกัวะชิงแชให้แก่ฉั่วเกีย? ใช่ครุ่นคิดหรือไม่ว่า คราก่อนเขากับแป๊ะโช้วปวยเดินทางเข้าสู่นครหลวงด้วยกัน เคยสู้เคียงบ่าเคียงไหล่ร่วมเป็นร่วมตาย บุกทำลายตึกหกหุนครึ่งด้วยกัน ไหนเลยคาดคิดสองศรีพี่น้องกลับกลายเป็นศัตรูคู่แค้น?

จบตอนกระบี่เลือดเดือด